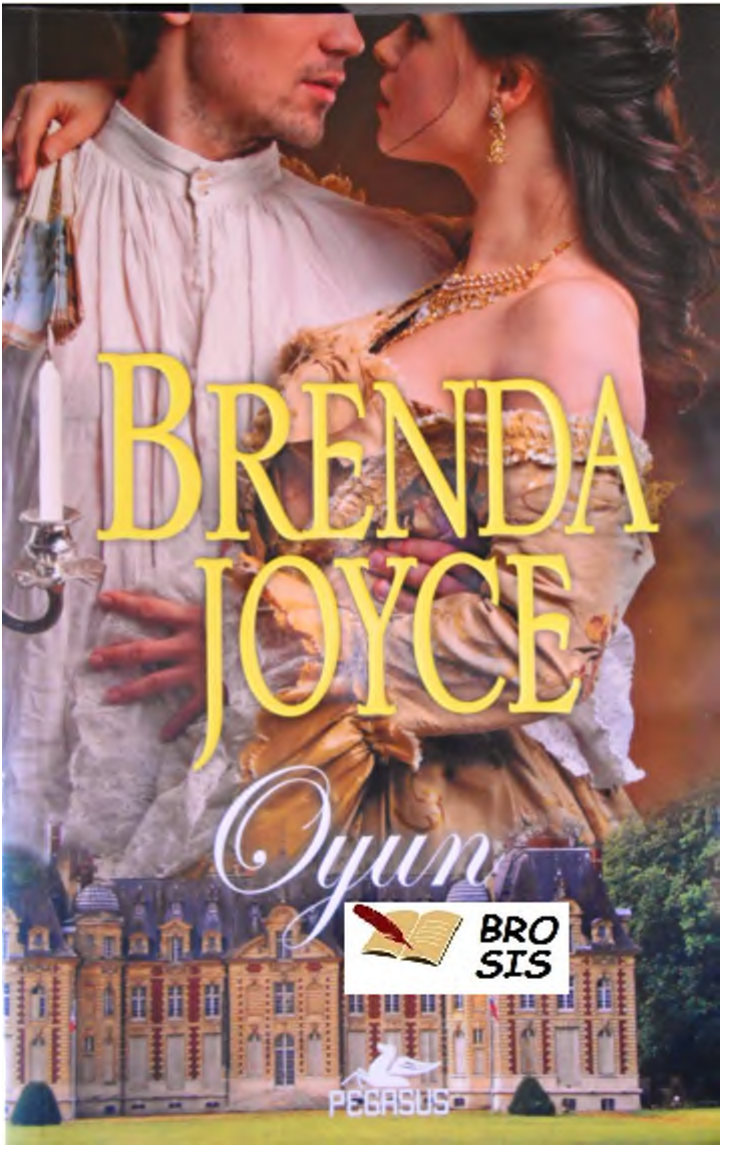

BRENDA
JOYCE
Oyun
BRO
SIS
PEGASUS

OYUNCULAR

Manastırdan ayrılan soylu ve haşin Katherine FitzGerald, çok sevdiği İrlanda'ya dönmek için deniz yolculuğuna çıkar. Ne var ki kendini, Denizlerin Efendisi olarak nam salmış meşhur korsanın tutsağı olarak buluverir.

HAMLELER

Korsan kaptan Liam O'Neill, Kraliçe Elizabeth'in gözdesidir. Hem sarayda hem de yatak odasında muhteşem bir oyuncudur ve gizli emellerini gerçekleştirirken inatçı Katherine'in kalbini kazanmaya da kararlıdır. Ancak şimdi, yürek burkan bir ihanetin üstesinden gelmeye çalışırken ölümcül bir oyunun sonunda zafere ulaşmak için değer verdiği her şeyi tehlikeye atmak zorundadır. Tüm kuralları yıkmak pahasına olsa da.

OYUN

Başladı...

"Okuyucuyu sarsacak, içten bir anlatım."
Publishers Weekly

"Görkemli Elizabeth Dönemi'nde geçen baş döndürücü bir güç ve tutku hikâyesi. Mutlaka okunmalı!"
Virginia Henley

Oyun

Pegasus Yayınları: 1549
Bestseller Roman: 679

Oyun
Brenda Joyce
Özgün Adı: The Game

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman
Editör: Selma Altıntaş Bursalıoğlu
Düzelti: İlker Sönmez
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin
Kapak Tasarımı: Pınar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Ocak 2017
ISBN: 978-605-299-077-3

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2017
Copyright © Brenda Joyce Senior, 1994

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla HarperCollins Publishers'ın bünyesindeki Avon'dan alınmıştır.

Tüm haklan saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

Brenda Joyce

Oyun

İngilizceden çeviren:
Gülce Arman Bayrakçı

PEGASUS YAYINLARI

TEŞEKKÜR

Bu kitap Avon Books'taki herkese, fakat özellikle şu kişilere ithaf edilmiştir:

Bob Mecoy ve Mike Greenstein, benim en büyük destekçilerim oldukları için.

Tom Egner ve Darlene DeLillo, o muhteşem, harika, sıradışı kapaklar için.

Denis Farina, inanılmaz desteği için.

Bruce Brill, bana her yazarın duymak istediği o sözü verdiği için.

Becerikli Debby Tobias, bana tüm içtenliğiyle yardım ettiği için teşekkürler!

Susan Hecht, muhteşem desteği ve iyiliği için.

Yayıncım Mary Kate Maco, fazlasıyla anlayışlı olduğu için.

Michelle Hinkson, bazen çığırından çıkan reklam kumpaslarım konusundaki hevesi ve desteği için.

Brian McSharry, son gün krizimle hiç sorun etmeden nezaketle başa çıktığı için.

Marie Emmich, ortada dolaşan birçok belirsizliği büyük bir heyecanla sonlandırdığı için.

Ayrıca şehirdeki tartışmasız en iyi temsilci olan muhteşem yayın hakları temsilcim Aaron Priest'e.

Son olarak bu kitap Maggie Lichota'ya ithaf edilmiştir. Beni sınırlarımın ötesinde zorladığın, çalıştığım en titiz editör olduğun için teşekkür ederim.

GİRİŞ

Whitehall, 1562

Kraliçe gergindi. Hepsi sırmalı ipek kumaşlar içinde, en sevdiği iki düzine saray efradıyla birlikte O'Neill'ı bekliyordu.

Çok gençti; otuzuna basmak üzereydi ve yalnızca dört yıldır taht-taydı. İçten içe, danışmanlarının haklı olduğunu ve İrlanda'nın dize getirilmesi gerektiğini biliyordu oysa bu çok büyük ve neredeyse imkânsız bir görevdi. İrlanda Lordları kendilerini ufak tefek çekişmelere ve kanlı savaşlara kaptırmış barbarlardı ve hâlâ kadim Kelt kültürüne bağlı yaşıyorlardı. Kraliçe'nin bildiği kadarıyla O'Neill en kötüleriydi. Yine de görünüşe göre, en inatçı düşmanlarından biri olan İrlandalı acımasız lider, sonunda onun saltanatına boyun eğerek önünde diz çökmeye geliyordu.

Kraliçe olağanüstüydü ve herkes tarafından oldukça çekici biri olarak kabul edilirdi. Sırmalı ipek elbisesinin açık, kare şeklinde bir yakası vardı fakat koskocaman yaka fırfırları açık tenli yüzünü çevreliyordu. Elbisesinin upuzun eteği, altında gizli çemberli içetekle kabartılmış ve üzerine dikilmiş binlerce minik beyaz inciyle süslenmişti. İnce beline, inciler ve yakutlarla bezenmiş altın bir zincir sarılıydı. Boynunda, ucunda yakut olan kocaman bir altın kolye vardı ve kulaklarında yakut küpeleri sallanıyordu. Kalp şeklindeki şapkası siyah ipektendi ve üzeri altın iplik ve incilerle işlenmişti. Elizabeth henüz otuz yaşında ve Shane O'Neill'ı huzuruna kabul edeceği için gergin olabilirdi fakat yüzünde acımasız

bir ifade vardı, tahtını görkemli bir şekilde dolduruyordu ve üstünden asalet akıyordu.

Saray erkânı da neredeyse kendisi kadar müthiş giyinmişti. Fırfırlı omuzları ve kollarında kesik şeritleri olan rengârenk ceketleri, sımsıkı çorapları, abartılı bacak arası korumaları, değerli taşlarla bezeli yüzükleri ve uzun, altın kolyeleriyle pırıl pırıl ve gösterişli bir izleyici deryası oluşturuyorlardı. Kraliçe'nin hemen yanında ise en sevdiği üç danışmanı duruyordu: Kuzeni, Ormond Kontu Tom Butler; vekili Sör William Cecil ve Ahırbeyi Robert Dudley.

Saray beyleri aralarında fısıldaşmaya başladıkları sırada, Elizabeth onun geldiğini duydu ve kendi kendine şöyle düşündü: Mutlu ol, bunun olduğuna inanamıyorum; meşhur O'Neill çok uzun zamandan sonra boyun eğiyor!

O'Neill değil, diye kendi kendisini düzeltti. Tyrone Kontu. Boyun eğmeye, bir İngiliz unvanı almaya ve İngiliz Krallığı'mn bir parçası olmaya geliyordu. Elizabeth'in İrlanda'daki ordusunun lideri Sör Henry Sidney, O'Neill'm teslimiyetinin ve iade politikasının vahşi İrlandalıları uygarlaştırmanın tek yolu olduğu konusunda Kraliçe'yi ikna etmişti; onları dize getirmeli ve sahip oldukları toprakları onlara İngiliz unvanları, ayrıcalıkları ve görevleriyle geri vermeliydi.

Kalabalık nefesini tuttu.

Elizabeth nefesini tuttu.

O'Neill görünmüştü. Boyu iki metreye yakın, oldukça iri bir adamdı ve üzerindeki sansar kürküyle kaplı safran renkli pelerini omuzlarını sarıyordu. Kelt tarzı bir broşla tutturulmuştu. Pelerinin altına yalnızca kalın, koyu renkli, dizlerine kadar uzanan bir tunik giymişti. Bacaklarının alt kısmı, bilekleri ve ayakları çıplaktı. Altınlarla süslenmiş ağır kemerinin içinde kocaman kılıcı duruyordu ve kıyafetinin katları arasından uzun, tehlikeli görünen bir hançer göz kırpıyordu. Sol omzunun üzerinde, iki metreye yakın bir İrlanda savaş baltası taşıyordu.

Arkasında ise neredeyse kendisi kadar uzun ve iri, çıplak ayaklı ve başları kazınmış on iki adam onu takip ediyordu. Onlar da savaş baltaları taşıyordu fakat üzerlerinde eski moda pullu zırh ve kurt derisi vardı.

İçerideki kalabalık korkmuş gibi taht odasının duvarlarına doğru geriledi. Elizabeth terlemeye başladı. Eğer O'Neill'm kanlı şöhreti ve saldırganlığı gerçekse, bu salondaki herkesin bugün öleceğine şüphe yoktu.

Sonra salonda kulakları sağır eden bir uluma sesi duyuldu ve O'Neill kendini yere, Elizabeth'in ayaklarının önüne attı.

Kraliçe dehşetle sıçradı. Hem Ormond hem de Dudley korumacı bir tavırla Elizabeth'in önüne geçerek merasimlerde kullandıkları kılıçlarına davrandılar. Elizabeth sonunda otoritesi karşısında bir çeşit eski ve vahşi boyun eğme gösterisiyle karşı karşıya olduğunu anlayınca rahatladı. Fakat O'Neill şimdi de saçma sapan bir şeyler söylemeye başlamıştı. Deli miydi bu adam? Elizabeth soru soran gözlerle kendisine bakan Robin Dudley'ye aynı ifadeyle karşılık verdi.

"Yabani olduğundan Galce konuşuyori," diye mırıldandı Dudley, kartalı andıran kavisli yüzüne renk gelirken. "Belki de bu gösterisiyle bizi kandırmaya çalışıyordur. İngilizce konuşmayı kolaylıkla becerdiğini biliyorum." Dudley yüzünü ekşitti. "Bu Muazzam Baş Belası böyle bir gösteriden azıyla yetinemez fakat ne elde etmeye çalışıyor?"

O'Neill'ın bu garip davranışının amacının ne olduğu hakkında Elizabeth'in hiçbir fikri yoktu ve ne yapacağından emin olmadığı için ona karşılık vermedi. Bu irkiyim yabani adamın söylediklerinin tek kelimesini bile anlamıyordu ve çaresizce Ormond ile Cecil'e baktı. Fakat onlar da kendisi kadar şaşkındı çünkü O'Neill tüm protokol kurallarını hiçe sayıyordu. Fakat sonra bir hareketlilik, ayaklarının dibinde gerçekleşen teatral oyuna yeniden dikkatini çekti. O'Neill'in bir düzine kadar daha adamı, kurtları andıran askerlerin arkasından salona girmiş fakat girişte durmuşlardı. Gruptan ayrı duran ve şimdi Elizabeth'e doğru yürümeye başlayan genç bir adam hariç.

Kraliçe'nin önünde, yüzünü yere yapıştırmış olan O'Neill'm yanında durdu. O da neredeyse İrlandalı lider kadar uzun boyluydu fakat gençti, muhtemelen on yedi yaşındaydı, geniş omuzlu gövdesi zinde ve kuvvetli görünse de henüz tam olarak gelişmemişti. Elizabeth tüm bunlara dikkat ederken genç adamın yüzüne takılıp kaldı. Altın rengi kıllar, şimdiye kadar gördüğü en yakışıklı yüzü çevreliyordu ve Elizabeth'in kalp atışları

hızlandı. Nedense tanıdık geliyordu. Fakat sonra soğuk, gri gözlerine bakınca ürperdi. Bu nasıl bir adamdı böyle?

Tek dizinin üzerine çöktü. "Majesteleri, eğer isterseniz O'Neill'ın söylediklerini sizin için çevirebilirim."

Elizabeth kendine geldi. Omuzlarını dikleştirdi ve genç adama otoriter bir ifadeyle baktı. "Tyrone Kontu'ndan söz ettiğinizi sanıyoruz, bayım," dedi.

Genç adam soğuk bakışlarını Elizabeth'e dikti fakat konuşmadı.

Ve işte başlıyoruz, diye düşündü Elizabeth, damarlarında kabaran heyecanla. O'Neill boyun eğmiş gibi görünüyordu fakat genç adamın cevap vermemesi Kraliçe'ye bunun ardından bir zekâ ve irade savaşının geleceğini söylüyordu. Elizabeth'in sırtından aşağıya süzüldüğünü hissettiği mutluluğun sebebi O'Neill değil, bu sıradışı genç adamdı. "Kendini Bize tanıtabilirsin."

Ayağa kalktı ve başını eğdi. "Liam O'Neill."

Elizabeth'in düşünceleri ürkütücü bir hızla harekete geçti. "Hayır, Mary Stanley'nin, O'Neill'in oğlu olamazsın, değil mi?" Elizabeth'in ağzından o yasak Galli unvanı kaçarak kendisini şok etti.

Genç adamın yüzündeki gülümseme alaycıydı. "Ta kendisi."

Elizabeth soluğunu tuttu. Liam'ı doğduğu günden beri tanıyordu. Mary Stanley'nin gemisi korsanlar tarafından tuzağa düşürüldüğünde, Saray'da görevli eşiyle birlikte İrlanda'ya gidiyordu. Kocası Sör Stanley, O'Neill tarafından tecavüze uğrayarak hamile kalan Mary'yi istemeyerek onu Londra'daki ailesinin yanına geri göndermişti. VIII. Henry'nin son eşi olan Kraliçe Catherine ona merhamet etmiş, iyi davranmış ve Mary de onun nedimelerinden biri olmuştu. Elizabeth'in zihninde güzel fakat mağrur bir bebek, sonrasında ise ciddi ve içine kapanık genç bir oğlan çocuğunun anıları canlandı. Elizabeth kendini geçmişin anılarından kurtulmaya zorladı. "Baban ne zaman senin üzerinde hak iddia edip seni Londra'dan götürdü?"

Yine aynı alaycı gülümseme. "Yedi yıl önce." Sesini alçalttı ve gözlerindeki buz gibi ifade kayboldu. "Siz nasılsınız, Bess?"

Elizabeth, Dudley'nin gerildiğini hissetti ve gözucuyla, kılıcını sıkıca kavradığını gördü. Adamın koluna hafifçe dokundu; "Küçük çocuk, adam

olmuş," dedi fakat bunu yumuşak bir ses tonuyla değil, haşin bir tonla söyledi. Fakat kalbi hafiften çırpındı. "Küstah bir adam."

Genç adam yeniden başını eğdiğinde yüzündeki ifade ruhsuzlaşmış, tüm sıcaklığı kaybolmuştu.

"Çevir," diye çıkıştı Elizabeth. Şimdi ona, katil babasına ve kendisine çok öfkeliydi.

"Shane O'Neill affınıza sığınıyor," dedi Liam çabucak ve duygusuz bir şekilde. "O Bachach'm kanunen meşru çocuğudur fakat Matthew, bir çilingirle evli, Alison adında bir kadından doğmuştur ve hepsi de büyük bir sahtekârlıkla kandırılmışlardır. Matthew'nun veraset iddiasında bulunma hakkı yoktur ve hiçbir zaman olmamıştır fakat adalet yerini bulmuş ve sözkonusu toprakların tek bir kanuni vârisi olduğunu ortaya koymuştur ve o vâris de meşru olan O'Neill'dır."

Bir dakikalık bir sessizlik oldu. Elizabeth, hâlâ ahşap döşemenin üzerinde yatmakta olan Shane O'Neill'a bakarak ona ve korkusuz oğluna nasıl hitap edeceğini düşündü. "Matthew ölmemiş miydi?" diye sordu, cevabı bildiği halde. Shane O'Neill tarafından öldürülmüştü. Söylentilere göre ayrıca O'Neill'm birçok kuzeni de garip kazalara kurban gitmişlerdi. Üstelik yine söylentilere göre, O'Neill şefliğini ve topraklarını ele geçirmek için kendi babası olan zavallı Bachach'ı hapsetmişti ve şimdi o da ölmüştü.

"Evet," dedi oğlu. Hiçbir açıklama yapmadığı gibi gözlerinde de herhangi bir suçluluk ifadesi yoktu.

Shane aniden ayağa kalktı. Elizabeth hareket etmedi fakat yanında duran üç adam da irkildi. Elizabeth, O'Neill'a odaklandı. Konseyiyle planladıkları gibi adamın özrünü kabul etmeliydi. Fakat ne yapacağını bilemiyordu. Ona nasıl hitap etmeliydi? İngiliz unvanı olan kontluğa karşı koyacağı açıktı ve ayrıca artık ona kontluk unvanı verip vermemek konusunda emin değildi. İsyankâr ve tehlikeli olduğu açıktı. Fakat yine de bir anlaşma sağlanması gerekiyordu.

Dudley ona yaklaştı. "Ona O'Neill olarak hitap etmemelisiniz. Ve hakaret de etmemelisiniz."

Elizabeth çenesini sıktı.

"Verdiğiniz unvanı kabul etmeyeceği için önemli bir şey olduğunu düşüneceği başka bir unvan düşünmeliyiz," diye fısıldadı Cecil.

Elizabeth önünde duran ikiliye şöyle bir baktı. Dağınık saçlı, ayıyı andıran tescilli bir katil, tecavüzcü ve yabani biri olan babaya ve yapılı, altın renkli Adonis[1]'i andıran oğluna... Shane sırıtıyor, gözleri parlıyordu. Liam'ın yüzü ise ifadesizdi. Liam'ın da tıpkı babası gibi kalın bir pelerin ve tunik giydiğini ve ayaklarının çıplak olduğunu şimdi fark ediyordu. Dar ceket ve çorapları, deri ayakkabıları ve kırmızı kuştüyünün çıktığı bir şapkası olan küçük erkek çocuğunu hatırladı. İçini merhamet kapladı. Fakat sonra yeniden göz göze geldiler. Genç adamın o alaycı bakışları, Elizabeth'in ona hissedebileceği tüm merhameti alıp götürdü. Artık şüphesiz, babası gibi vahşi bir adam olmuştu, tehlikeli olduğu açıktı ve acınacak biri değildi.

Cecil alçak sesle, "Muhteşem O'Neill. Buna bayılacağına bahse girerim," diye fısıldadı.

"Bu hiç yeterli değil," diye çıkıştı Ormond. "O'Neill'dan bir farkı yok."

"Önemli değil," diye karşı çıktı Dudley. "O burada, Kraliçe'nin emirlerine boyun eğdi hatta kendini yerlere atarak bundan daha fazlasını yaptı."

Elizabeth, O'Neill'a gülümsedi. "Muhteşem O'Neill," dedi yüksek, neşeli bir sesle ve bu arada kalabalıktakilerin şaşırdığını ve Shane'in açıkça belli olan mutluluğunu fark ederek, "Aziz Patrick'in kuzeni, İngiltere Kraliçesi'nin dostu, sizi bağışlıyor ve sizi Londra'da içtenlikle karşılıyor ve Tanrı'nın sizi korumasını diliyoruz," dedi.

Shane'in gülümsemesi soldu. O'Neill topraklarındaki hâkimiyeti tanınmamıştı ve bunu herkes kadar kendisi de biliyordu.

Meyhane, dumanla dolu, pis kokulu bir odadan ibaretti. Yıllardır, her gece buraya çok sayıda pis insan doluşmuş ve bu sarhoş müdavimler kendilerini tutmayı veya dışarı çıkmayı beklemeden burada sık sık bazı ihtiyaçlarını gidermişlerdi.

Şimdi de her zamanki gibi kalabalıktı fakat Shane'in korkutucu ve vahşi ordusu içeri girdikten sonra mekânda hiçbir İngiliz kalmamıştı.

---

1 Yunan mitolojisinde, Afrodit'in âşık olduğu ölümlü. (ç.n.)

İrlandalılar bira dolu bardakları arka arkaya kafalarına dikiyor, yanlarından servis yapmak için geçen balıketli kızları mıncıklarken ya açık saçık şarkılar ya da zafer şarkıları söylüyorlardı.

Liam bir köşede oturmuş kutlamaları uzaktan izliyordu. Hâlâ ilk birasındaydı ve nadiren bir yudum alıyordu. Şarkı söylemiyor, gülmüyordu. Bakışları, odayı dolduran tanıdık yüzleri taradı ve her zamanki gibi sanki özellikle onu arıyormuş gibi babasının üzerinde takılıp kaldı.

Shane ayakta duruyordu ve alçak, omurgasız Kraliçe için kadeh tokuştururken kullandığı hain sözcükleri, bu geceyle ilgili bilgi aktarmayı önemseyecek herhangi bir hizmetkâr veya mal sahibi duyacak olsa kendisini kolaylıkla Kule'de bulabilirdi. Babası şu anda hareketleriyle adeta felakete kur yapıyordu ve oğlu da bunu umursamıyordu. O yalnızca annesinin hunharca tecavüze uğraması sonucu damarlarında tesadüfen aynı kan aktığı için Shane'in oğlu olmuştu. Ve Liam, yedi yıl önce Shane'in yenilmez olduğunu düşünmesine rağmen şimdi kimsenin ölümsüz olmadığını ve Shane gibi bu kadar tehlikeli bir hayat yaşayan bir adamın ölümü adeta davet ettiğini biliyordu. Liam, babasının mevlasma kavuşacağı gün hiç gözyaşı dökmeyeceğini ve yalnızca rahatlayacağını biliyordu.

Shane gecenin onuncu birasını içerken yüzünde kurtları andıran bir gülümseme vardı. Bira onu etkilememişti; hiçbir şey onu etkilemezdi. Shane bardağını tokuşturdu ve adamları neşe içinde bağrıştı. Uzanarak, yanından geçen hizmetkârlardan birini yakaladı. Kız, o kadar beklenmedik bir anda saldırıya uğramıştı ki bağırarak elindeki tepsiyi ve üzerindeki tüm biraları düşürdü. Shane hemen bir kolunu mengene gibi kızın beline sararak onu kucağına oturttu ve diğer elini bluzundan içeri sokarak göğsünü kavradı ve dışarı çıkardı. Adamları kadının çıplak göğsünü görünce kahkahalarla güldüler.

Liam gerildi. Zihninde en son on yaşındayken gördüğü soluk tenli, sarışın, acı çeken ve şaşılacak kadar güzel annesinin, hiç tanımadığı babası tarafından yakalandığı anı canlandırdı. Bu görüntüyü zihninden uzaklaştırarak babasına ve hizmetçi kıza baktı ve kızın Shane'i İrlanda'daki kızlar gibi şehvetli bir arzuyla kabul etmesini diledi. İrlanda'da Shane bir kahramandı.

Fakat kız çok korkmuş görünüyordu ve Shane gülerek göğüsünün ucunu sıkarken çaresizce kıvranıyordu. Sonra ağlamaya başladı.

Liam ayağa kalktı. Bunun için çok fazla sebep olsa da babasından korkmuyordu. Seneler önce korkmayı bırakmıştı çünkü korkusu, yediği dayaklarla yok edilmişti. Kalabalık masaların arasından geçti, Shane sonunda onun geldiğini gördü. Gözleri beklenti dolu bir ifadeyle parıldarken kızı okşamayı bıraktı. Kız da Liam'ı görünce debelenmeyi bıraktı.

"Bırak onu," dedi Liam.

Shane aniden kahkaha attı ve kızı kucağından öyle ani bir şekilde itti ki kız yere yuvarlandı. Shane boylu boyunca ayağa kalkınca kız çabucak kaçtı. Liam gerildi ve kendisini kaçınılmaza hazırladı. Hiç kimse, oğlu bile, kanlı sonuçlarına katlanmadan O'Neill'a kafa tutamazdı. Shane'in koca yumruğu havaya savruldu. Liam darbeyi engellese de inanılmaz etkisiyle geriye doğru tökezledi. Babası 110 kiloydu ve o devasa vücudunda bir gram yağ yoktu. İkisi de Shane'in Liam'dan çok daha güçlü olduğunu biliyordu fakat yalnızca Liam'ın bildiği bir şey vardı, o da bir gün tartının kendi lehinde işleyeceğiydi. Böyle olmasını sağlayacaktı.

Ve o günü iple çekiyordu.

Liam dengesini kaybetti. Babasının bir sonraki yumruğu midesine indiğinde acı içinde iki büklüm oldu. Fakat bağırmadı. Acıyı sabırlı bir şekilde kabullenmeye de yediği dayaklar sonucunda alışmıştı. Bir yumruğu da doğrudan çenesine yedi ve arkasındaki masalardan birinin üzerine uçtu. Liam ahşap yüzeyin üzerine sert bir şekilde düştüğünde bira bardakları ve yemek tabakları yere saçıldı ve ağzından kan geldi.

Shane tepesine dikildi. "Gel, evlat, bunun yeterli olmadığına eminim, ne dersin?" diye dalga geçti. "Yenilmenin acısını henüz tatmadığın kesin."

Liam zorlukla doğrulup ayağa kalktı. "Bir gün," dedi, alçak sesle, "seni öldüreceğim."

Shane kahkaha attı. "Beni öldürmeyi düşünüyorsan elini çabuk tutmalısın."

Baba ve oğul birbirlerine baktılar. Shane sırıtıyordu, Liam'm yüzünde ise ifade yoktu. Gözleri dışında. Onlar nefretle yanıyordu.

Shane sakallı yüzünü oğlununkine yaklaştırdı. "Sen zayıfsın," diye hırladı. "Benimle değersiz bir kadın, bir İngiliz sürtüğü için mi

dövüşeceksin? Onun hiçbir değeri yok! O'Neill olarak benim vârisim olacağını mı sanıyorsun? Ha! Damarlarında o zayıf İngiliz kanı akarken hiçbir İrlandalı seni lider olarak kabul etmez! Ben de vârisim olmanı istemiyorum!"

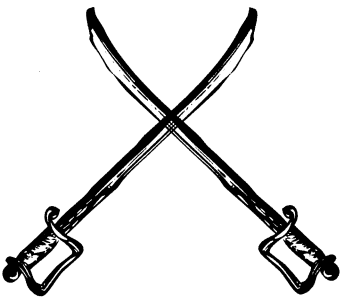
Liam kanlı ağzını koluna sildi ve hiçbir şey söylemedi. Fakat babasının zalim sözleri, hissetmekten kaçamayacağı bir darbeydi. Yine de, "Sarışın kızı rahat bırak. Esmer olan istekli, adamlarımıza bütün gece hizmet etti."

"Çıtkırıldım!" Shane tükürdü. "Ben ne zaman istersem, ne istersem alırım ve ben O'Neill'ım!"

Birdenbire büyük bir yumruk havada uçtu ve Liam başının acıdan patlayacağını hissetti. Gözlerini açtığında yerdeydi; parlak ışıklar gözlerinin önünde uçuştu. Barın sesi; sarhoşların kahkahaları, şarkıları ve gürültülü sohbetleri adeta üzerine çöktü. Yavaşça doğruldu ve ayağa kalktı. Babası zar atıyordu ve esmer sürtük ona sıkıca sarılmıştı. Başı acı içinde zonklamasına rağmen zalim bir ifadeyle gülümsedi. Küçük hizmetçi kaçmıştı. Ne kadar küçük olursa olsun, sonuçta bu bir zaferdi.

BİRİNCİ KISIM

REHİNE

1. BÖLÜM

Normandiya, Ocak 1571

Unutulmuştu.

Katherine neredeyse altı uzun yıl boyunca Abbé Saint Pierre Kilisesi'nde bırakılmasının mantıklı bir açıklaması olmadığını biliyordu. Kilisenin taş zemini, dizlerinin altında buz gibi sert ve soğuktu. Ezbere bildiği duaları mırıldandı fakat bunu yaparken Münster'deki babasına gönderdiği mektupların hiçbirinin cevaplanmadığını düşünüyordu, bir tanesi bile cevaplanmamıştı. Sonunda çaresiz kalarak geçen yaz üvey annesi Eleanor'a resmi bir mektup yazmıştı. O mektubuna da cevap gelmedi.

Katherine hem korku hem de çaresizlik içinde boğulduğunu hissetti. Yeni bir günün başlangıcıydı ve manastırın diğer kadınlarıyla dua etmiş olsa da bugün hayatının yeniden başlaması *gereken* gündü. Bugün tüm cesaretini toplaması gereken gündü, bugün başrahibeyle durumunu görüşecekti.

Başka seçeneği yoktu. On sekizindeydi ve her geçen gün biraz daha büyüyordu. Bir yıl daha geçmişti ve birkaç ay sonra Katherine on dokuzuna basacaktı. Bu kuytu manastırda yaşlanamazdı. *Yapamazdı*! Yaşamak istiyordu. Bir eşi, evi ve çocukları olsun istiyordu. Bir, iki veya üç bebeğin eteğinden çekiştirmesi gereken yaşa gelmişti. Ah, Tanrım. Onun varlığını nasıl unuturlardı?

Altı yıl önce Eleanor bir manastıra girmesini önerdiğinde, hayır, bu konuda ısrar ettiğinde, çektiği acıdan başka hiçbir şey hissetmiyordu. Ailesi, Güney İrlanda'daki Affane Savaşı'nda verdikleri büyük kayıpların acısıyla darmadağın olmuştu. Babasının en sadık birliklerinden üç yüz kişi Ormond Kontu Tom Butler'ın güçleri tarafından Karasu Nehri'nin kıyılarında katledilmişti ve Desmond Kontu olan babası, Butler tarafından yaralanarak esir alınmıştı. Fakat Katherine, akrabalarının ölümünden ve babasının esir alınmasından başka bir şeye daha üzülmüştü. Çünkü o gün nişanlısını kaybetmişti.

Hugh Barry korkunç savaşta kötü şekilde yaralanmıştı. Katherine ile Hugh beşik kertmesiydi. Barryler aile dostluydu ve Hugh ondan yalnızca bir yaş büyük olduğundan Katherine'le birlikte büyümüşlerdi. Hugh onun hem çocukluk arkadaşı hem çocukluk aşkı olmuştu; ilk öpücüğünü de ondan almıştı. Ölümü Katherine'in hayallerini yıkmıştı ve görünüşe göre hayalleriyle birlikte geleceği de yok edilmişti.

Üzüntüden perişan olan Katherine, başka bir evlilik ayarlanana kadar uzak bir manastırda rahatlama fikrine sevinerek üvey annesinin isteğini kabul etmişti. Hugh'yu kaybetmek Katherine için özellikle çok zor olmuştu çünkü Affane'den önce çok sevdiği annesini kaybetmişti. Desmond Kontu, Joan FitzGerald'ın üçüncü kocasıydı ve Katherine de onların ilk ve tek çocuklarıydı. Anne kız birbirlerine çok yakınlardı. Katherine onu hâlâ özlüyordu.

Katherine yeni bir evliliğin çabucak ayarlanacağını ve manastırda bir veya iki yıl geçireceğini ve planlandığı gibi on beşinci yaşgününde evlendirilebileceğini düşünmüştü. Fakat Eleanor ona yalnızca ilk yılın sonlarına doğru bir kez yazmış, Kule'de hapsedilen ve Kraliçe tarafından bağışlanmayı bekleyen Kont'la birlikte olduğunu bildirmişti. Hiç bitmeyecek gibi gelen beş buçuk yıldır ne babasından ne de üvey annesinden bir haber almıştı.

Ve gerçek şuydu ki Katherine korkuyordu.

Duaları bitti. Katherine istavroz çıkararak "Amen," dedi ve ayağa kalktı. Geri çekilerek önündeki bayanların tek sıra halinde çıkmaları için yol verdi. Hepsi de kendisi gibi asil kadınlardı. Bazıları duldu, bazıları ise evlenemeyecek kadar fakirdi ya da çok çocuklu ailelerinin

bakamadığı kızlardı. Kadınlar kiliseden çıkarken elbiselerinin sırmalı ipek kumaşları hışırdadı. Dışarıda dondurucu bir soğuk vardı ve Katherine eski püskü, kürklü pelerinine iyice sarındı. Asil kadınlar, taze ekmek, sıcak pasta, et, peynir, bira ve şarap dağıtılan yemek salonuna girerlerken Katherine avluda duraksadı.

"Yapacak mısın?"

Katherine soğuktan çok yapmak zorunda olduğu şey yüzünden hissettiği gerginlikle titreyerek döndü. En yakın arkadaşı ve tek sırdaşına baktı. Juliet, soğuk havaya rağmen vasisi onun Cornwall'a gelmesini istediği için şubatta manastırdan ayrılacaktı. "Evet."

Şaşılacak kadar beyaz tenli ve dolgun pembe dudakları olan Juliet, Katherine'in gözlerinin içine baktı. "Başrahibe bu kez sana kesinlikle izin verecektir. Seni nasıl bir kez daha reddedebilir ki?"

Katherine'in kalbi daha hızlı çarpmaya başladı. Hemen Juliet'in elini tuttu. "İsteğimi bir kez daha reddedeceğinden korkuyorum," diye itiraf etti. Katherine daha önce zaten iki kez eve dönmek için başrahibeden izin istemişti. Başrahibe ise hem babasının izni hem de yanında bir refakatçi olmadığı için bu isteğini reddetmişti.

Juliet gülümsedi. "Birlikte seyahat etmek muhteşem olurdu. Ah, Başrahibe'nin, isteğine kulak verip adil bir karara varmasını ne kadar istiyorum bir bilsen!"

Katherine irkildi. Çok çaresizdi fakat umudu yoktu. Başrahibe nazik, iyi niyetli ve genelde yumuşak huylu biri olmasına rağmen katı bir yöneticiydi; zengin ve güçlü ailelere teslim edilecekleri konusunda ona güvenen bir manastır dolusu kadının geleceği ellerinde olduğundan katı olması gerekiyordu. Fakat Katherine daha önce hiçbir şeyi bu kadar çok istememişti. Artık babasının izni olmasa bile eve dönmesi gerektiğine onu ikna etmeliydi. Savunmalarını hazırlamıştı. 1571 yılıydı. Yeni bir yıl. Yeni başlangıçların zamanı.

İki kız avluyu geçerlerken Katherine konuşamayacak hatta dondurucu soğuğu hissedemeyecek kadar meşguldü ve Juliet ise sonunda Thurlstone'daki evine döndüğü için ne kadar mutlu olduğundan söz ediyordu. Hanımlar günün ilk yemeğinin tadını çıkarırken, yemek salonu kahkahalar ve neşeli sohbetlerle çınlıyordu. Birbirlerine işaret ederken

yüzüklerindeki taşları pırıldadı. Birçok asil hanımın evlerinden onlarla birlikte gelmiş olan hizmetçileri, herhangi bir sebeple ayağa kalkmamaları için hanımlarının yanı başında bekliyorlardı. SurRigaud Kontesi Leydi Montaignier'nin, ayaklarının dibinde beklenti içinde heyecanla soluyan dört küçük köpeği vardı. Kıvırcık tüylü başlarını küçük kurdele şeklindeki yakut broşlar süslüyordu. Aslında tüm hanımlar öylesine iyi giyiniyor, takıp takıştırıyor, iyi bakılıyor ve şımartılıyordu ki bir manastırda olduğunu bilmeyen bir ziyaretçi, kendisini asil bir hanımın büyük davet salonunda sanabilirdi.

Katherine birkaç istisnadan biriydi. Onun kıyafetleri eski ve fazlasıyla tamir görmüştü. On beşinci yaş gününden, yani yanında getirdiği para bittiğinden beri hiç yeni bir şeyi olmamıştı. Katherine'in içini yeniden bir korku kapladı. Altı yıl önce Katherine buraya getirildiğinde Başrahibe'ye yüklü miktarda para ödenmişti ve Katherine'in bakımı için daha fazlasının geleceğini düşünmüştü. Katherine'in parası tükendiğinde başrahibe onun babasına yazmıştı fakat üstü kapalı bir şekilde yaptığı para talebi görmezden gelinmişti. Kont, başrahibenin mektubuna cevap verme zahmetine girmemişti. Daha sonraki açık talepler de cevapsız kalmıştı. Neyse ki Başrahibe hiç parası olmadığı halde Katherine'in orada kalmasına nazik bir şekilde izin vermişti.

Katherine'in midesi buruldu. Kendisine verilecek destek konusunda Kont'un Başrahibe'yle iletişime geçmediğini her düşündüğünde umutsuzluğa kapılıyordu.

Babasını tanıdığı için onun Butler'larla yeni bir savaşa girdiğini tahmin ediyordu. Affane katliamının öcünü almamak Gerald'a göre değildi. Tek kızını düşünemeyecek kadar meşguldü. Belki de Katherine'in bu şekilde umursanmamasının sorumlusu Eleanor'du. Katherine'den yalnızca birkaç yaş büyüktü, çok güzeldi ve Gerald ona tapardı. Ve Eleanor Katherine'i sevmezdi.

Katherine'in endişesi arttı. Davetsiz ve beklenmedik bir şekilde Askeaton Kalesi'ne gitmesinden babasının memnun olmayacağını biliyordu. Hatta Eleanor onun hakkında babasına bir şeyler söylediyse sinirlenebilirdi bile. Fakat Katherine hayallerini gerçekleştirmek uğruna babasının gazabını göze almaya razıydı. Fakat önce babasının izni

olmadan manastırdan ayrılmasına izin vermesi için başrahibeyi ikna etmesi gerekiyordu. Bu muazzam bir görevdi.

Yemekten sonra Katherine ve Juliet birbirlerine imalı imalı bakışarak ayrıldılar. Katherine uyuduğu yatakhaneye değil başrahibenin çalıştığı giriş salonuna gitti. Endişesi arttı. Az sonra yapacağı görüşmede tehlikede olan çok fazla konu vardı. Katherine kaybetmeyi göze alamazdı.

Çünkü artık bu manastırda daha fazla kalamazdı. Yapamazdı. Hayat akıp gidiyordu ve bu son derece adaletsizdi. Onun kaderi böyle yazılmış olamazdı. Kaderinde daha fazlası olmalıydı.

Başrahibenin toparlak yüzünde endişe ve kaygı vardı. "Eve gitmek istiyorsun." İçini çekti.

Katherine, Başrahibenin oturduğu maun rengi yazı masasının önünde duruyordu. "Burada kalamam. Bu hayat için uygun değilim. Eve dönüp varlığımı babama hatırlatmam gerekiyor. O zaman kesin benim evliliğim için bir ayarlama yapacaktır." Doğrudan başrahibeye bakmasına rağmen bakışlarında yalvaran bir ifade vardı. "Başrahibe, tek istediğim bir eş, kendime ait bir ev ve birkaç çocuk. On sekiz yaşıma zaten bastım. Birkaç yıl sonra hiçbir erkek beni istemeyecek."

Başrahibe bu konuda şüpheliydi. Katherine'in uzun boyu, mükemmel şekilli oval yüzü, düzgün hatları, pürüzsüz açık teni, insanı hayrete düşüren yeşil gözleri ve koyu kızıl saçlarıyla sıradışı bir güzelliği vardı. Yanaklarına yeniden renk gelen Başrahibe ayağa kalktı. İkilemdeydi. Korkunç bir ikilemdeydi. Katherine'i dikkatle süzdü. "Canım, inan bana, yaşlanman ve saçlarının beyazlaması için önünde daha çok uzun yıllar var."

Katherine karşı çıkmaya yeltendi.

Başrahibe elini kaldırarak onun sözünü kesti. "Bu hayata uygun olmadığının gayet farkındayım. Buraya geldiğin ilk günden beri farkındayım. On üç yaşında vahşi bir cadıydın. Artık muhteşem bir eş olacağından hiç şüphem kalmadı. Doğanın sana birçok sağlıklı oğlan doğurma yeteneğini bahşetmiş olduğu açık. Fakat benden istediğin şey imkânsız. Babanın izni olmadan seni eve gönderemem!" Fakat daha konuşurken içini bir suçluluk duygusu kapladı. Çünkü Katherine'in babasının iznini

hiçbir zaman alamayacağını biliyordu. Ayrıca Katherine'i bekleyen şeyi de biliyordu ve korkunç derecede huzursuzdu.

Katherine dudaklarını ıslattı. Konuşmaya başladığında sesi gergindi. "Beni yanlış anlamayın. Burada kalmama izin vererek yaptığınız iyilik için minnettarım. Mutsuzum fakat çok minnettarım. Bana her zaman iyi davrandınız."

Başrahibe acıyla yüzünü buruşturdu fakat Katherine bunu fark etmişe benzemiyordu.

"İrlanda'ya dönmem için bir sebep daha var," diye devam etti Katherine, çabucak. "Ters giden bir şeyler olduğundan korkuyorum. Babam ücretimi size göndermeyi nasıl unutabildi? Bu çok mantıksız. Neden bu şekilde unutulduğumu öğrenmek için dönmeliyim, Başrahibe, size yalvarıyorum. Burada kalamam. Belki de babamın bana ihtiyacı vardır. Ya da belki gerçekten de beni düşünemeyecek kadar meşguldür."

Başrahibe, sorumluluğunu aldığı bu genç kız için derin bir şefkat hissetti. Yaşlı kadın nazikçe, "Babanın sana ihtiyacı olsaydı seni buradan aldırırdı, canım," dedi.

Fakat Başrahibe başka ne söyleyeceğini, ne yapacağını bilmiyordu ve oldukça endişeli bir şekilde parmaklarını tesbihinde gezdirdi. Katherine'e gerçeği söylemek için doğru bir zaman varsa o bu andı fakat Başrahibe, kızın kendi huzuru için daha önce ona yalan söylemeye karar vermişti. Pek şansı yoktu; ya bunu yapacaktı ya da Katherine'i sahipsiz ve korunmasız bir şekilde sokaklara bırakacaktı. Tüm gerçekleri ondan saklamak o zaman da yanlıştı ve hâlâ yanlış geliyordu. Fakat şimdi Katherine'e gerçeği söylemeye cesaret edemediği için daha da yanlıştı. Korkusu bunu yapmasını engelledi, hem korkuyor hem de kaderin gizemli bir oyun oynadığına dair kuvvetli bir şeyler hissediyordu.

"Beş buçuk yıldır buradayım," dedi Katherine. "İlk geldiğimde bir veya iki seneden fazla kalacağım hiç aklıma gelmemişti. Lütfen, gitmem gerek. Eve döndüğümde her şeyin düzeleceğini, babamın hemen durumumu düzeltmenin yollarını arayacağını biliyorum." Bakışlarını Başrahibeninkilere kilitledi. "Juliet'le birlikte gidebilirim. Bundan daha uygun bir zaman olamaz."

Başrahibe güzel, zeki ve kararlı öğrencisine baktı. "Kızlarımın çoğuna kaderlerine güvenmelerini öğütlerim," dedi yavaşça, "ve beni dinlerler. Fakat sen dinlemeyeceksin."

"Sizin sözünüzü dinleyemem," dedi Katherine, alçak sesle. "Kalmamı isterseniz, yapamam."

Ve Başrahibe kararını verdi. Bunun nedeni Katherine'in uzun yıllardır mutsuz olması ve kızlarının bu kadar üzgün olmalarının ona acı vermesi değildi. Eğer dışarıda yaşamayı hak eden bir kadın varsa, o da Katherine gibi bir kadındı fakat nedeni bu da değildi. Nedeni Katherine'in tam olarak ne söylediğini anlamasıydı. Niyetini gayet iyi anlamıştı. Eğer Başrahibe gitmesine izin vermezse, Katherine kaçacaktı. Sadece düşüncesi bile başrahibeyi bayıltmaya yetebilirdi. Katherine gibi bir kadının tek başına ve korunmasız bir halde seyahat etmesi mi? Tanrı korusun. Korkunç şekilde hırpalanabilir hatta belki bir Türk Beyi'nin haremine cariye bile yapılabilirdi. Uzun süren bir dakika boyunca bakıştılar. Katherine'in hayır cevabını kabul etmeyeceği açıktı. O nedenle bu, en iyi ve en güvenli yoldu.

İç geçirdi. "Gitmene izin vereceğim, Katherine. Fakat seni uyarmalıyım. Dışarıdaki dünya göründüğü gibi değildir. Eve döndüğünde fena halde hayal kırıklığına uğrayabilirsin. Hatta belki baban seni geri gönderebilir."

"Ah, Başrahibe, teşekkür ederim!" Katherine'in yüzünde kocaman bir gülümseme vardı ve üzeri hafifçe örtülü uyarıyı umursamadı. "Endişeniz için teşekkür ederim fakat beni geri göndermeyecek, bu konuda size söz veriyorum!" İçgüdüsel bir hareketle başrahibeye sarıldı.

"Pekâlâ," dedi Başrahibe. Katherine neşeli bir şekilde ona yeniden teşekkür etti. O gittikten sonra Başrahibe masasına döndü, tüy kalemini aldı ve mürekkebe batırdı. Artık gülümsemiyordu. Yüzünde endişeli bir ifade vardı. Çok yumuşak davranmıştı. Onu geri çevirmeliydi. Fakat o zaman Katherine kaçmak zorunda kalacaktı ve Başrahibe buna izin veremezdi. Manastır hapishane değildi ve dünyanın güvenli bir yer olduğu söylenemezdi.

Başrahibe ürperdi. Katherine'e gerçeklerin bir kısmından ya da tamamından bahsetmek için hâlâ çok geç değildi. Fakat... buna cesaret

edemedi. Bir ipte sallanan kukla gibi o da kendi efendilerine boyun eğmek ve daha yüce bir yazgıya güvenmek zorundaydı.

Başrahibe parşömen kâğıdının üzerine doğru eğildi ve çok dikkatli bir şekilde yazmaya başladı; az önce olanları ve Katherine'in yapmak üzere olduğu şeyi tüm ayrıntılarıyla yazdı.

Juliet'in ailesi onu eve getirmeleri için altı adamdan oluşan bir ekip göndermişti. Richard Hixley, adamlarıyla, Katherine'in, yeğeniyle birlikte seyahat edecek olmasından duyduğu rahatsızlığı bildiren kısa bir mektup da göndermişti. Bunun nedenini anlamak Katherine için zor değildi. Juliet zengin bir İngiliz vâristi ve Katherine ise İrlandalıydı. Bu, İngilizlerin kibriyle ilk karşılaşması değildi. Bazı İngilizler, İrlandalıları yalnızca vahşi bir ırk olarak görürlerdi.

Önemli değildi. Önemli olan nihayet eve dönüyor olmasıydı ve son bir ay insanı çileden çıkaracak kadar ağır geçmişti. Katherine Güney İrlanda'nın bereketli topraklarına ayak basmayı dört gözle bekliyordu. Evine, ortaçağda Deel Nehri'nin ortasındaki bir adaya yapılan muazzam bir taş kale olan Askeaton Kalesi'ne varmak için sabırsızlanıyordu.

Manastır, at arabasıyla Manş Denizi'ni geçecekleri küçük bir geminin onları bekleyeceği Cherbourg'dan yarım günden az uzaklıktaydı. Cherbourg'a giden yol fazla kullanılmıyordu ve bu nedenle yine saatler geçmek bilmedi. Fakat öğle yemeği için mola verdiklerinde, kısa yolculuklarının monotonluğu da sona erdi. Seyahat eden oyunculardan oluşan bir grup yanlarından geçmişti. Adamlardan biri tehlikeli denecek kadar yakışıklıydı ve fazlasıyla cesur ve pişkindi. Katherine'e göz dikmişti. Onlarla tanışmak istiyor ve "hayır" cevabını kabul edecek gibi görünmüyordu. Katherine onu umursamamaya çalıştı fakat kendisine gösterdiği ilgiden gururu okşandı ve memnun oldu. Nihayet teatral yeteneklerini konuşturarak ve acısını abartılı bir şekilde belli ederek tüylü şapkasını başından çıkardı ve diğer oyuncularla birlikte yoluna devam etti.

Kızlar ve yanlarındaki korumaları limana varıp çabucak gemiye bindiler. Hepsinden sorumlu olan adam, Sör William Redwood, kısa sürecek olan Manş Denizi geçişi sırasında kamaralarından çıkmamalarını tavsiye etti. Ertesi sabahın ilk ışıklarıyla yelken açacaklarını ve rüzgâr

onlardan yana olursa ertesi gece veya bir sonraki gün şafak sökerken Dover'a varacakları bilgisini verdi. Juliet ona şirin bir şekilde teşekkür ettikten sonra iki kız kamaralarında başbaşa kaldılar.

Katherine kamaranın küçük penceresine yürüdü ve koyun karanlık sularına baktı. Limana karanlık çökmeye başlamıştı. Bir yıldız belli belirsiz göz kırpıyordu. Katherine sevinçten titriyordu. Eve gidiyordu. Bir zamanlar yalnızca bir rüyaydı. Yakında gerçek olacaktı. Yeni bir başlangıcın eşiğindeydi ve gerçekten kendisine ait olan mutlu geleceği sabırsızlıkla bekliyordu.

Katherine derin bir uykudaydı. Aniden bağırarak sıçradı. Rüyasında, bahar vakti Münster'deki çayırları görüyordu. Hugh yaşıyordu ve Katherine ise genç bir gelindi. Bu saçma rüyanın etkisinden kurtulmak için silkindi ve kamaranın tek penceresinden süzülen gün ışığını fark etti. Görünüşe göre şafak vakti çoktan geçmişti. Bir süre önce yola çıkmışlardı fakat Juliet de henüz uyanmamış ve bunu fark etmemişti. Katherine'in kafası karışık ve içi de biraz huzursuzdu. Aniden uyanmasının sebebi neydi? Ve şu tepesinden gelen garip tırmalama sesleri de neyin nesiydi?

Ve sonra, daha önce hiç duymadığı bir ses duydu. Sağır edici bir patlama sesi. Kimsenin bu sesin ne olduğunu açıklamasına gerek yoktu. Katherine anında anlamıştı. Bu bir top patlamasıydı.

Katherine'nin kalbi adeta durdu. Hâlâ uyuyor ve rüya görüyor olması için İsa'ya, Tanrı'ya ve Meryem'e dua etti. Ve sonra daha yakından ve yüksek sesli bir patlama daha duyuldu, işte o anda bunun bir rüya olmadığını anladı. *Ah, Tanrım, gemilerine saldırılıyordu.* "Juliet!"

Juliet aniden yatağında doğrulurken Katherine de hızla pencereye koştu fakat uçsuz bucaksız, inanılmaz derecede sakin, gri denizin üzerinde şaşırtıcı bir şekilde parlayan kış güneşinden başka bir şey göremedi. Eğer muhteşem bir günün yanılsaması olabiliyorsa, bu ta kendisiydi.

Bir patlama daha duyuldu ve bu kez Katherine elleriyle kulaklarını kapamadan önce çatırdayan ahşabın sesini duydu. Sese bakılırsa sanki güvertedeki koca bayrak direği parçalanmıştı.

"Saldırı altındayız," diye bağırdı Katherine, yatağının üzerinde ölü gibi bembeyaz bir halde, hareketsizce oturan Juliet'e bakarak.

"Kim saldırıyor?" diyebildi güçlükle Juliet. "Bu gemiye kim saldırır ki?"

Katherine'in puslu zihni çalışmaya başladı. Juliet zengin bir vâristi ve kendisi ise Desmond Kontu'nun kızıydı. Ah, Tanrım. Manş Denizi de Fransa, İspanya, İngiltere ve İrlanda'nın etrafındaki sular gibi korsanlar tarafından istila edilmişti. Bu kişiler değerli tüm yüklerin peşindeydi; bu yükler insan olsa bile. "Ah, Tanrım, bize acı," diye fısıldadı Katherine.

Juliet ayağa kalkarak pencereye koştu. "Katherine?"

Katherine konuşamadı. Yukarıdaki güvertede adamların panik içinde bağırdığını, bağırdıkları sözcüğün "Korsanlar!" olduğunu duydu.

"Hiçbir şey görünmüyor!" diye bağırdı Juliet, Katherine'in omzunun üzerinden bakarak.

Sonra yeni bir patlama kızların birbirine sıkıca tutunmalarına ve geminin vahşi bir at gibi sıçramasına neden oldu. Kızlar yere düşüp yuvarlandılar. Adamlar bağırıyordu ve büyük ve sert bir şey tepelerindeki güverteye çarptı. Gemi sanki canlıymış ve büyük bir acı çekiyormuş gibi inledi. Şimdi tüfekler ateşlenmişti ve Katherine barut kokusunu alabiliyordu. Gemiyi yağmacılardan korumak için mürettebatın ateş ediyor olması için dua etti. Sonra bir adamın bağırdığını fark etti. "Kıç tarafa ateş edin! Kıç tarafa ateş edin!" ve sonra bu bağırış birkaç düzine adam tarafından tekrarlandı.

Katherine ve Juliet korkudan betleri benizleri solmuş bir halde birbirlerine sarıldılar. "Ne yapacağız?" diye fısıldadı Juliet.

Katherine yoğun, boğucu korkusuna rağmen düşünmeye çalıştı. "Burada kalmalıyız. Kapıyı da kilitlemeliyiz." Zihninde korkunç bir ordu gibi üzerlerine gelen pis, vahşi korsanlar canlandı. Bayılacak gibi oldu.

"Peki, ya gemi batarsa? O zaman boğuluruz! Ya şimdiden batmaya başladıysa!"

Katherine o anda her ne olursa olsun büyük bir tehlikede olduklarını anladı. Eğer gemi batarsa ve onlar da alt katta kalacak olurlarsa boğulurlardı. Eğer yukarı çıkıp Sör William ve diğerlerini ararlarsa pekâlâ ölebilirlerdi çünkü daha şimdiden yukarıda ölen adamlar vardı. Ve eğer gemi esir alınırsa... Katherine bunu düşünmek istemiyordu. Bunu düşünmemeliydi yoksa zaten kırılgan kontrolünü kaybederek anlamsız bir korkuya kapılabilirdi. Sakin olmalıydı.

"Batmıyoruz," dedi olabildiğince normal bir şekilde. "Eğer öyle olsaydı, adamların korkuyla bağırdıklarını duyabilirdik."

"Evet, haklısın," dedi Juliet. Tırnaklarını, geceliğinin kollarına rağmen Katherine'in bileğine batırıyordu. "Ve gemi eski pozisyonuna döndü."

Katherine ayağa kalktı ve ani bir sarsıntıya karşı hazır olmak için bacaklarını açtı. "Burada kalacağız," diye karar verdi Katherine, Juliet de ayağa kalkarken. "Bize geminin battığını düşündürecek bir şey olana kadar. O zaman çıkacağız. Birlikte. Ondan önce değil."

Juliet kabul ettiğini gösteren bir hareketle başını salladı. Hiçbir şey söyleyemedi ve Katherine'in elini sıkıca tuttu.

Katherine nefes aldı ve sakin görünmeye çalıştı. Sonra pencereye döndü ve donup kaldı. Bir gemi belirmişti; büyük, siyah bir savaş gemisiydi bu ve devasa, beyaz yelkenleri uçuşuyor, siyah silahları ve topları güneş ışığında parlıyordu. Hızla onlara yaklaşıyordu. Daha önce hiç bu kadar tehditkâr ve ölümcül bir şey görmemişti. Katherine'in baktığı kısacık süre boyunca bile gittikçe yaklaşmaya devam etti.

Juliet de korsan gemisini gördü ve ağlamaya başladı.

İki kız pencerenin önünde kıpırdayamadan, korkudan taş kesilmiş bir halde durup nafile bir çabayla içlerindeki panikle savaşmaya çalışırlarken, gittikçe artan bir sıklıkla gemilerini parçalayan patlama seslerini dinlediler. Gemi yeniden belirgin bir şekilde sağ tarafa doğru yatmaya başladı. Yukarıdaki güvertede bir kargaşa hâkimdi. Bu savaş hiç bitmeyecek gibiydi. Zaman adeta durmuştu.

Sonra aniden toplar durdu.

Katherine ve Juliet birbirlerinin ellerini öyle sıkı tutuyorlardı ki adeta birbirlerine kilitlenmişlerdi. Göz göze geldiler. Uyuşan parmaklarını birbirlerinden ayırdılar. "Bitti mi?" diye fısıldadı Juliet.

Katherine bu sorunun cevabını bilmiyordu fakat sonra tüfek sesleri çılgın bir hızla yeniden başladı. Ve zafer çığlıkları yükseldi. Ve gemileri itilmiş gibi şiddetle sallandı. Bir anda art arda gelen korkunç kılıç sesleri işitildi.

"Gemiye girdiler," diye bağırdı Katherine ve artık korkusu onu ele geçirmişti. "Gemimize girdiler!"

Juliet elini ağzına kapayarak hemen hıçkırıklara boğuldu.

Katherine güçlükle yutkundu. "Juliet, bize ne olacağını biliyorsun."

Juliet'in gözleri yaşlarla doldu. "Fakat sonra... bizim için fidye isteyecekler."

"Namusun olmadan yaşamaya razı olacak mısın?"

Juliet bir nefes aldı. "Bilmiyorum. Katherine, ben sadece on beş yaşındayım. Ama ölmek istemediğimi biliyorum."

Katherine de ölmek istemediğini biliyordu fakat bazı hikâyeler duymuştu ve bundan birkaç saat sonra ikisinin de ölmüş olmayı isteyeceklerini düşünüyordu. "Silahımız yok," dedi, şaşırtıcı bir soğukkanlılıkla, gözlerini bir anlığına kapayarak.

"Korsanlarla savaşamayız," diye karşılık verdi Juliet.

"Savaşmak için değil," dedi Katherine, arkadaşına dikkatle bakarak. "Kendimizi öldürmek için."

Öylece bakıştılar. Bir daha konuşmadılar. Söyleyecek bir şey yoktu. Korsanlar gemiyi ele geçirip onları esir almadan önce kendilerini öldürecek cesareti bulabilseler bile bunu yapacak silahları yoktu. O anda cesur olup kaderlerini beklemekten başka yapabilecekleri hiçbir şey yoktu.

Bir saat sonra başladı. Biri kamaralarının kapısını açmaya çalışıyordu. Beceremeyince yabancı bir dilde seslendi. Katherine ve Juliet yakalanmaktan korktukları için ne konuşuyorlar, ne hareket ediyorlar ne de nefes alıyorlardı. Yabancı uzaklaştı.

Kızlar gecelikleriyle esir alınmak istemedikleri için giyinmişlerdi. Juliet, Katherine'e döndü. "Galce konuşuyordu. İrlandalı olabilir mi? Yoksa İskoç muydu?"

"Emin değilim," dedi Katherine, kararsız bir şekilde. Aniden gözleri doldu. "İrlandalılarsa bile, benim İrlandalı olmamın bizi kurtaracağını düşünüyorsan yanılıyorsun. Korsanların kendilerinden başka kimseye sadakati yoktur, Juliet, bundan emin ol."

"Şişşt! Geri geliyor!"

İki adam kapılarının önünde konuşurken kızlar kolkola girerek donup kaldılar. Ve sonra bir şeyle kapıya vurdular ve ahşap kapı kırıldı. Kırılan ahşabın içinden bir balta göründü.

Katherine, Juliet'i biraz daha kendine çekti. Arkadaşından büyüktü ve nedense ona karşı sorumluluk hissediyordu. Eğer yapabilirse Juliet'i koruyacaktı. Fakat dizleri hâlâ fena halde zayıftı ve bacakları titriyordu.

Ahşabın içinden bir el göründü ve kilidi açtı. Kapı açılıverdi. Siyah pantolonlu, sade tunikli iki denizci içeri daldı. Çok iri adamlardı, kılıçları ve üzerlerinde hançerleri vardı. Silahları da kıyafetleri de kan lekeleriyle doluydu. Korsanlar kızları görünce donup kaldılar.

Sonra birbirlerine baktılar. Bir tanesi çok iri ve keldi. Öne çıktı ve bir Katherine'e bir Juliet'e sonra yeniden Katherine'e baktı. Katherine, Juliet'in önüne geçti. O ve kel korsan birbirlerine baktılar. Katherine gergin bir şekilde adamın korkunç saldırısını bekliyordu fakat beklediği şey olmadı.

Sadece diğer korsanla Galce konuştu ve Juliet bir şey anlamasa da Katherine anladı. "Onları kaptana götüreceğiz. Bundan memnun olacaktır," dedi.

Katherine'in yüreği ağzındaydı ve bir dakikada yüzlerce kez çarpıyordu. "Kaptanınız kim?" diye sordu sahte bir cesaret gösterisiyle. "Hemen kendisini görmek istiyorum!"

Denizci, Katherine'in onu anladığına ve onun da Galce konuştuğuna şaşırdıysa da bunu belli etmedi. "Üzülme, güzelim. Kaptan da sizi bekliyor."

Katherine, kendilerini bekleyen işkenceyle yüzleşebilmesi için cesaret verircesine Juliet'in elini tuttu fakat korsanlar onları ayırdı ve her biri kızlardan birini yakaladı. Katherine bağırarak, kendisini tutan korsanın elinden kurtulmaya çalıştı fakat adam eliyle onun dirseğini sıkıca kavradı ve onu ileri doğru itti. Önce dar bir koridordan geçtiler sonra da merdivenden çıktılar; Juliet de diğer adamla onların arkalarından geliyordu.

Güverteye çıktıklarında Katherine şaşkınlıkla nefesini tuttu. Sıradışı bir şekilde sessizdi. Fakat kısa pantolonlu korsanlar her yerdeydi ve uzun kılıçlarını ustalıkla savuruyorlardı. Fransızlardan oluşan müretebattaki herkesin zincirlendiğini ve bazılarının, muhtemelen ağır bir şekilde, yaralandıklarını gördü. Sör William Redwood ve adamları da zincirlenmişlerdi ve gözetim altındalardı. Sör William yaralanmamış

ve fena halde öfkeli görünüyordu. Fakat kızlara hâlâ zarar gelmediğini gördüğünde gözlerinde rahatladığına dair bir ifade belirdi.

Katherine güverteye göz gezdirdi. Kıç tarafın bir bölümü yangın nedeniyle kararmıştı ve havada hâlâ duman vardı. Geminin parmaklıklarının bazı bölümleri de zarar görmüştü. En büyük bayrak direklerinden biri ikiye bölünmüştü ve güvertenin orta yerinde yıkılmış koskocaman bir ağaç gibi duruyor, büyük, kanvas yelken etrafında pofuduk bir şekilde yayılmıştı. Ve Katherine güvertenin en yüksek tarafına baktığında onu gördü.

Kimsenin söylemesine gerek kalmadan onun bu korsanların lideri olduğunu anlamıştı.

Kalbi delicesine çarparken adama baktı. Baş kasarasında duruyordu ve üzerinde soluk renk dar bir pantolon, bacaklarının üst kısmına kadar uzanan botlar, ipleri çözülmüş ve rüzgârla dalgalanan bol, beyaz keten bir gömlek vardı. Devasa bir adamdı ve Katherine'den çok daha uzun boyluydu. Geniş omuzları, dar bir kalçası ve uzun, güçlü bacakları vardı. Saçları altın rengiydi, kısacık kesilmişti ve güneşten bile daha parlaktı. Bir eli, kınındaki kılıcmdaydı ve geminin deniz dalgalarında süzüldüğü gibi o da geminin üzerinde kolaylıkla durabiliyordu. Altındaki güverteyi, krallığına bakıyormuşçasma süzdü.

Katherine onun ne kadar güçlü olduğunu hissedip kibrini gördüğünde, tüm yaptıkları ve yapacakları yüzünden ondan nefret etti.

Onun da kendisini süzdüğünü fark etti.

Yanmış güvertenin üzerinde soğuk, sorgulayan bakışları Katherine'inkilerle buluştu. Katherine donup kaldı. Hayatında hiç bu kadar korunmasız olmamıştı. Adam ona bakarken sanki aralarında gittikçe gerilen güçlü bir kordon varmış gibi görünmez bir gerginlik hissetti. Nefes alamıyordu.

Adam ağır ağır gülümsedi. Katherine kendini yerdeki bir yaban tavşanına, onu da avının etrafında daireler çizerek öldürmeye hazırlanan büyük bir akdoğana benzetti.

Denizci aniden onu adama doğru iterek güvertede yürütmeye başlayınca Katherine ayak diredi. "Hayır," dedi, içindeki saf korku gösterebileceği tüm cesareti yok ederken. Saf panik ve saf korku.

Altın renkli korsan ona bakıyor ve artık gülümsemiyordu.

"Hayır," diye bağırdı Katherine yeniden, bir katır gibi karşı koyarak.

Altın renkli başını belli belirsiz eğip denizciye işaret verince, adam Katherine'i ileri doğru itti ve güvertenin basamaklarından onun durduğu yere çıkardı. Gemi sallanıyordu ve Katherine yalnızca korkudan değil, aynı zamanda uzun savaşın bitmek bilmeyen işkencesinden dolayı da zayıf düşmüştü ve denizci onu bıraktığında dizleri sonunda pes etti. Katherine, korsanın ayaklarının dibine yığıldı.

Katherine ahşap döşemelere sıkıca tutundu ve ayağa kalkmak istedi fakat bedeni ona karşı geldi, başını kaldırmaktan başka bir şey yapamadı.

Altın saçlı adam bulunduğu inanılmaz yükseklikten ona doğru baktı. Rüzgâr, birkaç kısa, altın renkli bukleyi o inanılmaz yüzünden savurarak belirgin elmacık kemiklerini, güçlü, kararlı görünen çenesini ve bir ok kadar düzgün, şekilli burnunu ortaya çıkardı. Rüzgâr durmadı ve bol, yakası açık gömleğinin bedenine sarılmasına neden oldu. Bağları açık olan gömleğinden bronzlaşmış göğsünün geniş bir bölümü açıldı ve kaliteli keten kumaş, üst gövdesini, karnındaki kaslarının oluşturduğu oyukları ve dar kalçasını sardı. Dalgalanan gömleği aynı zamanda bacaklarının arasında duran ve oldukça iri olan erkekliğini de açığa çıkardı. Katherine nefesini tuttu ve onun hâlâ bacak arası koruması takan o züppelerden biri olmasını diledi. Eğer öyle değilse, ona tecavüz ettiğinde Katherine'i öldürebilirdi.

Parlak gri gözleri Katherine'inkilerle buluştu ve Katherine gözlerini kaçıramadı.

"Ben Liam O'Neill," dedi, tatmin olmuş, belirgin bir gülümsemeyle. "Bu geminin kaptanıyım."

Katherine karşılık veremedi ve gözlerini onunkilerden ayıramadı.

Adamın gözlerinde bir parıltı belirdi. Gülümsemesi büyüdü fakat bu güven verici bir gülümseme değildi. "Ne yakaladım ben böyle? Ne kadar da güzel bir ödül. Görünüşe göre gerçek bir hazine, bunca kurşun ve metalin arasında değerli bir taş. Gel buraya, canım, gel."

Ve Katherine'e doğru uzandı.

2. BÖLÜM

Katherine'in tepki vermesine fırsat kalmadan altın renkli korsan ona doğru eğildi ve çelik gibi bir kavrayışla kızı ayağa kaldırdı.

Katherine'in kocaman açtığı gözleri adamın tatmin duygusuyla parıldayan gözlerine kilitlendi. Katherine hemen kendine gelerek kolunu onun elinden hızla çekmeye çalıştı. Fakat işe yaramadı çünkü adam kolunu bırakmadı. Gülümsediğinde, beyaz dişleri parladı.

"Çek ellerini üzerimden!" diye bağırdı, sesinde artan bir endişeyle.

Adamın gri bakışlarında beliren şaşkınlık çabucak neşeli bir ifadeye döndü. "Nasıl isterseniz, hanımefendi."

Katherine serbest kaldığı anda gözlerini ondan hiç ayırmadan geri çekildi ve bileğini ovuşturdu. Adam gözlerindeki miskin beklentiyle kıza baktı. Kendine güveni hayli yüksekti. Katherine fena halde titrediğini fark etti. Kazandığı zaferden nasıl emin olamıyordu? O, korsanların kaptanı, bu hırsız tayfanın kralıydı ve Katherine ise onun çaresiz esiriydi. Katherine'in bakışları sağ tarafa, denizin soğuk, gri dalgalarına kaydı.

"Kaçış yok, hanımefendi," dedi korsan, yumuşak bir sesle. "Tabii ölümüne atlamayı düşünmüyorsan?"

Aklından tam da bu geçiyordu. Adam onun amacını o anda anlamıştı. Katherine suya atlamak için hızla harekete geçince adam üzerine atıldı. Arkadan onu kaslı bedenine doğru çekti ve kollarını bedenine sardı.

Katherine çaresizlikten, korkudan ve öfkeden bağırarak kaçmak için kıvranmaya başladı. Adamın onu çelik gibi saran kolları öfkesini perçinlemekten başka bir işe yaramıyor, karşı koymak için gösterdiği

beyhude çabalarına devam etmesi için onu cesaretlendiriyordu. Çabalamaktan o kadar bitkin düştü ki adamın kollarının arasında yığılıp kalacağından korktu. Adam sonunda sıkıldı. Aniden onu saran kollarını sıktı ve Katherine tamamen hareketsiz kaldı.

Katherine'nin boynuna ve kulağına doğru, "Böyle daha iyi," dedi. "Kaçmana izin veremem hanımefendi, aslına bakarsan, bu yaptığın açlığımı bilemekten başka bir işe yaramıyor."

Katherine titredi. Şimdi ona tecavüz mü edecekti, güvertede, herkesin gözleri önünde? "Lütfen."

"Lütfen, ne?" Kolları hâlâ onun beline sarılmış vaziyetteydi. Konuşmaya başladığında dudakları onun boynuna değiyor, orada beklenmedik hislerin kıvılcımlanmasma neden oluyordu. Katherine'in bedenine bastırdığı bedeni fazla sıcak ve fazla sertti. Daha önce hiçbir erkek Katherine'e sarılmamıştı. İğrençti. Korkunçtu. Katherine nefes almakta güçlük çekiyordu.

"Lütfen, bırak gideyim." Adamın tüm erkeksi hatlarının fazlasıyla farkındaydı.

Adam onu kendine doğru çevirdi. "Gel, güzelim, sana zarar vermeyeceğim. Korkma."

Katherine kolunu çekip onunkinden kurtardı. Fakat aniden umutlandı ve bu gözlerine de yansıdı.

Adamın güzel dudakları kıvrıldı. "Beni yanlış anladın. Sana zarar vermeyeceğim ama beni bedeninden alacağım zevklerden vazgeçirmeyi düşünmüyorsun, değil mi? Aşkta ve savaşta her şeyin mubah olduğunu hiç duymadın mı? Ganimet galibindir, bilmiyor musun? Üstelik uzun süredir kazandığım en güzel ganimet sensin."

Katherine hiç kıpırdamadan durdu. "Bu aşk değil."

Kaptan bir anlığına, belli belirsiz duraksadı. "Hayır."

"Ve bu kadar küçük bir gemiye saldırmak da savaş değil. Bu korsanlık, bu vahşi bir saldırı," diye bağırdı Katherine.

Kaptanın bakışları bir şey söylemiyordu ama beyaz dişleri yeniden parladı. "Ama ben *zaten* vahşiyim, güzel hanım ve ağız dalaşı her ne kadar eğlenceli olsa da beni güzelliğinden ve *hain* planımdan vazgeçiremeyecek."

Katherine taş kesildi; öfkesi gittikçe artarak korkusuna karışıyordu. "Vahşi biriyle nasıl tartışılabilir ki?"

"Zor bir iş," diye ona hak verdi kaptan.

"Beni bırakmalısınız! Babam..."

Kaptan onun sözünü kesti. "Hayır."

Katherine onun gri gözlerine baktığında bu adamı ikna edemeyeceğini anladı. *"Canın cehenneme!"*

Adam beyaz dişlerini gösterip kısa ve içten bir kahkaha atarak karşılık verdi. "Bu sözler rahibe denebilecek birinin dudaklarından mı dökülüyor?"

"Hayatım hakkında karar veriyorsun!" diye bağırdı, öfkeden deliye dönmüş bir halde.

"Ben yalnızca seninle yatmayı düşünüyorum, hanımefendi, seni öldürmeyi değil."

"Aynı şey."

Bakışlarında şüpheli bir ifade belirdi. "Benimle yatmaktansa aşağı atlayıp ölmeyi mi tercih ediyorsun? Ya da her şey bittikten sonra?"

Katherine bakışlarını denizden ayırmadı. Bunu yapacak cesareti olmadığını biliyordu fakat yalan söyledi. "Evet."

"İntihar, gayrimeşru ilişkiden daha büyük bir günahtır." Bakışları Katherine'inkileri adeta deliyordu.

Adam, Katherine'in gözleri önünde flulaştı. "O zaman belki sonunda vicdan azabı çekersin."

Adam kızın çenesini kaldırdı. "Ne kadar aptalsın. Denize atlayıp ölmene izin vermem. Ve sana ne kadar aptal olduğunu göstermeliyim."

"Hayır," dedi Katherine, başını iki yana sallayarak. "Hayır. Beni seninle yatmaya ikna etmek için yapabileceğin veya söyleyebileceğin hiçbir şey yok."

Kaptan ağır ve neşeli bir şekilde gülümsedi. Bir an sustu. "Sabah olduğunda, Katherine, kulağıma tatlı ve ebedi aşk sözcükleri fısıldarken yatağından çıkmamam için yalvarıyor olacaksın."

Katherine şaşkınlıkla nefesini tuttu. İnanamıyordu. Adamın güzel ve kibirli yüzüne bakmaktan başka bir şey yapamadı.

Kaptan, Katherine'i aşağıdan getiren iri, kel korsana döndü. "Hanımlara *Deniz Hançeri*'ne kadar eşlik et, Macgregor. Ve eğer tek bir saç telleri eksilirse, *o keltoş başını* anında denize yuvarlarım."

"Tamam, Kaptan," dedi Macgregor, tehdit karşısında umursamaz görünerek.

Ve kaslı denizci, kızı kolundan tutup güverte boyunca sürükleyerek ticaret gemisine bağlanmış savaş gemisine doğru götürürken Katherine rahatladı. İlk karşılaşmaları sona ermişti, tecavüze uğramamıştı; yani bir süreliğine kurtulmuştu.

Fakat adam amacını açıkça belirtmişti. Korsan gemisine götürülüyordu ve akşam saatlerinde kaptan onu yatağına alacaktı. Cezası yalnızca kısa bir süreliğine ertelenmişti.

Fakat kısa süreli bir ara, hiç olmamasından iyiydi. Katherine'in korkusu biraz azalmaya başladı. Elbette eğer yeterince zekiyse, kendini ölümden daha kötü bir kaderden kurtarabilirdi.

Macgregor, Juliet ile Katherine'i kaptanın kamarasında yalnız bıraktı. Katherine şok içindeydi. Juliet de çok şaşkındı. Burası korsanların ini miydi?

Oda tik kerestesindendi. Parlak, meşe zeminin büyük bir kısmı düzinelerce muhteşem kilimle kaplıydı. Kamaranın beş penceresinden birinin altında yarım düzine, büyük boy, işli ve püsküllü, kilim desenli yastık duruyordu. Ufak, Türk tarzı, zümrüt yeşili, ipekli kumaştan bir küme yastık, birinin, muhtemelen kaptanın, Müslümanların yaptığı gibi o yastıklara sık sık yaslanarak oturduğunu gösteriyordu.

Odanın diğer ucunu ağır, muazzam, dört ayaklı, siyaha yakın ahşap bir yemek masası süslüyordu. Etrafında ise deri arkalıklı, İspanyol tarzı altı sandalye diziliydi. Masanın bir ucu görünüşe göre çalışma masası olarak kullanılıyordu çünkü üzeri haritalar, tablolar, mürekkeplik, tüy kalem ve kitaplarla kaplıydı.

Bir duvarda neredeyse tavana kadar uzanan bir kitaplık vardı. Her bir boşluğu deri sırtlı kalın kitaplarla doldurulmuştu. Duvarlardan birinde çam ağacından, kocaman bir gardırop vardı. İki yanında ise üzerlerinde işli mavi minderler olan zarif Fransız koltukları vardı.

Odanın diğer ucunda ise bir yatak vardı. Hampton Sarayı'ndaki özel odalardan birine yakışacak bir yataktı. Sayvanı asil, mor şam kumaşından, alt kısmı ise altın rengi kıvrımlı ipektendi. Perdeler yine asil mor kadifedendi ve kalın, kırmızı ve altın rengi halatlarla bağlanmıştı. Yatağın üzerinde altın ve kırmızı renkli yorganlar seriliydi ve üzerine, Katherine'in manastırda yaptıklarına benzeyen işlemeli yastıklar atılmıştı. Katherine yatak başının tepesindeki armalı kalkanı tanıyamadı fakat zambak amblemini gördüğünde Fransızlara ait olduğunu anladı.

Ayrıca yatağın ayakucunda büyük, üzerinde belirgin oymaları olan bir sandık vardı. Katherine asma kilitli kapağın üzerindeki Kelt desenlerini hemen fark etti, bu sandık onun vatanından gelmişti. Ve odanın duvarlarında sayısız sanat eseri asılıydı.

Katherine, kapının önünde duran Juliet'e döndü. "Burası nasıl bir yer böyle?"

"Katherine, bu odanın, korsanın soyduğu tüm gemilerin kanıtı olduğu çok açık."

Katherine, Juliet'in haklı olduğunu fark etti. Bu oda yıllar boyunca açık denizlerde vahşice yapılan soygunların ve kanlı savaşların bir kanıtıydı. Bu oda, onun hain korsan özelliklerinin deliliydi. Sonra Katherine yatağı gördü.

Az önce görmüştü elbette fakat dikkatini vememişti. Şimdi ise gözünü dikmiş bakıyordu. Takılıp kalmıştı. Zihninde kendini bu yumuşak yatağın üzerinde debelenirken ve korsanı da üzerinde kahkahalar atarak kendisine tecavüz ederken canlandırdı. Çığlık atarak hızla Juliet'in yanından geçti ve odanın diğer tarafına yürüdü. Çıldırmış gibi kapıyı zorladı fakat kapı diğer taraftan kilitlenmişti.

Juliet kolunu onun omuzlarına sardı. "Katherine, ne yapacağız?"

"Bilmiyorum. Çok korkuyorum." Katherine etrafına bakındı ve sonunda ağır İspanyol sandalyelerinden birine oturmaya karar verdi. Sandalyeyi sıkıca kavrayıp da hareket etmediğini anlayınca gözleri büyüdü. Odadaki her şeyin bu şekilde sabitlenmiş olabileceğini fark etti. Sandalyeye oturup gözlerini kapadı.

Kendini fena halde bitkin hissediyordu fakat kalbi de çok hızlı atıyordu çünkü başına gelecek korkunç şeyleri ve hâlâ kendini savunması gerektiğini

biliyordu. Çünkü korsanın ona zarar vermeyeceğine inanmıyordu; böyle bir adamdan böyle bir ifadenin çıkması gülünçtü. Katherine, Desmond Kontu'nun kızı olduğunu hemen açıklaması gerektiğini biliyordu. Onun kim olduğunu öğrendiğinde namusuna dokunmayacağından ve yüklü bir fidye karşılığında onu babasına geri vereceğinden emindi.

Katherine, korsanın için için yanan gri gözlerini düşündü. Daha önce hiçbir adamın ona bu şekilde baktığını görmemişti.

Titredi. İçgüdüleri, korsanın onunla bir kedinin fareyle oynadığı gibi oynayacağını ve fidye olsa da olmasa da ona sahip olacağını söylüyordu. Yanılmak için dua edip istavroz çıkardı.

Bir dakika sonra korsan odaya girdi. Adam ağır kapıyı arkasından kaparken Katherine irkildi. Juliet, çabucak Katherine'in oturduğu yere koştu fakat korsan ona bakmadı bile. Bakışları Katherine'e döndü. Gözleriyle onu soyduğu açıkça belli oluyordu. Katherine kesik kesik nefes alıp veriyordu. Kalbi göğsünden fırlayacak gibiydi. Korsanın küstahlığı karşısında kızardı.

Sonunda bakışlarını Juliet'e çevirerek parmağıyla gelmesini işaret etti. "Siz, Leydim, buraya gelin."

Juliet donup kaldı.

Katherine dehşete düştü; kendisinden daha küçük olan arkadaşına ne yapmayı planlıyordu? İkisine birden tecavüz etmeyeceği kesindi. Ayağa kalkıp Juliet'in önünde durdu. "O... o benimle k-kalıyor."

Korsan bir kaşını kaldırarak kahkaha attı. "Ne kadar cesursun. Fakat benim gemimde emirleri sen veremezsin. Buraya gelin hanımefendi."

Juliet kımıldamadı, Katherine de onun söylediğini yapmasını engellemek için Juliet'in kolunu tuttu. "Amacın nedir?"

Korsan bakışlarını Katherine'den ayırmadı. "Ne düşündüğün açıkça belli oluyor, amacım bu değil, güzelim. Arkadaşına ihtiyacım yok, senin güzelliğin bu gece beni yeterince oyalayacak. Fakat eğer seyirci istemiyorsan, bu hanım gidiyor."

Katherine yutkundu, iyice kızardı. Juliet'i bırakmadı. "K-kaptan."

Adamın eğleniyor gibi bir hali vardı.

"Herhalde benim için fidye isteyeceksin, değil mi?"

Bakışları gözlerinden dolgun dudaklarına, sonra elbisesinin modeliyle sıkıca sarılan göğsüne indi. Şiddetli ve hızlı nefes alıp verdiği için Katherine'in göğüs uçları belirginleşmişti. Şu an kıyafetlerinin ne kadar eski püskü olduğunu mu yoksa az önce söz ettiği güzelliğini mi düşünüyordu? "Düşündüğün gibi değil!" diye bağırdı Katherine, çabucak. "Ben hizmetçi değilim; ben bir kontun kızıyım!"

Korsan, kumral kaşlarından birini hafifçe kaldırdı.

"Haçın ve kutsal olan her şeyin üzerine yemin ederim ki," dedi Katherine, panik içinde. "Ben Desmond Kontu'nun kızıyım."

Korsan, "Leydi Juliet. Bu odadan kaba kuvvetle mi çıkarılmak istiyorsunuz?" dedi.

Juliet hayır anlamında başını salladı, kendini Katherine'in elinden kurtardı ve hızla korsana doğru yürüdü. Katherine paniğe kapıldı çünkü az sonra kaderinin belli olacağını biliyordu. *Deniz Hançeri*'nin kaptanı kapıyı açtı. Macgregor oldukça umursamaz bir ifadeyle orada bekliyordu. Juliet denizciye teslim edildikten sonra kapı kapandı ve korsan, Katherine'e bakarken yüzüne yavaş yavaş bir gülümseme yayıldı. Ona doğru yaklaştı.

Katherine mantığının son kırıntılarını da kaybetti. Korsan yaklaşırken kapıya doğru atıldı. Hızla yanından geçmeye çalışırken adam onu hemen yakaladı ve bir dakika sonra, az önce kaçmaya çalıştığı kapıya yapıştırılmıştı. Fakat korsan kocaman elleriyle kızın omuzlarından sıkıca tutuyor onu ahşap kapıya bastırıyordu, bacaklarından birini aniden ve fazla müstehcen bir tavırla Katherine'in bacaklarının arasına soktu. Katherine kıpırdayamadı.

"Çok aptalca, güzelim. Sana zarar vermeyeceğim. Senin gibi bir çiçeğe asla zarar vermem. Evet, dalından koparırım. Ama zarar vermem."

Katherine onun yumuşak, baştan çıkarıcı sesiyle kendini toplamaya çalıştı fakat korsan o güçlü bedenini kendisininkine bastırırken bunu yapması zordu. "Ben kontun kızıyım," dedi, çaresizce. "Bunu yaparsan, seni öldürür."

"Desmond beni öldüremez," dedi, çabucak. Ailesinin kimliğinden etkilenmişe benzemiyordu.

"O zaman onu tanımıyorsun demektir," diye üsteledi Katherine.

"Onu tanıyorum," dedi ve sonra tek eliyle kızın yüzüne dokundu. Avucuyla yanağını ve çenesini okşadı. Katherine donup kaldı ve bu nazik dokunuşuna bir son vermesini diledi.

"Ve yakında seni de tanıyacağım," diye fısıldadı, dudaklarını onunkilere yaklaştırarak. "Yakında seni tanımak zorundayım."

Katherine o anda nefesini tuttu çünkü korsanın devasa cinsel organı bacaklarının arasına değiyordu.

"Çok güzelsin, canım, bir adamın rüyalarını süsleyecek türden bir kadınsın."

Katherine adamın gözlerine baktı. Korsan geri çekilmemişti ve Katherine onun erkekliğinin fena halde farkındaydı ve eğer kendisini bir şekilde koruyamazsa, az sonra olacakları da biliyordu. Ve tek bir dakika boyunca hareket etmedi, edemedi.

Aniden debelenerek onu itti fakat korsan onu daha sıkı kavradı. "Beni hayal etmiş olamazsın, korsan çünkü daha yeni tanıştık!"

Korsan hafifçe gülümsedi. "Çok hızlı gidiyorum. Amacım bu değil." Fakat geri çekilmedi. "Rahatla, güzelim, rahatla. Aramızdaki hiçbir aşk oyununu kazanamazsın. Ben senden çok daha tecrübeliyim. Seni memnun edeceğim."

Katherine donup kalsa da bu yalnızca bir dakika sürdü. "Namusumu elimden alıp bana zarar vermeyeceğini mi düşünüyorsun? Bu imkânsız! Ve senin gibi bir adam beni asla memnun edemez, hiçbir şekilde."

Korsan kahkaha attı. Gülerken bir kolunu onun arkasına doğru kaydırarak kızı biraz daha kendine çekti. Yine yüzüne dokundu ve parmakuçları teninde hafifçe gezindi. "Aptal, masum, tecrübesiz."

Katherine ürperdi. Sesi fazla yumuşaktı. "Bırak beni," diye fısıldadı.

"Seni memnun edebilirim ve edeceğim, sevgilim, hem de mümkün olan her şekilde." Gözlerini ondan ayırmadı.

Katherine onun ne demek istediğini pek tahmin edemese de yine de kızardı. Zihninde iri, cesur ve sarışın bir adamla bir kadının sarmaş dolaş çılgın görüntüleri canlandı.

"Yalnızca bir anlık acı duyacaksın ve sonra arzularından başka her şeyi unutturacak bir zevk yaşayacaksın."

"Hayır! Asla!" diye bağırdı, zihnindeki görüntüleri uzaklaştırmaya çalışarak.

Korsan gülümseyerek karşılık verdi. "Tadıma bak," dedi ve sonra eğilerek dudaklarıyla onunkileri okşadı.

Katherine boyun eğmiyordu. Adamın göğsüne vurmayı denedi. Fakat bu imkânsızdı. Korsan çabucak bileklerini yakalayıp onu tamamen hareketsiz bıraktı. Dudakları kararlı fakat nazikti. Dilini onun dudaklarının arasında gezdirmeye başladı. Katherine nefes almadığım fark etti. Dudaklarını aralamayınca, korsan çok yumuşak bir şekilde kızın altdudağım ısırmaya başladı. Ve bu arada Katherine'in bacaklarının arasına yerleştirdiği erkeklik organı hafifçe zonkluyordu.

Katherine'in nabzı o kadar hızlı atıyordu ki kalbinin patlayabileceğini hissetti.

Sonunda ciğerlerine karşı koyamayarak nefes aldı. Korsan onun ağzını tamamen kaplarken boğazının derinliklerinden boğuk bir ses çıkardı. Katherine bağırdı ve nafile bir çabayla yeniden kurtulmaya çalıştı. Korsanın dili, ağzının derinliklerinde dolanıyordu. Bu baş dönürücü bir ele geçirme eylemiydi.

Katherine'in dizleri boşaldı ve yığılmaya başladı fakat korsanın çelik gibi kolları onun yere düşmesini engelledi. Sonra ansızın dudaklarını onunkilerden ayırdı.

Katherine sersemlemiş bir halde adamın gözlerine baktı. Kıpırdayamadı. Kimse daha önce böyle bir öpücüğün var olabileceğini ona söylememişti.

Katherine adamın geniş omuzlarına tutunduğunu fark etti ve onu itmeye çalıştı. Korsan, ikisinin yanan bedenlerinin arasına hafif bir mesafe koymasına izin verdi. Katherine, zihnini adamın sıcak ve sert bedeninden zorla uzaklaştırarak konuştu. Bu doğru değildi fakat o yine de söyledi. "Bana tecavüz edersen babam sana para ödemez."

Korsan gülümsedi, başını eğdi ve kızın boynunu öptü. Katherine nefesini tuttu. Korsanın dudakları boğazının etrafında gezinerek öpücükleriyle hayali bir kolye çiziyordu. Katherine'in kalp atışları daha da hızlandı; kalbi o kadar hızlı atıyordu ki korsanın hissettiğinden emindi.

Başını kaldırdığında yine gülümsüyordu. "Tecavüz falan olmayacak, güzelim. Senin gibi bir kadına asla tecavüz etmem."

"Beni ciddiye almıyorsun!" diye bağırdı.

"Hayır, aslına bakarsan seni fazlasıyla ciddiye alıyorum," diye mırıldandı, gözlerini ondan ayırmadan.

Katherine ne demek istediğini tahmin edemedi fakat sözleriyle onun anlayabildiğinden çok daha fazlasını ima ettiği kesindi. "O zaman zarar vermeden beni bırak," dedi.

Korsanın bakışları kızın yüzünde ve sonra göğüslerinde dolaştı. "Yapamam."

Katherine bağırdı. "Neden?" Bu bir emirdi.

Korsan çenesini sıktı. Artık çok ciddiydi ve birkaç dakika önce gülümsediğine inanmak zordu. Parmaklarıyla bir kez daha kızın çenesini okşadı. "Çünkü sen şimdiye kadar gördüğüm en güzel kadınsın ve seni fena halde istiyorum."

Katherine hayrete düşmüştü. "Ama bana sahip olamazsın! Ben bir heves uğruna koparıp tüketebileceğin güzel, kırmızı bir elma değilim. Ben Katherine FitzGerald'ım; Desmond Kontu'nun asil soyundan gelen ve bir asil olarak büyütülen kızıyım. *Bana sahip olamazsın!*"

Pırlantayı andıran parlak bakışlarını Katherine'den ayırmadı. Bir dakika kadar sonra konuşmaya başladı. "Tam tersi. Sana sahip olabilirim ve olacağım," dedi. "Anlamıyorsun. Biz Desmond'da değiliz. Benim gemimdeyiz. Açık denizdeyiz. Burada kral benim; gördüğün her şeyin ve herkesin kralıyım. Benim elime geçtiğin andan itibaren bana ait oldun. Katherine, sana zarar vermek gibi bir niyetim yok. Ben bakirelere tecavüz etmem. Şimdi benden korkuyorsun fakat gece sona ermeden korkunun yersiz olduğunu sana kanıtlayacağım."

Katherine bir an hiçbir şey söyleyemeden ona baktı. Onun omuzunun hemen arkasındaki büyük yatağı gördü. "Sana getirebileceğim fidyeyi bir düşün! B-bunun geçici bir zevkten daha değerli olduğu açık!"

Korsanın dudaklarının köşeleri çok hafif bir şekilde kalktı. "Söylediklerimin hiçbirini duymadın mı? Senin için fidye istemek gibi bir niyetim yok." Kızın çenesini kaldırdı. Bakışları dudaklarına kaydı. "Fidye kafamdaki son şey."

Katherine onun kendisini bir kez daha öpmeye niyetlendiğinden emin olduğu için bağırdı, "Bırak beni! *Lütfen.*"

Korsan ona bakarken gözlerinde bir şey parladı. Parmağının ucuyla bir kez daha yanağına dokundu ve sonra gözlerinin içine baktı. "Anlamıyorsun. Ve bu gerçekleri sana söyleyen kişi olduğum için üzgünüm, Katherine fakat istesem bile ki istemiyorum, senden fidye alabilmem imkânsız."

Katherine gerildi ve aniden az öncekinden daha çok korkmaya başladı. "Ne söylemeye çalışıyorsun?" diye fısıldadı.

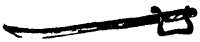
Korsan duraksadı, sonra devam etti. "Baban çok uzun yıllardır Kraliçe'nin tutsağı."

Katherine sesini çıkaramadan hatta nefes alamadan öylece bakakaldı.

Korsan onun gözlerine baktı. "FitzGerald büyük bir ihanetten mahkûm edildi; topraklarını ve unvanını kaybetti. Yani Desmond Kontu, kont ya da kontluk diye bir şey yok. Yalnızca gözden düşmüş bir tutsak var."

Katherine şaşkınlık içinde ve inanamayan gözlerle ona baktı.

3. BÖLÜM

Katherine'in zihninde bir ses çığlık attı: *Bu gerçek olamaz!*

Korsan onun düşüncelerini yarıda kesti. "Yani gördüğün gibi Katherine, baban senin için ne fidye verebilir ne de seni koruyabilir."

Katherine deli gibi bakan yeşil gözleriyle ona döndü. "Sana inanmıyorum. Yalan söylüyorsun!"

Korsan sakinliğini bozmadı. "Yalan söylemiyorum. Yalnızca tüm dünyanın bildiklerini söylüyorum. Gerçekleri söylüyorum."

Katherine ona inanmak istemiyordu. İnanamazdı. Babası topraklarını ve unvanın kaybetmiş ve Kraliçe'nin tutsağı mı olmuştu? Ah, Tanrım! Hayır, bu mümkün olamazdı.

Korsanın sesi yumuşadı. "Fakat baban yaşıyor, Katherine. Asılmadı. Hâlâ ev hapsinde tutulduğu Southwark'ta olduğunu düşünüyorum."

Katherine irkildi ve göğsü hızla inip kalkmaya başladı. "Southwark mu?" Adeta uyuşmuştu. Desmond'da değil, Southwark'taydı. Babası, Kraliçe'nin tutsağıydı ve Londra'ya sürgün edilmişti.

"Şok geçirdiğini anlayabiliyorum," dedi, onu dikkatle inceleyerek.

Ve Katherine ondan nefret etti. Umursamazlığı, yapmak istedikleri ve bu kadar zaman sakladıktan sonra böylesine çirkin bir haber verdiği için ondan nefret etti. Korkunç gerçeği açıkladığı için. "Hiçbir şey şey anladığın yok," diye tısladı. Gözleri yaşlarla doldu. "Benden uzak dur!"

Korsan çenesini sıktı. Soğuk bir tavırla ona arkasını döndü. Katherine birden duvarın dibine yığılıp titremeye başladı. Babası her şeyini kaybettiyse ve Kraliçe'nin tutsağı olduysa o zaman bir hiç uğruna manastırdan

ayrılmış demekti. Babası böylesine berbat bir durumdaysa ve sürgün edildiyse, o zaman kendisi de her şeyini kaybetmiş ve sürgün edilmiş demekti. Çünkü unvanı ve parası yokken hiçbir erkek onu istemezdi. Birden tüm geleceğinin, hayallerinin ve umutlarının elinden alındığını fark etti. Birden Bayan Hiç Kimse olmuştu.

"İç şunu."

Katherine saldırgan bir ifadeyle başını kaldırdı ve korsanın ona bir bardak konyak uzattığını gördü. "Hayır."

"Ne kadar inatçısın," dedi, yumuşak bir sesle. "Aptallık etme. İç." Ve onu çenesinden kavrayarak bardağın kenarını dudaklarına yapıştırdı.

Korsan bardağı kaldırarak sert içkiden birkaç damla içirince Katherine öksürdü, adamın elini itti. Konyak korsanın bronz tenine sıçradı. Dudaklarını sıktı ve gözlerinde öfkeli bir ifade belirdi. "Ben bir beyefendi değilim. Nazik biri de değilim. Sana yavaş yavaş yaklaşmaya çalışıyorum," dedi. "Vahşi bir kısrağa yaptığım gibi seni ehlileştirmeye çalışıyorum. Seni kırmak gibi bir niyetim yok, Katherine fakat sana karşı hâlâ büyük bir arzu duyuyorum."

Katherine derin bir nefes aldı. "Ben dizginleyip eğitebileceğin bir at değilim."

"Ama bir kadınsın ve seni koruyacak kimsen yok ve her kadın gibi seni koruyacak ve kararlı bir şekilde yönlendirecek bir erkeğe ihtiyacın var."

"Sen de o adam olmayı mı düşünüyorsun yani? Koruyucum mu olacaksın?" diyerek öfkeyle bağırdı. "Beni istediğin gibi dizginleyeceğini mi sanıyorsun?"

"Sana herhangi bir seçenek sunmuyorum."

Katherine öfkeden kudurmuş bir halde onu iterek yanından geçmeye çalıştı fakat korsan güçlü kollarıyla onu yakaladı ve göğsüne bastırdı. Onu bırakmadan konyak bardağını bir kenara koydu. Katherine anında gerildi. Olmak istediği son yer, onun kollarıydı; onun güçlü ve arzu dolu bedenine bastırılmak istemiyordu. Ondan uzaklaşmak için kıvrandı.

"Oldukça şehvetli bir yapım vardır," dedi, yumuşak bir sesle. "Ve birbirimize uyum sağlayacağımızı düşünüyorum."

"Birbirimize uyum sağlamıyoruz! Şehvetini başkasına sakla," diye tısladı.

"Hayır."

Katherine gözlerini onun sert, gri bakışlarına çevirdi ve onu tamamen anladı. O, Katherine'i ve onun duygularını umursamıyordu. Artık onu koruyacak bir ailesinin, isminin olmadığını biliyordu. Vicdansız biriydi ve Katherine'in bu kötü durumundan faydalanacaktı. Bunu yapmak istediğinde, hiçbir şey onu kirletmesine engel olmayacak, olamayacaktı. Her şey an meselesiydi.

Katherine daha net düşünebilmeyi diledi. Hâlâ şokun, kuşkunun ve korkunun neden olduğu şaşkınlığı atlatamamıştı. Bu ikileminden kurtulmasının bir yolu olduğu kesindi. Sonuçta o Katherine FitzGerald'dı. Bir şeyler, biraz birikmiş para, ufak bir toprak parçası kalmış olmalıydı. Amcaları ve tanıdıkları vardı. Ve eskiden gururla taşıdığı unvanı. "Bırak beni," dedi.

Korsan söyleneni yaptı.

Katherine kalp atışlarının yeniden hızlandığım fark ederek ondan uzaklaştı. Korsan ise kımıldamadı ve onu hem soğuk hem de sıcak bakışlarıyla izledi. Soğukluğunun nedeninin kalpsizliği olduğunu biliyordu. Sıcaklığı ise cinselliğinden geliyordu.

Katherine büyük yemek masasını aralarına alacak şekilde geriledi. İspanyol tarzı sandalyelerden birinin arkasına tutundu. Belki de, belki de yalan söylüyordu fakat artık öyle olduğunu düşünmüyordu. Bu, son üç buçuk yıldır neden hiç para gelmediğini, babasının neden başrahibenin hiçbir talebine karşılık vermediğini açıklıyordu. Her durumda, şu anda elinden geldiğince fazla şey öğrenmeliydi. "Bana babamı anlat."

Korsan yumuşak bir tavırla omuz silkerek ona doğru yürüdü. Katherine donup kaldı fakat korsan onun yanma gelmiyordu. Adaleli kalçasını masanın kenarına dayayarak Katherine'e döndü. "Ne öğrenmek istiyorsun?"

"Her şeyi." Sesi titredi. "İhanetten suçlandığına, tüm onurunu kaybetmiş bir tutsak olduğuna inanamıyorum."

Korsan ona öyle dikkatli baktı ki Katherine başını çevirmek zorunda kaldı. Sonunda konuşmaya başladı. "Affane Savaşı'ndan sonra, Butler babanı Clonmel'de esir aldı. Kraliçe ikisini de saraya çağırdı ve baban hemen Kule'ye hapsedildi. Orada iki yıl kaldı. Kraliçe ve Konsey onunla

ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Kraliçe elbette bu anlaşmazlıkta payı olduğu için Butler'a da öfkeliydi fakat o bağışlandı."

"Tabii ya," dedi Katherine, sert bir tavırla. Ormond kontu, Tom Butler, yalnızca babasının en büyük düşmanı değil, aynı zamanda Kraliçe Elizabeth'in kuzeni ve dolayısıyla da en sevdiği kişilerden biriydi. Katherine, korsan kaptana doğru eğildi, ellerini masaya açmıştı, neredeyse onunkilere dokunacak kadar yakındı. "Ama neden?" dedi, ısrarla. "Babam daha önce de yasaları ihlal etmişti fakat her zaman bağışlandı! Kraliçe, Ormond'u bağışladığı halde babamı neden bağışlamadı?"

"Kraliçe babanı bağışladığında, henüz gençti," dedi Liam, ruhsuz bir sesle. "Ve sanırım İrlanda meselesiyle ilgilenme konusunda isteksizdi. Bu kez İrlandalı lordları dize getirmesi gerektiğini hissetti, özellikle de kendi topraklarında onun hâkimiyetini kabul etmeyen babanı. Unutma, Ormond sadık biriydi. Fakat yine de Konsey fikir ayrılığına düştü. Gruplaşmalar oldu. Dudley ve Sör William liderliğindeki bir grup babanının bağışlanarak Desmond'a gönderilmesini istedi. Ormond önderliğindeki diğer grup ise onun sonsuza dek uzaklaştırılması gerektiğini savundu."

Katherine tırnaklarını masaya geçirdi. "Ve Kara Tom Butler kazandı."

Korsan onu onaylamak için başım salladı. "Fakat babanın da buna katkısı oldu. İki sene sonra gözetim altında ve bazı kısıtlamalarla Southwark'a yerleşmesine izin verildi. Anlayacağın üzere kaçmaya çalıştı fakat ona yardım edeceğini düşündüğü kaptan onu ele verdi. Sanırım ortada, sonunda kendilerini Desmond'dan soyutlayabilecekleri elle tutulur bir suç olduğuna en çok sevinen kişi Kraliçe oldu. İhanetten yargılanarak suçlu bulundu ve iki yıl önce toprakları ve unvanı elinden alındı. Bildiğim kadarıyla hâlâ Southwark'taki St. Leger Malikânesi'nde tutuklu bulunuyor."

Katherine, Liam'ın anlattıklarıyla şaşkına dönmüştü, hem şaşkına dönmüş hem de korkmuştu. Kafasının içinde sürekli aynı şey yankılanıyordu: O artık Bayan Hiç Kimseydi. Bayan Hiç Kimse. "Bana babamın Affane'den beri tutsak olduğunu söylüyorsun."

Korsan onaylarcasına başım sallarken ona bakıyordu. "Sonunda, Güney İrlanda'yı Saray'ın kontrolü altına alma ihtiyacı bir kalemde

giderilmiş oldu. Baban İrlanda'daki en güçlü ve en isyankâr Lord olduğundan, Butler onu Affane'de esir aldığı gün kaderi yazılmıştı."

Katherine çaresizliğine boyun eğerek gözlerini kapadı. Güney İrlanda'dan ayrılıp Fransa'ya gittiğinden beri babası bir hapishaneden diğerine gönderilen bir tutsaktı. Altı senedir hapisteydi. Ve her şeyini kaybetmişti. Ne kadar adaletsiz bir durumdu bu. "Buna inanamıyorum," diye fısıldadı. "Tanrım, inanamıyorum." Artık kendisi de her şeyini kaybetmişti. Bir geleceği yoktu. Artık hiçbir beyefendi onu istemeyecekti, bu korsandan başka hiç kimse.

"Hayatta kalmak istiyorsan, gerçekle yüzleşmelisin." Korsanın sesindeki delici ton, Katherine'in ona bakmasına neden oldu. Korsan da onun gözlerinin içine baktı. "Bu işleri bilen biri olarak beni iyi dinle. Ben herhangi bir soyu veya ülkesi olmayan, denizlere ait bir adamım ve hayatta kalmak için dünyadaki tüm önemli gelişmeleri bilmek zorundayım çünkü hareketlerimi ona göre ayarlarım."

Katherine gözlerini kırpmadan ona bakıyordu. "Sen bir O'Neill'sın. Seni anlamıyorum. Senin bir soyun ve bir ülken var. Ve sen tersini seçtiysen, bu senin aptallığındır."

Korsan katı bir ifadeyle gülümsedi. "Benim babam da senin kadar İrlandalı fakat annem İngiliz. Bu konuda bana bir seçim hakkı verilmedi. Annemle babamın bir araya gelmeleri konusunda aptallığın değil vahşetin rolü var. O'Neillar, benim Kraliçe kadar İngiliz olduğumu düşünüyorlar. İngilizler ise babam gibi bir yabani olduğumu."

Ruhsuz bir sesle, kendine acımadan veya pişmanlık duymadan konuşuyordu. Katherine ona bakarken, söylemek istediklerini o anda anladı. Hayattaki durumları birbirine benziyordu. Katherine gibi, onun da işe yaramayan bir ismi vardı ve arkasında güçlü bir ailesi yoktu. Gerçekle yüzleşerek ve çıkabilecek her türlü fırtınayı göğüsleyerek hayatta kalmıştı. Şimdi de Katherine'e bu fırtınayı göğüslemesini öğütlüyordu. "Yani şimdi yalnızca seni yatağıma alarak mı hayatta kalabilirim?" diye sordu, alaycı bir sesle. "Sonuçta ben senin gibi bir adam için mükemmel bir kurbanım. Bana yapacağın hiçbir şeyin hesabını soracak kimse yok, beni mahvettiğinde bunun öcünü alacak kimse yok. Beni kaçırman veya bana tecavüz etmen hiçbir politik soruna neden olmayacak."

Korsanın gözleri şimdi saklamadığı bir ilgiyle parlıyordu. "Zeki bir kadın," diye mırıldandı. "Güzel, inatçı ve zeki... nadir bulunan cinsten."

Katherine elinde olmadan kızardı. Sözleri kulağa öyle gelse bile övgü amaçlı olamazdı. İdeal kadın ne inatçı ne de zeki olurdu. İdeal kadın namuslu ve ağırbaşlı olur ve büyük küçük her meselede uysal davranırdı. Fakat korsan bu keşfinden çok memnun olmuş gibi ona gülümsüyordu. Katherine çenesini kaldırdı. "Senin kurbanın olmayacağım. Bu dünyada tek bir koruyucum bile olmadığına inanmıyorum. Bana her istediğini yaptıktan sonra bu iğrenç hareketlerinin hesabını vermeden rahatça kurtulabileceğine inanmıyorum."

Korsan çenesini sıktı ve o upuzun boyuyla doğruldu. "Sen bir kurbansın, Katherine. Sen politik durumların kurbanısın." Bakışları sertleşti. "Fakat babanın kaderine ben karar vermedim. Onu suçlu ilan eden ve bu nedenle ona ceza veren ben değilim. Babanın düşüncesiz hareketleri ve Kraliçe'nin onun isyankârlığını sonlandırmak için gösterdiği kararlılık için beni suçlama. Mirasını, ismini ve hayattaki konumunu elinden ben almadım."

"Ben, *senin* düşüncesiz hareketlerinden dolayı seni suçluyorum," diye bağırdı azarlar gibi, yumruklarını sıkarak.

Korsan gülümsedi. "Ben asla düşüncesizce davranmam." Masanın etrafından dolaşarak ona doğru yürümeye başladı. Katherine duvara doğru geriledi. Korsan karşısında dikilince nabzı hızlandı. Tehlikeli bir ifadeyle gülümsedi. "Fakat bir konuda haklısın."

Katherine aklmdan geçenleri bilmek istemediği için sessiz kaldı.

Korsanın bakışları kızın yüzüne kaydı. "Senin koruyucun var, Katherine, tüm dünyada tek bir koruyucun var ve o da benim."

Katherine nefesini tuttu. "Ama beni kendinden korumayacaksın!"

O zaman korsan hoş bir sesle neşeli bir kahkaha attı. "Her şeyi yanlış anladın. Benden korunmaya ihtiyacın yok. Amacım seni incitmek değil. Amacım seni dünyadan korumak, ihtiyaçlarını karşılamak ve seni mutlu etmek. Yalnızca bana kendi isteğinle gelmeni istiyorum. Yapabileceğin başka hiçbir şey yok, Katherine. Bu hayatta başka hiçbir seçeneğin yok." Bakışları buğulandı. "Seni ilk gördüğüm an, sevgilim olacağını biliyordum."

"Hayır," dedi Katherine, sert bir sesle. "Sana cevabım hayır! Senin *sevgilin* olmayacağım!" Bu korkunç sözcüğü söylemek Katherine için çok zordu.

"Sakinleşip kaderini ve içinde bulunduğun durumu değerlendirdiğinde, fikrini değiştireceksin."

"Fikrimi asla değiştirmeyeceğim! Babam tutsak olabilir fakat hayallerim hâlâ yaşıyor!" Ve Katherine bunun doğru olduğunu biliyordu. Hayallerini hiçbir şey öldüremezdi, ne bu hayatın acımasız gerçekleri ne de bu insafsız adam.

"Hayallerin öldü," dedi korsan, yumuşak bir sesle. "Onları şartlar ve kader öldürdü."

"Hayır!" Katherine gözlerine dolan yakıcı yaşlardan kurtulmak için gözlerini kırptı. Korsana baktı fakat onu güçlükle görebildi. "Butler'ların canı cehenneme!" dedi sert bir sesle. "Konseyin de Kraliçe'nin de canı cehenneme!"

"Katherine! Aman Tanrım! Sana ne yaptı!" diye bağırdı Juliet.

Katherine ağlamaya başladığında korsan onu bırakıp gitmişti. Katherine sonunda bitkin düşmüş ve uzun süre kaçtığı yatağın üzerine yığılmıştı. Zamanın ve Juliet'in odaya girdiğinin farkına varmamıştı. Şimdi Juliet ona sarılırken yavaşça doğruldu. Korsanla uzun uzun tartıştığı ve aynı derecede güçlük çekerek kendisini savunmaya çalıştığı için başı ağrıyordu. Aynı zamanda korsan onu yalnız bıraktığından beri her dakikasını seçeneklerini değerlendirerek geçirdiği için de bitkindi. Şimdiye kadar önemli bir seçeneği varmış gibi görünmüyordu.

O da Juliet'e sarıldı. "İyiyim," diye fısıldadı. Bu doğru değildi. "Bana..." Sesi çatladı. "Bana tecavüz etmedi."

"Tanrı'ya şükür," dedi Juliet, endişeli gözlerle ona bakarak. Katherine'in yüzüne düşen kızıl bukleleri çekti. "Canını... yaktı mı?"

Katherine duraksadı. "Pek sayılmaz." Hâlâ bedeninin hain hassasiyeti karşısında dehşet içindeydi ve şimdi bile adamın fazlasıyla altın renkli görüntüsünü zihninden atamıyordu. "İyi misin? Bir zarar görmedin değil mi?" diye sordu.

Juliet başını onay verir gibi salladı. "Mürettebata ikimizden de uzak durmaları emri verildi."

Katherine soru soran gözlerle baktı.

"Çok korktum, Katherine. Fakat görünüşe göre bu şeytanların da bir ruhu varmış. Kel olan, Macgregor, kaptanın kargaşaya veya tecavüze izin vermediğini ve bu nedenle özellikle bizim endişelenmemize gerek olmadığını söyledi. Hatta Fransız gemisi serbest bırakıldı. Bana söylediklerine göre mürettebattan kimseye zarar gelmemiş."

Katherine'in yüzünde aşağılayıcı bir ifade vardı. "Yani herkesi denize atmamış mı demek istiyorsun? Buna inanmıyorum!"

Juliet onu duymuşa benzemiyordu. Yüzünde gerginliğin oluşturduğu çizgiler vardı. "O zaman bize ne yapmayı düşünüyor? Bizim için fidye mi isteyecek?"

Katherine, Liam O'Neill'm söylediği her şeyi anımsadı. Çenesini sıktı. "Juliet, babam topraklarını ve unvanını kaybetmiş ve şimdi Kraliçe'nin tutsağıymış."

Juiet şaşırdı. "Ah, Katherine!"

Katherine yüzünü buruşturdu. "Yalan söylediğini sanmıyorum." O güçlü babasını, elinden her şeyi alınmış ve onur kırıcı bir şekilde sürgüne gönderilmiş olarak hayal etmeye çalıştı. Çalıştı fakat yapamadı. O cesur ve zeki babasının kaybettiği her şeyi geri almak için mutlaka bir planı olmalıydı. Her şey tam olarak korsanın söylediği gibi olmamalıydı. "Korkarım benim için fidye isteyemez."

"Ama seni kullanmak istemiyorsa, o zaman seninle ne yapacak ki?" diye sordu Juliet.

Katherine arkadaşının gözlerine baktı. "Anlamıyorsun. Beni her şekilde kullanmaya kararlı."

Juliet kaşlarını çatarak baktı. Katherine'i anlayamadığı açıktı.

Katherine, Juliet'in ne kadar korunaklı büyüdüğünü ve masum olduğunu unutmuştu. "Beni baştan çıkarmak, arzularına istekli bir şekilde karşılık veren bir köle yapmak istiyor."

Juliet şaşkınlıkla nefesini tuttu. Yanakları koyu pembe bir renge dönüştü. "Ne yapacaksın?" diye bağırdı.

"Bilmiyorum," diye karşılık verdi Katherine. Sonra ciddi bir ifadeyle ekledi, "Savaşacağım."

İki kız da kapının kilidinin açıldığını duyunca donup kaldılar. Kapının yavaşça açılmasını izlediler. Fakat içeri giren, on veya on bir yaşından büyük olamayacak bir erkek çocuğuydu ve elinde üzeri kapalı bir tepsi vardı. Yemek getirdiği açıkça belli oluyordu. Lezzetli etin kokusu iki kızın da doğrulmasına neden oldu. Mideleri guruldadı. En son bir gece önce Fransız gemisinde hafif bir akşam yemeği yemişlerdi ve artık karanlık çökmeye başlamıştı.

Çocuk onlara baktı. "Kaptan size yiyecek bir şeyler getirmemi emretti." Aksanmdan Fransız olduğu anlaşılıyordu. Tepsiyi yemek masasına bıraktı ve üzerini kapatan örtüyü açtı. "Bir şeye ihtiyacınız olursa benim ismim Guy."

Katherine çocuğa baktı. Korsanın böylesine küçük bir çocuğu alıkoyması onu tiksindirdi. En iyi ihtimalle evinden kaçırılarak korsana satılmış olmalıydı. Sağlıklı olduğu söylenemeyecek kadar zayıftı. Ve görünüşe bakılırsa, pek de mutlu görünmüyordu. "Teşekkürler, Kaptan Guy."

Çocuk kaşlarını çattı. "Sadece Guy, o kadar."

"Guy," diye seslendi Katherine, gitmesine fırsat vermeden. "Gemi nereye gidiyor?"

"Kuzeye." Çocuk dönüp kapıya yöneldi.

Liam O'Neill ansızın içeri girerek Katherine'i şaşırttı. Geldiğini duymamıştı. Sanki yabancı veya düşman değil de sevgililermiş gibi bakışları gereğinden biraz uzunca bir süre buluştu. Katherine kızararak başını çevirdi.

Liam masaya yanaştı fakat oturmadı. "Gelin, hanımlar. Burada oldukça doyurucu yiyeceklerimiz var. Fransız usulü et sote, kırmızı şarap, Aşçı'mn en taze ekmeği ve sıcak elmalı tart."

Katherine geri çevirmek istedi. Juliet de asi bir tavırla ona baktı. Fakat ikisi de açlıktan ölüyorlardı ve aynı anda ayağa kalktılar. Katherine omuzlarını dik tutarak ve gözlerini korsandan uzak tutmaya ve önüne bakmaya dikkat ederek yürüdü, Juliet de onu takip etti. Korsanın ona baktığını biliyordu, yalnızca ona. Kendini kandırmadı. Korkunç bir savaşın ortasında olduklarını biliyordu ve bu savaşı kesinlikle kazanması

gerekiyordu. Ensesindeki tüyler, içindeki huzursuzlukla ürperdi. Bu savaşın henüz yeni başladığını hissettiğinde, yüreği buruldu.

Sandalyeye oturdu. Kızlar oturduktan sonra korsan da masanın başındaki yerine geçti.

"Bizi nereye götürüyorsun?" diye sordu.

Korsanın tereddütü pek anlaşılmıyordu. "Seni kuzeye, kendi adama götürüyorum."

Katherine'in bütün iştahı kaçtı. Nefret dolu gözlerle adama dikti. Korsan da ona baktı.

"Ben ne olacağım?" diye fısıldadı Juliet, aralarında içten içe kaynayan sessizliği bozarak.

Korsan ona bakmadı bile. "Sen Cornwall'a geri gönderileceksin," dedi.

Katherine tabağını itti. Gökyüzünün loş bir maviye dönüştüğünü ve ilk yıldızların ortaya çıktığını acıyla fark etmişti. Çok yakında onu yatağına alacaktı. Sonra da evine götürecekti.

Kaçmak zorundaydı.

Yemekleri bittikten ve tabakları toplandıktan sonra kamaraya huzursuz bir sessizlik çöktü. Katherine cesaretini toplayarak başını kaldırdı. Korsanın elinde bir bardak konyak vardı ve içkisini yudumlayarak uzun, esmer kirpiklerinin altından ona bakıyordu. Gaz lambasının altın rengi ışığında gözleri gümüşi bir renkle parlıyordu. Katherine korsanın omzunun üzerinden arkadaki cibinlikli yatağı net bir şekilde görebiliyordu.

Başını çevirdi ama çok geç kalmıştı. "Anladığım kadarıyla ikiniz de bir manastırdan geliyorsunuz," dedi.

Katherine ona doğru düzgün bakmadan, "Evet," dedi.

"Ailenin seni eve çağırmadığı kesin, öyle değil mi?"

Katherine onun sadece kendisiyle konuştuğunu biliyordu. Sanki umursuyordu! Düşmanca tavırları arttı. "Eve çağrılmadım. Fakat artık babamın beni neden unuttuğunu biliyorum. Çok büyük sorunları var." Yine de babasının veya Eleanor'un bu mahkûmiyetle ilgili korkunç haberi ona vermemeleri onu üzüyordu.

"Ben evden çağrıldım," dedi Juliet. "Ve Katherine'in de bana katılması uygundu."

"Bir hanımefendinin ailesinin izni olmadan manastırdan ayrılması pek sık rastlanan bir şey değil, öyle değil mi?" Korsan ona baktı.

Katherine'in öfkesi patladı. "Kaderimi kendi ellerime almaya karar verdim. Bir manastırda yaşlanmaya niyetim yoktu."

"Elbette," diye mırıldandı korsan. Sesinin tonu Katherine'in tenine dokunan bir kuştüyü gibiydi.

Katherine ne kadar asi, başına buyruk ve kaba görünüyor olabileceğini fark ederek bir anda kızardı. Elbette korsanın ne düşündüğü önemli değildi. Fakat Katherine'in ses tonu savunmaya geçmişti. "Babam mektuplarıma cevap vermedi. Durumundan haberim yoktu. Yalnızca İrlanda'ya dönmem gerektiğini biliyordum o kadar."

"Pek çok kadın, manastırın sakin ve güvenli hayatından başka bir şey istemiyorlar."

Katherine gözlerini dikip ona baktı. "Ben değil."

Korsan ona gülümsedi. Oldukça dikkat çekici bir andı. Yüzünde samimi ve sıcak bir ifadeyle, "Sevindim," dedi. "Sen şimdiye kadar tanıdığım en ilgi çekici kadınsın, Katherine."

Ellerini kucağında kenetledi ve nefesi kesilmiş bir şekilde onlara baktı. Korsan ona karşı duyduğu arzuyu saklamaya bile çalışmıyordu. Juliet'in amacına tanık olmasını umursamıyordu. Ahlaksız ve aşağılık bir adamdı ve Katherine ne kadar saklamaya çalışırsa çalışsın, ondan korkuyordu.

Ayrıca ilgi çekici biri olmadığını da biliyordu.

Korsanın bakışları kızın eğilen başını okşuyordu. Katherine aniden başını kaldırınca göz göze geldiler. Panik duygusuyla göğsünün sıkıştığını hissetti. Adamın rahatsız edecek kadar yakışıklı yüzünün arkasından yatağı görmeye devam ediyordu. Birazdan başına gelecek perişanlığı nasıl önleyecekti? Nasıl?

Korsan gülümsedi. "Leydi Juliet, izin verin size kamaranıza kadar eşlik edeyim."

Juliet gerildi, kımıldamadı.

Katherine masayı sıkıca kavradı. Gözleri dehşetle büyüdü. "Juliet elbet burada kalabilir ve belki benimle uyuyabilir, öyle değil mi?"

Korsan miskin bir şekilde o muazzam boyuyla ayağa kalktı. Ağır ağır gülümsedi. Fakat o puslu gözlerindeki pırıltıda sıradan olan hiçbir şey yoktu. "Leydi Juliet?"

Juliet ayağa kalktı ve Katherine'e korku dolu bir ifadeyle baktı. Katherine, kendini ayağa kalkmış yalvarırken buldu. "Lütfen. Juliet'in burada benimle kalmasına izin ver."

Korsanın bakışları onun yüzünden vücuduna indi. Cevap vermeye tenezzül etmeden Juliet'in kolundan tuttu ve onu odanın kapısına doğru götürdü. Katherine dehşet içinde onlara baktı. Korsan kapıyı açtı ve denizciye seslendi. Juliet, Katherine'e son bir kez çaresizce baktıktan sonra gözden kayboldu. Korsan kapıyı kapadı ve yavaşça ona döndü.

"Şimdi bana ne yapacaksın?" diye haykırdı Katherine, artık paniğini gizlemeye çalışmayarak.

Korsan kollarını bağlayarak kapıya yaslandı. "Seni baştan çıkaracağım, Katherine."

Aniden ona doğru geldiğini görünce Katherine beklenti içinde gerildi. Korsan ağır hareket ediyordu. Acelesi yoktu fakat yine de kesin bir zafer kazanacağı konusunda kendinden emindi.

Katherine onunla ilgili her şeyden olduğu gibi bu küstahlığından da nefret etti. İki yanında duran ellerini sıkarak yumruk yaptı. Yakışıklı yüzüne vurduğunda fazlasıyla tatmin olacaktı.

"Seni öldürmeyeceğim," diye mırıldandı korsan, ipeksi bir sesle.

"Hayır, öyle sanıyorsun ama beni mahvedeceksin."

Korsan ona gülümsedi ve yüzüne dokunmak için uzandı.

Katherine yumruklarını kaldırdı ve adamın yanağına ve çenesine savurdu.

Korsan yana kaçtı; refleksleri o kadar kuvvetliydi ki Katherine'in eli onun tenine bile değmemişti. Bir saniye kadar sonra iki bileğini birden yakalayarak onu hareketsiz bırakmıştı. Şaşkınlığı gözlerinden okunuyordu.

Katherine hareket etmedi, konuşmadı hatta nefes almaya bile cesaret edemedi. Göğsü inip kalkıyordu. Şimdi ne yapacağını tahmin edebilmek için yüzüne baktı. Seçeneklerini dikkatli bir şekilde değerlendirdiğini biliyordu.

Fakat korsan onu hazırlıksız yakaladı. Bir yılan kadar hızlı hareket ederek onu dizlerinin altından kavrayıp kollarına aldı. Katherine yatağa doğru gittiğini görünce delirmiş gibi elinden kurtulmaya çalıştı. Olaylar fazla hızlı gelişiyordu!

Katherine hâlâ kollarındayken yumuşak yatağın üzerine oturdu. "Şişşt," dedi. "Sakin ol. Yalnızca seni öpeceğim."

Tabiki yalan söylüyordu ama öyle olmasaydı bile Katherine'in ona boyun eğmek gibi bir niyeti yoktu. Başını aniden geriye atınca, korsanın dudakları onun dudakları yerine yumuşak boynuna denk geldi. Katherine bunun büyük bir hata olduğunu hemen anladı.

Korsan kızın boynunun hassas bölgelerinde dudaklarını ve dişlerini gezdirirken, Katherine'in içine, engel olamadığı ve hoş olduğunu inkâr edemeyeceği duygular doldu. Katherine nefesini tutmamak için çabaladı. Adamın kıkırdadığını duydu, eli göğsünde gezindiğinde donup kaldı. Göğüsuçları anında sertleşti. Katherine bağırarak onun bileğini çekmeye çalıştı.

Korsan, vızıldayan bir sineğe yapacağı gibi Katherine'in onu uzaklaştırma çabalarını umursamadı ve onu çevirerek yatağa sırtüstü yatırdı. Üzerine doğru eğilerek Katherine'in hareket etmesine veya karşı çıkmasına izin vermeden dudaklarını onunkine bastırdı. Katherine daha fazla kıvranmaya başladı; onu kendinden uzaklaştırmak için tırnaklarını köprücük kemiğine geçirdi. Korsan farkında gibi görünmüyordu. Fazlasıyla sabırlıydı. Dudakları yumuşacıktı ve onu hiçbir şeye zorlamıyor, hafifçe dudaklarına dokunuyor onlarla oynuyordu. İşini çok iyi biliyordu. Katherine farkında olmadan kurtulma çabaları azaldı ve kesildi. Sıktığı parmakları açıldı, bedeni gittikçe gevşedi. Korsanın dudakları anında bundan faydalanarak kararlı bir şekilde hareket etmeye başladı, dilinin ucu onunkine dokundu. Katherine'in dudakları istemeden de olsa aralandı.

Liam alçak ve boğuk bir sesle hırladığında ağzından fazlasıyla erotik bir ses çıktı. O erkeksi, muazzam ağırlığını onun üzerine vererek öpüşmeyi biraz daha derinleştirdiğinde Katherine kendi ağzından gülünç, miyavlamayı andıran bir sesin kaçtığını duydu. Katherine adeta tutuşmuştu ve alevler, ağırlaşan uzuvlarından zonklayan cinsel

organına doğru yayılıyordu. Şimdi bedeni acı içindeydi, kanı büyük bir hızla, kararlı bir şekilde akıyor, zihni çalışmak istemiyordu.

Korsan durumu anladı. Katherine'den dudaklarını ayırmadan şehvetli, boğuk ve ilkel bir sesle kahkaha attı. Kalçasıyla hafif ve yavaş hareketlerle daire çizerek cinsel organıyla ona dokundu. Katherine başını geriye attı ve dudaklarını onunkilerden ayırarak bağırdı. Korsan bedenini onunkine daha sıkı ve tehlikeli bir şekilde bastırdı.

"Katherine," diye fısıldadı. "Canım." Elini eteğinin ve içeteğinin altına sokarak ortası boş olan paçalı külotunun ince kumaşının üzerinden bacağının üst kısmını okşadı. Ve sonra avucu yukarı, tehlikeli denecek kadar yukarı çıkarak orada bulunan tümsekteki yumuşak, kabarık bölgeye dokundu.

Katherine sersemlemişti fakat onun dokunuşu büyük bir şokla kendine gelmesini sağlıyordu. Tanrım. Şimdi başparmağını dudaklarının kenarında gezdiriyor, çıplak tenine dokunuyordu.

Mantıklı bir düşünce onu avucunun içine aldı. Karşı koymalıydı. Eğer şimdi karşı koymazsa, daha önce kimsenin dokunmadığı yerlerini okşamaktan daha fazlasını yapacaktı. Ne olduğunu bile anlayamadan namusunu ondan çalacaktı.

Korsan dudaklarını onunkinden çekip bir kez daha soluk soluğa ismini söyledi. "Katherine."

Katherine nefes aldı ve kendini harekete geçmeye zorladı. İki yumruğuyla adamın geniş omuzlarına vurdu. "Hayır!"

Korsan irkilip donakaldı. Puslu bakışları onunkilerle buluştuğunda nedense şaşkındı ve odaklanmakta zorluk çekiyordu.

Katherine onu üzerinden atmaya çalıştı ve beceremeyince, sertleşmiş cinsel organına vurmak için dizini kaldırdı. Korsan o anda amacını fark etti ve kızın dizinden kurtulmak için tam zamanında kalçasını kaldırdı. Bunu yaparken dengesini kaybetti. Katherine onu kuvvetli bir şekilde itti, yuvarlandı ve ondan uzaklaşırken yatağın kenarından yere düştü.

Katherine de sersemlemiş ve nefes nefese kalmıştı. Sadece bir dakikalığına duraksadı fakat bu fazla uzun bir süreydi. Doğrulup ayağa kalkmaya hazırlandığı sırada korsan uzandı ve onu ensesindeki saçlardan yakaladı. Katherine bağırdı.

Yataktan aşağıya uzanarak yüzünü onunkine yaklaştırdı ve saçlarım tasma gibi kullandı. Gözleri şaşkınlıktan ve öfkeden kocaman olmuştu. Dudaklarını sinirli bir ifadeyle sıktı. Katherine karşılık olarak dudaklarını bükerek tısladı fakat gözleri yaşlarla doldu.

Ve davetsiz yaşlar dökülerek gururunu kırarken, korsan elini gevşetti. Yüzündeki ifade değişti. Vahşi küfürler savurarak onu bıraktı. Katherine yere yığıldı.

Korsanın ayağa kalktığını duydu. Kendini kontrol edebilmek için çabaladıktan sonra sonunda kontrolünü sağladı. Kollarını kendi bedenine dolayarak başını kaldırdı. Hata yapmıştı. Erkekliğinin ne kadar büyümüş olduğunu fark etmemek imkânsızdı. Katherine ona bakmamaya çalışarak kızarırken, korsanın bir şekilde bedeninde yarattığı heyecanı unutmayı, yabancı ve dengesiz bir şekilde atan nabzını umursamamayı diledi. "Senden nefret ediyorum," dedi, kısık sesle.

"Bir dakika önce etmiyordun."

Sesindeki öfke ve gerginlik Katherine'i ona bakması için zorladı. Gözlerindeki gri ateş onu korkuttu. Katherine daha önce hiç böylesine şiddetli bir açlığa şahit olmamıştı. Yatağın ayağına büzüldü. Bir an bakışlarını kaçıramadı. Ve görmezden gelmeye kararlı olduğu güçlü ve sıcak şey, içinde hayat bulduğu için bağırdı, "O zamanda şimdiki kadar nefret ediyordum, O'Neill!"

Korsanın dudaklarında hoş olmayan bir gülümseme belirdi. "Güzel bir baştan çıkarma oyununu çok daha kötü bir duruma çeviriyorsun."

"*Güzel* bir baştan çıkarma mı?"

"Evet, ikimiz için de güzel bir baştan çıkarma oyunu." Bakışları belirgin bir şekilde ciddileşti. "İnkâr etmeye çalışma."

Katherine sonunda onun tam olarak ne demek istediğini anlayınca içine bir korku saplandı. "Çok daha kötü derken ne söylemeye çalışıyorsun? Beni tecavüzle mi tehdit ediyorsun?"

Korsanın burun delikleri büyüdü. "Bazı *hanımlar* bir miktar zorlanmaktan zevk alırlar. Belki sen de o gruba giriyorsundur."

Katherine'in gözleri büyüdü.

"Bu kadar şaşırmış gibi bakma. Öte yandan, senin altı yıldır bir manastırda kapalı olduğunu unutuyorum." Gülümsemesi tehlikeli bir

hal aldı. "Fakat sen kendini kaybetmeden önce söyleyeyim, ben tecavüz etmem. Daha önce de yapmadım, şimdi de yapmıyorum ve hiçbir zaman yapmayacağım. Tahrik edilsem bile."

Katherine ona inanmadığı için küçümseyen bir kahkaha atmaya niyetlense de ağzından boğuluyormuş gibi acınası bir ses çıktı. "Az önce o kadınların tercihlerini yerine getirmekten zevk aldığını söyledin, şeyden hoşlanan..." Devam edemedi. Hâlâ bazı kadınların erkeklerin zorlayıcı ve sert tavırlarından zevk aldığı düşüncesi karşısında şaşkındı. Gözlerinin önüne bu altın saçlı korsanın kim olduğunu bilmediği, şehvetli ve hevesli bir kadına zor kullanarak sahip olduğu görüntüler geldi.

"Sert veya yumuşak olabilirim. Bana ne istediğini söylemen yeterli." Korsan, kızın gözlerine baktı.

"Beni... Beni... rahat bırakmanı istiyorum."

Korsan merhametsiz bir kahkaha attı. "Beni içinde istiyorsun, güzelim."

Zihninde bazı görüntülere neden olan bu sözler Katherine'in bir an donup kalmasına neden oldu. "Sen vahşi ve kendinden zayıf olanlardan faydalanan bir korsansın." Yerde hafifçe doğrularak ona baktı. "Tıpkı diğer kadınlara yaptığın gibi benden de faydalanıyorsun. Seni istemiyorum!"

"Diğer kadınlar bana isteyerek kucak açtılar."

Katherine kahkaha attı. "Demek ki onlar sürtük ve fahişe kadınlardı."

Korsan öfkeli bir şekilde ona doğru eğildi. "Ben frengi taşıyan fahişelerle yatmam. Son sevgilim zengin ve dul bir kontesti."

Katherine ona inanmak istemiyordu; dikkatle korsana baktı. Fakat korsan o kadar öfkeliydi ki Katherine doğru söylediğini düşündü. Bir kontesi nasıl baştan çıkarmıştı ki? Ne kadar çekici olursa olsun Katherine bunu hayal edemiyordu.

"Bazı kadınlar tutkudan korkmazlar," dedi, onu dikkatle izleyerek. "Tabii onlar manastırda büyüyen sulu gözlü bakireler değiller."

Katherine bağırdı. Geri çekilmesini söyleyen cılız içsesini umursamayarak heyecanlı bir şekilde ayağa kalktı. "Ben tutkudan korkmuyorum," diye bağırdı. "Soylu, iyi ve kocam olan bir adamdan başka hiçbir şey istemiyorum."

Korsan gergin omuzlarıyla konuşmadan ona baktı. Sonunda, "Peki bu kusursuzluk timsali adam kim?"

Katherine çenesini kaldırdı. "Onu henüz bulamadım."

Korsanın kahkahası soğuk, zalim ve alaycıydı.

Korsanın ona gülmesiyle çileden çıkan Katherine, "Altı yıldır manastırdayım, onu nasıl bulabilirdim ki? Şunu bil ki korkunç, katil ve hırsız bir korsan istemiyorum," diye bağırdı.

Korsanın gözlerinden ateşler çıkmaya başladı. Elinde bir konyak şişesi tutuyordu. Şişeyi dudaklarına götürdü ve bir değil birkaç yudum içti fakat ateş saçan gözlerini Katherine'den hiç ayırmadı. Katherine sınırı aştığını bildiği için söylediklerine pişman oldu. Öfkeye kapılıp yeniden o vahşi canavara dönüşeceğinden ve istediğini zorla alacağından korkuyordu.

Korsan ona soğuk gözlerle baktı. "Çıldırmış olmalıyım," dedi. "Senin gibi biriyle tartışmaya girdiğim için."

"O zaman beni bırak."

Hiç tereddüt etmedi. "Hayır."

"Lütfen."

Karşılık vermedi.

Katherine'in göğsü inip kalktı. "O halde bana tecavüz et ve bitir şu işi."

Korsanın bakışları bıçak gibi saplandı. Yüzünü buruşturdu. Şişe havada uçtu. Konyak şişesi duvarlardan birine çarpıp parçalanırken Katherine irkilerek bağırdı. Sonra onu dehşete düşüren bir şey oldu ve korsan aniden onun tepesinde belirdi.

Düşüncesiz, aptalca ve tahrik edici sözler sarf ettiğine çok pişmandı! Korsan üstüne eğilince çığlık attı. Adam onu kaldırdı ve yatağın üzerine attı. Katherine yatağın üzerinde sıçradı ve emekleyerek ondan kaçmaya çalıştı. Korsan, ayağından yakalayıp onu sert bir şekilde yüzüstü yatırdı. Sonra da üzerine çıkıp hareket etmesini engelledi.

Katherine donup kaldı. Korsan da donup kaldı fakat Katherine'in bedenine bastırdığı bedeni zonkluyor, göğsü kısa ve sık nefesiyle hareket ediyordu. "Tecavüz edip şu işi bitireyim mi?" diye fısıldadı kulağına.

Nefesi Katherine'in tenini yaladı. Katherine eteğini kaldırarak bu işi bitirmesinin ne kadar kolay olduğunun fena halde farkında olduğundan

korku içinde başını iki yana salladı. Korku, korsanın bacaklarının arasına yerleştirdiği, büyük, zonklayan aletinin verdiği hissi bastıramadı.

"Tecavüz edip şu işi bitireyim mi?" dedi.

"Hayır!"

Sonra kızın üstünden kalkıp yataktan indi.

Katherine aniden sıçrayıp yatağın üzerine oturdu ve ondan olabildiğince uzaklaşarak sırtını ahşap duvara yasladı.

Korsan gözlerini kırpmadan çelik gibi parlayan gözlerle ona bakıyordu.

Katherine nefes aldı ve bakışları korsanın elindeki uzun, ölümcül hançerin üzerinde donup kaldı.

İkisi de hareket etmedi; ikisi de konuşmadı. Hançer aniden korsanın elinden fırladı ve duvara, Katherine'in yanağının birkaç santim yanına saplandı. Katherine hâlâ sallanan hançere bakıyor ve korkusu ter halinde bedeninden boşalıyordu. Sonra göz kırptı ve birbirlerine baktılar. Korsanın gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyordu.

Hızla döndü. Botlarıyla uzun adımlar atarak kapıyı açtı. Bir dakika sonra kapıyı dışarıdan tekmeleyerek kapadı. Katherine kilidin itilerek onu içeriye hapsettiğini duydu.

Başım çevirerek, duvara saplanmış hançere baktı. Elleriyle yüzünü kapayarak titremeye başladı. Korsanın verdiği mesaj çok açıktı.

4. BÖLÜM

Katherine onu kızdırmaması gerektiğini biliyordu.

Saat geç olmuştu. Tam olarak kaç olduğunu bilmiyordu fakat gece yarısına yaklaştığını tahmin ediyordu. Uyumuyordu. Korsanın geri dönmesini beklerken ve yeni bir savaşa hazırlanırken, çok bitkin olmasına rağmen uyumasına imkân yoktu. Bu nedenle yatağın en uzak köşesinde, sırtını duvara yaslamış, tam olarak korsanın onu bıraktığı gibi oturuyordu.

Birkaç dakika sonra korsan yeniden kamaraya girdi. Katherine şimdi, korkudan fal taşı gibi açtığı gözleriyle sessizce onu izliyordu fakat her zamankinden biraz daha ağır olan kibar adımlarıyla odada yürüyen korsan ona bakmadı. Katherine konyak kokusu aldığını düşündü. Sarhoş muydu? Katherine bunun üzerinde fazla düşünmedi. Askeaton'da geçirdiği çocukluğundan, içkinin erkeklere neler yaptığını hatırlayınca daha çok gerildi.

Korsan hâlâ ona bakmıyordu. Gardırobu açarak aniden gömleğini çıkardı. Katherine onun çıplak, geniş, bronz ve kaslı sırtını görünce nefesini tutmamayı başardı. Elinde olmadan pantolonunun, yüksekte kalan, sert kalçasına nasıl oturduğunu fark etti. "Ne yapıyorsun?" diye sordu telaşla.

Korsan ona döndüğünde bakışları sabit fakat garip bir şekilde yumuşaktı. "Gömleğimi değiştiriyorum."

Katherine onun seyrek, kızıl kahverengi tüylerle kaplı güçlü göğsüne ve kaslı karnına bakmamaya çalıştı. Korsan kar beyazı bir tunik giye-

rek Katherine'in rahatlamasını sağladı. Katherine konyak kokusunun, umarsızca bir kenara fırlattığı gömleğinden geldiğini fark etti.

Gözleri şimdi ona kilitlenmişti. Korsan kamaranın orta yerinde bacaklarını bir denizci gibi açarak durdu. "Bir anlaşmaya varmamız gerekiyor," dedi.

Kelimeleri uzatmadan konuşmuştu. Katherine biraz daha rahatladı. Cevap vermeden önce onu dikkatlice süzdü. Artık hem öfkesini hem de arzularını kışkırtmaması gerektiğini biliyordu.

Korsanın bakışları kızın yüzüne kaydı. "Çok, çok güzelsin, Katherine. Gece seni hayal ettiğimi biliyor musun?"

Katherine onun sarhoş olduğunu fark ederek oturduğu yerde biraz daha dikleşti çünkü onlar henüz bu sabah tanışmışlardı. "Dünyada birçok güzel kadın var."

"Doğru," dedi ve onaylaması nedense Katherine'i hayal kırıklığına uğrattı. Korsan, içindeki gerginliği açığa vuracak şekilde ellerini dar kalçasına koydu. "Bu dünyada birçok güzel kadın var fakat onlar inatçı ve zeki mi?"

Katherine onun gözlerine baktı. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Korsan o zaman hoş ve sıcak bir sesle kıkırdadı. "Hayır, sevgilim, geçmiyorum."

Katherine donup kaldı. Kahkahasının tonundan ve ona hitap şeklinden hoşlanmadığı için gerilerek duvara biraz daha yapıştı.

"Benden hâlâ korkuyorsun." Çenesini sıktı. Bakışları artık yumuşak değildi. "Davranışım için özür dilemeliyim."

Katherine'in gözleri büyüdü. Korsan, kaba davranışından ötürü özür mü diliyordu?

"Fazlasıyla kışkırtıcıydın fakat yine de kendimi kontrol etmeliydim. Yapabileceğim tek savunma şu olabilir; senin bu kadar dişli çıkacağını beklemiyordum." Bakışları Katherine'inkileri adeta delip geçiyordu.

"Bu bir savunma değil. Bir beyefendi bana hiçbir zaman senin yaptığın gibi saldırmazdı."

Dudaklarının köşeleri kıvrıldı fakat nedense yüzünde, kendisiyle dalga geçmeyi bilen olgun bir ifade vardı. "Fakat senin de söylediğin gibi ben bir yabaniyim."

"Bunu inkâr edebilir misin?"

"Bunu deneme zahmetine bile girmem." Bakışları biraz daha tehlikeli bir hal aldı. "Öfkemi tetiklemeye fazlasıyla yatkınsın. Daha önce beni bu kadar sinirlendiren bir kadına hiç rastlamadım." Şakakları atıyordu ve yüzünde tiksinti dolu bir ifade vardı. "Daha önce hiç öfkeyle bir kadına dokunmadım."

Katherine kendine hakim olamayarak alaycı bir kahkaha attı. O yalnızca bir korsan değil aynı zamanda bir O'Neill'dı. Onlar, Kuzey İrlanda'nın en uzak bölgelerinden gelen, neredeyse diğerlerinden soyutlanmış vahşi bir ırktı. Birkaç yıl önce öldürülene kadar soylarının lideri olan meşhur Shane O'Neill'ı düşündü. Katherine onu henüz dokuz yalşındayken yalnızca bir kez görmüştü. Onun ne kadar iri, esmer, çirkin, korkutucu ve tehlikeli biri olduğunu hâlâ hatırlıyordu. "Bunu bir O'Neill mı söylüyor?" diye haykırdı. "O'Neill soyu kadınlara şiddet uygulamalarıyla tanınırlar!"

Korsanın jilet kadar keskin bakışları Katherine'inkilere döndü. Katherine sırtını duvara biraz daha bastırdı. Kendini kontrol etmesi gerekiyordu! Onu öfkelendirmemeliydi!

Korsan konuşmadı. Derin bir nefes alarak ona sırtını döndüğünde yumrukları hâlâ belindeydi. Sonunda tekrar ona döndüğünde, alçak ve gergin bir sesle, "Seninle kavga etmek istemiyorum. Seni kavga etmek için yakalamadım," dedi.

Katherine onun kendisini neden *yakaladığını* çok iyi bildiği için güçlükle yutkundu.

"Katherine, bu savaşa bir son verelim. Bu çok mantıksız. Senin fena halde bir koruyucuya ihtiyacın var ve ben o kişi olmaya fazlasıyla istekliyim. Şimdiye kadar zaten başka seçeneğin olmadığını anlamış olman gerekiyor. Ve benimle bir süre yaşadıktan sonra bunun kötü bir tecrübe olmadığını göreceksin."

Katherine şimdi zihnine kararlı bir hızla dolmaya başlayan, korsanla sarmaş dolaş oldukları görüntüleri güçlükle uzaklaştırdı. Ve bunlara, hatırlamak istemediği hisleri, daha önce hiç yaşamadığı duyguları da dâhildi ve bunların hepsini sonsuza dek unutmak istiyordu. "Eve gitmek istiyorum."

Korsanın gri bakışları yumuşadı ve tereddütle baktı. "Senin evin yok."

Katherine, Askeaton Kalesi'ni, Castlemaine'i ve Slıanid'i düşünerek boğazındaki yumruyu yuttu. "Babama gitmek istiyorum." Sesi titredi ve aptal, korkmuş bir çocuk gibi göründüğünü düşündü.

Korsan, gözlerinde Katherine'in anlayamadığı bir ifadeyle ona baktı. "Demek FitzGerald'a dönmek, onunla ve güzel karısıyla sürgünde sefalet içinde ve onursuz bir hayat yaşamak istiyorsun, öyle mi?"

Göğsü inip kalktı. "Evlenmek istiyorum. İrlandalı bir adamla evlenerek İrlanda'ya dönmek istiyorum. Kendi çocuklarım ve evim olsun istiyorum. Babam bana uygun bir koca bulacaktır. Bundan eminim."

"Gerçekten mi?" diye sordu Liam, nazik bir şekilde.

"Evet!"

"Peki, şimdi nasıl bir evlilik yapacaksınız *Bayan* FitzGerald? Bir çiftçiyle mi yoksa memurla mı evlenmek istersiniz?"

Bir çiftçiyle veya memurla evlendiğini düşünemiyordu; düşüncesi bile öylesine şok ediciydi ki Katherine bir dakika boyunca konuşamadı. Korsanın onun durumuna acıyormuş gibi bakmaktan vazgeçmesini istiyordu. "Babam unvanıma yakışır bir evlilik ayarlayacaktır."

"Bu hayatta artık bir unvanın artık yok."

Katherine kollarını bedenine sardı. "Sus! Ona gitmem için beni bırakman konusunda ısrar ediyorum!"

"Ama sen benim ganimetimsin," diye karşı çıktı, gülümsemeden, ciddi bir ifadeyle. "Seni denizde kazandım. Artık *bana* aitsin. Senden vazgeçemem."

Çaresizdi. "Neden?"

Korsanın tek cevabı, anlaşılmaz bakışları oldu.

Katherine yumruklarını sıkarak yatağın örtüsüne indirdi. "Canın cehenneme!"

Korsanın yüzünde bir gülümseme belirdi. "Manastırda büyüdün ve buna rağmen küfür mü ediyorsun? Buraya gel, Katherine, bu bir hanımefendiye hiç yakışmıyor."

Katherine gözlerini ona dikti. "Git de dul kontesine geri dön."

Gülümsemesi hâlâ duruyordu. "Bana kötü yanlarını göstererek senden vazgeçireceğini mi sanıyorsun? Bu taktik hiçbir işe yaramaz."

Katherine korkudan tükenmiş bir halde ona baktı. "Yani beni isteğim dışında alıkoyacaksın."

Korsan bakışlarını ondan ayırmadı. "İsteğini değiştirmek niyetindeyim, Katherine."

"Sen bir yabanisin! Bir korsansın! Lanet olası, vahşi bir O'Neill'sm!" diye bağırdı. "Seninle ilgili fikrimi hiçbir zaman değiştiremeyeceksin! Belki zamanla bedenimi kendine köle edebilirsin..." Devam edemedi. Yanaklarından yaşlar dökülüyordu.

Korsanın yüzünde ciddi bir ifade vardı; çenesini sıkmıştı ve gözleri iki siyah ateşi andırıyordu. "Vahşi bir korsan ve bir O'Neill olabilirim ama sen artık benimsin ve bu konuda seçme şansın yok."

"Hayır! Buna inanmayı reddediyorum."

Sonunda Katherine'e doğru yürüdü ve yatağın yanında durdu. "Ben senin kaderinim, Katherine. Seni buna nasıl ikna edebilirim?"

"Artık Desmond olmadığını kendi gözlerimle görmem, fidyenin imkânsız olduğunu kendi kulaklarımla duymam gerekiyor."

Liam uzun süren bir dakika boyunca düşünceli anlayışlı gözlerle ona baktı. "Öyle olsun, Katherine," dedi.

Büyük sandal çalkantılı denizde ilerlerken Katherine kürklü pelerinine iyice sarındı. Gecenin son saatlerinde hava iyiden iyiye soğumuş ve yoğun bir sis çıkmıştı. Korsana ve Katherine'e üç denizci eşlik ediyor, iki tanesi devasa kürekleri çekiyordu. Macgregor, büyük olasılıkla düşüncesizce veya aptalca bir şey yapmasını engellemek için Katherine'in yanında oturuyordu. Fakat sonunda şans yüzüne gülmüşken Katherine'in artık denize atlayarak ölmek gibi bir niyeti yoktu. Kaçmaya da niyeti yoktu. Artık onu özgürlüğüne kavuşturması için babasını bekleyecekti.

Liam O'Neill, soğuğu, karanlığı ve sandalın sallanmasını umursamıyormuşçasına burun kısmında duruyordu. Sandalıyla ve denizle bütünleşmiş gibi görünüyordu. Katherine onun geniş ve pelerinle örtülü sırtına bakarken nasıl bir adam olduğunu düşünmeden edemedi. Sonra kendi kendine bunun bir önemi olmadığını söyledi. Yakında ondan kurtulacaktı ve geride yalnızca kötü anıları kalacaktı.

Farklı akıntıların birleştiği Thames'in girişi oldukça çalkantılıydı. Küçük sandal bir dalgayla birlikte yükselerek sert bir şekilde denize indiğinde Katherine bağırmamak için dudağını ısırmak zorunda kaldı. Küçük sandal yeniden yükseldiğinde oturduğu yere sıkıca tutundu. O'Neill'm hâlâ bu tehlikeli yolculuktan hiç etkilenmemiş gibi sandalın burnunda, ayakta duruyor olması onu hayrete düşürmüştü. Birden arkasını dönerek Katherine'e baktı. Karanlık ve puslu havada Katherine onun gülümsediğini, kendi kendine eğlendiğini, bu kadar karanlığın ve gölgenin içinde dişlerinin bembeyaz parladığını gördü.

Katherine başını eğdi ve dua etti. Bu adam aklını kaçırmıştı, hepsi aklını kaçırmıştı ve görünüşe göre Katherine yakında ölecekti. Fakat bir süre sonra sandalın o kadar da şiddetli bir şekilde yükselip alçalmadığını fark etti. Aslına bakılırsa küçük sandal ritmik bir şekilde hareket ediyordu. Katherine başını kaldırıp gözlerini açtı. Artık nehirdeydiler ve artık dalgalar çok daha sakin bir akıntıya dönüşmüştü.

Sandal çok geçmeden kumlu bir kıyıya yaklaştı. Denizciler suya atlayarak sandalı güvenli karaya doğru çektiler. O'Neill da atladı. Döndü ve sandalın yanma gelmesini bekledi. Katherine yavaşça ayağa kalktı. O'Neill ona uzandı ve ve onu sandaldan alarak kumlu sahile götürdü.

Katherine onun kollarından atlayarak etrafına bakındı ve nerede olduklarını merak etti. Elbette nehrin ağzından kilometrelerce mesafedeki Londra'dan uzaktalardı. Korsanın ne kadar cesur olduğunu fark etti. İngiltere'de yakalanırsa, işlediği birçok suçtan yargılanır ve ölüme mahkûm edilirdi. Eğer şanslıysa, ceza olarak basit bir şekilde başı kesilirdi. Değilse, asılır, boğulur veya dörde bölünürdü. İngiliz topraklarına ayak basacak kadar cesur ve aptaldı.

Fakat onun aptal bir adam olmadığını biliyordu. Katherine ona kaçamak bir bakış attı. Liam alçak ve gevrek bir ses tonuyla adamlarıyla konuşuyordu. Yüzü taştan oyulmuş gibiydi. Yandan görünüşü muhteşem ve çok sertti. O bir korsandı, Katherine'in nefret ettiği bir adamdı fakat şüphesiz başarılı bir komutandı. Katherine, kıyıya çıkmaya cesaret etmesinin nedeninin küstahlığı ve kendine güveni olduğuna karar verdi.

Liam, Macgregor'a onay verir gibi başını salladı ve Katherine, korsanı takip eden İskoç denizci tarafından kıyıya götürüldü. Diğer iki

denizci orada kaldılar. Sisin içinden çok da uzakta olmayan kale burçları göründü. Yaklaştıkça sis sürekli bir dağılıp bir yoğunlaştı ve sonunda kalenin taş duvarlarını gözler önüne serdi. Gökyüzü aydınlanıyordu. Şafak sökmeye başlamıştı.

Geldiklerinin anlaşılmasının iyi bir şey olup olmadığından emin olamayan Katherine çok alçak bir sesle fısıldadı. "Neredeyiz, O'Neill?"

"'Bu gördüğün Tilbury Kalesi," dedi Liam, aynı şekilde alçak bir sesle. "Sen Mac'le burada bekle."

"İyi ama sen nereye gidiyorsun?"

Korsan onu duymazdan gelerek gölgelerin içinde kayboldu.

Dakikalar geçti. Katherine, kapılar güneş doğana kadar kapalı olacağından, O'Neill'm kaleye giremeyeceğini biliyordu. Fakat yakınlarda bir kasaba olmalıydı. Oraya gitmek için bir taşıt aradığı kesindi. Katherine bir kez daha onun kale ve kale muhafızlarının burnunun dibinde at ve araç çalacak kadar cesur olduğunu düşündü. Hayretler içindeydi. Arsız ve küstah olabilirdi fakat Katherine istemeyerek de olsa adamın ne kadar cesur olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Fakat eli boş döndü. Büyük, koyu renk bir atın üzerinde, pelerini uçuşarak döndüğünde, gece yarısı ortaya çıkan bir eşkıyayı andırıyordu. Yanında getirdiği diğer iki at ise yerlerinde duramıyorlardı. Katherine göz açıp kapayıncaya kadar ufak ata bindirildi. Hemen ardından Londra'ya doğru ilerlemeye başladılar.

"At binebilir misin?" diye sordu O'Neill, dizi hafifçe onunkine değerken.

"Bunu sormak için biraz geç değil mi?" dedi Katherine alaycı bir tavırla. Atın üzerine yerleşti ve yan oturmaktansa bacaklarını açarak oturduğu için memnun olduğunu hissetti.

O'Neill gülümsedi. "Senin gibi İrlandalı bir kızın ata binmeyi bilmesi gerekir, Katherine. Aksi takdirde fena halde hayal kırıklığına uğrardım."

Katherine ona bir an baktı ve bu durumda eğlenebildiği için çılgın olması gerektiğini düşündü. Sonra görevine odaklanmaya karar verdi. Çocukken iyi bir biniciydi fakat bu çok uzun yıllar önceydi. Ayrıca hava hâlâ çok karanlıktı ve önünü görmesi çok zordu. Katherine işi atma bırakmaya karar verdi.

Fakat bu şafak öncesi yolculuk, yanlarından geçen herhangi birine ne kadar da şüpheli görünecekti. Katherine omuzunun üzerinden gittikçe uzaklaşmakta olan kaleye şöyle bir baktı. Sırtının ürperdiğini hissetti. Kraliçe'nin adamları tarafından yakalanırlarsa ne olacaktı? Serbest bırakılmayacak mıydı? Bu düşünce oldukça korkutucuydu.

Fakat babası Kraliçe'nin tutsağıydı. Elizabeth, alçakça bir suça mahkûm olmuş bir adamın kızma ne yapardı? Southwark'taki Gerald'm hapishanesine mi kapatılırdı? Yakalanması aynı zamanda kendi özgürlüğünü kaybetmesi ve geleceğinin mahvolması anlamına mı gelirdi?

Katherine kendisine ve yanındakilere dikkat çekmemeye çalışmaya karar verdi. Şimdilik.

Birkaç saat boyunca zorlu ve hızlı bir yolculuk yaptılar. Sis azaldı. Güneş, turuncu bir ateş topu şeklinde, grileşen gökyüzüne yükseldi. Londra uzakta belirmeye başladı. Bulutsuz gökyüzünde kaleler, kuleler ve birçok çatı belirdi ve hepsinin ortasında ise devasa ve muazzam bir şekilde yükselen St. Paul Kilisesi vardı. Katherine gözucuyla Liam'm yüzünü gördü. Hâlâ Katherine'in yanında ilerliyordu ve Macgregor da arkalarmdaydı. Yüzünde herhangi bir korku belirtisi olup olmadığına baktı fakat kararlılıktan başka bir şey göremedi.

Bir kapıdan sonra ıssız sokaklardan geçtiler. Şehir yakında uyanmış olacaktı fakat onlar kimseyi görmediler. Bazen başka bir sokaktan sarhoş adamların söyledikleri müstehcen şarkılar ve gürlercesine attıkları kahkahalar duyuluyordu. Liam sanki bu sokakları avucunun içi gibi biliyordu. Bu çok anlamsızdı.

Kule'nin duvarlarının dibinden geçtiler. Katherine çok şaşırdı. Bu adamın gerçekten de deli olduğuna karar verdi. Geçimi konusunda Kraliçe'nin otoritesine başkaldırmış olan hiç kimse, bir gün kaderi olabilecek o korkulan yere bu kadar yaklaşmaya cesaret edemezdi. Ne kadar cesur, ne kadar küstah olursa olsun kimse bunu yapamazdı.

Londra Köprüsü'nün üzerinden geçerek doğuya kıvrıldılar. Birahanelerin ve genelevlerin olduğu basit bir mahalleye girdiler. Birkaç iyi giyimli beyefendi bu evlerden birinden çıkıyordu, Katherine sokağın köşesinde bekleyen yarı çıplak kadınları görmezden geldi. Etine dolgun bir fahişe, korsana el salladı hatta cırtlak ve davetkâr sözcüklerle

ona seslendi. Katherine'in yüzüne ve kulaklarına ateş bastı. Liam bu müstehcen teklifi duymamış gibi yaptı.

Aniden karşılarına yolu kapatan, bir çeşit depoyu andıran kare şeklinde bir bina çıktı. Liam atını sola doğru sürdü ve Katherine de otomatik hareketlerle onun peşinden gitti. Diğer tarafta ise büyük, iki katlı bir ev vardı. Taş duvarlarla çevrili, dik ve yüksek bir çatısı vardı. Liam aniden atını kenara çekip yere indi. "Burada bekleyin," diye emretti Katherine ve Macgregor'a.

Ön kapıya yönelmedi, duvarın etrafından dolaşarak gözden kayboldu. On beş dakika sonra ön kapı açıldı. Kapının düşürdüğü gölgelerin içinde Liam duruyordu. Pelerini geniş omuzlarından geriye itilmişti ve şimdi üzerindeki pantolonu, bacaklarına kadar yükselen siyah çizmeleri ve gömleğinin yanısıra bir de yelek giymiş olduğu anlaşılıyordu. Sabırsızca işaret etti. Katherine atını ileri sürdü. Kalbi şimdi ani bir sevinçle hızlanmıştı. Ve nihayet babasını görecekti... nihayet!

Katherine atından indi ve ön kapıya yürüdü, Liam'ın önüne geçerek arayı açtı. Kapıya vurdu. Cevap gelmeyince bir kez daha vurdu.

Aniden içeriden bir kadın, "Böylesine münasebetsiz bir saatte kim kapıya vuruyor?" diye seslendi.

"Eleanor!" diye bağırdı Katherine. "Benim, Katherine FitzGerald!"

Kapının sürgüsü itildi ve açıldı. Eleanor hayret dolu bir ifadeyle Katherine'e ve sonra korsana baktı. "Tanrı aşkına! Burada ne yapıyorsun?!"

Sıradışı bir güzelliği olan ufak tefek, minyon bir kadındı. Açık kahverengi saçları, suçiçeği veya başka herhangi bir izi olmayan pürüzsüz, oval yüzünü çerçeveliyordu. Konuşmaya başladığında aralarında hiç boşluk olmayan beyaz dişleri göründü. O bir Butler'dı, Baron Duboyne'un kızıydı ve Katherine'den tam olarak üç yaş büyüktü.

"Eve geldim," diye fısıldadı Katherine, ürkekçe gülümseyerek.

Fakat Eleanor gülümsemedi. "Buna pek ev denemez," dedi, acı bir tonla. Sonra içeri girdi. "Zavallı babana sürpriz olacak ve o pekiyi değil. İçeri gelin." Bedeni isteksizce gerildi, Katherine, Liam ve Macgregor'a girmelerini işaret etti.

Fakat Liam dönerek sert bir sesle konuştu. "Dışarıda kal, Mac. Biri gelecek olursa bir ıslık yeterli olacaktır."

Macgregor başıyla onayladı ve o kadar iri ve adaleli bir adama göre şaşılacak bir hızla ve zarafetle hareket ederek gözden kayboldu.

Eleanor kapıyı arkalarından kapadı. "Geleceğinizi haber vermeliydiniz," dedi, sert bir sesle.

"Bir sürü mektup yazdım. Babam hiçbirini almadı mı?" diye sordu Katherine.

"Mektuplarından birkaç tanesini aldım fakat şımarık bir kızın bencil talepleriyle babanın huzurunu kaçırmak istemedim. Tanrı biliyor ya adamın yeterince sorunu var zaten."

Katherine alttan almadı. "Eve dönüp evlendirilmeyi istemek bencilce bir hareket sayılmaz."

"Çeyizinde ne olacak peki?" diye sordu Eleanor aşağılayıcı bir ifadeyle. "İki inek, bir domuz mu?"

Katherine, karşısındaki kadının söylemek istediği şeye inanamadı. Eleanor'un Gerald ile muhteşem ve mutlu bir gelin olarak Askeaton Kalesi'ne geldiği ilk günden beri kendisinden hoşlanmadığını biliyordu. Bu anı Katherine'e hâlâ acı veriyordu fakat nedeni Eleanor'un o kadar güzel ve mutlu olması değil, babasının da aynı derecede mutlu olması ve ağzının kulaklarına varmasıydı. O zamanlar Katherine'in annesi Joan'ı gömeli henüz bir aydan az olmuştu. "Her şey gitmiş olamaz," dedi Katherine. "Çeyiz için mutlaka bir şeyler kalmış olmalı."

"Her şey ya elimizden alındı ya da harap edildi," diye haykırdı Eleanor, öfkeli bir sesle. "Komşularımdan yardım dilenmek zorunda kaldım! Ekmek ve otla yaşıyoruz!"

Katherine duyduklarına inanmak istemiyordu. "Babam nerede? Onu hemen görmem gerek!"

"Gerald uyuyor fakat O'Neill seninle birlikte olduğu için onu uyandıracağım. İkiniz de burada bekleyin." Eleanor aniden Katherine'i itekleyerek yanından geçti ve elinde cam korumalı bir mumla dar basamakları tırmanmaya başladı.

Katherine Liam'a baktı; Eleanor'un onu tanıyor olmasına çok şaşırmıştı. Sonra yıllar önce babasının O'Neill'ların lideri Shane'le bazı anlaşmalar yaptığını hatırladı. Aslına bakılırsa, orada doğup büyümüş olanlar için İrlanda ufak bir dünyaydı. Eleanor'un babası, Baron Du-

boyne'un da O'Neill ailesiyle alışverişi olduğu kesindi. Duboyne'un bu adamla ne gibi bir işi olabilirdi ki?

Fakat Katherine karanlık koridorda babasını görmeyi beklerken fazlasıyla huzursuzdu. Gerald'm durumu korktuğundan daha mı kötüydü? Yerdeki hasırlar kötü kokuyor ve fazla kullanılmış görünüyordu. Çok karanlık olduğundan fazla bir şey görünmüyordu fakat Katherine koridorun boş olmasından dolayı mutsuzdu. Ve Eleanor'un üzerinde fazlasıyla tamir görmüş, yırtık pırtık bir gecelik ve sabahlık olduğunu şimdi hatırlıyordu. Beş yıl önce hatırladığı üvey annesi her zaman kürkler, kadifeler ve mücevherler içinde gezerdi. Hatta Katherine, Eleanor'un parmağında tek bir yüzük bile olmadığını hatırlayınca yüreği burkuldu.

Katherine, Liam'm gittikçe derinleşen ilgisini fark etti. Aniden ona arkasını dönerek titremeye başladı. Eğer Eleanor'un tüm söyledikleri doğruysa, Tanrı korusun, hepsine ne olacaktı? Katherine'e ne olacaktı?

İstemeden de olsa başını kaldırıp Liam'm kararlı gözlerine baktı ve onu bekleyen şeylerden korktuğunu hissetti.

"Uyan!" diye bağırdı Eleanor, bir mum yakıp kocasının daracık yatağımn yanında duran, odadaki tek sandığın üzerine bırakarak.

Gerald uyku başlığı eğik bir şekilde doğruldu ve gözlerini ovuşturdu. "Tanrım, ne oluyor be kadın? Evde yangın mı çıktı?"

"Hayır," diye bağırdı Eleanor, kocasının yanma oturup kollarından tutarak. "Gerald, kızın burada!"

Gerald gözlerini kırpıştırdı ve sonunda uyandı. Şaşılacak kadar açık tenli ve simsiyah saçlı, cılız bir adamdı. "Kızım mı?" diye tekrarladı.

"Tanrı sonunda dualarımı kabul etti!" diye haykırdı Eleanor, mutlu bir tavırla. "Çünkü kızını bize Denizlerin Efendisi'yle birlikte gönderdi!"

Gerald şaşırdı. "Ne saçmalıyorsun, Eleanor? Delirdin mi?"

"Hiç de delirmedim!" Eleanor çok mutluydu. "Liam O'Neill! Koridorun ucundaki kapının önünde meşhur korsan Shane O'Neill'ın oğlu duruyor! Ah, Gerald! Nihayet! Sonunda Tanrı bize büyük ve muhteşem bir fırsat sundu; göremiyor musun?"

Fakat Gerald ayaklarını yere indirip ayağa kalktı. Kapıya bakarken yüzünde artık o öfkeli ifade yoktu. Sonra gülümsedi. "Evet, sevgilim, görüyorum. Getir onları," dedi.

Katherine omzunda Liam'ın dokunuşunu hissedince sıçradı ve ona döndü. "Gel," dedi Liam, nazik bir şekilde. "Üvey annen çağırıyor."

Katherine onun kendisine acımasını ve iyi davranmasını istemiyordu ve onun gözlerinde gördüğü şey bu olamazdı. Şimdi kalbi deli gibi çarpıyordu. Liam'm yanından hızla geçerek loş basamakları tırmandı ve koridordan ebeveyn odasına doğru yürüdü. Babası küçük, boş odanın ortasında pijamalarıyla duruyordu. Katherine onun gizemli ve yakışıklı yüzünü görünce çığlık attı. Gerald gülümseyerek kızını kollarına aldı.

Ve Katherine ona sımsıkı sarıldı. Gözlerini kapadı ve yanağını onun göğsüne yasladı. Zayıftı fakat sıcak ve güçlü bir his veriyordu. Katherine'in bu korkunç sorununu çözeceği kesindi.

"Katie, iyi misin?"

Katherine ona hafifçe gülümsedi. "Evet. Ben... bir şeyim yok."

Gerald'm bakışları kısa süreliğine Liam'a kaydı, sonra kızına baktı. "Ne kadar büyümüşsün!" Birden gözleri doldu. "Ne kadar güzelleşmişsin, tıpkı annene benzemişsin. Böyle olacağını hiç düşünmemiştim."

Altı yıl önce Katherine uzun boyluydu, çok cılızdı ve pek güzel sayılmazdı. Muhteşem güzellikteki annesiyle karşılaştırılmasının verdiği mutlulukla kızardı. "Ben onun kadar güzel değilim," diye fısıldadı.

Fakat babası korsana bakıyordu. "Hayır, tıpkı ona benziyorsun."

Katherine, babasından gözlerini ayırarak Liam'a baktı ve garip bir sessizlikle birbirlerine bakan iki adamı izledi. Elinde olmadan onları kıyasladı. Gerald yalnızca ince ve kuru değil aynı zamanda solgun, Katherine'in hiç görmediği kadar solgundu ve Katherine bunun yalnızca uzun süre hapiste kalmasından kaynaklanmadığını düşünüyordu. Ağzının ve gözlerinin etrafında derin çizgiler vardı ve sanki sürekli kaşlarını çatıyormuş gibi görünüyordu. Sonra Gerald onu nazikçe kenara iterek güçlükle bir sandalyeye yürüdü. Katherine yüzündeki o derin çizgilerin nedenini o zaman anladı çünkü babası topallıyordu ve acı içindeydi.

Bakışlarını yeniden korsana çevirdi. Liam O'Neill'ın oldukça güçlü kuvvetli bir yapısı vardı ve gençti. Sürekli dışarıda ve güneşin altında zaman geçirdiğinden teni bile altın rengindeydi. Gerald ve odadaki diğer herkesten uzundu. Aynı anda hem egemen hem de boyun eğmez görünen dikkat çekici biriydi.

"Baba, bacağına ne oldu?" diye sordu Katherine.

Babası kendini tuhaf bir şekilde sandalyenin üzerine bıraktı. "Sorun lanet kalçam. Affane'den beri bir türlü gerektiği gibi iyileşemedi. Misket mermisi yüzünden. En kötüsü de soğuk kış geceleri. Bacağım o kadar da kötü değil." Kızına hafifçe gülümsedi.

Katherine babasının önünde diz çöktü. "Baba, bu nasıl olabilir? Her şey Saray'a mı bırakıldı? Ve sen de böylesine bir sefalete mi sürgün edildin? Hiç umut veya adaletin yerini bulma şansı yok mu?"

Gerald'm kara gözleri parladı. Sandalyeyi sıkıca kavradı. "Çok az umut var, Katie ama Kraliçe'den yana değil."

Katherine nefes aldı. O ana kadar tıpkı bir çocuk gibi içten içe bunların hepsinin korkunç yalanlar olduğunu ummuştu. Ya da o güçlü, yenilmez babasının kendisine yapılan haksızlıkları düzeltmek için bir planı olduğuna inanmıştı. Kendi kendine ağlamayacağını söyledi. Bir zamanlar Desmon Kontu Gerald FitzGerald, tıpkı babası ve onun babası gibi İrlanda'da kudretli bir Lord'du. O, güç, varlık ve sonsuza dek Desmond ve diğer İrlanda Lordları üzerinde ustalıkla kullanacağı bir bilginin içine doğmuştu. Bu, Katherine'in karşılaştığı en büyük haksızlıktı.

"Katie, sürgün hayatı yaşamak kolay değil. İrlanda'ya dönmek için yaşıyorum. Başka hiçbir şey düşünmüyorum. Fakat senin üzülmeni istemiyorum, canım. En azından Kule'de tutsak değilim. Eleanor sayesinde." Eşine gülümsedi. "Geçen yıl Desmond'dan döndü ve Kraliçe'yle görüşmek için elinden gelen her şeyi yaptı ve nihayet Elizabeth'i, beni Sir Warham Leger'e göndermesi için ikna etti." Bakışları Liam'a döndü. "Muhafızlarımı nasıl atlattın, O'Neill?"

Liam gülümsedi. "Çok kolay oldu. Zar atmak ve bira içmekle meşgullerdi. Şimdi ise içmeyi ve oyun oynamayı rüyalarında görüyorlardır."

Katherine yumruğuyla gözlerini sildi.

"Kızımla ne yapıyorsun, O'Neill? İkinizin bir arada olması beni şaşırttı."

Liam konuşmadan önce elini Katherine'in omuzuna koydu. "Kızın, onu yerleştirdiğin manastırı ikna ederek oradan ayrılmayı becermiş. Onu koruyacak kimse olmadığı için bu rolü ben üstlendim."

Katherine ayağa fırladı. "Baba! *Beni* zorla ele geçirdi! Ve beni isteğim dışında tutuyor! Benim... benim sevgilisi olmamı istiyor!"

Gerald ayağa kalktı.

Katherine bir süre daha sessiz kalması gerektiğini fark ederek donup kaldı ve bir adamdan diğerine baktı. İki adam, düelloya hazırlanan rakipler gibi birbirlerini süzdüler. Eleanor da meraklı gözlerle onları izliyordu.

Gerald sonunda konuşmaya başladı. "Dik başlı kızım Fransa'daki manastırdan kaçtığı ve ben de bu şekilde sefalet içinde sürgünde ve sana karşı bir şey yapamayacak bir durumda olduğum için ne kadar şanslısın O'Neill."

"Evet."

Katherine bağırdı. "Ama baba! Ona ufak bir fidye ödeyebilirsin herhalde! Ve onu bu amacından vazgeçirebilirsin!"

"Sessiz ol, kızım," dedi Gerald.

Katherine nefes almakta güçlük çekerek bir adım geriledi. Fakat tüm geleceği söz konusuyken sessiz kalamazdı. "Baba, serbest bırakılmam gerek. Korsanla kalamam. Evlenmek istiyorum. Amcam elbet mantıklı bir fidye ayarlayabilir ve bunu yapamazsa sen onunla bir anlaşmaya varabilirsin."

Gerald'm ifadesi hafifçe yumuşadı ve sonunda kızma baktı. "Katie, üzerimdeki kıyafetlerimden ve soluduğum havadan başka hiçbir şeyim yok. Korsana küçük veya büyük hiçbir şey ödeyemem. Ve sana şu an için bir eş de bulamam. Hiçbir saygıdeğer beyefendi seninle evlenmez, hiçbiri."

Katherine şaşkınlıkla nefesini tuttu. "Ama..."

"Bana karşı mı geliyorsun?"

Katherine yavaşça geri çekildi, sonra omuzlarını dikleştirip başını kaldırdı. "Hayır," diye fısıldadı.

Gerald nefes aldı ve şimdi titriyordu. "HİÇBİR ŞEYİM kalmadı! Her şeyim elimden alındı. Benden alınarak lanet İngilizlere verildi. Benim hiçbir şeyim yokken sen hâlâ bir kocan olmadığından yakınıyorsun!"

Katherine aniden gözünü dolduran yaşlarla babasına baktı.

"Desmond yok edildi," diye ekledi Eleanor, cırlak bir sesle. "Babanın hırslı kuzeni FitzMaurice, Affane'den sonra çabucak riske girerek İrlandalı lordları ayaklandırdı ve İngilizlerin peşine düştü. Fakat Tanrım, neredeyse kırsal bölgelerin çoğunu yakıp yıktı. Onun dokunmadığı yerleri de Sör Henry Sidney yakıp yağmaladı! Bugün soylu olsun sıradan olsun erkek, kadın, çocuk, tüm İrlandalılar bataklıklarda ve ormanlarda yaşıyor, ya donarak ya da açlıktan ölüyorlar!" Eleanor gözlerini sildi. "Desmond mahvedildi, baban her şeyini kaybetti ve sen buraya sana koca bulabileceğimizi düşenerek geldin, öyle mi? Böyle saçmalıklarla uğraşamayacak kadar büyük sorunlarımız var."

Katherine donup kalmıştı. Kendine, onu bencillikle suçlayan babası ve üvey annesi kadar bencil olduğunu söyledi. "Üzgünüm."

"Keşke şu anda FitzMaurice'in ne yaptığını bilseydim," dedi Gerald, öfkeli bir şekilde. "Kuzenimin canı cehenneme."

"FitzMaurice, Münster'in yeni lordu tarafından Glen Aherlow'a gönderildi," dedi Liam. Katherine de dâhil olmak üzere herkes dönüp ona baktı. "Kış nedeniyle sesi çıkmıyor fakat çok yakında ortaya çıkarak yeniden savaşacağından eminim."

"Evet, bahar savaşmak için iyi bir zamandır," dedi Gerald, tükürür gibi.

Eleanor, "FitzMaurice, babanın yerine Desmond Kontu olduğunu iddia ediyor," dedi Katherine'e sert bir ses tonuyla. "Ve fazla zeki. Şimdi bile arkasında Papa'nın ve İspanya'mn desteği var. Desmond'u asıl sahibinden çalmadan durmayacak!"

Katherine'in beti benzi soldu, kalbi acı verecek kadar hızlı atıyordu. "Bunların hiçbirini bilmiyordum," diye fısıldadı. Fakat dikkatini yeniden Liam O'Neill'a çevirdi. Denizlerden başka hiçbir klanı, ülkesi ve hayatı olmadığını iddia ederken bütün bunları nasıl bilebiliyordu?

"Artık biliyorsun." Gerald bir işe yaramayan öfkesinden kurtuldu. "Fransa'da kalmalıydın. Sana destek veremem, Katie."

Katherine kollarını bedenine sardı.

"Ona ben destek çıkacağım," dedi Liam, sessizce.

Gerald, öfkeli bakışlarla Liam'a döndü. "Hayır. Kızımı sıradan bir hizmetçi gibi kullanmana izin veremem. Katherine iki büyük hanenin kızıdır."

Liam hafifçe gülümsedi. "Korkarım bu durumda beni durduramazsınız."

Sanki odadaki kadınlar orada yokmuş gibi, Gerald yalnızca Liam'a bakıyordu. "Babana ne kadar benziyorsun?"

Liam umursamaz bir şekilde omuz silkti. "Tıpatıp ona benziyorum. En azından öyle söylüyorlar."

"Sanmıyorum," dedi Gerald, bir kez daha ciddi bir ifadeyle gülümserken. "Bence Shane O'Neill'dan çok çok farklısın. Katie'nin henüz herhangi bir zarar görmemiş olması da bunun kanıtı."

"İstediğini düşünebilirsin, FitzGerald." Liam omuz silkti. "Fakat artık Katherine'e benimle kalmaktan başka bir şansı olmadığını gösterdiğime göre, biz gidiyoruz."

"Hayır," diye fısıldadı Katherine. Sesinde, dökemediği yaşların boğukluğu vardı. Ve saklamadığı düşmanca ifadesiyle Liam'a, kötülüğüyle nam salmış Shane O'Neill'm oğluna baktı. Ona söylememişti. Tahmin etmeliydi. Babası yanılıyordu. Korsan tıpkı Shane'e benziyordu ve Katherine buna bizzat şahit olmuştu.

"Sana bir teklifim var, O'Neill," dedi Gerald.

"Öyle mi?"diye sordu Liam şüpheci bir tavırla. "Beni ilgilendirebilecek ne gibi bir teklifin olabilir ki?"

Katherine babasından gözlerini ayırarak kendisini alıkoyan adama döndü. Konuşmanın böylesine yön değiştirmesi hoşuna gitmemişti. Korkusu daha da artmıştı.

Gerald Katherine'e bakmadı bile. "Onu ne kadar istiyorsun?"

Katherine babasını yanlış duyduğundan emindi, nefesini tuttu.

"Onu isteği dışında tutabilecek ve kendi mantığıma karşı gelebilecek kadar çok," dedi Liam, sakin bir şekilde.

Gerald ciddi bir ifadeyle Liam'a doğru yürürken gözlerinde parlak, siyah alevler vardı. "Onunla evlenecek kadar çok mu?"

Katherine dehşete düşerek bağırdı fakat kimse umursamadı.

Liam bir an sessiz kaldı. "Neden bir eşe ihtiyaç duyayım ki?"

"Herkesin bir eşe ihtiyacı vardır. Çeyizi olmasa da onu sana iyi dileklerimle verebilirim," dedi Gerald. "Muhtaç durumda olabilirim ve Desmond elimden alınmış olabilir fakat Katherine asil bir soydan geliyor. FitzGerald soyu Kurucu'ya kadar uzanır ve o tıpkı annesine benziyor. Ve annesi, Ormond Kontu ölmeden önce ona yedi tane dalyan gibi oğlan çocuğu verdi. Daha iyi bir seçim yapamazsın. Sen, O'Neill ve bir İngiliz kadınının piçisin. Klanın seni hiçbir zaman lord yapmayacak. Ailen seni hiçbir zaman kabul etmeyecek. İngilizler senden nefret ediyor ve korkuyorlar." Gerald'ın kapkara gözleri ateş saçıyordu. "Fakat ben seni kabul edeceğim, Liam."

"Baba!" diye bağırdı Katherine, istemsizce titreyerek. "Hayır!"

Liam'ın gözleri iki ince çizgiyi andırıyordu. "Bana erkek çocuk verecek bir eşe ihtiyacım yok ve sen de bunu biliyorsun. Ayrıca erkek çocuklara da ihtiyacım yok. Senin de söylediğin gibi ben soylu biri değilim. Benden ne miras alacaklar? Evim dediğim bir yığın kayayı mı? Üç korsan gemimi mi?" Sert bir kahkaha attı. "Ben eş istemiyorum, FitzGerald. Hiçbir zaman bir klana ihtiyacım olmadı. Ayrıca bana bir erkek çocuğu verse bile, çocuğun kanı kırmızı değil mavi olacaktır."

"Bir gün," diye fısıldadı Gerald, hararetli bir şekilde, "oğlun, Desmond'ın bir bölümünü miras alabilir."

Katherine kollarıyla bedenini sarmış, bütün bunların gerçek olmadığını kendine söyleyip duruyordu. Bunlar gerçek olamazdı.

Liam'ın gülümsemesi alaycıydı. "Teklifinin bir dayanağı yok. Artık Desmond diye bir yer yok."

Katherine, korsanın sert ve yakışıklı yüzüne baktı ve ondan her zamankinden daha çok nefret etti.

Uzun ve anlamlı bir dakika boyunca Gerald konuşmadı. Bu bir dakika boyunca iki adam da birbirlerinin gözlerinin içine bakarak ihtiyaçlarını ve isteklerini tarttılar. Gerald gittikçe artan gerginliği böldü. "Hâlâ Desmond Kontu olsaydım ve Katherine çirkin bir katır bile olsaydı onunla hiç karşılık beklemeden evlenirdin!"

Liam başını hafifçe yana eğdi. "Muhtemelen."

Gerald gözlerini dikip ona baktı.

"Beni amacımdan vazgeçiremediğinize göre, Lordum, bizim artık yola çıkmamız gerek," dedi Liam, yumuşak bir sesle.

Katherine sessizce ağlamaya başladı. İçinde kalan gurur kırıntısı onu terk edilmekten veya alıkonmaktan korkan küçük bir çocuk gibi babasının ayaklarına kapanıp dizlerine yapışmaktan alıkoyuyordu. Babasının ihaneti göğsüne saplanan bir hançer gibiydi.

"Başını kestireceğim, O'Neill," dedi FitzGerald sonunda. Fakat ses tonu yumuşaktı ve gözleri parlıyordu.

"Öyle mi? Bu konuda size bol şans dilerim." Liam, Katherine'e döndü. "Gel. Hemen gidiyoruz."

Katherine başını kaldırdı ve gözyaşlarının arasından, Liam'ın hiç etkilenmediğini ve her zamanki kadar kararlı olduğunu gördü. Fakat bunu bekliyordu. Bu onun için bir oyundan fazlası değildi. Aptal olan kendisiydi. Çünkü Gerald'ın onu alt etmek için içten bir çaba göstereceğini düşünmüştü fakat babası bunu yapmamıştı. Onun yerine kızını evlenmesi için Liam'a vermeye kalkışmıştı.

Liam'm gri gözleri Katherine'inkilerle buluştu. Kızın elini tuttu. Katherine ondan kurtulmaya kalkışmayacak kadar bitkindi. "Gel, Katherine," dedi, neredeyse nazik bir sesle, "kaybettin."

Katherine hıçkırığını yuttu.

Gerald yüzünde anlaşılması imkânsız bir ifadeyle ikisine baktı.

Liam bir koluyla Katherine'i sarmış, yürümesi için ona destek oluyordu. Katherine düşünmemeye kararlıydı. Çok kırgındı.

Aşağıdaki karanlık koridora geldiklerinde Eleanor arkalarından seslenince Liam kolunu Katherine'in omuzlarından çekmeden durakladı. Eleanor hızla basamakları inerek yanlarına geldi. "O'Neill. Bilmen gereken bir şey var."

Liam durakladı. "O halde çabuk söyle."

Katherine artık Eleanor'un söyleyeceği hiçbir şeyi duymak istemiyordu fakat yine de başını kaldırıp üvey annesine baktı.

Eleanor gülümsedi. "Her ne kadar bu işe karışabileceğini düşünmesem de emin olamıyorum. Ona ait olan bir şeyi çaldığın için muhtemelen öfkeden çıldıracaktır."

Liam sinirlendi. "Bulmaca gibi konuşuyorsun ve benim oyun oynayacak vaktim yok. Açık konuş Leydi FitzGerald."

"Pekâlâ, öyle yapacağım. Hugh Barry'den söz ediyorum."

Katherine ölen nişanlısının ismini duyunca donup kaldı. "Bu nasıl bir oyun böyle!" diye bağırdı. "Hugh öldü, Eleanor. Affane'de öldü. Hem de altı yıl önce öldü."

"Hayır, Katherine," dedi Eleanor. "Aldığı yaralardan sonra hayatta kalmayı başardığını bilmiyor muydun? Diğerleriyle birlikte onu da gömme zamanı geldiğinde hâlâ hayatta olduğu anlaşıldı. Fakat ölmek üzereydi ve doktorların onun kurtulacağını anlaması haftalar sürdü. Bunun bir mucize, Tanrı'nın bir armağanı olduğunu söylüyorlar. O yaşıyor, Katherine. Hugh Barry yaşıyor."

Katherine yalpalayınca Liam onu tuttu. Katherine bunun korkunç, iğrenç ve acı vermek için söylenmiş bir yalan olduğunu biliyordu. Fakat Eleanor böyle bir yalan söylemezdi. Zemin tehlikeli bir şekilde ayaklarının altından kayıyor ve başı dönüyordu. Liam'ın kollarında yığılıp kaldı.

Korsan konuştuğunda sesi yabancı ve uzaktan geliyor gibiydi. "Hugh Barry de kim?" diye sordu.

Eleanor kıkırdadı. "Katherine'in çocukluk aşkı; on beşinci yaş gününde evleneceği adamdı." Liam'a baktı. "Belki de artık Katherine'le evlenmeye karar verirsin, O'Neill."

5. BÖLÜM

Liam pek çok şeyi umursamayı uzun zaman önce, sarayda küçük bir İrlandalı çocuk ve dışlanmış bir piç olduğu ve diğer çocuklar tarafından zalimce itilip kakılarak alay edildiği zamanlarda bırakmıştı. Katherine'in, gözlerini peleriniyle sildiğini gördü. Kendi kendine umursamadığını söyledi. Umursamayı reddediyordu.

Umursamak başlı başına tehlikeli bir eylemdi fakat Liam için, uzun süre önce iyileşen veya kapanıp bir kenara kaldırılan yaraların değilmesi demekti.

Duygusuz bir yüz ifadesiyle kolunu Katherine'in omuzlarından çekmeden ve onun ağırlığını destekleyerek kızıl atma doğru yürüdü. Kız bu haldeyken tek başına ata binemezdi.

Katherine yaşadığı şoka rağmen Liam'ın yapmak üzere olduğu şeyi anlamış olacak ki ansızın duraksadı. Ona dönüp sıktığı dişlerinin arasından konuşmaya başladığında Liam şaşırdı. "Senin atına binmeyeceğim, O'Neill!"

"Tek başına ata binecek durumda değilsin," diye karşı çıktı Liam.

Gözlerine dolan yaşlar yanaklarından aktı. "Seninle aynı ata binmeyeceğim," diye bağırdı bir kez daha ve aceleyle MacGregor'un tuttuğu kendi atına yürüyerek eteklerini ve bacağını savurarak bindi.

"O zaman atına odaklanmalısın," dedi Liam, tekdüze bir sesle. İstemese de ses tonu yumuşadı. "Bunu yapabilir misin, Katherine?"

Sanki sevgisine ve güvenine ihanet eden oymuş gibi gözlerini dikip Liam'a baktı ve sonra dizginleri MacGregor'un elinden çekti. Liam ni-

yetini hemen anladı. Katherine dizginleri aldı, topuklarını acımasızca atın karnına vurup hayvanı döndürünce Liam atın yularına doğru atıldı.

Tutamadı ve at koşmaya başladı. Katherine ön kapıdan dörtnala çıkarken, Liam da küfrederek kendi atma atladı.

Katherine'in hareketleri onu ne kadar öfkelendirse de ona hayran olmaktan kendini alamadı. Hızla onun yanına geldiğinde atlarının toynakları yolda gürültüyle tıkırdıyordu. Uzanıp diğer atın yularını yakaladı ve iki at da dörtnala giderken yavaşlayarak birbirlerine uyumsuz adımlarla yürümeye başladılar. Katherine boğulur gibi öfkeli bir ses çıkardı.

Liam ona baktı. Tam arkasında şafak söküyordu ve başlığından kurtulan saçları doğmakta olan güneşle alev alev parlıyordu. Güzelliği Liam'ı sersemletiyor, cesareti onu hayrete düşürüyordu. Ne kadar sıradışı biriydi. Şimdi bile Liam'ı nasıl da kışkırtıyordu. Böyle bir kadının üzerinde olmanın ve sonra da onu ehlileştirmenin nasıl bir duygu olacağını düşününce kasıklarının zonkladığını hissetti.

Liam atını onunkine yaklaştırdı, dizi neredeyse kızın dizine değiyordu. "Kaçmana izin vermeyeceğim, Katherine."

Katherine'in yüzü solgun, öfkeli ve hâlâ yaşlarla doluydu. "Ama deneyebilirim!"

Liam ona güvenmediği için küçük atın dizginlerini sıkıca tuttu. Böylesine yoğun duygularla Katherine pekâlâ ondan kaçmayı tekrar deneyebilirdi. Daha sonra, sakinleştiğinde, daha mantıklı davranacağına ve onunla kalmaktan başka bir çaresi olmadığını anlayacağına inanıyordu.

Yine de, içinde daha önce hiç hissetmediği derin bir suçluluk duygusu vardı. Kızı, rızası dışında alıkoyduğu için. Daha önce hiçbir kadın ona direnmemişti. Londra Köprüsü'nden, vagonların, yük arabalarının ve katırların yanından geçerlerken Katherine'e baktı. Daha önce hiçbir bakireyi baştan çıkarmaya çalışmamıştı.

Hugh Barry'yi düşündü. Katherine'in hâlâ hayatta olan nişanlısını. İçinde sıcak ve sert, yabani bir his belirdi. Nişanlısına dönmesi için onu serbest bırakmayacağı kesindi.

Onu ilk gördüğü andan beri istiyordu ve hayatında hiç bu kadar sabırlı davranmamıştı. Eninde sonunda ona sahip olacaktı. Hugh Barry'nin

yaşaması bir şey ifade etmiyordu. O artık Katherine'in koruyucusuydu. Yalnızca o...

Katherine bakışlarını Liam'a çevirip çenesini kaldırdı. İsyankâr bir ifadeyle bakıyordu. Gözlerinde bir meydan okuma ifadesi olduğu kesindi. Onunla sonuna kadar savaşmaya niyetliydi. Liam'm ona duyduğu hayranlık daha da arttı.

Fakat oynadığı oyun tehlikeliydi. Katherine tehlikeliydi. Kızın savaş davetini bir şekilde kabul etmeli fakat onu gerçek düşmanlarına yaptığı gibi alt etmemeliydi. Onu uysallaştırmalı, baştan çıkarmalı ve kalbini kazanmalıydı.

Çünkü o, Gerald FitzGerald'ın söylediği gibi babasına benzemiyordu. Shane O'Neill şimdiye kadar kızı çoktan zalimce kullanmış ve ondan bıkarak adamlarının kucağına atmış olurdu. Bu karşılaştırma sık sık yapılsa da Liam babasına hiç benzemediğini çok iyi biliyordu. Yine de lanet olasıca vicdan azabı çektiği oluyordu. Oysa Shane O'Neill hayatında bir kez bile bu duyguyu tatmamıştı.

Liam'm hayatında vicdana yer yoktu. Zekâ, irade, kılıç ve topla hayatta kalan adamlar, vicdanları olmadığı için hayatta kalabiliyorlardı. Kendi hayatı ise sürekli savaş halinde geçiyordu. Hayatta kalmak galibiyet demekti. Ganimeti galipler alırdı ve Katherine FitzGerald, kazandığı birçok ganimetten biriydi. Fakat kesinlike sıradan bir ganimet değildi.

Gerald FitzGerald'm, kızını onunla evlendirmek istemesi Liam'a, küçükken sarayda karşılaştığı soylu İngiliz çocukların ona zalimce saldırmalarını anımsatmıştı. Ulu Tanrım. Onun bir eşe ihtiyacı yoktu ki. Oğullara ihtiyacı yoktu. Aslına bakılırsa çocuk yapmamaya kararlıydı. Gülünç hayatı da onunla birlikte sona erecekti. Ne bu hayatı ne de herhangi bir ıstırabı oğluna miras bırakmaya niyeti vardı.

Ayrıca, Gerard onu gelini yapmasını teklif ettiğinde Katherine'in nasıl dehşete düştüğünü çok iyi hatırlıyordu.

Fakat her ne kadar bir eşe ihtiyacı olmasa da, çocuk sahibi olmayı kabul etmese de Katherine'le evlenme fikri ona fazlasıyla çekici geliyordu. Onun gibi bir adamın böyle bir kadınla evlenmesi akıl almayacak bir şeydi.

Liam alaycı bir yaklaşımla kendini rahatlattı. Bu iktidarsız adam kendine güçlü bir müttefik arıyordu ve bu konuda çok da hevesliydi. Bir

zamanlar büyük bir kont olan FitzGerald, şimdi kızını Shane O'Neill'm oğluyla evlendirmeye ne kadar da istekliydi.

Liam, Gerald'ın onu damadı yaparak ne kazanmayı umduğunu ediyordu. Gerald iki yıl önce kendisini ispiyonlayan o denizciyi kullanmak istediği gibi Liam'ı da Southwark'tan kaçmak için kullanmak mı istiyordu? Liam bundan şüpheleniyordu. Sadece bir aptal aynı hatayı ikinci kez yapabilirdi. Büyük olasılıkla Gerald, hapisten kurtulmaktan çok daha fazlasını umuyordu.

Liam'ın yelken açtığı denizlerdeki kontrolünü ele geçirmeyi mi düşünüyordu? Kuzeni FitzMaurice'i mahvetmek için mi? Liam bu isyankâr İrlandalı lidere erzak getiren İspanyol ve Fransız gemilerini kolayca avlayabilirdi. Fakat bunun, Desmond'ı tamamen kaybeden sürgündeki FitzGerald'a tek başına yardımı olmazdı. Bu yalnızca FitzMaurice'i zayıflatır, onu Kraliçe'nin adamlarına yem olmaya uygun bir hale getirirdi.

Gerald, tüm dünyanın Denizlerin Efendisi olarak adlandırdığı birini kendi tarafına çekerek ne elde etmeyi umuyordu?

Liam'ın aklma gelen bir olasılık zihnini kurcaladı. Eyerinin üzerinde doğruldu, Katherine'e daha sert gözlerle bir kez daha baktı. Nasıl olsa acelesi yoktu. Katherine onundu ve imkânsızı düşünmeye, yapılamayanı yapmaya cesaret ederse, bir sevgili de kolayca eş olabilirdi.

Taş kadar soğuk ve vicdansız olma niyetine rağmen suçluluk duygusu peşini bırakmıyordu. Katherine'e bir kez daha kaçamak bakışlarla baktı. Tamamen kızın iyiliğini düşünüyordu, öyle değil mi? Yoksa İrlanda'ya döner ve tıpkı oradaki evsiz savaş mağdurları gibi karnını doyurmak için dilenmek zorunda kalırdı. Katherine'in onun himayesine ihtiyacı vardı, Liam'a ihtiyacı vardı. Zamanla diğer kadınlar gibi o da Liam'dan memnun kalacaktı. Liam bunun için elinden geleni yapacaktı. Onu hem yatakta hem de yatak dışında tatmin edecek, şimdiye kadar gördüğü her şeyden fazlasını verecekti.

Göz göze gelerek bakıştılar. İsyankârlığı oldukça kararlıydı. Düşmanlığı ve kızgınlığı, yeşil bakışlarının parlamasına neden oluyordu. Artık Londra'yı arkalarında bırakıyorlardı ve Liam, tutsağına dizginleyemediği, kontrol edemediği bir şefkat besliyordu. Kalbi bu duyguyla tekliyor, midesi bulanıyordu. Her şeyin elinden alınmasının, çaresizliğin

ve tüm kontrolü ellerinde bulunduranların masum ve isteksiz kurbanları olmanın nasıl bir şey olduğunu çok iyi hatırlıyordu. Çünkü Shane O'Neill on altı yıl önce aniden ortaya çıkıp onun hayatını sonsuza dek mahvettiğinde kendisi de bunları yaşamıştı.

Essex, 1555

Küçük çocuk bağırışmalarını duyunca sessizce pencereye yaklaşıp çömeldi. Annesinin ağladığını fark edince korkusu biraz daha arttı. Dışarıya göz atmak için başını kaldırdı.

Nefesini tuttu.

Evlerinin ufak bahçesinde bir düzine atın üzerinde bir düzine adam vardı. Hepsi de üzerlerinde bol ayı postları ve sırtlarında eski demir kalkanlar olan iri yarı adamlardı. Başları kazınmıştı ve bellerinde kocaman kılıçlar taşıyorlardı. Kürk pelerinlerinin altına hepsi de kalın, yünlü tunikler giymişti, bacak ve ayakları çıplaktı. Çocuk bakakaldı. Daha önce hiç bu kadar garip ve vahşi adamlar görmemişti.

"Bunu yapamazsın, Shane!" diye bağırdı annesi.

Çocuk annesine baktı. Mary Stanley, düzgün, zarif hatları olan açık tenli bir kadındı. Seçkin tavırları ve giyim tarzı vardı fakat şu anda gri gözleri korkudan fal taşı gibi açılmıştı. Annesinin karşısındaki iri yarı, dağınık saçlı yabancı elini kaldırınca çocuk çığlık attı. "Yeter be kadın!" diye bağırdı Shane. Ve kadına vurdu.

Çocuğun annesi yere düştü. O zalim tokadın sesi avluda yankılandı.

Çocuk bağırarak evden dışarı koştu fakat bu yabancıyla savaşabilecek silahı olmadığını çok geç fark etti. "Dur!" diye bağırdı ve yabancının üzerine atladı.

"Tanrı aşkına bu da ne?" Shane O'Neill onun dört katıydı ve ona kolaylıkla vurdu. O da annesinin yanına, toprağın üzerine düştü, annesi çocuğu hemen kollarına aldı. Yüzü korkudan bembeyaz olmuştu ve gözleri yaşlarla parlıyordu. Fakat annesinin onu korumasını istemiyordu; o *annesini* korumak istiyordu. Onun kollarından kurtulabilmek için çabaladı. Ayağa kalkar kalkmaz Shane eğilip çocuğun kadife yeleğini arkadan tuttu ve ayaklarını tam anlamıyla yerden kesti.

Shane adamlarına döndü. "Benim oğlum bu mu?" Hayret dolu bir ifadeyle bakıyordu. "Aptal bir İngiliz züppesi mi?"

Liam debelenmeyi bıraktı çünkü onu mengene gibi tutan bu adamdan kurtulmasının hiçbir yolu yoktu. Bu adam, Shane O'Neill, daha önce hiç görmediği babası, yıllar önce deniz seyahatinde annesine tecavüz eden adamdı. Mary ona hiçbir zaman gerçeği söylememişti fakat bu hikâyeyi çok defalar duymuştu çünkü Mary'yle birlikte, sarayda önce Dul Kraliçe Catherine Parr ve daha sonra da Prenses Elizabeth'le yaşadıkları sıralarda insanlar sürekli onların arkasından konuşurdu.

Şimdi İrlandalı savaşçılar liderlerinin tek eliyle havada tuttuğu bu mavi ceketli ve beyaz pantolonlu çocuğa gülüyor, kıkırdayıp duruyorlardı.

Shane yüzünde bir tiksinti ifadesiyle çocuğu öyle ani bir şekilde bıraktı ki çocuk sert zemine kıçüstü çakıldı. İçinde nefret birikmeye başlıyordu. Hemen ayağa kalktı. "Anneme zarar verme."

Shane'in gözleri büyüdü sonra kahkahalarla güldü. "Canım ne isterse onu yaparım, evlat ve şu andan itibaren sen de ben ne istersem onu yapacaksın. Benimle geliyorsun."

"Hayır!" Annesi dengesiz bir şekilde ayağa kalktı ve çaresizce Shane'in koluna yapıştı. Yüzünün bir tarafı şişmiş ve kıpkırmızı olmuştu.

Çocuk donup kaldı.

"Çocuk benimle geliyor!" diye kükredi Shane. "Tanrım, gördüğüm kadarıyla çok geç kalmışım. Sen onu diğer erkeklerin şımartıp becerdiği bir oğlana dönüştürmüşsün! Tanrım! Oğlumun sidik içen çelimsiz bir İngilize dönüşmesine izin vermeyeceğim!"

"Tanrım, hayır!" Annesi dizlerinin üzerine çöktü ve Shane'in tuniğine yapıştı. "Lütfen, Shane, lütfen yapma, oğlumu benden alma. Lütfen, buna dayanamam!"

Shane kadını tekmeledi. Daha tepki verip annesine koşamadan -veya babasından kaçamadan- Shane çocuğun kulağına yapıştı. "Tyrone'a gidiyoruz. Evet, şu andan itibaren bir O'Neill'sm. Şimdi benimle geleceksin, evlat. Seni bir adam, gerçek bir O'Neill yapacağım ya da bunu yapmaya çalışırken öldüreceğim." Shane çocuğu sürükleyip götürdü, sonra da kaldırıp kocaman, kahverengi bir atın üzerine attı.

Çocuk sersemlemişti, acı içindeydi ve kulağı sanki başından koparılmış gibiydi. Fakat bir bacağını atın diğer tarafına atmayı becerdi. Panik içindeydi, annesinin uzaktan gelen içler acısı hıçkırıklarını duyuyordu ve bu nedenle kaçmaya kararlıydı.

"Bana karşı mı geliyorsun?" diye bağırdı Shane, çocuğun kemikli dizini yakalayıp atın diğer tarafından kayıp inmesini engelleyerek. Beyninde kıvılcımlar patlıyor, midesi bulanıyordu. Biraz kendine geldiğinde, Shane arkasında oturuyordu ve birlikte Stanley Malikânesi'nden uzaklaşıyorlardı.

"Liam! Liam! Ah, Tanrım, Liam!" diye bağırıyordu annesi.

Shane'in aman vermez ellerine rağmen eyerin üzerinde debelendi. Annesi, eteğine takılarak arkalarından koşuyor, hıçkırıklara boğuluyor ve ellerini onlara doğru uzatıyordu. Bir kez daha ismini haykırdı ve bu kez de ayağı takılınca bir ipek ve kadife yığınıyla tozun içine kapaklandı.

Çocuğun göğsünden bir hıçkırık koptu.

"Benim oğlum ağlamaz. Gözyaşları kadınlar içindir erkekler için değil," diye hırladı Shane, bir kez daha çocuğun başına vurarak.

Çocuk, kalbindeki ve başındaki acıyı umursamadan bir hıçkırığını daha bastırarak yuttu ve sonra birini daha ve ardından birini daha... Babasından aldığı ilk ders hayli acımasız olmuştu. Fakat bu dersi hemen kavramış ve bir daha asla ağlamamıştı.

Londra, 1571

"Sör William!"

William Cecil, Londra'daki Cecil Malikânesi'ndeki sayvanlı yatağında uyuyordu. Bakan kıpırdanması için hizmetkârının birkaç kez seslenmesi gerekti. Homurdana homurdana oturdu. "Ne oluyor, Horace? Tanrım, saat gece yarısını geçti!"

"Sör William, giriş salonunda bir beyefendi bekliyor. Sizinle acilen konuşmak konusunda ısrar etti!"

Cecil homurdanarak üzerindeki ağır örtüleri kenara itip yatağından çıktı. Hizmetkârı kürklü kadife sabahlığını giymesine yardımcı oldu. Mumu tutan hizmetçiyi takip ederek yatak odasından çıktı. Konuğunu

görünce gözlerini iyice açtı ve ardından da kıstı. Döndü. "Bizi yalnız bırakabilirsin, Horace."

Hizmetkâr söyleneni yaptı ve ağır ceviz kapıyı arkasından kapadı.

Cecil pelerinli konuğuna döndü. "Ne oldu?"

"St. Leger Malikânesi'nde çok tuhaf bir şafak vaktiydi," diye söze başladı yabancı. "Devriyeye çıktığımda muhafızlar uyanıyordu. Birtakım beyler onları hazırlıksız yakalamış. Fakat bir tanesi tam zamanında kendisine gelmiş ve avludaki sesleri duymuş. Biri de Eleanor FitzGerald'm sesiymiş. Ayağa kalkınca, üç atlının Londra Köprüsü'ne doğru gittiğini görmüş. Atlılardan biri çok uzun boylu ve açık renk saçlıymış. Diğer iki atlıdan biri ise kadınmış."

"Eleanor FitzGerald şafak vakti gezintiye mi çıkmış?" diye sordu Cecil sert bir sesle.

"Hayır, bu farklı bir kadınmış, Eleanor'dan çok daha uzun boyluymuş. Eleanor eve dönmüş."

Cecil tüm bunları sindirirken kaşları çatıldı. "St. Leger Malikânesi'nde üç ziyaretçi demek. FitzGerald ve eşi bu kez neyin peşindeler acaba? FitzGerald'la müttefik olmaya kim cesaret edebilir ki?"

Cecil, casusunun cevap vermesini beklemediği için daha çok kendi kendine konuşmaya devam etti. "FitzGerald evim dediği o sefil topraklardan sonsuza dek sürgün edilmeye hâlâ razı değil. Razı olacağından da emin değilim. Bir de şimdi bu yeni oyuncular çıktı." Cecil casusuna döndü. "Adamlarına söyle, St. Leger Malikânesi sürekli gözetlenecek. Bu ziyaretçiler geri dönerse, kimliklerini öğrenmem gerek."

Casus başıyla onaylayarak oradan ayrıldı.

Cecil huzuru kaçmış bir şekilde boş odayla konuştu. "Tanrım! Gece yarısı gelen ziyaretçiler komplo anlamına gelir ve FitzGerald yine Kraliçe'nin arkasından komplolar çeviriyor! İyi de artık bu Topal Kont'la bir olup komplo düzenlemeye kim cesaret edebilir ki? Kim bu kadar aptal ya da cesur olabilir?"

Cecil derin düşüncelere daldı. İrlanda sorunundan fena halde sıkılmıştı. Bu yarı deli, vahşi Keltlerin başlattığı hiç bitmeyen bir meydan okuma ve ayaklanma sorunuydu ve çözülmesi gerekiyordu. Kraliçe'nin İrlanda üzerinde mutlak kontrolü sağlanmalıydı. Aksi takdirde İngil-

tere'nin düşmanları orada bir karşı güç oluşturmaya başlayabilirlerdi. Üstelik kendisi FitzGerald'ı İrlanda'dan getirmenin çılgınlık olduğunu daha en başta söylememiş miydi? Haklı çıkmıştı. Bunun kanıtı da daha şimdiden isyancıların Fransa, İspanya ve Papa'dan destek alan son derece zeki ve kaçık lideri James FitzMaurice'ti.

Sir William, yeni komploculuların kimliklerini öğrenmeye kararlıydı. Belki, bir ihtimal, burada herkesi memnun edebilecek, her şeyi çözebilecek bir fırsat olabilirdi.

Adam çığlık attı.

Askerler, adamın işkence tahtası üzerinde gerilen bedenini kayıtsız bir şekilde izliyordu. Korkunç çığlıklar duyulmaz olduğunda, aralarından kırmızı ceketi, rengi solmuş pantolonu ve belli ki merasim için kullanmadığı kılıcıyla öne çıktı. Tilbury Kalesi'nin muhafızı yüzünü adamınkine yaklaştırdı. "Haydi denizci, artık konuşursun herhalde, ha? Sen ve arkadaşın Tilbury Sahili'ne neden geldiniz? Kimi getirdin? Kimi bekledin? Senden eninde sonunda öğreneceğim şeyi söylemek için bir dakikan var. Tekerlek bir kez daha döndüğünde, kolların bedeninden kopacak, muhtemelen bacakların da."

"Tanrım, lütfen, merhamet edin, hayır!" diye feryat etti denizci. "Konuşacağım, konuşacağım!"

Muhafız başıyla onayladı. "Dökül bakalım."

"Biz...biz *Deniz Hançeri*'nden geliyoruz."

Muhafızın gözleri büyüdü. "*Deniz Hançeri* mi? Liam O'Neill'ın gemisi mi?"

Denizcinin ağzından onayladığını belli eden bir ses çıktı.

"O'Neill burada, Tilbury'de mi?"

"Hayır Lordum. Onu gemisine geri götürmek için bekliyoruz."

Muhafız kıkırdamaya başladı. Oldukça keyifli bir şekilde ellerini birbirine sürttü. "Tanrı aşkına! Bu benim şanslı günüm! Kraliçe'ye denizlerin en şanlı efendisini götürdüğümde ne kadar da memnun olacak!"

Hızla hâlâ tahtanın üzerinde gerili duran denizciye döndü. "O'Neill nereye gitti? Nasıl bir görev icra ediyor?"

Denizci ürperdi. "Bilmiyorum."

Muhafızın yüzünde bir hoşnutsuzluk ifadesi oluştu ve tekerleri çeviren adama işaret verdi. Denizci bağırdı, bağırdı, bağırdı.

Tilbury Kalesi önlerinde yükselirken ilerlemeye devam ettiler. Katherine o kadar yorgundu ki eyerin üzerinde güçlükle durabiliyor ve neredeyse hiçbir şey düşünemiyordu. Bedeni acı içinde isyan ediyor, o gün eyer üzerinde geçirdiği uzun saatler nedeniyle kasları ağrıyordu. Fakat mavi gökyüzüne yükselen kaleyi görmek ona güç verdi. Mahkûm edildiği korsan gemisine götürülüyor olsa da atından olabildiğince çabuk inmekten başka bir şey düşünemeyecek kadar bitkindi. Dinlendikten sonra kaderiyle yüzleşecekti. O zamana kadar Hugh'nun hayatta olduğu bilgisine sıkı sıkı tutunmak zorundaydı. Çünkü bu bilgi ona bir seçenek daha sunuyor, umut veriyordu.

Liam aniden eyerinin üzerinde gerildi ve eliyle kılıcını sıkıca kavradı. "Mac," diye mırıldandı. "Ters giden bir şeyler var."

Macgregor tabancasına uzandı ve saniyeler sonra kılıçlı adamların saldırısına uğradılar.

Bir düzine piyade ormanın içinden çıkarak onların üzerine saldırdı. Kılıçlar birbirlerine vurarak adeta şakıdıklarında Katherine çığlık attı. Liam atından inmedi, hayvanı ileri sürerek ilk düşmanıyla yüz yüze geldi ve adamın darbelerinden atının yardımıyla kurtularak kılıcını adamın göğsüne sapladı. Adam yeleğinden kan damlayarak yere düştü. Liam çevik hareketlerle bir saldırganı daha alt etti ve sonra birini daha ve sonra bir diğerini. Atma bir kılıç darbesi isabet edince hayvan tiz bir sesle bağırdı ve yarası kanamaya başladı.

Katherine'in korkusu, Liam ile İskoçyalı'nın onu korumak için aralarına aldıklarını fark edince de hafiflemedi. Liam hâlâ askerleri savuşturuyor, askerleri aynı şekilde ya yere indiriyor ya da yaralıyordu. Bu arada Macgregor bir askeri öldürdükten sonra tabancasını bir kenara bırakıp kılıcını çıkardı ve tıpkı kaptanı gibi üstün bir yetenekle kullanmaya başladı. Liam ve Macgregor üzerlerine saldıran birçok askerle savaşırken, Katherine de dizginlerini sıkıca kavrayarak dehşet içinde onları izliyordu. Ortalık daha şimdiden yerde yatan gri ceketlilerle dolmuştu. Liam ve Macgregor'un böyle bir askeri birlikle başa çıkmaları

gerçekten mümkün görünmüyordu. Oysa şimdi, zafer kazanacak gibi görünüyorlardı.

Ve sonra Katherine destek için gelen silahşorları gördü. Kalbi sıkıştı. Kırmızı ceketli silahşorlar, yolda pelerinleri uçuşarak hızla ilerliyorlardı. Katherine Liam'ı uyarmak için ağzını açtı fakat geç kalmıştı.

Bir kurşun başını sıyırıp geçti. Sonra bir tanesi daha büyük bir gürültüyle onu takip etti. Liam hâlâ son iki düşmanını kılıcıyla alt etmeye çalışıyordu. Katherine hiçbir ölümlünün böylesine bir çeviklikle, bu kadar ölümcül bir şekilde savaşabileceğini, düşmanlarını art arda yere indirebileceğini bilmezdi. Derken üçüncü bir kurşun Liam'm omuzuna isabet ederek pelerininde bir delik açtı. Son askeri savuşturmaya çalışan Liam inledi. Katherine pelerinindeki deliğin kırmızıya dönüştüğünü gördü. Sol omzundan vurulmuştu. Sağ omzu olsaydı savaşını kaybederdi.

Fakat sağ kolu yıldırım hızıyla hareket ederek son düşmanını da yere serdi. Savaş başladıktan dakikalar sonra aniden sona erdi. Silahşorlar etraflarını sarmış, bir düzine ölümcül silah kafalarını uçurmak üzere üzerlerine çevrilmişti.

Liam kılıcını indirdi. Macgregor da aynı şeyi yaptı. İki adamın yüzleri ter içinde, ikisi de nefes nefeseydi. Elleri ve kolları kan içindeydi. Katherine, Liam'm sırtındaki kanlı bölgeye baktı. Midesinin kalktığını hissetti. Tüm bedeni titriyordu.

Kalabalığın arasından bir adam atıyla öne çıkarak Liam'm karşısında durdu. Kırmızı ceketi, üzerinde altın şerit ve siyah kurdelelerle parıldıyordu. Tüylü siyah şapkası fazlasıyla yatık duruyordu. Eldivenli eliyle neredeyse sıradan denebilecek bir tavırla kılıcını tutuyordu. Fakat siyah gözleri ve yüzündeki sert ifadede sıradan olan hiçbir şey yoktu. "Ben Sör Walter Debrays, Tilbury muhafızı," diye açıkladı. "Kılıcınızı bırakın, Kaptan O'Neill. Benim tutsağımsınız."

Liam bir an adamın yüzüne bakmaya devam ettikten sonra kılıcını bıraktı.

İndirilen köprüden ve kaldırılan kale kapısından ikinci avluya götürüldüler. Geldikleri yerde atlarından inmeleri söylendi. Katherine söylenenlere itaat etse de korkuyordu. Kendisini tutsak eden adamı sevmese de birkaç

gün içinde Liam'ın öleceğini biliyordu. Hapiste bile olsa hiçbir korsanın yaşamasına izin verilmezdi. Nedense bu doğru bir şey gibi gelmiyordu.

Fakat Katherine şu anda bunu düşünemezdi. Liam ile Macgregor'un arasında duruyordu ve Liam'm, acısıyla sessizce savaştığının farkındaydı. Debrays aralarına girerek Katherine'i öne çıkardı. Katherine'in başına geçirdiği başlığını geriye doğru itti. "Sen kimsin?" diye sordu.

Katherine karşılık vermedi. Tabii ki tutsak olduğunu söylemesi gerekiyordu. O zaman serbest kalacaktı. Fakat o zaman Liam'ın yargılanacağı onca suça bir de adam kaçırmayı eklemiş olacaktı. Duraksadı. Liam cezalandırılmayı hak ediyordu fakat ölmeyi hak etmiyordu. Sonuçta ona tecavüz etmemişti. Evet, onu esir almıştı fakat ne o ne de adamları Juliet ile ona zarar vermişlerdi.

"Cevap vermiyor." Debrays gülümseyerek Liam'a döndü. "Sevgilin güzelmiş, O'Neill. Fakat zaten senin kadınlarının her zaman gözalıcı mücheverler olduğunu söylerler."

Liam'm yüzündeki ifadeyi okumak imkânsızdı. Yaralı sol kolunu bedenine sıkıca bastırmasına rağmen gerçekten de sıkılmış görünüyordu. "Sevgilim değil. Esirim."

Debrays inanmaz bir tavırla kahkaha attı. "Eğer esirin olsaydı, O'Neill, sana böylesine endişeli gözlerle bakmazdı! Fazla zeki olduğunu söylerler fakat bu çok aptalca bir cevaptı."

Liam'ın çenesindeki bir kas kımıldadı. Sonunda gri bakışlarını Katherine'e çevirdi ve Katherine orada bir uyarı gördüğünü düşündü.

Debrays gülümsedi ve Katherine'i yanma doğru çekti. Elini kızın pelerinin içine sokarak göğsünü sıktı. Katherine bağırarak onu itmeye çalıştı. Liam öne doğru atıldı fakat beş asker kılıçlarım göğsüne bastırarak kıyafetinin yırtılmasına neden oldular. Liam kıpırdamadı. Debrays bir kaşını kaldırdı ve Katherine'in göğsünü okşamaya devam ederek adeta gösteri yaptı. "Ahh, oyuncaklarımıza sahip çıkıyoruz, öyle mi?"

"O benim esirim," dedi Liam, sert bir sesle, "ve onun için fidye almayı amaçlıyorum. İngiliz topraklarına gelme sebebimiz de buydu. O, Katherine FitzGerald, Debrays, Desmond Kontu'nun kızı. Ona hak ettiği saygıyı göstermeni öneririm."

Debrays duraksadı.

Katherine dudaklarını ıslattı. Liam'm aksine Debrays'in ona tecavüz edebileceğini ve bundan da zevk alabileceğini fark etti. Ayrıca Liam'ın şu anda onu koruduğunu da fark etti. "Ben Gerald ve Joan FitzGerald'm kızıyım," demeyi başardı. "Ve elini üzerimden çekmeni emrediyorum."

Debrays elini çekti. Katherine'in solgun, güzel yüzüne çabucak bir göz gezdirdikten sonra dişlerini sıktı. "Randolph, onu içeri götür, bir oda ver ve tüm ihtiyaçlarının karşılandığından emin ol." Liam'a döndü. "Sen, O'Neill, ben amiralin emirlerini beklerken zindanda kalacaksın."

Genç bir asker soru soran gözlerle Katherine'in yanma geldi. Katherine onu görmezden geldi. Liam ve Macgregor yürümeleri için sert bir şekilde itilip kakıldılar. Katherine onları izlerken ağlamamak için kendini tuttu. Liam'm pelerininin arkasının büyük bir bölümü kan olmuştu. Cellatm ipinden değil yarasından dolayı ölebileceğini fark etti.

"Leydi FitzGerald?"

Katherine, genç askerin tereddütlü gözlerine baktı. Sonra hızla muhafıza döndü. "Sör Walter!" diye haykırdı. "O adamı doktora göstermeden zindana gönderemezsiniz."

Debrays bir kaşını kaldırdı. "Sağlığı için pek endişelisiniz, Leydim. Yoksa onun esiri değil misiniz, ha? Belki de hiç esir olmadınız, öyle mi?"

Katherine, Liam'm, üzerine eğilen iri, arzu dolu bedenini ve karşılığında hissettiği arzu fırtınasını anımsadı. Kızararak, "Ben açık denizde alıkonuldum, efendim. Aslına bakarsanız Kaptan O'Neill fidye isteğini bildireli daha birkaç saat oldu," diye yalan söyledi.

"Ve güzel tutsak, güçlü kuvvetli kaptanı arzulamaya mı başladı?" diye sordu Debrays neredeyse alaycı bir tavırla.

"Hayır!"

"O halde onun iyiliği için endişelenip kendinizi üzmeyin, *Leydi* FitzGerald." Debrays genç askere başıyla işaret verdi. "Onu içeri götür, Randolph."

"Peki, efendim." Randolph onun dirseğinden tuttu ve Katherine'in yürümekten ve onu ana binaya kadar takip etmekten başka çaresi kalmamıştı. Kendi kendine mutlu olduğunu söyledi. Nihayet kendisini tutsak eden adamdan kurtulmuştu. Fakat kana bulanan sırtı sürekli gözlerinin önüne geliyor, onu karanlık, rutubetli bir zindanda ölümü beklerken düşünmeden edemiyordu.

Katherine'e ana salonun üst katında ufak bir oda ve kendisine özel bir hizmetçi verildi. Banyo yaptı fakat iştahı yoktu. Denizde korsan tarafından alıkonulmasından başlayarak başından geçen macera sürecince yaşadığı olaylar zihninde tekrar tekrar dönüp duruyordu. Babasının onu Liam O'Neill'a vermeyi teklif ettiğini hatırladı. Korsanın yarasını ve iltihaplanarak onu öldürebileceğini düşündü.

Huzursuz bir gece geçirdi. Babasını rüyasında gördü fakat St. Leger Malikânesi'nde perişan bir tutsak olarak değil, Askeaton'daki evlerini yöneten Desmond Kontu olarak gördü. Rüyalarında, Gerald cesur ve şevkliydi, tüm şık kıyafetlerini giymişti ve zarif annesi Kontes Joan hâlâ hayattaydı. Katherine, Hugh'nun bir öpücük çalmaya çalışan çilli küçük bir çocuk olarak rüyasına girmesine şaşırdı. Katherine bu isteği memnuniyetle yerine getiriyordu. Öpüşüyor, kahkahalara boğuluyor ve yeniden öpüşüyorlardı. Fakat sonra Liam öfkeli bir şekilde ortaya çıkıyor ve onları ayırıyordu. Katherine artık küçük bir kız değil, yetişkin bir kadındı ve Hugh kaybolmuştu. Liam ona sarıldığında, kolları kana dönüşüyordu. Katherine çığlık attı. Liam gitmişti ve Katherine'in elleri kan içindeydi.

Katherine uyandığında hiç uyumamış gibi hissediyordu. Artık İngiltere'de olduğundan, hizmetçisini ufak bir kahvaltı getirmesi için odadan gönderdikten sonra acaleyle dizlerinin üzerine çöküp gizlice dua etti. Hizmetçisi gelmeden dualarını bitirdi. Kraliçe Katoliklerin peşine düşüp onlara zulmetmese de dışarıdan bakıldığında herkes yeni dinin gereklerine uyum sağlıyor gibi görünmeliydi.

Katherine sabahın geri kalanını küçük odasında volta atarak ve istemese de Liam'm nasıl olduğunu düşünerek geçirdi. Kendi kendine, yarasının iltihaplanıp onu öldürmesinin bir önemi olmadığını söylüyordu fakat bunu söylerken samimi değildi.

Öğleden süre önce Debrays'in adamlarından biri odasına geldi. Gelen, genç asker Randolph'tu. "Benimle gelmelisiniz, Leydim. Lütfen pelerininizi de alm."

Katherine fazla seçeneği olmadığı için dar, taş merdivenlerden askeri takip etti. Kalbi şiddetli ve hızlı bir şekilde atıyordu. Debrays onun Liam'a katılmasına mı karar vermişti? Yoksa serbest mi bırakılıyordu? İkinci seçenek en azından şimdilik olası görünmüyordu.

Avluya girdiğinde onu görünce duraksadı. Liam ve Macgregor, altı asker eşliğinde avlunun diğer tarafına götürülüyorlardı. Yirmi dört saatten uzun bir süredir karanlıkta kaldıkları için iki adam da gün ışığında gözlerini kısmıştı ama Liam yardım almadan yürüyebiliyordu. Kolu baştan savma bir askıya alınmıştı. Yaklaştıklarında, Katherine üzerindeki gömleğin yırtıldığını ve hem askı hem de bandaj olarak kullanıldığını fark etti. Kan lekeli pelerini dışında belden üstü çıplaktı ve yürürken göğsündeki ve karnındaki kaslar hareket ediyordu. Ayrıca ateşi olduğu için kızardığını da gördü. Fakat Katherine çok daha koyu ve kötü şekilde kızardığını da görmüştü. Belli ki korsan, bir boğa kadar dirayetliydi.

Bakışları Katherine'inkilerle buluştu. Nedense onun endişesini sezmiş gibi yüzünde neşeli ve kararlı bir bakış vardı ve bu korkutucu pırıltı Katherine'in ona kaşlarını çatarak bakmasına neden oldu. Liam ölümden oldukça uzaktı. Küçük bir kurşunun onu alt edemeyeceğini bilmesi gerekirdi.

Debrays aniden arkasından yaklaşarak kulağına, "Sizi *alıkoyan adamı* gördüğünüze çok memnun olmuş görünüyorsunuz, Leydim," diye fısıldadı.

Katherine gerildi, yavaşça arkasını döndü. "Hayatta olduğuna sevindim, Sör Walter. Bunun adı Hıristiyanlık hayırseverliğinden ve insaniyetten başka bir şey değil."

"Belki sizin Hıristiyanlık hayırseverliğinizden ben de bir parça isteyebilirim," dedi pis pis bakarak.

Katherine sakinliğini korudu. Bu adam çok fazla şey biliyor veya hissediyordu. Fakat Liam'la arasında masumiyet sınırını aşan şeyler geçtiğini bilemezdi, öyle değil mi? Katherine suçluluk duygusuyla kızardığının farkındaydı. Tilbury'den ve bu tehlikeli adamdan uzaklaşacakları günü iple çekiyordu. "Neden hepimizi avluya çağırdınız?"

Debrays sarı dişlerini gösterdi. "Üçünüz birden Whitehall'a çağrıldınız, Leydi FitzGerald. Kraliçe acilen sizi görmek istiyor."

Katherine şaşırdı. Liam'a baktı. Kraliçe ve maiyetinin huzuruna ve ölümüne giden son durağa çağrıldığı haberine tepki vermedi.

6. BÖLÜM

Southwark'a babasını gördüğü son ziyareti haricinde, Katherine daha önce hiç Londra'ya gitmemişti. Aslına bakılırsa yalnızca on üç yaşındayken Affane Savaşı'nın yaşandığı o korkunç güne kadar, ailesiyle bir kez Dublin'e yaptığı ziyaret dışında batıda Cork ve kuzeydoğuda Galway'in ötesine hiç gitmemişti. Dublin, İrlanda'daki en büyük şehirdi fakat Pale'de olduğu ve orada yaşayan İngiliz lordları tarafından kontrol edildiği için ne Desmond Kontu ne de onun eşi oraya sık giderlerdi.

Londra, Dublin'i gölgede bırakıyordu. Burası kesinlikle Katherine'in gördüğü en büyük şehirdi. Görülecek o kadar çok şey vardı ki! Thames Nehri'nin kıyıları boyunca dizilmiş, seçkinlerin ve soylu kişilerin oturdukları gotik tarzdaki büyük evlerden, yıkık dökük, saz çatılı fuhuş yuvaları, genelevler ve kenar mahallelerdeki kilise fermanlarına kadar. Dar, çöp dolu sokaklara ve ahşap evlerin bulunduğu mahallelerin tepesinde kiliseler yükseliyordu. Sıska katırlar ve arabacılar, yük arabalarının arkasına yüklenmiş odunları taşıyorlardı ve üzerlerine koskocaman hanedan armalarının işlendiği muhteşem at arabaları ve üniformalı hizmetkârlarıyla, küçük bir aileyi koca bir yıl doyuracak kadar lükslerdi. Esnaflar ve onlara eşlik eden koyu renk cübbeli öğrenciler, müsrifçe taşınmakta olan soyluların arkasından özlem dolu veya düşmanca ifadelerle bakıyorlardı. Her yaştan ve cinsten dilenciler bu lüks taşıtların arkasından koşuyorlardı ve eğer bir leydi veya lord sokaktan yürüyerek geçecek olsa, yanlarında birileri olsa bile, yankesici ve hırsızlar hemen işe koyuluyorlardı.

Her yerde pazar vardı. Bunlardan birinin önünden geçerlerken Katherine heyecanlandı. Bu sokak tezgâhları Katherine'in bir tek pazar bir yana, dünyada var olamayacağını düşündüğü kadar çok mal ve eşyayla doluydu. Uzakdoğu baharatları ve ipek, Venedik camı, İsveç ile Norveç ormanlarından gelen kürkler gördü. Her türden ufak tefek süs eşyası vardı; erkekler için şapkalar; uzun, saçaklı ve hatta değerli taşlarla bezeli eldivenler, rengârenk kurdeleler ve onlar kadar egzotik görünen kuştüyleri, işli yastıklar ve mineli parfüm şişeleri ve oturanın kollarını dayaması için yapılan dar, yatay, ahşap parçaları olan o garip, arka sırtlıklı ve kolluklu ufak Fransız sandalyeleri bile vardı. Bir satıcı yalnızca kutular dolusu kozmetik malzemesi satıyordu. Katherine süt beyazı pudralara ve farklı tonlardaki rujlara baktı. Bir diğeri yalnızca yatak ısıtıcısı satıyordu ve Tanrım, bunlar gümüştü. Diğer satıcılar baharatlı pasta ve tatlı çörekler satıyorlardı. Katherine, bu kalabalık çarşıda gezmeyi, ürünlere bakmayı ve eşyaları gezerek tüccar, esnaf ve çiftçilerle satmaya çalıştıkları ürünler için pazarlık yapan erkek ve kadınları izlemeyi ne kadar isterdi!

Fakat öyle bir şey olmayacaktı. Özellikle de bugün. O bir tutsaktı; artık korsanın değil Kraliçe'nin tutsağıydı. Saraydaki görüşmeye gidiyordu ve muhtemelen kaderi belirlenecekti.

King Sokağı Kapısı karşılarında belirdi. Katherine'in kalp atışları hızlandı. Debrays'in iki adamının arasında yolculuk eden Liam'a baktı fakat onun yüzünde herhangi bir korku, umutsuzluk veya dehşet ifadesi yoktu. Onun duygusuz biri olduğuna inanamıyordu, bu soğukkanlığına hayran oldu. Kendi soğukkanlığının yerinde yeller esiyordu.

Alçak, kare şeklindeki kemerli taş kapıdan geçer geçmez hepsi de Kraliçe'nin adamı olan kırmızı ve altın renklerle parıldayan iki düzine muhafız onları karşıladı. Koskocaman iç avluda asfaltlanmış bir yoldan geçerlerken sağ taraflarında çalılıkların hâlâ yeşil, ağaçların ise çıplak olduğu Özel Bahçeler; sol taraflarında ise tenis kortları ve horoz dövüşü için alanlar vardı. Bahçelerin diğer tarafında başka avlular ve konutlar vardı. İleride ise Kraliçe'nin yeni Ziyafet Salonu, Özel Oda ve Büyük Salon, Meclis Salonu ve Özel Konutlar'ı içine alan kısmı uzanıyordu.

Katherine sağ tarafında, uzaktan kiliseyi belli belirsiz görebiliyordu ve onun ilerisinde ise Thames Nehri'nin uzandığını biliyordu.

Atları durdu. Yapılı, esmer bir adam olan muhafız kumandanı atından indi ve aynı şekilde yere inmiş olan Debrays'e yaklaştı. Kısa bir süre konuştuktan sonra kumandan parlak mavi gözlerini önce Liam'a sonra da Katherine'e çevirdi. Bir dakika sonra Debrays'in yanından ayrılarak Katherine'e yaklaştı. "Sör John Hawke, muhafızların kumandanıyım," diyerek başını eğdi. "Atınızdan inebilir misiniz, Leydi FitzGerald?"

Katherine atından indi, bitkinlikten ve gerginlikten neredeyse adamın kollarına düşüyordu. Hawke onu anında tuttu. Katherine alçak sesle teşekkür ederek geri çekildi ve Liam'm gözlerini üzerinde hissedince şaşırdı. Bunda uygunsuz bir şey olmamasına rağmen başka bir erkeğin bu kadar samimi bir şekilde ona dokunmasından hoşlanmadığını hissetti.

"Leydi FitzGerald?" dedi kumandan kibar bir şekilde, yine mavi gözlerini ona dikerek. "Beni takip edin, lütfen."

Katherine'in söyleneni yapmaktan başka çaresi yoktu çünkü bu bir teklif değil emirdi. Liam'a bir kez daha baktı ve onun da tıpkı Macgregor gibi, birçok muhafızla çevrilmiş halde arkadan geldiğini gördü. Debrays de altı askeriyle onlara eşlik ediyordu. Muhafız Hawke onlara upuzun, ahşap koridor boyunca eşlik etti. Katherine şaşkınlıklığını belirten bir ses çıkarmamak için çabaladı. Tavan taş ve altınla işlenmişti ve ahşap lambrinin üzerine yüzlerce muhteşem şekil oyulmuştu.

İleride koskocaman kapalı kapılar vardı. Hepsi birden durdu ve meclis güvenlik görevlisinin, geldiklerini haber vermesini beklediler. Katherine'in kalbi düzensiz bir şekilde atıyordu. Liam'ın nasıl bu kadar sakin göründüğünü anlayamıyordu. Kimsenin o büyük kapalı kapıların ardında Kraliçe'nin olduğunu söylemesi gerekmiyordu.

Bir dizi saray efradı ve leydi Özel Oda'dan çıktılar. Katherine'in ağzı açık kaldı. Elinde olmadan gözlerini dikip baktı. Böylesine bir şıklık ve zenginliği daha önce hiç görmemişti. Adamların üzerinde gümüş veya altın tokalı deri ayakkabılar, akla gelebilecek her tonda, ipek pantolonlar ve kalça tarafı kapitone, ön tarafı ise işlemeli, kolları kesik ve kurdeleli ceketler vardı. Muhteşem fırfırlar yüzlerini çevreliyordu. Neredeyse tüm erkeklerin kısa sakal ve bıyıkları vardı. Bir sürü kalın altın zincir

ve değerli taşlardan yüzükler takmışlardı. Birçoğunun başında göz alıcı kuştüyleriyle süslenmiş siyah şapkalar vardı.

Sonra Katherine kadınlara baktı. Elbiseleri, şimdiye kadar gördüğü en gösterişli brokar, kadife ve ipekli kumaşlardan yapılmıştı. Etekleri İspanyol tarzı çemberli içeteklerle kabartılmış olduğundan çok geniş görünüyor, zaten ince olan bellerini daha ince gösteriyordu. Her kadının belinde mücevherlerden veya gümüşten yapılmış ve üzerlerine anahtarlarını, yelpazelerini veya aynalarını astıkları zincir kemerler vardı. Elbiselerinin yakaları alçak ve kare şeklindeydi ve kabarık kollarında kesikler vardı. Fırfırları ise neredeyse erkeklerinki kadar muhteşemdi. Kadınlar ayrıca zincirler, pahalı küpeler ve yüzükler de takmışlardı. Hepsinin başında şapka vardı. Bu şapkalar ya ipekten ya da kadifeden yapılmıştı; bazıları işlemeli bazıları delikliydi ve genellikle değerli taşlar veya incilerle süslenmişti. Ayrıca Katherine tüm kadınların makyaj yaptıklarını da görebiliyordu. Hepsi fazla beyazdı; yanakları yumurta beyazıyla parlatılmış, kaşları alınmış, dudakları kırmızı renge boyanmıştı. Hatta bazı kadınlar, ince damarlarını belirginleştirmek için elbiselerinin alçak yakalarıyla arsızca açılan göğüs bölgelerine ince çizgiler çizmişlerdi.

Saray efradı ve bayanlar geçtikten sonra, Debrays tek başına aceleyle Özel odaya girdi. Kapılar kapandı. Katherine erkek ve kadınlardan oluşan topluluğa dalmış olduğunu fark ederek sıçradı. Liam'la göz göze geldi ve Kraliçe Elizabeth'in sarayının gözalıcı ihtişamına açıkça verdiği tepkiye hafifçe güldüğünü gördü.

Liam'm onun nasıl bir tarla faresi[2] olduğunu anlamış olabileceğini düşünerek öfkelendi. Daha da kötüsü, kendi elbisesi çok eskiydi ve öyle olmasaydı bile Katherine şimdi elbisesinin ne kadar sefil ve modası geçmiş olduğunu açıkça görebiliyordu. Ayrıca yüzünde hiç makyaj yoktu ve yapmaya nereden başlayabileceği hakkında da hiçbir fikri yoktu. Çok pasaklı görünüyor olmalıydı. Bir kuğu sürüsündeki çalıkuşu gibiydi. Dudaklarını sıkıp yüzünü başka tarafa çevirdi.

---

2 Jean de La Fontaine'in Şehir Faresi ile Tarla Faresi adlı hikayesine atıfta bulunulmuştur. (ç.n.)

Tanrı aşkına! Kraliçe'yle karşı karşıya gelmek üzereyken ve kısa süre sonra da Kule'ye kapatılacakken nasıl oluyor da Katherine'i düşünebiliyordu? O kadınların hepsi de çok alımlıydı! Mutlaka aralarından biri azgın korsanın dikkatini çekmiş olmalıydı, aksini düşünmek imkânsızdı!

Katherine omuzlarını dikleştirerek Liam'a arkası dönük halde durmaya devam etti. Özel odanın kapılarının hâlâ kapalı olduğunu gördü. Debrays, Kraliçe'ye ne söylüyor olabilirdi? Ona, Katherine'in Liam'ın gönülsüz tutsağı olduğundan şüphe duyduğunu mu söylüyordu? Kraliçe ona inanacak mıydı? Katherine'i serbest bırakarak Hugh ile evlenmesi için evine dönmesine izin verecek miydi?

Katherine, yalnızca bu amacını gerçekleştirmeyi çok istediğini fark etti. Artık son altı yılın büyük bir kayıp olduğunu anlıyordu. Hayatının en güzel altı yılını dünyadan soyutlanarak yaşamıştı. Sadece babasının ve Desmond'ın kaderinden bihaber bırakılmamış ya da evlenmekten ve çocuk yapmaktan mahrum kalmamış, aynı zamanda muhteşem modern dünyadan da koparılmıştı.

Kendi kendine hararetle bu kaybı telafi etmek için çok geç kalmadığını söyledi. Henüz yaşlanmamıştı. Çocukları olacak ve yaşayacaktı. Birkaç bebek doğurduktan sonra elbet bu heyecan verici yere geri dönebilirdi. Kendini Hugh ve kahkahalar atan neşeli, küçük çocuklarıyla Londra pazarını dolaşırken hayal etmeye çalıştıysa da Hugh'yu en son küçük bir çocukken gördüğünden, onu bir adam olarak gözünde canlandıramayınca pes etti.

Aniden kapılar açıldı ve Debrays kibirli bir tavırla ortaya çıktı. Katherine'in içini ani bir korku sardı. Babası tamamen onurunu yitirmiş bir konumdaydı ve dakikalar sonra aynı duruma kendisi de düşebilirdi. Southwark'taki babasının yanma dönmesinin istenmesi, Saint Pierre Kilisesi'nin manastırına dönmesinden daha iyi olmayacaktı. Katherine çok dikkatli konuşmaya karar verdi. Kraliçe hakkında yalnızca söylentilerden duyduğu kadarını biliyordu. Onun çok iyi eğitim aldığını ve birçok dili kolaylıkla konuşabildiğini; kolayca öfkelenebildiğini ve karşısındakiler emirlerine karşı geldiğinde genellikle çileden çıktığını fakat aynı zamanda da adil biri olduğunu biliyordu. Katherine, bugün

adaletin yerine gelmesi için dua etmek ve davasını savunmak zorundaydı çünkü başka kimse bunu yapmayacaktı.

İki tarafında, bekledikleri lambri salonun yüksek, kubbeli tavanını destekleyen mermer sütunlar olan kapının eşiğinde yapılı bir adam belirdi. Adamın bakışları Liam'm ve Macgregor'un üzerinde çabucak gezindikten sonra Katherine'in üzerinde durdu. "Ben Sör William Cecil. Majesteleri şimdi sizinle görüşecekler."

Katherine nefesini tuttu ve Liam'a kaçamak bir bakış attı. Liam'm yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi. Bunu Katherine'i cesaretlendirmek için yapmış olabilir miydi? Katherine, Cecil'in arkasından giderken hâlâ peşinden gelen Liam'ın gözlerini üzerinde hissediyordu ve en arkada ise Macgregor vardı.

İngiltere Kraliçesi'yle karşı karşıya gelince tökezleyiverdi. Elizabeth bir platformun üzerindeki tahtında oturuyordu. Taştan bir heykel gibi hiç kımıldamıyordu ve Katherine bir dakika boyunca gözlerini ondan alamadı. Kraliçe de ona bakıyordu.

Öylesine muhteşemdi ki, içinde bulunduğu inanılmaz odayı gölgede bırakıyordu ve Katherine, Elizabeth'in arkasındaki duvara yapılan göz alıcı Holbein[3] resmini fark etmemişti bile. Çünkü gözleri İngiltere Kraliçesi'nden başka bir şey görmüyordu.

Şam kumaşından üzeri binlerce altın boncukla süslenmiş ve altın rengi iplikle işlenmiş mor bir elbise giymişti. Bu işlemeler, yakut ve incilerle süslü, kalın, altın rengi kuşağıyla sardığı ince belini öne çıkarıyordu. Elbisenin açık yakası, Kraliçe'nin bembeyaz göğsünün büyük bir kısmını açıkta bırakıyor ve seksi görünmesini sağlıyordu. Göğüs dekoltesinden, Katherine'in başparmağı kalınlığındaki bir yakut adeta göz kırpıyordu. Kraliçe'nin başını tümüyle, pembemsi beyaz renkte, Katherine'in hayatında gördüğü en büyük fırfırlar çevreliyordu. Kızıl-sarı saçları kıvrılmış ve başının arkasında sıkı bir şekilde toplanmıştı ve üzerinde rengârenk taşların olduğu, koyu renkli kadife bir kuşakla bağlanmıştı. Kraliçe otuz yedi yaşındaydı. Bir zamanlar oldukça güzel olmalıydı ve hâlâ da hoştu. Cildi pürüzsüz ve açık renkliydi. Yüzünde

3 Hans Holbein (1497– 1543) Alman ressam. (ç.n.)

yumurta akı yoktu ve yüzü tam bir oval şeklindeydi. Gözleri sürmeli olmasına rağmen keskin ve zeki bakışları parlıyordu. Oldukça ince yapılıydı. Babasının uzun burnunu ve ince dudaklarını almamış olsa yaşına rağmen hâlâ çok güzel sayılabilirdi.

William Cecil öksürdü.

Katherine köylü bir kız gibi aval aval baktığını fark etti ve saygıyla eğilip selam verirken yüzünün kızardığını hissetti. Yeniden doğrulduğunda, Kraliçe'nin gözlerinin Liam O'Neill'a kaydığını gördü. Bakışları soğuk ve buyurgan olmasına rağmen gözlerinde bir kıvılcım vardı. Hâlâ utançtan yüzüne ateş basmış olan Katherine'e döndü. "Babanızla birlikte Bize komplo mu kuruyorsunuz, hanımefendi?"

Katherine şaşkınlıkla nefesini tuttu ve yerin ayaklarının altından kaydığını hissetti. "A-anlayamadım?"

"Beni duydunuz. Babanızla birlikte İngiltere Sarayı'na komplo mu kuruyorsunuz?"

Katherine bir kez daha nefesini tuttu. Komplo düzenlemekle, ihanetle suçlanabileceği hiç aklına gelmemişti. "Hayır! Majesteleri, böylesine korkunç bir şey nereden aklınıza geldi?"

Elizabeth Katherine'i tepeden tırnağa süzdü. "Denizlerin Efendisi, Gerald FitzGerald ve kızıyla şafak vaktinden önce görüştüğü için aklıma en kötüsünü getirmek zorundayım."

Katherine şaşkın bir ifadeyle soğukkanlı görünen Liam'a döndü. Hatta aptal Liam kolundaki askıya rağmen oldukça rahatmış gibi bacaklarını ayırmış, umursamaz bir tavırla orada dikiliyordu. Katherine önü açık pelerininin altındaki çıplak göğsünün inip kalkmadığını gördü. Konuşmayacak mıydı? Bu tehlikeli yolu daha fazla ileri gitmeden durdurmayacak mıydı? "Majesteleri!" diye seslendi Katherine. "Denizlerin... yani... Liam O'Neill beni açık denizde kaçırdı. Babamla buluşmasının sebebi yalnızca fidye istemekti! Sizi bu konuda temin ederim!" Bir kez daha ve bu kez İngiltere Kraliçesi'ne yalan söylediği için Katherine iyice kızarmıştı.

Kraliçe, Katherine'i süzdü. "Amaç ihanet planı yapmak değilse, o halde siz neden buradasınız, hanımefendi?"

Katherine bembeyaz oldu. Zihni bu soruya inandırıcı bir cevap bulmak için çabaladı. "Ona y-yalvardım çünkü tam altı yıldır babamı görmüyordum!"

Yüzünde yumuşama belirtisi olmayan Elizabeth, Katherine'i inceledi. Sonra da Liam'a döndü. "Bu doğru mu, serseri?"

Liam gülümsedi. "Küçük bir Fransız ticaret gemisini ele geçirdim fakat içinde böylesine değerli bir hazine olduğunu hiç bilmiyordum, Majesteleri. Ve eminim siz de açık denizde işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsunuzdur. Ganimet benimdi. Hepsi. FitzGerald'a yalnızca fidye istemek için gittim."

Katherine, hâlâ hafifçe gülümseyen Liam'dan, dudaklarım acımasız bir şekilde sıkmış olan Kraliçe'ye döndü. "Bu muhteşem bir hikâye." Sesinde ikaz eden bir ton vardı.

Liam'm gülümsemesi az öncekinden daha çekici bir hal aldı. "Hanımefendi oldukça ikna edici olabiliyor. Babasına yaptığım ziyaret sırasında kendisini de yanıma almakta bir sakınca görmedim."

Kraliçe ona baktı. "*Kıza* bir zarar geldi mi, Liam?"

Liam başını eğdi. "Pek sayılmaz."

Katherine, Liam'm yapılan komplo suçlamasına karşın onları koruyup korumadığından emin olmadığı için hâlâ çok korkuyordu ve aynı zamanda hayrete düşmüştü. Burada neler oluyordu böyle? Sanki Kraliçe Liam'ı tanıyor ve ona hayranmış gibi görünüyordu. Fakat böyle bir şey olamazdı. Liam korsandı. "Majesteleri, bana bir zarar verilmedi," dedi Katherine çabucak. "O'Neill doğru söylüyor ve beni azat etmeniz için yalvarıyorum."

Elizabeth, aralarında geçen özel konuşmayı böldüğünü çok geç fark eden Katherine'e döndü. Kızıl kaşlarından birini kaldırdı. "Sana yaptıklarından sonra bu adamı koruyor musun?"

Katherine kızardı. "Ben bakireyim, Majesteleri. Namusuma dokunmadı. Bunun için minnettarım."

"Ne kadar onurlu birisin," diye mırıldandı Kraliçe, Liam'a. "Ne var ki onurun veya yumuşak yüreğinle anılmıyorsun." Sonra Katherine'e dönerek, "Onu savunuyorsun. Debrays, Liam'a tutulduğunu söylüyor," dedi.

"Hayır!" diye haykırdı Katherine. "Ona tutulmuş falan değilim, hem de hiç!"

Elizabeth, Katherine'in söylediği hiçbir kelimeye inanmıyormuş gibi ciddi bir ifadeyle ona bakıyordu.

"Bu adam beni kaçırdı, eve dönmemi engelledi ve açık açık amacının..." Katherine sustu. Tüm gerçekleri, Liam'ın ondan sevgilisi olmasını istediğini açıklayamadı.

"Amacın ne, hanımefendi?" diye üsteledi Kraliçe.

Kraliçe'nin sert ses tonu Katherine'in renginin atmasına neden oldu.

"Dilini mi yuttun!" diye bağırdı Kraliçe. "Konuş!"

Katherine donup kaldı. Yüzünde hiç renk kalmadı. Konuşamıyordu.

Liam öne çıkarak sakince, "Bayan FitzGerald'dan sevgilim olmasını istedim. Bu dünyada onu koruyacak kimse olmadığı için ben bu rolü seve seve üstlenmek istedim."

Kraliçe, Liam'a soğuk bir ifadeyle baktı. Bakışları kısa bir süreliğine Katherine'e kaydıktan sonra, "Değişmemişsin, Liam. Fakat korsanca hareketlerin fazlasıyla cüretkâr olmaya başladı," dedi.

"Sizi üzdüysem, çok üzgünüm," dedi Liam.

"Bundan şüpheliyim!" dedi Kraliçe. "Yani tüm bu oyunlar yalnızca bunun için miydi? Hepsi bir oyun muydu?" dedi Elizabeth. "Fidye ödenemeyecekken fidye istemek, genç bir kızın babasını görme hevesini gidermek ve sonunda da onun sevgilin olmasını sağlamak mıydı?"

"Oyunları ne kadar sevdiğimi tüm dünya bilmiyor mu zaten, Majesteleri?" Dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrılırken başını eğdi. "Böyle bir oyuna kimsenin itirazı olmaz herhalde. Ne onursuz bir yaşama mahkûm edilen FitzGerald ne de iki yaşındaki oğlu. Ve tabii evde hiçbir rakip istemeyen üvey annesi de var."

Katherine gözlerini kırpıştırdı. Küçük bir erkek kardeşi olduğunu ilk kez duyuyordu.

Kraliçe ayağa kalktı. "Sahtekâr!" Öfkelendiği açıktı. "İtirazınız var! Oyunların çizgiyi aştı! Ve belli ki bu oyunun arkasında başka şeyler var! Rezil sahtekâr!"

Liam irkildi. Katherine de öyle. "Sana asla ihanet etmem, Bess," dedi Liam, yumuşak bir sesle.

Katherine, Liam'ın Kraliçe'ye böylesine saygısızca hitap etmesinden dolayı Kule'ye hapsedileceğinden emin bir şekilde nefesini tuttu.

Elizabeth gözlerini fal taşı gibi açmış, Liam'a acımasızca bakıyor ve onun sözlerini tartıyordu.

"Fazla ileri gittin, O'Neill!" dedi sonunda, göğsü inip kalkarken. "Ve bunu bilerek yapmadığından şüphe duyuyoruz. Küstahlığın nedeniyle sana acilen ve kesin bir ders verilmesi gerekiyor. Bizi umursamadan istediğin her yeri yağmalayamazsın. FitzGerald sürgünde olabilir fakat kız hâlâ bizim vatandaşımızdır ve manastırdan yeni çıktı. Senin gibi bir adamın ganimeti olamaz. Çok ileri gittin fakat FitzGerald'la komplo düzenleyecek kadar ileri gitmediğine şükrediyorum."

Liam başını eğdiği için Katherine gözlerini göremiyordu.

"Kule'de vakit geçirince belki hevesin de geçer," diye çıkıştı Kraliçe. İki askere işaret verdi ve askerler anında öne çıkıp Liam'ın kollarından tuttular. "Ve işlediğin tüm suçları düşün, korsan," diye ekledi, korkutucu bir şekilde.

Katherine, Liam'ın götürülüşünü izlerken ağlamamak için kendisini zor tuttu.

O öğleden sonra, Sör William Cecil dışında Kraliçe'nin en sevdikleri Özel Oda'yı terk etmişlerdi. "Ormond'u çağırttın mı?" diye sordu Kraliçe.

"Gelmek üzeredir, Majesteleri," diye karşılık verdi Cecil.

"Ya FitzGerald kızı?"

"Götürüldüğü odada uyuyor. Şimdiye kadar komplo düzenlediklerine işaret edecek bir şey yapmadı," dedi Cecil.

Elizabeth ileri geri yürüdü. Bunu yaparken çok güzel görünüyordu ve kendisi de bunun farkındaydı. Tıpkı babası gibi o da kibirli biriydi. Ve kadın olduğu için onun kibri muhtemelen babasınkinden daha büyüktü. Saraydaki en güzel ve en iyi giyinen kadın olduğunu biliyordu fakat ayrıca başka hiçbir kadının onun kadar iyi dans etmediğini ve onun kadar fazla hayranı olmadığını da biliyordu. "Hayatımda böyle saçmalık duymadım," dedi sonunda, Cecil'e dönerek. "Bu FitzGerald kızının Liam'a kendi isteğiyle gittiği, babasından gizli bir mesaj götürdüğü kesin. FitzGerald bizden nefret ediyor ve istediği tek şey İrlanda'ya kaçmayı planlayarak ihanet etmek olabilir."

"Olabilir," dedi Cecil.

"Şafakta buluşmalarının başka bir açıklaması olamaz. Hiçbir açıklaması olamaz!" dedi Elizabeth, öfkeyle. Ve sonunda yüzünü astı. "O serserinin de canı cehenneme, Cecil. Bunu bana nasıl yapar? Lanet olsun sarışın korsanıma! Bir yıldır ondan haber alamıyorum ve şimdi de bu çıkıyor! Onca zamandır onu kaç kez saraya çağırdım?" Cevap beklemeden volta atmaya devam etti. "Kim bilir haberimiz olmadan başka kaç gemiyi yağmalamıştır. Acaba tüm kadın yolcuları alıkoyuyor mu merak ediyorum! Bir de bundan şüphe mi duyuyorum?" Yüzünü buruşturdu. "Ahh, o artık üzgün, yalnız, küçük bir çocuk değil. O zavallı bakireyi sapıkça emellerine alet etmeyi düşünüyor ve belki de bana ihanet etmeyi planlıyor." Elizabeth'in gözleri yaşlarla doldu.

"Majesteleri yanlış bir sonuca ulaşmamaya dikkat edin. O'Neill zekidir, hem de böyle bir hainlik yaparken yakalanmayacak kadar zeki. Ayrıca olayların göründüğü gibi olduğunu zannetmiyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"O'Neill şimdiye kadar çok işimize yaradı ve bu kadar zeki bir adamın İrlanda politikasına bulaşıp geleceğini riske atacağım sanmıyorum." Cecil yumuşak bir tonda, gözlerini kırpıştırmadan konuşuyordu.

"Fazla cesur ve kendinden emin hareket etmeye başladı," dedi Elizabeth fakat çok emin konuşmamıştı. "Yakalanacağını düşünmüyor."

"Olabilir. Fitzgerald'ın böylesine bir ittifaktan kazancı açık fakat bir de O'Neill'ın ne gibi bir çıkarı olabileceğini düşünün."

"FitzGerald çok şey kazanırdı. Kaçmak ve Münster'e dönmek için Liam'ı kullanabilir; böylece kuzeni FitzMaurice'le savaşarak topraklarının ve soyunun kontrolünü yeniden ele geçirebilir. Liam'm elde edebileceği hiçbir şey yok," dedi Elizabeth, sert bir ses tonuyla, "geleceğe yönelik bir ödül hariç ve bu da Liam'm ihanet etmesi için bir sebep olamaz. Elde edebileceği diğer tek şey ise kız. Fakat onun da bir değeri yok."

"Aynı fikirdeyim. Babası sürgüne gönderilmiş, topraklarından, unvanından ve gücünden olmuş bir kız beş para etmez," dedi Cecil, dikkatli bir şekilde. Kız hâlâ güçlü bir kontun kızı olsaydı bu konuşma çok farklı şekilde gelişirdi. O zaman Liam O'Neill'm amacı yeterince açık olurdu.

"O zaman O'Neill'ın yalnızca eğlendiğini ve gerçekten fidye istediğini mi düşünüyorsun?"

"Emin değilim." Cecil odada ileri geri yürüdü ve duraksayarak VIII. Henry'nin gerçek boyutlara yakın portresine baktı. "Bu oyunun devam etmesine izin vermeliyiz, Majesteleri. Oyuncuların bizi nereye götüreceğini görmemiz gerek."

"O'Neill şu zamanda FitzGerald'la bir olduysa bu hoşuma gitmez. Katolik FitzMaurice'le yeterince sorun yaşıyoruz." Elizabeth bedenine yayılan ürpertiyi engelleyemedi. Başı ağrıyordu fakat nedeninin ileride çıkabilecek daha fazla İrlanda sorunu mu yoksa Liam tarafından ihanete uğradığını hissetmesi mi olduğunu bilemiyordu. "Tanrı aşkına, Ormond nerede kaldı?" diye çıkıştı. "O da FitzGerald'ı herkes kadar iyi tanıyor. Hayatları boyunca birbirlerine düşmanlardı. Bu komplo işi gerçekse, o bilir."

"Bir hareketlilik var," dedi Cecil. Kapalı kapılara doğru ilerledi ve tam Ormond Kontu'nun geldiği haber verilecekken kapıları açtı. "Tom! Seninle konuşmak için sabırsızlanıyorduk."

Koyu teni ve karanlık ruh halleriyle tanındığı için Kara Tom olarak bilinen Ormond Kontu uzun ve güçlü adımlarla içeri girdi. Geniş omuzlarında dalgalanan kahverengi samur kürkünden şeritleri olan pelerinini gözle görülebilen bir rahatsızlık ifadesiyle geriye itti. "Bu gece dışarısı lanet derecede ıslak," dedi, ciddi bir şekilde. "Londra'da atla gezmek için uygun bir akşam değil."

"Fakat sen çabucak Bizim yanımıza geldin, öyle değil mi?" dedi Elizabeth, soğukkanlı bir tavırla. Tom onu bir saatten fazla bekletmişti. "Konu çok ciddi, sevgili Tom."

Tom kalm eldivenlerini tek tek çıkararak sert bacaklarına ellerini vururken Elizabeth'i izledi. "Öyle mi? Bu doğru mu, kuzenim, Kraliçem? Denizlerin Efendisi'ni kuleye mi attırdın?"

"Yalnızca bir süreliğine." Sonra Elizabeth, söyleyeceklerine vereceği tepkiyi anlayabilmek için tane tane konuştu. "Böylelikle üvey kardeşine, sevgili annen Joan'ın kızı Katherine FitzGerald'a beslediği şiddetli arzuyu soğutabileceğim."

Ormond irkildi, sonra küfrü bastı.

7. BÖLÜM

Ormond Kontu sonunda ciddi bir ifadeyle gülümsedi. "Annemin o FitzGerald pisliğiyle evlendiği gerçeğini bana hatırlatmaktan zevk alıyorsun." Herkesin bildiği ve o zamanlarda eğlence konusu yaptığı o gerçeği –Ormond Kontesi Joan Butler'm kendinden yirmi yaş küçük olmasına ve neredeyse büyük oğluyla yaşıt olmasına rağmen yine de Gerald FitzGerald'la evlendiği gerçeğini– eklemedi.

Elizabeth sakindi. "Sevgili üvey kardeşinle hiç tanıştın mı, Tom?"

"Yıllar önce bir kez," diye homurdandı. "Sence üvey kardeşim bile olsa FitzGerald'm piçi umurumda mı?"

"Ah, haydi, Tom, kızın masumiyetinin Liam O'Neill gibi biri tarafından mahvedilmesini istemezsin elbette."

Ormond ifadesiz gözlerle baktı.

"Gerçekten de ona karşı hiçbir şey hissetmiyor musun? Kızın Joan'a ne kadar benzediğini biliyor muydun? Üstelik saçları sarı değil, kızıl. Uzun boylu ve güzel bir kız. Ayrıca bu dünyadaki konumu kaybetmiş olsa da oldukça gururlu biri."

"Bir fahişeye ne kadar değer veriyorsam ona da o kadar değer veriyorum."

Elizabeth içini çekti. "Kızın O'Neill tarafından kaçırıldığını iddia ettiğini bilmelisin." Ormond tepki vermedi. "O'Neill inanmakta zorlandığım saçma bir hikâye anlattı." Elizabeth kuzenine St. Leger Malikânesi'ndeki şafak vakti buluşmasını anlattı.

"Tanrı aşkına!" diye bağırdı Ormond. "O'Neill ve FitzGerald komplo kuruyorlar demek; bunun durdurulması gerek!"

"Artık harekete geçersin diye düşündüm," dedi Elizabeth, tatmin olmuş bir tavırla.

Butler çenesini sıktı. "Shane O'Neill'ın oğlu FitzGerald'la ittifak kurarsa neler olabileceğini biliyor musun? FitzGerald birkaç ay içinde kaçıp İrlanda'ya döner. Önümüzdeki sene bu zamanlar eski gücüne kavuşmuş olur."

Kraliçe ciddiydi. İki kraliyet koltuğundan birinde oturan Cecil'e baktı. "Biz biraz başka konulardan da konuştuk. Fakat William böyle bir ittifak olduğuna ikna olmadı."

Ormond soluklandı. "O halde yanılıyor. FitzGerald fazlasıyla zekidir ve O'Neill'ı kendi tarafına biraz olsun çekebilmek için ona kızını önermiştir."

"İyi ama kızın bir değeri yok."

Ormond öfkelendi. "Haydi, ama O'Neill için değersiz biri değil."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Elizabeth.

Ormond ileri geri yürümeye başladı. "Liam, topraklarını Saray'a kaptırıp hain olarak ölen Shane O'Neill'ın piçi. Korsan zengin ve senin casusların da bunu biliyor fakat şimdiye kadar kimse yaşadığı deliğe giremediği için ne kadar varlıklı olduğu bilinmiyor. Adam zengin fakat ne için, kimin için? Ailesi yok. Soyu yok. İrlandalılar ona güvenmiyor. Fakat İngiliz de sayılmaz. Adam İrlandalı, kuzen. Mary Stanley onu ne şekilde doğurmuş olursa olsun damarlarında İrlandalı kanı akıyor. FitzGerald'ın kızıyla evlenmek ona bir aile, bir soy ve bir ülke kazandıracaktır. FitzGerald'm kızı ona saygınlık kazandıracak ve oğullarının damarlarında asil kanı akacak." Ormond, Cecil ile Elizabeth'e döndü. "Korsanın bunu istediğini biliyorum. Alt tabakada doğan her erkek, yapacağı evlilik ve oğulları aracılığıyla sınıf atlamak ister. Ve FitzGerald'ın bu teklifi ballandırarak ona bir de gelecek için ödül vadettiğinden eminim; ödülün Desmond topraklarının bir kısmı olduğuna şüphem yok."

Elizabeth ve Cecil birbirlerine baktılar. Cecil, "Kraliçe'yi saymazsak FitzGerald'ın İrlanda'daki eski unvanına kavuşmasının sana kaybettireceği daha çok şey olduğu için hemen hüküm veriyorsun, Tom," dedi.

Ormond küfretti. "FitzGerald Desmond'a dönse bile artık toprağı yok, birçok akrabası öldü ve bu nedenle eski gücüne hiçbir zaman kavuşamayacak. Güney İrlanda'nın yönetimini *asla* onunla paylaşmayacağım!" Yüzünde öfkeden deliye dönmüş bir ifade vardı. "Annemin böyle bir baş belasıyla nasıl evlendiğini bilmiyorum," dedi, sert bir şekilde. Cecil'i umursamadan Elizabeth'in yanma giderek elini tuttu. "Hiçbir ittifaka izin verilmemeli, sevgili kuzenim. FitzGerald, O'Neill'm denizlerdeki gücünü çok güzel bir şekilde kullanır. Yalnızca senden kaçmak için de değil. Kış geldiğinde kuzeni FitzMaurice'in elinden her şeyini alabilir. Tabii ki bu hepimizi memnun eder fakat FitzMaurice indirildiğinde, senin kraliyet limanlarını kapatabilir, kraliyet ordularını açlıktan öldürebilir. Kısa süre sonra yeniden Desmond'm gücü ve başkaldırısıyla yüz yüze gelirsin." Tom'un koyu mavi gözleri parladı. "Ya da Tanrı saklasın, iki kuzen bize karşı birleşebilir."

Odaya sessizlik çöktü. Elizabeth sonunda oturdu. Uzun süre konuşmadı. Liam O'Neill'm kendisine karşı geldiğine inanmak istemiyordu. Bu kesinlikle gerçek olamazdı. William'm da söylediği gibi henüz bir kanıt yoktu. "Mary Stanley benim arkadaşımdı, yani arkadaşım. Catherine Parr öldüğünde onu evime aldım, onu ve küçük oğlunu. Herkes gibi ben de o anneye ve çocuğuna acımıştım. Çoğumuz bunu saklamaya çalıştık fakat bazıları saklamadı. İkisi de biliyordu. İkisi de farklı olduklarını, insanların onlara hayırseverlik ettiğini biliyordu." Başını kaldırdı. "Bahar başında bir gün, Liam'm, Hatfield Malikânesi'nde, bahçede tek başına oynadığını hatırlıyorum. Bundan çok farklı bir gün değildi. Hava henüz ısmmamıştı fakat çok da soğuk değildi; güneş solgun ve cılızdı. Liam beş veya altı yaşındaydı. Eline bir sopa almış kılıç olarak kullanıyordu ve o kadar öfkeliydi ki sanki tüm dünyayla savaşıyordu." İçini çekti. "Tek başınaydı, çok yalnızdı. Çok sessiz bir çocuktu. Kendisiyle konuşulmadığı sürece asla konuşmazdı ve hiçbir zaman gülmezdi. Diğer çocuklar ona acımazsızca davranır, onunla alay eder ve yüzüne karşı İrlandalı bir piç olduğunu söylerlerdi"

"O artık küçük bir çocuk değil," dedi Ormond, hırsla. "Bu konuda hata yapma. Eskiden ona duyduğun şefkatin, kararlarını etkilemesine izin verme, Bess. O tehlikeli bir adam."

Kraliçe onu dikkatle dinledi. "Geçmişi hiç yaşanmamış gibi silip atamam. Henüz bana ihanet edip etmediğini bilmiyorum. Onun da bana biraz sevgi ve minnet duyduğuna inanıyorum."

"Böyle düşünmemelisin!" diye bağırdı Ormond. "Onu olduğu gibi görmelisin! O yakışıklı yüzünü değil, soğuk, boş kalbini görmelisin!"

Elizabeth kuzenine baktı. "O zaman belki seni de kayırmamalıyım, sevgili Tom; ne de olsa bizim de özel bir geçmişimiz var."

"Bizim kan bağımız var," diye hatırlattı Tom. "Ve amacımız ortak. Ben her zaman sana sadık kaldım."

Elizabeth içini çekti. "Evet, amacımız ortak ve sana güveniyorum," dedi onu ve kendini işaret ederek. Tom yanma geldiğinde, Elizabeth onun elini tutup okşadı. "Sadece beni korumaya çalıştığını biliyorum." Sonra kendi ellerini şakaklarına bastırdı. "Doğrusunu istersen, Liam O'Neill'ın, babası gibi vahşi bir hain olduğuna inanmak istemiyorum. Düşüncesi bile yüreğimi, ruhumu parçalıyor."

"Buluşmaları senin arkandan dümen çevirdiklerinin kanıtıdır," diye çıkıştı Ormond. "Kuzen, şimdi beni dinle. O'Neill'ı Kule'de tut. Onu yargılamak ve asmak istemiyorsan bırak orada çürüyüp gitsin. Kızı da bana yolla," dedi Ormond ruhsuz bir sesle. "O benim üvey kardeşim; onu benden iyi kim koruyabilir ki? Kilkenny Kalesi'ndeki kardeşlerimden birinin yanma yerleştiririm, hem gözleri üstünde olur."

Elizabeth, Cecil'e baktı.

Konuşma sırasının kendisine geleceğini bildiği için sabırla bekleyen Cecil, "O'Neill'ın suçlu olduğu kanıtlanmadı. Onu sıradan bir suçlu gibi hapsetmemiz için bir neden yok," dedi.

"Korsanlık yaptığı için suçlu olduğu kesin," dedi Kara Tom, neşesiz bir şekilde kahkaha atarak. "İşlediği kanlı suçlar için bir düzine şahit bulabilirim."

Yüzünün rengi solan Elizabeth ellerini kaldırdı. "*Hayır.* Korsanlık için ceza verilmeyecek."

Ormond iğrenerek arkasını döndüğü için Elizabeth ile Cecil'in göz göze geldiğini görmedi. Cecil, Kraliçe'nin koluna hafifçe vurdu. "Haklısınız, Majesteleri. O'Neill'ı hapsedersek ve kızı da Ormond'a gönderirsek, FitzGerald'ın arkanızdan yeni bir oyun çevirip çevirmediğini

hiçbir zaman anlayamayacağız. Bırakın gitsin. Bırakın ikisi de gitsin. Casuslarıma onları izlemelerini söyleyeceğim. Böylece hareketleri bize gerçeği söyleyecektir."

Ormond, Kraliçe ile danışmanına bakmak için döndü. "Bu çok pahalıya patlayacak korkunç bir hata olur!"

Fakat Elizabeth onay verircesine başını sallıyordu. "Evet bu plan çok basit fakat iyi bir plan. Bırakalım hareketleri bize doğruyu söylesin. Nereye varmak istediğini anlıyorum, Cecil."

Cecil gülümsedi.

"Evet, onları azat etmeliyiz," dedi Elizabeth. Tom Butler'm gergin omzunu sıvazladı. "Bize komplo kurup kurmadıklarını gösteren işaretler hemen ortaya çıkacaktır. İrlanda'ya giderlerse, bu suça iştirak ettiklerine dair büyük şüphe çekerler." Duraksadı. "Liam kızla evlenirse, Tom'un doğruyu söylediğini anlarız ve bu bizim için suçun en büyük kanıtı olur."

Katherine yeni uyanmıştı ve ibadet etmek için gereken temizliklerini henüz bitirmemişti ki bir kez daha Kraliçe tarafından çağrıldı. Bugün yeni bir gündü fakat bir gün öncesine göre çok daha fazla korkuyordu. Kraliçe onun yasal olarak komplo düzenlediğine veya Tanrı korusun vatana ihanet ettiğine dair yeterince kanıt olduğuna mı karar vermişti? Ya Liam O'Neill? Şimdi ona ne olacaktı? Katherine kendi kendine, yanlızca merak ettiğini ve korsanın hayatıyla ilgili hiçbir endişe duymadığını söyledi.

Katherine kendisine eşlik eden askerin yanında hızla yürürken avuçları terliyor, nefes almakta güçlük çekiyordu. Kabul Salonu'na değil, Kraliçe'nin Kraliyet Konutları'na gittiler. Giriş salonu, kumaş lambrileri, kabartmalı tavam ve parlak meşe zemininde taze hasırotları bulunan geniş bir misafir odasıydı. Kraliçe yine William Cecil'le birlikteydi fakat yanlarında başka bir adam daha vardı. Uzun boylu ve esmer adam soğuk, siyah gözleriyle ona baktı. Tanışmalarından bu yana uzun yıllar geçmiş olmasına ve Katherine o zamanlar dokuz, on yaşlarında olmasına rağmen onu tanımıştı. Bu onun üvey ağabeyi, annesinin ilk evliliğinden olan en büyük oğluydu. Bu, babasının en azılı düşmanı, Ormond Kontu Thomas Butler'dı.

"Leydi Katherine," dedi Elizabeth, gülümseyerek.

Katherine reverans yaptı; kalbi deli gibi çarpıyor, bu adamın burada ne yaptığını ve Kraliçe'nin kendisine neden bu kadar sıcak davrandığını merak ediyordu. Doğruldu ve Kraliçe'nin kendisine yaklaştığını gördü. Cesaretini toplayıp gülümseyerek karşılık veremedi. Kraliçe onun önünde durdu. "Artık korkmana gerek yok, sevgili kızım," dedi, nazikçe. "Hikâyenin doğru olduğuna karar verdik."

Katherine'in gözleri büyüdü. "Öyle mi?" Sonra bir günah işlemiş kadar suçlu göründüğünü fark ederek kızardı. "Yani, teşekkür ederim, Majesteleri." Bir kez daha reverans yaptı.

Fakat bu kez Kraliçe onu kaldırdı. Katherine, Kraliçe'den daha uzun olan boyuyla onun önünde durdu. "Lütfen sizden şüphelendiğimiz için Bizi affet fakat baban alçakça hareketleriyle Bizim canımızı sıktığı için her zaman tedbirli olmak zorundayız, bunu biliyorsun."

Katherine akıllıca davranarak cevap vermedi. Kraliçe'nin gözlerindeki sevecen bakıştan gözlerini alamıyordu. Elizabeth gülümsedi. "Fakat neyse ki sen Gerald'a değil, yitirdiğimiz sevgili annene çekmişsin."

Katherine konuşması gerektiğini hissettiği için, "E-evet," dedi.

"Tom!" Bu bir emirdi ve Ormond, Katherine'den gözlerini ayırmadan öne çıktı. "Sana da annen Joan'ı hatırlatmıyor mu?"

Adam çenesini sıktı. "Evet."

Elizabeth başını salladı. "Annen muhteşem ve çok güzel bir kadındı. Onu iyi tanırdım. Yakın dosttuk. Baban sabrımızı ilk kez sınadığında onu Kule'ye kapatmak zorunda kalmıştık. Annen perişan bir halde doğrudan bana gelmiş ve onu bırakmamızı rica etmişti. O zaman annene, genç, başına buyruk konta yalnızca bir ders verdiğimizi söylemiştik ve gerçekten de bir sonraki sene onu serbest bıraktık." Elizabeth durgunlaştı.

Katherine'in ağzından, "Fakat eve döndüğünde çok geçti. Annem ölmüştü," sözleri kaçıverdi.

Elizabeth'in bakışları aniden ona döndü. "Evet hafızan kuvvetli. O zamanlar sen daha çocuktun."

"On iki yaşındaydım," dedi Katherine, ayaklarına bakarak. Doğru olsa bile böyle bir şeyi nasıl söyleyebilmişti? Kraliçe'yi yeniden sinir-

lendirme riskini nasıl alabilmişti? "Majesteleri, özür dilerim. Annemi çok severdim. Onu kaybettiğime hâlâ inanamıyorum."

Elizabeth kızın eline hafifçe vurdu. "Anlıyoruz. Biz de onun ölümüne çok üzüldük. Onu tanıyan herkes üzüldü. Şimdi, neden üvey ağabeyinle selamlaşmıyorsun? O da seninle görüşmeye can atıyor."

Katherine çekingen bir şekilde Kraliçe'nin arkasındaki Thomas Butler'a baktı. Tehlikeli ve ürkütücü yüzünde can attığını gösteren hiçbir belirti yoktu. "Lordum," dedi Katherine huzursuz bir şekilde. "İyi günler."

"Leydi Katherine... Sevgili kardeşim. Kraliçe haklı. Tıpkı annemize benziyorsun." Bundan memnun olmuş görünmüyordu.

Katherine hepsinin yalan söylediğini düşündü. Annesi gençliğinde ve hatta kırk yaşındayken Gerald'la evlendiğinde bile zamanın en güzel kadınlarındandı. Katherine onun kadar güzel olamayacağını biliyordu. Fakat bu sahte iltifatı kibarca kabul etti. "Beni onurlandırıyorsunuz, teşekkür ederim."

Ormond başka bir şey söylemedi, aralarına sessizlik çöktü.

Elizabeth öfkeyle Ormond'a baktıktan sonra Katherine'i odanın içine doğru çekerek ufak sandalyelerden birine oturmasını işaret etti. Katherine çok dikkatli bir şekilde oturdu ve bir köylü gibi görünmemek için ahşap kenarlıklara kollarını dayarken kendini aptal gibi hissetti. Kraliçe onun yanındaki tekli koltuğa oturarak kızın elini sıvazladı. "Artık Liam O'Neill için endişelenmene gerek yok."

Katherine irkildi. "O... o ölmedi mi?"

Kraliçe kahkahayla güldü. "Hayır, Katherine, hayır. Yaşıyor. Denizlerin Efendisi'ni öldürmek için küçük bir kurşundan daha fazlası gerekir."

Katherine elinde olmadan rahatladı. Kraliçe'nin onu dikkatle izlediğinin farkındaydı ve bu nedenle, "O'Neill korsan, öyle değil mi?" diye sordu.

"Elbette korsan, bunu sormana gerek var mı?"

Katherine tehlikeli sulara dalmaktan korkarak tereddüt etti. "Siz... siz onu tanıyor gibisiniz, Majesteleri."

Kraliçe kahkaha attı. "Elbette tanıyorum. Babam, Catherine Parr'la evlendiğinde, o ve ağabeyim Prens Edward'la yaşamaya gittim. Liam'ın annesi ise Catherine'in ilk eşi Edward Borough'un yeğeniydi. Gayrimeşru bir çocuğa hamileydi fakat Catherine ona acıdı ve onu özel

hizmetkârlarından biri yaptı. Liam O'Neill'ı doğduktan kısa süre sonra, ıslak, kıpkırmızı, feryatlar içinde yeni doğmuş bir bebekken gördüm."

Katherine bakakaldı.

Kraliçe omuz silkti. "Babam öldükten sonra bile Catherine'in evinde kaldım. Neredeyse annem gibiydi. Üç yıl sonra Tom Seymour'la evlendi ve ben orada kalmaya devam ettim. Mary Stanley ve oğlu da orada kalıyorlardı. Catherine öldüğünde, Mary benim evime geldi. Liam o zaman dört yaşındaydı. İyi hatırlıyorum çünkü kısa süre sonra yaş günü vardı. Kardeşim Mary tahta geçene kadar Liam ve annesi benim evimde kaldılar." Elizabeth'in ses tonu yumuşaktı. Kanlı Mary'den söz etmesine rağmen fazla yumuşaktı. "Sonra ailesinin Essex'teki evine gitmek için izin istedi ve katı dini inançları nedeniyle buna razı oldum."

Katherine'in zihni allak bullak olmuştu. Liam hiç de vahşi bir korsan değildi. Sarayda doğmuş ve Dul Kraliçe tarafından bir prens ve prensesle birlikte büyütülmüştü. Üstelik yarı İrlandalı olmasına rağmen annesi gibi Protestan olmalıydı. Duyduklarına inanamıyordu. Kızın yüzündeki ifadeyi gören Elizabeth gülümsedi. "Şaşırmış görünüyorsun."

"Şaşırdım. O'Neill İngiliz mi İrlandalı mı? Soylu mu sahtekâr mı?"

"İkisi de," dedi Kraliçe donuk bir sesle, artık gülümsemiyordu. "Babasının vahşi bir katil ve annesine vahşice tecavüz eden Shane O'Neill olduğunu asla unutma. Liam daha on yaşındayken Shane onu annesinin kollarından alıp vahşi bir ortamda büyüttü."

Katherine öylece bakıyordu.

"Liam O'Neill'la çok ilgilisin," dedi Kraliçe tekdüze bir sesle. "Yakışıklı biri, öyle değil mi?"

Katherine kendi kendine kızarmayacağını söylese de Liam'm yüzündeki tüm ifadeleri, o hafif, neşeli gülümseyişini, baştan çıkarıcı ses tonunu ve kendisininkine bastırdığı arzu dolu, sert, güçlü bedenini hatırlayınca yüzünü ateş bastı.

"Artık özgürsün, biliyorsun değil mi?" diye sordu Kraliçe, o cevap vermeyince.

Katherine çığlık attı ve içgüdüsel bir hareketle Kraliçe'nin ellerini tuttu. "Majesteleri, teşekkür ederim!" O solgun, soğuk elleri aniden bıraktı fakat Kraliçe onun avuçlarını yeniden açarak ellerini onunkilere sardı.

"Artık arkadaşız, Katherine. Bunu unutma. Şimdi ne yapacaksın?"

Katherine Askeaton'daki yeşil, inişli çıkışlı çayırları, ormanları ve dağları ve Hugh'yu düşündü ve hevesli bir şekilde ileriye doğru uzandı. "Eve gideceğim!"

"Southwark'a, babanın yanına mı?"

Katherine yaptığı hatayı çok geç fark etti; artık Güney İrlanda'da bir evi yoktu çünkü Saray'a verilmişti. "Majesteleri, lütfen beni affedin. Son yıllarda öylesine gözden uzak yaşadım ki babama olanları bilmiyordum. Ben... Münster'i hâlâ evim olarak görüyorum."

Elizabeth teselli edici bir karşılık verdi fakat bakışları Cecil ve Ormond'unkilerle buluştu.

Katherine bunu gördü fakat bir anlam veremedi. Boğazını temizledi. "İrlanda'ya döneceğim," dedi, cesaretini toplayarak.

"Peki, orada ne yapacaksın? Nereye gideceksin?"

"Nişanlıma."

Kraliçe bakakaldı. "Sen nişanlı mısın?"

"Lord Barry'nin vârisi Hugh Barry'yle. Onunla beşik kertmesiyiz fakat Affane'den sonra ben manastıra gönderildim. Evlenmek için senelerce bekledim, Majesteleri. Artık küçük bir kız değilim, on sekiz yaşında bir kadınım. Onunla evlenmek istiyorum, Majesteleri. Hiç vakit kaybetmeden."

Kraliçe kaşlarını kaldırarak ona baktı. Bakışlarını Cecil'e ve Ormond'a çevirdi. "Bu konuda ne biliyorsun?" diye sordu Tom'a.

Tom omuz silkti. "Beşik kertmesini hatırlıyorum. Sonunu hatırlamıyorum. Sanırım onu İrlanda'ya, Barry'nin yanına göndermelisin." Karanlık bakışlarından hiçbir şey anlaşılmıyordu.

Elizabeth, Katherine'e bakınca Katherine yanlış bir şey yaptığını düşündü. Sonra Kraliçe gülümsedi. "Pekâlâ, o zaman İrlanda'ya, Hugh Barry'yle evlenmeye gitmelisin, canım."

Katherine hissettiği rahatlamayla ürperdi. Fakat Kraliçe'nin bir kez daha diğerleriyle bakıştığını gördü.

Geç olmuştu. Birazdan kilise çanları gece yarısını vuracaktı. Liam, kapatıldığı küçük odanın kapı kilidinin açıldığını duydu. Daha kötüsü

de olabilirdi. Ahşap yatağı ve klozeti olan gerçek bir odada olması, sarayın ona yönelttiği suçlamadan paçasını kurtarabileceğine işaretti. Şimdi çağrılıyor olmasına şaşırmamıştı.

Pelerinli bir adam kapıyı açtı fakat herhangi bir açıklama yapmadı. Liam da bir şey sormadı. Kanlı pelerinini omuzlarının arkasına atarken acıdan yüzünü buruşturdu ve tek kelime etmeden adamı takip etti. Üç kat merdiven indikten sonra nehirle birleşen bir rıhtıma geldiler. Küçük bir filika onları bekliyordu. Liam da Kraliçe'nin adamıyla birlikte filikaya bindi. İki kürekçi, akıntıya karşı onları Whitehall'a götürmek için küreklere asıldılar.

Tüm gün ufak ve havasız bir yerde kapalı kalmasına rağmen, nehirde gecenin havasını çok fazla içine çekmemeye çalışıyordu. Sıcak havanın gelmesiyle, serin bir gecede bile Thames Nehri'nde cazip bir şey yoktu. Liam zihnini olacaklara hazırladı.

Bir süre sonra alelacele Whitehall merdivenlerinden çıkarıldı, Nehir Kapısı'ndan geçirildi ve Kraliçe'nin Özel Konutu'na götürüldü. Sonunda misafir odasına girdiğinde, onu kırmızılar içinde, küçük bir yazı masasının başında birtakım notlar karalarken buldu. Kraliçe onu gördüğünde kaşlarını çatmaya yeltendi fakat bu kısa süreli ifadesi çok geçmeden tebessüme dönüştü.

"Bazen çok yaramaz oluyorsun, Liam."

Demek Kraliçe ağız değiştirmişti. Liam şimdi kendinden biraz daha emin bir tavırla yavaş yavaş ilerledi, Kraliçe'nin elini tutup öptü. Dudakları kadının tenini okşadı. Kraliçe bir bakire gibi kızararak elini çekti; söylentilere göre öyleydi de. "Bu sana bir şey kazandırmayacak, serseri," diyerek onu azarladı.

Bu gece şakacı bir ruh halinde olması Liam'ı mutlu etti. Ondan şüphelenmek yerine neşeli olması çok daha iyiydi fakat şimdi Liam da şüphelenmişti. Bess oyun mu oynuyordu yoksa bu değişen ruh hali yalnızca genellikle değişken olan doğasından mı kaynaklanıyordu? Liam gülümsedi, gözleri Kraliçe için parlıyordu. "Ellerin ne kadar da yumuşak, Bess," diye mırıldandı. Narin ellerinden birini bir kez daha tuttu. Özellikle de güzel elleriyle ne kadar gurur duyduğunu herkes bilirdi. "Ne kadar yumuşak ve güzel."

Kraliçe mutlu olmuştu ve bunu saklayamıyordu. Bileğini yumuşak bir hareketle çekti ve ona oturmasını işaret etti. "Özür dilemeliyim," dedi, açık açık.

Liam yanlış bir hamle yapmamak için çok dikkatli olması gerektiğini bildiğinden sessiz kalıp onun konuşmasını bekledi. Komplo düzenlemek konusunda pek masum olduğu söylenemezdi, yaptığı şey bundan çok farklı değildi. Çünkü planları vardı. Tamamen masum olsaydı bile, masumiyet, çoğu zaman, haksızlığa uğrayanların işine yaramazdı. Kraliçe onun masum olduğunu mu düşünüyor yoksa onun yerine Liam'la kumar mı oynuyor, bunu bilmeliydi.

"Fransız gemisini yağmaladığını ve Katherine FitzGerald'ı kaçırdığını gören tanıklarım var," dedi Kraliçe.

Liam onun bu söylediğinin gerçekliğinden şüphe duydu çünkü görgü tanıklarını bulmak normal şartlarda zaman alırdı fakat bunu söylemedi. Eğer bu ani sempatisinin sebebi buysa, o zaman Kraliçe hâlâ onun ihanetin eşiğinde olduğuna inanıyor demekti. Elizabeth *her zaman* zeki biri olmuştu.

"Rahatladım. Fakat yüreğim hâlâ acı çekiyor, Bess. *Sana* ihanet edebileceğimi düşündüğün için."

"*Benim* yüreğim acı çekiyor," dedi Kraliçe, ona doğru uzanıp yüzünü dikkatle incelerken.

O anda Liam, Kraliçe'nin ondan şüphelense de aslında masum olmasını istediğini anladı. Küçük elini avcuna alıp sıcacık sardı. Parmaklarıyla yumuşak tenini okşadı. "Ben senin dostunum," dedi, alçak ve çekici bir sesle. "Her zaman."

Kraliçe, Liam'm, elini tutmasına izin verdi ve heyecanlanmış gibi kolunu onun koluna bastırdı. "Umarım öyledir. Öyle olmasını tüm kalbimle istiyorum, Liam." Bakışları kenetlendi, Liam onun üzerindeki etkisini gayet farkındaydı. Kraliçe'nin dudakları hafifçe aralandı, titredi; bir kez daha iç geçirdi. Oda birdenbire ısınmıştı. "Liam," diye mırıldandı.

Liam dişlerini sıktı. Kadının gözlerine baktığında içindeki arzuyu gördü. Kraliçe gitmiş, tüm hayatı boyunca tanıdığı o kadın gelmişti. Kolunu ona doladı. "Bess," diye tekrar etti, "ben senin dostunum."

Doğruydu. Küçük bir çocukken annesi için yaptıklarını asla unutmayacaktı. Henüz kraliçe olmadan bile saraydaki diğer kadınların aksine, annesine iyi davrandığını asla unutmayacaktı. Fakat kraliçesine hiçbir arzu duymamıştı. Onun gibi bir adam için, hatta herhangi bir adam için ne kadar yarar sağlarsa sağlasın.

Kraliçe ona yaslandığında bedeni fena halde titriyordu. "Liam, seni özledim. Neden bu kadar zaman uzak kaldın?"

Liam nazikçe gülümsedi. "Hayatım zor, Bess. Beni bu adaya çekecek büyük bir sarayım yok; ben ekmeğimi denizden kazanıyorum."

Kraliçe titrek bir sesle fısıldadı. "Bu değişebilirdi."

Liam donup kaldı.

Elizabeth kızarmaya başladı fakat bakışlarını kaçırmadı.

Şimdi Liam'm kalp atışları hızlanmıştı. "Bana büyük bir saray versen de bu beni İngiliz yapmaz."

"Sen yarı İngilizsin."

"Evet." Liam parmağıyla kadının alt dudağına dokundu. "Babam da Shane O'Neill'dı ve her zaman da öyle olacak."

"Fakat sen ona benzemiyorsun." Cüretkâr bir şekilde Liam'a bakıyordu. "Yoksa benziyor musun?"

"Hayır." Liam bakışlarını ondan ayırmadı ve bir işaret daha verirse Kraliçe'yi öpeceğini biliyordu.

Kraliçe elini onun hızla atan kalbinin üzerine koydu. Bakışları kenetlendi. "FitzGerald'la komplo düzenlediğini düşündüğüm için üzgünüm fakat bu buluşmanın dışarıdan tuhaf göründüğünü eminim sen de anlarsın. Elbette, artık Katherine'i kaçırdığın sırada seni gören tanıklarımdan gerçeği öğrendiğim için yalnızca fidye peşinde olduğunu anlıyorum. Bu kadar güzel bir kızın sana eşlik etmesinin mutluluk verici olduğu ve sana ayak bağı olmadığı açık." Oldukça içten bir şekilde gülümsedi fakat bakışları gözlerinden ayrılarak yüzünün her tarafında gezindikten sonra dudaklarında durdu.

Ah, Bess, diye düşündü, *bu hikâye senin dudaklarından dökülürken bile kulağa saçma geliyor. İstesen de masum olduğuma inanmıyorsun. Ve bu arzu dolu, heyecanlı bakışların bunca zaman sonra sevgilin olmamı istediğin anlamına mı geliyor?*

Liam'ın, kraliçesini yatağa atmak gibi bir arzusu yoktu. Bildiği kadarıyla, Kraliçe ile Leicester Kontu yaptığı Robin Dudley ve kuzeni Tom'la ilgili çıkan söylentilere rağmen hâlâ bakireydi ve öyle kalmak istiyordu. Yine de Liam deneyimli bir adamdı ve Kraliçe'nin onu oldukça çekici bulduğunu biliyordu. Bu onların ilk özel toplantıları değildi ve Kraliçe ona ilk kez kur yapmıyor, ona ilk defa dokunmuyor ve kaçamak bakışlar atmıyordu. Ama bu geceki sinyaller her zamankinden daha kuvvetliydi.

Çok uzun yıllardır sevdiği iki adam, Leicester ve Ormond'a çok daha sevgi dolu davranıyordu ve onlarla ilgili söylentilerin bu kadar hızlı yayılmasının sebebi de buydu. Leicester, tıpkı Liam'ın şu gece yarısında yaptığı gibi, Kraliçeyle genellikle gündüz saatlerinde yalnız kalıyordu. Elizabeth bazen Tom'a da "kara kocam" diye hitap ediyor ve onunla dostluğundan daha fazlasını paylaştığına dair söylentilerin çıkmasına neden oluyordu. Majestelerinin kapalı kapıları ardında neler olduğunu kimse kesin olarak bilemezdi. Sevgilisi varsa bile bunun Leicester olması kuvvetle muhtemeldi çünkü Kraliçe onu Ormond'dan daha çok seviyordu.

Liam, şimdi Kraliçe'nin sevgilisi olmanın ona politik açıdan yarar sağlayacağının farkındaydı. İleride ise ona zarar verirdi. Kraliçe'nin bu şekilde sevgili edinme alışkanlığı varsa da, Liam aptalca da olsa, onu bu gece yatağına almaya karar *vermemesini* diledi. Çünkü tanıdığı hiçbir erkek Kraliçe'yi reddedemezdi. O da Kraliçe'yi reddedemezdi.

Liam onu kullanmak istemiyordu. Ona borçlu olduklarını bu şekilde geri ödeyemezdi.

Elizabeth sessizce ellerine bakarak oturuyordu. Başını kaldırıp Liam'a baktı. Gözlerinde saf arzular ışıldıyordu.

Liam yalnızca bir anlığına donup kaldı fakat sonra içgüdüleriyle hareket etti. Aklının başına gelmesini umarak Kraliçe'yi kendine doğru çekti. "Bess? İstediğin gerçekten bu mu?"

Kraliçe'nin bakışlarında tehlikeli bir ifade belirdi. Dudaklarını araladı. Liam, dudaklarından "evet" sözcüğünün çıkmasını bekledi. Fakat sonra Kraliçe anlaşılmaz bir şeyler haykırarak korkmuş bir bakire gibi ayağa fırladı. Daha doğrusu Bakire Kraliçe gibi. İleri geri yürüdü. Liam rahatlayarak derin bir nefes aldı.

"Yine de," dedi sırtı dönük ve omuzları titrerken, "gerçek, senin diğer suçlarını temize çıkarmıyor, Liam." Bir annenin, asi çocuğuna baktığı gibi dönüp Liam'a baktı. "Asil kadınları kaçırıp sonra da cezasız kurtulamazsın. Bu kadınlar isyankâr, hain, onursuz kontların kızları olsa bile. Bu kadın da manastırda yetiştirilmiş bir bakire."

"Yaptıklarımın yanlışlığını kabul ediyorum," dedi çabucak, hiç de tövbekâr olmayan bir tavırla. İkisi de bunu biliyordu.

"Nasıl bir ceza alman gerekiyor?"

Liam miskin bir şekilde ayağa kalktı. "Yeterince acı çekmedim mi? Omzumda bir kurşunla geceyi Kule'de geçirmem yetmiyor mu?" Ses tonu yumuşaktı.

"Zavallı Katherine'i korkutmanın cezası bu kadar hafif değil."

Liam muzip bir şekilde gülümsedi. "Korktuğu söylenemez."

Elizabeth dikkatle ona baktı, yüzündeki ifade sertleşti. "Hayır, senin öpücüklerine ve okşayışlarına karşı çıkmadığını hayal edebiliyorum."

Liam onun sarsılmaz bakışlarıyla buluştuğunda artık gülümsemiyordu. Bir tarafta Kraliçe diğer tarafta Katherine. Arada kaldığını hissediyordu. Kraliçe, Katherine'e olan ilgisini mi kıskanıyordu? "Karşı çıkmadıysa da bu onun değil yalnızca benim suçlu olduğumu gösterir."

"Evet; bu seni kendine faydası dokunmayacak kadar deneyimli ve şehvetli bir zampara olarak suçlu durumuna düşürür," dedi Kraliçe, hırçın bir tavırla.

Kıskanıyordu. Bu Katherine için iyiye işaret değildi. "Beni yeterince erkek olmasam da ister miydin?"

Elizabeth'in bakışları Liam'ın vücudundan kasıklarına indi. "İstemeyeceğimi biliyorsun." Aniden geri çekildi. "Kızı alamazsın."

Liam hayal kırıklığını belli etmemeye dikkat etti. Kraliçe'nin Katherine'i kıskanacağı aklına gelmemişti. "Majesteleri, Fransız ticaret gemisi bu sene yağmaladığım beşinci gemiydi."

Kraliçe gergin bir ifadeyle ona baktı. "Benimle pazarlık yapmayı aklından bile geçirme!" diye haykırdı. "Kaç tane Fransız gemisini ele geçirdiğini çok iyi biliyorum, korsan! Fransa elçisi sürekli senin kelleni isteyip duruyor! Hatta Catherine de Medici bana doğrudan yazarak başına ödül koyduğunu bile belirtti!"

Liam kahkahasına engel olamadı. "Peki, sen ne cevap verdin?"

Kraliçe onu süzdü. "Ona, Denizlerin Efendisi'ni yakalarsam yargılanacağını fakat şimdiye kadar açık denizlerdeki herkesten olduğu gibi benim ordularımdan da paçayı sıyırdığını söyledim."

Liam sırıttı.

"Kendine fazla güvenme! Başka bir ülke seni ele geçirirse, seni kurtarmak için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını biliyorsun, züppe!"

"Aslına bakarsan, kendimi bir Fransız hapishanesinde veya İspanyolların işkence odalarından birinde bulursam beni nasıl bir kaderin beklediğini çok iyi biliyorum." Liam'm bakışları sertti. "Ben her zaman sana sadık kaldım, bunu biliyorsun, Bess. Bu yıl senin için tüm lanet ordundan çok daha fazlasını yaptım. İki tanesi, oradaki asilere destek vermek için İskoçya'ya giden beş Fransız gemisi ve biri silah dolu büyük bir savaş gemisi olan ve Hollanda'ya giden üç İspanyol gemisi. Haydi ama, bir ödülü hak ediyorum."

"Ve seni kızla ödüllendireceğimi mi düşünüyorsun?"

"Kızın şu anda kimse için bir değeri yok. Ne gidecek bir yeri ne de çeyizi var. Ona iyi davranırım. Kötülük etmem." Ve o korkutucu düşünce, belki zamanla onunla evlenmeye bile cesaret edebileceği fikri zihninde beliriverdi. Daha yeni başladığı oyununu oynayıp kazanabilirse.

"Kız nişanlı."

"O nişan çok eski, yıllar önce yapılmış. Hugh Barry'nin onunla evlenmeyi düşündüğünden emin değilim."

"Yine de hâlâ geçerli ve Katherine'in onunla evlenmek için İrlanda'ya dönmesine razı oldum."

Liam'ın rengi soldu. Bir saniye kadar sonra öfkeden deliye döndü ve bunu saklayamadı. "Peki benim ödülüm ne olacak?"

Elizabeth masanın üzerindeki kâğıtları kaparak ona uzattı. "İşte! Uzun süredir yalvardığın korsanlık fermanı. Yalnızca İskoçya, İrlanda ve Flandra'daki Katoliklere yardım edenler değil *tüm* İspanyol gemilerine karşı geçerli. Ne oldu? Tatmin olmadın mı? Artık yasal hakların var Liam. En azından çok sevip yağmaladığın İspanyollara karşı."

Liam, İspanyolların yasal yaptırımlarını hiçe sayarak ona tüm İspanyol gemilerini yağmalama hakkını veren belgeleri eline aldı. Artık İspanyol

gemilerini yağmalamak suçundan İngiltere'de yargılanamayacaktı ve denizlerde Fransızlar'a karşı daha acımasız ve cesur davranabilecekti. Onlara karşı korsanlık fermanı yoktu; yalnızca Catherine de Medici'den nefret eden ve ondan korkan fakat yine de bir zamanlar yaptığı gibi Fransız Protestanlarına açık açık yardımda bulunamayan Elizabeth'le ihtiyatlı bir hukuku vardı.

"Memnun olmadın mı? Haydi, Liam, tek bir kızı bu kadar istediğine inanamıyorum. Hiç de *o kadar* özel biri değil."

Liam kızı istiyordu. Onu kaçırdığından beri, güzel, asi ve zeki Katherine FitzGerald'dan başka bir şey istemiyordu. Onu ilk gördüğü andan beri istiyordu. Hâlâ elde ettiği ganimetin elinden alınmasından dolayı öfkeliydi. Köşeye sıkıştırılmıştı. Bu nadir görülen bir olaydı. Gerçekten çok nadirdi. Fakat kararından vazgeçmez ve beklerse, o zaman elbette her zamanki gibi galip çıkacaktı. Bu gecenin, Kraliçeyi başka bir kadın konusunda zorlamak için uygun bir gece olmadığı açıktı.

Fakat nasıl galip gelecekti?

Katherine'i bir kez daha kaçıramazdı. Elizabeth zaten onun FitzGerald'la birlikte kendisine komplo düzenlediğinden şüpheleniyordu ve daha dazla şüphe uyandırma riskine giremezdi. Hayır, daha dikkatli ve zekice davranması gerekiyordu. Elizabeth'i bu konuda kendi tarafına çekebilirdi. Ama bunu nasıl yapacaktı?

Bir gerçek oldukça açıktı. Katherine'in Barry'yle evlenmesine izin veremezdi.

Pişman bir tavırla başını eğdi. "Ferman için mutluyum, Bess. Hem mutlu hem de minnettarım. Pişman olmayacaksın. İstediğin gibi, İspanyolları dize getireceğim."

Elizabeth başını salladı fakat bakışları sertti.

Liam gözlerinin içine baktı. "Beni affet. Ben arzuları olan bir adamım." Uzunca bir süre duraksadı. "Bir erkek için arzularının zirveye ulaştıktan sonra tatmin edilmemesi kolay bir şey değil."

Elizabeth'in ifadesi yumuşadı. "İlginç bir adamsın, Liam. Tam tamına bir serserisin ve bunun ne kadar çekici bir özellik olduğunu biliyorsun."

Liam onun gözlerine bakarak gülümsedi. "Ve siz de çekici bir kraliçesiniz, hanımefendi."

Kraliçe de gülümsedi. "Senden bir iyilik isteyeceğim. Bunu sana ceza olarak verecektim fakat şimdi... benim için bir iyilik ve sana ne kadar güvendiğimin bir göstergesi olacak."

Liam başını eğerek selam verdi. Fakat içten içe ne duyacağını merak ederek gerildi. "Emrindeyim."

"Onu buraya getirdin. Şimdi senden onu Barry'ye götürmeni istiyorum."

Liam şaşkınlığını da memnuniyetini de hemen gizledi. İçten içe galip gelmişti çünkü artık bu savaşı kazandığını biliyordu. "Nasıl istersen, Bess."

Elizabeth gülümsedi. Liam onun da kendisi kadar memnun olduğunu fark etti.

8. BÖLÜM

Ertesi gün Katherine akşam yemeğini öğle vakti, diğer birkaç yüz saray efradıyla birlikte ziyafet salonunda yedi. Salon çok büyüktü ve her biri on iki metre yüksekliğinde otuz muazzam "direk"le destekleniyordu. Kanvas duvarlar, taş görüntüsü verecek şekilde boyanmıştı ve çobanpüsküllleri, sarmaşıklar ve altın pullarla bezeli çiçeklerle süslenmişti. Tavan, gökyüzüne benzeyecek şekilde boyanmış; güneş, yıldızlar ve bulutlarla tamamlanmıştı ve aşağıya egzotik meyvelerle dolu dallar sarkıyordu. İzleyiciler için on sıra oturacak yer vardı ve büyük bir kısmı da doluydu. Salonda ayrıca iki yüz doksan tane pencere vardı.

Akşam yemeği sağır edici ve muhteşem bir curcunaydı. Katherine gözlerine inanamıyordu. Yemeğini yiyemiyordu ve bunun nedeni yalnızca kendilerini hevesli bir şekilde Campton Korusu'ndan Sör John Campton ile Hurry Köşkü'nün Lordu Edward Hurry olarak tanıtan iki iri beyefendinin arasında sıkışmış olması değildi. Görülecek çok fazla şey vardı.

Katherine istemeden de olsa ismini söyledikten sonra kendini bu beyefendilerin çapkınca amaçlarını açıkça belli eden tekliflerini geri çevirmeye çalışırken buldu. "Böylesine kaliteli ve güzel bir İrlandalı genç kız," diye kur yaptı Hurry. "Evinden bu kadar uzaktasın demek, tatlım?"

Katherine başıyla onaylamayı becerdi ve adamı cesaretlendirmemeye çalışarak tereyağlı, sıcak bir ekmeği ikiye böldü. Dirsekleri iki yanındaki beylerinkine çarptı. Hurry bir kez daha gevezelik yaptıysa da Katherine onu duymazdan geldi. Ekmeği çiğnerken tatlı üzümün tadını çıkaramadı. Bakışlarını etrafta gezdirmeye devam etti ve ilk

olarak diğer saray efradının yarattığı muhteşem manzaraya ve sonra tavana resmedilen gökyüzüne, son olarak da duvarlar boyunca dizili sıralarda oturan ve sürekli alt kısımda yemek yiyenlere seslenen neşeli ve kalabalık izleyicilere baktı.

Bir şeyler yemeye çalışmaktan vazgeçti. İştahı yoktu. Yemekten sonra refakatçisi gelecek ve eve yolculuğu başlayacaktı. Saray ne kadar ilgi çekici bir yer olsa da Katherine buradan ayrılacağı için çok heyecanlı ve mutluydu. Yakında Askeaton'da olacaktı ve yuvarlak kuleleriyle Lough Shannon'u çevreleyen ormanların üzerinde yükselen kare şeklindeki ortaçağ tarzı muhteşem kaleyi gözlerinin önüne getirebiliyordu. Fena halde sabırsızlanıyordu.

Çok yakında Hugh'yla yeniden birleşecekti. Hugh'nun ne kadar şaşıracağını gözünde canlandırmaya çalıştı. Muhtemelen bunca yıldan sonra Katherine'in çoktan öldüğünü düşünüyordu. Rahibe olduğu düşüncesine az kalsın yüksek sesle gülecekti. Onun istediği şey evlenmek ve bebek sahibi olmaktı.

Hugh'nun eşi olarak önünde parlak bir gelecek olduğuna şüphesi yoktu. Hugh Barry cesur ve güçlü bir adama dönüşmüş olmalıydı. Babası ve kuzenlerinin hepsi yapılıydı ve hiçbiri de çirkin değildi. Ve Katherine, Hugh'yu seviyordu. Onun kollarındayken, tam da kendisine yaraşır şekilde Denizlerin Efendisi olarak anılan altın korsanla ilgili her şeyi unutacaktı.

Fakat Katherine kendini Hugh'nun yatağında, onun kollarının arasında yatarken hayal edemiyordu. Şüphesiz, uzun süredir onu görmediği ve öldüğünü düşündüğü için.

Ayrıca evlendikten sonra babasını serbest bırakmanın bir yolunu da arayacaktı. St. Leger Malikânesi'nde yoksul bir tutsak olarak kalmasına dayanamazdı. Kraliçe iyi niyetli bir dost olduğunu kanıtlamıştı. Katherine saraya dönmeye ve Kraliçe'nin huzuruna çıkarak babasının haksız yere tutsak edildiği konusunda onu ikna etmek için yalvarmaya karar verdi. Babasının unvanını ve topraklarını geri alabilme umudunun olmadığını biliyordu fakat en azından İrlanda'ya, doğduğu Askeaton'a dönebilirdi.

Katherine muhteşem salona bir kez daha göz gezdirdiğinde, geri dönmenin pek de umurunda olmadığını anladı.

Katherine nihayet kalaylı tabağını kenara iterken endişelerini gözardı edemedi. İştahsızlığının asıl nedeniyle yüzleşmek zorundaydı. Hugh'nun hayatta olduğuna ve onunla evleneceğine çok sevinmişti ama bir yandan da korkuyordu. Yıllardır onu görmüyordu. Yeniden bir araya gelmeleri nasıl olacaktı? Ya artık Katherine'i istemiyorsa? Neden bunca yıldır onu yanına aldırmamıştı?

Hem neden Liam O'Neill'ın görüntüsü sürekli zihnini meşgul ediyordu ki?

"Neden kara kara düşünüyorsun, sevgilim?" diye sordu tok ve tanıdık bir ses.

Katherine gerildi.

Katherine'in arkasında eğilip yeniden konuşmaya başladığında, nefesi kızın kulaklarını okşadı. "Artık eve dönüyorsun. İçin mutlulukla dolup taşmıyor mu?" diye takıldı Liam.

Katherine döndü, başını kaldırıp ona baktı. Sanki düşünceleriyle onu yoktan var etmiş gibiydi. "A... ama sen burada ne yapıyorsun!"

Liam kahkaha attı ve Katherine ile ona yer açmaya çalışan Lord Hurry'nin arasına sıkışıverdi. Hemen ardından Liam'ın taş gibi bacağının kendisininkine dayandığını hissetti ve Liam onun elini tuttu.

"Günaydın, sevgilim," diye mırıldandı, sanki yatak odasında, hatta yatakta yalnızlarmış gibi.

Katherine elini hızla geri çekti. "Kule'de değilsin!"

"Hayır, değilim."

"Anlamıyorum." Kalbi hızla çarpıyordu. Sıcak bacağı kendi bacağına dayanmıştı. Katherine kımıldamaya cesaret edemedi.

"İyi kalpli Kraliçe işlediğim günahları bağışlamayı uygun gördü," diyerek kahkaha attı. Elini hemen Katherine'in bacağına koyarak bir kez sıktı.

Katherine, Liam'm elini itti. "Yani, kendini serbest bıraktırabilmek için o altın cazibeni kullandın, serseri!"

"Olabilir." Liam'm gri gözleri parıldadı.

Katherine inanmadığını gösteren bir ses çıkardı. "Kraliçe'nin bile seni reddedememesine şaşırmadım." Katherine ona sırtını dönmeye

çalıştı fakat o tarafa dönmek fazlasıyla rahatsızlık verici olduğundan tabağına dönmek zorunda kaldı.

"O güzel dudaklarının arasından bir iltifat mı döküldü yoksa Katherine? Bu günleri göreceğim hiç aklıma gelmezdi. Buna hak ettiği değeri vermeliyim."

Katherine çok öfkelenmişti. Bıçağını etine sapladı. "Neye istersen ona değer verebilirsin, O'Neill."

Liam gülümsedi. "Ah, o halde sana vermeyi tercih ederim."

Katherine'in karşılık vermesine fırsat bırakmadan ona biraz daha sokuldu ve eli yeniden kızın bacağından yukarıya doğru çıkmaya başladı. "Neden öfkelisin, canım? Asılmaktan kurtulduğumu gördüğüne mutlu olacağını sanmıştım," diye fısıldadı.

"Seni hayatta ve sağlıklı olarak görmekten hiç mutlu değilim!" Katherine dirseğiyle Liam'ın omzuna vurup elini bacağından çekmesini sağlamayı başardı. "Yemek yemeğe çalışıyorum, O'Neill ve ayrıca sohbet etmek istesem bile bu kişi sen olmazdın."

"Haydi, Katherine, itiraf et. Kalbin taştan değil. Hele de ben söz konusu olduğumda. Benim için endişelendin." Hâlâ ona sokulmuş vaziyette olduğundan Katherine, Liam'ın nefesini yanağında ve boynunda hissedebiliyordu.

Katherine için bu kadarı yeterdi. Ufacık, minicik bir doğruluk payı olsa da onun duymak istediği şeyi asla itiraf etmeyecekti. "Sen endişeleneceğim son kişisin. Şimdi defol buradan!"

Liam kahkaha attı. "Korkarım bunu yapamam, canım."

Katherine ateş saçan yeşil gözlerini ona çevirdi. "Senin öldürmek veya yaralamak gibi işlerin yok mu, korsan? Yoksa bana işkence etmek için mi uğradın?"

"Bugün işlemem gereken acil bir cinayet yok," dedi çabucak. "Fakat yarın, ah, bu bambaşka bir hikâye."

"Madem sen kalmakta ısrar ediyorsun o zaman ben giderim." Katherine'in hareket etmesi imkânsızdı çünkü Liam hemen elini tutmuştu.

Kızın göğüslerine baktı. "Fakat işkence etmek konusunu bugünden yapılacak işlerimin arasına ekleyebilirim, Katherine. Tatlı, yumuşak ve emerek yapacağım bir işkence olabilir."

Katherine'e ateş bastı. "Ne saçmaladığın hakkında bir fikrim yok."

"Bence yalan söylüyorsun," diye mırıldandı Liam.

Masadan kalkmak için elini Liam'ın elinden kurtarmaya çalıştı. Böylece artık onunla alay etmesine, öneri ve imalarda bulunmasına ve o koca vücudunun bu kadar yakın olmasına katlanması gerekmeyecekti.

Oysa Liam çok rahattı. Katherine'in elini bıraktı ama bırakmadan önce parmaklarını okşadı. "Katherine, yemeğini bitirmeni öneririm. Whitehall'dan ayrıldığımızda, yeniden karnımızı doyurmak için fazla şansımız olmayacak."

Katherine sıçradı. "Ne?"

"Whitehall'dan ayrıldıktan sonra mola vermeyi düşünmüyorum," dedi Liam. "Akşamüstü denize açılıp en kısa sürede yola çıkmak istiyorum."

Katherine hiçbir şey söyleyemeden ona bakıyordu.

Liam hem miskin hem de tehlikeli bir ifadeyle gülümsedi. "Kraliçe sana anlatmadı mı? Evine kadar ben sana refakat edeceğim."

Katherine kulaklarına inanamıyordu.

"Haydi, sevgilim, bu kadar öfkeli görünmeyi bırak. Üzerime alınabilirim."

"Kraliçe'nin aklında kimbilir ne vardı!" diye haykırdı Katherine. "Kesin onunla şakalaşıp yalan söylemişsindir!"

Katherine'e çapkın bir ifadeyle baktı. "Ne şakalaştım ne de yalan söyledim, canım. Kraliçe suçlarımın bedelini ödememi istedi ve seni yolculuğundan alıkoyan kişi ben olduğum için bu yolculuğunu tamamlamanı sağlamak da bana düşüyor." Sırıttı.

"Seninle gitmeyeceğim," dedi Katherine. "Beni eve götürmek gibi bir niyetin yok! Beni kaçıracaksın ve..." Duraksadı. Yanakları kızardı.

Liam kahkaha attı. "Sana başka ne yapacağımı düşünüyorsun?"

Katherine masayı sıkıca kavrayarak ayağa kalkmaya hazırlandı. Kaçma dürtüsü içinden geliyordu.

Liam o kocaman ellerinden biriyle ve bu kez daha kuvvetli bir şekilde Katherine'in elini kavradı. Katherine artık hareket edemiyordu. "Katherine, seni Hugh'ya götüreceğim. Seni ikinci kez kaçırarak Kraliçeyi öfkelendirecek ve daha fazla şüphe çekecek kadar aptal değilim. Fakat..." Gözlerinde puslu bir bakış belirdi, omuz silkti.

Katherine'in kalbi deli gibi çarpıyordu. Ona inanmaya cesareti var mıydı? Onu ikinci kez kaçırarak Kraliçe'ye karşı gelmeyeceğine ve onu evine götüreceğine inanabilir miydi? Çok şaşkındı ve düşünemiyordu. Ona inanması gerektiğini düşündü. Kraliçe onu bağışlamışken onu yeniden kızdırmakla büyük aptallık ederdi. Katherine içinde acı bir kıskançlık duygusu hissetti. Kraliçe'nin böylesine bir çılgınlığa razı gelmek, lanet bir korsanı bağışlamak ve ona Katherine'i eve götürme cezası vermek için fena halde baştan çıkarıldığı kesindi. Katherine, Liam'ın gözlerine baktı. Liam'm onu baştan çıkarma çalışmalarına devam edeceğinden şüphesi yoktu.

Kendi kendine bu konuda başarılı olmayacağına söz verdi.

Boğazını temizledi. "Kraliçe, Hugh'yla yapacağım evliliği onayladı."

Liam cevap vermedi.

"Hugh'ya ait bir şeye el uzatacak olursan da Kraliçe'yi öfkelendirirsin."

Liam hâlâ yorum yapmıyor, gümüşi gözleriyle ona bakıyordu.

"Yani önünde bir engel var, O'Neill."

Liam sonunda gülümsemeye başladı. Katherine huzursuzlandı. Ganimeti elinden alınmış bir adam gibi görünmüyordu. "Gerçekten önümde bir engel var mı, Katherine?" diye sordu.

Katherine dikkatli davranarak karşılık vermedi. Göz göze geldiler, bakıştılar.

İçgüdüleri onu masadan kalkma zamanının geldiği konusunda uyardı. Neredeyse sıçrayarak ayağa kalktı ama geç kalmıştı. Liam eliyle kızın çenesini kavradı ve kımıldamasına engel oldu. Katherine'in dizleri büküldü, yeniden oturdu. Liam, kızı kendine çekti ve dudaklarını onunkilere bastırdı.

Katherine ellerini Liam'm omuzlarına bastırarak onu itmek istedi fakat çabası nafileydi. Daha da kötüsü, Liam baş ve işaretparmaklarıyla hafif bir baskı uygulayınca Katherine'in dudakları aralandı. Ve o anda Liam'ın dili, ağzının derinliklerine daldı. Bu saldırının ardından bir tanesi daha geldi. Katherine bedeninden kasıklarına yayılan bir ılıklık hissetti.

Liam'm dudaklarının arasında şaşkınlığını belirten bir ses çıkardı. Dili daha rahatsız edici bir şekilde hareket etmeye başladı. Katherine'in bedeni sarsıldı. Liam onu öpmeye devam ettikçe Katherine iyice ser-

semledi. Bedenini ele geçirmeye başlayan rahatlamaya karşı koyarak Liam'ın omuzunu yumruklamayı başardı. Liam hırlayarak karşılık verdi ve onu öpmeye devam ederek bu kez dilini onunkinin etrafında gezdirdi.

Katherine bir ses çıkarabilmeyi becerdi fakat boğuk ve pek de itiraz etmeyen bir sesti. Nasıl olduysa yumrukları çözüldü ve elleriyle Liam'ın omuzlarını kavradı.

Liam dudaklarını onunkilerden güçlükle ayırdığında gülmüyordu, gözlerinden ateşler çıkıyordu. Katherine kocaman açtığı gözleriyle, soluksuz kalmış bir şekilde ona baktı.

Kadınların fısıldaşmaları ve kıkırdamaları, şehvet düşkünü adamların tezahürat ve ıslıkları duyuldu. Sonra tüm salonda bir alkış tufanı koptu ve seyirciler onlara neşeli tezahüratlarda bulundu. Katherine irkilerek kendine geldi ve delirmiş gibi etrafına bakındı. Yüz kadar erkek kötü niyetli gözlerle ona bakıyor, yüz kadar kadın ise aç gözlerle Liam'ı süzüyordu. Katherine ayağa fırladı. Liam bu kez kalkmasına izin verdi fakat kızın dirseğini bırakmadan kendisi de ayağa kalktı. "Önümde bir engel varsa, o zaman söyler misin lütfen, bu neydi şimdi?"

Katherine onun sarsılmaz bakışlarıyla buluştu ve çok yakında namusunu kaybedeceğinden korktu.

Nasıl olduysa işler değişmişti. Fakat nasıl bir oyun oynadıklarını bilmiyordu. Yalnızca kendisinin hâlâ ganimet olduğunu ve Liam'ın bu ganimet üzerinde hak iddia ettiğini biliyordu.

Birkaç saat sonra Katherine, denizde hızla ilerleyen *Deniz Hançeri*'ndeydi. Birkaç gündür Juliet hiç aklına gelmemiş olsa da şimdi arkadaşım gördüğüne sevinmişti ve iki kız sıcak bir şekilde kucaklaştılar. Juliet'in korsan gemisinde geçirdiği zaman olaysız geçmişti fakat Katherine'in anlatacak çok fazla şeyi vardı. Juliet'e, Liam onu babasını görmeye götürdüğünden beri olanların hepsini anlattı. Juliet fal taşı gibi açtığı gözlerle arkadaşını dinledi.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Juliet sonunda.

"Seni eve götürmek için Cornwall'a gidiyoruz," diye karşılık verdi Katherine. "Sonra O'Neill'm beni Hugh Barry'ye götürmesi gerekiyor."

Juliet, Katherine'in elini tuttu. "Neden yüzün bu kadar asık?"

Katherine solgun yüzüyle doğrudan arkadaşının gözlerine baktı. "Çünkü korsanın bu gece bana yapmayı planladıklarından korkuyorum."

Guy, efendisinin kamarasının kapısını açtı ve Liam elinde ağır bir tepsiyle içeri girdi. Alacakaranlık çökeli çok olmuştu. Lambalar yakılmıştı ve kamaranın içi sıcak bir şekilde aydınlanmıştı. Tepsiyi yemek masasının üzerine bırakıp kızlara baktı. Juliet'in yatakta uzanmış ve Katherine'in de onun yanma oturmuş olduğunu görünce şaşkınlıkla gözlerini açtı. Bu nasıl bir oyundu? Katherine onu bu şekilde engellemeyi mi düşünüyordu? Neşelenemeyecek kadar öfkelenmişti.

"Başka bir ihtiyacınız var mı, efendim?" diye sordu Guy.

Liam döndü ve iki yıl önce Cherbourg'daki limanda aylak aylak dolaşırken bulduğu yetime sevgi dolu bir ifadeyle baktı. "Hayır," dedi. "Biraz dinlen, evlat. Başarıyla tamamladığın bir günün ardından bunu hak ettin."

Guy kendisini öven bu basit sözlere sevindiğini saklayamayarak hemen gülümsedi, adeta yüzü aydınlandı. Gitmek için arkasını döndü.

"Barbut ve tavla yok," diye seslendi Liam arkasından.

Guy, Liam'a baktı ve kızardı. "Emredersiniz Kaptan."

Guy kamaranın kapısını kaparken Liam kızlara baktı. Juliet inledi.

Liam iç geçirdi. Bunu düşünmeliydi. Kaderin işine karışacağını veya Katherine'in bunu görev edinerek kendisini engellemeye çalışacağını bilmeliydi.

Yatağa doğru yürüdü. Katherine'in bakışlarını ondan kaçırdığının ve ne kadar sessiz ve diken üstünde oturduğunun farkındaydı. Kendisi de nedense diken üstündeydi. Bu geceyi sabırsızlıkla bekliyordu. Katherine'le kendi yatağında, onu baştan çıkararak ve mutlu ederek geçireceği bir gece olacaktı.

"Juliet'in hasta olduğunu görüyorum," dedi.

Katherine sonunda başını kaldırdı. "Midesi kötü. Çok ağrısı var. Onu yalnız bırakmaya korkuyorum."

"Tüm gece inleyecek mi merak ediyorum."

"Bilmiyorum," diyerek kestirip attı Katherine.

Liam elini uzatıp Juliet'in alnına dokundu. Juliet gözlerini açmadı. Yanakları kızarmıştı fakat bunu rujla da yapmış olabilirdi. "Ateşi yok."

"Hayır."

"Sanırım onunla kalmak istiyorsun?" Katherine öyle hevesli bir şekilde başını salladı ki Liam neredeyse kahkahayla gülecekti. İçini çekti. "Katherine yarın Juliet bu gemiden ayrılacak. Ve yolculuğumuzun geri kalanında yalnızca sen ve ben olacağız."

Katherine'in rengi attı.

Kızın o minik burnunu istediği gibi öpebilmek için yaklaştı. "Yalnızca kaçınılmaz olanı erteliyorsun," dedi, yumuşak bir sesle.

Katherine'in kaşları havaya kalktı fakat sesini çıkarmadı.

Liam, esmer kızın gerçekten hasta olma ihtimaline karşı Katherine'e biraz rahat vermeye karar vererek aniden döndü. Yemek tepsisini masada bırakıp kamaradan çıktı.

Ertesi sabah geri döndüğünde, tepside tek bir lokma bile kalmamıştı.

Thurlstone Köşkü, Cornwall

"Juliet! Sana zarar verdiler mi?"

Juliet'in eniştesi genellikle ince ve ilgili bir adam değildi fakat onu gördüğünde dudaklarından dökülen ilk sözcükler bunlar oldu. Juliet gözleri dolu bir şekilde ona gülümsemeyi başardı ve gözyaşlarının sebebi sonunda eve dönmüş olmaktan duyduğu mutluluktu. "Bir macera yaşadım, enişte," dedi, oldukça çekingen bir tavırla. Eniştesi onu her zaman sindirmeyi başarırdı.

"Ben buna macera demezdim," dedi, sert ses tonuyla. "Fakat geri döndün ve iyi görünüyorsun." Hixley, ciddi bir ifadeyle Liam O'Neill'a döndü. Juliet'i evine getiren korsan, kızın gemisini denizde nasıl ele geçirdiğini ve sonra Kraliçe'nin ona Juliet'i derhal Thurlstone'a götürmesi gerektiği talimatını verdiğini soğukkanlılıkla anlattı. "Umarım sizi neden akşam yemeğine davet etmeyeceğimi anlarsınız, Kaptan."

Liam ifadesizce omuz silkti. "Sizinle yemek yemek gibi bir isteğim yok, Sör William çünkü geri götürmem gereken bir gemim var." Sonra

soyluların yaptığı gibi belirgin bir şekilde eğilerek Juliet'e selam verdi. Gitmek için kapıya yöneldi.

Juliet önce şaşırdı sonra arkasından koştu. "Kaptan! Kaptan O'Neill!"

Liam duraksadı, hafifçe kıza dönerek kızıl kahverengi kaşlarından birini kaldırdı.

"Lütfen, Katherine'e iyi bakın ve ona da bir zarar gelmemesini sağlayın," diye yalvardı Juliet.

Liam bir dakika kadar Juliet'e baktı. "Ona iyi bakacağım," dedi sonunda. "Söz veriyorum." Ve sonra oradan ayrıldı.

Juliet endişeli gözlerle arkasından bakmaya devam etti.

"Benimle gel, Juliet," dedi Richard. "Seninle konuşmak istiyorum."

Juliet gülümsemekten aciz, döndü. Amcası orta boyluydu fakat oldukça iriydi. Yüzü hoştu fakat kahverengi gözleri katı, bakışları acımasızdı. Juliet'in babası hastalandıktan sonra, ölümünden hemen önce onu mal varlığının vasisi olarak görevlendirmişti. Annesi ise babasından yıllar önce ölmüştü. Juliet ve Hixley'nin kan bağı yoktu; teyzesiyle evlendikten sonra Juliet'in eniştesi olmuştu. Thurlstone Köşkü'nün kuzeyindeki Atlantik sınırında kendisine ait görkemli bir evi vardı. Juliet bu veraset işinin adamın zamanını kendi evi, eşi ve çocukları ile Thurlstone arasında bölmesine sebep olduğunu biliyordu.

Merakı giderek büyüyordu. Eniştesinin ne konuşmak istediğini tahmin ediyordu fakat bu bir konuşma olmayacaktı. "Enişte, daha yeni geldim; açım, yorgunum ve oldukça da kirliyim. Akşam konuşsak olur mu?"

"Akşam konuklarımız var," dedi Richard, tekdüze bir sesle.

Juliet'in başka seçeneği kalmamıştı, evin içinde onu takip etti. Thurlstone ortaçağdan kalma bir evdi fakat büyükbabası tarafından bulunan ve o zamandan bu yana büyük bir emekle çıkarılan demir madeni sayesinde varlıklı bir evdi. Tüm duvarlar parlak renkli kilimlerle kaplıydı. Onların tepesinde hanedan armaları asılıydı ve üzerlerinde kırmızı bir fon ve altın renkli bir şeridin üzerinde siyah renkli Strathclyde ejderhası vardı. Ayrıca duvarları, nesillerdir ailede olan, ortaçağdan kalma silahlar süslüyordu. Çapraz duran kılıçlar, bir gürz ve hançer ve süs amaçlı birkaç mızrak da vardı. Ahşap tavandan Strathclyde flamaları sarkıyordu.

Juliet'in babası ölmeden önce köşke eklenmiş uzun, tuğlalı bir koridora girdiler. Richard cam pencerelerden birine döndü, Juliet de bir banka oturdu.

"Seni neden eve çağırdığımı elbette biliyorsun."

Juliet başıyla onaylarken, çok mutlu olması gerektiğini bildiği halde kendini berbat hissediyordu.

Eniştesi ona döndü fakat bakışları sanki onu tam olarak görmüyordu. "Evlenmek için hâlâ biraz küçük olduğunu biliyorum fakat ben yaşlanıyorum, Juliet ve iki evle birden düzgün bir şekilde ilgilenmek benim için çok zor."

Juliet bir şey söylemeyecek kadar nazik davranmaya karar verdi. Fakat sesi titreyerek, "Fakat ben haziranda on altı yaşıma basacağım."

Eniştesi umursamaz bir tavırla omuz silkti. "Evlenebileceğin taliplerin bir listesini çıkardım. İyi ailelerin çocukları ve bir sonraki yaş gününde nişanını yapmayı planlıyorum." Doğrudan Juliet'in yüzüne baktı. "Taliplerin seninle tanışmak istiyor."

Juliet alt dudağının titremesine engel olamadı. Talipleri onunla tanışmak istiyordu. Juliet o kadar da saf değildi. Bu talipler onun sıska bir ucube veya şişman bir inek olup olmadığını görmek istiyorlardı. Fakat o hiçbiriyle tanışmak istemiyordu.

"Sevinmiş gibi görünmüyorsun, Juliet."

Eniştesine tüm çabaları için teşekkür etmesi gerektiğini biliyordu. Fısıldayarak, "Ben daha on beş yaşındayım. Diğer kadınlar on sekiz yaşından önce evlenmiyorlar," dedi.

"Thurlstone'u çekip çevirecek birini bulmam gerekiyor," dedi Richard, sert bir şekilde.

Juliet eniştesinin gözlerine baktı. "Ya... ya ondan hoşlanmazsam?"

Richard şaşkınlık içinde ona baktı.

Juliet kızararak bakışlarını bacaklarına indirdi.

"Saçmalama," diye azarladı Richard. "Ağlamaya başlarsan, Juliet, seni küçük bir çocuk gibi odana yollarım."

Juliet bir şey söylemedi. Ağlamadı.

Richard devam etti. "Doğrusunu istersen, taliplerinin listesi uzun değil. Üç katı kadar taliple görüştükten sonra üç olasılıkta karar kıldım."

Üç olasılık. Yalnızca üç adamın önüne çıkması gerekiyordu. Bu onu rahatlatmadı. Juliet sonundaher şeyin ne kadar yakında gerçekleşeceğini anlamaya başladı. Haziranda nişanlanmış olacaktı. Ah, Tanrım. Tanımadığı, istemediği ve sevmediği bir adamla.

Juliet ayakta olduğunu fark etti. Sözcükler ağzından zorlukla döküldü. "Teşekkürler, enişte. Yaptıkların için minnettarım."

Sonunda yatak odasında yalnız kaldığında, uzanıp yastığına sarıldı ve aşkın hayalini kurarken bunun kendisine neden çok görüldüğünü merak etti.

Juliet gitmişti. Katherine, kollarını bedenine sararak Liam'ın kamarasındaki pencerenin önünde durdu ve kırmızı bir ateş topunu andıran güneşin az önce Cornwall tarafında gittikçe alçalmasını izledi. Gemi, kuzeydoğuya, İrlanda kıyılarına doğru hızla ilerlemeye devam ediyordu.

Atlantik Okyanusu'ndalardı. Atlantik, Manş Denizi ve Corn kıyılarından çok daha azgındı. Kuvvetli ve ve elverişli rüzgâr gemiyi dalgaların arasında sürüklerken Katherine bacaklarını iyice aralamış, bir omuzunu duvara yaslamıştı. Güneş şimdiden ufukta alçalmış, gökyüzü kararmaya başlamıştı. Bu gece Liam O'Neill'dan nasıl kurtulacaktı?

Katherine'in buna verecek bir cevabı yoktu. Sürekli Kraliçe'nin Ziyafet Salonu'nda onu öpüşünü hatırlıyor, dizlerinin bağı çözülüyor ve kanı kaynıyordu.

Katherine yüzünü pürüzsüz, ahşap duvara sürdü. Öpücüğü düşündü. Ürperdi. Liam'm ellerini, o tehlikeli ellerini düşündü.

Hugh'yu düşündü. Kavuşmak için yanma gittiği adamı. Evleneceği adamı. Ah, Tanrım. Zihninde Liam O'Neill'a yer yoktu. Bu kadar mükemmel ve erkeksi olduğu için cehenneme kadar yolu vardı.

Kapının sürgüsünün çekildiğini duyduğunda donup kaldı ve hafifçe döndü. Gelen yalnızca küçük çocuk, Guy'ydü.

Katherine'in akşam yemeğini getirmişti. "Kaptan tek başınıza yemenizi söyledi. Daha sonra aşağıya gelecekmiş."

Katherine Guy'a baktı. "Ne kadar sonra?"

Guy omuz silkip kamaradan çıktı.

Katherine tepsiye baktı. Kızarmış balığın ve taze ekmeğin kokusunu alabiliyordu fakat iştahı yoktu. Yeniden pencereye döndü. Güneş batmıştı. Artık deniz de gökyüzü gibi siyahtı ve birinin nerede bittiğini, diğerinin nerede başladığını ayırt etmek imkânsızdı.

Katherine orada dikilip düşünmeye çalıştı. Ama bu imkânsızdı. Neler olacağını biliyordu. Yıldızların göz kırpmalarını izledi. Ayın doğuşunu izledi. Dolunay vardı. Beklenti ve korku savaş halindeydi.

Yine de Liam'la savaşması gerektiğini biliyordu. Savaşması ve kazanması gerekiyordu.

Masaya doğru yürüdü ve kendine, kadınların genellikle içtiği bira yerine bir kadeh Fransız şarabı doldurdu. Sinirlerini yatıştırmasını umarak hızlı yudumlar aldı. Herhangi bir etkisi olmuş gibi görünmüyordu.

Liam elinde ufak bir ışıkla kapının eşiğinde belirene kadar karanlıkta durduğunu fark etmemişti. Gerildi, Liam'a baktı.

Liam ona gülümsedi ve sonra kapıyı dikkatlice kapadı. Acelesi yokmuş gibi ağır adımlarla içeri girdi. Bir kez daha Katherine'e baktı. Katherine'in kalbi deli gibi çırpınıyordu. Liam'ın niyetini anlamamak imkânsızdı. İmkânsızdı.

Katherine'i süzdükten sonra bakışlarını masaya çevirdi fakat yemeğine hiç dokunmamış ve yarım kadeh şarap içmiş olduğunu gördüğü halde hiçbir şey söylemedi. Ondan uzaklaşarak yatağa yöneldi. Katherine, elindeki mumu, yatağın başucunda bu amaçla yapılan küçük oyuğa yerleştirişini ve üzerini tepesi açık bir cam lambayla kapayışını izledi. Oyuğun kapağını kapadı ve Katherine'e döndü. "Buraya gel, Katherine."

"Ne?"

"Gel." Liam bacaklarını açmış, ellerini beline koymuş bekliyordu. Mum ışığı üzerine vuruyordu. Katherine bacaklarının arasındaki kabarıklığın her zamankinden daha fazla göze çarptığını fark etti. "Yatağa gel."

"S-seninle yatmayacağım."

Liam inanılmayacak kadar kendinden emin ve bir o kadar da baştan çıkarıcı bir şekilde gülümsedi. "Bu yatak ikimizi de alacak kadar geniş."

"Sadece yatağı paylaşmayı düşünmüyorsun!" diye bağırdı.

"İstemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin," dedi, ipeksi ve yumuşak bir sesle.

Katherine boğulur gibi bir ses çıkardı.

"Katherine, buraya gel."

Katherine duraksadı ve sonra hızla kapıya yöneldi çünkü kilitli olmadığını biliyordu. Daha kapıya ulaşamadan Liam onu yakaladı ve onu fazla sert olan vücuduna bastırırken kulağına yumuşak bir sesle fısıldadı. "Seni istiyorum, Katherine."

Katherine donup kaldı. Liam arkasındaydı, kollarını Katherine'in beline sarmıştı; muazzam erkekliği kalçalarının arasında, dudakları ise ensesindeydi. "Seni mutlu etmek istiyorum, Katherine," dedi yumuşak bir sesle, sonra kollarına alıp yatağa götürdü.

9. BÖLÜM

Liam, Katherine'i yatağın tam ortasına bıraktı ve üzerine uzandı. Liam bir an onun gözlerine baktı ve o anda Katherine, göğsünden ayak parmaklarına kadar Liam'ın her bir santimini hissetti. Liam kalçasını onunkine bastırınca erkeklik organı Katherine'in kadınlık organının üzerinde belirgin bir şekilde hareketlendi.

Her şey ışık hızıyla Katherine'in zihninden geçti. Manastır ve oradan kaçarcasına ayrılışı, kaçtığı Fransız gemisine vahşice yapılan saldırı ve Liam'm tüm olanları kendi krallığıymış gibi üst güverteden izleyişi. Ve Hugh. İsmini, evini ve çocuklarını ona vermek için bekleyen Hugh.

"Katherine, canım," dedi Liam, boğuk bir sesle, başparmağıyla kızın yanağını okşayarak. Eli titriyordu.

Katherine, Liam'm hülyalı gözlerine bakınca orada gördüğü etkileyici ve güçlü arzudan neredeyse büyülendi. Fakat Katherine kendini tamamen bırakmadı. Aklı, az da olsa başındaydı. Boştaki ellerini Liam'ı tırmalamak veya kendisini bırakmaya zorlamak için kaldırdı. Fakat daha dokunamadan Liam onu bileklerinden yakaladı ve o kadar ani bir şekilde başının üzerine kaldırdı ki Katherine kollarından omuzlarına yayılan acıyı hissetti. Liam kendi güçlü bacaklarıyla onun bacaklarını hapsederek kımıldamasını engelledi. "Rahatla!" dedi, emreder gibi. "Lanet olsun be kadın! Sana zarar vermeyeceğim!"

"Yalan söylüyorsun!" diye bağırdı Katherine. Onu öpüşünü, ellerini ve onun bedeninin altında titreyen bedenini düşündü. "Beni mahvedeceksin, bana tecavüz edeceksin!"

Liam çok ciddiydi. "Sana tecavüz etmek gibi bir niyetim yok. Ne şimdi ne de bundan sonra. Bu yüzden bana karşı koymayı bırak."

"Sana inanmıyorum," dedi Katherine. "Sen Shane O'Neill'ın oğlusun!"

"Bu talihsiz gerçeğin bana sürekli hatırlatılmasından çok sıkıldım," dedi sert bir sesle.

"O halde bir beyefendi gibi davranmalısın." Katherine yeniden karşı koymaya çalıştı fakat beceremedi. "Annene tecavüz etmişti, öyle değil mi? Zavallı Mary Stanley!"

Liam'm burun delikleri açıldı, bakışları biraz daha karanlık bir ifadeye büründü fakat ses tonu normaldi. "Ben babam değilim, Katherine. Bunu hiç unutma. Ve şimdi," gülümsemesi gözlerine kadar ulaşmadı, "bunu kanıtlayacağım." Onu öpmek için eğildi.

Katherine yüzünü yana çevirdiği için Liam'm dudakları yanağına denk geldi ve orada çok yumuşak bir şekilde oyalandı. Öpücükleri kuştüyü kadar hafifti. Katherine nefes nefeseydi. "Ben Hugh'ya aitim!"

"Bu geceden sonra senin için yalnızca tek bir erkek olduğunu anlayacaksın ve bu kişi Hugh Barry değil." Liam hâlâ kızın bileklerini başınm üzerinde tutuyordu fakat bunu tek eliyle yapıyordu. Diğer eliyle yüzünü kendine çevirip dudaklarını öptü.

Katherine çıldırmış gibi kurtulmaya çalıştı fakat bu eylemi yalnızca Liam'm ereksiyonunu azdırmaya yettiği için çabalamayı bıraktı. Bu kez Liam ona ağzını zorla açtırmaya çalışmadığı için Katherine dudaklarını kapalı tutuyordu. Fakat Liam'm acelesi varmış gibi görünmüyordu. Dudaklarını onunkilere hafifçe değdirdi. Katherine'in sıkıca kapadığı gözlerinin kenarında yaşlar belirdi. Liam daha şimdiden kızın bedeninde bir arzu tufanını serbest bırakmıştı ve Katherine bunu yapacağını biliyordu.

Liam duraksadı ve mırıldayarak, "Kendini bana bırak, sevgilim," dedi. Katherine yüzünü yana çevirdi.

Katherine soluk soluğa, "Kraliçe, Hugh'yla evliliğimi onaylıyor!" dedi.

Liam'm gri gözleri parladı. "Bess fikrini değiştirmesiyle ünlüdür."

Katherine, içten içe Liam'ın pozisyonunu değiştirmesini diledi, böylece sürekli zonklayan erkekliğinin her bir santimini hissetmeyecekti. "Eğer bunu gerçekten yaparsan sana çok öfkelenecektir!"

Liam gülümsedi, eğildi ve diliyle, Katherine'in sımsıkı kapadığı dudaklarını aralamaya çalıştı. Katherine'in sıkıca kapadığı ağzı biraz gevşedi fakat boğazından yükselen mırıltıyı geri yutmayı becerdi.

"Bess konusunda endişelenme," diye mırıldandı ve diliyle dudaklarının önce bir kenarına sonra da diğerine dokundu. Durdu, gözlerine baktı, "Bess'le başa çıkabilirim," dedi boğuk bir sesle.

Katherine şaşkınlıktan kaskatı kesildi. Liam konuşurken kalçasıyla çok yavaş ve yumuşak daireler çiziyor ve gözlerini Katherine'den hiç ayırmıyordu. Liam'm yaptığı hareketlerle, kaya gibi organı Katherine'in bacak arasındaki yumuşak, arzuyla yanan kıvrımlarında ileri geri sürtününce Katherine o anda boğulacağını sandı. Sonunda soluk soluğa, onunla birleşmek için Liam'm altındaki vücudunu yay gibi gerdi.

Liam gülerek dudaklarını onunkilere bastırdı ve dilini kızın ağzının içine daldırdı. Katherine ona direnemeyeceğini biliyordu. O istemese de kalçası Liam'ınkilerin altında çaresizlik ve arzuyla kaıvramp duruyordu. Bedeni tutuşmuştu. Aklında tek bir düşünce vardı. Zaten aralamış olduğu bacaklarını biraz daha açarak Liam'ı tamamen içine almak.

Hugh. Hugh'yu unutmamalıydı. Shane O'Neill. Hem bu adamın babasının kim olduğunu hem de bu adamın bizzat kim ve ne olduğunu aklından çıkarmamalıydı. Acımasız bir korsan ve katil. Liam O'Neill'e bekâretini veremezdi. Yoksa tüm hayatı mahvolurdu.

Katherine bu düşünceye tutunarak Liam'm dilini ısırdı.

Liam acı ve öfke dolu bir sesle inleyerek hızla başını kaldırdı. Katherine de çok ileri gittiğini geç fark ederek bağırdı. Neyse ki Katherine ısırdığı sırada Liam dilini geri çekiyordu ve bu nedenle Katherine adamın ağzının kenarlarında kan filan görmedi.

Şimdiyse eliyle ağzını kapamış, öfkeden deliye dönmüş bir halde yatağın yanında dikiliyordu. Katherine serbest kaldığını fark edince hemen doğrulup yatakta oturarak ondan olabildiğince uzaklaştı.

Sonunda tükürür gibi, "Sürtük!" deyince, Katherine ağzında bir kırmızılık gördü. "Lanet olasıca sürtük!" Liam'm yüzü sert ve acımasızdı.

Katherine büyük bir tehlikede olduğunu bildiği için çığlık çığlığa bağırdı. "Hayır! Özür dilerim!"

Liam ona doğru uzandı, kolunu yakaladı ve onu yatağın ortasına kadar çekti, sonra da onu itip sırtüstü yatırdı. Liam, Katherine'in fırlayıp kalkmasına fırsat vermeden yatağın perdesini bağladığı sarılı kırmızılı iple, bileğini yandaki karyola direğine bağladı. "Lanet sürtük!" dedi, derin bir nefes verirken. Sonra kızın çırpınışlarına aldırmadan diğer kolunu da kaldırdı. "Neredeyse dilimi koparıyordun, lanet olsun!"

"Beni bunu yapmaya sen zorladın!" dedi Katherine, kollarını kurtarmaya çabalarken. "Ben yalnızca kendimi koruyordum!"

Liam yatağın alt kısmındaki direklere de ayak bileklerini bağladıktan sonra ona tehlikeli ve korkunç bir bakış attı. "Yalnızca bir sıyrık olduğu için şanslısın, Katherine." Aniden dudaklarının köşeleri yukarı doğru belli belirsiz bir şekilde kıvrıldı. "Dilimi koparsaydm bir gün fena halde pişman olurdun."

Katherine'in siniri tepesine çıktı; bağlı olduğunu unuttu. "Seni daha sert ısırmalıydım!"

Liam'm gözleri fal taşı gibi açıldı. "Şimdi de beni kışkırtmaya mı çalışıyorsun?"

Katherine öfkesini dışarı vurmanın aptalca bir hareket olduğunu fark etti. "Hayır! Hayır! Lütfen beni çöz. Lütfen." Hayatında hiç bu kadar korunmasız ve tehlikeye açık bir durumda kalmamıştı ve içinde bulunduğu bu durumu bir an bile unutmak delilikti. Fakat nabzının kulaklarında atmasına neden olan şey korku değildi.

Liam cevap vermedi. Gözleri ürkütücü bir griye dönüştü, hafifçe gülümseyerek hançerini eline aldı. "Cezayı hakettin," dedi yumuşak bir sesle.

Katherine kollarını ve bacaklarını çekiştirdi. Hiç hareket edemeyeceği kadar sıkı bağlanmamıştı ve Katherine biraz da olsa hareket edebildiğini fark etti.

Liam hızla ona yaklaştı ve hançeri elbisesinin yakasına geçirdi. Katherine, Liam'm ne yapmaya çalıştığını anlayınca şaşkınlıktan donakaldı. Liam hançeri yavaşça rengi solmuş mavi ipek kumaşın altına kaydırarak göğüslerinin arasına kaydırdı. Katherine bıçağı izlerken ürperdi. Kenarları kurdeleli içliği göründü. Bıçak gövdesinden karnına ve bacaklarının arasına indi. Katherine hiç kımıldamıyor, nefes alnı-

yordu. Sonra Liam hızlanarak ayak parmaklarına indi. Elbiseyi ikiye ayırmıştı. Oysa Katherine bıçağı bir kez bile hissetmemişti.

"Dur," dedi Katherine, boğuk bir sesle. Göğsü inip kalkıyordu ve büyük bir çabayla aldığı her nefes, elbisesinin önünün biraz daha açılmasına neden oluyordu.

Liam, iç çamaşırının örttüğü göğüslerine, sertleşmiş göğüs uçlarına baktı. Bakışları onunkilere kaydı ve sonra bıçağının ucunu içliğinin altına kaydırdı. Katherine gerildi. Liam gözlerini onun gözlerinden ayırmadan bıçağı göğüslerinin arasına indirmeye başladı.

Katherine nefesini tuttu ve iç çamaşırları ikiye ayrılırken altından görünen açık renkli teninin ortaya çıkışını izledi. Bıçağın geçtiği yola vuran serin havayı hissetti. Liam çok dikkatli ve çok yavaş bir şekilde bıçağı gövdesinden karnına ve oradan da bacaklarının arasına kaydırdı. Saniyeler içinde Katherine'in iç çamaşırlarını da ikiye ayırmıştı.

Katherine nefes nefeseydi. Üzerinde sağlam kalan tek şey ortası açık, kısa paçalı külotuydu. Liam bakışlarını kaldırıp kızın gözlerine baktı. Gözleri delicesine parlıyordu fakat yüzünde belirgin çizgiler oluşmuştu. Katherine ne gözlerini kaçırabiliyor ne de nefes alabiliyordu.

Liam bıçağın ucunu içliğin dantelli belinin tam ortasına geçirerek göbeğini açtı. Katherine parıldayan bıçağa baktı. Göbeğinden aşağıya inerek kumaşı ikiye ayıran ve kestane renkli tüyleri açığa çıkararak bacaklarının arasında duraksayan gümüş bıçaktan gözlerini alamıyordu. Bacaklarının arasındaki soğuk bıçağı neredeyse hissetmiyordu.

Liam bakışlarını hızla Katherine'in yüzüne çevirdi. Gümüş renkli ve pusluydu. Katherine bir ses daha çıkararak kuruyan dudaklarını gergin bir şekilde ıslattı. Bedenindeki her bir sinir ucu hassaslaşmış ve delice zonkluyordu.

Liam'ın çene kasları gevşedi. Sonra her bir bacağın iç kısmını kesti. Bıçağı kabzasına taktı ve Katherine'in fal taşı gibi açtığı ve hiç kırpmadığı gözlerine baktı.

Liam eğilip Katherine'in elbisesinin ve içliğinin iki tarafını açıp kenara itti. Önce inip kalkan göğüslerini, sonra narin göğüs kafesini, bacaklarının birleştiği yerdeki koyu kestane renkli lüleleri ve sonra da açık tenli, uzun bacaklarını tamamen açığa çıkardı.

Katherine nefesini tuttu. Kamaranın içi çok sıcak olmuştu ve nefes almak güçleşmişti. Durmasını söylemek için ağzını açtı fakat sadece başını diğer tarafa çevirebildi. Başı hareket ederken tüm bedeni kıvranıyordu.

Liam, yanma otararak, "Çok güzelsin, Katherine," dedi boğuk bir sesle. Göğüslerinden birine hafifçe dokununca Katherine şaşkınlığını ele veren bir sesle inledi. Göğüs ucu zaten sertleşmişti fakat Liam avcuyla okşarken biraz daha dikleşti. Bir erkek çıplak tenine dokunduğunda böyle şeyler hissedebileceği hiç aklına gelmezdi. "Çok sıkı elbiseler giyiyor ve sana bahşedilen güzelliği saklıyorsun." Göğsünün ucunu parmaklarının arasında çevirirken Katherine'in gözlerine baktı.

"Bu hoşuna gidiyor mu, Katherine?"

Katherine başını hayır anlamında salladı.

Liam kısa bir kahkaha attı. "O zaman ya bir yalancısın ya da aptal." Bakışları diğer göğüs ucuna kaydı ve eliyle hafifçe çekti. "Aptal olmadığını biliyorum, canım."

Liam dilini önce bir göğüs ucunda sonra diğerinde gezdirirken Katherine ona bakıyor, nefret ve arzu arasında kaldığını hissediyordu. Kendini kaybetmişti. Gözlerini kapadı, alçak sesle uzun uzun ve zevkle inledi.

Liam güzel bir şeyler fısıldayıp onu okşadı ve sonra göğüslerini emmeye başladı. Katherine kıvranıyordu. Liam onu diliyle ıslatarak hafifçe uyarıp emdikçe, Katherine'in arzuyla yanan cinsel organı daha fazla işkence çekiyordu. Katherine inliyor, çığlık atıyor ve onun altında debeleniyordu. Elleri serbest kalınca çok şaşırdı. Liam'ın onu serbest bıraktığını fark etmemişti. Katherine, Liam'ın başını kavradı ve inleyerek göğüslerine biraz daha bastırdı.

Fakat Liam başını aşağıya kaydırdı. Katherine çığlık attı. Liam karnını, göbeğini öptü. Katherine uzun bacaklarını Liam'ın bedenine sardı ve kalçasını şehvetle ona doğru indirip kaldırdı. Fakat Liam, eliyle onun cinsel organını kavrayınca donakaldı.

Nefes nefese kalmıştı. Göbeğini hafifçe ısırmaya devam ederken parmaklarıyla da kadınlığının kalın, ıslak kıvrımlarını aralıyordu. Liam eliyle kadınlığını ovmaya başladığında Katherine'in soluğu kesildi.

Başparmağı kıvrımlarının iç kısımlarını okşarken çığlık attı ve sonra aynı parmak klitorisine kaydı.

Katherine inleyerek çırpındı. Öpücüklerinin gittikçe tehlikeli bir hal almaya başladığını az çok fark etmişti çünkü cinsel organıyla oynarken kafası da giderek aşağı kayıyordu. Liam'ın dudakları bacaklarının arasındaki tüylere hafifçe dokununca Katherine donup kaldı. Bacağının iç kısmını öperken, yüzü de az önce okşadığı yarığa değdiğinde Katherine hiç kıpırdamadı.

Liam yarığı öptü.

Katherine inleyerek onun adını söyledi.

Bacaklarının arasındaki küçük yarığı açarak bir kez daha ve ağır ağır öptü. Katherine hareket etti ve kalçasını ona doğru kaldırdı. Liam parmaklarıyla yarığı açık tutmaya devam ederek becerikli diliyle okşadı. Katherine yüksek sesle inledi. İçinde oluşan o koskocaman ve korkunç işkence dalgası zevke dönüşerek zirveye ulaşırken Katherine bir kez daha ve bir kez daha inledi.

Yatağın içine büzüldü. Doruktan inmiş, zevk kaybolmuştu. Katherine, Liam'm ipeksi saçlarından sıkıca tuttuğunu fark etti. Bacağının iç kısmına bastırdığı kirli sakallı yanağını, hâlâ cinsel organının üzerinde gezinen parmaklarını fark etti.

Bir anda ne yaptığını fark edince nefesi kesildi. Tahmin ettiği gibi bedeni onu şehvetle kabul etmişti. Lanet olası bir korsan ve adı tecavüzcüye çıkmış Shane O'Neill'm oğlu olmasına ve kendisi de başkasıyla nişanlı olmasına rağmen onu davetkâr bir şekilde karşılamış, onun için yanıp tutuşmuştu. Liam ona tecavüz etmesine gerek kalmayacağını söylemişti.

Öyle de olmuştu. Yalnızca o sinsi dilini kullanması yetmişti ve saniyeler sonra aletini içine almak için yalvarabilirdi.

Katherine hıçkırarak yan dönmeye çalıştı fakat bacaklarının hâlâ yatağa bağlı olduğunu fark etti. Yeniden sırtüstü döndü, elleriyle yüzünü kapadı ve kendi kendine, şu anda onun önünde utançtan ağlamayacağını söyledi.

"Katherine?"

Bir işe yaramamıştı. Katherine, elleri yüzünde hıçkırmaya başladı.

Liam başını onun bacak arasından kaldırdı. Katherine, Liam'm ona baktığını hissediyordu. "Tanrı aşkına, neden ağlıyorsun?" diye sordu, sert bir ses tonuyla.

Katherine ellerini indirdi ve öfkeden deliye dönmüş gözleriyle ona baktı. "Mutlu musun? Memnun oldun mu? Ne kadar erkek olduğunu ve benim de nasıl bir sürtük olduğumu kanıtladığın için mutlu musun?"

Liam'm gözleri kocaman oldu.

"Amacına ulaştın," dedi, yumruğunu ağzına bastırarak. "Lanet olsun, Tanrı seni kahretsin! Senden nefret ediyorum, O'Neill! Kendimden nefret ediyorum."

Liam ona bakakaldı. "Sen sürtük değilsin, Katherine. Bunu ikimiz de biliyoruz," dedi sert bir şekilde.

Katherine elleriyle yüzünü kapadı ve Liam'm ona dokunmasını bekledi. Fakat Liam ona dokunmadı.

"Ağlama, Katherine."

Katherine onu duydu fakat umursamadı. Kendine ve onu bu kadar kolay baştan çıkarabilen bu adama duyduğu ani ve büyük nefreti kontrol etmekte zorlanıyordu.

Liam'm pervasızca küfrettiğini duydu, sonra ayaklarını bağladığı ipi kesti. Katherine hızla ondan uzaklaştı ve ona sırtını dönüp oturdu. Belki Liam mucizevi bir şekilde onu yalnız bırakırdı. Ama hiç sanmıyordu.

Odaya bir sessizlik çöktü. Aniden Liam omzuna dokundu. Katherine donup kaldı.

"Sen sürtük değilsin," diye tekrar etti. "Bunu kendine yapma. Yaptığımız şey bir adam ile kadın arasında olabilecek en doğal şey, Katherine. Hele de birbirimizi bu kadar arzularken."

Katherine hızla döndü. "Biz birimizi arzulamıyoruz!" diye bağırdı, yalan söylediğini çok iyi bildiği halde.

Liam'm ifadesi sakindi fakat yine de yüzündeki şüphe açıkça belli oluyordu.

Katherine ona döndüğüne pişman oldu. Özellikle de böylesine büyük bir yalan söyledikten sonra. Liam'm gri gözleri parıldadı. Şakağından bir damla ter aktı. Burun delikleri hafifçe açılmıştı ve düzenli soluk

alıp verdiği söylenemezdi. Güçlü boynundaki damarları kabarmıştı ve Katherine orada belirgin, güçlü ve düzenli atan nabzını görebiliyordu.

Gömleği terden ıslanmıştı ve önü tamamen açık olduğu için kaslı göğsü ve dümdüz karnının büyük bir kısmı görünüyordu. Katherine daha aşağıya bakmaması gerektiğini biliyordu fakat bakışları yalnızca bir kez oraya kaydı ve bu kadarı yeterli oldu.

Aklı ve iradesi kadar bedeni de güçlü olan inanılmaz bir adamdı ve hâlâ fena halde arzu doluydu.

Liam onu izliyor ve bakışlarını takip ediyordu. "Doğru. Seni hâlâ istiyorum, Katherine. Sana hâlâ ihtiyacım var."

Katherine kulaklarını tıkamak istedi. Sözlerinin bile gücü vardı, onlar bile baştan çıkarıcıydı. "Ama ben seni istemiyorum." Bakışları onu adeta delip geçince Katherine kızardı. Liam, az önce onu ne kadar istediği gerçeğini belirtmeden önce Katherine, "Bedenim seni istiyor olabilir ama ben Hugh'yu istiyorum," dedi.

Liam çenesini sıktı. Bu durum hoşuna gitmemiş gibi, "Altı yıldır ölü olduğunu sanıyordun. Bunca zamandır öldüğünü düşündüğün bir adama tüm kalbin ve düşüncelerinle sadık kaldığını mı söylemeye çalışıyorsun?"

İlk birkaç ay onun için yas tuttuktan sonra onu bir daha hiç düşünmemişti fakat yine de başıyla onu onayladı. "Onu seviyorum. O benim nişanlım ve yakında evleneceğiz."

Liam gülümsedi. Bu çok tehlikeli bir gülümsemeydi. "Gerçekten mi?"

Katherine gerildi. "Evet."

Liam yaklaşıp tepesinde dikildi. "Hiç sanmıyorum," dedi.

Liam, Katherine'in en gizli korkularını biliyor olamazdı; Hugh'nun onu çoktan unuttuğundan ve Katherine'le evlenmek gibi bir niyeti olmadığından korktuğunu bilemezdi. "Yanılıyorsun," diye fısıldadı. Bu sözcükler ağzından zorla dökülmüştü.

"Yanılıyor muyum?" Dudaklarını büktü. Göz göze geldiler. Bir an sessiz kaldılar. "Çok yakında sevgilinin seni isteyip istemediğini göreceğiz, Katherine, öyle değil mi?"

"Evet," diyebildi, yatağın örtüsünü sıkıca kavrayarak.

Liam hiç kıpırdamadı. "Peki, o seni bir kenara attığında, kendi isteğinle bana gelecek misin?"

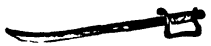
Katherine iç geçirdi. Ses havayı bir kırbaç gibi kesercesine yüksek ve ani çıkmıştı.

"Gelecek misin?" diye sordu gözleri parlayarak. "O zaman kendi isteğinle bana gelecek misin?"

"Hayır."

Liam ona kısacık bir an baktı sonra hızla uzaklaştı. Kapıyı arkasından sertçe çarpıp çıktığında, Katherine yatağın üzerine yığıldı. Uykunun aklına gelmesi ise oldukça uzun sürdü.

10. BÖLÜM

Liam gemisinin karanlık güvertesinde sessizce dolaştı. Şimdi yelkenler için oldukça elverişli bir rüzgâr kuvvetli ve sürekli olarak esiyor, Liam'ın yüzüne ve bedenine kırbaç gibi çarpıyordu. Buz gibi su damlacıklarının sertçe yüzüne sıçramasına aldırmadan loş ay ışığıyla aydınlanan pruvada durdu.

Çenesini sıkmıştı. Kaskatı kesilmiş ve gerginliği tüm bedenine yayılmıştı. Kendini, bir okçunun fırlatmaya hazırladığı yayı kadar gerin hissediyordu.

Katherine'in hıçkırıkları, bedduaları ve suçlamaları kulağında çınlıyordu.

O, Shane O'Neill değildi. Lanet olsun, o ne katil ne de tecavüzcüydü. Kraliçe için gemileri yağmalıyor, onun üstü kapalı izinlerinin dışında asla bunu yapmıyordu. Hedeflerini her zaman politik nedenlerle seçiyordu. Bu savaşlarda yalnızca birkaç adam ölmüştü ve bu, çoğu savaştan çok daha küçük bir kayıptı. Ele geçirdiği gemilerin mürettebatını her zaman serbest bırakır, ganimetleri alır, isterse tutar isterse atardı. Ve daha önce hiçbir kadına tecavüz etmemişti, asla da etmeyecekti.

Liam ürperdi. Şimdiye kadar çok sayıda kadınla birlikte olmuştu. Çok fazla. Bunlardan bazıları, Katherine gibi açık denizde ele geçirdiği masum kurbanlardı. Fakat daha önce deneyimi olmayan veya onu istediğine dair bir işaret vermeyen hiçbir kadını baştan çıkarmaya kalkışmamıştı.

Katherine'le tanışana dek.

Liam, deneyimsizliğine ve açıkça görülen isteksizliğine rağmen Katherine'i baştan çıkarmaya karar vermişti. Hem deneyimsizliği hem isteksizliği yüzünden ondan uzak durması gerektiğini biliyordu. Ne var ki elinde değildi.

Katherine, ismi kötüye çıkan annesi Joan Butler FitzGerald gibi az rastlanan, sıradışı bir kadındı. Gururu, isyankârlığı, özgürlüğüne düşkünlüğü Liam'ı vazgeçirememişti. Aksine, artık onu biraz da olsa tanıyor ve her zamankinden daha çok istiyordu. Diğer kadınlar Katherine'in yanında sönük kalıyordu.

Fakat Liam, her şeye keyfince el uzatan babası gibi olmak istemiyordu. Ve Katherine ona karşı koymaya kararlıydı. Liam onu baştan çıkarabileceğini ve onu içine alması için yalvarma raddesine getireceğini biliyordu. Fakat artık böyle bir şey yaptığı takdirde Katherine'in ondan daha çok nefret etmesinden şüpheleniyordu.

Birini zorla baştan çıkarmanın tecavüz etmeye benzediğini ve onun tam da Shane O'Neill'm oğlu gibi görünmesine neden olacağını anlamıştı.

Liam gemisinin ıslak, ahşap korkuluğunu sıkıca kavradı. Tanrı aşkına, ne yapması gerekiyordu?

Erdemli bir adam, Hugh Barry'ye gitmesi için kızı serbest bırakırdı. Liam o kadar erdemli olmadığını biliyordu.

Çok öfkeliydi. Onu bu kadar saplantılı bir şekilde istediği için kendine öfkeliydi. Sınırlarını zorladığı ve babasına ne kadar benzediğini gösterdiği için Katherine'e de öfkeliydi. Ve utanıyordu.

Bir canavar gibi davrandığı, Leydi Katherine FitzGerald'm önünde babasından hiç de farklı olmayan vahşi bir hayvana dönüştüğü için utanıyordu.

Katherine, Liam'm kamarasındaki pencerenin önünde durdu. Şaşkınlıktan gözleri büyüdü. Karayı gördü. Vahşi İrlanda kıyılarını açık seçik görebiliyordu.

Bir gün geçmişti ve Katherine bu bir günü ikiye kesilmiş zavallı elbisesini dikerek geçirmişti. Yıkanmış ve giyinmişti ve kamaradan aceleyle çıkarak dar basamakları uçarcasına tırmandı. Nefesinin kesilmesine aldırış etmeden güverteyi geçerek korkuluklara yürüdü. Altı uzun senedir

görmediği ülkesine bakarak gülümsedi. Yaklaştıkça, dağların hemen altındaki belli belirsiz kıyı şeridi genişleyince yüzündeki gülümseme biraz daha büyüdü. Başım geriye atarak neşeli bir kahkaha attı.

"Günaydın, Katherine."

Kahkahası kesildi ve dönüp Liam'a baktı. Onu, neredeyse kendisini tamamen baştan çıkarmayı başaracağı o geceden beri görmemişti. Liam gülmüyordu fakat Katherine de ciddiydi. Liam'ın bakışları onun yüzünde hızla dolaştıktan sonra dudaklarında duraksadı ve sonra çabucak göğüslerine kaydı. Ne düşündüğü çok açıktı. Katherine kızardığını hissetti. O da Liam'ı aynı şekilde dikkatle inceledi; buna engel olamamıştı. Keşke yakınlaştıkları o korkunç gece yaşanmamış olsaydı. "Günaydın," diyebildi ve onun yakınlığına aldırış etmemeye çalışarak yeniden kıyıya döndü.

Artık üzerinde bir etkisi olmayacağını ummuştu.

"Beni gördüğüne çok sevinmiş gibisin," diye mırıldandı Liam. "Kısa süreli bir ayrılığın beni özlemene neden olacağını umuyordum."

Katherine tam karşıya bakıyordu. "Ben yalnızca bir adamı özlüyorum ve o da sen değilsin."

"Ah, evet, yıllardır ortada olmayan sevgilini. Yoksa yıllardır ölü olan mı demeliyim?"

Katherine öfkeli gözlerle döndü. "Onun hakkında hiç konuşmamanı tercih ederim."

"Fakat bu imkânsız." Gri gözlerini onunkilerden çekmedi. "Çünkü seni ve Hugh'yu bir arada düşündüğümde bile kıskançlıktan deliye dönüyorum."

Katherine kımıldayamadı.

Liam sesini alçalttı. "Ama sen zaten bunu biliyorsun, Katherine." Sesi belli belirsiz bir dokunuşu andırıyordu.

Katherine'in kalp atışları hızlandı. "Ben yalnızca, insan yaralama ve öldürme becerilerin kadar baştan çıkarma konusunda da yetenekli olan vicdansız bir serseri olduğunu biliyorum."

Liam miskin bir ifadeyle gülümsedi. "Ben sana kalbimi açıyorum, sense onu fırlatıp yüzüme atıyorsun. Çok zalimsin, Katherine."

"Sen saçmalamaktan başka bir şey yapmıyorsun," diye sesini yükseltti. Katherine artık korkulukların ve Liam'm yanından ayrılmak istiyordu fakat bunu denerse Liam'm onu durduracağını biliyordu.

"İki berbat gece geçirdim."

Katherine'in nabzı hızlandı. Liam'm neden uyuyamadığını tahmin edebiliyordu. Onun da kendisi gibi yasak bir arzuyla yanıp tutuşarak şafak sökene kadar yatağın içinde dönüp durduğunu hayal edebiliyordu. "Umurumda değil," dedi sonunda.

Liam yalnızca başka bir miskin, bilgiç ve kibirli gülümsemeyle karşılık verdi.

Liam tahmin edebiliyordu. Katherine'in de tam olarak aynı sebepler yüzünden kendisininki kadar kötü iki gece geçirdiğini tahmin edebiliyordu. Yanaklarına ateş basan Katherine kıyıya baktı. "Hatırladığım bir şey görmediğime şaşırdım." Aslına bakılırsa, Shannon'm ağzında böylesine dik tepeler olduğunu hatırlamıyordu.

"Cork'a daha önce geldin mi?" Liam kollarını kavuşturarak Katherine'in yanındaki korkuluğa dayandı.

"Cork mu?!" diye bağırdı Katherine, hızla ona dönerken. "Cork'a mı yanaşıyoruz? Askeaton'a gitmiyor muyuz?"

"Cork'a demir atıp Barrymore'a atla gideceğiz. Orası Barryler'e aitti, öyle değil mi?"

Katherine ona bakakaldı. "A-ama, önce eve gideceğimizi sanıyordum!"

"Neden?" Liam ona dikkatle baktı. "Hugh'yu seviyorsun, öyle değil mi? Eminim ilk yapmak istediğin şey onun kollarına koşmaktır. Askeaton buradan seksen kilometre uzakta."

Katherine'in canı fena halde sıkıldı. "Fakat gemiyle gidersek akşama kadar oraya varabiliriz, değil mi?"

"Ben seni Hugh Barry'ye götürmek için emir aldım," dedi kararlı bir sesle, çenesini esnetirken. "Bu emri Kraliçe'nin bizzat kendisinden aldım."

Katherine güçlükle nefes alarak yeniden kıyıya döndü. Hızla koya doğru ilerlediklerini gördü. Cork'ta bir İngiliz garnizonu vardı. Burası bir İngiliz şehriydi. Nedense korku dolu bir ifadeyle, "Seni gördükleri anda öldürürler," dedi.

"Hayır, sanmıyorum," dedi Liam, ileri bakarak.

Katherine dönüp bakınca gemide Kraliçe'nin bayrağının dalgalandığını gördü. "Bunun tuzak olduğunu düşünmezler mi?"

"Belki." Liam omuz silkti. "Kraliçe'den Lord Perrot'a bazı mektuplar getirdim. Görevimin ne olduğu hakkında bilgi veren mektuplar." Sakin bakışları Katherine'inkilerle buluştu ve bir süre orada kaldı.

Katherine hayal kırıklığını bir kenara bırakmak için kendini zorladı. Bunun bir önemi yoktu. Nasılsa yakında Askeaton'a gidebilecekti. Doğrudan Hugh'ya gidiyor olmaları daha iyiydi. Ve Barrymore, Cork'tan uzak olmadığı için çok yakında tüm hayallerinin sahibi Hugh'yla birlikte olabilecekti.

Rıhtıma yanaştıktan kısa süre sonra Sör John Perrot geldi ve yanındaki hayli kalabalık, silahlı bir grupla gemiye bindi. Alev gibi kırmızı saçları ve aynı parlaklıkta uzun bir sakalı olan çok şişman bir adamdı. Koca göbeğinden dolayı kırmızı ceketinin önü açıktı. Fakat hiç de komik bir tip değildi. Geçen aralıkta Kraliçe tarafından Münster Lordu olarak atanmıştı. Görevi, İngiltere'deki göçmenleri çıkarmak isteyen ve şimdiye kadar da bunu başaran isyancıları bastırmaktı. Hainlerin lideri James FitzMaurice'i yakalamakla görevlendirilmişti. Kararlı bir adam ve ün salmış bir askerdi fakat yaşlanmış ve o günleri geride kalmıştı. Söylentilere göre Sekizinci Kral Henry'nin gayrimeşru oğluydu.

Liam onu ve adamlarını, güverte iskelesinin başında, üzerinde kılıcıyla ama rahat bir tavırla durarak bekledi. İki adam yüz yüze geldiklerinde birkaç kelime ettiler. Liam, Lord'a üzerinde kraliyet mührü olan bir mektup verdi. Perrot mektubu hemen yırtıp açtıktan sonra dakikalarca uzun uzun okudu. Sonunda başını kaldırıp Liam'a baktı ve kaşlarını çattı. Bir kez daha konuştular. Liam döndü ve Katherine'e, yaklaşmasını işaret etti.

Katherine, Macgregor'la birlikte bayrak direklerinden birinin yanında duruyor ve ikiliyi izliyordu. Az önce kalbi deli gibi çarpıyordu fakat şimdi rahatlamıştı. Liam'ın sadece korsan olduğu için değil, aynı zamanda İrlandalı bir korsan olduğu için oracıkta tutuklanacağını düşünmekten kendini ahkoyamamıştı. Çünkü bu çok daha büyük bir suç teşkil ediyordu.

Perrot nedense kaba bir ifadeyle Katherine'e baktı. Elbisesinin tepesinden aşağıya kadar inen dikişi fark etti. Ne başıyla selam verdi ne de kızın elini öptü. "Demek sen FitzGerald'ın kızısın. Babanın Desmond yüzünden iğne ipliğe döndüğünü duydum, ha?" dedi.

Katherine gerildi. "Babam topraklarını özlüyor, evet."

Perrot gülümsedi. "Artık Desmond toprakları FitzGerald'a ait değil, kızım ve ikimiz de bunu biliyoruz. Demek Barry'nin vârisiyle evlenmeye geldin, öyle mi? Şu Katolik yanlısı deli FitzMaurice'i gizlice desteklediğini duydum."

Katherine gergin bir şekilde, "Bunu bilmiyordum," dedi. Sonra Liam'ın uyarmak istercesine dirseğini sıkıca tuttuğunu fark etti.

"Benden ona bir mesaj götürebilirsin. FitzGerald'ı yakalayacak ve başını Kraliçe'ye götüreceğim. Cork kalesinin duvarına çıkıp Majestelerinin bir piç ve kafir olduğunu söylediği gün kendi kaderini belirledi. Saray'ı devirebileceğini düşünüyor! O bir kaçık ve bunların hesabını verecek. Barry'ye söyle, bana karşı çıkmaya cesareti varsa, onun kellesi de diğer Katoliklerin kellesinin yanında sallanacak. Bu isyancıları ezip geçeceğim. Hem de hepsini. Bu böyle biline."

Katherine, Liam'ın elinin uyguladığı baskıyı umursamıyordu fakat şimdi dirseğini öylesine sıkıyordu ki Katherine kolunun acıdığını hissetti. "Hiçbir İngiliz, İrlanda'nın tamamını ezemez," dedi öfkeli bir şekilde. "Kimsenin buna gücü yetmez."

Perrot'm yüzü kıpkırmızı oldu.

Liam, Katherine'i kendine doğru çekeledi. "Ona aldırmayın, Lord Perrot. Hem evleneceği için hem de diğer kadınsal rahatsızlıkları yüzünden fazla gergin," dedi, çabucak. "Ne söylediğini bilmiyor."

Katherine onun bacağına bir tekme atmak istedi. Dönüp Liam'a baktı fakat Liam onu görmezden geldi.

"Seyahat belgelerimizi ne zaman alabiliriz?" diye sordu.

Perrot, Katherine'e baktı. "Nişanlını ihanet konusunda biraz daha cesaretlendirmeye niyetliysen, bir daha düşün derim. Senin kelleni de diğer hainlerinkinin yanma koymaktan çekinmem, Bayan FitzGerald."

Liam parmaklarını koluna batırıyordu. "Kız manastırda yetiştirildi, Sör John. Ne dünyadan ne erkeklerden ne de onların yöntemlerinden

haberdar." Sinsice gülümsedi. "Sizi temin ederim, kocasını yatağa girmesi için cesaretlendirmekten başka bir şey yapmayacaktır."

Perrot'ın bakışları Katherine'in elbisesinin önüne kaydı. "Yatakta iyi boğuştuğundan da eminim. Ama sen bunu zaten biliyorsun, değil mi O'Neill?" Küçük bir kahkaha attı.

Liam da gülümsedi.

Katherine öfkeden deliye dönmüştü.

Perrot, Katherine'e bir bakış daha attıktan sonra döndü ve omzunun üzerinden, "Belgelerinizi bir saat içinde alacaksınız, Kaptan. Fakat şunu unutmayın, Kraliçe benim yardımımı istemediyse, bu görevi yerine getirmene izin vermem," diye seslendi. Güverte iskelesinde hızla ilerlerken ağırlığından ahşap gıcırdıyordu. Güvertenin diğer ucuna geldiğinde askerlerine çıkıştı, "Benden emir almadan hiç kimse bu gemiyi terk etmeyecek!"

Liam ve Katherine, atma bindirilmesini ve süvarileriyle birlikte hızla uzaklaşmasını izlediler. Adam gidince, Katherine hemen Liam'ın yanından uzaklaşıp kolunu ovuşturdu. "Korkak solucan!"

Liam gözlerini kıstı. "Bana mı hakaret ediyorsun yoksa ona mı?"

"Sana!" diye bağırdı. "Sen yiğit bir İrlandalı değil kibirli bir İngilizsin. Evet, bunu bugün kanıtladın!"

"Bunu daha önce de duydum," dedi Liam. Çenesini sıktı, gözlerinden ateşler çıkıyordu. "Ya sen, sevgili Katherine? Sen de İrlanda'nın en güçlü adamını kızdıracak kadar aptalsın."

"Güçlü mü, hıh!" dedi. "Babam güçlüydü. Perrot ise şişman, uzun dilli bir kurbağa! Onunla yaptığın dostane erkek sohbetinden pek bir zevk aldın herhalde?"

Liam onun tepesine dikildi. "Seyahat belgelerimiz olmadan hiçbir yere gidemeyiz, hanımefendi, hiçbir yere."

"Seyahat belgeleri mi? Neden öyle bir belgeye ihtiyacımız olsun ki?" diye sordu.

"Lord Perrot göreve getirildiğinden beri birçok yeni yasa çıkardı ve bunların hepsi de İrlandalıların hayatını çekilmez hale getirmek için. Seyahat engeli de bunlardan biri. Yani, hiç kimse ondan seyahat belgesi almadan bir yere gidemez. Biz de dahil."

Katherine gözlerini dikip ona baktı. "Ama bu kabul edilemez!"

"Halk ozanlarının ve şairlerin çalıp söylemesini, yerel kıyafetler ile perçemi yasaklaması kadar kabul edilemez değil," dedi Liam.

Katherine dehşete kapılmıştı. "Uyak ve arpı mı yasakladı?"

"Diğer birçok şeyle birlikte."

"O bir domuz!" diye bağırdı Katherine.

"Aslına bakarsan, adam seçkin ve becerikli bir asker. Şimdi de Kraliçe tarafından görevlendirilmiş bir lord. Her ne kadar Kraliçe'nin bize bahşettiklerine sevinsek de adam isterse bizi engellemeye karar verebilir. Özellikle de yaptığın hainçe konuşmadan sonra. İkimiz için de idam kararı verme veya bizi bağışlama yetkisi var, Katherine ve bunu unutmamanı öneririm." Liam yürüyerek uzaklaştı.

Katherine artık öfkeli değildi ve beti benzi atmış halde Liam'ın arkasından baktı.

Cork önemli bir ticaret kentiydi ve ortaçağdan beri de öyleydi. Arnavutkaldırımlı dar sokakları bir o yana bir bu yana gidiyordu. Dış cephe sıvası kereste ile kaplanmış ve yarı taştan yapılmış tek veya iki katlı evler yan yana sıkışmışlardı. Tüccar ve zanaatkârların sık sık alışveriş yaptığı yerler ile fırıncıların taze ekmek ve turtalarını pişirdikleri dükkânlar genellikle altta olurdu. Sekizinci Henry zamanında tamamlanmış büyük bir katedralin gölgesinde kırık dökük, eski Norman kilisesi vardı. Surlu kale ve içindeki garnizon, limana yakındı ve ayrıca tüm şehir surlarla çevrilmişti.

Yalnızca iki yaz önce Cork, FitzMaurice ve isyancılar tarafından kuşatılmıştı. Kuşatma uzun sürmemiş, Sör Henry Sidney'nin geldiğini duyan isyancılar geri çekilmişti. Sir Henry, Cork'u hem erzak hem de askeri birlikler açısından rahata erdirmişti fakat FitzMaurice çoktan hain ilan edilmişti. Bunun nedeni kırsal kesimleri yerle bir etmesi olmadığı gibi, bulabildiği tüm İngiliz göçmenleri öldürmesi de değildi. Sebep, şehir surlarının önünde Kraliçe'nin kâfir olduğunu ilan etmesiydi.

Katherine, Liam ve Macgregor şimdi şehrin kuzey kapısından geçiyorlardı ve Katherine hayretler içindeydi. Bir zamanlar Cork'u, üzerinde koyun ve ineklerin otladığı gür çayırlar ve üzerine çavdar ve yulaf ekili

verimli topraklar çevrelerdi. Yemyeşil ormanlar tarlaları çevreler, tepelerin eteklerine kadar uzanırlardı. Şimdi ise her şey değişmişti.

Toprak, savaş yüzünden harap olmuştu. Çayır ve tarlalar yanmış ve bomboş kalmıştı. Ormanlar seyrelmişti ve hayatta kalan tek tük çam ağaçlarının arasında kararmış çınarlar vardı. Yanlarından geçtikleri tarlaların arasında taş evlerden geriye kaya yığınları kalmıştı. "Ah, Tanrım," dedi Katherine. "Burada ne omuş böyle? İngilizlerin canı cehenneme! Canları cehenneme!"

Liam ona oldukça ciddi bir bakış attı. "Ne yazık ki kuzenin FitzMaurice de buraya Sör Henry Sidney kadar zarar verdi. Toprakları yakıp yıkmak uğruna da olsa göçmenleri kovmaya kararlıydı. İkisini de yapmayı becerdi. Sonra elbette Kraliçe, Sör Henry Sidney'yi onun peşinden gönderdi. Ve FitzMaurice'i batıya doğru kovalayan Sidney de arkasında aynı hasarı bıraktı. Bu savaş devam ettikçe Güney İrlanda tamamen işe yaramaz ve ölü bir yer olacak."

Katherine konuşamadı. Zihninde, Askeaton Kalesi'nin etrafındaki sık, neredeyse geçit vermez ormanların yanmış ve kararmış oldukları, çayırların çıplak ve kömür rengine dönüştüğü gibi korkunç görüntüler belirdi. Atını aniden Liam'a doğru sürünce dizleri neredeyse birbirine çarpacaktı. "Ya Askeaton?"

Liam'ın bakışları yumuşadı. "Çatışmaların senin evinin yakınlarında olup olmadığını bilmiyorum, Katherine. Birçoğu doğuda Cork ve batıda Limerick arasında, Tralee ve Kilmallock arasında oldu."

"Limerick mi!" diye bağırdı Katherine. Limerick'te kraliyet garnizonu vardı ve burası Askeaton'ın yalnızca otuz kilometre kuzeyindeydi, üstelik Lough Shannon üzerindeydi. "Ah Tanrım, eve gitmeliyim."

Liam'ın bakışları ona döndü. "Buna Barry karar verecek, öyle değil mi?"

Katherine bakışlarını Liam'dan ayıramadı. Barrymore'a gittiği ve kısa süre sonra orada olacağı hiç de gerçek gibi gelmiyordu. Yutkundu. "Evet. Buna Hugh karar verecek."

Barrymore'a yaklaşmışlardı.

Liam'ın dizginleri tutan elleri titreyerek atının gerilmesine neden oldu. İçgüdüleri riske girmesi için onu zorluyordu. Şu an bile Katherine'i kaçırıp doğrudan Cork'a ve oradan da *Deniz Hançeri*'ne gittiğini hayal

edebiliyordu. Denize açılırsa kimse onu yakalayamazdı. Earic Adası'na vardığı anda aksini söyleyinceye kadar Katherine onun olurdu. Hiç kimse onun adadaki kalesine saldırmaya cesaret edemezdi, üstelik bunu deneyecek ve başarısız olacak kadar çılgın biri çıksa bile Katherine'in onu koruyacak kimsesi yoktu.

Liam şu anda her zamankinden zekice ve akıllıca davranması gerektiğini biliyordu. Onu ikinci kez kaçırmayı ancak son çare olarak deneyebilirdi. Bir kez daha Kraliçe'nin öfkelenmesine neden olmamayı tercih ediyordu. İstemeden de olsa onu şüphelendirmişti ve şimdi de bunu telafi etmek istiyordu.

Çok tehlikeli bir oyun oynuyordu. Kazanmak ve hayatta kalabilmek için Kraliçe'yi karşısına almaması gerekiyordu. Bir kalemde hain ilan edilebilir, korsanlık fermanı iptal edilebilir ve başına ödül konabilirdi. Liam, açık denizlerde Drake ve Hawkins gibi adamlar tarafından kovalanma fikrinden hoşlanmıyordu. Bir ülkesi veya bir kraliçesi olduğunu düşünecek kadar aptal veya duygusal olmasa bile tamamen tek başına olduğu fikrinden de hoşlanmıyordu.

Oysa son hamlesi çok ironik görünmüş olmalıydı. Politik açıdan pek önemi olmayan bir Fransız gemisini yağmalamıştı ve Liam, Elizabeth'e danışmanlık yapanların yakında bu gerçeği fark etmelerini ve bu hareketiyle ne elde etmeye çalıştığını merak etmelerini bekliyordu. Hiç kimse gerçeklerden şüphelenmemişti. Şimdilik. Şüphelenecek kadar zeki biri çıkarsa da hiçbir kanıt olmayacak, bu yalnızca söylentiden ibaret kalacaktı.

Liam tedbirli, sabırlı ve dikkatli olması gerektiğini biliyordu. Eğer bu oyundaki oyuncuları alt etmek ve kazanmak istiyorsa, her zamankinden daha zeki davranmalıydı. Çünkü Katherine'le evlenmeye karar verirse, ki babasının bu teklifini gittikçe daha ilgi çekici bulmaya başlamıştı, o zaman komplonun pençelerine doğru atılmış olacaktı.

Hayır, her durumda onu ikinci kez kaçırması gereksizdi. Liam, Barry'nin yoksul ve unvanı olmayan bir kadınla evlenmek istemeyeceğinden emindi.

Fakat kesinlikle emin olamıyordu. Katherine sıradışı bir kadındı ve Barry'nin aklı başından gidebilir, kızın şu anki durumunu unutabi-

lirdi. Ne olursa olsun onların evlenmesine izin veremezdi. Hugh Barry veya başka bir adamın Katherine'e sahip olmasına müsaade edemezdi. Katherine'in kaderi uzun zaman önce, Liam'ın onu ilk gördüğü anda yazılmıştı. Ve her ne koşulda olursa olsun onun kaderi Liam O'Neill'dı.

Vardıkları ufak ve çorak yamacın tepesinde Barry Kalesi, ağaçların üzerinden göründü. Liam daha önce hiç bilmediği bir sahiplenme ve kıskançlık duygusuyla çenesini sıkarak Katherine'e baktı. Heyecandan yanakları kızarmıştı ve gözleri parlıyordu. Liam, Barry'nin kollarına koştuğunu hayal edebiliyordu. Barry'nin şehvet dolu öpücüklerini ve Katherine'in de ona aynı hevesle karşılık verdiğini de. Liam kendine, yavaş ve emin adımlarla ilerlemesi gerektiğini hatırlattı. Bu, kaybedemeyeceği bir savaştı.

Katherine onun düşüncelerini yarıda kesti. "Tanrı'ya şükür burada savaş olmamış," dedi, titrek bir sesle.

Şimdi yukarıya, kalenin gözetleme kulesinin bulunduğu en dış girişine doğru ilerlediler ve indirilmiş olan köprünün üzerinden geçtiler. Demir kapılar kapalıydı fakat onları gözetleyen nöbetçiler ortada görünmüyordu. Liam öne çıktı ve bir çan ipi bularak gözetleme kulesinin çanını çaldı.

Çan yüksek sesle çalarak İrlanda kırlarındaki sessizliği bozdu ve yukarıdaki otlaktan domuzların sağa sola kaçışmalarına neden oldu. Barrymore ortaçağda yapılmıştı, bu sıradışı bir şey değildi ve yüzyıllar içinde zamanla yeni binalar eklenmiş olsa da kalede hâlâ kesme taş ağır basıyordu. Fakat hiçbir yerde tuğla veya cam görünmüyordu. İç avlu arnavutkaldırımı taşından değil kurumuş çamurdandı. Modern uygarlığa ait bir işaret yoktu; sanki zamanda geri gitmiş ve zırhlı şövalyelerin ve entari giyen kadınların olduğu bir dünyaya geri dönmüşlerdi. Ayrıca kalenin terk edilmiş gibi görünmesi de buna katkı sağlıyordu ve Liam neredeyse avluda uzun zaman önce ölmüş o şövalyelerin hayaletlerini görmeyi bekledi.

Katherine, Liam'a baktı. "Çok tuhaf. Evde kimse yok mu acaba?"

"Öyle görünüyor," dedi Liam, Hugh Barry'nin yerinde olmadığına sevinerek. "Kasabaya bakmalıyız," dedi Liam, başını sallayarak. Öfkeli atını çevirdi, Katherine ile Macgregor da onun peşine takıldılar. O sırada hepsi üçü de aynı anda, batı tarafındaki düzlükten hızla yaklaşan atlıları

fark ettiler. Barrymore'un ön kapısındaki üçlüyü görünce grubun atları dörtnala koşmaya başladı. Çatışma çıkacak olursa hareket edebilecekleri ve kaçabilecekleri bir alan olması için Liam, Katherine'in dizginlerini onun elinden alarak atları köprünün üzerinden yola çıkardı. Macgregor, Katherine'in diğer yanında kaldı. Eli silahmdaydı. Liam ihtiyacı olursa kılıcına kolayca ulaşabilmek için pelerinin önünü açtı.

"Bunlar kim?" diye haykırdı Katherine, korku içinde. "Bir düzine silahlı adamla savaşmayı düşünmüyorsun herhalde?"

Hızla yaklaşan adamlardan gözünü ayırmayan Liam cevap vermedi. Katherine'in korkuyla nefesini tuttuğunu duydu. Katherine onun koluna yapıştı. Bu İrlandalı adamların kim olduklarını tahmin ettiği için yüreği ezildi. İrlandalı oldukları gayet açıktı çünkü hepsinin üzerinde yerel, gri pelerinler vardı ve çoğu nispeten daha küçük, burada yetiştirilmiş atlara biniyordu ve bazıları ise yasaklı saç modelini kullanıyordu; yüzlerini gizleyen uzun perçemleri vardı. "Bu senin nişanlın mı?" diye sordu.

Katherine sevinçle başını salladı.

Liam, Katherine'le evlenecek adama nefretle baktı. Liam'dan çok daha gençti; Katherine'in yaşma yakındı ve onun gibi kızıl saçlı ve açık tenliydi. Aslına bakılırsa, Hugh Barry ortalamanın oldukça üzerinde, çekici bir adamdı. Yüz hatları fazla belirgin fakat hoştu ve gözleri grimsi bir maviydi. Liam kılıcını kavradı. Belki de içindeki canavar bugün kazanacaktı.

Hugh atını aniden şahlandırarak durdurdu. "Ben Lord Barry," dedi, Katherine'e değil Liam'a bakarak. "Dost musunuz, düşman mı?"

Liam kılıcının pürüzsüz, eskimiş sapını kavradı. Şu an savaşmayı o kadar istiyordu ki. Barry savaşarak pişmiş, cesur bir delikanlıdan başka bir şey değildi. Liam bunu hem hissedebiliyor hem de görebiliyordu. Fakat sonuçta bir delikanlıydı ve Liam, içindeki canavarı serbest bırakırsa onu saniyeler içinde öldürebilirdi.

Elini indirdi. "Liam O'Neill," diye başladı, pek de hoş denemeyecek bir şekilde gülümseyerek fakat sözü yarıda kaldı.

"Hugh!" diye bağırdı Katherine boğuk bir sesle. "Ah, Tanrım, Hugh!" Yanaklarından yaşlar akmaya başladı.

Liam bunu görünce donup kaldı.

Hugh şaşkın bir ifadeyle Katherine'e döndü.

"Senin g-gerçekten ö-öldüğünü sanmıştım," dedi.

Hugh'nun yüzünde, neler olduğunu anlayan ve sonra da şok olan bir ifade belirdi. "Katherine? Katherine FitzGerald?"

Katherine kımıldamadan, nefes almadan, kocaman açtığı gözleriyle başını evet anlamında salladı.

"Tanrım!" diye bağırdı. "Katie! Küçük Katie!" Ve beyaz dişlerini göstererek kahkaha attıktan bir an sonra ona yaklaştı, Katherine'i atından çekerek kendi atma ve kollarına aldı.

11. BÖLÜM

Katherine o kadar şaşırmıştı ki Hugh'ya sımsıkı yapışmıştı. Hugh'nun kucağında yan oturuyordu ve atı altlarında huzursuzca kıpırdanıyordu.

"Katie FitzGerald!" diye bağırdı bir kez daha, kollarıyla onu sıkıca sararak. Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle onu dudaklarından hafifçe öptü. Göz göze gelerek öylece kaldılar. Fakat sonra Hugh'nun yüzündeki gülümseme soldu ve kaşlarını indirerek Katherine'e baktı.

Katherine ona çekingen bir ifadeyle gülümsedi fakat hissettiği rahatlama duygusuyla kalbi hızla atıyordu çünkü Tanrım, onu gördüğüne memnun olmayacağını ve onu göndereceğini sanmıştı.

Hugh hâlâ ciddi bir ifadeyle ona bakarak kucağında Katherine'le yere indi ve onu da yavaşça kucağından indirdi. Yavaşça kızın belinden tutarken kaşlarını çattı ve Katherine'in yüz hatlarını tek tek inceledi. "Tanrım, Katie, seni tanıyamıyorum. Çok güzel bir kadın olmuşsun."

Katherine boğazından yarı kahkahayı andıran bir ses çıkarmayı becerdi.

"Evet, çok güzel," dedi, alçak ve boğuk bir ses tonuyla.

Katherine dudaklarını ıslattı. Gergin ve nedense şaşkındı. Ona bu kadar içten bir şekilde sarılan kişi yakında kocası olacak Hugh'ydu, yabancı biri değildi. Fakat onu altı yıldır görmüyordu. "Sen de," diyebildi. "yakışıklı bir adam olmuşsun, cılız bir oğlan çocuğu değilsin."

"Evet," diye mırıldandı Hugh ve Katherine'in kalçası onunkine dayanana kadar elleriyle onu kendine doğru çekti. "Artık bir öpücük

almak için yalvaran ve nasıl öpüşeceğini bilmeyen bir çocuk değilim, Katherine."

Katherine, Hugh'nun yapmaya niyetlendiği şeyi hissedince gerildi. "O zaman çok tatlıydın," diye söze başladı.

"Ama yeterince tatlı değildim," dedi, başını eğerek.

Hugh dudaklarını onunkilere bastırdığında Katherine'in bedeni gerildi. İçinden onu itmek geldi.

Fakat adam onun nişanlısıydı ve çılgın gibi çalışan zihni kıpırdamamasını, ona kendisini öpmesi için izin vermesini ve yapması gerektiği gibi onunla bir bağ kurmasını söylüyordu. Hugh'nın dudakları ısrarcı ve kararlıydı. Katherine'in ağzını açmasını istiyordu; bunu Katherine'e Liam öğretmişti. Ah, Tanrım. Hem de şu anda onları izleyen Liam.

Katherine, Hugh'ya karşı koymak istemiyordu fakat bir türlü rahat edemedi. Özellikle de Liam onları izlerken. Fakat Hugh yakında onun kocası olacaktı, öpücüğe karşılık vermeliydi.

Katherine omuzlarından kavrayarak Hugh'yu kararlı ve arzulu bir şekilde öpmeye başladı çünkü karşısındaki sevdiği adamdı, Hugh'ydu.

Nihayet öpüşmeleri sona erdi. Hugh kocaman açtığı ve sersemlemiş gibi bakan gözlerini Katherine'e dikti. Kalbi hızla çarpan Katherine bir adım geriledi ve kendi kendine Hugh'nun öpücüğünün muhteşem olduğunu söyledi. Onun öpücüğünü Liam'ınkiyle *karşılaştırmayacaktı*.

"Tanrım," dedi Hugh, şaşkınlıkla. "Ne kadar hoş bir kadın olmuşsun."

Katherine, Hugh'nun adamlarının arkasında kıkırdadığını ve deminden beri hiç hareket etmeyen ve konuşmayan Liam'ı fark ederek kızardı. Cesaretini toplayarak omzunun üzerinden ona baktığında gözlerindeki saf öfkeyi gördü. Gerildi. Hugh ile onun bir arada olma fikrini bile kıskandığını söylerken doğru mu söylemişti?

Oysa atıyla Katherine'in yanına geldiğinde bakışlarındaki öfke kaybolmuştu. "Ben Katherine'in refakatçisiyim, Lord Barry. İçeri girebilir miyiz? Cork'a daha bugün geldik ve hava kararmadan buraya varabilmek için uzun ve zor bir yolculuk yaptık. Leydi FitzGerald çok yorgun düştü ve neredeyse açlıktan hastalanacak." Soğuk ve kibar bir şekilde gülümsedi.

Katherine ne yorgun ne de açtı fakat Liam'ın bu isteği onu rahatlattı. Fakat neden ondan artık sahip olmadığı bir unvanla bahsetmişti ki? Sanki Hugh'ya, olması gerekenleri hatırlatıyordu.

Hugh kendine geldi. "Ne kadar düşüncesizim. Katie'yi burada görünce şaşırıp kaldım, hele de nasıl bir kadına dönüştüğünü görünce." Bakışları Katherine'in üzerinde fazla cesur bir ifadeyle dolaştı. "Gelin, salonda akşam yemeği yiyelim."

Yaşlı bir adam ve genç bir delikanlı ortaya çıkıp kale kapısını kaldırırlarken Katherine Liam'a bakmamaya çalışıyor, Hugh'yu izliyordu. Kendi kendine Hugh onu gördüğüne sevindiği, onu arzuladığı ve yatağına almak istediği için çok şanslı olduğunu söyledi. Son altı yıldır ailesinin yaptığı gibi Hugh'nun da onu tamamen unutmuş olabileceğine dair korkularının boşa çıktığı açıktı.

Hugh ona yaklaştı, elini tutarak koluna sardı. "Yanımda durmalısın, Katie," dedi, samimi bir sesle sırıtarak. Elini hafifçe sıvazladı ve birlikte Barry Kalesi'ne, Hugh'nun evine girdiler, hem yakında burası Katherine'in de evi olacaktı.

Barrymore'da, eski kalenin içindeki büyük salon hâlâ yemek salonu olarak kullanılıyordu ve doğrudan oraya girdiler. İçeride pek mobilya yoktu. Yerlerde eski hasırlar vardı. Duvarlar boştu. Mumları yakmak için birkaç yaşlı hizmetkâr göründü. Çok geçmeden tahta tabakların içinde ekmek, peynir, soğuk etler ve yanında bira ile İngiliz birası servis edilerek uzun, çelik masaya kondu. Hugh'nun bir düzine adamı da masanın başındaki yerlerini çabucak aldılar.

Katherine hafızasının onu yanıltıp yanıltmadığım merak etti. Çünkü çocukken bu salona geldiğini, duvardaki capcanlı kilimleri, meşe ağacından şık duvar kenarlıklarını, gümüş tabakları, Londra'dan getirtilen hoş, cam kadehlerin kullanıldığını ve masaların gümüş bıçak ve kaşıklarla parıldadığını hatırlıyordu. Salonun kötü değil güzel koktuğunu, birçok iyi giyimli hizmetkârın olduğunu ve yiyeceklerin ise bir krala olmasa bile varlıklı bir lorda yakışacak kadar zengin olduğunu anımsıyordu.

Hugh onun etrafa bakındığını gördü. Onu masanın başına, kendi yanına oturturken ciddi görünüyordu. "Son birkaç senede her şeyimizi

kaybettik, Katie," dedi. Tüm mobilyaları ve büyük Barry atlarının çoğunu satmak zorunda kaldım. Aşağıda oturan birkaç adamım dışında geri kalanların hepsi FitzMaurice'e katıldı. Bir sürü hizmetkâr çalıştıramıyorum çünkü onları doyuramam. Fakat bu durumdan acı çeken yalnızca Barry ailesi değil. Burada, güneydeki tüm büyük aileler sıkıntı çekiyor. Kendi kendime, Barry Kalesi hâlâ durduğu ve bende olduğu için mutlu olmam gerektiğini söylemeye çalışıyorum fakat bu yeterli olmuyor."

"Çok üzgünüm, Hugh," diye fısıldadı Katherine. "Her yerde savaşın izlerini gördük. Korkunç."

Hugh başıyla onayladı ve tahta tabaklardan birini önüne çekip bir parça et aldı ve Katherine'in tabağına koydu. Katherine, Liam'm hemen solundaki alt sıraya oturduğunu farkındaydı, gerildi. Dizi, masanın altından Katherine'in dizine değiyordu.

Çabucak Hugh'ya döndü. "Adamların kuzenim FitzMaurice'e mi katıldılar?"

Hugh ciddi bir şekilde başını sallayarak onayladı.

Katherine bıçağını aldı. "Üvey annem, kendini Desmond Kontu ilan ettiğini söyledi."

Hugh onu süzdü. "Bunu ben de duydum. Ben adamla tanıştığımda kendini sadece Desmond'm yüzbaşısı olarak tanıtmıştı. Ayrıca, Kraliçe tarafından hapse atılmadan önce babanın bizzat onu o göreve getirdiğini biliyorsundur herhalde? Birinin Desmond topraklarını yönetmesi gerekiyor."

Katherine bunu bilmiyordu. "Desmond'u babamın elinden almayı mı düşünüyor?"

Hugh kızın elini tuttu. "Katie, canım, Desmond artık babana ait değil. Topraklarını kaybettiğinde, oraya bir sürü İngiliz yerleşti. Yüzlercesi. Bu çiftçilerin birçoğu artık yaşamıyor çünkü FitzMaurice onları yaktı. Yakaladıklarını da astı. Diğerlerini de kıyıdaki İngiliz şehirlerine kadar kovaladı, onlar da oraya sığınmak için yalvardılar. İrlandalıların çoğu topraklarımızdan ayrıldı. Yalnızca çok azı, sahip olduklarını korumak için kalmaya cesaret etti. FitzMaurice sayesinde."

Katherine ona bakakaldı. "Ondan büyük bir kahramanmış gibi söz ediyorsun."

"O çok başarılı bir asker, Katie. İngilizlere karşı gelmek için tek başına pek çok aileyi bir arada tuttu. Bu savaşımızda Ormond'un kardeşleri bile bir süreliğine bize katıldılar. Sör Henry Sidney ve Sör John Perrot onu yakalayamadı." Hugh, Perrot'ın adını tükürür gibi söylemişti.

"Ya sen, Hugh? FitzMaurice seni de mi yanma çekti?" Katherine ürperdi. "Sen de o zorbadan yana mısın?"

"Hala eskisi gibi çok cesursun, Katie." Hugh kızın elini sıvazladı, sorusunu cevaplamadı. "Bu kadar tatsız haber yeter. Aslında, savaş hikâyeleri bir leydinin güzel kulakları için uygun şeyler değil. Daha birbirimizle konuşacağız ve ben seninle seyahat eden adamla konuşacağım." Hugh gözlerini Katherine'den ayırarak Liam'a baktı.

Katherine cevap vermedi ve en kötüsünü –Hugh'nun gizliden gizliye, babasının kuzeni ve düşmanı olan ve FitzGerald mirasını ele geçirmeye kararlı olan FitzMaurice'i desteklediğini– düşündü.

Liam miskin bir tavırla oturduğu sıranın üzerine yayıldı. "Peki, ne konuşmak istiyorsun?"

Hugh ona baktı. "İsmin. Liam O' Neill. Kötüye çıkmış bu ismi kullanan iki adam olamayacağı açık."

"Pek sanmıyorum."

Hugh'nun gözleri parladı. "Masamda Denizlerin Efendisi'nin oturduğunu mu söylüyorsun yani?"

Liam başıyla onaylayarak kadehine bira doldurdu.

Hugh kollarını kenetledi. "Peki, nasıl oldu da Katie'yi bana sen getirdin?"

Liam kendi bıçağını çıkardı. Bu savaş bıçağıydı, masada duran ve konukların yemek için kullandıkları bıçakların iki katı uzunluğunda ve üç katı inceliğindeydi. Bıçağıyla bir parça et aldı, tabağına koyup ikiye kesti. Bundan daha keskin bir bıçak olamazdı. Hiçbir bıçak daha hızlı hareket edemezdi. Gümüş aniden parıldadı. "Onu denizde ele geçirdim."

Hugh ayağa kalktı.

Liam da gülümseyerek ayağa kalktı.

Katherine artık evleneceği adamın babasının düşmanıyla ittifak kurmuş olabileceği düşüncesini bir kenara bırakmıştı. Ayağa fırlaya-

rak iki adamın arasına girdi. "Hugh! Lütfen! Düşündüğün gibi değil! Kraliçe'nin yanından geliyoruz."

Hugh, Katherine'e bakmadı. "Ah, gerçekten mi?"

Liam'ın gülümsemesi yerinde duruyordu ve Katherine'i eliyle hafifçe iterek arkasına aldı. "Aynen öyle."

Hugh'nun burun delikleri açıldı. Liam'm gözleri parladı. Katherine hatasını çok geç anladı. Hugh'nun FitzMaurice'le gizli bir ittifakı varsa, o zaman Saray'ın ve Kraliçe'nin düşmanı sayılırdı. Liam da Kraliçe'nin yanından geldiğine göre, o da düşmanı sayılırdı. Sonra neredeyse panik içinde Hugh'nun aynı zamanda *kendi* düşmanı olduğunu fark etti çünkü babasına karşı FitzMaurice'le birleşmişti. Fakat onlar evlenecekti.

"Biliyor musun, Kraliçe'yle işinin olmasına şaşırmadım. Sonuçta senin de kanın bozuk, yarı İngilizsin," dedi Hugh, öfkeli bir şekilde. "Üstelik sarayda İngiliz prens ve prensesleriyle birlikte kâfir Protestan öğretmenler tarafından büyütüldün."

"Doğru." Liam kendini savunmak için çaba göstermedi.

Katherine bir adım öne çıkarak onun yanında durdu. "Fakat onun babası senin benim gibi İrlandalı, Hugh. O yarı İrlandalı."

"Hafızam beni yanıltmıyorsa babası bir katildi," dedi Hugh.

Liam soğuk bir ifadeyle gülümsedi. "Bu konuda düşünmek senin için faydalı olabilir. Çünkü genellikle ona çok benzediğimi iddia ederler."

Katherine, Hugh'nun kolundan tutarak onu kendisine bakmaya zorladı. "Hugh, Kraliçe Liam'm işlediği suçları bağışladı ve ona beni sana getirmesini emretti. Hepsi bu. Onunla başka bir işi yoktu. O bir korsan ve bunu ilk elden biliyorum!"

"Onu mu savunuyorsun?" Hugh şok olmuştu. "Bu yarı İngiliz pisliği mi savunuyorsun? Shane O'Neill'm oğlunu mu savunuyorsun? Tüm açık denizlerdeki gemileri yağmalayan, insanları öldüren, kimseye, hatta kendi ailesine bile sadakati olmayan bu lanet olası korsanı mı savunuyorsun?"

Katherine duraksadı. Bir taraftan küçük Fransız gemisinin yanan ve harabeye dönen güvertesini hatırlıyor ve adamların iniltilerini hâlâ duyabiliyordu fakat Liam kimseyi öldürmemişti. İstediğini aldıktan sonra Fransız mürettebatın gitmesine izin vermişti. Juliet'e de zarar vermemişti. Sonra Liam'm onu nasıl zalimce yatağa bağladığını ve

bıçağıyla kıyafetlerini keserek onu soyduğunu düşündü. Fakat... elinde kalan tek değerli şeye, bekaretine dokunmamıştı. Katherine, Liam'ın o gece onu baştan çıkarmaya devam edebileceğini biliyordu fakat ağlamaya başladığında durmuştu. "Beni sana sağ salim getirdi, Hugh," dedi yumuşak bir sesle.

Hugh önce kızın yüzüne ve sonra da elbisesine baktı. "Elbiseni kim yırttı, Katie?"

Katherine bu kez tereddüt etmedi. "Biliyorsun ki son birkaç yıldır Fransa'daydım," dedi çabucak, gözlerini ondan ayırmadan. "Üvey annemin Affane'den sonra beni gönderdiği manastırdan kaçtım. Gemilerden birinde yatacak yer arıyordum. Bunu bana rıhtımdaki denizcilerden biri yaptı."

Hugh kızın çenesini tuttu. "Zavallı, Katie."

Katherine gözlerini kapadı çünkü Hugh'nun, yalan söylediğini anlamasını istemiyordu. Yüzü bir an onun avucunda kaldı.

"Evet, zavallı Katherine," dedi Liam, buz gibi bir sesle. "Endişelenmen ne kadar dokunaklı, Lord Barry."

Katherine, Hugh'nun yanından hemen uzaklaşarak Liam'a baktı ve bir kez daha parlayan gümüş renkli gözlerini gördü. Öfkeliydi fakat Katherine'e öfkelenmeye hakkı yoktu. Çünkü Katherine az önce o sefil hayatını kurtarmıştı. Çünkü Hugh fazla ayrıntıya girmeden sırf elbisesini kestiği için onu öldürebilirdi. Ama Katherine durumun pek de öyle olmayacağını biliyordu. Hugh onu öldürmeye çalışabilirdi fakat ikisinin arasında olabilecek her türlü rekabetin galibinin Liam olacağı kesindi. Ve Katherine içten içe, Liam'ın Hugh'yu yok etmekten zevk duyacağını biliyordu. Ürperdi.

Hugh yalnızca Katherine'e baktı. "Zor zamanlar yaşadın. Fransa'ya gönderildin, baban hapse atıldı, her şeyi elinden alındı ve şimdi de bu." Kızın koluna dokundu, okşadı. "Haydi, bir şeyler ye. Güçlü olman gerek." Hugh, Liam'ı görmezden geldi.

Katherine gerilimin sona ermesine sevindi ve Hugh ile birlikte masaya oturarak dikkatini tabağına verdi. Liam'ın da nihayet oturduğunun fazlasıyla farkındaydı. Rahat ve derin bir nefes aldı. Hugh'nun taş zeminine iki adamın kanının da döküldüğünü görmek istemiyordu.

Katherine soğuk eti sevmediği için sonunda bir parça peynir ve biraz bayat ekmek aldı. Şimdi iki yanında oturan iki adamın da yemeklerine bir kurt gibi saldırarak iştahla yediklerini fark etti. Çaktırmadan Hugh'ya baktı.

Gerçekten de yakışıklı bir adam olmuştu. Burnu biraz genişti fakat köşeli çenesine ve yuvarlak yüzüne yakışıyordu ve dudaklarının şekli düzgündü, gözleri parlak bir maviydi ve saçları kendisininkinden de kızıldı. Katherine mutlu olmalıydı. Her kadın yakışıklı bir kocası olsun isterdi. Kendisi ise son zamanlarda hem şehvetli hem de yakışıklı bir kocanın özlemini çekiyordu. Hugh'da bu iki özellik de vardı. Çok mutlu olması gerekiyordu. Kendi kendine mutluluktan uçtuğunu söyledi.

Liam'a bakmamaya özen gösteriyordu. Tanrım. İki adamı karşılaştırmak istemiyordu. Bunu yapmayacaktı. Fakat zihninde Liam'ın görüntüsü belirdi. Bronz tenli, sert, çekici. O, güneş gibiydi ve onun yanında tüm erkekler hatta Hugh bile uzaktan göz kırpan yıldızlar gibiydi.

Katherine bu düşünceleri hemen kafasından attı ve yemeğine odaklandı.

Hugh yemeğini bitirdi ve karnı doymuş bir şekilde gülümseyerek ona baktı. Eli Katherine'inkinin üzerine kapandı ve parmaklarıyla eklem yerlerini okşadı.

Katherine onun gözlerinde alev alev yanan arzuyu görünce ürperdi. "Demek bir manastırda büyüdün?" dedi, bakışlarını elbisesinin yakasına kaydırarak.

Katherine elbisesini gayet düzgün bir şekilde tamir ettiği için dolgun göğüsleri ezilerek düzleşmişti fakat yine de onun ilgisi Katherine'i huzursuz etti. "Evet."

"Boşa vakit harcamışsın, Katie."

Katherine oturduğu yerde kıpırdandı. Hugh ne demek istemişti?

Hugh dostane bir ifadeyle gülümsedi. "Tanıdığım Katie her zaman çıplak ayaklarıyla kırlarda koştururdu. Seni çocukken, uzun örgülerinle ağaçlara tırmanırken hatırlıyorum. Bir manastıra kapatılmış, elinde bir iğneyle nakış işlerken düşünemiyorum seni."

"İyi bir terzi oldum. Bu yüzden bir erkeğin normalde yıllarımı boşa geçirmediğimi düşünmesi gerekir."

Hugh kahkaha attı. "Şüphesiz her kadının edinmesi gereken bir beceri." Bakışları sıcaktı. "Annenin böylesine kadınsı bir beceriyi öğrenmen konusunda umudunu nasıl yitirdiğini hatırlıyorum. Babanın da buna gülüp geçtiğini. Gerald, her zaman senin erkek çocuğu gibi davranmana bayılırdı."

Hugh ile birlikte Katherine de Joan FitzGerald'ın kızını saçı başı dağınık ve çıplak ayaklarla ve genellikle bir çiftçi çocuğu gibi yelek ve hortumla evden koşarcasına çıkarken gördüğünde ne kadar mutsuz olduğunu hatırladı. Şimdi babasının buna ne kadar güldüğünü de hatırlıyordu. Babası içten içe Katherine'in ağaçlara tırmanma ve erkek çocukları kadar başarılı bir şekilde ata binme yeteneğiyle her zaman gurur duyardı. Katherine neşeli bir ifadeyle Hugh'ya baktı.

Liam kadehini gürültülü bir şekilde masaya koyarak yeniden birayla doldurdu.

Hugh, Katherine'in elini ellerinin arasına aldı. "Fakat Katie, anlamadığım tek bir şey var. Doğru mu duydum? Kraliçe, O'Neill'a seni bana getirmesini mi emretti?"

Katherine başıyla onayladı. "Çok büyük bir iyilik etti, Hugh. Beni babamın yanma St. Leger Malikânesi'ne göndereceğinden korkuyordum."

"Pekâlâ," dedi Hugh, "Burada olduğun için çok mutluyum ve yanımda istediğin kadar kalabilirsin fakat neden baban veya amcan yerine seni buraya gönderdi?"

Katherine donup kaldı.

"Katie?"

Liam'ın onları bir şahin gibi kımıldamadan ve hatta saldırmak üzereymiş gibi izlediğinin farkındaydı. Şimdi ona bakmak zorundaydı. Bakışları soğuk, öfkeli ve dikkatliydi. Katherine yeniden Hugh'ya döndü. "Beni başka n-nereye gönderebilirdi ki, Hugh? Biz-biz nişanlıyız? Beni buraya göndermekle doğru olanı yaptı."

Hugh hâlâ onun elini tutuyordu fakat hayrete düştüğü açıktı.

"Hugh?" dedi Katherine, tereddüt ederek.

Hugh kızın elini bıraktı. "Katherine! Tanrı aşkına! Bizim hâlâ nişanlı olduğumuz fikrine nereden kapıldın?"

Katherine masanın kenarını sıkıca kavradı. "Biz daha bebekken nişanlandık. Ya-yanılıyorsam düzelt. O söz hiç bozulmadı."

Hugh şaşkınlığını saklamadan ona bakıyordu.

Katherine'in kalbi çılgın gibi atmaya başladı.

Sonra Hugh kendini toparlayarak kızın iki elini birden tuttu. "Katherine, bunu nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum."

Katherine kendi kendine nefes almasını söyledi. Her şeyin düzeleceğini söyledi.

"Babalarımız arasında verilen söz, benim Desmond kontunun kızıyla evlenmem içindi. Aslına bakarsan kontratlarda tam üç kez senden Desmond'm kızı olarak bahsediliyor. Yalnızca bir kez gerçek ismin kullanılıyor."

"Anlamıyorum."

Hugh çenesini sıktı. Bakışlarını onun dudaklarına ve göğüslerine indirdi. "Tanrım, muhteşemsin fakat... Desmond'm kızı değilsin. Artık kont yok. Nişan da Desmond'm yok edildiği gün bozuldu. Şimdi anladın mı?"

Katherine ayağa kalktı. "Babamın topraklarına Saray el koydu ve unvanı elinden alındı. Fakat *ben* hâlâ buradayım, Hugh."

Hugh da ayağa kalktı. "Katherine, bu konuyu İrlandalı hâkimlere götürdüm. İsmin yalnızca bir kez geçtiği için hâkimler bu anlaşmanın benimle Katherine FitzGerald arasında değil, benimle kontun kızı arasında yapıldığı konusunda hemfikirler."

Katherine şaşkınlıktan nefesini tuttu.

"Hâkimler kararı verdi, Katherine. Babanın son duruşmasından kısa bir süre sonra karar verildi."

Katherine şaşkınlıktan donakalmıştı ama daha önce içten içe, bir şeylerin ters gittiğinden emindi. Çünkü burada olmadığı onca yıl boyunca Hugh ona hiçbir haber göndermemiş veya eve dönmesini istememişti. Şimdi anlıyordu. Artık Desmond kontunun kızı yoktu. Hugh Barry, Katherine FitzGerald'la yani Bayan Hiçkimse'yle evlenmeyecekti. Gözleri dolmasına rağmen çenesini kaldırdı. "Peki, bu konuyu İrlandalı hâkimlere kim götürdü, Hugh?"

Hugh duraksadı. "Ben. Elbette ben, Katie. Ne kadar güzel olursan ol, seninle evlenemem. Ne paran ne unvanın var; hiçbir şeyin yok. Bunu anladığından eminim."

Katherine gözündeki yaşların akmasını engellemeyi başardı.

"Ayrıca ben üç senedir Thomond'un kızıyla nişanlıyım. Bu baharda on beş yaşına basacak ve evleneceğiz."

Katherine elinde olmadan bir ses çıkardı. Derin bir nefes çekti ve omuzlarını dikleştirdi. "Umurumda değil."

"Katie." Hugh kızı kolundan tuttu. "Gel, baş başa konuşalım."

"Hayır."

"Lütfen."

Katherine onun ne söyleyeceğini gerçekten umursamıyordu çünkü Hugh kendini açıkça ifade etmişti. Seviye olarak kendisine uygun, asil bir adamın kızıyla evlenecekti, Katherine kadar yoksul olmayan biriyle. Liam'm yanında ayağa kalktığım fark etti. "Katherine yorgun, Barry. Özel konuşman bekleyebilir."

"Sanmıyorum," dedi Hugh, duygusuzca.

Katherine iki adam arasında yeniden alevlenmeye başlayan gerilimi hemen fark etti. Az önce yalnızca bastırmışlardı. Birbirlerinden nefret etmişlerdi ve birbirlerinin üzerine atlamak için bir bahane bekliyorlardı. Aralarındaki gerilimi hissedebiliyordu. "Pekâlâ," dedi Katherine, Hugh'ya yaklaşarak. Kavga çıkmasını engellemek ve bu korkunç geceyi bitirmek için ne gerekiyorsa yapabilirdi.

Hugh gülümseyerek Katherine'in koluna girdi. Onu koridordan geçirdi ve dar merdivenden yukarı çıkardı. Katherine, Liam'm onları izlediğini, içinde artan düşmanlığı hissedebiliyordu fakat umursamadı. Bunca yıldan sonra bir yabancı gibi olan Hugh onu korkutsa da bir zamanlar Katherine'in çocukluk aşkı ve en iyi arkadaşıydı. Katherine'i reddetmesi çok zalimceydi. Bu ihanet etini de kemiğini de geçmiş, ruhunu acıtmıştı. Tıpkı içten içe korktuğu gibi Hugh onu istememiş, onu unutmuş ve başkasını seçmişti. Düşünebildiği tek şey şuydu: *Şimdi bana ne olacak?*

Ve zihninde Liam'm altın renkli görüntüsü belirdi.

Hugh bir kat yukarıdaki küçük bir odanın kapasım kapadı. İçeride hasır kilimler ve ufak bir yataktan başka hiçbir şey yoktu. "Bu gece burada uyuyabilirsin, Katie," dedi.

Katherine omuz silkerek ondan biraz uzaklaştı ve odanın ortasında durdu. Hugh'ya sırtı dönüktü.

Hugh arkasından yaklaştı. "Katherine, bunu bilmediğin ve bu kadar yolu benimle evleneceğini düşünerek geldiğin için üzgünüm."

Katherine hiçbir şey söylemedi. Kendini toplamıştı, Hugh'nun yüzüne bakmak için döndü. Hugh'dan biraz daha uzun boylu olduğunu o anda fark etti.

"Fakat aynı zamanda mutluyum çünkü sen gördüğüm en güzel kadınsın ve eğer gelmeseydin birbirimizi bir daha asla göremeyecektik."

"Bunun bir önemi yok," diye kestirip attı.

"Ah, önemi var." Hugh kızın yanağına dokundu. Katherine irkildi. "Ben senin dostunum, Katie. Biraz düşünürsen, gidebileceğin hiçbir yer olmadığını anlarsın. Londra'ya dönersen sadece babanın yanma, St. Leger Malikânesi'ne gidebilirsin. Askeaton terk edilmiş durumda ve oraya beş parasız bir halde gidersen amcan ve diğer akrabalarına yük olursun çünkü onların durumu benden daha kötü. Baban Desmond'ı kaybettiğinde, onlar da her şeylerini kaybettiler. Seni Fransa'ya geri gönderseler de şaşırmam fakat ne yol paranı ne de manastır ücretini karşılayabilirler."

Katherine'in, hissettiği huzursuzluk ve korkuyla ürperdi. "Onlar beni geri çevirmezler. Elbette ki beni besleyebilirler ve ayrıca bizim başka kalelerimiz, başka evlerimiz de var."

"Babanın kalelerinden yalnızca birkaçı olan Castlemaine, Shanid, Newcastle ve Castleisland'm hepsi terk edildi. Aslına bakarsan Castlemaine'de Kraliçe'nin birlikleri yaşıyor." Katherine şaşkınlıkla nefesini tuttu. "Bildiğim kadarıyla Dingle hâlâ akrabalarının elinde fakat orası diğerlerine göre daha küçük bir kale ve şimdi fazla kalabalık," dedi Hugh, ona bakarak. "Orada sana verecek yerleri olmayacaktır."

"Sana inanmıyorum!"

"Ben sana yalan söylemem, Katie," dedi Hugh, nazik bir şekilde.

Katherine elbisesinin katlarını düzeltti. Nedense, Dingle ve birkaç çok ufak ve eski kaleden başka her şeyi kaybedebilecekleri hiç aklına gelmezdi.

"Seni yanlarına alamazlar," dedi Hugh. "Bir çoban veya askerle evlendirilmek ister misin?"

Katherine ona baktı ve başını iki yana salladı.

"Burada kalabilirsin," dedi Hugh.

Katherine, arsız bakışlarını görünce ağlamak istedi. Bu nasıl bir teklifti böyle?

"Neden o kadar şaşırdın? Yalnızca başka bir kadınla nişanlandım diye seni terk edeceğimi mi düşündün?"

"Bana başımı sokacak bir ev mi öneriyorsun?" diye sordu, şaşkın bir halde.

Hugh gülümsedi. "Evet, öyle. Masasında yiyecekleri, güzel ve sıcak bir yatağı ve başının üzerinde sağlam bir çatısı olan bir ev."

Katherine ona bakınca gözlerindeki arzuyu gördü. Nefes alması zorlaşmaya başladı. "Kendime ait bir yatağım olacağını mı söylüyorsun, yoksa senin yatağında mı yatacağım?"

Hugh bunu duyunca kahkahayla güldü. "Her zaman çok zekiydin, Katie. Benim yatağımda. Benim yatağımda yatacaksın. Benim çatımın altında yaşasaydm senden uzak duramazdım, canım. Çok güzelsin. Seni istiyorum. Sen bir adamın hayallerini süsleyen türden bir kadınsın. Babanın her şeyine el konduğu için ne kadar üzgünüm bilemezsin."

Katherine yumruklarını sıktı. "Ne kadar iyi bir dostsun, Hugh."

"Neden sinirlendin? Artık çocuk değilsin. Elbiseni O'Neill yırttı, öyle değil mi?"

Katherine'in rengi soldu.

"Biliyordum! Sen manastırdan geldiğin için bakireydin, değil mi?" Şimdi öfkeden kıpkırmızı olmuştu.

Katherine sonunda konuşabildi. "Ben hâlâ bakireyim, Hugh."

Hugh'nun gözleri kocaman oldu. "O zaman çok memnun oldum ve O'Neill aptalın teki. Ne diyorsun? Benimle kalacak mısın?"

Katherine söyleyecek kelime bulmakta zorlanıyordu. "Söylediklerine inanamıyorum," dedi, acı dolu bir sesle. "Kulaklarımla duyduklarıma inanamıyorum."

"Bu bir hakaret değil," dedi çabucak, "evli olup da sevgilisi olan tek erkek ben değilim ve biz uzun zamandır arkadaşız. Mutsuz olmayacaksın."

Katherine ağlamak üzereydi. Fakat bunu yapmayacaktı, Hugh için ağlamayacaktı. "Bir zamanlar seni seviyordum," dedi, "ama artık sevmiyorum." Yanından hızla geçerek merdivenlere yöneldi.

Hatta şimdi ondan nefret bile ediyordu. Hiç bu kadar incindiğini hatırlamıyordu. Basamaklar dardı ve yüzyıllardır kullanılmaktan pürüzsüz ve kaygan bir hale gelmişti. Katherine takıldı ve kaydı. Fakat Liam merdivenin alt kısmında ileri geri yürüyordu ve onu aşağıda yakaladı.

Katherine bir an içgüdüsel bir hareketle ona sarıldı ve dengesini yeniden sağladı. Gri gözlerine baktı, öfke veya endişe görmedi. Fakat onun da Katherine'i yatak faaliyetleri ve kendi zevki için kullanmak isteyen bir erkek olduğunu hatırladı. Öfkeden deliye dönmüş bir halde onu itti. Liam onu bıraktı.

"Ne istiyormuş?" diye sordu.

Katherine tükürür gibi, "Her erkeğin istediğini, tabii ki!" dedi. Gözleri yaşlarla doluyken bile öfkeyle parlıyordu. "Burada, Barrymore'da onunla kalmamı ve yatağım ısıtmamı istedi," dedi acı acı. "Karısı olacak kadar iyi değilim ama iyi bir fahişe olabilirim!" Liam'm yanından hızla geçti fakat sadece bir adım atabildi çünkü Liam hemen elini uzatıp onu yakaladı ve sertçe kendine çevirdi.

"Peki, sen ne dedin?" diye sordu Liam. Yüzü onunkine yakındı ve gözlerinden ateşler saçıyordu.

Katherine ondan kurtulmaya çalıştı. "Ona cehenneme gitmesini söylemeliydim! Şimdi sana söylüyorum, O'Neill, cehenneme git ve beni rahat bırak. İkiniz de beni rahat bırakın!" Liam'm elinden kurtuldu ve koridorda koşarak soğuk ve rüzgârlı gecenin kollarına çıktı.

Pelerini yoktu ve o soğukta kalenin duvarına yaslanarak ağladı. Kısa süre sonra gözyaşları tükendi fakat soğuk hâlâ devam ediyor, buz gibi kollarını Katherine'in boş kalbine sarıyordu.

12. BÖLÜM

Liam, Katherine'in arkasından baktı. Hugh'nun anlaşmayı bozması nedeniyle az önce büyük bir zafer kazandığı ve Hugh'nun Katherine'i reddetmesine kesinlikle sevindiği halde yine de Katherine için endişeleniyordu. Fakat peşinden gitmedi. İçinde gitme dürtüsü vardı fakat buna karşı koydu.

Katherine onu, Hugh'yu şu an koyduğundan daha yüksek bir yerde görmüyordu hatta belki onu daha az seviyordu. Bir zamanlar Hugh'yu sevmişti ve birlikte uzun ve samimi bir geçmişleri vardı. Paylaştıkları bu geçmişi kimse değiştiremezdi; belki de Hugh onu yalnızca politik sebeplerle geri çevirdiği için Katherine ona hâlâ değer veriyor olabilirdi. Fakat Liam ile Katherine'in bir geçmişleri yoktu. Yalnızca birkaç ortak anıları vardı ve onlar da Katherine'i kaçırdığı ve yatağında istemeden kendinden geçtiği dakikalardan ibaretti.

Liam, Hugh'nun merdivenden indiğini duyunca ona döndü. Haklı çıkmıştı. Hugh, Katherine'i geri çevirmişti. Liam, Hugh'nun yerinde olsaydı bunu yapmazdı fakat yine de Hugh'nun her soylu adamın yapacağı gibi davrandığını düşündü. Toprak sahibi lordlar, beş parasız dilencilerle evlenmezlerdi, bu basit bir kuraldı.

Hugh onunla göz göze gelerek öylece kaldı. Liam da ona baktı. Bu adamı çok iyi anlıyordu. Katherine'le şu anki durumunda evlenmeyecekti fakat onu sevgilisi yapmaya kararlıydı. Liam'la birçok ortak noktaları vardı.

İki geyiğin boynuzlarını kenetlediği gibi, iki adamın düşmanca ve kararlı bakışları dakikalarca birbirine kilitlendi. Ortada bir düello olduğu açıktı ve iki adam da bunu kabul etmişti. Katherine'i yalnızca bir tanesi kazanacaktı. Liam döndü ve yeniden yemek masasına yürüdü. Hugh da peşinden gitti ve ikisinin bardağını da acı birayla doldurdu.

"Pekâlâ, O'Neill, Katie doğru mu yoksa yalan mı söylüyordu? Kraliçe'yle bir alışverişin var mı, yok mu?" diye sordu Hugh.

Liam birasını yudumladı. Şöyle sert, kırmızı bir Fransız şarabını fazlasıyla tercih ederdi. "Bu konu seni neden ilgilendiriyor?"

"Evimde İngilizleri eğlendirmekten hoşlanmam."

"O zaman beni bir İrlandalı olarak gör."

Hugh gözlerini Liam'a dikip baktı. "Seni İrlandalı olarak görmek isterdim fakat bundan emin değilim."

Liam sadece gülümsedi ve Hugh'nun nereye varmak istediğini görmek için bekledi fakat zaten bunu tahmin ediyordu.

"Sen kâfir misin?" diye sordu Hugh.

Liam pek de hoş olmayan bir tavırla gülümsedi. "Ben Protestanım."

"O zaman *Protestan* kraliçenin izinden gidiyorsun."

Liam, Hugh'nun diğer Katolikler gibi Elizabeth'e kâfir deme cesaretini gösteremediğini fark etti. "Rüzgâr nereye savurursa oraya giderim."

Şimdi gülümseme sırası Hugh'daydı. "O halde ne Tanrı'ya ne de kraliçeye sadıksın."

Liam yeniden gülümsedi. Gözleri parladı. "Bana müthiş bir kader mi önermek istiyorsun, Lord Barry?"

Barry gülümsedi. "Denizlerin Efendisi her gün evime gelmiyor. Bundan faydalanmamak en büyük aptallık olurdu."

"Henüz aptal mı yoksa dahi mi olduğunu çözemedim," dedi Liam, çabucak. "Belki de yapacağın teklif dengeleri değiştirebilir."

Barry ona baktı. "Bu ülke savaşta."

"Bunu çocuklar bile biliyor."

"Geçen kış İspanyollar, İrlandalılara baktılar. Hava çok soğuktu. Onların erzakları olmasaydı, yüzlerce kişiden çok daha fazlası ölmüş olurdu."

Liam parmaklarını hafifçe masanın üzerine vurdu. "Beni merhamet yoluyla mı etkilemeye çalışıyorsun? Ben kimseye merhamet etmem."

Hugh burnundan alaycı bir ses çıkardı. "Tıpkı söylendiği gibi. Açık denizlerde birçok ülkenin gemisini acımasızca yağmaladığından söz ediyorlar. Yakalamaya karar verirsen kimsenin senden kaçamayacağını söylüyorlar. Ayrıca en çok İspanyol ganimetlerini tercih ettiğin de iyi biliniyor."

Liam'ın bakışları gizemliydi. Omuz silkti. "Beni biriyle karıştırıyorsun. Hazine hazinedir ve sahibinin kim olduğuyla ilgilenmem."

Barry ileri doğru uzandı. "Seni kullanabiliriz, O'Neill."

"Biz derken?"

Barry çenesini sıktı. "Topraklarımızı İngilizlerden, Kraliçe'den kurtarmak için savaşan FitzMaurice ve diğer tüm büyük lordlar."

"Benden bir avuç Katolik hainle aynı kaderi paylaşmamı mı istiyorsun?" diye sordu Liam, sakin bir şekilde kaşlarından birini kaldırarak.

"Sen zaten hainsin, O'Neill. Kraliçe'nin o lanet suçlarını affetmiş olmasına çok şaşırdım. Seni affetmesi için ona ne önerdiğini tahmin bile edemiyorum. Fakat bir kez daha Kule'ye kapatılacak olursan ikimiz de ipte sallandırılacağım biliyoruz."

"Çok korktum."

"Bize katılmakla kaybedeceğin hiçbir şey yok fakat kazanacağın çok şey var."

Liam dudaklarını kıvırdı. "Ben kaybedecek çok şey kazanacak ise çok az şey görüyorum, Barry."

"Kendi topraklarına biraz da olsa sevgin yok mu?"

"Ama ben *İngilizim*, unuttun mu?"

Barry kızardı. "Shane O'Neill öldürüldüğü güne kadar Saray'a karşı savaştı. Saray'a karşı ondan daha fazla ve daha cesur bir şekilde savaşan kimse olmadı. İngilizlerden de Kraliçe'den de nefret ederdi."

"Bu akşam da söylediğin gibi, o bir katildi, kahraman değildi. Ayrıca bir tecavüzcüydü ve vahşi biriydi," dedi Liam, soğuk bir şekilde.

Barry kaşlarını kaldırdı. "Üzgünüm. Onunla hiç tanışmadım."

"O halde şanslısın," dedi Liam, tekdüze bir sesle. "Babamla ilgili iddialarla beni etkileyemezsin. Kiminle ve neden savaştığı hiç umurumda değil."

"İstersen yarından sonraki gün için FitzMaurice'le bir görüşme ayarlayabilirim," dedi Barry, kararlı bir yüz ifadesiyle masaya doğru uzanarak. "Ben seni bize katılman için ikna edemedim fakat o çok daha heveslidir ve daha önce senden daha ilgisiz kişileri ikna etti."

Liam ayağa kalktı. "İsterse bana ölümsüzlüğü sunan şeytan olsun yine de beni Katolik olmaya ve ihanete ikna edemez."

Barry de ayağa kalktı. "Tanrım, ne kadar dindar birisin!"

Liam dudaklarını sıkarak gülümsedi. "Erkek, kadın ve çocukları kazıklarda yakmaktan başka bir şey düşünmeyen Katolik bağnazlarla işbirliği yapmak istemiyorum." Zihninde beliren canlı anıları bir kenara itti. Bu anılar yalnızca görsel değildi; kulaklarında bir kadının korkunç çığlığı yankılandı, burun deliklerini ise kadının yanan etinin kokusu doldurdu.

"İrlanda'da kimse yakılmadı!"

"Henüz yakılmadı. Fakat FitzMaurice, adamları ve delikanlıları astı, kadın ve çocukları açlıktan öldürdü ve bunların hepsini Tanrı adına yaptı." Liam'm gözleri parladı. "Bu hıyanet oyununu oynayacak başka birini bul, Barry. FitzMaurice'i Kraliçe'ye götürmek dışında görmeyi düşünmüyorum."

Barry öfkeli gözlerle bakarken, Liam da koridorda ilerledi ve Macgregor'un hazırladığı derme çatma yatağın yanma gitti. "Sana inanmıyorum," diye seslendi sonunda. "Kraliçe'ye sadık olduğuna inanmıyorum. Satın alınabileceğini düşünüyorum, dostum."

Liam ot yatağı botuyla iterek bir kenarını duvara yapıştırdı. Gülümsedi. "Bu konuda haklısın. Satın alınabilirim. Fakat sadece karşılığı risk almama değecek kadar yüklüyse ve sen bu durumda benim fiyatımı karşılamayazsm."

Barry yeniden yerine oturdu ve biraz daha bira almak için uzandı. Liam, konunun kapanıp kapanmadığını merak ederek ottan yatağına kuruldu ama bundan emin olamıyordu.

Fakat gittikçe çöken karanlığın içinde yatarken Saray'ın FitzGerald'dan çok daha büyük bir tehdit olan FitzMaurice'ten ne kadar korktuğunu ve nefret ettiğini ve onu yakalayıp bu isyanı bastırma konusunda ne kadar çaresiz olduklarını hatırladı. FitzMaurice'e boyun eğdirilmesi Kraliçe Elizabeth'i çok memnun ederdi. FitzMaurice yakalanacak olsaydı. Aslında FitzMaurice'i devirecek kişi –ne isterse istesin– kendi ödülünü seçme hakkına sahip olacaktı. Ve FitzMaurice, Katherine'in babasının düşmanıydı.

Fakat Katolik yakın zamanda yakalansa bile bu FitzGerald'ı pek etkilemezdi; Desmond kontu olmasını ve İrlanda'ya geri dönmesini tetikleyecek başka bir olay olmadığı sürece FitzGerald, St. Leger Malikânesi'nde sefil bir tutsak olarak kalmaya devam ederdi. Liam vaziyetin nasıl bir hal alacağını merak etti.

Ve aynı zamanda tehlikeli ve ölümcül bir oyun oynamaya ve Güney İrlanda'daki siyasal güce yön vermeye cesareti olup olmadığını da merak etti. İçini bir heyecan kapladı. Liam uykuya dalarken, zihninde inanılmaz olasılıklar dönüyordu ve az önceki beyanına rağmen yakında bir şekilde Saray'a karşı çıkan Katolik ayaklanmaya karışacağım hissediyordu.

Katherine zifiri karanlıkta kendi ot yatağının üzerine kıvrılmıştı. Gözyaşlarını bastırarak şimdi ne yapacağım düşündü? Manastırdan evlenebilmek için ayrılmıştı. Oradan ayrılmadan önce babasının durumunu, ona bir evlilik ayarlayabilecek ne durumu ne de isteği olduğunu bilmiyordu. Amcaları, kuzenleri ve tüm FitzGerald çalışanları da Gerald vatan hainliğinden tutuklandığında her şeylerini kaybetmişlerdi çünkü Gerald'ın elinden alınan toprakların içinde onlarınki de vardı. Hugh, Katherine'e oraya giderse akrabalarına yük olacağını söylerken haklıydı. Gidecek hiçbir yeri olmadığını söylerken de haklıydı. Söylemediği şey ise, Katherine'in sırtını dayayabileceği kimsesi, hiç kimsesi olmadığıydı.

Liam O'Neill dışında. Fakat sorunlarının büyük bir kısmının nedeni zaten oydu, bu nedenle Liam, hiçbir zaman çözüm olamazdı.

Küçük, soğuk odaya daha soğuk bir hava dalgası girdi.

Katherine tüm kıyafetleri ve kürklü peleriniyle ve yatağın üzerinde bulduğu battaniyeye sarılıp yatmıştı fakat titredi ve içeri giren havanın

nedenini merak etti. Sonra kıyafetlerin hafif hışırtısını duyarak gerildi. Kalbi ani bir korkuyla hızla çarpmaya başladı.

"Katie?" Hugh nazikçe omuzlarından tuttu.

Katherine nefesini tuttu ve ona bakmak için döndü. Şimdi sırtüstü yatıyordu. Hugh yanında diz çökerken yere ufak bir mum bıraktı. Katherine'e gülümsedi.

Katherine avcunu göğsüne bastırarak doğruldu. "Hugh! Burada ne işin var? Beni korkuttun! Yatağımda öldürüleceğimi filan düşündüm!"

Hugh hafifçe kıkırdadı, elini Katherine'in yanağına koydu. Katherine sustu. Başparmağıyla dolgun alt dudağını okşadı. "Seni öldürmeye gelmedim, Katie. Sana kur yaparak istediğimi almaya geldim."

Katherine anladı. Amacını hemen anlamamakla aptallık etmişti. Artık gözlerinde yanan arzuyu da gayet açık görebiliyordu. "Çık dışarı."

Hugh kahkahayla güldü. Elini kızın omzuna koydu ve sertçe kavradı. "Hayır, henüz değil."

Katherine kendini kurtarmak için debelendi. "Çık dışarı!"

"Canım yakmayacağım, gerçi ilk başta biraz canın yanacak. Daha önce başka bakirelerle de birlikte oldum Katie, ne yaptığımı biliyorum." Kızı itip yatağa yatırdı, dizini dizlerinin arasına soktu ve üzerine çıktı.

Katherine çığlık attı ve ona vurmak için deli gibi çırpınmaya başladı.

Hugh dudağını onunkine bastırarak Katherine'in tiz çığlığını kesti, kızın iki bileğini de tek eliyle tuttu ve eteğini beline kadar sıyırıp bacağıyla onunkileri araladı. Katherine, arzudan gözünün döndüğünü bildiği için korkuyla daha fazla karşı koymaya çalıştı. Hugh el yordamıyla pantolonunu çözerek erkekliğini dışarı çıkardığında organı Katherine'in karnına çarptı. Katherine hızla soludu, sızlandı ve onu üzerinden atmaya çalıştı. Hugh dudaklarını hızla onunkilerden çekti. "Lanet olsun, Katie, biz arkadaşız! Rahatla!" diye çıkıştı. "Hoşuna gidecek!"

"Biz arkadaş değiliz," dedi Katherine, soluk soluğa. Sonra uzandı ve tüm gücüyle Hugh'nun kolunu ısırdı.

Hugh hırladı ve kızın yüzüne sert bir tokat attı. Katherine ani acıyla sarsıldı; gecenin içinde beyaz yıldızlar dönmeye başlarken şaşkınlık içinde kımıldamadan sindiğinde Hugh'nun parmaklarının, bacaklarının arasındaki kupkuru kadınlığına dokunduğunu hayal meyal fark edebildi.

Hareket etmesi gerektiğini biliyordu fakat sanki tüm uzuvları ağırlaşmış ve cansızlaşmıştı. Zihni çalışmaya başlayınca içini bir panik duygusu kapladı. Tecavüze uğramak üzereydi. Bedenini kıvırdı... ve Hugh'nun bedeni aniden üzerinden kalktı.

Her şey çok hızlı oldu. Hugh havada uçtu ve kafasını duvara çarptı. Katherine biraz daha iyi görmeye başladı. Liam'm Hugh'yu yerden kaldırdığını ve büyük bir çatırtıyla yumruğunu onun yüzüne indirdiğini gördü. Hugh inledi, yerde büzüldü fakat Liam onu yeniden kaldırdı ve bu kez yumruğunu karnına indirdi. Hugh'nun nefesi kesildi. Bir an sonra hareketsiz bir yığın olarak yerde yatıyordu.

Liam bıçağını eline aldı. Bilinci yarı açık halde inleyip duran Hugh'yu çıplak ayağıyla çevirdi. Katherine'e döndü. "Söyle ve onu hemen öldüreyim. İstersen hadım edeyim."

Katherine ona bakarken eteğini hızla aşağıya çekiştirdi. Kalbi hâlâ deli gibi ve kontrolsüzce atıyordu. Titriyordu. Kusmak üzere olduğunu hissetti. "H-hayır."

Liam doğruldu, elindeki bıçak kayboldu. Katherine'e baktı.

Katherine duvarın dibine yığıldı. Sonra döndü ve yatağın üzerinden uzanarak öğürmeye başladı.

Liam odanın köşesinde duran oturağı getirip Katherine'in önüne koydu. Katherine kuru kuru öğürüyordu. Liam oturağı bir kenara çekti ve elini Katherine'in sırtına koydu. Katherine şiddetli bir şekilde titredi. "Katherine," dedi, sert bir sesle.

Katherine arkasına yaslandı, ellerini yüzüne kapadı ve kendi kendisine ağlamayacağını söyledi. Fakat bu kadarı çok fazlaydı. Hugh'yu doğduğundan beri tanıyordu. Nasıl ona tecavüz etmeye kalkışırdı?

"Katherine." Liam'm sesi sertti. Dar yatağın üzerine, Katherine'in yanma oturdu fakat ona dokunmadı. "Canını yaktı mı?"

Katherine hıçkırıklarını ve nefesini tuttu. Başını hayır anlamında bir kez sallamayı becerdi.

Liam kızın ellerini tutup yüzünden çekti ve bırakmadı. "Canını yaktı mı?" diye bir kez daha sordu.

Katherine akmak üzere olan yaşlarını bastırmaya çalışarak gözlerini kırptı ve başını bir kez daha iki yana salladı. "H-hayır."

Mum ışığında Liam'ın çenesini kastığını gördü. Liam tereddüt etti ve göz göze geldiler. Sonra elini kaldırdı ve çok yumuşak bir şekilde Katherine'in yüzüne dokundu. Başparmağıyla çenesini okşadı. Katherine onun gri gözlerine baktı ve kıpırdayamadı.

Sonra Liam'ın gözlerinde soğuk bir ifade belirdi. Katherine'in yüzünü yana çevirdi. "Sana vurmuş."

Katherine tüm gücüyle kendini kontrol ederken başıyla onu onayladı. Çünkü kendini bu adamın kollarına atmak üzereydi.

Liam'ın nabzı şakağında belirgin bir şekilde atıyordu. Hugh'nun ona vurduğu yeri inceledi. Katherine yanağının nasıl zonkladığının ve ağrıdığının farkındaydı. Liam çenesine dokununca Katherine irkildi. Liam onu bırakıp ayağa kalktı.

"Onu öldürebilirim," dedi.

"Hayır!" Katherine bileğini yakaladı. O sırada elinin kan içinde olduğunu görünce bıraktı. Bir kez daha göz göze geldiler. "Ben... lütfen. Yeter. Bu gece yeterince şey oldu!"

Liam uzun bir dakika boyunca ona baktıktan sonra nihayet başını tamam anlamında salladı. "Sen çok cesur bir kadınsın, Katherine. Cesur ve sıradışı. Çoğu kadın çoktan paniğe kapılırdı." Katherine'e baktı.

"Ben de... panikteyim." Katherine gözlerini ondan ayıramadı.

Liam hafifçe gülümseyince sanki güneşi çıkarmış ve kara, tehditkâr bulutları kovalamıştı. "Hiç paniğe kapılmış bir halin yok." Sonra durgunlaştı. "Seni bu kadar çok istediği için Hugh'yu suçlamıyorum," dedi Katherine'e bakarak. "Onu yalnızca beceriksizliğinden dolayı suçluyorum." Liam aralık duran kapıya yöneldi. "Lord Barry'yi kendi odasına aldırtacağım. Senin odanın kapısında kilit olmadığı için ben koridorda yatacağım. Barry bu gece sana işkence edemez çünkü sabaha kadar uyanmayacak."

"Biliyorum," dedi Katherine titrek bir sesle. "Liam. Teşekkür ederim."

Liam donup kaldı ve Katherine'in ağzından çıkan ismi sanki aralarında yankılandı. Kulağa çok samimi gelmişti. Liam sonunda kıpırdandı ve bir ölüyü uyandırabilecek kadar yüksek sesle bağırdı, Hugh, iki adamı tarafından derhal odadan çıkarıldı. Katherine yattı fakat uyuyamadı, Liam'm da kapısının hemen önünde uyanık bir şekilde yattığını biliyordu.

Güneş doğduktan kısa bir süre sonra oradan ayrıldılar. Son birkaç gündür devam eden ılık hava kaybolmuş, yerini nemli ve ıslak bir sabaha bırakmıştı. İnce bir yağmur onları ıslatıyordu. Hugh Barry onları geçirmedi. Görünüşe göre yatağında kalıp hem gururunu hem de yaralarını sarmakla meşguldü.

Katherine, Liam'm yanında gidiyordu, sol tarafında ise Macgregor vardı. Bir yandan Hugh'nun tüm söylediklerini ve yaptıklarını unutmaya, diğer yandan da Liam'm onu nasıl kurtardığını düşünmemeye çalışıyordu. Arada sırada dün gece olanların çoğunu rüyasında görüp görmediğini merak ediyordu. Neredeyse tecavüze uğradığı an hariç, çünkü o an öylesine korkunç ve gerçekti ki Katherine asla unutamayacaktı. Fakat rüya olabileceğini düşündüğü kısım, Liam'm nazik ve yumuşak dokunuşuydu. Katherine için endişelenmişti. Katherine dün gece bundan ne kadar eminse şimdi de o kadar emindi.

Oysa Liam bu sabah tek bir kelime etmemişti. Yalnızca bir defa, moraran yüzüne bakmış sonra başını çevirmişti. Katherine korkunç göründüğünü biliyordu. Bunu aynaya baktığında görmüştü. Yüzünün yan tarafı şişmiş ve morarmaya başlamıştı. Katherine kendini, Liam'm dün geceki endişesinin gerçek olduğuna dair bir işaret beklerken buldu fakat beklediği işaret gelmedi.

Bir dereden geçmek için atlarını yavaşlattılar. Katherine sürekli içini yiyip kemiren o konuyu, nereye gideceğini sormak için iyi bir zaman olduğunu düşündü. Atları taşlı dere yatağında ilerlerken Katherine, dün gece kendisini öylesine cesur bir şekilde kurtaran adama nasıl hitap edeceğinden emin olamayarak duraladı. Küçük ismi dilinin ucundaydı fakat bugün bu ismi kullanmanın gereğinden fazla samimi kaçacağını hissetti. "O'Neill?"

Atları karşı kıyıya sıçradı. Liam ona baktı. "Deniz Hançeri'ne mi dönüyoruz?" diye sordu, gergin bir şekilde.

"Evet."

Katherine'in nabzı hızlandı. Hugh onu reddettiği için Liam şimdi Katherine'i tutsağı olarak mı görüyordu? Bir sonraki soruyu sormaya korkuyordu fakat başka şansı yoktu. "Beni nereye götürüyorsun?"

Gri bakışları deliciydi. Katherine bir an cevap vermeyeceğini düşündü. "Konuşmalıyız, Katherine. Fakat şimdi değil." Artık ona bakmıyordu. "Gemime döndüğümüzde konuşacağız."

Fakat Katherine bekleyemedi. "Geleceğimle ilgili mi konuşmak istiyorsun?" diye seslendi.

"Evet."

"O halde şimdi konuşmalıyız!"

"Her yerde bizim gibi av arayan aç haydutlar var. Şimdi sırası değil." Atını hızlandırdı, hemen onun ardından Katherine'in atı da hızlandı. Katherine endişeyle hayvanın kontrolü ele almasına izin verdi.

Öğle vakti surlu şehre ulaştılar ve kuzey kapısından içeri alındılar. Hızla dar sokaklardan geçtiler. Çok geçmeden liman göründü; Cork Kalesi ve solunda İngiliz garnizonu vardı. Birçok direkli yelkenli, küçük mavnalar ve balıkçı tekneleri demir atmıştı. Sayısız beyaz yelkeni rüzgârla kabaran, siyah ve parlak *Deniz Hançeri* de demir atmıştı ve koyun tam ortasında kabarıp alçalan suların üzerinde sallanıyor, her santiminden bir korsan gemisi olduğu anlaşılıyor, sanki serbest kalarak denizin üzerinde rüzgârla yarışmaya can atıyordu.

Katherine, Liam'a baktı ve gemisine bakarken yüzünün nasıl yumuşadığını gördü. Gemisiyle gurur duyduğu için onu suçlayamazdı. Gemisi bir korsanın silahı olabilirdi belki fakat çok güzel ve heyecan verici görünüyordu. Katherine, geminin ve sahibinin nedense birbirlerine çok iyi uyum sağladıklarını fark etti. "Gitmemize izin verecekler mi?"

Rıhtımda durmuşlardı. Katherine, onları gemilerine götürecek sandalın indirildiğini gördü. "Hiç kimse beni durduramaz," dedi Liam, bir gerçeği söyler gibi kendinden emin bir şekilde.

"Peki ya Sör John Perrot?"

Liam ona baktı. "Gitmeden benimle konuşmak isteyeceğini sanıyorum. Ona söyleyecek hiçbir şeyim olmadığından, gitmek için onun iznini bekleme inceliğini gösteremeyeceğim." Gülümsedi. "Öylesine kaba bir adam, kaba davranılmayı hak ediyor, değil mi ama?"

Katherine gülümseyerek karşılık veremedi. Deniz Hançeri'nin gittiğini gördüğünde, Perrot'm küplere bineceğinden şüphesi yoktu. "Bu hoşuna gidiyor," dedi Katherine. Bu şaşırtıcı bir tespit olduğu kadar bir suçlamaydı da.

Liam bir kaşını kaldırdı.

"Risk almaktan hoşlanıyorsun. Perrot'ın haber alıp burada kalmanı söylemeden ayrılmanın heyecanından, tehlikeden zevk alıyorsun!"

Liam kahkaha attı. "Hiç böyle düşünmemiştim ama haklısın galiba." Atından indi. "Evlat!"

Bir çocuk rıhtımdan koşarak geldi.

Liam küçük, hırpani çocuğa biraz bozuk para verdi. "Bu atları ahıra geri götür."

Bozukluklar kayboldu. "Peki, tamam, efendim." Sonra, "Siz korsan kaptan mısınız?" Çocuğun gözleri kocamandı. Kirli yüzünde, gözleri büyük ve masmavi görünüyordu.

"Evet, benim," dedi Liam ve hayli gaddar bir ifadeyle kaçlarını çattı. "Şimdi o küçük kıçını yanımda götürmeye karar vermeden önce kaybol buradan!"

Çocuk üç atın dizginlerini de eline alıp koşmaya başlayınca, iri atlar da hızla onun ardından koşuyordu.

Katherine kaşlarını kaldırarak Liam'a baktı. "Onu korkutmaktan yeterince zevk aldın mı?"

Liam sırıttığında oluşan görüntü büyüleyiciydi. "Çocuk iri ve kötü bir korsan bekliyordu. En azından bu beklentisini karşılayabildim."

Katherine gülümseyerek karşılık verdi.

Liam'm yüzündeki gülümseme kayboldu ve Katherine'e öylece baktı. Sonra yüzünü koya döndü. Katherine geniş, pelerinli omuzlarına baktı. Dün gece Katherine için endişelenmişti. Bundan neredeyse emindi. Fakat bugün bir yabancı kadar ilgisizdi. Neden? Bunu anlayamıyordu. Liam'ı anlayamıyordu.

Neden anlamak istiyordu ki? O bir korsandı ve Katherine'in bunu unutmaması gerekiyordu. Hem korsandı hem de O'Neill'm oğluydu.

Deniz Hançeri koydan hızla geçerek açık denize doğru ilerlerken Liam dümeni ikinci kaptana bırakıp üst güverteye çıktı. Pruvada durdu, hızla yaklaşan çelik gibi suya baktı. Su buz gibiydi fakat Liam deniz suyunun yüzüne sıçramasından hoşlanıyordu. *Deniz Hançeri* hızla ilerlemeyi nasıl da seviyordu. Zaten yarışmak için tasarlanmıştı çünkü çevik, hafif ve dayanıklıydı. Açık denize çıktıklarında, Liam yelkenleri açacak ve onun rüzgârla yarışmasına izin verecekti. Peki, nereye gidecekti?

Liam zamanının tükenmek üzere olduğunu biliyordu. Yakında teklifini Katherine'e sunmak zorundaydı. Zaten o da geleceğini konuşmak için Liam'ı bekliyordu.

Liam korkuyordu. Hayret. Bir savaş yaklaştığında bile hiçbir zaman korkmaz, yalnızca buz gibi bir sakinlik, zihninde ve düşüncelerinde bir keskinlik hissederdi o kadar. Fakat şimdi bir kadından, bir kadının onu reddetmesinden korkuyordu.

Katherine, çocukluk aşkı Hugh'yu reddetmişti. Liam fazlasıyla gergindi. Hugh'nun yerine onu, adı kötüye çıkmış bir korsanı ve katil bir babanın oğlunu koruyucusu olarak seçeceğini düşünmekle aptallık etmiş olurdu. Onun teklifinin çok daha iyi, ona sunulanlardan çok daha iyi olması gerekiyordu.

Bunun bile yeterli olmayacağını hissediyordu. Katherine FitzGerald'ın gururunu ve alaycı tavrını çok iyi biliyordu. Fakat dün gece aralarında bir şeyler değişmemiş miydi?

Liam böyle düşünmeye korkuyordu fakat nabzı, içindeki umutla daha hızlı atıyordu.

Yine de onunla konuşmaya korkuyordu. Geminin korkuluğuna yaslandı, canı pek gitmek istemiyordu. Nabzı hızlandı, kalbi deli gibi çarpmaya başladı. Aklı ona, kahrolası bir aptal olduğunu söylüyordu. Çok farklı ve kendisinden çok daha iyi bir adamın ödülüne, kendi seviyesinden çok daha yüksekte olan bir ödüle göz dikmeye cesaret ettiği için. Fakat kalbi, aklma meydan okuyacak kadar cesurdu.

Sonunda Liam döndü ve gemide yürüyerek Katherine'le yüzleşmeye, karısı olmak isteyip istemediğini sormaya gitti.

Katherine açık pencerenin önünde duruyor fakat denizden gelen serin esintinin tadını çıkaramıyordu çünkü Liam'ı bekliyordu. Denizde hızla ilerlerken koyun ağaçlarla kaplı kuzey kıyısının uzaklarda kalışını izledi. Merakla Liam'm kendisiyle ne konuşacağını merak ediyor ve yine geleceğin ona getirecekleri konusunda kaygılanıyordu.

"Katherine? Seninle konuşacaktım."

Liam'm sesini duyunca nabzı hızlandı, omuzları gerildi. Yavaşça arkasına döndü.

Liam odanın kapısını kaparken yüzündeki ifadeyi okumak imkânsızdı. Katherine'e bakarak onun huzursuzlanmasma neden oldu. Hugh'nun dün gece yapmaya çalıştığı şeyi ve Liam'm onu nasıl durdurduğunu hatırladı. Liam'm odanın diğer köşesindeki mor sayvanlı yatağını ve sarılı kırmızılı ipleri düşündü. "Beni nereye götürüyorsun?"

Liam ona yaklaştı ve aralarında birkaç adım kala durdu. "Katherine, seni bırakmak istemiyorum."

Katherine donup kaldı.

Liam'm bakışları önce yüzünde gezindi, sonra gözlerinde durdu. "Sana verebileceğim çok şey var, biliyorsun."

Katherine tek kelime bile etmedi. Birazdan duyacaklarını bildiği için kalp atışları hızlandı. Başka bir yasak teklif daha duymak istemiyordu. Bu adam tarafından birazcık bile olsa baştan çıkarılmak istemiyordu. Başını iki yana sallamaya başladı.

Liam bunu görünce hızlı hızlı konuştu. "O gün, Smithfield Pazarı'nın içinden geçerken seni gördüm." Hafifçe gülümserken bakışları çok ciddiydi. "Kıyafetlere ve diğer mallara ne kadar özenerek baktığını gördüm. Yüzünden arada sırada gelip geçen mutluluğu gördüm; ilk panayırından ayrılmış bir çocuk gibi ne kadar hüzünlü olduğunu gördüm."

Katherine'in gözleri onun yakışıklı yüzüne çevrildi. Öfkesi ve kederine rağmen pazar yerinde gördüğü inanılmaz zenginlikteki ürünleri ve Kraliçe'nin danışmanları ile onların yanındaki leydilerin ne kadar görkemli ve şık göründüklerini, kendisinin asla sahip olamayacağı tüm o incik boncukları çok iyi hatırlıyordu.

"Sana hayal edebileceğin ve hayal edemeyeceklerini verebilirim. Ben böbürlenmekten hoşlanan bir adam değilim fakat bu kez bunu yapaca-

ğım. Ben bazı krallardan daha zenginim, Katherine. Samur kürkü mü istersin yoksa vizon mu? Ermin mi istersin yoksa vaşak mı?" Omuz silkti. "Hepsine sahip olabilirsin. Sen güzel şeylerin zevkini çıkarması gereken bir kadınsın. Sen bir kraliçe gibi el üstünde tutulması, değer verilmesi ve şımartılması gereken bir kadınsın." Katherine'in eski, tamir edilmiş, çirkin elbisesini süzdü. "İpekler, kadifeler, kurdele ve danteller giymelisin. Sen varlıklı asil insanlar gibi görkemli şeyler giymelisin, Katherine. Kulaklarında pırlantalar, belinde yakutlar ve eğer istersen saçlarında safir ve zümrütler olmalı. Yoksa daha mütevazı şeyler mi tercih edersin? O halde inciler ve altınlar takmalısın. Bir sınır yok, Katherine. Sadece istemen yeterli ve hepsi senin olur."

Fahişesi olması için Katherine'e inanılmaz zenginlikler sunuyordu. Katherine öfkeden ürperdi. Kırıldığı için ürperdi. Şimdi bile, içinin derinliklerinde gizli bir yanı arzuyla doluydu. Daha dün gece onu Hugh'nun elinden kurtarmıştı. Dün gece bir korsan değil, nazik ve ilgili bir kahramandı.

"Hugh bir ahmak ve sersemdi," dedi Liam. "Aynı zamanda da yoksuldu. Ben soylu biri olmadığımı biliyorum fakat sana asla zarar vermem. Bunu kanıtladığım kesin."

Bunu kanıtlamıştı fakat teklifi onun Hugh'dan pek farklı olmadığını gösteriyordu. "Hugh'nun iğrenç teklifini reddettim. Seni de reddediyorum," dedi, sert bir şekilde. "Kimsenin sevgilisi olmayacağım."

Liam ona bakarken bakışları okyanus kadar gri ve derindi. "Katherine, senden sevgilim değil, karım olmam istiyorum."

Katherine başta onu anlamadı. Onun söylediklerini hayal ettiği kesindi.

"Karım olmanı istiyorum," diye tekrar etti Liam ve Katherine şimdi onun şakağındaki damarın görünür şekilde attığım fark etti.

Devasa şok dalgaları Katherine'i adeta altına alıyordu. Kımıldayamıyor ve konuşamıyordu.

Liam ciddi bir ifadeyle, "Evim kuzeyde, uzak ve erişilmesi imkânsız bir adada. Orada, bize engel olmak isteyebilecek kişilerden kendimizi koruyabiliriz fakat aslına bakarsan evliliğimizin yaratacağı skandalın kısa süre içinde unutulacağım düşünüyorum. Daha önce evlenmeyi ne kadar istediğini binlerce kez söylemedin mi? Kullanmıyor olsam da

adada, İngiltere'dekiler kadar güzel, yepyeni, tuğla bir köşk var. Orayı beğenmezsen yıkar sana yenisini yaparım," dedi. Duraksadı. Koyu, kömür grisi gözleriyle Katherine'e baktı. "Baban bu birleşmenin gerçekleşmesi taraftarı. Bu evlilik ona yardımcı olacak. Ben ona yardımcı olacağım."

Katherine yeniden nefes almaya başladı fakat güçbela soluk alabiliyordu. Göğsü inip kalkıyordu. Ellerini iki yanında sıkarak yumruk yaptı. Birden bu teklifin cazibesi karşısında kendi kendisiyle savaştığını fark etti ve bu cazibe gerçekten de çok kuvvetliydi. "Ah, Tanrım," diye fısıldadı, acı çeker gibi. Katherine'e ismini vermeyi teklif ediyordu. *İsmini.* Ona evlenme teklif ediyordu.

Sesi sertti. "Bu teklifimi çok dikkatli düşünmelisin, Katherine. Sen zeki bir kadınsın. Böyle bir evlilik teklifi alamayacaksın. Çiftçilerden veya alt sınıftan adamlardan teklifler alabilirsin ama sen asla bir çiftçinin karısı olamazsın. Bu konuyu düşünmek için zamana ihtiyacın var mı?" Liam gülümsemedi. "Çok şaşırmış olabilirsin, bunu anlayışla karşılıyorum."

Katherine'in çok şaşırdığını söylemek hislerini fazlasıyla hafife almak olurdu. "Neden?"

Liam gözlerini kırpıştırdı.

"Neden, Liam? Neden şimdi benimle evlenmek istiyorsun?"

Liam çenesini kastı. "Babanın teklifinden beri bu konuyu büyük bir dikkatle düşündüm. Seni istiyorum fakat zorlamayacağım. Bana kendi isteğinle gelmeni tercih ederim."

"Anlıyorum." Sonunda yanaklarından akmaya başlayan gözyaşlarını sabırsızca sildi.

"İstediğin kadar düşünebilirsin," dedi Liam, dışarı çıkmak için arkasını dönerken.

"Hayır," dedi Katherine, hüzünlü bir tavırla. "Seninle evlenme konusunu düşünmek için zamana ihtiyacım yok."

Laim donup kaldı.

"Seninle evlenemem, Liam. Üzgünüm. Bir korsanla evlenemem." Kollarını kendi bedenine sararken titriyordu. "Babam beş parasız kalmış olabilir fakat Katherine FitzGerald değişmedi. Ben bir soylu olarak doğdum. Bir korsanla asla evlenemem. Ayrıca babamın sırf siyasi entrikaları için bu evliliği isteyip istememesinin bir önemi yok."

Liam taştan bir heykel gibi kaskatı kesildi. Oysa yüzünde, acısını açığa vuran çizgiler vardı.

"Üzgünüm," diye fısıldadı Katherine.

"Mantıklı düşünmüyorsun," dedi sonunda Liam. "Dün geceden dolayı hâlâ sinirlerin bozuk. Ben gidiyorum."

"Hayır," dedi Katherine, elinin tersiyle gözlerindeki yaşları silerek.

Liam çenesini sıktı. "Artık başka bir seçeneğin yok, Katherine. Teklifim, alabileceğin en iyi tekliftir. Ben senden karım olmanı istiyorum. Diğer adamlar –Hugh gibi *soylu* adamlar– yalnızca fahişeleri olmanı isteyecekler."

Haklıydı. Katherine kendi acısıyla boğulurken arkasını döndü.

"Belki iyi bir uyku ve biraz düşünmek, fikrini değiştirmeni sağlar." Katherine, Liam'm dönüp kapıdan çıktığını duydu.

"Fikrimi değiştirmeyeceğim. Tanrım!" Duvara yaslanırken hıçkırıklara boğulmak üzereydi.

"Teklifim geçerli. Sana verebileceğim her şeyi düşün, Katherine. Belki geldiğim yer ile kim olduğum konusundaki kibrini bastırır," dedi ve çıktı.

Katherine yere yığıldı. Herhangi bir kadının istediklerinden fazlasını mı istemişti? Hayat, hak ettiklerini elinden almak için ona nasıl bir komplo kurmuştu böyle? O soylu bir kadındı. Bir dükün kızıydı. Fakat hayattaki seviyesi, Hugh gibi asil erkeklerden utanç verici teklifler ve korsanlardan evlilik teklifleri alacak kadar alçalmıştı. Katherine dizlerini göğsüne çekti. Liam O'Neill'm, Katherine FitzGerald'm gerçekten seçme hakkı olmadığı ve başka kimseden daha iyi bir evlilik teklifi almayacağı konusunda haklı olduğunu biliyordu. Fakat Shane O'Neill'm oğluyla asla evlenemezdi. Gerçekten isteseydi bile bunu yapamazdı.

13. BÖLÜM

Katherine başka bir seçeneği daha olduğunu çabucak fark etti.

Alacakaranlık çöküyordu. Aceleyle odadan çıkmak için koştu, bu kez kapının kilitli olmadığını görünce şaşırmadı. Yukarıya, güverteye çıktığında, pelerinine biraz daha sıkı sarındı ve Liam'a bakındı. Liam yine geminin dümenindeydi. Katherine'in nabzı hızla atmaya başladı. Çabucak ilerledi ve biraz zorlanarak Liam'ın durduğu üst güverteye çıkan merdiveni tırmanmaya başladı.

Liam onu hemen fark etti. "Bekle, Katherine." Dümeni başka bir denizciye bıraktı, aceleyle Katherine'in yanına gidip eğildi ve hiç zorlanmadan onu yukarı çekti. Katherine ona sıkıca tutunarak dengesini sağladıktan sonra çabucak ellerini ondan çekti. Dokunduğu sert kasların verdiği his bir süre daha kaybolmadı. "Seninle biraz konuşacağım, Liam."

Liam'ın gözleri parladı. "Teklifimi yeniden düşündün mü?"

Katherine, boğuk sesindeki istekli tonu fark etmişti. "Hayır. Yeniden düşünmedim. Seninle evlenemem, evlenmeyeceğim."

Liam irkildi.

"Bir seçeneğim daha var," diye devam etti, Liam'ın saklayamadığı hayal kırıklığı ifadesini görmezden gelmeye kararlı bir şekilde. Liam büyük bir dikkatle ona bakıyordu. "Kraliçe'ye gitmek istiyorum," dedi.

Liam kahverengi kaşlarından birini kaldırdı. "Yani, kendini onun merhametli ellerine mi bırakacaksın?"

"Evet!" dedi Katherine. "Hugh ile senin gibi adamların ve zalim kaderin merhametine kalmaktansa onun merhametinde olmayı tercih ederim!"

"Peki, ya seni babana veya manastıra göndermeye karar verirse ne olacak?"

Katherine çenesini kaldırdı. "O zaman öyle yaparım." Fakat Southwark'ta sürgüne gönderilerek yalnız başına kalacağı veya aynı şekilde yalnızlık çekeceği bir manastıra kapanacağı bir hayat sürmek gibi bir niyeti yoktu. Gerekirse, geleceği için dil dökmeye hazırdı.

Liam dudaklarını kıvırdı. "Yani, ben kötülüklerin anasıyım."

Katherine gerildi. Bunu kastetmemişti. "Kim ve ne olduğunu inkâr mı ediyorsun?"

Liam'ın yüzünde alaycı bir ifade belirdi. "Bunu nasıl inkâr edebilirim ki?"

Sözleri onu rahatsız etti. Varlığı da rahatsız ediyordu. "Sen bir korsansın, O'Neill ve bunu ikimiz de biliyoruz," dedi, öfkeli bir sesle. Bu adama karşı herhangi bir sevgi duymayacaktı. Duymamalıydı. "Beni Londra'ya götürecek misin? Yoksa seni reddettiğim halde tutsağın olmaya devam mı edeceğim?"

"Katherine, tutsağım olsaydın ve ben de sadece bir korsan olsaydım, tecavüzle de tecavüz etmeden de o muhteşem bedenine sahip olurdum."

Katherine hiçbir şey söylemedi çünkü bu sözleri çürütemeyeceğini biliyordu.

"Ancak, vahşiliğin de aşamaları var," dedi. Alaycı bir gülümsemeyle omuz silkti. "Fakat sana zarar vermeyen ve seni sevgili ve asil arkadaşın Hugh'nun kötü amaçlarından kurtaran bu canavar, isteklerini yerine getirecek."

Katherine kımıldamadı.

"Kraliçe'ye gidip yardım dilenmek mi istiyorsun? Belki de haklısmdır. Belki araya girmeye ve hatta sana bir evlilik ayarlamaya bile karar verebilir." Gözleri parladı. "Belki de koca İngiltere'de senin beş parasız olmana, İrlandalı olmana, Katolik olmana ve unvanını kaybetmene aldırmayacak bazı beyefendiler vardır."

"Öyle olmasını umuyorum," demeyi becerdi, boğuk bir sesle.

Liam soğuk ve öfkeli bakışlarını ondan ayırmadı. "Hiç vazgeçmeyeceksin, değil mi?"

"Hayır."

"Tıpkı babana benziyorsun." Liam ona arkasını döndü ve adamlarına bağıra bağıra emir verdi. Adamlar hızla bayrak direklerine koşuştular, geminin yelkenleri yavaşça inmeye başladı. Katherine, dümenin başına dönüşünü izlerken kendi kendine, yalnızca kendine adil davrandığını ve ona haksızlık etmesinin bir önemi olmadığını söyledi. O bir korsandı ve Shane O'Neill'ın oğluydu. Yaşadığı hayatı kendisi seçmişti, oysa Katherine kendi hayatını kendisi seçmemişti.

Doğru olanı yapsa da gemi sonunda güneye doğru ilerlemeye başladığında, endişelenmeden edemedi. Hiçbir garantisi yoktu. Kraliçe Elizabeth ona bir kez iyi davranmıştı fakat ilk karşılaşmalarında onu komplo düzenlemek ve ihanet etmekle suçlamıştı. Bu üçüncü görüşmelerinde ona nasıl davranacağından hiçbir şekilde emin olamazdı. Katherine, Southwark'a gönderilme ve hayatı boyunca babasıyla birlikte bir tutsak olarak yaşama olasılığının yüksek olduğunu biliyordu.

Bu düşünce onu huzursuz etti; belki de korsanın teklifi daha iyi bir seçenekti.

İki gün sonra Thames Nehri'nden Whitehall'a doğru ilerlediler. Katherine, Liam'm korsan gemisini Kraliçe'nin sarayının burnunun dibine kadar götürmesine çok şaşırmıştı. Bağışlandığı ve Katherine'i İrlanda'ya götürmek için görevlendirildiği doğruydu fakat kim ve ne olduğu düşünüldüğünde, bu yaptığı inanılmayacak kadar cüretkâr bir davranıştı. Elbette saraya vardıklarında, geldikleri haberi onlardan önce gelmişti ve Kraliçe'nin adamlarından biri tarafından karşılandılar. Adam, Majesteleri'nin onları hemen göreceğini bildirdi.

Akşam yemeği saati gelmediği için Kraliçe henüz Kabul Salonu'na geçmemişti. Fakat Liam ile Katherine, Kraliçe'nin giyinme odasının kapısında neredeyse bir saat kadar beklemek zorunda kaldılar. Katherine ona nasıl yalvaracağını içinden prova etti. Her geçen dakika endişesi ve korkusu artıyordu. Liam ise sıkılmış görünüyordu.

Kraliçe'nin kapısı açıldı ve içeriden uzun boylu, esmer ve yakışıklı bir adam çıktı. Katherine adama bir kez daha dönüp bakmak zorunda kalmıştı. Bu adam, Katherine'in Liam'dan sonra gördüğü en muhteşem adamdı. Adam da Katherine'i gördü ve o da Katherine'e ikinci kez

baktıktan sonra gülümseyerek kaşını kaldırdı. Liam'ı fark ettiğinde ise yüzündeki gülümseme kayboldu ve bir dakika kadar sonra gitti.

Katherine adamın arkasından bakakaldı. "Bu kimdi?"

Liam, Katherine'i süzdü. "Leicester Kontu Robert Dudley."

Katherine onun hakkında anlatılan tüm hikâyeleri duymuştu. Kraliçe tahta geçtikten sonraki birkaç yıl Dudley'yle evleneceği söylentileri dolaşmış, fakat Kraliçe daha sonra onu kuzeni ve rakibi İskoçya Kraliçesi Mary için önermişti. Mary, kuzeninin sevgilisi ve âşığı olarak adı çıkan bu adamı reddetmiş ve Dudley öfkeden deliye dönmüştü. Daha sonra Elizabeth, onu asil bir şekilde evlenebileceği bir konuma getirmek için Leicester kontu yapmıştı. Fakat Dudley'nin en başından Mary'ye uygun görülmesinin bir oyun olduğunu ve Kraliçe'nin bunu Dudley'yi asil bir adam konumuna getirebilmek ve sonradan kendisiyle evlenebilmek için yaptığını söyleyenler olmuştu. Ancak üzerinden yıllar geçmesine rağmen bu evlilik hâlâ gerçekleşmemişti.

Elizabeth'in en başından beri Dudley'ye ayrıcalık tanıdığı, ondan etkilendiği ve uzun dakikalar boyunca onunla yalnız vakit geçirdiği aşikârdı; en azından söylentiler bu yöndeydi. Tanıştıklarında Dudley, Amy Robsart'la evliydi, bu da Kraliçe'yle evlenebilme olasılığını ortadan kaldırıyordu. Ne var ki birkaç yıl sonra Amy merdivenden düşüp boynunu kırmıştı. Mahkeme, ölümünün kaza olduğu sonucuna varsa da birçok kişi bu işin arkasında Kraliçe'yle evlenmek isteyen Dudley'nin olduğunu söylemiş ve kimileri de Kraliçe'nin de bu cinayeti onunla birlikte planladığını iddia etmişlerdi. Her durumda Amy'nin zamansız ölümü onların evlenmelerini imkânsız hale getirmişti çünkü bunu yapmaları, cinayet suçlamalarını güçlendirirdi.

Asilzadelerin yaptıkları, herkesi, her yeri ve en çok da bir manastırda kapalı olan kadınları ilgilendirse de Katherine, Fransa'daki manastırda duyduğu bu söylentilere hiç aldırmamıştı. Şimdi Dudley'ye baktığında, Kraliçe'nin ona neden âşık olabileceğini gayet iyi görüyordu. Peki ya cinayet konusu? Elizabeth'le yalnızca iki kez karşılaşmasına rağmen Katherine bunun mümkün olamayacağını biliyordu.

"Adam gideli uzun süre oldu, Katherine ama ona hâlâ bakıyorsun," dedi Liam, soğuk bir sesle.

Katherine irkildi, kızardı.

Liam öfkelendiğini belli eden bir tavırla başka yöne döndü. Katherine, onun açıkça görülebilen kıskançlığından zevk almanın kendisine yakışmadığını biliyordu. Sonuçta onu hiçbir açıdan istemiyordu; ne kıskançlığını, ne şehvetini ne de aşkını. Tabii eğer böyle bir adamın duygusal bir şeyler hissedebilme kapasitesi varsa; bu kesinlikle mümkün görünmüyordu.

Bir dakika sonra bir kadın belirdi ve ikisini de bekleme salonuna aldı. Elizabeth henüz gelmediği için içeride sessizce beklediler. Kraliçe sonunda yatak odasından çıktı. Katherine aralık kapıdan, yalnızca tek bir penceresi olan odanın fazlasıyla karanlık olduğunu görebiliyordu. Fakat Katherine yine de pencereden Thames Nehri'ni, bir kuğu sürüsünün ortasından geçmekte olan rengârenk mavnaları ve ufak askeri deniz aracını görebiliyordu. Savaş gemisi şu anda bile Kraliçe için top atıyordu.

Katherine elinde olmadan Kraliçe'nin en mahrem odasına bir süre daha bakakaldı. Tavan tamamen altın yaldız kaplıydı. Katherine büyük yatağa baktı. Pek çok farklı renkli ağaçtan yapılmış, gümüş ve altın işlemeli ipek ve kadife yorganlarla örtülü yatak muhteşem görünüyordu. Yatağın diğer tarafından Hint işi ipekler sarkıyordu.

Kraliçe yatak odasında tek başınaydı. Katherine, Leicester'la baş başa kalıp kalmadığını merak etti.

Eğer öyleyse, artık erkekleri tanıdığı kadarıyla aralarında yalnızca sözcüklerin geçmediğinden oldukça emindi.

"Katherine?" Kraliçe ellerini öne doğru uzatıp ona doğru ilerleyerek gülümsedi. "Tatlı Katherine!" Liam'a bakmadan Katherine'e sarıldı. Yanakları kızarmış, gözleri parlıyordu. "Seni gördüğüme çok şaşırdım ama bir o kadar da sevindim."

Katherine o kadar rahatladı ki neredeyse bayılacaktı ve neşe içinde Kraliçe'ye baktığını fark etti. "Yeniden saraya dönmek muhteşem, Majesteleri," dedi, samimi bir şekilde. Aslına bakılırsa nehirden Londra'nın sayısız kulelerini ve binaların çatılarını gördüğü anda kalbi heyecandan hızla atmaya başlamıştı.

"Nişanlını da yanında getirdin mi peki? Lord Barry'yi? Yoksa artık Leydi Barry mi oldun, tatlım?"

Katherine'in yüzündeki neşeli ifade kayboldu.

Kraliçe onu dikkatle izledi ve sonra nihayet Liam'a döndü. "Bir sorun mu var?"

Liam başını eğdi. "Majesteleri."

Kraliçe hafifçe kızardı. "Liam, Tanrı aşkına, neler oldu?"

"Lord Barry başka biriyle nişanlı, Majesteleri."

Elizabeth'in gözleri hafifçe büyüdü ve Katherine'e döndü. "O halde nişan bozuldu, öyle mi? Fakat ailen bunu bilmiyor muydu?"

Katherine, Hugh'nun Gerald'ın ihanetten tutuklanması ve her şeyinin elinden alınmasının ardından nişanın geçerli olup olmadığına karar vermeleri için anlaşma belgelerini İrlandalı hâkimlere götürdüğünü anlattı.

"Zavallı kız," dedi Kraliçe, onun elini sıvazlayarak. "Demek olmayacak bir işin peşinden İrlanda'ya gittin ve şimdi de saraya geri döndün."

Liam, Elizabeth'i süzdü.

Kraliçe ona döndü. "Bu çocuğu Londra'ya geri getirmen ne kadar hayırsever bir hareket, Liam. Sanırım babasının yanma gitmek istiyor, öyle mi? Yoksa bu üzücü durumu ona çoktan anlattı mı?"

"Katherine henüz FitzGerald'la konuşmadı," dedi Liam, alçak sesle.

Kraliçe kaşlarını kaldırdı fakat hiçbir şey söylemedi.

Katherine bir süredir nefesini tuttuğunu fark edince bıraktı. "Majesteleri, konuşabilir miyim?"

"Lütfen," dedi Elizabeth, gülümseyerek.

Katherine gergin bir şekilde ellerini kenetledi. "Artık bir kontun kızı olmadığım için Hugh beni eşi olmaya layık görmedi. Artık babamın bir unvanı ve herhangi bir varlığı yok ve ayrıca beş parasız kaldı. Bütün bunları biliyorum. Fakat... hayallerim değişmedi. Ben değişmedim."

Elizabeth başını kaldırdı. "Devam et, lütfen."

Katherine bir adım öne çıktı. "Yalnızca bir kadının isteyebileceği şeyleri istiyorum, Majesteleri. Bir ev, bir eş ve kendi çocuklarım olmasını diliyorum. Bu üç basit şeyi o kadar arzuluyorum ki. Bunları her zaman çok istedim! Katherine FitzGerald değişmedi, o değişmedi ve hayallerim her zamanki kadar güçlü. Manastırdan ayrılmaya cesaret ettim çünkü orada evlenmeden, evsiz ve çocuksuz bir hayat sürmek yavaş ve korkunç bir ölümden farksızdı. Majesteleri, kendimi sizin merhametinize ve cö-

mert kişiliğinize bırakıyorum. Şu an kendimden başka hiçbir şey vaat edemeyeceğimi biliyorum ve hiç toprağı ve parası olmayan bir kadının hiçbir değeri yoktur. Aynı zamanda yaşım geçkin fakat gördüğünüz gibi oldukça iyi bir durumdayım ve daha da önemlisi güçlü ve sağlıklıyım ve hâlâ iki, üç veya dört çocuk doğurabileceğimden eminim. Lütfen. Desmond'ı babamdan aldığınızda kendi açınızdan doğru olanı yaptınız. Ben onun kızıyım; onunla aynı kaderi mi paylaşacağım? Siz Joan'ın yakın dostu olduğunuzu söylememiş miydiniz? Belki de onun anısına bir şeyler yaparsınız. Lütfen. Bana basit fakat nazik bir adam bulamaz mısınız? Bu adamın fazla soylu ve zengin olmayacağını hatta en iyi ihtimalle dul ve belki de çocuklu biri olacağını biliyorum. Çocukları çok severim. Başka bir adamın çocuklarını da kendi çocuklarım gibi yetiştirebilirim. Lütfen, Majesteleri." Katherine ellerini dua eder gibi göğsünde birleştirdi ve Kraliçe'yi etkileyebilmek için Tanrı'ya sessizce yalvardı. Fakat söylenecek her şeyi söyledikten sonra kımıldamadı, gözlerini endişeli bir şekilde Kraliçe'ye dikerek cevabını bekledi.

Elizabeth ona dikkatli ve ciddi bir ifadeyle baktı.

Liam da delici ve gergin bakışlarıyla ona bakıyordu.

Sonunda Elizabeth kıpırdadı ve Katherine'in iki elini birden sıkıca tuttu. "Bu yakarışın oldukça dokunaklı, Katherine."

Katherine yutkundu fakat yüreğinde bir umut belirdi.

"Bu konuyu düşüneceğim," dedi Kraliçe.

Katherine hemen cevap almayı beklediği için gerildi.

Kraliçe onun ellerini bıraktı. "Şimdi devlet işleriyle ilgilenmem gerekiyor." Yanlarından geçerken duraksadı. "Katherine, ben bu konuda bir karar verinceye kadar burada, sarayda kalacaksın. Hizmetçilerimden biri sana bir oda verecek. Liam, bir ara seninle konuşmak isterim; bir yere ayrılma." Bunları söyledikten sonra altın renkli, incilerle bezeli eteklerini hışırdatarak odadan çıktı.

Katherine, Kraliçeden gözlerini ayırarak Liam'ın yakıcı bakışlarına döndü. Öfkeli veya üzgün olması umurunda değildi. Çenesini kaldırdı ve ona gerçekte hissetmediği gururlu bir ifadeyle baktı.

"Lanet olsun," diye küfretti Liam, sonunda. "Kendine zararın dokunacak kadar zekisin." Kızın bileklerini kavradı.

"Ne?" diye bağırdı Katherine fakat geç kalmıştı.

Çünkü Liam onu kollarına alıyordu. Güçlü kolunu onun sırtına dolayarak onu göğsüne bastırırken diğer koluyla da yüzünü kendisininkine doğru kaldırdı. "Fazla zeki ve fazla güzelsin. Hâlâ karım olmanı istiyorum, Katherine."

Katherine'in gözleri kocaman oldu, ona karşı koymaya yeltendi. Fakat Liam sert ve aç dudaklarıyla onun sözünü yarıda kesti. Katherine kıpırdamadı. Saraya bir eş bulmaya geldiğine göre, bunun son görüşmeleri olma ihtimali yüksekti. Ona gerçekten karşı koymak istemiyordu. Şimdi değil. Liam'm dudakları dudaklarını emdi ve araladı. Bir saniye sonra Liam dilini onun ağzına daldırınca Katherine de elleriyle onun omuzlarını sardı. Katherine'i koluna yaslayıp geriye doğru hafifçe yatırarak daha tutkulu öptü. Katherine ona teslim oldu. Uzun süredir bunu yapmak istiyordu. Liam'm öpücüğüne karşılık verdi.

Ona çılgınca karşılık verdi. Dudaklarıyla onunkileri içine çekti, emdi ve dişleriyle hafifçe ısırdı. Dilleri vahşice birbirine dolandı. Katherine tırnaklarını onun kollarına geçirdi.

Katherine yere doğru alçaldığını fark etti. Liam dizlerinin üzerine çötü. Liam'm sırtından destekleyen koluna yaslanırken Liam ıslak ve açık dudaklarını öpmeye devam etti ve Katherine de aynı ateşli tavırla ona karşılık verdi. Katherine'in parmakları, Liam'm önü ipli ve aralık duran gömleğinin altına kaydı. Ona dokunmak, yaşayan ve nefes alan ipek kaplı bir taşa dokunmaya benziyordu. Katherine onun sıcak ağzının içinde hızla soluk alıp veriyordu. Elini Liam'm karnına kaydırdı. Çılgıncasına hissediyor, keşfediyordu. Liam nefesini tuttu.

Ve ikisi de, kapıda durmuş onları izleyen adamı görmediler. William Cecil'in aklına gelen ilk şey sevgilileri varlığından haberdar etmek ve ayrılmalarını sağlamak için öksürmek veya boğazını temizlemek oldu. Fakat son birkaç gününü FitzMaurice, FitzGerald ve O'Neill'ın yarattıkları sorunları uzun uzun düşünmekle geçirmişti. O'Neill'ın politik açıdan hiçbir değeri olmayan basit bir Fransız gemisini yağmalamasının ne kadar garip olduğunu ve bunu yaparken Katherine FitzGerald'ın ileride değer kazanması olasılığını hesaba katmış olabileceği konusunda kafa yormuştu. Şimdi ise Liam'm kıza duyduğu arzuyu kendi gözleriyle

gördükten sonra Ormond'un haklı olabileceğini düşünüyordu. Artık bu düşünceleri bir sonuca ulaşmıştı. Odanın kapısını sessizce kapadı, arkasını döndü, bekleme salonundan uzaklaştı. Yanından geçen bir hizmetçiyi durdurdu. "Kraliçe'nin odasındaki işleri sonraya bırak," diye talimat verdi.

Hizmetçi gözlerini kapalı kapılara çevirdi, yüzünde durumu anladığına dair bir ifade belirdi. Başını eğerek geri döndü.

Cecil koridorda yürürken, *Liam O'Neill dost mu yoksa düşman mı? FitzGerald'la olan ittifakında ne kadar ileri gidecek?* diye düşündü. Cecil bu ittifakın varlığından emindi. Ve sonunda Liam'ı kontrol edebilmek için kızı kullanmanın bir yolu olup olamayacağını düşündü. Yoksa Katherine FitzGerald çoktan onu kontrolü altına almış mıydı?

Tahtında oturan Kraliçe, yanında duran Leicester'a gülümsedi. "Geldiğine sevindim, Robin," dedi kurnaz bir ifadeyle.

Leicester da ona gülümseyerek fazlasıyla samimi bir şekilde onun elini sıvazladı. "Sizin kaygınız, her zaman benim kaygımdır, Majesteleri. Bunu biliyorsunuz."

Elizabeth memnun oldu ve ikisine de kaşlarını çatarak bakan kuzeni Ormond'a ve umursamaz bir ifadeyle bekleyen Cecil'e döndü. "Az önce Sör John Perrot'tan bir mektup aldım," dedi. "FitzGerald kızının tıpkı babası gibi olduğunu ve tüm isyancılar kadar İrlandalı olduğunu ve kendisine güvenemeyeceğimizi iddia ediyor. O'Neill ve kızı takip ettirmiş. Yalnızca Barry Kalesi'ne gitmişler, hepsi o kadar. Orada sadece bir gece kalmışlar. Bildirilmeyi gerektirecek kadar açıkça şüphe çeken hiçbir şey olmamış fakat O'Neill izin belgelerini beklemeden Cork'tan aceleyle ayrılmış ve tabii Katherine de Barry'yle evlenmemiş. Fakat bildiğimiz gibi, O'Neill kızı doğrudan Bize getirdi ve bu da komplo olduğunu düşündürecek bir hareket değil."

Cecil, bu hareketin Liam'a yakışacak kadar zekice olduğunu düşünse de bunu dile getirmedi.

Ormond homurdandı. "Bu en başından beri bir oyundu. Münster'e gitmesinin nedeni hiçbir zaman Barry'yle evlenmek değil, babasından

haber götürmekti. Majesteleri, FitzGerald yine eski numaralarını yapıyor fakat bu kez isyankâr amaçlarına Denizlerin Efendisi'ni de dâhil etti!"

Leicester öfkelendi. Ormond'a uyarı amaçlı bir bakış attı. "O'Neill'ın FitzGerald'la bir komplo düzenlediğine dair bir kanıt yok, Butler. Öfken, doğru düşünmeni engelliyor."

"Ah, öyle mi? Peki, ne öneriyorsun?" dedi Ormond, Dudley'ye, öfkeden köpürmüş bir halde. "İçimizdeki haini serbest bırakmayı mı?"

Leicester, Kraliçenin ilgisi konusunda en büyük rakibi olan adama soğuk bir ifadeyle baktı. FitzGerald, Güney İrlanda'dan getirildiğinden beri, oradaki hiçbir lord, Ormond kadar güçlü olamamıştı. "FitzGerald hiçbir zaman kuzeni kadar büyük bir hain olmadı, Tom. Topraklarını geri alıp o lanet olası Katoliği alt etmesi hepimiz için daha hayırlı olur."

"Yeter!" diye çıkıştı Elizabeth, Ormond'ın alaycı bir ifadeyle karşılık vermesine fırsat bırakmadan. "Üç yıl önce, FitzGerald'ın vatana ihanetten tutuklanmasına karar verildiği gün, bu konuyu kapattığımızı sanıyordum. Şimdi yeniden geriye dönmek gibi bir niyetim yok. Ben ileriye gitmek istiyorum." Elizabeth, Cecil'e baktı. "Ne diyorsun, Sör William? Altın renkli korsanım benim arkamdan komplo mu düzenliyor?"

"Kanıtlar artsa da O'Neill'ın davranışlarının arkasında başka nedenlerin yattığı olasılığı da var. Size karşı bir komplo kurulduğu sonucuna varamam, Majesteleri. Bunu henüz yapamam," dedi danışmanı. Yüzü ifadesizdi ve aklından geçen şeyler ile yakın zamanda vardığı sonuçlar hakkında hiç açık vermiyordu. Kraliçe'ye bilmesi gerekmeyen konularda rahatsızlık vermek, onun yapacağı bir şey değildi.

"Bir komplonun içinde olduğu açık," dedi Tom Butler, neredeyse bağırarak. "Tanrım, hiçbirinizin aklı başında değil mi? O'Neill başka hangi amaçla kızı babasına getirmiş olabilir ki? Kaldı ki FitzGerald kendine yandaş topluyorsa, güneydeki savaş çok uzun yıllar sürecek demektir! Hem FitzMaurice *hem de* FitzGerald'ın Güney İrlanda'da başıboş kalmasını mı istiyorsunuz?" dedi Kraliçe'ye.

"Bunu istemediğimi biliyorsun," diye bağırdı Kraliçe.

Leicester, Cecil'e baktı. Dost olmadıkları ve ikisi de diğerinin Kraliçe üzerindeki etkisini kıskandığı halde, ara sıra bazı konularda aynı

fikirde olabiliyorlardı. Bu da o konulardan biriydi. Bir dakika kadar sonra Cecil bakışlarını kaçırdı.

Leicester, Elizabeth'in elini tuttu. "O'Neill'm kızın güzelliği karşısında sersemlediği kesin. Korkunç bir korsan olabilir fakat sonuçta bir erkek. Ve kadınlar konusunda kazandığı zaferlerle tanınıyor. Dul Kontes Marian'ı hatırlayın." Leicester, Elizabeth'in irkildiğini görmekten mutluluk duydu. "Her zamanki gibi bu korsan yalnızca iki şeyin peşinde: altın ve arzularını tatmin edecek birisi."

"Hâlâ FitzGerald'ı destekliyorsun," diye suçladı Ormond.

"Siz ikiniz her zaman birbirinize girmek zorunda mısınız?" diye sızlandı Elizabeth. Ellerini kenetleyerek öfkeyle kızardı. "Fakat açık olan bir şey var. Perrot kıza güvenemeyeceğimizi çünkü FitzGerald ve diğer akrabalarına fazlasıyla bağlı olduğunu iddia ediyor. Sör John'un bu düşüncesine güveniyorum. Fakat onun bir casus olup olmadığını..." Elizabeth sustu. "Sanmıyorum. Hayır, Liam bana böyle bir şey yapmaz."

Ormond anında çıkıştı, "Bess! O bir casus! Seni kandırmalarına izin verme! Onu benim velayetime ver ve bu komplo olayına bir son verelim!"

Leicester gözlerini kıstı. "Birdenbire, uzun süredir ortada olmayan kız kardeşine olan duyguların mı kabardı, Tom? Yoksa daha farklı, daha erkeksi duyguların mı var?" diye tısladı.

Ona aldırış etmeden Kraliçe'ye yaklaştı. "Sevgili kuzenim, bırak kızla ben ilgileneyim. Ben onun üvey ağabeyiyim ve onu benim himayeme vermende tuhaf olan hiçbir şey yok. Onu Kilkenny'deki kardeşlerime göndereceğim, orada gözleri her an üstünde olacak. Babasıyla iletişime geçemeyeceğine garanti veririm."

"Benden onu evlendirmemi istedi," dedi Elizabeth. "Yakarışları çok dokunaklıydı. Tek isteğinin düzgün bir evlilik yapmak olduğuna beni ikna etti. Eğer samimiyse, babası ve Liam O'Neill arasında herhangi bir komplo planı olamaz."

"Bu bir oyun," diye üsteledi Ormond.

"O zeki bir kız ve bana yalvarması da bunu gösteriyor," diye mırıldandı Elizabeth. "Tanrı biliyor ya annesi de çok zekiydi ve FitzGerald bir tilki kadar kurnazdır."

Cecil sonunda konuştu. "Kızı kendi haline bırakmamızı öneririm. Ben de onun masum olduğu kanısındayım. Ama değilse ve *bir hainse*, bırakın ne yapacaksa yapsın. FitzGerald yalnızca bir tutsak, Majesteleri ve bu nedenle bize fazla zarar veremez. Kız suçluysa, bizi bütün yılan deliklerine götürecektir." Cecil gözlerini bile kırpmamıştı. O'Neill'in oynadığı ölümcül oyunda henüz yakalanmayacak kadar zeki olmasına güveniyordu.

Ormond hırladı. Leicester, bir şey söylemeden Cecil'e baktı ve Cecil de onun bakışma karşılık verdi. Cecil, Leicester'ı umursamasa da bu kez birbilerini anladıklarını ve ortak hareket ettiklerini biliyordu. Leicester'm kendine göre nedenleri vardı çünkü Ormond'ı kıskanıyordu. Cecil ise ülkesini ve kraliçesini korumak istiyordu.

"Onu," dedi Leicester, sıradan bir tavırla, "sana yakın olan, sadık, onun hakkında bilgi verecek ve gerekirse onu kontrol edip kullanacak biriyle evlendirebilirsin."

Elizabeth doğrudan onun yüzüne bakmak için döndü. Gülümsemiyordu. "Elimde senden iki tane olsaydı Robin, onu ikinizden biriyle evlendirebilirdim." Bakışları çok sertti.

Leicester gülümseyince, dişleri esmer teninin altından bembeyaz parıldadı. "Ben tek bir adam olmadığım için bana herhangi bir gelin bulman kalbimi kırardı, Elizabeth."

Elizabeth'in sert bakışları yüz hatlarında gezindi. Sonunda ifadesi yumuşadı. "Karar verildi," diye açıkladı. "Burada konuştuğumuz tüm fikirleri bir araya getireceğiz. Kız şimdilik bekâr kalacak çünkü onu evlendireceksek bunu çok iyi düşünmemiz gerek. Bizimle sarayda kalacak." Elizabeth gülümsedi. "Özel nedimelerimizden biri olacak. Ve Biz ona bir yere kadar özgürlük sağlayarak bu yılanın deliğini açığa çıkarma umuduyla babasını görmesine izin vereceğiz. Tek bir oyununu bile gözden kaçırmamak için yanma, her hareketini izleyecek ve her gün bizim için casusluk yapacak bir yardımcı vereceğiz."

Herkes gülümsedi. Karar verilmişti. Katherine, Kraliçenin nedimesi olacak ve herhangi bir komplo veya ihanet durumunda onları yılanın deliğine götürecekti.

14. BÖLÜM

Liam daha önce çağrıldığı gibi Kraliçe'nin yanma gece yarısı değil, ertesi sabah öğle yemeğinden önce çağrıldı. Leicester'ı oldukça özel ve samimi olduğu anlaşılan bir görüşmenin ardından Kraliçe'nin odasından çıkarken gördükten sonra yanında geceden kalma seyirciler olacağını beklemiyordu. Leicester'm yeniden Kraliçe'nin gözdesi olduğu açıktı.

Liam rahatladı.

Elizabeth onu misafir odasında, muhteşem kıyafetler ve yanında iki nedimesiyle birlikte karşıladı. Kadınların ikisi de evli ve soylu olmalarına rağmen Liam'ı görünce gülümsediler ve gözlerini ondan ayırmamaya çalışarak tatlı tatlı kızardılar. Liam onların kur yapma çabalarını görmezden geldi, Elizabeth kaşlarını çatarak onları kovaladı. Kapıyı sıkıca kapadı ve Liam'la yalnız kaldılar.

Liam'a gülümsedi fakat bu ölçülü bir gülümsemeydi. "Zavallı Katherine'i yeniden Londra'ya getirmen çok hoş bir hareketti, Liam," dedi elbisesinin kolundan mühürlü bir mektup çıkararak. "Hugh Barry'yle öyle bir felaket yaşadıktan sonra perişan olmuştur." Bakışlarıyla Liam'ı tepeden tırnağa süzdü.

Liam ona hafifçe gülümsedikten sonra ciddileşti. "Katherine pek mutlu olmadı."

"Fakat o güçlü bir kadın ve Joan'a çok benziyor. Daha şimdiden ileriye bakıyor ve ona cömert davranarak iyi bir evlilik yapmasını sağlayacağımı umuyor."

Liam gerildi. "Peki, ona cömert davranacak mısın, Bess?"

Elizabeth gözlerini Liam'dan ayırmadı. "Belki. Nedense bu düşünceden rahatsız oluyor gibisin."

Liam bir cevap bulamadığı için omuz silkti.

Kraliçe ona bakmaya devam etti. "Hâlâ bakire mi yoksa korsanlık şanının gereğini yaptın mı?"

"Hâlâ bakire, Bess."

Elizabeth bir kaşını kaldırdı. "Demek şanın yalnızca abartılı bir hikâyeden ibaretmiş, öyle mi?"

Liam yeniden gülümsedi. Ve bu gülümsemeyle gamzeleri belli belirsiz ortaya çıktı. "Hem de olabilecek en abartılı hikâyeden."

Elizabeth durumu anladı. "Seni çapkın!" Elizabeth'in şakacı ruh hali kayboldu. "Hâlâ bakireyse, sanırım bunu değiştirmek için hiçbir çaba harcamamış olmandan kaynaklanmıyor."

"Arzularımı kontrol altında tutmam için beni uyarmamış mıydın?"

"Evet, uyardım. Fakat sen ne zamandan beri beni dinliyorsun, Liam?"

"Sen benim kraliçemsin. Ben ise boynu kıldan ince, uysal hizmetkârınım." Liam başını eğdi.

Elizabeth burnundan alaycı bir ses çıkardı. "Kızın hiç tahmin etmediğim şekilde mantıklı davranarak sana karşı koyduğu şüphesiz. Fakat yakarışlarından belli olduğu üzere sıradışı bir zekâsı var. Konuşma kabiliyetinden oldukça etkilendim."

"Yani, yakarışlarının karşılığını verecek misin?"

"Henüz onunla ne yapacağıma karar vermedim fakat o sana hiç benzemiyor. Onu alamazsın, Liam." Elizabeth gözlerini ayırmadan ona baktı.

Liam da aynı kararlılıkla ona baktı. Fakat yüreği burulmuştu. Elizabeth'in saklayamadığı kıskançlığı adeta zehirli bir yılan gibi içinden taşıyordu. Elizabeth'e istediğini yaptırmanın bir yolunu bulacaktı.

"Politik olduğu kadar sosyal nedenlerden dolayı da ikiniz arasındaki bir evliliğe asla izin veremem. Beni anlıyor musun?" diye sordu.

Liam sözcüklerini dikkatli bir şekilde seçti. "Söz konusu kızla evlenmek istediğimi hiç söylemedim."

"İstememelisin de zaten ve ayrıca erkeklerin korunmasız kadınlara yaptıkları gibi onu kullanmamalısın." Elizabeth ona bakmaya devam etti. "Artık onu Biz koruyoruz. Onun peşini bırakmanı istiyoruz." Eliza-

beth duraksadı, ses tonu yumuşadı. "Belki biraz zaman geçtikten sonra evlenmesi için ona bir beyefendi bulurum. Bu kesinlikle kolay olmayacak fakat kullanılmış ve senin çocuğunu taşıyor olsaydı çok daha zor olurdu."

"Yani yalvarması işe yaradı." Sesindeki öfkeye engel olamadı.

Elizabeth'in cevabı sert oldu. "Sana söyledim, onunla ne yapacağıma karar vermedim. Babası bir hain ve serserinin tekiydi fakat Joan Fitz-Gerald'ı çok severdim. Katherine'e karşı bir anlamda iyi davranmamın sebebi Joan'dır ve bu nedenle Katherine'in nedimem olmasına karar verdim."

Liam'ın gözleri büyüdü fakat iç çekmemeyi ve rahatladığını belli etmemeyi başardı. "Katherine mutsuz olmayacaktır. Bence saray yaşamı ona bir süre iyi gelecektir."

"Aynı fikirdeyim." Elizabeth mühürlü mektubu Liam'a verdi.

Liam mührü açmadı. Soru soran gözlerle Kraliçeye baktı çünkü sonunda iş konusuna gelmişlerdi.

"Bir korsanlık fermanı daha." Gülümsedi. "Bu hoşuna gitmiştir artık."

"Peki, Deniz Hançeri, Saray'ın izniyle bu kez kimi yağmalayabilecek?"

"FitzMaurice yönetimindeki isyancılarla ticaret yapan veya ne şekilde olursa olsun onları destekleyenlerin peşine düşeceksin."

Liam hiçbir şey söylemedi. Yüzünde veya sakin bakan gri gözlerinde hiçbir duygu ifadesi belirmedi. Ne kabul ettiğine ne de karşı çıktığına dair bir şey yaptı.

"Ayrıca İrlanda'da benim otoriteme karşı çıkmaya cesaret eden *başka birileri* çıkacak olursa, onları destekleyenlere de saldıracaksın," dedi, kararlı bir sesle.

Liam başıyla onaylayarak korsanlık fermanını pelerininin cebine koydu. Başka birileri derken Gerald FitzGerald'ı kastediyordu. Liam oyunun gerçek anlamda başladığını düşündü. İlk hamleyi Katherine'i kaçırarak, ikinci hamlesini de babasına götürerek yapmıştı. Kraliçe'nin karşı hamlesi ise çok daha iyi düşünülmüş ve iddialıydı.

"Hoşuna gitmedi mi yoksa?" diye sordu, cilveli bir tavırla.

"Çok hoşuma gitti," diye mırıldandı Liam. Aslına bakılırsa şartların ona karşı olmasına ve bahislerin fazla yüksek olmasına rağmen, şampiyonluk yarışından önce başlama çizgisinde bekleyen safkan atlar gibi.

kanı heves ve heyecanla kaynıyordu. Ne yapacağına karar vermişti. Yalnızca Katherine'i eşi olarak almayacak, aynı zamanda babasının da unvanını ve topraklarını geri alacaktı. Kısa süre önce komplo ve ihanetle suçlandığında bu suçlamaların aslı yoktu. Böyle bir suçlama ona bir kez daha yapılacak olursa, bu kez doğru olacaktı. Tüm hainler gibi onun da dikkatli adımlarla ilerlemesi gerekiyordu.

"Güzel," dedi Elizabeth. Liam'm gömleğinin kolundan çekti. "Şimdiye kadar benim adıma yaptığın her şey için seni adamakıllı ödüllendirmenin bir yolunu düşünüyorum," dedi yumuşak bir sesle, Liam'ın gözlerine bakarak. "Sana güveniyorum, Liam. Sen benim altm korsanımsın."

"Çok ufak bir ödül de versen, hiçbir şey de vermesen yine de sana minnettarım, Bess."

"Her erkek bir ödül ister. İstemekten çekinme, Liam. İstediğin şeyi vermekten zevk duyarım."

Liam başını eğdi. Zamanı geldiğinde, bu anı Elizabeth'e kesinlikle hatırlatacaktı. "Teşekkürler, Bess."

"Rica ederim." Elizabeth gülümsedi. "Gidebilirsin, Liam."

Liam gitmek için döndü.

Elizabeth bu kez elini tuttu. "Bir dahaki görüşmemizi sabırsızla bekleyeceğim," dedi birdenbire.

Liam yalnızca bir an için duraladı. Kraliçe'nin elini sıkıp eğildi ve dudaklarını yanağına hafifçe dokundurdu. "Ben de öyle." Bir saniye sonra odadan çıkmıştı.

Elizabeth onun ardından bakarken yüzündeki asil ifade kayboldu. Gözlerinde genç bir kızın özlem dolu hayalleri vardı.

"Kraliçe beni hizmetçiniz olarak seçti," dedi kız. Ufak, ince, çok açık tenli ve çok şekerdi. İsmi Helen'dı.

Katherine hâlâ şaşkındı. Kraliçe ona önceden yalnızca sarayda kalmayacağını, aynı zamanda onun nedimelerinden biri olacağım haber vermişti. Katherine çok mutluydu. Böylesine onurlu bir görev talep etmemişti bile ve bu gerçekten çok onurlu bir görevdi. İrlandalı bir hainin kızı olarak kendisine böyle onurlu bir görevin bahşedilebileceğini hiç düşünmemişti. Daha dün perişan bir haldeydi, ne gidecek bir yeri

ne de bir geleceği vardı. Şimdi ise kalacak bir yeri ve kalmasının bir amacı vardı. Bu amaç evlilik olmasa da olabilecek ikinci en iyi şeydi ve dürüst olması gerekirse uzun bir süre Kraliçe'nin nedimesi olmaktan şikâyet etmezdi. Saray hayatı muhteşem olacaktı!

"Helen," dedi Katherine, ufak tefek kıza dönerek, "işe, bana bir banyo hazırlamakla başlayabilirsin çünkü günlerdir yıkanma fırsatım olmadı. Temiz kıyafetim de yok. Kendi kıyafetlerim yıkanıp kurutulurken giyeceğim bir şeyler bulabilir misin?" Olmayan gardırobu konusunda endişelenmeye başlamıştı. Nedimeler muhteşem kıyafetler giyerlerdi. Onun ise tek bir yırtık elbiseden başka hiçbir şeyi yoktu.

"Elbette," dedi Helen gülümseyerek.

"Güzel." Helen gitmek için döndüğünde, Katherine gerildi. Liam O'Neill küçük odanın açık kapısının eşiğinde durmuş onları izliyordu.

Katherine'in kalbi delicesine hopladı. Henüz gitmemişti. Dün, Kraliçe'nin odasında onu nasıl öptüğünü hatırladı. Ona arzunun ne demek olduğunu göstermişti ve şimdi bu arzu Katherine'in içinde şiddetli ve inatçı bir şekilde gürlüyordu. Ve beraberinde de utancı getiriyordu.

Ah, kendi geri dönüşü olmayan davranışını da çok iyi hatırlıyordu. Yalnızca kendisini öpmesi için onu cesaretlendirmemiş, aynı tutkuyla onu öpmüş ve şaşırtıcı bir cesaretle adamın çıplak göğsüne ve karnına dokunmuştu. Aslına bakılırsa, Liam kendine gelip Kraliçe'nin odasında olduklarını hatırlamasaydı neler olabileceğini hayal etmeye korkuyordu! Dudağını ısırdı ve çaresizce onun gitmesini diledi fakat bu dileğinde samimi değildi.

Liam gülümsemeden, büyük bir ciddiyetle ona bakıyordu. Hızla dışarı çıkan Helen'a bir kez bile bakmamıştı. "Sana veda etmeye geldim."

Katherine daha şimdiden nefes almakta zorlanarak arkasını döndü; düşünceleri allak bullaktı. Onun bir korsan olduğunu her ne kadar bağışlanmış olsa da sonuçta yalnızca bir korsan olduğunu ve onun öpücüklerinden zevk almakla veya onu arzulamakla ilgilenmediğini kendine hatırlattı. Hem de hiç. Onun eşi olmadığı sürece bunu yapmayacaktı ki bu da söz konusu bile değildi. "Çoktan gittiğini sanıyordum," dedi duygusuz bir sesle konuşmayı başararak.

"Biraz olsun umurunda olduğunu belli edemez misin?" diye sordu Liam, sert bir sesle.

Katherine ona bakmak için dönmedi ve kendi kendine onu umursamadığım söyleyerek cevap vermedi. Odaya bir sessizlik çöktü. Katherine gemide kendisine ettiği evlilik teklifini hatırladı ve Liam'm ne yaptığını veya hareket edip etmediğini duymak için dikkat kesildi. Bunu düşünmesi bile ya da göğsünde böylesine garip bir acı duyuyor olması bile kesinlikle deli olduğunu gösteriyordu.

Liam ansızın ellerini onun omuzlarına koydu. "Bana ne zaman teslim olacaksın?" Arkasından yaklaşmıştı ve Katherine bunu duymamıştı bile.

Katherine irkilerek uzaklaştı. "Dokunma bana!"

Liam'ın gözleri parladı. "Benden korkmuyorsun, Katherine. Sana yaptıklarımdan, göğsünde hissettiğin arzudan, içindeki kadından korkuyorsun."

Katherine bu sözlerin üzerinde durmak istemedi. "Hayır. Sadece senden korkuyorum."

Liam o zaman neşeli bir kahkaha attı. "Amma da yalancı oldun. Dün Kraliçe'nin yatak odasında benden korkmuyordun."

Katherine kıpkırmızı oldu. "Belli ki aklımı kaybetmişim."

"Herhalde." Liam'm gözleri parladı. Bir kez daha ona doğru uzandı ve bedeninin gerilmesine aldırmadan onu kendine doğru çekti. "Yine de senin çılgınlığını seviyorum, Katherine. Beni düzgün bir vedayla denize uğurlamak istemiyor musun?"

Katherine'in nabzı hızlandı. Liam gidiyordu, hem de bu kez gerçekten gidiyordu. Katherine üzgündü. Hüzünlenmesi çok gülünçtü fakat inkâr edemeyeceği kadar gerçekti. Ya ölürse? Savaşarak hayatta kalıyordu. Yağmalamak, korsanlık yapmak, öldürmek ve yaralamak onun işiydi. Ah, Tanrım. Onun güvende olup olmayacağını düşünmesi bile hayret vericiydi ve içindeki pişkin, küçük cadının Katherine'e, Liam'ın gideceğini, onu bir daha asla göremeyebileceğini ve bir veda öpücüğünden zarar gelmeyeceğini söylemesi işleri daha da kötüleştiriyordu.

Ayrıca şimdiye kadar onun için yaptığı her şey için ona minnet borcu yok muydu?

"O zeki beyninden neler geçiyor?" diye sordu Liam.

Katherine kendi kendine onu öpmeyeceğini söylemeye çalıştı. Bu yanlıştı. Yine de bedeni titremeye başladı. "Ne-nereye gidiyorsun?"

"İspanyol gemilerini yağmalamaya gidiyorum," dedi. Gözleri parlarken hafifçe gülümsedi. "Kraliçe bana korsanlık fermanı verdi."

Katherine nefesini tuttu. Her şey birdenbire mantıklı gelmeye başladı. O bir korsan değil, düşmana saldırma izni olan bir savaşçıydı ve elinde Saray'dan aldığı izin kâğıtları vardı. "Tahmin etmeliydim! Bana söyleyebilirdin! Sahtekâr!"

"O zaman farklı mı olurdu? Senin bulunduğun Fransız gemisini ele geçirme iznim yoktu." Gri bakışlarıyla onu adeta hapsetti.

Katherine barut ve duman kokusunu, yanık, parçalanmış güverteyi ve yaralı adamları anımsayarak ürperdi. "Hayır."

Liam güçlü işaretparmaklarından biriyle kızın çenesine dokundu. "Üzgün görünüyorsun, Katherine. Bunun bir fark yaratmayacağı gerçeğine üzülüyor gibisin. Ben hiçbir zaman gösterişli bir beyefendi ya da soylu bir adam olmayacağım."

"Bunu gayet iyi biliyorum," dedi Katherine. Ve onunla bu nedenle evlenmeyecekti. Onunla hiçbir zaman evlenemeyecek olmasının nedeni buydu.

"Çok tecrübesizsin," dedi, kısık bir sesle. "Katherine, burada olup biten her şeye dikkat et. Entrikalara, ufak tefek veya diğer önemli şeylere dikkat et. Kimseye güvenme. Leicester gibi adamlara, özellikle de Leicester'a karşı tetikte ol."

Katherine, Liam'm parlayan, kara gözlerine baktı. "Başımın çaresine bakabilirim."

Liam bu cevabı duyunca kahkaha attı. "Evet, bakabilirsin ve bu oldukça sıradışı bir özellik." Ciddileşti. "Leicester haftasonu gelmeden seni elde etmeye çalışacaktır."

Katherine ona bakakaldı.

"Bana ait olanı alırsa onu öldürürüm," dedi Liam.

Katherine şaşkınlıkla nefesini tutarak ondan uzaklaşmaya çalıştıysa da Liam, omzunu tutan ellerini sıkarken gözlerinden ateşler çıkıyordu. Onu bir kez sarstı. "İstediğin kadar inkâr edebilirsin fakat sen benimsin. Buna ister tutku de, ister saplantı, ne istersen de fakat damarlarımda

yakarcasına ve çılgınca akan kanda sen varsın, Katherine. Senden vazgeçemem."

Katherine başını iki yana salladı, parmaklarıyla onun gömleğini sıkıca kavradı. Konuşamıyordu, kalbi nefesini kesecek kadar delicesine çarpıyordu.

Liam onu reddettiğini gösteren belli belirsiz işarete aldırmadı. "Sözlerimi ciddiye al. Zamanı geldiğinde senin için geri döneceğim, Katherine. Yemin ederim."

Katherine sonunda konuşma cesaretini buldu. "Hayır." Elinden kurtulmaya çalıştı. "Seni kibirli, şımarık!"

Fakat içten içe, bu adamın onu delice arzulamasından mutluluk duyuyordu.

Liam, derinlerden gelen ilkel bir ses çıkararak onu güçlü, arzu dolu bedenine doğru çekti. Katherine anında muazzam erkekliğini hissederek donakaldı.

"Böylesi daha iyi," dedi Liam, titreyen dudaklarına bakarak. "Çok, çok daha iyi." Katherine'in elmacık kemiğini okşadı ve yüzüne düşen birkaç perçemini geriye itti. Sonra eğildi ve oldukça rahat bir tavırla dudaklarını onunkilere bastırdı.

Liam ne derse desin bu onların son öpüşmeleri olabilirdi ve Katherine bu gerçeği aklından çıkaramıyordu. Tanrım, şu anda ona karşı koyamazdı. Liam onu duvara doğru itti ve çok geçmeden Katherine kendini onun güçlü bacaklarının üzerinde buldu, tıpkı göğsündeki arsız cadının onun üzerinde olmayı arzuladığı gibi. Katherine tırnaklarını onun ensesine geçirdi, Liam kare kesimli yakasını indirip çıplak göğüslerini ortaya çıkardı. Elleriyle onları kavradı. Katherine dudaklarını onunkilerden ayırarak boynunu geriye doğru kıvırdı ve başını geriye yatırdı; zevk içinde inledi. Liam onun göğüslerini kavrayarak sertleşen göğüs uçlarını tek tek yalarken bir yandan da bacağını onun cinsel organına sürtüyordu. Her hareketi, arzuyla zonklayan penisinin Katherine'in yanmakta olan kadınlığına dokunmasını sağlıyordu. Katherine ürpererek yüzünü onun boynuna gömdü. Liam saldıran bir yılan kadar çevik bir hareketle elini kızın eteğinin altına soktu. Bacaklarının arası boş olan kısa keten pantolunun üzerinden ıslak dudaklarını okşadı. Katherine

kasılarak inledi. Katherine onun kollarında hareketsizce yığılana ve yalvarmaya başlayana kadar Liam onu okşamaya devam etti. "Yapma! Daha fazla devam etme!"

Liam ona sarıldı.

Katherine'in mantığı yerine gelmeye başlarken Liam'a sıkıca tutundu. Başını kaldırıp alaycı gözlerine bakmaya korkuyordu.

"Kate," dedi Liam, sert bir şekilde. "Tatlı, kıymetli Kate." Onu duvara yasladı ve çenesinden tutarak hafifçe kaldırdı. Katherine'in onun puslu gözlerine bakmaktan başka çaresi kalmadı. "Sen benimsin. Benimsin. Geceler uzun ve yalnız geçtiğinde veya Leicester ve onun gibi adamlar peşinden koştuklarında bunu hatırla." Döndü ve hızlı adımlarla kapıya yürüdü fakat sonra duraksadı. "Geri döneceğim. Ve seni almak için döneceğim."

Liam gittikten kısa bir süre sonra bir hizmetkâr Katherine'e büyük, keten bir örtüye sarılı bir şey getirdi. Katherine henüz giyinmişti. Liam'la olan tutkulu karşılaşması nedeniyle hâlâ güçsüz ve nedense terk edilmiş hissediyordu. Kendine bunun saçmalık olduğunu, onun gittiğine sevindiğini söylüyordu.

Büyük bohçayı elinde tutan erkek hizmetkâra baktı. "Bu nedir?"

"Liam O'Neill'den bir armağan," dedi hizmetkâr.

Katherine'in kalp atışları hızlandı. Kendine, adamı ve armağanı geri göndermesi gerektiğini söylerken, "Yatağın üzerine bırakabilirsiniz," dedi.

Adam çıktığında, Katherine kapıyı kapayıp kilitledi. Sonra hızla yatağa koşarak gösterişsiz, renksiz paketi yırtıp açtı. İçinden gümüş rengi işlemeleri olan muhteşem, turkuvaz elbiseyi çıkardı. Pakette tıpkı bunun kadar güzel iki elbise daha olduğunu fark etti. Elbette pakete fırfırlı yakalar, şapkalar, içetek ve iç çamaşırlar da koymuştu. Katherine kıyafetleri özenle kenara koydu.

"Canın cehenneme, Liam," diye fısıldadı boğuk bir sesle. Gözyaşlarını tutup turkuvaz rekli elbiseyi göğsüne bastırdı. Yüzünü, yumuşak ipek kumaşa gömdü. Liam'm son sözleri zihninde yankılandı. *Sen benimsin. Benimsin. Benimsin...*

Elbiseye hâlâ sıkıca sarılırken soluklandı fakat sonra onu buruşturabileceğini düşündü. Çabucak ayağa kalktı ve elbiseyi düzgünce serdi. Liam bu hareketiyle ne demek istemişti?

Bu hayırseverlik miydi cömertlik mi yoksa iki anlama da geliyor muydu? Yoksa Katherine'in içten içe böyle güzel şeylere duyduğu arzuyu bildiği için onu kendine mi çekmeye çalışıyordu? Yoksa yalnızca söylediği şeyi kanıtlamak ını istemişti; Katherine'in ona ait olduğunu ve bu nedenle diğer erkeklerin, eşlerini giydirdikleri gibi kendisinin de Katherine'i giydirebileceğini mi gösteriyordu?

Şayet öyleyse, yanlış düşünüyordu. Katherine özlem dolu bir ifadeyle kıyafetlere bakarken onları giyemeyeceğini biliyordu.

Yalnızca insanların onun nasıl böyle asil ve pahalı kıyafetler giydiği hakkında dedikodusunu yapacaklarından korktuğu için değil, kendi zayıflığını ve uzaktan bile olsa Liam tarafından aklmın çelinebildiğini hissettiği için.

Katherine, üzerindeki elbiseye baktı. Helen bu elbiseyi onun için bulup getirmişti. Üzüntüsü üçe katlandı. Elbise sade, kahverengi kadifeden yapılmıştı. Bir zamanlar çok güzel olmalıydı fakat fazlasıyla eskimişti. Kollarının uç kısımları aşınmış, rengi solmuştu. Eteğinin fistolu kenarları tiftiklenmişti. Katherine iç geçirdi ve sonra çabucak, kendine hâkim olamayarak, yatağın üzerinde duran kıyafetlerin içinden güzel, fırfırlı bir yaka aldı. Elleri titreye titreye yakayı elbisesine taktı ve odadaki tek masanın üzerinde duran ufak aynaya baktı. Yaka, elbiseyi inanılmayacak kadar değiştirmişti. Böylece hediyeyi verene kafa yormayacaktı.

Katherine kapının kilidini açtı. "Helen?"

Hizmetçi göründü. "Leydim?"

"Lütfen yatağın üzerindeki kıyafetleri katla ve düzgünce kaldır çünkü onları giymeyeceğim." Sesi biraz titriyordu.

Helen başıyla onayladı. Sonra, "Leydim, Ormond Kontu aşağıdaki salonda bekliyor, sizinle konuşmak istiyor," dedi.

Katherine donup kaldı.

"Ona meşgul olduğunuzu söylememi ister misiniz?" diye sordu Helen, kurnazca.

Katherine'in kalbi bir kez daha hızlandı. "Hayır, hayır," dedi. Onunla buluşmak için aşağı inerken kendi kendine, korkmasının saçma olduğunu söylüyordu. Artık Kraliçe'nin nedimelerinden biriydi ve Ormond, babasının eski düşmanı ve kendisinin üvey ağabeyi olsa da artık hiçbir şekilde ona zarar veremezdi.

Katherine, alt kattaki Taş Salon'a girmeden önce duraksadı. Hava yağışlı değildi ve batıya bakan pencerelerden Özel Bahçeler'in patikalarında gezinen leydileri ve beyefendileri görebiliyordu. Salonun karşı tarafındaki sayısız pencere de Thames Nehri'ne bakıyordu ve nehirde kendilerine yer açmaya çalışan balıkçı ve tekneler, kıyıda ise adeta birbirlerinin üzerinden geçen atlı arabalar ve bir sürü yaya vardı. Diğer birçok saray efradı ve soylu kadın ise içerideki uzun koridorda oradan oraya geziniyor, bazılar küçük topluluklar halinde sohbet ediyordu.

Ormond, Katherine'i fark ettiği sırada Katherine de onu gördü. İçinde bulunduğu erkek topluluğundan ayrılıp ona doğru yürürken, Katherine hiç kımıldamadı. Son görüştüklerinde nasılsa yine öyle görünüyordu; uzun boylu, esmer, neredeyse cenazeye gider gibi koyu renkli kıyafetlere bürünmüş, gösterişli bir adamdı. Gülümsemiyordu. Katherine bir kez daha kendi kendine onların akraba olduklarını söyleyerek hızla atan kalbini yatıştırmaya çalıştı.

Ormond kızın kolundan tuttu. "Seninle konuşmak istiyorum, Katherine," dedi Katherine'i, geldiği yöne doğru götürerek.

Katherine gergindi fakat rahatlamaya çalıştı. "Konu nedir, Lordum?"

Hala gülümsemiyordu. "Kardeşimi biraz tanımak istiyorum."

Katherine huzursuzdu. Liam'ın sarayda kimseye güvenmemesi konusundaki uyarısını anımsadı. "Ansızın, uzun sürdedir görmediğiniz kız kardeşlerinize beslediğiniz duygular mı kabardı?" dedi, sesinin tonunu yumuşak tutmak için elinden geleni yaparak.

Salon boyunca başka bir çiftin ardından yürümeye başladılar. Ormond hâlâ onun kolunu tutuyordu. "Olabilir."

Katherine adamın kara gözlerine baktı. Sonunda kendini onun elinden kurtardı. Ondan bir şey istiyordu fakat Katherine bunun ne olabileceğini düşünemiyordu.

"Mutlu musun, Katherine? Kraliçe'nin nedimelerinden biri olma onuruna layık görüldüğün için?"

"Evet, mutluyum." Katherine gülümsedi. "Aslına bakılırsa çok onurlandım. Fakat..."

"Fakat ne?"

"Fakat hâlâ sonunda istediğim şeyi yapması için dua ediyorum."

"İstediğin şeyi mi?"

Katherine ona baktı. "Evlenme isteğimi."

"Ahh. Hugh Barry'yi çok özlemedin o halde, öyle mi?"

Katherine gerildi. "Hugh yıllar önce benim nişanlımdı, Lordum ve ben mutluydum. Onun Affane'de öldüğünü sandığımda perişan olmuştum ve Fransa'daki manastıra gönderilme sebebim de duyduğum kederdi. Southwark'a döndükten sonra Hugh'nun hayatta olduğunu öğrenince çok sevindim." Duraksadı ve Sekizinci Henry'nin portresinin önünde durdu. "Fakat?"

Katherine dönüp ona baktı. "Hâkimlerin nişanımızın geçersiz olduğuna karar vermelerine çok üzüldüm. Fakat daha önce Hugh'un bilmediğim bir yönünü gördüm." Çenesini sıktı. "Şöyle diyeyim, sonuç olarak evlenmediğimize sevindim."

"Ne yaptı?" diye sordu Ormond.

Korktuğu başına geldi ve Hugh'nun ona vahşice tecavüz etme girişimini hatırlayınca gözleri yaşlarla doldu. Başını iki yana salladı.

Ormond ona bakıyordu. "Ne yaptı, Katherine?"

Üvey ağabeyinin karanlık bakışlarıyla göz göze geldi. "O... o bir beyefendi gibi davranmadı fakat ben de artık bir hanımefendi değilim."

Ormond bakışlarını kaçırmadı. "Üzgünüm," dedi sonunda. "Bir zamanlar sahip olduğun şeyleri aniden kaybetmek zor olmalı."

Katherine onun acısını paylaşıp paylaşmadığından emin olamayarak yüzüne bakmak için döndü. "Eğer üzgünseniz, efendim, belki de bana bir şekilde yardım etmek istersiniz."

Ormond'ın çenesinde bir kas kımıldadı. Karşılık vermedi.

Katherine korkmaya başladı. Bu adam çok gizemliydi. "Kendi üvey ağabeyimden çok mu fazla şey istiyorum?"

"Henüz istediğin şeyi söylemeye başlamadığını sanıyorum," dedi Ormond.

"Bu konuyu açtığım için üzgünüm. Affedin." Katherine oradan ayrılmak için döndü. "Görünüşe bakılırsa sizin yardımınıza ihtiyacım yok." Artık Ormond'm onu umursamadığını biliyordu.

Fakat Ormond'ın eli gitmesine izin vermedi. Katherine'i yeniden kendisine bakması için döndürdü. "Tıpkı annene benziyorsun," dedi, yumuşak bir sesle.

Katherine onun yüzüne baktı.

"Üstelik fiziksel benzerliğinden söz etmiyorum bile." Çok ciddiydi. "Joan da dilini ne zaman tutması gerektiğini bilmezdi. Her zaman açık sözlüydü. Açık sözlü, kararlı ve zekiydi."

"Bu bir iltifat mı?"

"Galiba öyle. Onun gibi bir kadın olmaya özeniyorsan." Ses tonu aniden sertleşti.

"Elbette ona benzemek istiyorum," diye çıkıştı Katherine, kendine engel olamayarak.

"Öyle mi?" Tehlikeli ve alaycı bir ifadesi vardı. "Neden söz ettiğinden haberin var mı? Joan güçlü ve zekiydi fakat babanla ilişkiye girdiğinde zamanının en büyük skandalma imza attı."

Katherine kırılmıştı. "Annem öldü ve siz onların aşkına leke sürüyorsunuz."

"Aşk mı?" Kahkaha attı. "Babam öldükten kısa bir süre sonra Joan senin babanla evlenmeyi düşündüğünde, baban henüz bir delikanlıydı. Hatta *bunu* engellemek için çabucak Sör Bryan'la evlendirildi. Sör Bryan hastalanır hastalanmaz, annemiz sadece on sekiz yaşında ve benden genç olan babanla kır gezintilerine çıkmaya başladı. Joan ondan yirmi yaş büyüktü. Gittiğim her yerde onların ilişkisinden söz ediliyordu. Her yerde ona açık açık eşlik ediyordu; Münster'de onunla ava çıkıyor, Galway panayırına onunla gidiyordu ve hatta bir keresinde Askeaton'da konuk olarak yatıya kalmıştı. Bu bir skandaldı ve bu yalnızca ölmek üzere olan Sör Bryan'a değil, Ormond Kontesi olarak kendisine, bana ve ağabeylerime de büyük bir saygısızlıktı."

Katherine annesi ile babası arasındaki yaş farkının uygunsuzluğunu her zaman bilse de bu konuya fazla kafa yormamıştı çünkü dul kalan birçok kadın genç erkeklerle evlenirdi. Fakat şimdi Tom Butler'm acısını hissediyordu. "Zor zamanlar geçirmiş olmalısınız," diye fısıldadı. Annesinin bu düşüncesiz tavrı karşısında ister istemez şaşkına dönmüştü ama demir gibi iradesi ve toplumun gerekliliklerine boyun eğmemesi onu gururlandırmıştı.

Ormond başını kaldırdı. "Zordan da öteydi. Ormond ve Desmond arasındaki düşmanlık nesiller öncesine dayanıyordu. Annemin Desmond vârisiyle birlikteliği beni küçük düşürüyordu ve bu affedilemez bir davranıştı, hâlâ da öyle."

Katherine çenesini kaldırdı. "Annem, yaşına rağmen Gerald'ı çok sevmişti. Bu bir aşk evliliğiydi."

"Tabii sevmişti," dedi Ormond, gizemli bir ifadeyle. "Bu da affedilemez bir şey."

Katherine şimdi Tom Butler'm ruhunu görebiliyor ve onun için üzülüyordu. "Sizi de seviyordu," dedi Katherine. "Küçük bir kızken babamın, ordusunu toplayıp sizin ordunuzla karşılaşmaya gittiğini hatırlıyorum. *Size* bir zarar gelmesinden korktuğu için annemin nasıl ağladığını anımsıyorum! Babam *sizinle* savaşmak için yola çıkmış, annemin ona karşı gelerek peşinden gitmişti."

"Evet." Ormond'm yüz ifadesi yumuşadı. "On üç gün boyunca kocası ve oğlu arasında, ortaya çıkıp saldırmaya hazır bekleyen av köpekleri gibi gizlenmiş olan iki ordu arasında mekik dokudu. İki tarafın askerleri ona Barış Meleği ismini taktılar. Annem ona da bana da sabah, öğlen, akşam bu savaşı bırakmamız için defalarca yalvardı. Hiç yorulmadı." Pencereden baktı. "O bir Barış Meleğiydi."

"Sonra?" Katherine güçlükle nefes alıyordu.

Ormond belli belirsiz gülümsedi. "Onun sözlerine önce hangimizin kulak verdiğini hatırlamıyorum. Fakat sonuçta bir savaş olmadı; koca ve oğul tarafından yönetilen iki ordu da geri çekilip evlerine döndü."

Katherine'in gözleri yaşlarla parlıyordu. "Joan *harika* bir kadındı."

"Zorlu, zeki ve inatçıydı. Fazla inatçıydı. Kendisine ve Gerald'a yapışan skandala aldırmadı ve hatta buna gülüp geçti." Ormond onu süzdü.

Katherine kollarını huzursuz bir şekilde bedenine sardı. Şimdi Liam'ı ve o söz konusu olduğunda kendisinin tutkulu halini düşünüyordu. Artık bu gizemli tarafının yalnızca babasından değil, aynı zamanda annesinden de geldiğini biliyordu.

Fakat her konuda Joan'a benzemediği kesindi. Katherine kendisi ve Liam O'Neill'la ilgili çıkabilecek bir skandala gülüp geçtiğini hayal bile edemiyordu. Bir skandal onu dehşete düşürür, utancından öldürürdü.

"Sana zarar verdi mi?" diye sordu Ormond, aniden.

Katherine onun da Liam'ı kastettiğini biliyordu fakat bilmezlikten geldi. "Kim?"

"Korsan O'Neill. Tüm şehir bunu konuşuyor. Kadınlı erkekli yüz kişi Liam'm seni İrlanda'ya götürmeden önce Yemek Salonu'nda öptüğünü görmüş. Şimdi de başka bir söylenti dolaşıyor; birileri, Kraliçe'nin yatak odasında ikinizi samimi, hayır, skandal yaratacak bir pozisyonda görmüş."

Katherine kıpkırmızı oldu: Ah, Tanrım. Biri onu yerde, Liam'ın kollarmdayken mi görmüştü? Peki kim?

"Joan'a sandığımdan daha mı fazla benziyorsun?"

"Hayır!" diye bağırdı, aniden öfkelenerek. "Sarayda skandal yaratmaya hevesli değilim! Ben bu söylentileri duyduğumda gülüp geçmem! O korsandan beni rahat bırakmasından başka hiçbir şey istemiyorum, hiçbir şey! Ben düzgün, Tanrı korkusu olan bir adamla evlenmeye kararlıyım. Bu benim için çok önemli!"

Ormond delici gözlerle baktı. "Peki ya baban senin için ne istiyor?"

"Bilmiyorum," diye cevap verdi Katherine, dürüstçe. Elinde olmadan öfkelendi. "Babamı, O'Neill'ın beni ona götürdüğü geceden beri görmedim. Hugh'nun bana ihanet ettiğini bildiğinden... bunu umursadığından bile şüpheliyim. Aklı fikri kaybettiklerinde ve tutsaklığında."

Ormond hiçbir şey söylemedi fakat sertçe bakmakla yetindi.

"Lordum," dedi Katherine, ciddi bir sesle. "On sekiz yaşımı geçtim. Kraliçe'nin bana verdiği görevden ötürü sevinmiş, hatta mutluluktan deliye dönmüş olsam da zaman aleyhime işliyor. Artık benim yaşımdaki çoğu kadının birkaç çocuğu var ve birkaç yıla kadar çocuk doğurabileceğim verimli yaşlarım geçip gidecek." Katherine, ansızın yakaran bakışlarını ona dikti. "Bana yardım edemez misiniz, Lordum? Siz Kra-

liçe'nin kuzenisiniz. Onu benim için ikna edemez misiniz? Fazla bir şey beklemiyorum, yalnızca iyi huylu bir beyefendi olsun yeter."

Ormond kardeşine baktı. Joan'a çok benziyordu ve bu ona neredeyse acı veriyordu. Fakat o Joan değildi. Kız kardeşinin gücü yoktu. Tüm varlığı ve unvanı elinden alınmıştı. Elinde Hugh Barry ve Liam O'Neill gibi adamların hevesle peşinden koştukları güzelliğinden başka bir şeyi yoktu. Ormond'ın gücünü korumak konusundaki sonu gelmez ilgisine rağmen, Katherine'in bu iki adam tarafından kullanılmasını umursamıyordu. Bir kardeşe ihtiyacı olmasa da varlığını umurunda olmasa da sonuçta aynı anneden gelmişlerdi.

Ormond kendi kendine, Katherine'in anlattıkları ve göründüğü kadar masum olamayacağını hatırlattı. Kaybettiklerini geri almak uğruna babasıyla bir komplo düzenlemek için bir sürü sebebi vardı ve biraz olsun Joan'a benziyorsa, güzelliğini kullanarak Liam O'Neill gibi kararlı bir adamı yanma çekebilirdi.

Bu nedenle Katherine'in evlenme isteği zekice ve haince bir oyundan ibaret olabilirdi.

Liam O'Neill'm ona olan ilgisine bakılırsa, Katherine'i elinden tamamen çıkarması en akıllıca hareket olacaktı. Bunu yapmak için de onu evlendirmekten daha iyi bir yol olabilir miydi? "Tamam," dedi hemen. "Bu isteğini görüşeceğim, Katherine."

Katherine nefesini tuttu ve küçük bir kız gibi ellerini çırptı. "Teşekkür ederim, Lordum. Teşekkür ederim, ağabey!"

Ormond gülümsemeyi başardı. Katherine ona sarılmaya kalkışmasın diye arkasını döndü. Artık ona bir eş bulmak konusunda kararlıydı ve Kraliçe'yi ikna etme görevinden de çekinmiyordu. Fakat kafası iyiden iyiye karışmıştı. Katherine'in sevinci hem çocukça hem de içten görünüyordu; fazlasıyla içtendi. Fakat gerçek olamazdı. Olmamalıydı.

Katherine FitzGerald'm bir komplocu olduğu kesindi ve Ormond bunu kanıtlamaya kararlıydı.

15. BÖLÜM

"Katherine," diye fısıldadı Leydi Hastings. "Olanları duydun mu? Bu doğru mu?"

Katherine misafir odasında, diğer altı nedimeyle birlikte durmuş, Kraliçenin yatak odasından çıkmasını bekliyordu. Ayrıca bekleme odasında kont, baron, şövalye ve üvey ağabeyi Ormond Kontu, Liecester Kontu, Lord Robert Dudley ve Ahırbeyi'nin de içinde bulunduğu bir düzine saray görevlisi ve gözdesi beyefendi vardı. Ayrıca, bir de kırmızılar içindeki iki düzine Kraliyet Muhafızı ve Kraliçe'nin özel koruması vardı.

Katherine diğer kadınların onun cevabını duymak için sustuklarının farkındaydı. Ayrıca her zaman olduğu gibi Leicester'ın gözlerinin de üzerinde olduğunu hissediyordu. Bu konudan haberi yokmuş gibi davrandı. "Affedersiniz, Leydi Hastings fakat neden söz ediyorsunuz?"

Anne Hastings kıkırdayarak yelpazesini kaldırırken gözleri parlıyordu. "Haydi, Katherine, neden söz ettiğimi biliyorsun. Tüm saray bir haftadır bu haberle çalkalanıyor! Bu doğru olabilir mi? Liam O'Neill, Kraliçe'nin yanından ayrıldıktan yalnızca bir gün sonra Kral Philip'in para yüklü gemilerinden birine saldırmış olabilir mi?"

Katherine'in kalp atışları hızlandı. Saraydakiler onu Liam O'Neill konusunda bilirkişi olarak görüyorlardı. Ormond, Liam'ın onu sıkıştırdığını tüm dünyanın bildiğini söylerken yalan söylememişti. Liam'ın son cesur hamlesi dillere düşmeden bile kadınlar onu Liam hakkında açık saçık sorulara boğmuşlardı. Katherine, Kraliçe'nin evli, yüksek ve önemli mevkilerde bulunan ve şüphesiz çok güzel olan birkaç ne-

dimesinin korsana aslında duymamaları gereken bir ilgi duyduklarını çabucak anlamıştı. Tüm hafta boyunca Liam'ı çok iyi tanımıyormuş ve sanki Liam onu hem ortalık yerde hem de gözlerden uzakta uygunsuz bir şekilde öpmemiş gibi davranmaya çalışmıştı.

Liam O'Neill sarayda sohbet konusuydu. Whitehall'dan ayrılalı bir gün bile olmadan, Hollanda'ya giden bir İspanyol gemisine saldırmıştı. Ve bu gemi sıradan bir İspanyol gemisi değildi. İspanya Kralı Philip'in, Alva Dükü'nün oradaki Protestan isyancılara karşı başlattığı hareketi finanse etmek için gönderdiği gümüşler ve külçe altınlarla dolu bir gemiydi. *Deniz Hançeri*'nin boyu İspanyol gemisinin yarısı kadar olmasına ve onların toplarının ancak yarısına sahip olmasına rağmen Liam yine de saldırmıştı.

Kazandığı inanılmaz zaferin söylentileri tüm hafta boyunca sarayda dolaşmıştı. Herkes bunun doğru olup olmadığını merak ediyordu. Katherine de merak ediyordu. Çok daha ufak olan korsan gemisi, İspanyol savaş gemisini yenmiş olabilir miydi? Bu pek mümkün görünmüyordu. Aslına bakılırsa tam tersi çok daha mantıklıydı. Katherine, Liam'ın İspanyollara yenildiğini, zincire vurulduğunu ve İspanya'da hapse gönderildiğini düşününce buz kestiğini hissetti. Kendi kendini, hayatta kalmayı başaracak biri varsa onun Liam O'Neill olduğunu söyleyerek rahatlatmaya çalıştı.

Peki ya öldüyse?

"Katherine?" dedi Leydi Hastings bir kez daha, biraz daha yüksek sesle. "Korsanın bu kadar cesur ve gözüpek olabilir mi?"

Katherine kızardı. Leicester'ın arsız bakışlarıyla göz göze geldi. Ağızlarından çıkan her şeyi duyduğunu biliyordu. Çabucak Anne'e döndü. "O benim korsanım değil. Leydi Hastings. Böyle bir konuşma tarzına karşı çıkmak zorundayım!"

Anne, fildişi saplı süs yelpazesiyle Katherine'in koluna dokundu. "Senin değilse," diye fısıldadı, "bir aptalsın demektir, ben onu zevkle kabul ederim!"

Katherine şaşkınlık içinde ona bakmakla yetindi. Neyse ki cevap vermekten kurtuldu çünkü Kraliçe, dört yardımcısının önünde yatak odasından çıktı.

Katherine çığlık atmamak için kendini zor tuttu. Kraliçe'nin muhteşemliği karşısında şaşırmadığı tek bir gün bile geçmiyordu. Bugün yalnızca beyaz giymişti. Beyaz ipek elbisesi incilerle bezenmişti ve üzerinde gümüş rengi işlemeler vardı. Açık gümüş renkli içeteğinde daha açık renk işlemeler vardı. Belinden, boynundan ve kulaklarından altın, inci ve yakutlar sarkıyordu. Fırfırlı yakası koskocaman ve gösterişliydi ve fırfırların her tarafı minik, parlak incilerle süslenmişti. Başında ufak bir taçla göründüğünde, göz göze geldiği herkes çabucak dizlerinin üzerine çöktü. Gülümseyerek Katherine'e bakınca Katherine de kalbi hızla çarparak dizinin üzerine çöktü.

Kraliçe ilerledi. Odasından çıkarken her biri muhteşem şekilde giyinmiş ve değerli taşlar takıştırmış soylu beyefendiler onun önünde ilerlediler. Baron, kont ve Dizbağı Şövalyeleri'nin arkasında, kırmızı, ipek bir çantanın içinde saray mührünü taşıyan lordlar kamarası başkanı vardı. Onun iki yanında ise özel üniformalı iki beyefendi vardı; biri kraliyet asasını diğeri ise kırmızı kınındaki kraliyet kılıcını taşıyordu.

Kraliçe onları takip etti. Etrafında Kraliyet Muhafızları, özel koruması, en üst mevkiden ve en iyi ailelerden gelen ve ellerinde yaldızlı savaş baltaları taşıyan tüm soylu beyefendiler vardı. Ardından dört nedimesi ve yatak odasındaki yardımcıları onları takip etti. En sonda da Katherine ve Taht odasının diğer altı nedimesi kafileyi takip etti.

Kabul Odası'ndan geçerek birçok saray efradı ve istek sahiplerinin bulunduğu koridora çıktılar. Kraliçe geçerken hepsi çömeldi. Bekleme odasına geldiklerinde nazik bir gülümsemeyle kendisine verilen birkaç dilekçeyi aldı. Belki sarayda yeni olan belki de olmayan birkaç kişi, "Tanrı sizi korusun, Kraliçe Elizabeth!" diye bağırdılar. Elizabeth yeniden gülümsedi ve, "Teşekkür ederim, sevgili yurttaşlarım," diye mırıldandı. Sonra da sabah ayini için efradının arkasından tapmağa girdi. Katherine dua etmek için son sıralardan birinde diz çöktüğünde, sonunda Anne Hastings'in sorusunu kendi kendine cevapladı.

Elbette söylentilere inanıyordu. Liam, Kral Philip'in altın yüklü gemisine saldırabilecek kadar cesur ve gözüpekti. Tabii ki doğruydu. Hâlâ özgürse ve yaşıyorsa büyük olasılıkla o da buna gülüyordu.

Korsanın iyi olması için dua edip Tanrı'dan onu korumasını istemeden edemedi.

Katherine günün ilerleyen saatlerinde, Kraliçe'nin bir düzine kadar muhafızıyla Londra Köprüsü'nden geçti. Ne kadar da görkemli görünüyorlardı. Tüm saray çalışanlarının üzerinde, sırtında altın renkli gül işlemesi olan parlak kırmızı üniformalar vardı. Her bir adamın elinde, sapı kırmızı kadifeyle kaplı, yaldızlı bir baltalı kargı vardı ve her biri de gümüş kaplamalı eyerleri olan en kaliteli atlara biniyorlardı. Katherine ise tüm bu ihtişamla kıyaslandığında pasaklı bir çalıkuşu gibiydi. Üzerinde, ödünç aldığı kahverengi elbisesi ve gri pelerini vardı. Fakat bunun bir önemi yoktu. Önemli olan tek şey, Kraliçe'nin işlerine mani olmadığı ve ziyaretlerini Majesteleri'ne haber verdiği sürece babasını görmesine izin vermiş olmasıydı. Kraliçe ne kadar nazik birine dönüşmüştü. Üstelik aile ziyaretlerine gittiğinde yardımcısı Helen'ı yanında götürmesini bile söylemişti.

Katherine babasına giderken yanında hizmetçisini götürebildiği için kendini kraliçe gibi hissetmesi gerektiğini biliyordu. Fakat hiç de öyle hissetmiyordu. Hatta fazlasıyla endişeliydi.

Birkaç haftadır saraydaydı fakat bir kez bile babasını görmeye gitmemişti. Son görüşmeleri çok sıkıntılı geçmişti. Katherine, Gerald'ın onu Liam O'Neill'la evlendirme çabalarını hatırlamamaya çalışıyordu. Şimdi ise ne kadar unutmaya çalışırsa çalışsın o korkunç günün anılarını zihninden atamıyordu. Katherine kararını vermişti. Bugün o ile Gerald uzun süredir birbirini görmeyen baba ve kızı gibi sıradan bir şekilde sohbet etmelilerdi. Güvenini sarsmış olsa da Katherine babasını hâlâ seviyordu.

St. Leger Malikânesi'nin kapıları günün bu saatinde açıktı ve küçük atlı alayı arnavutkaldırımlı avluya girdiklerinde Eleanor çok geçmeden şaşkınlıktan fal taşı gibi açtığı gözleriyle merdivenlerin başında göründü. Katherine'i hemen fark etti. Katherine ona gülümsedi fakat atından inmedi.

Başmuhafız Sör John Hawke, Katherine'i babasına bizzat götürecek kadar nazik davranmıştı. Kızıl atından indi ve kraliyet ahırından alınan atlardan birinin üzerinde oturan Katherine'e doğru yürüdü.

Kırmızı üniformasının içinde oldukça şık görünen Başmuhafız, tam bir asker ve beyefendinin somut örneğiydi. Katherine'in atından inmesine yardım ederken onu gereğinden biraz daha uzun süre kollarında tuttu, Katherine de bunu fark etti. Liam, ona bir erkeğin bir kadına duyduğu arzuyu üstü kapalı bir şekilde nasıl gösterdiğini anlamasını sağlamıştı.

Sör John evlenmeye istekli bir aday gibi görünüyordu. Katherine, Kraliçe'nin nedimesi olduğundan beri diğer bütün beyefendilerin yanı sıra Sör John da Katherine'i oldukça çekici bulduğunu belli etmişti. İyi bir aileden geliyordu ve ailesinin serveti suyunu çekiyor olsa da Katherine böyle bir beyefendi bulsa, bu tam ona göre bir evlilik olurdu. Yakışıklı, hoş ve oldukça asildi ve Katherine, kişiliği ve ailesi hakkında yalnızca iyi şeyler duymuştu. Fakat geceleri uykusunun kaçmasına neden olan biri değildi. Katherine rüyalarına giren adamın o olmasını isterdi. Ne yazık ki, Liam O'Neill uzakta da olsa onu rüyalarında yalnız bırakmıyordu.

Sör John eğilerek ona selam verdi. "Bayan FitzGerald, acele etmeyin. Ne kadar uzun kalsanız da sizi bekleyeceğim."

Katherine kur yapmaktan kendini alamadı. Çok uzun süredir manastırda, kadınların arasındaydı ve şimdi çirkin, kahverengi, kadife bir elbisenin içinde bile olsa kendini genç, dişi ve özgür hissediyordu. Sör John'un koluna hafifçe dokundu ve Anne Hastings ile diğerlerinin yaptıklarını gördüğü gibi kirpiklerini kırpıştırdı. "Teşekkür ederim, efendim. Çok naziksiniz."

Adamın gözleri parladı.

Katherine, asık suratlı üvey annesine baktı. "Kraliçenin nedimelsi olduğunu duyduk," dedi Eleanor, öfkeli bir tavırla. "Bu, babana ihanet ettiğin anlamına mı geliyor, Katherine?"

Katherine'in yüzündeki gülümseme kayboldu. "Ben babama ihanet etmiyorum!"

"Öyle mi? Onlardan biri oldun, bundan daha açık ne yapabilirsin ki?" Eleanor ona arkasını döndü ve hızla eve girdi.

Katherine kımıldamadı. Eleanor'dan sıcak ve dostane bir karşılama beklemiyordu ama kendi babasına ihanet etmekle suçlanacağını da düşünmemişti. Peki, Eleanor haklı olabilir miydi? Son birkaç haftadır oldukça iyi vakit geçirmişti ve sarayda olup bitenlerle, Kraliçe ve onun

en yakınındakilerle oyalanmıştı. Bu, kendi babasına karşı sadakatsiz olduğu anlamına mı geliyordu?

Katherine, Sör John'un yanına geldiğini fark etti. Ne kadar gergin olduğunu anlamasını istemediği için fazlasıyla neşeli bir şekilde gülümseyerek aceleyle eve girdi.

Gerald loş bir şekilde aydınlatılmış yemek odasında, bastonuna dayanmıştı. Gülümsemiyordu. İçeri girerken bakışları onun yüzünde gezindi. Katherine babasının da onu ihanetle suçlayacağından korktu.

Fakat babası bunu yapmadı. "Demek Kraliçe seni himayesi altına aldı, Katie, öyle mi? Güzel."

Katherine o kadar rahatladı ki neredeyse bayılacaktı. Babasına sarılmak istediği için onun kolunu tuttu. "Kızgın değil misin, baba?" Helen'ın elinde Kraliçe'nin gönderdiği yiyeceklerle dolu bir sepetle içeri girdiğini fark etti.

"Hem de hiç değilim." Gerald konuşmaya devam edecek gibi göründü fakat sonra hizmetçiyi fark etti. "Kiminle geldin, Katie?"

Katherine hafifçe döndü. "Kraliçe bana bir hizmetçi verdi, baba."

Gerald başını onaylayan bir ifadeyle salladıktan sonra Katherine'i masaya götürdü. "Barry'nin nişanı bozmaya karar verdiğini duydum."

Katherine oturdu ve babasının sandalyeye oturmak için acı içinde döndüğünü gördü. "Evet." Boğazının düğümlendiğini fark etti. "Hugh bana hiçbir zaman değer vermedi. O sadece bir kontun kızıyla ve yanında getireceği çeyiziyle ilgilendi."

Gerald kızının sırtını sıvazladı. "Erkekler böyledir, bunu bilmen gerek. Bana Desmond'ı anlat." Hem hevesli hem de sabırsız bir tavırla ona yanaştı.

Katherine'in üzüntüsü biraz daha arttı. Aklına Cork ve Barry Kalesi'nin etrafındaki yanmış topraklar geldi. "Ah, baba. Çok fazla savaş olmuş."

Eleanor elinde ahşap bir tabak ve bira ile bardak taşıyan bir hizmetçiyle mutfaktan çıkıp içeri girdi. "Evet ve her şey yanıp kül oldu. Öyle değil mi, Katherine?" Ekmek ve peynir tabağını gürültüyle masaya koydu.

"Büyük bir kısmı yok olmuş," diye onayladı Katherine.

"Ya Askeaton?"

"Bilmiyorum. Eve gitmeme izin vermediler. Liam kalenin ve bize ait birçok yerin terk edilmiş olduğunu söyledi. Bu doğru mu?"

Gerald başıyla onayladı.

"Demek artık Liam oldu, öyle mi?" diye sordu Eleanor.

Katherine kızardı.

Gerald, Eleanor'a kötü kötü baktı. "Ya FitzMaurice? İşbirlikçi kuzenim hakkında bir şey duydun mu? Askeaton'a kendisinin yerleşmemesine şaşırdım!" Gerald yumruklarını sıktı.

Eleanor da aniden ayağa kalktı. "Kendini Desmond Kontu ilan ettiğini duydun mu?" diye sordu, Katherine'e. Üvey kızının cevap vermesini beklemedi. "Sana söylüyorum, o adamın babanın topraklarında ve unvanında gözü var ve yeterince yükselebilirse, Kraliçe'yi bir zamanlar bize ait olan her şeyi kendisine vermesi konusunda zorlayacak! Biz ise burada dilenecek konumdayız; ben de sıradan bir saki gibi masalara servis yapıyorum!"

Katherine'in kalbi parçalandı. "Nişanın bozulduğuna sevindim," dedi babasına, öfkeli bir şekilde. "Sana karşı FitzMaurice'le işbirliği yaparken Barry'yle nasıl evlenebilirdim ki?"

"Sen iyi bir kızsın, Katherine," dedi Gerald fakat kederliydi. Bastonuna dayanarak ayağa kalktı. "Ben aç değilim," dedi. "Hava almam gerek. Katie, benimle yürüyüşe gel."

Katherine diğer kadınlarla birlikte, Kraliçe'nin yakınlarını doyurmak için hazırlanan yemeklerden kalanları yemişti, o yüzden o da ayağa kalktı. Baba kız salondan çıkarken Helen da peşlerine takıldı. Gerald döndü ve eliyle ona gitmesini işaret etti.

"Gerek yok," dedi nazik bir sesle. "Mutfakta eşime yardım edebilir misiniz, hanımefendi?"

Helen başıyla onayladı ve Eleanor'a masayı temizlemek için yardım etmek üzere döndü.

Dışarısı soğuk fakat güneşliydi. Katherine ve babası avluda kol kola yürüdüler. Gerald kızına yaslanarak yürüyordu. Katherine, ön kapıda duran Sör John ve diğer askerlerin onları izlemiyormuş gibi yaptıklarının farkındaydı. Gerald duraksadı. "Kimseye güvenemeyiz, Katie," dedi.

Katherine ona baktı. "Senin evinde casus yoktur herhalde?"

"Burası benim evim değil, St. Leger'ın," dedi. "Ama her yerde Cecil'in casusları olduğundan emin olabilirsin."

Katherine korktu. Gerald'ın sonraki sözleri onu daha fazla korkuttu. "Kimseye güvenme," dedi ciddi bir sesle, "o tatlı, küçük hizmetçine bile."

Katherine şaşkınlıkla nefesini tuttu. "Neden, baba! Bu çok saçma! Onu benim yanıma bizzat Kraliçe verdi! Ve bu çok ince bir davranış."

"Dinle, kızım. İyi dinle. *Hiç kimseye* güvenme."

Katherine huzursuzlandı. Başıyla babasını onayladı. Babasının onu dışarı çıkarma nedeninin Cecil'in casusları mı yoksa kendi hizmetçisi mi olduğunu merak etti. Fakat bu düşünce fazlasıyla tüyler ürperticiydi. Elizabeth onun yanma bir casus vermiş olamazdı, kesinlikle olamazdı.

"Bana O'Neill'dan söz et."

Katherine'in huzursuzluğu arttı. "Korsandan mı söz etmek istiyorsun?"

"O çok önemli bir adam," dedi Gerald, kızını süzerek.

Katherine yanaklarının ısındığını hissetti. "O bir korsan," dedi, ciddi bir tavırla. Ve Gerald'ın konuşacak başka bir konu bulması için dua etti. Hâlâ imkânsız olan şeyi düşünüyor olamazdı. Katherine, babasının Liam'ın evlilik teklifinden haberi olmadığına seviniyordu.

Gerald kızının elini tuttu. "Bana yardım edecek bir konumdasın, tatlım. Ve senin yardımına fazlasıyla ihtiyacım var. Sürgünde olan zavallı babana yardım edecek misin?"

Katherine'in kalbi deli gibi atmaya başladı. "Sana nasıl yardım edebilirim ki?"

"Sarayda yaşıyorsun, bundan daha iyisi olamazdı. Kraliçe'yle arkadaşlık et. Onu yavaşça, çok yavaş bir şekilde kendi tarafına çek. Bir zamanlar Joan'i çok severdi. Joan'i çok severdi ve bunun bana birçok kez yardımı oldu. Seni de severse ki bundan eminim, serbest kalmamı sağlayabiliriz. İrlanda'ya dönebilirsem Desmond'ı geri alırız, Katie. Eve dönersem lordlar ve tabii insanlar bana katılacaklardır."

Babasına baktığında, acısını unutup dimdik durduğunu, koyu renk gözlerinin ise çocukluğunda görmeye alıştığı gibi kararlılık ve heyecanla parladığını gördü. Çok fazla şey istemiyordu. Kraliçe onu haksız bir şekilde evinden, unvanından ve topraklarından koparmıştı ve Katherine kaybettiği her şeyi geri alması için ona yardım etmesi gerektiğini

biliyordu. O Katherine'in babasıydı. Fakat... babasının ondan istediği şeyi düşünmesinin bile bir şekilde yanlış olduğunu hissediyordu. Çünkü Kraliçe'yi daha şimdiden çok sevmişti. Kraliçe ona sadece nazik ve cömert davranmıştı. Onun dostluğunu ve sevgisini böylesine haklı bir nedenle bile olsa kullanmasının doğru olmayacağını düşünüyordu.

Gerald kızının kolunu tuttu. "O'Neill ile, Bess'le oynadığımızdan daha dikkatli, hayır, çok daha dikkatli oynamalıyız."

Katherine nefes almayı bıraktı. "N-ne?"

"Seni arzuluyor. Bir adamın bir kadını arzulaması güçlü bir şeydir. Böyle bir adam kolaylıkla yönlendirilebilir. Ona ihtiyacım var, Katie. O Denizlerin Efendisi. İrlanda'ya dönersem bana çok yardımı dokunabilir! Şimdi bile bizimle ittifak kurarsa yiyecek ve erzak konusunda İspanya, Fransa ve İskoçlara bağlı olan FitzMaurice'i çok kolay engelleyebilir. Evet, O'Neill'ı kendi tarafımıza çekmeliyiz."

"Benden ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu Katherine, korkarak.

"Onu eğlenceli bir kovalamaya sürükle. Senden almak istediklerini verme, kızım. Erkekler genellikle elde ettikleri şeylerden sıkılırlar, onları asıl eğlendiren peşinden koşmaktır. Bırak seni kovalasın. Onu yönlendir. Bizim tarafımıza çek. Eğer içindeki arzu yeterince büyürse, doğrudan seninle evlenmesi için kiliseye kadar gelmesini sağlayabilirim. En büyük dileğim bu, Katherine, senin onunla evlendiğini görmek."

Katherine neredeyse boğuluyordu. Bu korkunç konunun kapandığını sanmıştı. Ah, Tanrım. Hiç de kapanmamıştı ve şimdi nasıl büyük bir tehlikede olduğunu anlamaya başlıyordu. "Baba, o bir korsan," diyebildi boğuk bir sesle. "Daha önce de anlamamıştım ve şimdi de anlamıyorum. Ben senin *kızınım*. Böyle bir birleşmeyi nasıl bir kez daha önüme sürüyorsun?"

"Çünkü yanımda başka kimse yok," diye haykırdı Gerald. "Ve yanıma bir kişi çekebileceksem bu kişinin güçlü olmasını isterim. Çünkü o, benim geleceğimin ve aynı zamanda özgürlüğümün anahtarı."

"Cinayet işliyor ve adam yaralıyor. O bir hırsız. Asil olmayan biri, bir katilin ve tecavüzcünün oğlu. O vicdansız bir adam!" Ve Katherine Liam'ın diğer yanını, hiç de zalim ve bayağı olmayan tarafını düşünmek istemiyordu.

Gerald çenesini sıkarak ona döndü. "O'Neill seni fena halde istiyor. Doğrudan kollarımızın arasına gelebilir! Bu kaderin bize yaptığı bir iyilik, canım, lehimize kullanmamız gereken bir iyilik. Sana söylediklerimi yapmalısın."

Katherine, kalbi kırılmış ve sarsılmış bir halde başını çevirdi. "Ben onurlu bir evlilik yapmak istiyorum," diye fısıldadı. "Hak ettiğim şekilde evlenmek istiyorum."

"Ben Desmond'ı geri alana kadar asla onurlu biri olamayacaksın," diye çıkıştı Gerald. "Barry'nin seni istememesinin bir nedeni vardı. Çıkarını düşünen her erkek onun gibi davranırdı. Başka seçeneğin yok, Katie. Bu konuda sana seçme şansı vermiyorum."

Katherine bir şekilde omuzlarını dik tutabilmeyi, çenesini kaldırabilmeyi başardı. Gözünün kenarından bir damla yaş döküldü. "Yapamam," dedi. Göğsünde bir yumru vardı ve ona fena halde acı veriyordu. "Bunu yapamam."

"Yapacaksın!" dedi Gerald, sert bir şekilde. "Çünkü sen benim kızımsm, Katherine FitzGerald ve bana, herkesten hatta kendinden bile daha fazla sadıksın."

Katherine geri çekilmeye çalıştı.

"Katie." Babasının ses tonu yumuşadı. "Artık bana yardım edebilecek tek kişi sensin, bunu göremiyor musun? Ölen ruhumu hayata döndürme gücü senin ellerinde. Katie? Bana yardım *etmelisin*."

Katherine gözyaşlarını silerken içi parçalanarak babasına baktı. Babasına sadık kalmak istiyorsa, bu konuda neredeyse hiçbir seçeneği olmadığını bildiği halde yine de konuşmadı. Liam O'Neill'm ona zaten evlenme teklif ettiğini ve ona ufacık bir ümit verecek olsa büyük olasılıkla bunu tekrar yapacağını söylemedi. Kurduğu gelecek hayallerinin ölmesine izin vermemek konusunda asi ve inatçı davranacaktı. Bu hayallerinde Liam O'Neill'a yer yoktu. Yoktu.

16. BÖLÜM

Kraliçe maskeli piyeslere bayılırdı. Şu anki piyes, Afrika nehir tanrısı Niger'in beş kızının hikâyesiydi ve oyunda köleler, sultanlar, prens ve prensesler, periler, denizkızları, deniz ejderhaları ve daha birçok hayali canavar vardı.

Kraliçe saraydaki herkesin bu özel piyese özel bir kostümle katılmasını emretmişti. Elizabeth'in maiyeti bu emre uymuştu ve Katherine, skandal yaratacak kadar incecik ipekli kumaşlara bürünmüş Yunan tanrıçalarından, başlarında çiçek ve meyvelerden yapılmış taçlarıyla kabile krallarına kadar her çeşit kostüm olduğunu gördüğünde hayrete düşmüştü. Katherine'in ise bir kostüm için gerekli olan malzemeleri alacak parası yoktu fakat Helen ona kırmızı satenden, boncuklu ve kurdeleli muhteşem bir maske bulmuştu. Katherine eski kahverengi elbisesinin üzerine bu maskeyi takmıştı.

Gösterinin bitmesi geceyarsını buldu ve Kraliçe zevkten kızarmış bir şekilde ayağa kalkarak oyuncuları alkışladı. Sonra saraydakiler alem yapmaya başladılar ve eğlence düşkünü alemciler şafak vakti yaklaştıkça daha fazla sarhoş olup eğlendiler.

Şimdi flüt, arp, davul ve keman çalan topluluk neşeli bir İrlanda şarkısı çalıyordu. Onlara tek bir gaydacı da katıldı. İrlandalı lordların otoritesine boyun eğmedikleri için Kraliçe'nin uzun süredir devam eden öfkesine rağmen bu onun en sevdiği dans müziğiydi. Katherine neşeli şarkı başladığında ellerini mutlulukla çırpmaya başladı. Ayakları yerinde duramıyordu. Dans etmeyi o kadar çok istiyordu ki.

Leicester, Kraliçe'yle eş olmuştu. Jül Sezar kostümü giymişti, yani üzerinde geniş omuzlarından birini ve sert göğsünü açıkta bırakan beyaz bir kumaştan, belindeki büyük, deri kemerden ve koskocaman, eski kılıçtan başka bir şey yoktu. Başında ise gerçek altına çok benzeyen bir taç vardı. Katherine gülümseyerek onları izlerken harika bir dansçı olan Kraliçe'ye değil, beyaz dişleri parıldayan ve çıplak bacakları hiçbir ritmi kaçırmayan konta hayranlık duydu.

Sonra, kalabalığın içinden birisi arkadan Katherine'in dirseğini tuttu. "Gelin Bayan FitzGerald, bana dansınızı öğretin."

Katherine dönerek John Hawke'un parlak, mavi gözlerine baktı. Katherine gibi o da kostüm giymemişti fakat kıpkırmızı üniforması, açık renk pantolonu ve yarım maskesiyle muhteşem görünüyordu. "Bu şarkıda dans etmek için kanım kaynarken ve ayaklarım yerinde duramıyorken," dedi Katherine, "sizi nasıl geri çevirebilirim ki?"

John Hawke gülümsedi ve biraz yalancı olduğunu kanıtladı çünkü Katherine'i hızla piste götürdüğünde, bu dansı daha önce en azından birkaç kez yaptığı açıkça belli oluyordu. İrlandalı değildi. Ormond Kontu dışında saraydaki hiç kimse İrlandalı değildi ve o da zaten her zamanki soğuk tavırlarına yakışır şekilde eğlenceyi bırakıp gitmişti. Katherine bu dansı Kraliçe'den bile daha güzel yapabileceğini biliyordu ve öyle de yapacaktı.

Dizlerini o kadar yukarı kaldırdı ki kahverengi kadife eteği ve krem rengi içeteği bacaklarının üst kısmına kadar, uzun, kıvrımlı baldırlarını ve dizlerini açığa çıkardı. Katherine kendi açık renkli, sade içliğini giymişti fakat o günün erken saatlerinde saçma bir nedenle daha önce Liam'ın ona verdiği kıyafetlerin arasından fırfırlı yakayı aldığı gibi, onun gönderdiklerini biraz karıştırmış ve bu kez mor bir jartiyer seçmişti. Beyaz çoraplarıyla, içeteğiyle, elbisesiyle veya kırmızı maskesiyle uyumlu olmamasına aldırış etmemişti. Katherine kahkahalar atarak daha canlı ve dizlerini daha fazla kaldırarak dans etmeye devam etti. Döndü, döndü, ayaklarını vurup durdu. Sör John da gülüyor, onun ellerini sıkıca tutmuş, ona ayak uydurmaya ve onun kadar hızlı dans etmeye kararlı bir şekilde Katherine'in her hareketini taklit ediyordu. Çok eğleniyorlardı ve birbirlerine, yüzlerinde geniş bir gülümsemeyle

bakıyorlardı. Katherine, bakışlarının aynı zamanda onun pürüzsüz, jartiyerli bacaklarına kaydığını, inip kalkan göğsünü, elbisesinin yaka kısmının gittikçe alçalan oyuğunu izlediğini de gördü. Aldırış etmedi. Daha önce hiç olmadığı kadar eğleniyordu. Kendini güzel ve canlı hissediyordu. Dans sona erdiğinde Katherine kendini Sör John'a, onun kollarına bıraktı.

"Tanrı aşkına," dedi Sör John, soluk soluğa kalmış bir halde onun kulağına. Bir taraftan da onu saran kollarını sıktı. "Kimse İrlanda dansını sizin kadar iyi yapamaz!"

Katherine onun kollarından uzaklaştı ve Sör John onu engellemedi. "Umarım öyledir! Bir avuç İngiliz lordu ve leydisi benden daha iyi dans etseydi, İrlandalı olduğumu nasıl savunabilirdim ki?"

"Bu kulağa oldukça ihanetvari geliyor," diye mırıldandı boğuk bir ses, arkasından.

Katherine arkasını döndüğünde karşısında Leicester Kontunu buldu. Sör John ellerini onun kollarından çekti.

"Benimle dans eder misiniz?" diye sordu hoş bir ifadeyle gülümseyerek fakat gözlerinden ateşler çıkıyordu.

Katherine hemen Kraliçeye bakındı. Elizabeth sevdiği başka biriyle dans ediyordu. "Bu dansı bilmiyorum," dedi, gergin bir şekilde. Kraliçe'nin, Robert Dudley'yle dans etmesini istemeyeceğini bilmek için çok zeki olması gerekmiyordu. Bazen onu çok kıskanırdı. Bir süre önce, iki kardeş ve ikisi de dul olan nedimeleri Francis Howard ve Leydi Douglas Sheffield'ı, ona âşık olduklarını fazlaca belli ettikleri için görevlerinden almıştı.

Leicester kızın dirseğini tuttu. "Ben size öğretirim."

Katherine panikledi ve kendisine yardım etmesi için John Hawke'a baktı. Sör John kaşlarını çatmıştı fakat sonra Anne Hastings yanına geldi ve onu hemen dans pistine sürüklemeye başladı, bunu yaparken de ona gereğinden fazla yakın duruyordu. Katherine kendini bir eli kontun elinde, çok daha ağır bir dansa doğru çekilirken buldu. Kalbi çok hızlı atıyordu fakat sebebi az önce ettiği hareketli dans değildi. Bakışları bir kez daha Kont'un gizemli bakışlarıyla buluştu.

Kont ona gülümsedikten sonra göğüslerine baktı. Düşük, açık yakalı elbiseler modaydı ve Katherine'in herkesten çok segileyecek şeyi olmasına rağmen hiçbir zaman modayı takip etmemişti. Kont'un bakışları çıplak teninde gezinirken kalp atışları biraz daha hızlandı.

Zihninde ansızın bir görüntü belirdi: bu, ellerinin kırmızı ve altın rengi halatlarla bağlı olduğu ve Liam O'Neill'ın göğüs uçlarını emdiği ve diliyle okşadığı kendi görüntüsüydü.

"Bu elbise size hiç yakışmamış, canım," dedi Leicester.

"Bunun farkındayım," dedi Katherine, nedense somurtkan bir ifadeyle. Aynı zamanda Liam'm, Leicester'ın bir haftaya kalmadan ona sahip olmak isteyeceği konusunda onu uyardığını da anımsadı. Katherine saraya geleli üç hafta geçmiş ve böyle bir şey bir kez bile olmamıştı. Bazen Kraliçe'yi ziyarete geldiğinde o amansız bakışları yalnızca bir anlığına Katherine'i süzüyordu o kadar. Fakat şimdiye kadar hiç konuşmamışlar veya yalnız kalmamışlardı.

"Siz en kaliteli ipeklere ve kadifelere, en güzel zümrütlere ve incilere layıksınız."

Katherine bir adım kaçırdı. "Ve bunları bana siz mi vereceksiniz?"

Leicester'ın bakışları ciddileşti ve sonra Katherine'in cesurca boyadığı dudaklarına kaydı. "Evet, verirdim. Katherine, son birkaç haftadır ne zaman beni görseniz yön değiştiriyorsunuz. Benden korkmanıza hiç gerek yok, sevgili Katherine. Size zarar vermek gibi bir niyetim yok."

"Öyle mi?" Katherine'in sesi duygusuzdu. "O halde niyetiniz nedir, Lordum?"

Yakışıklı yüzü gerildi. "Amacım evlenmek değil fakat sizinle dost olmak istiyorum ve siz de bunu gayet iyi biliyorsunuz."

Biliyordu. Tıpkı Hugh Barry gibi o da Katherine'i fahişesi yapmak istiyordu. Katherine ondan uzaklaşmaya çalıştı fakat onu çok kuvvetli bir şekilde tuttuğu için bunu yapamadı. Ona baktı. Kont artık gülümsemiyordu. "Katherine, yanlış anladınız. Tanrım, ben artık Leicester Kontu'yum; bu dünyadaki en zengin ve en güçlü adamlardan biriyim. Sizinle göz açıp kapayıncaya kadar evlenirdim çünkü istediğim şey para değil, samimi, istekli bir eş ve sağlıklı erkek çocuklar. Sizin fazla istekli olduğunuzu hissettim ve görünüşe göre erkek çocuk doğurmak

için yaratılmışsınız. Fakat ben evlenemem." Ses tonunda üzüntü değil yalnızca kabullenmişlik vardı. "Hiçbir kadınla evlenemem. Bir gün Tanrı'nın izniyle..." Kraliçe'ye baktı ve Katherine onun İngiltere Kralı olmayı düşündüğünü anladı fakat Kont bu konudan söz etmedi. "Gelin. Yalnız konuşmalıyız. Bu konu artık bir gün bile bekleyemez."

Kont kolunu onun omzuna dolayıp kalabalığın içine soktuğunda Katherine şaşkındı. Omzunun üzerinden bakınca Kraliçenin arkalarından baktığını gördü. Kalbi korku içinde hopladı. İnatçı bir çocuk gibi ayak diredi fakat Leicester iri ve güçlü bir adamdı ve vazgeçecek biri değildi. Neşeli ve gürültülü kalabalığın içinde onu adeta taşırcasma ileri doğru çekti. Bir an sonra boş bir koridordaydılar ve Kont onu duvardaki bir girintiye doğru itti. Katherine'in maskesini şapkasının üzerine doğru itti ve onu kollarını sıkıca tuttu. O kadar yaklaşmıştı ki dizleri birbirine değiyordu.

"Hayır deme," dedi boğuk bir sesle, parmağının ucunu onun dudaklarına bastırarak. "Katherine, ben babanın dostuyum."

Katherine karşı koymayı bıraktı.

"Affane'den sonra Ormond babanı tutsağı olarak Kraliçe'ye götürdüğünde, ona karşı çıkan bendim. Butler daha o zaman bile babanın unvanının ve topraklarının elinden alınmasını istiyordu. Sonraki yıllarda baban için savaş veren ve hatta hıyanet suçundan yargılanması fikrine karşı çıkan bendim."

Katherine, Leicester'm gözlerine bakarken nefes almakta güçlük çekiyor ve korkuyordu. Fakat düşünceler zihninde bir girdap gibi dönüyordu. Leicester çok güçlüydü ve Kraliçe onu dinliyordu. Bir bahaneyle Gerald'ın davasını yeniden gündeme getirebilirdi. Korkuyla başım yeniden iki yana sallamaya başladı.

"Henüz hayır deme," dedi Leicester, gözleri parlarken. "Seni Kenilworth'e götürürüm ve hiçbir eksiklik çekmezsin, Katherine. Fakat bu ilişkiyi çok gizli tutmalıyız."

"Gizli mi!" dedi, ondan bir kez kurtulmaya çalışarak fakat başaramadı. "O sözcüğün ne anlama geldiğini anlamıyorsunuz," dedi soluk soluğa. "Kraliçe bizi birlikte çıkarken gördü. Hemen bu gece beni görevimden alacak!" Kapana kısıldığını hissettiği için korkudan titriyordu.

Leicester bir an sessiz kaldı. "Belki de böylesi daha iyi olur," dedi, sonunda. "Burada, sarayda onunla birlikte olman bizim için iyi olmaz."

Katherine hayret etti. "Biz diye bir şey yok! Tanrı aşkına, Kraliçe'nin iyi niyetini kötüye kullanmak istemiyorum, istemiyorum!"

"Numara yapıyorsun," dedi Katherine'i kendine doğru çekerek. Katherine gerildi. Saraya geldiğinden beri bacaklarının arasındaki muazzam erkekliğini birkaç kez fark etmiş; fakat o zamanlarda diğer leydilerin düşündüğü gibi bacaklarının arasına koruma taktığına kanaat getirmiş, görmezden gelmeyi tercih etmişti. Şu an Roma togasının altında koruma veya başka bir şey olmadığı aşikârdı. Yün kıyafeti altında serbest kalan erkekliği, Katherine'in eski, kadife elbisesinin kumaşının üzerinden karnına sürtünüyordu. "Böyle bir hata yapacak kadar aptal bir çaylak olduğumu mu düşünüyorsun?"

Katherine nefes alamıyordu. "Bunu yapmayın, Lordum," diye yalvardı. Katherine'i tiksindirmiyordu. Sör John gibi o da soylu ve güçlü bir adamdı ve bu pozisyondayken, üzerine bastırdığı güçlü bedenini hissederken ona karşı koyamazdı. Fakat bu, Liam O'Neill'ın, içinde uyandırdığı arzunun yalnızca gölgesi olabilirdi ve Katherine kesinlikle aradaki farkın bilincindeydi.

Leicester gergin ifadesine bakıp başını eğdi. Katherine yüzünü çabucak çevirdi ve kontun dudakları onun dudaklarının yerine boynundaki hassas tenine değdi. Katherine onu itmeye çalıştı. Adam elini elbisesinden içeri sokarak anında sertleşen göğüs ucunu okşadı.

Sonunda yakalandıkları takdirde bunun çok ciddi sonuçları olacağını kendisi de bildiği için ellerini Kartherine'in üzerinden çekti, Katherine de ondan hemen uzaklaştı. Gözlerini kocaman açarak yüzü kızarmış ve gerçekten korkmuş bir ifadeyle ona baktı.

"Hoşuna gidecek, Katherine," dedi.

Katherine hoşuna gitmeyeceğini söylemek istedi çünkü aralarında herhangi bir işbirliği olmayacaktı. Fakat kendisinin de söylediği gibi, o dünyanın en güçlü adamlarından biriydi. Babasına yardım edebilecek biri varsa o da Leicester Kontu'ydu. Katherine, Leicester'ın Liam O'Neill'dan çok daha güçlü bir müttefik olacağını biliyordu.

"Hayır cevabını kabul etmeyeceğim," diye fısıldadı, nefesiyle kızın yanağını okşayarak.

Katherine, istese de istemese de adamın onu zorla yatağına alacağını biliyordu. Ve böyle bir şey yaparsa buna tecavüz denilebilir miydi, hiç bilmiyordu çünkü Kraliçe onu değil Katherine'i suçlardı. Fakat eğer aklı varsa, Gerald'm ona Liam'ı kullanmasını söylediği gibi Leicester'ı kullanabilirdi. Hıçkırıklarını bastırarak döndü ve hızla uzaklaştı. Yemek salonuna değil, merdivenlerden çıkıp yukarıdaki küçük odasına döndü. Yalnızca kendisinden daha kurnaz biri tarafından yönlendirilebilecek bir gemide, fırtınalı bir denizin ortasında kaldığını hissediyordu ve daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti.

Odadaki tek mumun verdiği loş, titrek ışıkta, Katherine güzel maskesini ve sade elbisesini yatağın başındaki kancaya astı. Görevi Katherine'i yatmaya hazırlamak olan Helen'ın nerede olduğunu merak etti. Şüphesiz hanımının odasına bu kadar erken çekileceğini düşünmediği için hâlâ yemek salonunda çalışıyor olmalıydı. Katherine onu suçlayamazdı.

Çemberli içeteğinin iplerini tek başına çözmek lanet olası bir işti fakat Katherine, Leicester'ı ve adamın bu gece başladığı şeyi bitirmeye karar verecek olursa başına gelebilecekleri düşünmemeye çalışarak eteğini çözmeyi başardı. Balina kemikli korsesini odanın içindeki tek sandığa koydu. İç gömleğini ve paçalı içliğini çıkardı. Oturdu, ayakkabılarını ve sonra da çoraplarını tek tek çıkardı.

Balina kemiğinin battığı göğsünün alt kısımları kızarmıştı. Bu, göğüslerini bastırmak için küçük korse takan birinin ödemesi gereken bir bedeldi ve Katherine kendi kendine nazikçe masaj yapmaya başladı. Bu her gece yaptığı bir şeydi. Eskiden, manastırdayken bu yaptığı masumca bir hareketti. O zamanlar kendi parmakları nedeniyle göğüs uçlarının tatlı tatlı sertleşmesine ve kasıklarına yayılan zevk duygusuna aldırış etmiyordu. Fakat şimdi arzunun neden olduğu batma hissini görmezden gelmesi imkânsızdı. Katherine göğüslerini ovalarken Leicester'm dokunuşlarını düşündü. O, bir kadının, her kadının evlenmeyi düşlediği türden bir adamdı; hem güçlü ve zengin hem de erkeksi ve yakışıklıydı.

Fakat Leicester'dan eş olmazdı; ne Katherine'e ne de başka birine. O Kraliçe'ye aitti ve herkes bunu biliyordu.

Katherine hafifçe ürperdi. Göğüslerini yalnızca bir kez sertçe sıktı ve bunu yapanın ve bu gece Leicester'ın yaptığı gibi ona dokunan kişinin, hiçbir kadının evlenmeyi düşlemediği Liam O'Neill olmasını diledi. Elleri durdu. Parmaklarının altındaki göğüs uçları kızarmış, pembeleşmiş ve öylesine sertleşmişti ki acı veriyordu. Bacaklarının arasında zonklayan ve inlemesine neden olacak kadar kuvvetli olan sıcaklığı umursamaması imkânsızdı.

"Kimi düşünüyorsun? Sör John Hawke'u mu, Robin Dudley'yi mi yoksa beni mi?"

Katherine nefesini tutarak ayağa fırladı.

Liam, Katherine'in odasının açık kapısına yaslanmıştı. Katherine'in gözleri fal taşı gibi açılıverdi çünkü bir an için onu tanıyamadı.

Afrikalılar gibi giyinmişti. Bol, beyaz bir pantolon giymiş, geniş, mor bir kuşak bağlamıştı ve üzerinde –Katherine'in şimdi tanıdığı– kılıcı vardı. Geniş göğsü ve güçlü üst bedeni çıplaktı ve siyah meşe renginde deydi. Ayrıca kollarını, boynunu, yüzünü ve hatta saçlarını boyamış ve gizlenme işini kırmızı bir sarıkla tamamlamıştı. Gümüş gibi parlayan gri gözleri, koyu renk teniyle konrast oluşturuyordu.

Katherine, Liam'ın görmüş olabileceklerini ve hâlâ gördüklerini fark edince yanaklarının yandığını hissetti.

Liam neşeden yoksun bir ifadeyle gülümsedikten sonra odaya girdi, kapıyı tekmeleyerek kapadı ve başındaki sarığı bir kenara fırlattı. Katherine'e dönerken göğsü ve üst bedenindeki kaslar kımıldadı ve esnedi. Bakışları Katherine'in açık tenli kıvrımlarında gezindi ve inip kalkan göğsü ile sertleşen göğüs uçlarında duraladıktan sonra bacaklarının arasındaki bölgeye kaydı. Kapıdan uzaklaştı.

"Ne zamandır orada duruyorsun!" diye bağırdı Katherine.

Liam ona doğru ilerledi. Yüzündeki gülümseme hoş değildi; fazlasıyla büyümüş olan erkekliğine hafifçe dokundu. "Aşağıdakinden çok daha iyi bir gösterinin tadını çıkaracak kadar uzun süredir."

Katherine gözlerini ona dikti. Gizlice onu gözetlemişti. Katherine'in utancına şimdi de öfkesi eklenmişti.

Liam'a arkasını dönerek yatağın üzerindeki örtüyü hızla çekti. Örtüyü panik içinde bedenine sararken Liam'ın yaklaştığını duydu. Katherine ona döndüğü sırada Liam örtüyü onun üzerinden çekerek odanın diğer tarafına fırlattı ve Katherine'i kollarından yakaladı. "Bana cevap vermedin."

Katherine korkuya kapılsa da çenesini kaldırdı. Nefes nefeseydi ve çıplak bir vaziyette Liam'ın kollarında olduğunun farkındaydı. Göğüs uçları, hafifçe Liam'ın göğsündeki tüylere değiyordu. "Sana hiçbir şey söylemek zorunda değilim, serseri."

Liam hırladı. "Bu gece seni önce Hawke'u sonra da Dudley'yi eğlendirirken gördüm!"

Katherine tısladı ve kendini kurtarıp ona vurmak umuduyla çırpınırken onun kollarından kurtulmaya çalıştı. Liam kahkahalarla gülerek kalçasını avuçladı. Katherine donakaldı. Liam onu, ipek kumaşın altında taş kadar sertleşen erkekliğine doğru bastırdı. Katherine içine bir fırtına gibi yayılan talepkâr ve sımsıcak arzuyla nefesinin kesildiğini hissetti.

Liam bir kahkaha daha attı. Parmak uçlarını onun kalçasının kıvrımından aşağıya kaydırıp bacaklarının arasına götürerek işleri daha da kötüleştirdi. Liam parmaklarını eldeğmemiş organında gezdirmeye başladığında Katherine nefesini tuttu.

Liam çenesini öyle bir sıktı ki dışarıdan neredeyse kırılacakmış gibi görünüyordu. Gri gözlerinden alevler fışkırıyordu. "Boşalmaya hazırsın! Kimi düşünüyordun!"

"Leicester'ı!" diye bağırarak yalan söyledi Katherine, bunun onu öfkeden deliye döndüreceğini bilerek.

Liam onu sert bir şekilde itince Katherine yatağın üzerine düştü. "Lanet olsun! Biliyordum!"

Katherine soluk soluğa ellerinin ve dizlerinin üzerinde doğruldu. "Bana senden daha fazlasını önerdi," dedi boğuk bir sesle. Onu kudurttuğunu biliyor fakat kendine engel olamıyordu. Olacakları biliyor ve bunu çok istiyordu. Çünkü Liam kendini ona gösterdiği anda Katherine'in aklı başından gitmişti.

Liam tepesine dikildi. "Sana ne öneriyor? Ne, Katherine?" diye kükredi. "Büyük aleti dışında?"

Katherine, Liam'ın bakışlarının sallanan göğüslerine kaydığını fark edince bacaklarını altına alıp oturdu. "Kenilworth'ü." Bu gerçek olmayacak kadar abartılıydı.

Liam gözlerini ona dikip bir kahkaha attı. "Sen aptalın tekisin. Onun karısı olursan Kraliçe kelleni keser. Beni anlıyor musun, Katherine?"

Katherine meydan okuyan gözlerle ona baktı. "Bana senden daha fazlasını verebileceği için kıskanıyorsun, hepsi bu. Çünkü o asil ve değerli biri ama sen bir korsandan, Shane O'Neill'ın oğlundan başka bir şey değilsin."

Liam'ın burun delikleri açıldı. "Sana daha fazlasını verebilir mi?" Katherine'in kolunu çekip avcunu arzuyla sertleşen erkekliğine bastırdı. Katherine elinin altında zonklayan devasa organı hissedince nefesini tuttu. "Aletinin büyük olduğunu söylerler ama benimki de öyle. Kararını vermeden önce ikimizinkini karşılaştırmak ister misin, Katherine?"

Katherine inledi. Konuşamıyordu çünkü kasıklarındaki kaslar öylesine acı verecek şekilde düğümlenmişti ki sonunda bağırdı. Liam onu sırtüstü yatağa itti ve Katherine gönüllü bir şekilde, dizleri açık vaziyette geriye düştü. Göz göze geldiler. Katherine arsızca davrandığını çok iyi biliyordu. Gözü gibi koruduğu bekâretini kaybetmek üzere olduğunun farkındaydı. Nedense bu gece umurunda değildi.

Liam canını yakacak bir güçle dizlerinden kavradı ve bacaklarını biraz daha araladı. "Sabrımı fazlasıyla zorladın," dedi, ona bakarak. Hemen eğilip Katherine'in masum olduğunu kanıtlayan zar onu durdurana kadar parmağını kızın içine soktu. Katherine dilinin ucunda Liam'm ismiyle nefesini tutarak göğüslerini ona doğru kaldırdı. Liam şimdi kıpırdamıyordu. Katherine başını bir taraftan diğerine çevirerek arsızca inledi.

"Demek Leicester henüz sana sahip olmadı." Bu kez onu daha sıkı avuçladı. "Ve bunu yapmayacak, Katherine. Beni anladın mı?"

Katherine, Liam'ın ne yaptığını anlayınca gözlerini kırpıştırdı. Doğrulup Liam'm elini üzerinden çekmeye çalışarak, "Seni pislik!" diye bağırdı. Fakat Liam'm elini kıpırdatmak imkânsızdı. "Sen... sen beni kontrol edebileceğini mi sanıyorsun? Kendini hekim mi sanıyorsun? Canın cehenneme!"

"Manastırda büyüdüğüne inanmak gittikçe zorlaşıyor," dedi. Aniden iki parmağını birden kızın içine soktu, Katherine soluk soluğa donup kaldı.

"Uzan," diye emretti, "bu işi artık bitirelim. Leicester bakire olup olmamanı umursamaz. Ama bana ait olanı alırsa ben kahrolurum!"

Katherine, Liam'ın o koskocaman ve sert penisini içinde hissetmekten başka *hiçbir* şey istemiyordu ama sözleri onu çok kızdırmıştı. Dizlerinin üzerinde doğruldu ve yumruklarını Liam'ın göğsüne indirdi. Liam kızın bileklerini tutup kahkahalarla gülünce Katherine daha çok öfkelendi.

"Ben sana ait değilim," dedi. "Ben kendime aitim ve bir gün kocama ait olacağım."

Liam o zaman gerçek bir kahkaha attı ve Katherine'i çekip ona sarıldı. "Sevgilim," diye mırıldanırken sesi baştan çıkarıcıydı, "sana bunu söylemek istemezdim fakat işimiz bittiğinde kimse seni istemeyecek." Bir dakika sonra dudaklarını onunkilerin üzerine bastırdı ve erkeksi sertliğiyle dudaklarım aralaması için onu zorladı.

Liam onun arzusunu tatmin etmeyip gerçekleri zorla kafasına sokarak yüzüne adeta buzlu su atmıştı. Katherine bu aşağılık, iğrenç herifi istiyordu. İçine girmesini, damızlık bir atm bir kısrağa yaptığı gibi ona vahşice saldırmasını istiyordu. Ah, evet, istiyordu. Fakat gerçekten de ne onun ne Leicester'ın ne de başka birinin fahişesi olmak istiyordu. Birinin eşi olmak istiyordu. Bir eş, bir ev ve kendi bebeklerini istiyordu ve bunları uzun süredir, Liam'ın güçlü bedenine ve yakıcı dokunuşuna açlık duymaya başlamadan çok evvelden beri istiyordu. Dudaklarını Liam'ınkilerden güçlükle ayırdı. "Dur," dedi, gözlerine yaşlar dolarken.

Liam şiddetli bir şekilde nefes alıp verirken kızın yüzünü ellerinin arasına aldı. "Artık oyun oynamayacağız," diye hırladı.

"Hayır," diye ağladı Katherine, yüzünü başka tarafa çevirerek. "Ah, Tanrım, bana neler oluyor böyle?" Hıçkırıklara boğuldu. Artık kendini tanıyamıyordu. Bu gece ortaya çıkan kadın tamamen bir yabancıydı. Onu nasıl bu kadar çok isteyebilirdi?

"Lanet olsun," dedi Liam, çenesini tutup yüzünü kendine çevirerek. "Şimdi mi bakire rolü oynamaya karar verdin? Hem de *şimdi?!*"

Katherine ateş saçan gümüş renkli gözlerine baktı. Sonra, çaresizce o kusursuz dudaklarına baktı. "Yapamam," diye fısıldadı boğuk bir sesle.

Bakışları bir kez daha Liam'ınkilerle buluştuğunda adeta yalvarıyordu. "Ah, Tanrım, ben korkunç biriyim, Liam. Seni istiyorum. Seni çok istiyorum. Fakat sana bekâretimi veremem. Yapamam."

Liam hem inanamayarak hem de hayal kırıklığıyla dudağını bükerek ona baktı. "Bu oyunlar bir adamı öldürebilir," dedi sonunda, sert ve boğuk bir sesle.

Katherine yutkundu. "Ben de ölüyorum," diye fısıldadı.

Göz göze gelmelerinin etkisiyle aralarında bir şey kıvılcımlanarak hayat buldu. Liam onu sırtüstü yatağa itince Katherine gözlerini kocaman açtı. Bacaklarını aralarken bile karşı koymaya yeltendi. "Şişşt," diye mırıldandı Liam, parmağıyla Katherine'in dudağını okşayarak. Katherine ona güvenerek sustu ve gözlerini kapadı.

Liam onun üzerine doğru eğildi ve yanaklarını hafifçe öptü. Sabırsız bir şekilde hırladıktan hemen sonra dilini yeniden hırslı ve sert bir şekilde Katherine'in ağzının derinliklerine soktu. Eliyle bacaklarının arasını okşadı, başparmağı kadınlığının arzuyla yanan dudaklarının arasında gezindi. Katherine inledi. Bir dakika sonra Liam'm dilini orada hissetti. İçindeki arzu adeta patladı ve aynı anda hem ağladı hem de inledi.

Liam yanma uzanıp onu kollarına aldı. Ona nefes alacak vakit bile tanımadı. Katherine'in elini tutup çıplak penisinin etrafına sardığında Katherine hâlâ kendine gelememişti. Birden gözlerini açıp nefesini tuttu. Liam onun elini sıkıca kavradı ve koskocaman, sert, ıslak penisinin üzerinde gezdirmeye başladı. Katherine gergin ve ciddi bakışlarını yüzünden ayırıp erkekliğine çevirdi. Daha önce ona dokunduğunu hayal etmişti. Bu ise gerçekti ve tüm hayallerden daha güzeldi. Katherine hiç düşünmeden Liam'm penisini biraz daha sıkı kavradı ve eğilip, olgun bir eriğe benzeyen ucunu öptü. Liam yatakta nefes nefese kıvrandı. Katherine onun elini kendi elinin üzerinden çekti ve onu tuhaf bir şekilde okşamaya başladı. Sonra Liam kendi eliyle onu yönlendirerek ne yapması gerektiğini gösterdi. Liam çok geçmeden haykırdı.

Katherine inleyerek onun üzerine, kollarının arasına uzandı. Liam onu sıkıca sararak, "Ziyanı yok. Seninle tekrar ilgileneceğim, aşkım," diye fısıldadı.

İkisi de odanın köşesinde duran Helen'ı görmedi.

17. BÖLÜM

"Leydim? Lütfen, uyanmanız gerek."

Katherine içini çekti. Yataktaydı, yüzünü yastığa gömmüştü ve sıcacık battaniye ve kürklerin içinde kıvrılmıştı. Henüz uyandırılmak istemiyordu. O kadar yorgundu ki kımıldayamıyordu. Adeta uyuşmuştu. Helen bir kez daha seslendi. Katherine hizmetçisine arkasını döndü ve bir tek kör olası bir anda önceki gece olanları hatırladı.

Nefesi kesildi. Liam. Ah, Tanrım. Liam odasına gelmişti ve bir bakıma sevişmiş sayılırlardı, ah, evet. Çok kötü ve muhteşemdi ve mucizevi bir şekilde hâlâ bakireydi. Gülümsemeye başladı. Ayak parmaklarını kıpırdattı, kaslarını esnetti. Liam'ın onu bir değil iki kez mutlu ettiğini hatırladı. Ve ikincisi öylesine uzun, muhteşem ve güzeldi ki sonunda rahatlamak için Liam'a yalvarması gerekmişti. Yanaklarını ateş bastı.

Odanın diğer tarafında Helen hareket ederken Katherine taş duvara baktı. Liam gitmişti. Şafak sökmeden bir ara uyuyakalmış ve Liam'ın gittiğini fark etmemişti. Onun gittiğini fark edince kendini terk edilmiş gibi hissetti. Onu bir daha ne zaman görecekti?

Yüzündeki hafif gülümseme kayboldu, neşesi de kaçtı. Öfkelendi, o gittiği için üzüldüğüne ve arzulu birlikteliklerini böylesine rüya gibi ve içi özlemle dolarak hatırladığına öfkelendi. Öfkelendi. O ismi kötüye çıkmış bir korsandı. Katherine ise soylu bir kadındı. Yaptığı ağza alınamayacak şeyleri yapmaya hakkı yoktu. Hiç hakkı yoktu.

Katherine kımıldamadı; şimdi kederinden donup kalmıştı. Ne kadar yanılıyordu. Fahişe rolünü oynamaya hakkı vardı. Babası daha geçen gün ondan bu rolü oynamasını istemişti.

Katherine gözlerini kapadı. Gerald yaptıklarını onaylardı fakat o kendi davranışından mutlu değildi. Utanıyordu. Özellikle de Gerald'm oyununu oynamak, O'Neill'ın karısı olmak istemediği için. Fakat fahişe rolünü babasının istediğinden çok daha güzel bir şekilde oynamıştı. Gerçek doğası Katherine'in hiç hayal edemeyeceği kadar gizemli ve bayağıydı.

Belki de erkekler ona baktıklarında onun bu şehvetli doğasını fark ediyorlardı. Belki de hepsi onun içini görüyorlardı, diye düşündü Katherine perişan bir halde. O yüzden mi iki soylu adam, Hugh Barry ve Leicester Kontu onu eşleri değil de fahişeleri yapmak istemişti? Bir erkek ona bakarak damarlarındaki yasak tutkuyu görebilir miydi?

Bu çok ironik bir durumdu. Hugh Barry ve Leicester Kontu ondan fahişeleri olmasını istemişlerdi fakat Liam O'Neill, Katherine'den eşi olmasını istemişti.

Katherine yastığına sarıldı. Belki de Gerald onu O'Neill'la evlendirmek konusunda başarılı olurdu. Son yaptıkları yüzünden ve korsanın hareketlerine karşı koyamadığı için bu olasılık kesinlikle artmıştı. Fakat babasına olan görevinin farkında olmasına rağmen Katherine, Liam'm saraya geri dönmeyeceğini, onu yalnız bırakacağını, hayatından çıkıp gideceğini ve böylece kendisinin de geleceğini çok daha tatmin edici bir şekilde kurabileceğini umut etmişti. Fakat şimdi, Gerald istediği şeyi bir gün elde edebilecek gibi görünüyordu.

Peki bu o kadar korkunç bir şey miydi?

Katherine o anda kendi tutarsız düşünceleri yüzünden dehşete kapıldı.

"Kraliçe sizinle konuşmak istiyor, efendim," dedi Helen, Katherine'in rahatsız edici düşüncelerini bölerek. "Bu sabah gerçekten de yatağınızdan çıkamıyorsunuz."

Katherine dün gece geceliğini giymeden uyuduğunu unutarak yatağın içinde dimdik oturdu ve örtü beline kadar indi. Kraliçe! "Tanrım! Saat kaç? Beni neden daha önce uyandırmadın?" Katherine birkaç saatten fazla uyumamıştı fakat çırılçıplak bir halde yataktan fırladı.

"Neredeyse sekize geliyor ve Kraliçe toplantısından önce sizinle konuşmak istiyor. Sizi uyandırmak istemedim çünkü dün gecenin aşırılıklarından dolayı çok yorulmuştunuz ve yarı ölü gibiydiniz."

Katherine donup kaldı ve Helen'ın büyük, mavi gözlerine baktı. Fakat Helen'ın bakışlarında gizli bir ima yoktu ve sadece Katherine'e tatlı tatlı gülümsemekle yetindi. Biliyor olamazdı elbette. Tabii ki dün gece aşağıdaki salonda yapılan kutlamaları kastediyordu. Yataktan yayılan erkek ve kadın kokusuna ve Katherine'in çıplak uyumasına rağmen...

"Acele edin, Leydim, Kraliçeyi öfkelendirmemelisiniz." Helen, Katherine'in iç çamaşırını uzattı. Duşa girmesi gerekiyordu fakat akşama kadar böyle bir şansı olmayacaktı. Başıyla onayladı. Lanet olsun, diye düşündü aynı anda hem huzursuzlanıp hem de sinirlenerek. Keten içliğini giydi. "Kraliçe benimle konuşmak mı istiyor? Neden?"

Helen omuz silkti, iç gömleğini ve içeteğini giymesi için ona yardım etti. "Bilmiyorum, efendim. Sizi çağırması için Leydi Anne'i gönderdi. Kendisine hemen geleceğinizi söyledim."

Katherine artık elbisesini giymeye hazırdı. Kraliçe'yi uyandırma ve giydirme görevi yatak odası nedimelerine ait olsa da Katherine'in saat sekize çeyrek kala Kraliçenin yanında olması gerekiyordu. Hızla elbisesinin içine girdi ve yatağın ayakucunda duran, kırmızı ipekle kaplı ve kırmızı kurdeleyle bağlanmış paketi görünce donup kaldı. "Bu nedir?" diye mırıldandı.

Helen omuz silkti ve paketi ona uzattı. "Bilmiyorum. Sabah sizi uyandırmak için geldiğimde buradaydı."

Bu yalnızca Liam'dan gelmiş olabilirdi. Katherine, Helen'a baktı fakat hizmetçi masanın üzerinden ona şapkasını getirirken boş bir ifadeyle bakıyordu. Katherine kalbi hızla çarparak hediyeyi aldı ve yırtarcasına açtı. Gözleri kocaman oldu. "Bu-bu böyle? Ne kadar güzel bir şey!"

Katherine ve Helen ipliklerden örülmüş narin, beyaz kumaşa baktılar. Üzerine ince ince işlenmiş şekiller vardı ve öylesine ince işlenmişlerdi ki kumaşın bazı yerlerini yalnızca iplikler bir arada tutuyordu. "Daha önce hiç böyle bir şey görmedim," diye haykırdı Katherine, neşe içinde.

"Ben gördüm," dedi Helen, alçak sesle. "Bu İspanyol dantelidir."

Katherine delikli, beyaz kumaşa baktı. "İspanyol danteli," diye mırıldandı, kumaşı elbisesinin kollarının uç kısmında veya yakasında hayal ederek. "Hem acayip hem de güzel."

"Evet," dedi Helen, saygılı bir ifadeyle. "Kraliçe'nin bile böyle bir şeyi yok. Bu *danteli* son zamanlarda İspanyol elçisi giymeye başladı," dedi Helen. "Herkes fark etti. Leydiler bu kumaşa sahip olduğunuzu öğrenince kıskançlıktan deliye dönecekler."

Katherine elbisesinin önünü iliklemeden yatağa oturdu ve kumaşı açtı. İçinden küçük, mühürlü bir mektup düştü. Katherine'in nabzı hızlandı ve mührü açtı. Kâğıdın üzerinde yalnızca üç kelime vardı: *Tadını çıkar, Liam.*

Katherine kâğıdı göğsüne bastırarak dün gece aralarında geçen çılgınca tutkuyu düşündü. Babasının verdiği talimatlara rağmen bu yanlıştı. Fakat aslında inanılmaz olan Liam'm değil, kendisinin davranışıydı. Şu anda bile onu düşünürken bedenini ateş basıyordu.

Katherine kâğıdı buruşturdu ve aniden ayağa kalktı. Odadaki tek masanın üzerinde mumları ve gaz lambalarını yakmak için duran çakmaktaşları vardı. Katherine onları birbirine sürtüp notu ateşe verdi. Kâğıt yanmaya başladığında, yüzünü yıkaması için su doldurulmuş kalay çanağın içine attı.

Katherine ayağa kalktı, derin bir nefes aldı ve düşüncelerini bir kenara bıraktı. Kraliçe bekliyordu. "Helen, acele etmeliyim, lütfen elbisemin düğmelerini ilikle ve saçımı yapmama yardım et."

Helen söyleneni yaparken, Katherine katlı duran beyaz dantele baktı. Helen elbisenin düğmelerini ilikledikten sonra onun saçlarını tarayıp tokayla topladı. Nihayet süslenmesi bitince Helen onun için kapıyı açtı.

Fakat Katherine onun arkasından gitmedi. Ufak, eski, fildişi saplı ve yemekte kullanmaktan ziyade süs olarak kuşağına takabileceği türden bir bıçak aldı ve kumaştan dar, uzun bir parça kesti. Masanın üzerindeki aynaya dönerek danteli elbisesinin yakasının üzerine taktı. Sonra döndü ve Helen'in yanından geçti ve adımlarını hızlandırarak Kraliçenin yanma gitti.

Kraliçe ona sert bir ifadeyle bakarak herkese odadan çıkmalarını emrettiğinde, Katherine kalbinin sıkıştığını hissetti. Katherine'ın aklına çabucak Leicester'ın onunla dans ettiği, onu yemek salonundan çıkararak ahlaksız teklifini yapmak için tenha bir köşeye götürdüğü anlar geldi. Yüzü ısınmaya başladı. Midesi korku ve dehşet içinde buruldu. "Buraya gel," diye çıkıştı Kraliçe, yalnız kaldıklarında.

Katherine bayılacağını gibi hissederek yaklaştı.

"Edepsiz bir kadın mı oldun, Leydi FitzGerald?"

Katherine'in gözleri kocaman oldu. "A-anlayamadım?"

"Tek bir erkeğin ilgisiyle yetinemedin mi?"

Katherine yutkundu. "Majesteleri, neden söz..."

"Dün gece seni Sör Robert'la gördüm!" Kraliçe ayaktaydı ve öfkeden köpürüyordu.

"Biz... yalnızca dans ettik." Katherine korkudan büzüldü.

"Demek seni Yanımızdan uzaklaştırmasının sebebi dans etmekti, öyle mi?"

Katherine, Leicester'ın dudaklarının boynunda ve ellerinin bedeninde gezdiğini hatırlayınca karşılık veremedi. "Benimle ilgilenmesini istemiyorum, Majesteleri," dedi, sesi titreyerek.

"Öyle mi? O halde tercih ettiğin kişi John Hawke mu? Yoksa Liam O'Neill mı?"

Katherine bayılacağını sandı. "Ben... ne..."

"Korsan dün gece seni ziyarete geldi mi gelmedi mi?" diye sordu Kraliçe.

Katherine nefes aldı. Kraliçe bunu nereden biliyordu? Helen. Helen onları görmüş olmalıydı. Babası haklıydı; Helen bir casustu. Nasıl olduysa çenesini kaldırmayı başardı. "Evet."

Kraliçe kaşlarını kaldırdı. "O halde odanda onunla gizlice buluştuğunu itiraf ediyorsun, öyle mi?"

Katherine başıyla onayladı.

Kraliçe, Katherine'in yanağına sert bir tokat attı. Katherine acı içinde bağırdı çünkü Kraliçenin parmaklarında bir sürü yüzük vardı ve bunlardan biri yanağını sıyırmıştı. Fakat geri çekilmeye, hatta zonklayan

ve çizilen yanağına dokunmaya cesaret edemedi. "Sarayımızda fahişelik yapmaya nasıl cüret edersin!"

Katherine hiçbir şey söylemedi, gözleri yaşlarla doldu. Fakat ağlamayacaktı. Bu, günahkârca ahlaksızca davrandığı için ödemesi gereken bir bedeldi.

"Annen olsaydı senden utanırdı," dedi Elizabeth. "Ve o en azından kont olacak biriyle gönül eğlendirecek kadar mantıklıydı."

Katherine başını eğdi. Kendini savunmak için söyleyebileceği tek bir kelime bile yoktu. "Gerçekten evlenmeyi mi yoksa bir fahişe olmayı mı düşünüyorsun, kızım?" Katherine cevap vermeyince Kraliçe bağırdı. "Evet?"

Katherine başım kaldırdı. "E-evlenmek istiyorum."

"Ormond da böyle söyledi." Kraliçe ona baktı, neyse ki öfkesi biraz yatışmıştı. "Seni saraya almamızın nedeni anneni çok sevmemizdi ve bir şekilde kendimizi senden sorumlu hissediyoruz. Görünüşe göre Ormond da sana destek olmaya karar vermiş. Bize bir dilekçe yazarak babanın onursuz davranışlarına rağmen senin evlenmene izin vermemizi rica etmiş. Bu konuyu düşünüyorduk fakat şimdi... emin değiliz."

Katherine korkudan donakalmıştı. Birden tüm hayallerini elde edebileceğini hissetti ve bu şansı şimdi yitirmeyi göze alamazdı. "Majesteleri..."

"Sessiz ol! Elimizde namus denen bir şey olmazsa, bekâretini korumazsan, başka bir adamın çocuğunu taşıyorsan, sana düzgün bir koca bulmamız nasıl mümkün olabilir?"

Katherine dudaklarını yaladı. "Ben onun ç-çocuğunu t-taşımıyorum."

"Liam O'Neill usta bir zamparadır. Bana onun iktidarsız olduğunu söyleme! Artık numara yapmayı bırak!"

"Yalan söylemiyorum!" diye haykırdı Katherine, ellerini kenetleyerek. Bekâretime dokunmadı. Yemin ederim! Ah, Tanrım, üzgünüm, çok üzgünüm!"

Kraliçe onu tartarcasma süzdü. "Dizlerinin üzerine çök ve merhamet etmemiz için Bize yalvar."

Katherine söyleneni yaptı. "Lütfen, Majesteleri, beni bağışlayın, tüm kalbimle özür diliyorum."

Kraliçe'nin sesi yumuşadı. "Ayağa kalk, Katherine ve gözyaşlarını sil."

Katherine ayağa kalktı.

"Bundan sonra dikkatli davranmalısın. Çok güzelsin ve birçok erkek, onlara biraz yüz versen de vermesen de peşinden gelecektir. Güçlü olmalı ve boyun eğmemelisin. O'Neill gibi yakışıklı bir serseriye bile." Bakışları ciddileşti. Katherine onun Leicester'ı düşündüğünü biliyordu.

"Haklısınız," dedi Katherine, elbisesinin katlarını sıkarak. "Büyük bir hata yaptım."

"Belki de saray yaşamı sana göre değildir," dedi Kraliçe, bir sonuca varmış gibi.

Katherine'in içi korkuyla doldu. Kraliçe onu gönderecekti ve bunu yaptığı için onu suçlayamazdı.

"Bugün Bize katılmaman gerektiğini düşünüyoruz. Odana git; geçmişi ve geleceği düşün. Bu arada Biz de seninle ne yapacağımızı düşüneceğiz."

Katherine serbest bırakıldı. Korkudan perişan olmuş bir vaziyette ve her geçen dakika kendini biraz daha kapana kısılmış hissederek bekleme odasından çıktı. Dışarıda, Kraliçenin nedimeleri, danışmanları, Kraliyet Muhafızları ve muhtelif rütbelerdeki soylu adamlar Elizabeth'i bekliyorlardı. Katherine kalabalığı yararak geçerken kimseye bakmadı. Fakat biri koluna dokunarak onu başını kaldırmaya zorladı. Leicester'la göz göze geldi. Gözlerinde soru soran bir bakış vardı.

Katherine yalvarır gibi hafif bir ses çıkararak onun elinden kurtuldu ve koridor boyunca koştu.

Çıkış yolu yok, diye düşündü birden. Bu korkunç çıkmazdan kurtulabilmesinin bir yolu yoktu. Birçok erkeğin, onların gizli oyunları ile güçlü hedeflerinin oluşturduğu bir ağa takılmıştı.

Nihayet oda hapsinden çıkmasına izin verilip de akşam yemeğine indiğinde durgundu. Yemek salonundaki masada yerini alırken, içinde saraydaki herkesin uygunsuz davrandığını bildiğine dair bir his vardı. Böyle olmaması için dua etti. Eğer bir şeyler bilen varsa, onların da sadece Leicester'la birkaç dakika yalnız kaldığı için uygunsuz davrandığını düşünmelerini yeğlerdi. Dün gece, odasında Liam O'Neill'ın gönlünü eğlendirdiğini herkes biliyorsa, bekâretinin bozulmamış olmasının bir önemi yoktu, yine de mahvolmuş sayılırdı.

Fakat kendisine dönen bakışlar art niyetli, çapkın veya kötü değil yalnızca acıyan bakışlardı. Katherine nereye ve kiminle oturacağına karar veremedi. Anne Hastings ona gülümseyerek eliyle yanına gelmesini işaret etti. Katherine yaklaştığında, Anne ayağa kalkarak kolunu onun omuzlarına doladı. "Zavallı kız! Fazla üzülme, Katherine," diye fısıldadı. "Sen Leicester'ın göz koyduğu ve Kraliçe'nin sert bir şekilde azarladığı ilk kişi değilsin. O yalnızca sahip olduğunu düşündüğü adamı koruyor."

Katherine kalabalık sırada Anne'in yanına otururken oldukça rahatladığını hissetti. "Ama ona gerçekten sahip, öyle değil mi?"

Anne omuz silkti. "Leicester'ı Kraliçe yarattı; onu zengin ve soylu bir adam yaptı fakat o fazlasıyla başına buyruk davranıyor. Eğer yasal bir vârisi olsun istiyorsa bir gün evlenmesi gerekecek."

Katherine dudağını ısırdı. Anne'e Leicester'ın pek evlilik yanlısı olmadığını söylemeyecekti. Esmer kadına bakmak için döndü. "Anne? Benim hakkımda başka ne söylüyorlar?"

Anne ona gözucuyla baktı. "Aslına bakarsan fazla bir şey söylemiyorlar." Koluyla ağzını sildi. "Şey, şu senin korsanın dün geceki ziyafete katıldığıyla ilgili garip bir söylenti dolaşıyor."

Katherine donup kaldı.

"Bu doğru değil, değil mi?"

"Bilmiyorum," diyerek yalan söylemeyi becerdi.

"Hmm. Gelseydi, kesinlikle herkes onu fark ederdi. Öyle bir adam ne kadar gizlenirse gizlensin gözden kaçmaz." Anne bir tavuk butu alıp kemirmeye başladı.

Katherine biraz daha rahatladı. Liam O'Neill'la ilgili söylentinin boyutları şimdilik bu kadarsa, o zaman ismi kötüye çıkmadı demekti. Fakat o anda, neredeyse hayatını tamamen mahvetme sınırlarında dolaştığını fark etti. Çok tehlikeli bir sınıra gelmişti. Bunun bir daha asla tekrarlanmaması gerekiyordu. Katherine, bir daha böyle bir şey olursa, korsanla evlenmesine ramak kalacağını bilecek kadar zekiydi ve babasının isteğine rağmen hayallerinden vazgeçmeye hâlâ niyeti yoktu.

Leicester'ın metresi veya O'Neill'ın karısı olmadan Gerald'a yardım etmenin yolu mutlaka bulunurdu.

Katherine, Ormond Kontunu düşündü. Anlaşılan, üvey ağabeyi artık onu destekliyordu çünkü ona uygun bir eş bulması için Kraliçeyi sıkıştırmıştı. Katherine bir ironi daha fark etti. Şu saraydaki tüm erkeklerin içinde, babasının en büyük düşmanı, nedense onun en iyi müttefiki olduğunu kanıtlıyordu. Belki de Ormond, Katherine'in geleceği konusunu tamamen kendi kontrolüne alma konusunda başarılı olabilirdi.

"İtiraf etti. Dün gece Liam O'Neill'la birlikteymiş."

Ormond kızardı. "O adamı bir dahaki görüşümde öldüreceğim."

Kraliçe, Ormond'a değil, duydukları karşısında donup kalan Leicester'a bakıyordu. Elizabeth abartılı bir tatlılıkla ona gülümsedi. "Bir sorun mu var, Robin?"

Dudley kendini toparladı, yüzündeki ifade yumuşadı ve esmer, yakışıklı yüzünde bir gülümseme belirdi. "Korsan, sarayına davetsiz gelebilecek ve bir leydinin odasına gizlice girecek kadar cesurmuş."

"Belki de kız onu davet etmiştir," dedi Kraliçe, Leicester'a bakarak. "Muhteşem bir adam. O odaya girdiğinde tüm nedimelerim kendinden geçiyor."

Leicester'ın yüzündeki gülümseme kayboldu. Görünüşüyle ve tüm kadınların ona kur yapmalarıyla övünen bir adam olduğunu herkes biliyordu. "Bayan FitzGerald'ın böyle bir amaçla herhangi bir erkeği odasına davet edeceğinden şüpheliyim."

"Ahh, onu iyi tanıyorsun o halde, öyle mi?"

Leicester çenesini kastı. "Onu tanımadığımı biliyorsun! Yalnızca bir kez dans ettik!"

"Belki sonra da bir kez öpüşmüşsünüzdür."

Leicester'ın gözlerinden alevler çıkıyordu. Elizabeth kendisinin kraliçe, Leicester'ın ise yalnızca onun tebaası olmasına rağmen korktu çünkü adamın sabrını zorladığını hissetti. Leicester ona yaklaşıp tepesine dikildiğinde, kımıldamadı. Şimdi onun yakınlığı ve gücü karşısında, kalp atışları tamamen kadınsı bir tepkiyle hızlandı. "Senin de çok iyi bildiğin gibi ben bir erkeğim, Bess," dedi yalnızca Kraliçe'nin duyabileceği kadar alçak bir sesle. "Ondan kaçamak bir öpücük aldıysam bile bu seni ne-

den ilgilendirsin?" Gözleri adeta iki siyah ateş topuydu. "İstediğim şeyi benden esirgemeseydin, başka yerlerde arayışa çıkmayacağımı bilirdin."

Elizabeth titredi. O anda onunla yalnız olmak istedi. Eğer bu özel bir konuşma olsaydı, kendisi istese de istemese de Dudley'nin onu kollarına alacağını biliyordu. Onunla ilgili en sevdiği ve en sevmediği şey buydu. Çünkü içindeki kadın keyfine düşkün, Kraliçe ise öfkeliydi.

Elizabeth gözlerini ona dikti. Her zamanki gibi onun bu yumuşak sözlerinin ne anlama geldiğini anlayamamıştı. Şimdiye kadar ondan başarıyla saklayabildiği bedeninden mi yoksa tahtından mı söz ediyordu? "Senden, istediğim şeyi esirgerim, Robin," dedi sonunda, "sen de kimi istersen onu öpebilirsin."

Leicester geri çekilmeyi reddederek ona bakmaya devam etti. Elizabeth korkmaya başladı. Belki de Dudley'yi fazla zorluyordu. Sonra kocaman bir gülümsemeyle onun fırfırlı kolunun altındaki eline dokundu. "Küstahlığımı bağışla, canım, biz kadınlar böyleyizdir."

Leicester rahatladı. "Bu gece sana gelmeme izin ver, Bess."

Kraliçe bakışlarını ondan kaçırdı. "Bunu düşüneceğim."

Kraliçe'nin elini tuttu ve uzaklaşmasını engelledi. "Geleceğim, Bess," diye uyardı.

Elizabeth'in kalbi çok hızlı atıyordu. Haftalardır Dudley'yle yalnız kalıp onun gönlünü eğlendirememişti. Sonunda başıyla onayladı ve dönüp uzaklaşmadan önce Leicester'm gözlerindeki mutlu pırıltıyı gördü. Elinde olmadan akşam olması için sabırsızlandı.

Elizabeth, Ormond'a döndü. "Bugün kazandın. Sana katılıyorum, Tom. Ona bir koca bulmalıyız ve acele etmeliyiz."

Ormond'm yüzü şaşkınlıkla parıldarken, Kraliçenin yanında duran Leicester gerildi. Fakat Dudley artık konuşmaya cesaret edemiyordu ve Elizabeth de bunu biliyordu. O sırada Cecil araya girdi. "Daha önce verdiğimiz kararı değiştirdiniz mi, Majesteleri?"

"Evet," dedi Elizabeth, kararlı bir sesle. Kesinlikle kararını değiştirmişti. Bu sıradışı bir durum değildi çünkü Kraliçe'yi tanıyanlar onun hiç düşünmeden sağ gösterip sol vurduğunu bilirlerdi. Elizabeth artık en güvendiği danışmanlarına gerçekleri, gerçeklerin bir kısmını anlatmaya karar vermişti. "Komplocu olduğuna ikna olmuş değilim. Artık

onu tanıyor sayılırım ve hem babasıyla hem de O'Neill'la herhangi bir hain plan içinde olamayacak kadar saf olduğunu düşünüyorum. Ne var ki, bu iki zeki adamın onu oyunlarına alet etmek gibi bir düşünceleri varsa da şaşırmam. Herhangi bir oyun başlamadan önce kızın piyon olarak kullanılma olasılığını ortadan kaldırmak istiyorum."

William Cecil hiçbir şey söylemedi. Fakat ciddi bir oyunun çoktan başladığının farkındaydı. Birkaç gün önce kendi casuslarından şaşırtıcı bilgiler almıştı. *Deniz Hançeri*'nin, Askeaton'a yakın Dingle Koyu'nda demir attığı görülmüştü. Bu koy aynı zamanda papacı FitzMaurice tarafından kullanılıyordu. Cecil, FitzGerald Southwark'tayken, Deniz Hançeri'nin Dingle Koyu'nu kullanmasının O'Neill'ın, görünüşe göre, ölümcül bir hevesle oynadığı çok daha tehlikeli bir oyuna işaret ettiğini düşünüyordu. Ve Cecil şaşkındı. Şayet korsan düşündüğü şeyi yaptıysa, onun çok zeki olmalıydı.

Cecil hiçbir şey söylemedi çünkü tüm dizginlerin korsanın elinde olmasına izin verilmeliydi.

Elizabeth ellerini kaldırarak herkesin dikkatini çekti. "Kızın bana sadık biriyle evlenmesini istiyorum," dedi. "Evlenirse, Liam için bir değeri kalmaz, aynı şekilde babası için de."

Ormond tatmin olmuş bir ifadeyle gülümsedi. "Aklında sadık bir aday var mı?"

Elizabeth başıyla onayladı fakat Katherine FitzGerald'ı evlendirmeye karar vermesinin en büyük nedenini açıklamadı. Bu kararının komplo veya ihanetle hiçbir ilgisi yoktu. Yalnızca tutkuyla ilgisi vardı.

Kız, sarayda kalamayacak kadar güzel ve baştan çıkarıcıydı ve sürekli Elizabeth'in gözde beyefendilerinin aklını çeliyordu. Kraliçe, kızın Leicester'ı elde etmesine izin veremezdi. Liam O'Neill da ona tutulmuş görünüyordu. Hatta çok sevdiği Tom bile ona yeşil ışık yakmaya başlamıştı. Elizabeth bir süredir onun değiştiğini hissediyordu. Hayır, Katherine'i saraya almakla büyük bir hata yapmıştı. Elizabeth en başta onun sarayda kalmasına izin verecek kadar ince davranmakla aptallık etmişti.

Elizabeth, Katherine'i Cornwall'da bir kır evine yerleşmiş, karnı burnunda ve yanında eteklerinden çekiştiren küçük çocuklarla hayal

edince kendini tutamayarak gülümsedi. O zaman ne Leicester ne O'Neill ne de Kara Tom onu çekici bulurlardı.

"Aslında, damatla çoktan görüştüm." Gülümsemesi büyüdü. "John Hawke beş parasız, İrlandalı Katolik bir kadınla evlenmeye pek hevesli olmasa da başlık parası olarak kıza Kent'te ufak fakat lüks bir ev vereceğim." Elizabeth soğukkanlı bir ifadeyle gülümsedi. "Sör John razı oldu. Evlilik tarihi 15 Nisan, yalnızca dört hafta sonra. Şimdi yapmam gereken tek şey, kıza evleneceği adamın belirlendiğini söylemek." Elizabeth ekledi, "Hayallerine kavuştuğu için çok mutlu olacağı kesin."

Ve Cecil korsanın bir sonraki hamlesinin ne olacağını merak etti.

18. BÖLÜM

"Katherine!"

Yemek Salonu'ndan çıkan Katherine döndü. John Hawke hızla ona doğru geliyordu. "Konuşabilir miyiz?"

Katherine adamın yakışıklı yüzüne bakınca gözlerindeki pırıltıyı fark etti. Kendine engel olamayarak ona gülümsedi. "Mutlu görünüyorsunuz, efendim," dedi neşeyle, adamın güçlü koluna dokunarak. "Yoksa güzel haberler mi aldınız?"

Sör John'un mavi gözleri onunkilerle buluştu. "Haydi, koridorda yürüyelim," dedi. Bir saniye sonra Katherine adamın kolunu sıkıca tutmuştu.

Yürürlerken Katherine Sör John'a baktı ve kendisini dikkatle izlediğini gördü. "Gerçekten de çok neşelisiniz, efendim. Bu kadar mutlu birini görmek insana kendini iyi hissettiriyor. Peki, bunun sebebi nedir?"

"Sabırsız bir kadınsınız," dedi sesini samimi bir şekilde alçaltarak. "Her konuda bu kadar sabırsız mısınızdır, sevgili Katherine?"

Katherine'in gülümsemesi kayboldu. Ters giden bir şeyler vardı. John Hawke her zamankinden çok daha neşeliydi ve sözlerinde cinsel bir dokundurma olduğunu düşündü. Bu hoşuna gitmedi. Şimdiye kadar John, Leicester ile Liam'ın aksine her zaman düzgün ve efendi biri olmuştu. Çapkın bir serseriye dönüştüğünü görmek istemiyordu. Saraydaki çoğu kişi hâlâ yemek salonunda olduğundan boş, uzun koridora girdiklerinde Katherine elini onun kolundan çekti.

"Sizi üzdüm mü?" diye sordu, birden endişelenerek.

Katherine duraksadı, ona döndü. "Emin değilim."

John kızın yanağına hafifçe dokundu. "Katherine, sizi üzmek istemedim." Duraksadı. "Harika haberlerim var."

"Nedir?"

John artık gülümsemiyordu. Delici bakışlarını Katherine'e dikti. "Kraliçe evlenmemizi istiyor ve ben kabul ettim, eğer siz de isterseniz?"

Katherine'in soluğu kesildi. Çok şaşırmıştı. Zihninde Liam'ın görüntüsü belirdi. Altın saçları, gri gözleri, güzel yüzündeki arzu dolu ifadeyle onun yüzüne bakarken sert, güçlü bedeni kendisininkinin üzerinde şehvetle zonklayan Liam... Katherine bu görüntüyü zihninden uzaklaştırdı. Kolay olmadı. Gözlerini kırpıştırdı ve karşısında duran esmer adama baktı. Yüzü çok ciddi, mavi gözleri temkinliydi.

"Renginiz soldu. Beni saygıdeğer bir yerde gördüğünüzü sanıyordum."

Katherine kafasını dağıtmaya çalıştı. "Görüyorum! Sadece şaşırdım!"

"Benimle evlenir misin, Katherine?" diye sordu Hawke.

Katherine ona baktı. Sör John Hawke, Muhafızların başı, iyi ve soylu bir adamdı. Katherine'in hayalleri gerçek olabilirdi. Yakışıklı ve soylu bir eş, kendisine ait bir ev ve bir sürü tatlı çocuk hayalleri gerçek olabilirdi. Eğer evet derse.

Bir kez daha Liam'ı düşündü. İçi öfkeyle dolunca Liam'ı güçlükle kafasından attı. Onuru ve tüm varlığı elinden alınmış, hapsedilmiş ve korsanı yanlarına çekmesi konusunda kızına güvenen babasını düşündü. Fakat o Liam'la evlenmek istemiyordu, bunu istemiyordu!

"Evlenmek istemiyor musun?" diye sordu John gergin bir şekilde.

Katherine bunun doğurabileceği sonuçların hiçbirine aldırmadan onun kolunu tuttu. "Hayır! İstiyorum!" Dudaklarını ıslattı. "Sizinle evleneceğim, Sör John."

John'un gözleri parladı, gülümsedi. Sonra onu omuzlarından tuttu. Katherine kendisini öpeceğinden emin olduğu için gerildi. Uzun kirpikli gözleri, koyu mavi bir renge dönüştü. Uzun çenesi gerildi. Katherine kıpırdamadı.

"Sen güzel bir kadınsın, Katherine ve ben eşim olacağın için çok mutluyum," dedi, boğuk bir sesle. Duraksadı. "Daha önce öpüşmüşsündür herhalde?"

Katherine kızardı. "Evet," diye fısıldadı, titrek bir sesle. Aniden yaptığı her şey gözlerinin önüne geldi. Dün gece biri onu öpmüş, ona sarılmış, onu çok çok daha fazla mutlu etmişti. Ah, Tanrım. Başka bir adam. Fakat bugün, bugün birine söz vermişti. Yaptıkları yüzünden üzgün olduğunu ve Sör John'u hak etmediğini düşündü.

Tanrıya şükür, Sör John bilmiyordu ve hiç bilmeyecekti.

"Umurumda değil," dedi John Hawke, sert bir şekilde. "Ben aptal değilim. Birçok ateşli hayranın olduğuna eminim." Hâlâ onu öpmemişti.

Katherine bir kez daha dudaklarını ıslattı. İtiraf etmeyecekti, etmemesi gerekiyordu fakat yalan da söylemeyecekti. Ah, bu adam yakında kocası olacaktı ve evliliklerine yalanlarla veya aşağılık sadakatsizliklerle başlamaması gerekiyordu. "Birkaç hayranım oldu," diye fısıldadı, hafifçe gülümsemeyi başararak. "Fakat bundan sonra peşime düşmeye kalkışırlarsa onları başımdan atacağım."

John gülümsemedi fakat gözleri parladı. "Artık kimse peşine düşmeye cesaret edemeyecek, Katherine. Benim şanımı duymadın mı? Koca İngiltere'de kılıcı benimkinden keskin sadece birkaç usta vardır. Biz birbirimize söz verdik. Dört hafta içinde evleneceğiz. Hiç kimse, O'Neill denen o korsan bile bana ait olan bir şeye dokunmaya cesaret edememeyecek."

Katherine, John Hawke ve Liam O'Neill'ı çarpışırken, dövüşürken düşünmeye çalıştı. Bu korkunç bir düşünceydi. İkisinden biri kesinlikle ölürdü; tabii ikisi birbirini öldürmezse. Düşünceleri yön değiştirdi çünkü Hawke onu kendine doğru çekiyor ve dudaklarını onunkilere yaklaştırıyordu.

Hawke'un dudakları yavaşça yaklaşırken, Katherine çekinerek onun omuzlarını tuttu. Hawke onu nazikçe, zorlamadan öptü. Katherine'in beklediği arzu yoktu. Rahatladı. Şu anda öpüşecek bir ruh halinde değildi. Rahatlama duygusu hemen sonra kayboldu. Hawke'un öpücüğü hızla sertleşti. Dudaklarıyla ısrarcı bir şekilde Katherine'i dudaklarını aralamaya zorladı. Peşine düşen diğer erkekler gibi bu da baştan çıkarma konusunda ustaydı. Fakat Katherine onun bu arzularına boyun eğemezdi. Heyecanlandığı için değil, rahatsız olduğu için hafifçe ürperdi. Hawke bunu yanlış yorumlayarak onu duvara yasladı. Katherine, dudaklarını

sonra boynunu emercesine öpmesine izin verirken kendi kendine onu itmemesi gerektiğini söyledi. Bu arada adamın büyüyen organını kendisininkine bastırdığının farkındaydı. Kendi kendine onun yakışıklı, soylu ve nazik biri olduğunu hatırlattı. Fakat bedeni buna aldırış etmedi.

Ah, neden dün gece Liam O'Neill'a hissettiği tutkuyu John'a duymuyordu?

John sonunda dudaklarını onun boynundan çekti. Katherine kendini onun gözlerine bakmaya zorlarken, zamanla ona alışacağını, dün gece Liam'a hissettiği gibi onun yakınlığından hoşlanacağını telkin etti kendine. Fakat içindeki suçluluk duygusu onu bitiriyordu. John'un gözlerinde şaşkınlık ve hayal kırıklığı gördüğünü sandı.

Fakat John gülümseyip kolunu kızın omzuna atınca Katherine onu yanlış anladığını fark etti.

Londra'da, St. Paul Katedrali'nde evleneceklerdi. Kraliçe ve tüm saray törenlere katılacaktı fakat sonra gelin ve damat Barby Hall'a, Elizabeth'in Katherine'e verdiği köşke gidecekler ve ilk gecelerini orada geçireceklerdi. Evlilik hazırlıkları hemen başladı. Aradaki zamanda Katherine'e, Sör John'un ailesinin evine gitmesi, babasıyla tanışması ve evinin hanımı olarak gelecekteki görevlerine alışması için Cornwall'a gitmesine izin verildi.

Katherine mutluydu. Yakında evli bir kadın olacaktı ve sıradan evli bir kadın değil, yaşı ilerledikçe Elizabeth'in yönetim kadrosuna yükseleceği şüphe götürmeyen bir şövalyeyle evli bir kadın olacaktı. Bir gün Dizbağı Şövalyesi, hatta belki Kraliçe'nin özel danışmanı olabilirdi. Elizabeth genellikle kendisine sadık olanları, Leicester'a yaptığı gibi, sınıf atlatarak veya zengin olmalarını sağlayarak ödüllendirirdi. Sör William Cecil daha geçen ay soylu sınıfına yükselmişti ve Lord Burghley de hazinedar yapılmış, İngiltere'nin en güçlü adamlarından biri olmuştu.

Katherine mutluydu. Evlilik, güvende olma duygusu; iyi ve soylu bir adam ve tarihi bir ev, her kadının hayallerini süsleyen şeylerdi. Bu hayallerde gece yarısı kötü ve ahlaksız niyetlerle karanlık odalara gizlice giren, masum tüccarlara saldıran, onları yaralayan ve masum kadınları

alıkoyan, arzularını dizginleme niyeti olmayan ve çaresiz kurbanlarını bir an olsun düşünmeyen korsanlara yer yoktu.

Katherine çok şanslı olduğunu biliyordu; hatta yaşayan en talihli kadın olduğuna şüphesi yoktu.

Katherine babasını bir daha görmemişti, nişanlandıkları resmi olarak duyurulduktan sonra da görmedi. John'un teklifini kabul etmesinin hemen ardından da babasının ısrarlı çağrılarına kulak asmamıştı. Üstelik babasına nasıl karşı geldiğini düşünmeye yanaşmayarak kendi vicdanına da aldırmamıştı. Fakat vicdanının sesi duymazdan gelemeyeceği kadar güçlü, ısrarlı ve saldırgan bir hal aldığında, bir İngiliz beyefendisinin karısı olmanın hem kendisine hem de Gerald'a yardım edebilceği sonucuna varmıştı. Çünkü belli bir zaman geçrikten sonra yeni eşiyle babasının durumunu konuşacak ve eşi de bu konuyu Kraliçeyle görüşmek için harekete geçecekti. Katherine, Elizabeth'in John Hawke'u çok sevdiğini biliyordu. Leicester ve Ormond'dan sonra John da Kraliçenin en sevdiği adamlarından biriydi. John'un Katherine'in babasının İrlanda'ya dönmesini rica edeceği gün geldiğinde, Kraliçe'nin onu dinleyeceğine şüphesi yoktu.

Hiç vakit kaybetmeden Cornwall'a gitmek üzere yola çıktılar. Katherine, alelacele yola çıkmalarının gerekli olduğu konusunda kendini ikna etti çünkü Londra'dan bir an önce ayrılmak istiyor ve bunun önemli olduğunu düşünüyordu. Bunun nedeni hem kendisini sarayda bulmak isteyebilecek Gerald ve Eleanor'dan hem de bir gece buluşmasına daha kalkışabilecek kadar cesur olan Liam'dan kaçmaktı. Çünkü böyle bir hareket bu kez korkunç sonuçlar doğurabilirdi.

Bu arada her gece dinmeyen bir huzursuzlukla nişanlısını değil o lanet korsanı düşünerek yatağında dönüp duruyordu.

John'un babası Sör Henry Hawke, onları henüz atlarından inmeden karşılayan iri yapılı, yakışıklı bir adamdı. Katherine yüzündeki ciddi ifadeyi gördüğünde, bu birleşmeden memnun olmadığım anladı. Katherine'e karşı olmasının tüm nedenlerini tahmin edebiliyordu. Katherine İrlandalıydı. Babası, Kraliçe'nin tutsağıydı ve ihanet suçundan hapsedilmişti. Ve Katherine, tüm gerçek inançlılar gibi inancını gizlese de herkes onun Katolik olduğunu tahmin ediyordu.

John'la, çocuklarını dini açıdan nasıl büyüteceklerini konuşmalarına rağmen bunun bir faydası olmamıştı. John koyu bir Protestandı. Katolik mezhebine inanamazdı. Katherine merasim kıyafeti olmadan ibadet ettiğini veya Toplu Dua Kitabı'ndan İngilizce okuduğunu düşünemiyordu. Kavga etmeye başlamadan bu konuyu daha sonra tartışmaya karar vererek kapatmışlardı.

Sör Henry Hawke şüphesiz oğlunun unvanı olan bir kadınla evleneceğini ummuştu ve Katherine'den hoşnut değildi fakat yine de ona kaba veya düşmanca davranmadı ve çok geçmeden yumuşamaya başladı. Hawkehurst'teki ikinci günlerinde, Katherine şaşırtıcı bir şey keşfetti. Hawke'la birlikte Corn taylarına binmiş, fundalık arazide geziyor, serin ve güneşli bir mart gününün tadını çıkarıyorlardı. Hawke ona babasının ikisi adına vereceği ve Katherine'in yerel lord ve leydilerle tanışacağı bir ziyafetten ve bu ziyafete katılacak konuklardan söz etmeye başladı. Katherine, Hawke'un en yakın komuşusunun Thurlstone Köşkü'nün sahibi Lord Hixley olduğunu öğrenince şaşırdı. Görünüşe göre Juliet'le komşu olmuşlardı!

"John, manastırda son birkaç yılımı birlikte geçirdiğim sevgili arkadaşım, Thurlstone'un mirasçısı ve Lord Hixley'nin vasisi Juliet Stratheclyde'dır."

Hawke onu dikkatle dinledi. "Stratheclyde birkaç yıl önce öldü, bir kızı olduğunu hatırlar gibiyim fakat manastıra gönderildiğinden haberim yoktu."

Katherine, tayını onunkine doğru döndürdü. "John! Haydi gidip Thurlstone'u ziyaret edelim. Ah, lütfen!"

John ona gülümsedi. "Gözlerin böyle parladığında çok güzel oluyorsun, Katherine. Haydi, gidelim bakalım."

Büyük salonda beklerken kaliteli kilimlere, gümüş kaplamalara ve minderli sandalyelere hayranlıkla baktılar. Juliet atla gezintiye çıkmıştı ve Lord Hixley'de madenlerini teftişe gitmişti. Fakat kâhya, seyisi Juliet'in peşinden göndermek konusunda hevesli davranmıştı. John ve Katherine de beklerken sohbet ettiler.

Sonra Katherine hafifçe koşan birinin ayakseslerini duydu. Juliet içeriye daldığında, O da gülümseyerek kapıya döndü. Juliet'in muhteşem, koyu renk saçları açıktı, dışarı gezmekten yanakları kızarmıştı ve gözleri parlıyordu. Katherine onun daha önce hiç bu kadar güzel göründüğünü görmemişti. Şam kumaşından, teninin dikkat çekici rengini belirginleştiren zümrüt yeşili bir elbise giymişti. "Katherine! Ah, Katherine!"

İki kız sarılarak birbirlerinin kollarında sallandılar. Sonunda kahkahalar atarak ayrıldılar. "Daha önce de olağanüstü bir güzelliğin vardı, Juliet fakat bu vahşi doğa sana yaramış. Çok daha güzelleşmişsin!"

"Katherine, çok tatlısın! Sen de farklı değilsin, bu konuda seni temin ederim. Burada ne yapıyorsun?" Juliet'in bakışları Hawke'a döndü. Yüzündeki gülümseme kayboldu. Hawke'a bakarken yanakları hafifçe kızardı.

Katherine, Juliet'in gözlerini yakışıklı nişanlısından alamadığını fark edince kendi kendine gülümsedi. John'u tanıştırmak için döndü. Konuşurken, yüzündeki gülümseme kaybolmaya başladı. Hawke da aynen Juliet'in ona baktığı gibi şaşkın ve dikkatli bir şekilde Juliet'i süzüyordu. Katherine konuşmasını bitirdiğinde, odaya gergin, ani bir sessizlik çöktü.

Hawke kendini toparladı. Reverans yaparken yüzündeki ifade gerginlik yaratacak kadar resmiydi. "Leydi Stratheclyde," diye mırıldandı. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum." Az önce Juliet'in gözlerine kilitlenmiş olan bakışları çabucak fakat fark edilebilir bir şekilde ve fazlasıyla erkeksi bir tavırla yüzünden ayaklarına kadar indi.

Katherine artık gülümsemiyordu.

Juliet ne söyleyeceğini bilemiyor gibiydi. Gergin bir şekilde Katherine'e bir kez baktı ve sonra gözleri yeniden John'a döndü. "Sör John, muhteşem... kısmetiniz için sizi... sizi ve Katherine'i tebrik ederim."

Hawke çenesini inanılmaz şekilde sıkmıştı. Başını onaylarcasma salladıktan sonra odadaki güzel ve bir sürü bölmesi olan pencerelerden dışarı bakmak için döndü. Katherine'in canı sıkılmıştı. Herhalde yanılıyordu. Aralarında bir kıvılcım olamazdı!

Juliet az önce yaptığı hatayı telafi etmek istercesine zoraki gülümsedi ve fazla neşeli bir sesle konuşmaya başladı. "Katherine, senin adına çok

sevindim," dedi, nefes almakta güçlük çekerken. "Çok mutlu olmalısın! Kutlamalar ne zaman ve nerede olacak? Hawkehurst'te ne kadar kalacaksın?" Gülümsemesi belirginleşti. "Ne zaman dönüyorsun?"

Katherine yan gözle, onlara arkasını dönmüş, Fatih William'ı Hastings'de resmeden kilimlerden birini inceleyen John'a baktı. Juliet'le aralarında geçen her kelimeyi dinlediğini hissetti. "15 Nisan'da Londra'da evleneceğiz. İki gece daha burada, Hawkehurst'teyiz."

Juliet'in yüzü asıldı. "O zaman seni bir daha göremeyeceğim, öyle mi?" dedi, eski Juliet gibi konuşarak. "John ile benim onurumuza verilecek ziyafete katılmayacak mısın?" diye sordu Katherine.

"Sanmıyorum," dedi Juliet.

"Davet edilmedin mi?" diye sordu Katherine.

Juliet duraksadı. "Edildim elbette fakat... amcam katılmamamı tercih ediyor."

"İyi ama neden?"

Juliet cevap vermedi. "Katherine, sen gitmeden önce birlikte biraz vakit geçirmeyi çok istiyordum. Keşke daha uzun kalsaydm."

Katherine, Juliet'in elini tuttu. "Bahçede yürüyebiliriz, ne dersin?" Katherine dönüp nişanlısına baktı. "John, Juliet'le birkaç dakika geçirmemizin sakıncası var mı?"

John dakikalardır ilk kez onlara döndü. Bakışları Juliet'in üzerinde, onun o narin, kalp şekilli yüzünde biraz uzunca bir süre kaldı. "Katherine geç kalmamalıyız. Babam, akşam yemeğinde seninle tanışmaları için birkaç konuk davet etti. Neredeyse öğlen oldu."

"Biliyorum. Lütfen?"

John'un ifadesi yumuşadı, başıyla onayladı. "Acele edin," dedi.

Juliet, Hawke'a minnet dolu bir bakış attı ve Katherine'in elini tuttu. İki kız aceleyle dışarıya, bahçeye çıktılar. Bir vişne ağacının altında durdular. "Juliet, seni rahatsız eden bir şey mi var?"

Juliet yüzünde aniden beliren hüzünlü ifadeyle Katherine'e baktı. "Ne kadar şanslısın," diye fısıldadı. "Sör John gibi bir adamla evleniyorsun."

Katherine, Juliet'in John Hawke'a olan ani ilgisini itiraf edeceğini düşünerek donup kaldı.

"Amcam on altıncı doğum günümde beni evlendirmeyi düşünüyor ve doğum günüme yalnızca altı hafta kaldı. Benimle evlenebilecek adayları üç kişiye indirmiş. Ah, Tanrım! Lord Carey hâlâ hoş biri olmasına rağmen benden üç kat daha yaşlı ve şimdiye kadar iki eşi ve altı çocuğu olmuş. Ralph Benston, eline koluna sahip olamayan, sıska, sivilceli bir *oğlan*. Ve üçüncü aday Simon Hunt ise aslında çok nazik olmasına rağmen çok şişman biri. Hiçbirini beğenmedim!" diye haykırdı Juliet.

"Ah, Juliet," dedi Katherine, korktuğu şeyin en azından yüksek sesle dile getirilmediğine sevinerek. Yine de Juliet'e çok acıdı ve ne söyleyeceğini bilemedi. Bir leydi aşk evliliği yapmazdı fakat iyi eşler bulmak mümkündü. "Bunu Hixley'yle konuşamaz mısın? Senin de onayladığın bir eş seçemez mi?"

"İmkânsız," dedi Juliet. "Benim ne hissettiğim umurunda değil. Lord Carey'ye bakıyor ama adam fena halde korkutucu biri. Ne yapacağımı bilmiyorum. Yalnızca Thurlstone'a sahip olmak isteyen bir yabancıyla nasıl evlenir ve hayatım boyunca onun eşi olarak kalabilirim?"

Katherine kızın elini tuttu. "Çok güzelsin, Juliet. Eminim üçü de seni Thurlstone'u istedikleri kadar istiyorlardır."

Juliet kızardı. "Bu da korkunç bir şey! Sen sevmediğim bir adamı yatağına alabilir, sana dokunmasına, seni öpmesine izin verebilir misin?" Ürperdi.

Katherine o an Liam O'Neill'ı düşünerek kendini suçlu hissetti. Cevap vermek zorunda kalmamıştı çünkü Juliet üzgün bir şekilde, "Fakat senin böyle bir sorunun yok. Yakışıklı ve soylu bir adamla evleniyorsun. Seni çok kıskanıyorum, Katherine," dedi. Yüzü kızarırken başını çevirdi. "Ne kadar şanslısın," diye fısıldadı.

"Evet, *öyleyim*," diye karşılık verdi Katherine. Hâlâ suçluluk duyuyordu ve şimdi kalbi adeta tekliyordu.

Kısa süre sonra Katherine ve John Hawkehurst'e doğru yola çıkıyorlardı. Juliet fazlasıyla kızarmış bir halde, yüzünde bir gülümseme, gözleriyle Hawke'u takip ederek onlara el salladı. Katherine de ona el salladı fakat Hawke sallamadı. Aksine Juliet'i görmezden gelmeye kararlı bir şekilde doğrudan karşısına, kırlara doğru bakıyordu. Fakat

yanakları bir kez daha kızardı ve Katherine onun sıkıntılı bir ifadeyle baktığını düşündü.

Yanılıyorum, diye düşündü Katherine, ansızın keyfi kaçtı. *Aralarında kor bir kıvılcım olmadı. Juliet elbette onu yakışıklı bulacaktı, her kadın onu yakışıklı bulur. Fakat o benim kocam olacak. Ben onun eşi olacağım. John onu çekici bulmuyor, beni seviyor.*

Ve bu yetmezmiş gibi Liam O'Neill bir kez daha alaycı bir gülümsemeyle Katherine'in düşüncelerinde beliriverdi.

19. BÖLÜM

Gerald, St. Leger Malikânesi'nin karanlık salonunda tek başına oturuyor, kızma lanetler yağdırıyordu.

Katherine ona karşı gelmiş, ona ihanet etmişti. Babasına hiç aldırış etmemişti. Çaresizlik içindeki Gerald'ın son isteğinde belirttiği gibi Liam O'Neill'ı kandırıp avcuna almamıştı. Hayır, onun yerine Kraliçe onu lanet olası bir İngilizle nişanlamıştı ve bu sıradan bir İngiliz değildi. Bu adam Saray'a kayıtsız şartsız sadık olan, Kraliçe'nin muhafızlarının lideri Sör John Hawke'tu. Katherine, Southwark'taki sürgün hayatında geçirdiği her günün onu ölüme yaklaştırdığını anlamıyor muydu? Böyle sürgünde, sefalet içinde ve hiçbir iktidarı olmadan yaşayamazdı, yapamazdı. Katherine bunu nasıl yapabilmişti! Üstelik çağrılarına karşılık vermemişti!

Gerald, onun da tıpkı annesi gibi başına buyruk olduğunu düşünmeden edemedi. Ansızın ilk eşi Joan'a yoğun bir özlem duydu. Tanıştıklarında Gerald on altı, Joan ise otuz altı yaşında olmasına rağmen aralarındaki tutkunun sınırı yoktu. Joan nasıl oluyorsa hâlâ yarı yaşındaki güzel kızlardan bile çok daha muhteşemdi. Hele de yatakta... Gerald iç geçirdi. Joan'in Gerald'ın aklına bile gelemeyecek numaraları vardı. Şehveti de kendisi kadar içtendi.

Üstelik oğlu Ormond Kontu, kocasının düşmanı olmasına rağmen Gerald'a çok sadıktı. Joan ona *asla* ihanet etmemişti. Öldüğü güne kadar ona sadık kalmış ve onu sevmişti.

Otuz

Gerald, Kule'de Kraliçenin tutsağıyken, Joan'in Askeaton'da tek başına ölmesi Gerald'ın en büyük pişmanlıklarından biriydi. Fakat bu, acı dolu yedi yıl önceydi.

"Gerald? Neden karanlıkta oturuyorsun?" diye sordu karısı, birden odaya dalarak.

Eleanor soğuk, neredeyse boş denebilecek kadar az eşyalı salon aydmlanana kadar mumları yakmaya devam ederken Gerald gözlerini kırpıştırdı. Bazı yönleri Gerald'a Joan'i hatırlatıyordu. O da çok güzel ve inatçıydı. Joan gibi o da iyi bir yardımcıydı. "Düşünüyorum, başka ne yapabilirim ki?" dedi.

"Yapabileceğin hiçbir şey yok," dedi, acı dolu bir sesle, onun düşüncelerini tam anlamıyla okumuş gibi. "O hain kızını evlatlıktan reddetmelisin!"

Gerald, Katie'yi evlatlıktan asla reddetmezdi. Ona sadık davranmamış ve iyi bir cezayı hak etmişti fakat Gerald'ın tek kızıydı ve Joan'le geçirdiği birkaç yılda doğan tek çocuğuydu. "Reddetmek mi?" Eleanor kadar acı bir sesle güldü. "Artık hiçbir şeyim yok. Onu nasıl reddedebilirim ki?"

"John Hawke'la bugün Londra'ya dönmüşler. Gidip onunla konuşmazsan, ben gideceğim," dedi Eleanor, gözlerinden ateşler saçarak.

Gerald, Eleanor'u süzdü. "İkinizin sürtüşmesini istemiyorum," dedi. "Ayrıca bu mesele, kilisenin çanları çalana kadar bitmiş sayılmaz."

Eleanor gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Ne düşünüyorsun, Lordum?"

Gerald bunu duyunca gülümsedi. "Bana bir kalem getir, Leydim. Ve kesinlikle bize sadık bir ulağa ihtiyacımız olacak."

Eleanor elinde bir kalem, mürekkep şişesi ve kâğıtla geri döndüğünde, mavi gözleri heyecanla parlıyordu. "Ne yapacaksın, sevgili kocacığım?"

Gerald bir an düşündükten sonra yazmaya başladı. "Ben erkekler hakkında yanılmam. Olanları korsana bildireceğim. Yapılması gerekeni yapacak kadar zeki ve cesur biri varsa, o da Liam O'Neill'dır." Karısına gülümsedi. "Mektubun ona ulaşmasına ve Liam'ın ters giden işleri düzeltmesine yetecek kadar vakit vardır herhalde."

Brenda Joyce

Earic Adası, Atlantik Okyanusu

Rüzgâr can yakacak kadar soğuktu. Kışın son günleriydi ve rüzgâr, devasa bir kaya çıkıntısından daha büyük olmayan çorak adada uğuldu-yordu. Adanın güneyindeki köknar ormanı yabani doğaya, rüzgâra ve denize meydan okuyordu. Gittikçe yükselen tepelere karşı duran kıyıları, aşınmış kayalarla dolu dar sahil şeritlerinden ibaretti. Kıyıya vuran dalgalar yazın bile çok sert olur, kayaları, adayı vahşice döverdi. Adanın kuzey ucunda, iç kısımlarda bir liman vardı ve limanın dar ağzı, ikiz kuleler ve topla korunuyordu. *Deniz Hançeri* ve her biri çevik olmaları ve savaşabilmeleri için tasarlanmış birkaç O'Neill gemisi daha limana demir atmışlardı.

Rıhtımın yakınında denizcilerin yaşadığı ve gemicilerin çalıştığı küçük bir kasaba vardı. Ayrıca bu kasabada yaşayan birkaç eş, çocuk ve fahişe de vardı. Bir demirci, bir kasap, bir fırıncı ve değirmenci, bir marangoz, birkaç meyhane ve her çeşit mal satan bir de tacir vardı.

Kasabadan, Liam'm tepelerin arasındaki kalesine doğru kıvrılarak giden dar bir patika vardı. Ortaçağa ait kale, en tepede, bir granit yatağının üzerindeydi. Derin bir vadinin üzerinde asma bir köprü vardı ve yüksek taş duvarların diğer tarafına geçmek isteyen birinin kale kapısından ve gözetleme kulasinden geçmesi gerekiyordu. Kalenin dört bir köşesinden, duvarlarında eskiden kalma okçu boşlukları olan kare şeklindeki nöbetçi kuleleri yükseliyordu. İçeride ise büyük bir salon ve birkaç odası bulunan üç katlı bir kule vardı. Eskiden bu kale sürgün edilmiş lordlar ve diğer korsanlar tarafından kullanılıyordu. Fakat son yıllarda kaleye yeni bölümler eklenmişti ve kare şeklindeki kalenin hemen yanma göz önünde, cam pencereleri olan büyük, tuğla bir köşk yapılmıştı. Köşkün kalkan duvarları, dik, karolu çatısı ve beş tane yüksek bacası vardı.

Liam kendisine karanlık ve lanetli gibi gelen eski kalenin yalnızlığından nefret ettiği için bu evi yapmıştı. Hayaletlerden korkmazdı fakat yeni, aydınlık bir evin, onu bu adada ne zaman kalsa içine dolan yalnızlık hissinden kurtaracağını düşünmüştü. Fakat bu köşk, gıcır gıcır ahşap yapısına ve zengin eşyalarına rağmen onu çekmiyordu. Bir

keresinde orada yaşamayı denemişti. Fakat bu evin, ortaçağdan kalma kalede kalmaktan çok daha büyük bir yalnızlık hissi verdiğini fark ettiğinde dehşete düşmüştü.

Liam ağır, pürüzlü masada tek başına oturuyordu. Macgregor ise ateşin yanında bir taburede oturmuş gaydayla hafif melodiler çalıyordu. Guy ise Macgregor'un dizinin dibine kıvrılmıştı ve ateşin ışığı o cılız, dalgın yüzünde dans ediyordu. Müziğin onu yatıştırması gerekiyordu fakat Liam kendini her zamankinden daha huzursuz hissediyordu. Günler, gittikçe büyüyen bir boşlukla geçip gidiyordu. Kendi bedeninden çıkmak isterken burada bir gün daha geçirmeye nasıl katlanacaktı? Daha önce kötü hava şartları yüzünden adada mahsur kalmaktan hiç bu kadar nefret etmemişti.

Liam mektubu bir kez daha, dikkatli bir şekilde açtı. Mektup, annesi Mary Stanley'den geliyordu ve iki hafta önce yazılmıştı. İngiltere topraklarına yolu düştükçe annesini ziyaret ederdi fakat son gittiğinde bunu yapmamıştı. Aslına bakılırsa annesini altı aydır görmüyordu, bu da onu oldukça hayırsız bir evlat yapıyordu.

"Sevgili oğlum, Liam," diye yazmıştı annesi, *"Her zamanki gibi aklımda hep sen varsın. Her şeyin yolunda gittiğini, Tanrı'nın seni koruduğunu ve tehlikeden uzak tuttuğunu umuyorum. Sevgili oğlum, lütfen kendini iyi koru. Sana bir şey olursa buna dayanamayacağımı unutma.*

"Son söylentileri duydum ve doğrusunu istersen, aramızda daha önce geçen birçok konuşmadan dolayı pek de şaşırmadım. Bir gün bunun olacağını tahmin etmeliydim. Fakat açık denizde, baban gibi bir adamın yapacağı şekilde, kötü bir korsan gibi Leydi Katherine FitzGerald'ı kaçırırken ne düşünüyordun?

"Çok sevgili Liam, senin Shane gibi olmadığını biliyorum; asla onun kadar kötü ve zalim biri olamazsın. Fakat Katherine'in, bir zamanlar hem Ormond hem de Desmond Kontesi olan annesine çok benzediği söyleniyor. Ben Joan'ı hatırlıyorum. Çok güzeldi ve olağanüstü derecede güçlü ve zekiydi. Kızı da ona çok benziyorsa, ikinizin arasında büyük bir irade çatışması olacağından korkuyorum. Sevgili Liam, bu kıza

dikkatli davran. Onun senin için ifade ettiği değer politik değerinin çok daha üstündedir.

"Ve şunu da unutma, sen henüz kundakta bir bebekken Joan ikimize de çok nazik davranmıştı. O mutsuz fakat neşe dolu günlerimde (sen benim neşe kaynağım olmuştun), Joan tanıdığım tüm leydiler arasında bana zalim davranmayan ve benimle arkadaşlık eden birkaç kişiden biriydi. Kızma kasıtlı olarak zarar vermeyeceğini biliyorum, Liam. Ve onu neden kaçırdığını anlıyorum. Düşündüğüm gibi onun kalbini kazanmaya çalışıyorsan, yalnızca sakin davran, canım.

"İçimde, sana olan sevgimle birlikte bir umut yeşeriyor."

Liam annesinin mektubunu belki on kez okumuştu. Ve utanıyordu. Hayat tarzından nadiren pişmanlık duyardı çünkü yalnızca aptallar değiştiremeyecekleri şeylere kafa yorardı. Ve Mary hiçbir zaman onu korsan olduğu için açıkça suçlamasa da Liam, içten içe onun bir gün soylu ve temiz bir İngiliz'e dönüşmesini hayal ettiğini biliyordu. Bu hayalleri imkânsız ve gerçekdışıydı. Babasının ne ve kim olduğu gerçeğini değiştiremezdi ve Katherine'in bu gerçeği hiçbir zaman unutmayacağı da kesindi. İngilizlerin ne de İrlandalılarm da dünyasına ait olmaması onu açık denizlere sürüklemişti. Mary de bunu Liam kadar iyi biliyordu.

Liam mektubu büyük bir dikkatle katladı, kadınların mücevherlerini koyduklarına benzeyen ufak bir sandığa koydu ve sandığı kilitledi. Anahtarını da kemerine taktı. Sandığı aldı ve duvardaki raflardan birine kaldırdı.

Volta atmaya başladı. En azından, eskiden adadayken hayatının boşluğu konusunda yalnızca kendisiyle yüzleşmesi gerekirdi. Bununla baş edebiliyordu. Fakat şimdi... şimdi gittiği ve baktığı her yerde onu baştan çıkaran alev saçlı bir kadın görüyordu. Annesi bile mektubunda ondan söz etmişti.

Katherine'in, evililik teklifini nasıl da inatçı bir tavırla reddettiğini hatırlayınca hem öfkeden hem de küçük düşürülmüş olmaktan yüzü kızardı. Fikrini değiştirmesi için Katherine'e yalvarmayacak veya kendisi hakkındaki düşüncelerini değiştirmesi için çabalamayacak kadar gururlu olduğunu biliyordu.

Liam ateşe baktı ve içindeki yakıcı duyguları kararlılıkla dizginledi. Katherine şimdi saraydaydı ve şu sıralar bulunması için en uygun yer de orasıydı. Hâlâ sonu görünmese de oyun devam ediyordu. Fakat bir sonu olacaktı. O son geldiğindeyse Liam, Katherine'le isteği dışında evlenip evlenmeyeceğini bilmiyordu. Onu tanıdığı kadarıyla böyle bir şey yapamayacağını düşünüyordu. Fakat gitmesine de izin veremezdi, özellikle de başka bir adamın kollarına. Dudaklarından dökülen bir küfür taş duvarlı salonun sessizliğini bozdu.

Macgregor'un gaydayı çalmayı bıraktığını ve çocukla birlikte ona baktıklarını fark edince volta atmayı bıraktı. Çocuğun hatırına kendini zorlayarak gülümsedi. Guy ayağa kalktı. "Kaptan, bir şeye ihtiyacınız var mı?" Endişeli bakışları Liam'mkilerle buluştu.

Benimle aynı arzuları paylaşan, kızıl saçlı bir kadına ihtiyacım var, diye düşündü Liam. "Hayır, Guy."

Guy duraksadı.

"Otur ve Macgregor'u dinle," dedi Liam, emir olamayacak kadar yumuşak bir ses tonuyla.

Guy rahatladı ve kendisine söyleneni yaptı. "Biri geliyor," dedi Macgregor.

Liam da gözetleme kulesindeki çanın cılız sesini duymuştu. Kışın duyulan tek çan sesi, şiddetli rüzgâr nedeniyle kuleden gelirdi. Bir dakika kadar sonra adamlarından biri içeri girdi; soğuktan yanakları kızarmıştı ve yanında pelerinli bir ziyaretçi vardı. "Kaptan, az önce size gelen ulak."

Liam ulağın başlığını ve eldivenlerini titreyerek çıkarışını izledi. Bu ulağın, Liam'm Belfast'a gönderdiği aylık erzak gemisiyle geldiği kesindi. Liam adamı tanımadı. Başını sallayarak ona oturmasını işaret etti ve hafifçe döndü.

Kâhya oracıkta belirdi, Liam'm bakışını gördü ve hemen uzaklaşarak sıcak, baharatlı şarap ve diğer atıştırmalıklarla geri döndü. Liam kendi adamına döndü, "Jackie, mutfağa git ve ısın. Bir şeyler yemediysen sıcak yiyeceklerle karnını doyur."

Kırmızı yanaklı adam başıyla onayladı ve kâhyanın ardından gözden kayboldu.

Liam ulağın karşısına oturdu. Macgregor yeniden ve usulca gaydayı çalmaya başladı, Guy da eski yerine geçip İskoçyalı adama döndü. Liam alçak sesle sordu, "Seni kim gönderdi?"

"Gerald FitzGerald."

Liam gerildi. Adam pelerinin altından mühürlü bir parşömen çıkarıp Liam'a uzattı. Liam tereddüt etti, sonra ayağa kalkıp şömineye doğru yürüdü. İçinde yanan merakı dışa vurmamaya çalışarak mektubu yavaşça açtı. Bir an sonra, mektubu okurken gözleri fal taşı gibi açıldı ve yaşadığı şokla yüzü bembeyaz kesildi.

Katherine FitzGerald, Sör John Hawke'la nişanlanmıştı ve 15 Nisan'da St. Paul Katedrali'nde evlenecekti. Hatta Kraliçe ona Kent'te ufak fakat güzel bir de ev vermişti.

Liam içine dolan öfkeyle kıpkırmızı olmaya başladı. "Hangi lanet gündeyiz?" diye kükredi. Macgregor gaydayı bir kenara bıraktı. "13 Mart," dedi.

Liam kendini kontrol edebilmek için büyük bir çaba harcıyordu. Fakat Katherine'i başka bir adamın kollarında, onun karısı olarak düşününce damarlarında fokurdayan öfkeye hakim olamadı. Titredi. Konuşmaya başladığında sesi buz gibiydi. "Londra'ya gidiyoruz," dedi sakin bir sesle. Sesi içindeki canavarın serbest kaldığı gerçeğiyle uyuşmuyordu. "Hemen."

Ne var ki kar fırtınası adadan ayrılmalarını tam on iki gün geciktirecekti.

Londra, 15 Nisan 1571

Kilise çanları çaldı.

St. Paul Katedrali'nin muazzam çanları çaldı, çaldı ve bir kez daha çaldı. Kilisenin önündeki sokak çok kalabalıktı. Sokağa dizilmiş sayısız araç ve fayton, içerideki törene katılan soylu bey ve hanımları bekliyordu. Ayrıca düzinelerce özel üniformalı, atlı uşak da bekleyenler arasındaydı. Çiftçi ve üst tabakadan oluşan yüzlerce Londralı da kalabalık katedralin önündeki kaldırımlara dizilmişti. Asilzadelerin evlilik törenleri büyük bir olaydı ve insanlar, evlenen çifti merak ediyordu.

Gelin ve damat sonunda göründüler. Kalabalıktakiler önce damadı görerek büyük bir alkış tufanı kopardılar; kadınlardan bazıları baygınlık geçirdi. Sör John Hawke kırmızı ve altın renkli üniformasını giymiş, tören kılıcını kuşanmış, uzun, siyah botlarını giymiş ve tüylü şapkasını takmıştı. Mırıltılar, ani ve sessiz fısıltılara dönüştü. Gelin de damat kadar göz alıcı görünüyordu. İncilerle bezeli ve özellikle de gelinin güzel vücut hatlarını ortaya çıkaran beyaz kadife elbisesi birçok genç kızı imrendirecek güzellikteydi. Fakat kalabalıktaki erkek ve kadınları şaşkına çeviren şey yüzüydü çünkü oval şekli, belirgin elmacık kemikleri ve dolgun dudaklarıyla muhteşem görünüyordu. Erkeklerin damadı kıskanmasına ve zihinlerinden şehvet dolu duyguların geçmesine neden olan şey gelinin yüzüydü.

Kalabalıktakiler çiftin üzerine tohum atarak onlara verimli ve bereketli bir yaşam dilediler. Çift kendilerini bekleyen ve iki beyaz atın çektiği arabaya yaklaştığında, herkes ikisinin de gülümsemediğini fark etti. İşte, bu çok garipti.

Granit şöminenin içinde dans eden ateş, Barby Hall'daki büyük yatak odasının ahşap, oymalı duvarlarını ısıtıyordu. Meşe zeminin üzerine taze, güzel kokulu hasırlar serilmişti. Odanın ortasında dört direkli, tentesiz fakat koskocaman bir yatak vardı ve üzeri mavi ve altın renkli kadifeler ve kürklerle kaplıydı. Örtüler açılmıştı.

Katherine'in kalbi deli gibi çarpıyordu. Düğünün ve Richmond Sarayı'ndaki kutlamanın gerginliğinden sonra hissettiği bitkinlik yok oldu. Şimdi endişeliydi. Artık John Hawke'un eşiydi. Ah, Tanrım. Helen elbisesini ve içliklerini çıkarmasına yardım ederken Katherine gözlerini kapadı.

Katherine, düğüne katılmayı reddeden ve onun yerine kendisini buz gibi bir dille paylayan özel bir mektup gönderen babasını düşündü. Hiç istemese de altın renkli korsanı düşündü. Şimdi, evlendiği gece, zevk almaması gereken o yakıcı öpücüklerini düşünüyordu.

Kalbi davul gibi güm güm atıyordu. *Ne yapmıştı böyle?* Bu düşünce davetsizce Katherine'in zihnine sıvışarak onu öfkelendirdi. Kendi ken-

dine sert bir şekilde, artık şüphe duymak ve kaygılanmak için çok geç olduğunu söyledi. Sonuçta John Hawke'u sevdiğinden neredeyse emindi.

Ve mutluydu; öyleydi. Bu her zaman hayalini kurduğu ve istediği şeydi ve hayat ona sonunda hak ettiği saygınlığı, asilliği veriyordu ve çok yakında da ilk bebeğini vermesi için dua etti.

Katherine iç geçirdi, soğuk ellerini ısıtmak için şöminenin önüne gitti. Evlenmişti ve en iyisini yapmıştı. Ve bu gece ilk gecesiydi. Kocasına istekli bir şekilde kucak açacaktı. Neyse ki şehvetli bir doğası vardı. En iyi ihtimalle bundan keyif almaya bakacaktı. Ya da en azından öyle olacağını umuyordu.

Helen, Katherine'in asi kızıl saçlarındaki tokaları çıkarmıştı ve saçları şimdi beline kadar uzanıyordu. "İşte, hanımın, harika oldunuz. Bu gece Sör John'un aklını başından alacaksınız."

Katherine, gün boyunca kendisine bir kez bile gülümsemeyen John'u düşündü. O da tüm damatlar gibi gergin miydi? Yoksa şüpheleri mi vardı? Birden, yakında bir yabancıyla evlenmeye zorlanacak olan Juliet'i hatırladı. Juliet düğüne amcasıyla birlikte katılmıştı ve Katherine onun John'a nasıl baktığını görmüştü. Katherine'in aklına aptalca bir düşünce geldi; şu an kendi yerinde Juliet'in olduğunu, John Hawke'un gelini olduğunu ve ilk gecelerinde onu beklediğini düşündü.

Katherine kendi düşünceleri karşısında dehşete kapılarak titremeye başladı. *Bu geceyi birlikte geçirdikten sonra*, dedi kendi kendine, güçlükle nefes alarak ve terlemeye başlayarak, *her şey güzel olacak*.

Her şey güzel olmasa da önemli değildi. O artık hem yasalar hem de Tanrı önünde, ölüm onları ayırmcaya dek John'un eşiydi.

Helen çıktı. Katherine yalnız kaldı. Neredeyse çıplak kalan bedenini ısıtmayı umarak yeniden ateşin yanına gitti. Üzerindeki tamamen şeffaf, krem renkli ipek, bedenindeki her bir kıvrımı ortaya çıkarıyordu. Baştan çıkarmak için yapılmış bir kıyafetti. Katherine, şimdi daha gösterişsiz bir kıyafet seçmiş olmayı istedi. Fakat sonra kendine, bebek istediğini hatırlattı, işte bu yüzden yeni eşini yatağa çekebilmeliydi.

Merdivenden yukarı çıktıklarını duydu ve donup kaldı. John'un ailesi ve en yakın adamları eğlenceye devam etmek için onlarla birlikte Barby'ye gelmişlerdi. Katherine'in kalbi hızla çarpmaya başladı. Kapıya

bakarken, John'un arkadaşlarının bağıra bağıra ona uçarı tavsiyelerde bulunduklarını ve onu bilgiç bir tavırla cesaretlendirdiklerini duydu. Katherine ürperdi. İçinde, yatağa koşmak ve altına saklanmak gibi mantık dışı bir dürtü hissetti fakat bu dürtünün aptalca olduğunu bildiği için ona yenik düşmeyecekti.

Kapı açıldı ve John göründü. John kapıyı kapamadan önce, Katherine onun arkasında bekleyen bir düzine sarhoş adamı gördü. Adamlar ona baktıktan sonra John'a daha açık saçık emirler yağdırmaya başladılar. Katherine'in rengi attı, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve donup kaldı. John onu gördüğü anda gözleri fal taşı gibi açıldı. Bir saniye sonra döndü, kötü bir küfür savurarak kapıyı sarhoş ve azgın arkadaşlarının yüzüne çarpıp kapadı.

Kımıldamadan Katherine'e baktı. Üzerinde bir pantolon ve önünün büyük bir kısmı açık olan bir tunik vardı. Şimdi gözleri parlıyordu ve Katherine bu bakışı iyi tanıyordu.

Katherine artık onun karısı olmasına rağmen kızarmaya başladı. John ona bakmaya devam etti. Katherine kendini zorlayarak hafifçe gülümsedi ve soğuktan donmasına rağmen ellerini iki yanma indirdi. Yeniden John'a bakınca bakışlarının göğüslerinden yavaşça bacaklarının arasına doğru kaydığını gördü. Katherine'in zihninden çılgınca bir düşünce geçti; John bu gece Juliet'i düşünemezdi.

Katherine kendini bile şaşırtarak, "John," diye söze başladı, "biraz şarap ister misin?"

John'un cevap vermesine fırsat kalmadan aşağıdan büyük bir gürültü geldi. John yanına gelmeye başlamıştı ama o sırada donup kaldı. Aşağıdan bir adam bağırdı. Hemen ardından kılıçlar vahşice birbirine çarpmaya başladı. Bu sesi tanımamak imkânsızdı.

Ve sesler arttı, yukarı doğru koşuşturan adamların ayak sesleri geldi.

John hızla dönerek küfretti çünkü ayakkabıları yoktu, çıplak sayılırdı ve kılıcı yoktu. Kapıya doğru koşup ardına kadar açtı.

Katherine şaşkınlıktan donakalmıştı, kımıldayamadı.

Ve Liam O'Neill içeri daldı.

Elinde ucu kanlı uzun kılıcı vardı, delici bakışlarını Katherine'e çevirdi. Hemen ardından kılıcının sivri ucunu John'un boynundaki ince

deriye bastırdı. John duvara kadar geriledi. Katherine dehşet içinde eliyle ağzını kaparken, Liam vahşi bir ifadeyle ona gülümsüyordu.

"Tam zamanında geldiğimi anlıyorum, doğru mu?" diye sordu.

Katherine, ağzı bir karış açık halde ona bakıyordu.

Hawke öfkeden köpürüyordu. "Bu yaptığından dolayı seni öldüreceğim."

"Nasıl?" Liam ona güldü. "Seni korumaktan bile aciz bir avuç adamının elleri kolları şu anda bağlı. Kendi ellerimle kırdığım kılıcın ise aşağıda. Fakat ölmek istiyorsan, sen bilirsin, gel o zaman. Seni memnuniyetle öteki tarafa gönderirim."

John hırladı ve tenini kesen kılıcın karşısında irkildi. Boğazından kan aktı.

"Hayır!" diye çığlık attı Katherine, onları durdurmak için ileri doğru atılarak.

Liam ona duygusuz bir ifadeyle baktıktan sonra, "Mac, götür şunu," dedi.

Macgregor kapının eşiğinde duruyordu. Katherine o ana kadar onun varlığını fark etmemişti bile. Macgregor ona yaklaşırken bağırdı fakat kaçacak yeri yoktu. İskoç adam bir ayı gibi onu pençelerinin arasına alıverdi.

Odaya başka adamlar da girdi. Liam sert bir emir savurdu ve John'un kolları kaba bir şekilde arkasında birleştirilip çelik zincirlerle bağlandı. Liam kılıcını kınına soktu, John'u kolundan tutup yatağa doğru itti. Adamlarından birinin attığı ikinci zinciri yakaladı. Hawke'un ayak bileğini yatak direklerinden birine zincirledi.

Hawke nefes nefeseydi ve öfkeden kıpkırmızı olmuştu. "Bu yaptığın kesinlikle yanma kalmayacak."

Liam, bu kirli oyununun her bir anından zevk alıyormuş gibi gülümsüyordu fakat Hawke'a bakınca gülümsemesi kayboldu ve o gümüş rengi gözlerinden ateşler çıkmaya başladı. "Bu gece, aylar önce Whitehall'da yapmam gerekeni yapacak ve onun bekaretini alacağım."

Hawke zincirlerinden kurtulmaya çalıştı. "Sen öldün. Seni bulacağım ve öldüreceğim. Sen bir *ölüsün*."

"O benim. Her zaman da benimdi." Liam döndü ve onu anlayan Macgregor, Katherine'i bıraktı.

Katherine neler olduğunu o anda anladı. İçindeki dürtüye uyarak kapıya doğru koştu. Bu hareketi hem anlamsız hem de aptalcaydı çünkü Liam'ın adamları kapıda bekliyorlardı. Yolunu kapadıklarında Katherine çığlık attı fakat kimse ona dokunmadı. Katherine iki adamın arasından geçmeye çalıştı fakat bu, bir taş duvarı ikiye ayırmaya çalışmak gibiydi.

Sonra arkasında duran Liam onu saçlarından yakalayarak durdurdu. Katherine bu kez acı içinde nefesini tuttu. Sonra ehlileştirilmemiş vahşi bir kısrak gibi nefes nefese fakat her an kaçmaya hazır ve gergin bir şekilde durdu. Liam onun saçlarını yavaşça bileğine dolayarak aradaki gerginliği bozmadan ona yaklaştı. Yüzünü Katherine'in yüzüne yaklaştırınca gülümsedi.

Katherine onun her hareketinin amacını anlıyordu ve öfkeyle üzerine atılabilirdi fakat Liam onu öyle bir kavramıştı ki Katherine ona saldıracak olsa ancak kendi saçlarını yolabilirdi. Bu yüzden, kocaman açtığı gözlerini onunkilere dikti ve kımıldamadan bekledi.

Liam, Katherine'in saçını bırakıp kızı omuzlarına aldı ve hızlı adımlarla odadan çıktı. Katherine elinden kurtulmak için çırpınmaya başladı. Liam kalçasına sert bir şaplak indirdi. Katherine'in cam yanmıştı, yaşlı gözleriyle çırpınmayı bıraktı. Liam'ın omzundan sarkarken başını kaldırdı ve son bir kez Hawke'un öfkeli bakışlarıyla karşılaştı. Katherine onu rahatlatmayı çok isterdi. John'un, yalnızca Liam onu kaçırdığı için değil aynı zamanda Katherine için duyduğu endişe nedeniyle de öfkeden köpürdüğünü görebiliyordu.

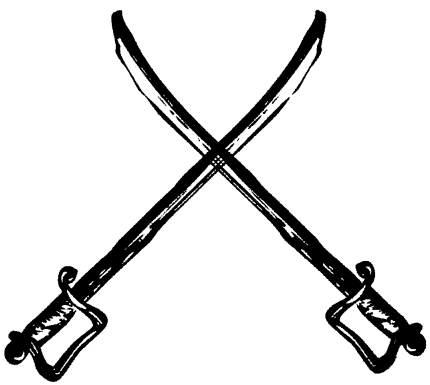
Ve Liam merdivenlerden hızla inerek evden çıkarken, Katherine de onun omzuna çarparak acı çekiyordu. Liam onu sertçe yere indirdi. Sırtına bir pelerin geçirildikten sonra Liam ağzına bir parça kumaş tıkıp kocaman, parlak gri renkli bir kısrağın üstüne atarcasma bindirdi. Kendisi de hemen arkasına geçti, çelik kadar güçlü koluyla onu belinden kavradı ve hızla uzaklaşmaya başladılar.

"Sana," dedi boğuk sesiyle Katherine'in kulağına, "zamanı geldiğinde, seni almak için döneceğimi söylemiştim."

Katherine korkuyla dolan ve öfkeden köpüren gözlerle ona baktı.

İKİNCİ KISIM

GELİN

20. BÖLÜM

Liam hızla kısrağı Barby Hall'dan çıkarırken Katherine'in de eyer kaşına tutunmaktan başka çaresi kalmamıştı. Liam arkasında oturmuş, onu sıkıca kavramıştı ve bedeni atın bedeniyle neredeyse bir olmuştu. Karanlık yolda, arkada adamlarıyla fırtına gibi denize doğru ilerliyorlardı. Gece karanlık, soğuk ve aysızdı. Bir şey görmek imkânsızdı. Oysa büyük at başını eğmiş, kulaklarını yatırmış, uçarcasına ilerliyordu. Liam onu zalimce zorluyordu. Katherine karanlık yolun kendilerine doğru koşuşturan gölgelerle dolduğunu gördü ve bu gece hepsinin ölüp ölmeyeceğini merak etti.

Artık şaşkınlığını yavaş yavaş üzerinden atıyordu. Damarlarında adeta öfke akıyordu. Fakat ağzındaki kumaş konuşmasını, bağırmasını engelliyordu ve Liam'm elinden kurtulması imkânsızdı.

Liam atı yoldan çıkması için zorladı. Katherine, Liam'ın onları götürmeye çalıştığı dik ve dar patikayı görünce boğuluyormuş gibi bir ses çıkardı. Liam, onu saran kolunu sıkarken Katherine de eyeri daha sıkı kavradı. Katherine artık ikisinin de boyunlarını kıracağından emin olduğu için ona küfretmek istiyordu. At, tehlikeli yokuştan kalçasının üzerinde kaymaya başladı. Katherine denizin uzaktan gelen uğultusunu duyabiliyordu.

At kontrolsüzce yere sürtüntü, tökezledi, kaydı. Liam hırladı, küfretti ve ilerlemesi için hayvanı zorladı. Katherine'in yanaklarından yaşlar akıyordu. At sonunda kumlu kıyıya ulaşarak bir karga gibi sıçradı. Bir dakika sonra Liam yerdeydi ve Katherine'i aşağıya indiriyordu. Adamları

da yanlarında durdular. Katherine bitkinlikten ayakta durmakta güçlük çekiyordu. Tökezledi fakat Liam onu yakaladı.

Katherine ateş saçan gözlerini ona çevirdi ve iki yumruğunu birden savurdu. Yanağını sıyırmayı başarsa da yumruğu Liam'ı etkilemiş gibi görünmüyordu çünkü Liam kızın iki bileğini birden yakaladı ve sakin olması için uyarırcasma hızla çekti. Adamlarına fısıldayarak emirler yağdırdı. Katherine'in gözlerine daha fazla yaş doldu. İçinden defalarca ona küfretti. Yaşadığı şoku tam olarak atlatınca neler olduğunu anladı. Gerdek yatağından kaçırılmıştı!

Katherine onlara yaklaşan adamları gördü. Hayalet gibi, denizde belirivermişlerdi. Adamların karanlık, belli belirsiz gölgelerinin arkasında sürükledikleri şeylerin gölgelerini gördü. Bunlar yarım düzine kadar kayığın gölgesiydi.

Katherine çaresizlik içinde Liam'a yaslandı. *Deniz Hançeri*'nin devasa, açık ve gevşek duran ve gecenin içinde neredeyse gümüş renkleriyle parıldayan yelkenlerini gördüğünü sandı. Kaçamayacaktı. Birkaç dakika sonra Liam'm gemisinde olacaktı ve Katherine'i bir daha ne zaman serbest bırakmaya karar vereceğini ancak Tanrı biliyordu.

Ve o zaman artık çok geç olacaktı.

Liam onun ayaklarını yerden kesti. Katherine içgüdüsel olarak elinden kurtulmaya çalışırken çıldırmış gibi omuzunun üzerinden arkasına dönerek peşlerinden gelen birileri olup olmadığına baktı. Bir mucize olması ve dağların tepelerinden John'un belirmesi için dua etti. Fakat tepede rüzgârla sallanan ağaçlardan başka kıpırdayan hiçbir şey yoktu. Birkaç saniye sonra da şalopaya bindirildi.

Fakat vazgeçemezdi. Çabalarının kesinlikle nafile olduğunu bilse de Liam şalopaya binerken son bir kaçma girişimiyle ileriye atıldı.

Katherine bunun son şansı olduğunu bilerek inanılmaz bir hız ve büyük bir kararlılıkla hareket etti. Sandaldan aşağıya atladığı anda Liam onun ne yapmaya çalıştığını fark edip üzerine atıldı. Katherine dalgaların içine atladığı anda buz gibi suyun etkisini hissettiyse de durmadı. Liam bağırarak ona uzandı fakat yalnızca pelerininden tutabildi. Pelerin Katherine'in üzerinden çıktı ve onu neredeyse çıplak

bıraktı. Katherine umursamadı. Acı veren soğuğu hissedemeyecek kadar kararlı ve öfkeliydi.

Kıyıya doğru koşarken ağzındaki kumaşı çekiştirdi fakat düğüm çok sıkıydı. Liam'ın hemen arkasından suya atladığını duydu. Gittikçe yaklaştığını işitiyordu ve sonunda Liam'ın çizmeleri onu topuğundan yakaladı. Katherine cesaretini toplayarak arkasına baktı. Liam'ın yüzünde, kendisininkinden çok daha büyük bir kararlılık gördü. İfadesi o kadar zalimdi ki Katherine'in ödü koptu ve o anda kaderinin sonsuza dek mühürlendiğini hissetti. Bu sersemletici düşünce onu hiçbir şeyin yapamayacağı kadar hızlandırdı. Fakat Liam yine de onu elinden yakaladı ve hızla geri çekti. Katherine onun üzerine düştü ve delirmiş gibi çırpınmaya başladı. İkisi de dondurucu denize dalmaya başladılar.

Katherine bir an serbest kaldı. Ayağa fırladı fakat Liam arkadan onu kollarına aldı ve hemen ardından Katherine bir kez daha onun omuzuna çıktığını hissetti. Katherine aklı başından gitmiş gibi onun sırtını yumrukladı fakat Liam yumruklarına aldırış etmedi. "Kaçacak hiçbir yerin yok, Katherine," dedi dalgaları yara yara, suyun üzerinde sallanan şalopaya geri dönerken. "Şu andan itibaren bana aitsin."

Ve Katherine'in gözleri büyük bir nefret duygusuyla kör oldu.

Şalopa, korsan gemisine yanaştırıldı. Liam, Katherine'in ağzındaki kumaşı çıkarmıştı ve Katherine sandalın ufak, ahşap levhasının üzerinde titreyerek oturuyor, buz gibi bedenini yün pelerinle ısıtmaya çalışıyordu. Liam önünde durup halat merdivene uzandı. Sonra Katherine'e dönüp ona elini uzattı.

Katherine onu öldürecek gibi baktı. Elini tutmadı. Onun yerine, ölümüne suya atlaması gerekse bile yine de ona karşı çıkmaya kararlı bir şekilde karanlık denize baktı. Bunu yapabilir miydi?

Suya atlaması tüm hayallerinin sonu anlamına gelirdi ama Liam O'Neill'dan kaçmayı başarmış olurdu.

Liam küfrederek onu ayağa kaldırdı. "Aptal," dedi kısık sesiyle, onu üçüncü kez omzuna atarken. Katherine o anda Liam'ın niyetini anlayınca ölmek istemediğini fark etti. "İkimiz de ölmeden," dedi, elinden kurtulmaya çalışarak, "beni yere indir!"

"Karşı koymaya devanı edersen ıslanırız ama ölmeyiz, Katherine," diye sakince cevap verdi Liam.

Katherine isyankâr bir şekilde durdu. Böyle baş aşağı dururken tehlikeli, karanlık sularla burun buruna gelmişti ve bu onu rahatlatmaktan çok uzak bir histi. Yüreği ağzına gelmişti ve karşı koymaktan korktuğu için kendinden nefret ederek Liam'ın omuzlarına tutundu. Lianı ise kolayca ve çabucak merdivenden tırmandı. Katherine'i, onları güvertede bekleyen sayısız denizciden birine uzattı. Katherine yere indi ve yeniden nefes almaya başladı.

Liam korkuluğun üzerinden tırmanarak Katherine'in kolunu tuttu. Katherine nafile bir çabayla kolunu çekip onun elinden kurtarmaya çalışırken göz göze geldiler. Liam onu ileri doğru çektiğinde Katherine hızına ayak uyduramayarak tökezledi. Aklma gerçekten korkunç küfürler gelmesini isterdi. Bir dakika sonra Liam, onu kamarasına giden dar basamaklardan aşağı itiyordu.

Liam mumları ardı ardına yakarken Katherine kendisini alıkoyan adama bakmaya yanaşmadan odanın ortasında soluk soluğa bekledi. Sonra bakışları yatağa kaydı. Ah, Tanrım.

Liam yaklaştı. Katherine temkinli ve tetikteydi, yavaşça Liam'a döndü. Liam'ın yüzünde şimdi çok ciddi bir ifade vardı ve elini onun sırılsıklam olan pelerinine doğru uzattı. Katherine aniden geri çekildi ve gözlerinden ateşler saçarak geriledi. "Canın cehenneme!"

Liam kollarını kavuşturarak ifadesiz bir yüzle ona baktı. Katherine az önce gördüğü endişe ifadesini hayal etmiş olmalıydı.

"Beni mahvettin!" diye bağırdı Katherine. "Bu yaptığını asla geri alamayacağım, asla!"

Liam'ın yüzünde yarım bir gülümseme belirdi. "Atlatacaksın, Katherine; hatta bunu çabucak atlatacağından eminim."

Katherine sırılsıklam olan pelerinine iyice sokulurken artık üşüdüğünü hissetmeyecek kadar öfkeliydi. "Beni bedeninle baştan çıkaracağını mı sanıyorsun? Bu kez değil!"

"Öyle mi?" Liam ona yaklaştı. Katherine gerildi fakat kımıldamadı, Liam tepesine dikildi. "Bunun son veya ilk birlikte olduğumuz zamandan ne farkı var?"

Katherine, Liam'm onu ağzıyla, onunsa Liam'ı elleriyle tatmin ettiği, saraydaki piyes gecesini hatırlamak istemedi. Liam'ın onu öptüğü ve okşadığı ilk geceyi de onu yatağına bağlayıp bıçağıyla kıyafetlerini kestiği ikinci geceyi de düşünmek istemedi. Bunları hatırlamayacaktı çünkü hepsi geçmişte kalmıştı. "Bu kez hayallerimi mahvettin!" diye bağırdı.

Liam'm gözleri parladı. Katherine ani bir korkuyla gerildi. "Hawke'u seviyor musun?" diye sordu, sesi sohbet eder gibiydi ve gözlerindeki ışığa tamamen ters düşüyordu.

Katherine bunun onu çileden çıkaracağını bildiğinden onu öfkeden kudurtmak ve alt etmek için tükürürcesine, "Evet!" dedi.

"Belki de gerçekten fahişenin tekisindir," dedi, sert bir sesle. "Çünkü ben Leicester'ı sevdiğini sanıyordum."

Sözleri Katherine'i çok incitmişti. Bu sözler karşısında dondu, bembeyaz oldu. Şimdi fena halde titriyordu ama çok üşüdüğünden değil, Liam'm haklı olduğunu ve kendisinin de bir fahişe olduğunu düşündüğünden. Çünkü her şeye rağmen o yatakta neler olacağını biliyordu ve artık başka bir adamın karısı olsa da Liam'ın ona göstereceği ilginin her anından zevk alacağının farkındaydı.

"Katherine..." Liam, göğsü inip kalkarken ona baktı.

Katherine gözlerini kaçırdı, sonra Liam'm ona dokunduğunu hissettiği anda odanın diğer ucuna kadar kaçtı. "Dokunma bana!" diye çılgınca bağırdı. Öfkesinin yerini panik almaya başladı ve sonunda ne kadar bitkin olduğunu fark etti. Ona, kendi günahkâr doğasına karşı koymayı nasıl başaracaktı? Kendi kendine, ne pahasına olursa olsun Liam'm ona gösterdiği ilgiden zevk almaması gerektiğini söyledi. "Lütfen bırak beni. Lütfen John'a dönmeme izin ver. Lütfen bana bunu yapma," diye fısıldadı.

Liam çenesini sıkıp ona baktı ve uzun süre konuşmadı. Sonra isteksizce, "Yapamam," dedi.

"Ne demek yapamazsın?" Katherine kendi sesindeki çaresizliği duyabiliyordu. "Elbette beni serbest bırakabilirsin! Tabii ki beni John'a gönderebilirsin! Burada kral sensin ve her istediğini yapabilirsin!"

Liam'm dudakları sevinçle kıvrıldı. "Evet burada kral benim; korsanların, rüzgarın, denizin kralı benim. Şu anda gördüğün her şeye ben hükmederim." Bakışları sertti. "Sana da ben hükmederim, Katherine."

"Bana hükmedemezsin!" Katherine neredeyse ağlayacaktı.

"Öyle mi?" Liam bir kaşını kaldırdı.

"İsminin kötüye çıkması hoşuna mı gidiyor?" diye sordu aşağılayan bir ifadeyle. "Sebebi bu, değil mi? Kuralsız yaşamak, kendinden başka kimseye hesap vermemek hoşuna gidiyor!" Katherine aklına, işe yarayacağını düşündüğü bir fikir geldi. "Shane O'Neill'm oğlu olmak hoşuna gidiyor."

Liam'm burun delikleri öfkeyle açıldı. "*Onun oğlu olmaktan nefret ediyorum.*"

Katherine ona yaklaştı ve bileğini tuttu. Fakat sonra ona dokunduğuna pişman oldu. Avcunu onun sert ve gergin kolundan çekti. "O halde onun oğlu değilmişsin gibi davran," diye yalvardı, yumuşak bir sesle. "Bir beyefendi gibi davran ve beni bırak, Liam."

Liam sertçe iç geçirdi. Katherine'in gözlerine baktı. "Çok fazla şey istiyorsun."

Katherine, parıldayan gri gözlerinin içine baktı. Mantıklı davranıyor ve sıradan bir ses tonuyla konuşuyordu fakat Katherine onun arzusunu görebiliyordu. Arkadan gelen kısa sessizlikte, Katherine bu savaşı kaybettiğini anladı. İçini yeniden bir panik duygusu kapladı tek kaçış yolu olan kapıya baktı.

Liam çenesini sıkarak döndü, kapıyı kilitledi ve anahtarı cebine koydu. Yeniden Katherine'e bakınca, "Üşüyorsun," dedi.

Katherine sırılsıklam pelerinin içinde hem donduğunu hem de titrediğini fark etti. Katherine başını iki yana sallayıp gülünç bir şekilde bunu inkâr ederken gözlerini Liam'a dikip bir sonraki hareketini bekledi.

Liam yaklaştı, Katherine geri çekildi. "Bu gece sana sabırlı davranmayı planlıyorum, Katherine. Eğer kur yapmamı istiyorsan, yaparım. Bu gece halat veya bıçak olmayacak."

Liam'm sözleri, tik ağacından yapılan kitaplığın yanında duran Katherine'in hatırlamak istemediği eski anılarını canlandırarak soluğunun kesilmesine neden oldu.

Liam, korkan bir çocuğa gülümser gibi ona hafifçe gülümsedi. Katherine sırtını kitaplığa yasladı. Fakat gözleri yalnızca bir kereliğine yatağın bulunduğu yöne kaydı. Kaçmalıydı, ama nereye?

"Sensiz yaşayamam, Katherine," dedi gözlerini ondan ayırmadan ve ona bir adım yaklaşarak. Gülümsemedi; sesi yumuşayarak alçaldı ve tatlı bir tonla, "Hiçbir şey yapamıyorum. Hiç olmayacak zamanlarda aklıma geliyorsun. Sana duyduğum arzu aklımı başımdan alıyor," dedi.

Katherine'in göğüs uçları acıyordu, şimdi sertleşmişlerdi ve ıslak, yün pelerinine sürtünüyorlardı. Çaresizce Liam'a baktı, tuttuğu nefesini bir seferde verdi.

Liam hafifçe gülümsedi. "Senin yüzünden, Katherine. Kasıklarım taş gibi ve senin yüzünden patlamak üzereler." Liam onun yanında durdu ve şimdi neredeyse yanak yanağalardı. "Islaksın ve üşüyorsun." Liam kızın yanağına yapışan ıslak, dolaşık bukleye dokundu.

Liam'ın parmak ucundan Katherine'in tenine ani, yakıcı bir his geçerek tüm bedenine yayıldı. Katherine sıçradı. "Hayır!" Kapıya doğru koştu ve nafile bir çabayla kapıyı açmaya çalıştı.

Liam sabırsızlığını kontrol etmek için büyük bir irade göstererek ona bakarken içini çekti. Bedeni fena halde rahatlamak, adeta patlamak istiyordu fakat arzularına teslim olmamalıydı. Şimdi değil, henüz değil. Katherine'in, söylediklerini doğru anlayıp anlamadığını merak etti. Kıza baktı ve sakinleşmesini bekledi.

Katherine sırtını kapıya yaslamış, vahşi gözlerle ona bakıyordu. "John'a gitmek istiyorum," diye fısıldadı, boğuk bir sesle.

Liam'ın öfkesi tetiklenerek ona tüm kontrolünü kaybettirecek bir seviyeye geldi. Liam öfkesini güçlükle dizginledi. "Seni John'a geri götürmeyeceğim. En azından dürüst davranıyorum. Seni istiyorum. Sana sahip olacağım. Bir saat geçmeden kendi isteğinle ve ısınmış bir şekilde bana geleceksin."

"Hayır." Liam kızın hâlâ titrediğini gördü.

"Ayrıca donuyorsun," diye kestirip attı. Arkasını döndü ve gidip gardırobu açtı. Bir yüzü ipek, diğer yüzü pamuklu, kalın bir havlu çıkardı. Sakin bir sesle, Katherine'e bakmadan, "Buraya gel, Katherine," dedi.

Katherine titreyerek başını iki yana salladı.

Liam saçlarını kurulamak için de bir havlu aldı. "Hastalanıp ölmek mi istiyorsun?"

Katherine gözlerini ayıramıyormış gibi ona baktı. Dudakları hafifçe aralandı. Yanakları kızardı. Liam hem öfkesi yüzünden hem de bu işin nereye varacağını da merak ettiğinden, daha fazla bekleyemeyeceğine karar verdi.

"Gel," diye mırıldandı, bakışlarıyla onu adeta delip geçerek.

Katherine kıpırdamadı.

Liam hafif ve baştan çıkarıcı gülümsemesiyle, "*Gel*," dedi.

Katherine büyülenmiş gibi yavaşça ona doğru ilerledi.

Liam havluyu ona verdi.

Katherine aldı. Fakat alırken pelerinin önü açıldı. Liam tamamen şeffaf ve üzerine yapışan ipek geceliğinin altındaki büyük, sertleşmiş, yakut renkli göğüs uçlarına baktı. Ellerinin titremesini veya cinsel organının boyutunu kontrol edemediğini bilerek yavaşça ona yanaştı. Katherine kıpırdamadı. Liam üzerindeki pelerini çözünce, pelerin yere düştü.

Katherine hâlâ kıpırdamıyordu. Hatta nefes bile almıyordu.

Liam kızın muhteşem bedeninin her bir santimini gördü. "Sırılsıklamsın," dedi boğuk bir sesle, geceliğine doğru uzanarak.

Katherine'in kocaman açtığı gözleri Liam'mkilerle buluştu. "Dur," diye fısıldadı, kısık sesle.

Liam cevap vermedi. Islak, ipek kumaşı tuttu ve yavaşça bedeninden yukarı sıyırdı. Uzun bacaklarını, kadınlığının tüylerle kaplı tümseğini, kıvrımlı kalçasını açığa çıkardı. Göz göze geldiler ve bakıştılar. Liam göğüslerini de açığa çıkardıktan sonra geceliği üzerinden çıkarıp bir kenara attı. Katherine'in dudaklarından, kısa ve alçak bir ses çıktı.

Liam onun üzerine atlamamaya ve güçlükle zaptettiği hevesini açığa çıkarmamaya kararlı bir şekilde döndü ve diğer havluyu aldı. Yeniden Katherine'e döndü ve dudaklarında hafif, cesaret veren bir gülümsemeyle onu rahatlatacak sözcükler fısıldadı. Katherine'in göğüsleri dokunulmak için yalvarırcasına yükseldi. Liam havluyu, pamuklu tarafı tenine değecek şekilde nazikçe kızın omuzlarına sardı ve sıkı tenini ovalayarak kurulamaya başladı. Yalnızca oradaki kaslara dokunmak bile Liam'ın daha da sertleşmesine yetti.

"Sen inanılmaz bir kadınsın," diye mırıldandı. Liam kızın arkasına geçti, elleriyle havluyu onun kollarından aşağıya kaydırdı. Katherine hiç kımıldamıyordu fakat sık soluk alıp veriyordu.

"Senin her şeyin beni baştan çıkarıyor, beni heyecanlandırıyor," dedi alçak sesle, Katherine'in güçlü fakat ince kollarını ovarken.

Liam duraksadı ve Katherine'in omzunun üzerinden aşağıya, dolgun göğüslerine baktı. Katherine titriyordu fakat Liam artık onun üşümediğini biliyordu. "Göğüslerin böyle ıslak ve parlakken çok güzel görünüyor," dedi.

Katherine hafif, boğuk bir ses çıkardı.

Liam havlunun tersini çevirerek ipekli tarafını onun göğüslerine bastırdı ve önce hızlı sonra da yavaş bir şekilde onları kuruladı. Sertleşen uçların büyümesini izledi. Katherine hafifçe sallanmaya başladı. Liam ellerini açıp Katherine'in göğüslerini kavradı. "Göğüslerine bayılıyorum," dedi boğuk bir sesle, onları okşarken.

Liam'ın başparmakları sonunda göğüslerinin uçlarını sıyırıp geçince, "Ah, Tanrım," dedi Katherine soluk soluğa.

Liam kulağına, "Titriyorsun," diye mırıldanırken, nefesinin sıcak ve gayet erotik olduğunun farkındaydı. "Çok üşümüşsün, Kate." Havluyla yavaşça karnını ovaladı. Katherine ürperdi, titredi. Ve Liam onu kurularken ilk kez organının, Katherine'in kalçasına sürtünmesine izin verdi. Üzerinde pantolonu olmasına rağmen o kadar sertleşmişti ki kumaş neredeyse yırtılacaktı ve Katherine hırıltılı bir şekilde nefes aldı.

Havluyu gittikçe aşağıya kaydıran elini izleyerek, "Seni çok ama çok güzel ısıtacağım," diye fısıldadı, Katherine'in boynuna doğru. "Sana bakmaya bayılıyorum, Kate."

Katherine hiç kıpırdamıyordu ama Liam onun yutkunduğunu duyabiliyordu. İpeği onun bacaklarının arasına iterek ileri geri sürttü. Katherine artık titremesine engel olamıyordu.

"Bacaklarını arala," diye emretti, "böylece her tarafını kurulayabilirim."

Katherine inledi ve söyleneni yaptı.

Liam ipek havluyu kızın cinsel organının üzerine kaydırdı ve kızın kıvrımlarını ayırmak ve keşfetmek için kullandı. Sonunda kendisi de

titremeye başladı ve başparmağını ipek havlunun üzerine bastırarak kızın klitorisini okşadı. Katherine kıvranıp hafifçe bağırdı. Liam parmağıyla onun kasıldığını hissetti.

Katherine'i koluyla kavradı, havluyu bıraktı ve onu ileri doğru iterek karnının üzerine yatmasını sağladı. Yeniden başparmağı onu buldu. Katherine nefesini tuttu, inledi ve doruğa ulaştı.

Liam artık hiçbir şey düşünemiyordu; onu okşamaya devam ederken pantolonunun önünü yırtarcasma açtı. Katherine'in kalçasını kavrayıp penisinin kocaman, bombeli ucunu içine soktu. Katherine'in ürpertileri kesildi, gerildi. Katherine'in kasları onu tamamen sarıp kasılırken Liam yüksek sesle inledi ve gözleri o sıkı ve sıcak hisle tamamen kör oldu.

Durmak, tüm hayatında yapması gereken en zor şey olsa da yine de durdu. Boynundaki damarlar kabardı, yüzünden ve göğsüden terler süzüldü, eğilip Katherine'in yanağından öptü. Katherine ürperdi. Kalçası onun altında kıpırdandı. Ne kastettiğini anlamamak imkânsızdı. Liam vahşi bir iniltiyle kalçasını kavradı ve kendini içeri itti.

Liam kendini onun kızlık zarından içeri iterken Katherine bağırdı. Liam bir kez daha duramazdı. Daha önce böyle bir zevk yaşamadığını ve bir daha da yaşayamayacağını bilerek kendini tekrar tekrar onun içine itti. Katherine onun altındayken bedenini gerdi. Artık ıslak ve kaygandı ve Liam biraz daha kendinden geçti. Elini onun altına kaydırarak cinsel organını kavradı ve kendini sert bir şekilde onun içine itti. Katherine onun elini sıkıca kavradı ve parmaklarını kendi içine itti. Tırnakları Liam'ın tenine batıyor, onun altında kıvranıyor, kendini onun bedenine doğru itiyordu. Liam son bir kez daha ve sertçe daha derine gitti. Patlarcasına boşalmaya başladığında Katherine'in ismini haykırdı. Yalnızca bir kez değil, defalarca.

Ve kasılmalar nihayet sona erdiğinde, kendini yatağın kenarında ayakta durmuş, yüzükoyun yatan Katherine'e bakarken buldu. Liam, onun kızarmış ve üzerinde izler oluşmuş kalçalarını kavrayan ellerine baktı, bacaklarının arasındaki kanı gördü ve ne yaptığına inanamayarak öylece bakakaldı.

Katherine onun içinden çıktığını hissetti. Hâlâ nefes alamıyordu ve gözlerini sımsıkı kapadı. Zihni çaresizce, geri dön, diyordu. Liam-geri dön!

Fakat Liam ondan uzaklaştı. Katherine onun tepesinde durmuş kendisine baktığını hissediyordu. Düzensiz soluklarını düzeltebilme umuduyla nefes aldı ve yatak örtüsünü sıkıca kavrayarak bedenindeki kor ateşi kontrol altına almaya çalıştı. Fakat rahatlayamadığı için bedeni zonkluyordu. Belki kımıldamaz, bu şekilde hazır ve ıslak bir halde beklerse Liam geri döner, içine yeniden girerdi.

Ama yapmadı.

Katherine yutkunurken ağzı kupkuruydu. Çok çabuk olmuştu. Liam'ın kocaman organının ateşli bir şekilde içine girmesi, Katherine'in patlaması, Liam'm patlaması... Onu yeniden hissetmeye ihtiyacı vardı. Bir veya iki kez değil, hiç durmadan, derinlere kadar girmesini istiyordu... ah, Tanrım, onu çok istiyordu.

Katherine boğuk bir sesle inledi. Yan dönüp top gibi kıvrıldı ve sonunda Liam'a baktı.

Ne kadar da muhteşem görünüyordu. Tamamen giyinikti, şekilli çenesini sıkmıştı, gri gözleri vahşice bakıyor, sarı saçları nemli ve dağınıktı ve onu ilk kez görüyormuş gibi Katherine'e bakıyordu. Katherine doğrulup oturdu. Bir yastık çekip çıplaklığının üzerine bastırdı. Liam'ın gri gözlerine baktı.

"Canını yaktım mı?" diye sordu, sert bir sesle.

Katherine bir an neden bu kadar saçma bir soru sorduğunu anlayamadı. Az önce zevkten ağlıyordu. Liam içindeyken böylesine güzel bir his vereceğini hayal bile etmemişti.

"Canını yaktım mı?" diye tekrarladı Liam. Sağ şakağı görünür şekilde atıyordu.

Katherine bu kez anlamıştı. Nabzı sonunda yavaşlamaya başladı. Fakat bacaklarının arasındaki sızı dinmemişti çünkü yalnızca onun gözlerine bakmak bile durumu kötüleştiriyordu. Yastığa sıkıca sarılıp nefes aldı ve her şeyin bittiğini anladı. Sonunda olmuştu. Liam onun bekâretini almıştı ve nedense bu onu rahatlattı. Uzun zamandır içten içe bu anı beklemiyor muydu?

Katherine kımıldamıyor, konuşmuyordu. Nabzı hızlandı. Bekâretini kaybettiğine aldırmıyordu fakat... o sahip olduğu son değerli şeydi.

Üstelik John Hawke'la evliydi.

Katherine donup kaldı. Kısa bir süre önce John'un yanında durmuş, evlilik yemini etmişti. Fakat şimdi bir korsanın yatağında çırılçıplak oturuyor, bedeni başka bir adam için dizginlenemeyen bir arzuyla tutuşuyordu.

Şimdi zihninde, yüzünde öfkeli bir ifadeyle ilk gecelerinde yatacakları yatağa zincirlenen John'u canlandırabiliyordu.

İçine, midesini bulandıran bir hüzün çökmeye ve Katherine'i adeta boğmaya başladı. Hafifçe kımıldayarak yatak örtüsüne baktı. Oradaki kana, kendi kanma baktı.

Bekâretini kaybetmişti. Başka bir adamın karısıydı fakat Liam onun bekâretini almıştı. Ve bunu ona kendi isteğiyle vermişti. Üzerine, bir kez daha onun olmak istemişti.

"Katherine?" dedi Liam.

Öfkeli bakışları aniden Liam'a döndü. İnanılmaz bir şey yapmıştı. "Benden uzak dur!" diye bağırdı.

Liam irkildi. "Canını yakmak istemedim, Katherine."

Katherine yatağın üzerinde gerileyerek ondan uzaklaştı. Sonunda sırtını duvara yasladı ve yastığa sıkıca sarılmaya devam etti. "Ah, Tanrım! Benden uzak dur!"

"Üzgünüm," dedi Liam, acı dolu bir sesle. "Öyle olsun istemedim... Kontrolümü kaybettim... Üzgünüm."

Katherine onu duymadı. Zihni uyuşmuştu. Fakat nihai gerçeği anlamayı başardı. Bekâretinden çok daha fazlasını kaybetmişti. Tüm hayallerini kaybetmişti.

21. BÖLÜM

Whitehall

Kraliçe Elizabeth bembeyaz kesildi.

John Hawke öfkeden köpürmüş bir vaziyette ve kınında duran kılıcının sapını kavramış halde karşısında duruyordu. Kırmızı üniforması üzerinde olmasına rağmen nedense dağınık görünüyordu. "Size yalvarıyorum, Majesteleri, gelinimi geri almama yardım edin," dedi.

Elizabeth tahtından yavaşça kalktı. Şaşkın bakışları Cecil'inkilerle buluştu. "Bu hikâyeye inanamıyorum."

Cecil, Hawke'un yanma gitti ve elini adamın titreyen omzuna koydu. "Öfken seni yoldan çıkarabilir."

Hawke'un yüzünde tehditkâr bir gülümseme belirdi. "Yanılıyorsunuz, Lordum. Öfkem beni tam da gitmek istediğim yere götürecek ve o iğrenç korsanı bulduğumda onu öldürmeme yardımcı olacak."

Elizabeth iki adama da arkasını dönerken nabzı kulaklarında çınlıyordu. Kıskançlık onu bitiriyordu. Onları ayıracağını düşünmüştü. Fakat şu an bile altın renkli korsam ona ve emirlerine karşı gelerek tüm enerjisini o İrlandalı kıza harcıyordu.

Asılmak onun için fazla iyi bir son olurdu.

Öfkeden titreyerek Cecil'e döndü. "Bu küstahlığını açıklamak için derhal bana getirilmesini emrediyorum!"

"Onu size zevkle getiririm," dedi Hawke.

Elizabeth biraz kendine geldi. Cecil'e baktı. "O'Neill ihanete bulaştı mı? Yoksa yalnızca hayvani arzularıyla mı hareket ediyor?" En kötüsünden korktuğu için nefesi kesildi.

"Bunu söylemek için çok erken," dedi Cecil, sakince.

Sonra Elizabeth kızı düşündü. Öfkesi ikiye, üçe katlandı. "Onu baştan çıkardı, tıpkı Robin ve Tom'a yaptığı gibi," dedi, tükürürcesine. "Onu sarayıma alarak hak ettiğinden fazlasını verirken ne düşünüyordum ki? Bu Liam'ın olduğu kadar kızın da suçu! Belki de bu ihaneti birlikte planladılar!"

"Majesteleri," diye araya girdi Hawke, "Katherine kaçırılma olayında hiç istekli görünmüyordu. Ben oradaydım ve onun her hareketini gördüm. Korsanın yaptıkları onu çılgına çevirmişti, hayır hatta şoka girmişti."

Cecil de araya girdi. Yumuşak bir sesle konuştu. "Belki de kıza fazla ağır bir suçlamada buluyorsunuzdur, Majesteleri. Yine de kız masum bir kurban gibi görünüyor ve zorlu korsanın piyonu olması da muhtemeldir."

"Sanmıyorum," dedi Elizabeth, sert bir sesle. "Bilmiyorum! Onu neden savunduğunu da bilmiyorum, William. Tabii seni de baştan çıkardıysa bilemem!"

Cecil hiçbir şey söylemedi.

Kraliçe, Hawke'a döndü. "Onu kontrol edebilmen için seninle evlendirdim," diye çıkıştı, şimdi de öfkesini ona yönlendirerek.

Hawke saygıyla başım eğdi.

Elizabeth, Cecil'e döndü. "Şimdi ne olacak!?" diye sordu. "Şimdi ne yapacağız?"

"Yapabileceğimiz hiçbir şey yok," dedi Cecil, sakince.

"Hiçbir şey yok mu?" diye bağırdı Elizabeth.

Hawke ileri atıldı. "Katherine'i mutlaka kuzeydeki adasına götürmüştür, Majesteleri, yalvarırım bana yalnızca üç gemi ve yüz kişilik bir ordu verin ve o adayı onun başına yıkayım. Adayı ve o adamı yok edeyim."

Elizabeth buna razı olmaya hazırdı. Bunu çok istiyordu. Fakat içinden gelen bir uyarı onu durdurdu. Yoksa onu durduran, o ahlaksız serseriye duyduğu ilgi miydi? Çünkü o güzel Liam O'Neill'ı Hawke'un kılıcıyla parçalanmış bir halde hayal ettiğinde tereddüt etti. Sonra mantığı ona Hawke'un Liam'ı yenemeyeceğini söyledi. Teke tek de olsa, tam anlamıyla

bir savaş da olsa onu yenemezdi. İçi yeniden öfkeyle doldu. Hawke'un onu yakalayabileceğinden bile emin değildi.

Fakat hiç kimse intikam duygusuyla yanan bir adamdan daha güçlü olamazdı. Eğer o lanet korsanı yakalayacak biri varsa, o da John Hawke'tu. "Adanın tamamen korunaklı olduğu söylenmiyor muydu?" diye sordu sert bir şekilde.

Cecil başıyla onayladı. "Verilen bilgiler o yöndeydi."

Hawke çıkıştı, "Hiçbir yer ve hiç kimse tamamen korunaklı değildir."

Cecil elini Hawke'un geniş sırtına koydu. "Bir kadın için öfkeyle o kaleyi basmak mantıksız, John. Büyük bir can ve mal kaybı olmadan o kaleyi alamayız."

Hawke çok şaşırdı. "Tanrım!" diye bağırdı. "O pislik şu sırada bile onu kullanıyor, onun canım yakıyor!"

Elizabeth arkasını döndü ve Katherine hakkında edindiği bilgileri düşündü. O'Neill'm kollarında görüldüğü birkaç seferin hepsinde de fazlasıyla istekliydi. Elizabeth şu anda onu Liam'la birlikte, tırnaklarını onun sırtına geçirmiş, ıslak, arzulu öpücüklerini ve Liam'ı tamamen ve zevkle kabul ederken hayal edebiliyordu.

"Üzgünüm," dedi Cecil, Hawke'a.

Hawke, kraliçesini ikna etmek için hızlı davrandı. Dizinin üzerine çöktü. "Majesteleri, bu iyiliği yapmanız için size yalvarıyorum. Onun peşine düşmeliyim! Katherine'in serbest kalmasına yardım etmemi istemiyorsanız da size o hain Liam O'Neill'm başını getireceğimi düşünün!"

Elizabeth adamın ateş saçan gözlerine baktı. "Ben de üzgünüm, John," dedi, yumuşak bir sesle. "Fakat Lord Burghley haklı. O serserinin başını ne kadar çok istesem de bir kadın uğruna adamlarımı ve gemilerimi heba edemem." Daha önemli meseleler için ayrılan parayı kullanmadığı takdirde, böylesine bir tehlike için harcayacağı parası olmadığını eklemedi.

Hawke yüzünde şaşkınlık ve öfke karışımı bir ifadeyle ayağa kalktı. Başka hiçbir şey söylemeden ve gitmek için izin istemeden döndü ve hızla odadan çıktı. Elizabeth içini çekerek arkasından baktı. Sonra Liam O'Neill'a lanet okudu. Ve sonunda Cecil'e döndüğünde gözlerine yaşlar dolmuştu. "Bunu bana nasıl yapar?"

Cecil, Kraliçe'nin elini tuttu. "Sevgili Elizabeth, korsan size sahip olamayacağını biliyor. O bir erkek. Erkekler arzularını bir şekilde gidermek zorundadırlar ve siz de bunu çok iyi biliyorsunuz. O size hayran, Bess."

"Hıh!" dedi Elizabeth fakat Cecil'in haklı olması için dua etti. "Sence şimdi ne yapacak?" Bu soru acı vermişti. "Onunla evlenmeye çalışacak mı?"

Cecil ona dikkatle baktı. "Ne yazık ki Papa, Katherine'in Hawke'la evliliğini tanımayacak çünkü Katolik inancına uygun değil fakat O'Neill'ın onunla evlenmesi Katolik inancına daha uygun olacaktır."

Elizabeth yumruklarını sıksa da beti benzi atmıştı. "Ve tabii ki Papa onları kendi elleriyle evlendirecektir," diye bağırdı, "sırf bana karşı gelmek için!"

Cecil, "En azından onlara onay verecektir," diyerek Kraliçe'yi onayladı. Kraliçe bir sene önce aforoz edilmişti; bu Papa'nın İskoçya'daki Katolik gruplaşmayı desteklediğinin göstergesiydi. "Fakat Liam koyu bir Protestandır."

"Babası Katolikti. O serseri kendi çıkarı için dinini kolayca değiştirebilir." Elizabeth gözlerini iri iri açıp ileri geri yürümeye başladı. "Onunla evlenirse, Ah Tanrım, bu onun FitzGerald'la komplo düzenlediğini kanıtlar; ihtiyacımız olan tek kanıt bu." Cecil'in karşısında durdu. "Liam onunla evlense bile Hawke'un ondan boşanmasına izin vermeyeceğim!"

William başını kaldırdı.

"O zaman ne yapacağız?" diye sordu Kraliçe.

"Bekleyeceğiz," dedi Cecil. "Bekleyip göreceğiz." Fakat Cecil neyi beklememesi gerektiğini biliyordu. O'Neill'ın bu kadar hızlı hareket edip amacını çabucak belli etmeyecek kadar zeki olduğunu biliyordu. Fakat Cecil ne *beklediğini* bilmiyordu.

Hawke sarayda yürürken üzerine dönen bakışlara aldırmadı. Kimileri ona acıyarak, kimileriyse küçümseyen ifadelerle bakıyordu. Gittikçe artan etkisini ve gücünü kıskanan birkaç kişi ona açıkça güldüler. Hawke onlara da aldırış etmedi aksi takdirde birini kılıçtan geçirmesi gerekecekti, o kadar öfkeliydi. O zaman da Kraliçe *onu* Kule'ye hapsederdi.

"Sör John?"

Hawke tereddüt etti. Kalbi tekledi. Adımları istemese de yavaşladı.

"Sör John?" diye seslendi kız bir kez daha.

John gerilerek leydi Juliet'in minyon bedenine doğru döndü. Onu görünce kendi kederini ve öfkesini unuttu. Juliet ağlıyordu. O güzel yüzü ağlamaktan ıslanmış, gözleri ve burnu kızarmıştı. "Leydi Stratheclyde," dedi, hızla reverans yaparak.

Burnuna gösterişli bir mendil bastırdıktan sonra sözcükler dudaklarından aceleyle döküldü. "Sadece üzgün olduğumu bilmenizi istedim, çok üzgünüm."

John hâlâ ona bakıyordu.

"Ve... Katherine için çok endişeleniyorum!" Yanaklarından yaşlar döküldü.

Hawke, içinde ona dokunmayı ve sarılmayı istemesine neden olan garip bir merhamet hissetti fakat bu hisse aldırış etmedi. "Endişelenmeniz çok ince bir davranış," dedi, oldukça sert bir şekilde.

"Şimdi ne olacak?"

Hawke ona baktı fakat gördüğü kişi Juliet değil, Liam O'Neill'ın kollarındaki güzel geliniydi. Ve zihninde ne zaman onların birlikte, sarmaş dolaş oldukları görüntüler belirse gördüğü şeyin tecavüz olmadığını fark ediyordu. Tanrım! O'Neill ün salmış, yakışıklı bir serseriydi. Shane O'Neill'ın oğlu olmasına karşın Hawke onun tecavüzcü olmadığını biliyordu. Titredi. Bunları düşündüğü sırada bile onların yatakta olduklarından şüphesi yoktu. Peki, Katherine ona karşı koyuyor muydu? Bunu asla bilemezdi. Katherine'in ona karşı koyma konusunda başarılı olma ihtimali her zaman vardı.

"Lordum?" dedi Juliet, çekinerek.

Hawke hızla Juliet'e döndü. Az önce ağlamasına rağmen elinde olmadan kızın ne kadar güzel olduğunu fark etti. "Şimdi hiçbir şey olmayacak," dedi, açık açık. "Majesteleri bana ordu ve gemi vermeyi reddetti. Onun yardımı olmadan o adamın yaşadığı lanet adaya saldıracak gücüm yok."

Juliet şaşkınlıkla nefesini tuttu.

Hawke bir kez daha hafifçe başını eğdi. "İlginiz için teşekkür ederim," dedi arkasını dönerek. Fakat Juliet eline dokununarak onu durdurdu. Hawke yavaşça ona döndü.

"Eğer iyi hissetmenizi sağlayacaksa," dedi Hawke'un bilmediği bir nedenle kızararak, "O'Neill'ın ona zarar vermeyeceğinden eminim. O bir korsan olabilir fakat aynı zamanda bir beyefendi. Babası hakkında söylenenleri duydum. O'Neill öyle bir adam değil. Kesinlikle değil."

Hawke'un ifadesi değişmedi. "Ona zarar vermeyecekse neden bu kadar endişelisiniz?"

Juliet biraz daha kızardı, Hawke'un gözlerine bakamadı. Cevap da veremedi.

Hawke'un içini bir keder kapladı. Juliet, Katherine'in arkadaşıydı. Ne saklıyordu? Hawke'un bunu tahmin etmesi için kâhin olmasına gerek yoktu. Çünkü O'Neill ve Katherine hakkmdaki söylentileri o da duymuştu. Belki de Katherine, Juliet'e Liam'la ve ikisiyle ilgili bir şeyler anlatmıştı. Hayır, O'Neill ona zarar vermezdi. Hawke sonunda çaresizliğine yenik düştü. Katherine ona sadık kalmaya çalışsa bile, O'Neill kızın kalbini kazanana kadar ona kur yapacaktı.

Katherine kapının sertçe vurulmasıyla uyandı. Yatağın içinde otururken sersem gibiydi çünkü ancak vakit gece yarısını bir hayli geçtikten sonra uyuyabilmişti. Düşünceleri netleştikten sonra tek başına uyuduğu yatağa baktı. Korsan gemisindeki ikinci gecesini geçirmiş fakat gemiye ilk bindiklerinde Liam'la o tutku dolu birlikteliklerinden sonra onu hiç görmemişti.

Yatağın kenarından bacaklarını sarkıttı ve çıkarmadan uyuduğu kıyafetlerini düzeltti. Sonunda Liam'ın kamarasındaki sandıklardan birinde bulduğu bir elbiseyi giymek zorunda kalmıştı ve bu elbisenin Liam'ın sevgililerinden birine ait olduğu açıktı. Üzerinde yaprak şekli olan ve cam incilerle bezeli altın renkli bir ipek elbise giymişti. Katherine aynanın önünden geçerken kendine baktı. Yorgun görünmüyor olması bir mucizeydi. Saçları dağınık olmasına, başında şapkası olmamasına karşın aslında oldukça şık ve güzel görünüyordu.

Katherine gelen kişinin Liam olmadığını çok iyi bilerek kapıyı açtı çünkü Liam kapıyı çalma zahmetine girmezdi. Miço Guy onu selamladı. "Kaptan güverteye çıkabileceğinizi söylüyor, Leydim."

Katherine omzunun üzerinden pencereye döndü ve karanlık okyanusu yalayan şafağın ilk ışığını gördü. "Şafak daha yeni söküyor," dedi.

"Evet, fakat Earic Adası'na geliyoruz," dedi Guy sadece. "Yukarı gelecek misiniz?"

Katherine, Guy'a baktı. "Earic Adası mı?"

"Burası kaptanın evidir."

Katherine bunu zaten tahmin etmişti, yine de tahminlerinin doğrulanmış olması onu üzdü. Çocuğun arkasından odadan çıkarken Liam'ın neden Earic Adası isimli bir yerde yaşadığını düşündü. Bu ismi onun bulmadığı kesindi. Çünkü "Earic" sözcüğü Galcede kan parası anlamına geliyordu. Bir katilin, öldürdüğü kişinin ailesine ödediği paraydı. Kan parası çok eskilerde uygulanan, cinayeti mazur göstererek yasallaştıran bir gelenekti.

Serin bir sabahtı ve Katherine'in pelerini yoktu. Hafifçe titreyerek güvertede durdu. Liam'ı hemen gördü; geminin ön kısmında durmuş, doğmakta olan kan kırmızısı güneşe bakıyordu. Üzerinde pelerini yoktu; yalnızca keten gömleği, pantolonu ve üst bacaklarına kadar uzanan çizmeleri vardı. Ilık, parlak güneş ışığı onu aydınlatıyordu. Turuncu ışık, saçlarını parlak bir altın sarısına çevirmişti. Muhteşem görünüyordu. Katherine'in nefesi kesildi.

İçinde hızla kabaran arzuyu görmezden gelmek istedi.

Perişan ve çaresiz bir şekilde gözlerini ondan ayırdı. Liam o ilk gece kamarayı ve Katherine'i terk ettiğinden beri Katherine onu, vücudunu ve dokunuşlarını düşünmekten başka bir şey yapamamıştı. Düşünceleri arsızcaydı; kendisi de arsız biriydi.

Oysa Liam onu, Katherine'in Liam'ı istediği kadar istemiyordu. Yoksa dün gece hatta gün içinde daha erken bir saatte ona gelirdi.

Katherine bir anlığına gözlerini kapadı ve içi daha derin bir umutsuzlukla doldu. Nefret ettiği, hiçbir zaman saygı duyamayacağı, yaşamak için öldürmeyi ve hırsızlık yapmayı seçen bu adama duyduğu arzunun boyutunu tamamen kabullenmekten başka çaresi yoktu. Ona karşı koyamamış, daha da kötüsü onu tutkulu bir şekilde istemişti. Şimdiyse onun tutsağıydı. Canı istediğikçe onu kullanacak ve Katherine başka bir adamla evli olmasına rağmen bundan zevk alacaktı. Canı ne zaman

ve nasıl isterse onu kullanacaktı ve Katherine'in isyanı bir rol, bir taklit olacaktı. Ta ki ondan sıkılana ve onu serbest bırakana kadar.

Fakat sonra, tabii ki Katherine'in gidecek hiçbir yeri olmayacaktı. Hiçbir erkek bir korsanın fahişesini istemezdi. Hawke ondan boşanacaktı. Bir daha evlenemeyecekti. Ne evlilik, ne çocuk yapabilecekti. Katherine Southwark'ta babasının hapis tutulduğu yere gidebileceğini düşündü. Yoksa babası da mı onu reddedecekti?

Katherine, Liam'ın bir zamanlar ondan karısı olması istediğini düşünerek dudağını ısırdı. Fakat nasıl olduysa şimdi onun fahişesi, oyuncağı olmuştu.

"Yaşadığım yer burası," dedi Liam, onun arkasından.

Katherine yaklaştığını duymadığı için irkildi. Kendini onun karanlık, delici gri gözlerine bakarken buldu. Güçlükle gözlerini ayırmadan önce çenesinde uzamaya başlayan sakallarını ve keskin hatlı ağzını fark etti.

Katherine, onun kendisine ne kadar yakın durduğunun, biraz kımıldasa eteğinin onun bacaklarına dokunacağının farkında olduğundan, titremesini engellemek için ellerini birbirine kenetledi. "Earic Adası. Guy söyledi." Ona bakmamaya çalışıyordu fakat düzenli nefes almakta zorlanıyordu. Bir gece önce yaşadıkları gözlerinin önünden gitmiyordu. "Umarım adanın ismini sen bulmamışsmdır."

"Ben buldum."

Katherine şaşkınlıkla ona baktı. "Neden?"

Liam omuz silkti. "Açık değil mi? Hayatımı kan dökerek kazanıyorum fakat şimdiye kadar kimseye bir kuruş kan parası ödemedim."

Katherine soluklandı. Liam'ın gözlerinde bir hüzün gördü fakat bu elbette şafak ışıklarının neden olduğu gölgelerin bir oyunu, bir göz yanılsamasıydı. Kan kırmızısı güneşe döndü ve ışık gözlerini adeta kör etti. Adayı görebilmek için gözlerini kıstı.

Hayal kırıklığına uğradı. Ada, tüyler ürpertici turuncu ışığın aydınlattığı ve sabah pusunun gölgelediği yüksek kayalardan ibaretti. Bir korsan inini andırıyordu. Üzerinde yaşanamayacak bir yere benziyordu. Katherine bunu söylemek üzereyken adanın yan tarafındaki yüksek tepenin üzerinde bulunan eski, taş kaleyi gördü. "Orada çimenler büyüyor mu? Ağaçlar var mı?"

"Güney uçta av hayvanlarıyla dolu bir orman var." Sonra ekledi, "Fakat avlanmak yasak."

Katherine aniden başını çevirince göz göze geldiler.

"Hayvanların telef olmasına izin veremem. Adanın tüm erzağı Belfast'tan gemiyle getiriliyor."

"Neden burada yaşıyorsun?" diye sordu Katherine. "Bu kadar ıssız bir yerde?"

Liam ona bakmadı. "Nerede yaşamamı isterdin?"

Katherine bir an için onun kim olduğunu, ne olduğunu unutmuştu. Söylenecek başka bir şey yoktu ve Katherine turuncu güneşe, duman misali süzülen sisin ve soğuk, gri denizin içinden yükselen taş adaya döndü.

Katherine büyük salonun girişinde durdu. Liam, kâhyayla konuştu ve Katherine salonun diğer ucunda, mutfağa çıktığı anlaşılan girişin önünde dolaşan erkek ve kadın hizmetçileri gördü. Salon soğuk, karanlık ve kesinlikle çok eskiydi. Gemiden inmeden önce kendisine bir pelerin verilmişti ve Katherine pelerinine iyice sarınarak etrafına bakındı.

Buraya gelmeden önce ne beklediğini bilmiyordu fakat böylesine rutubetli ve kasvetli bir yer beklememişti. Burası gibi ortaçağdan kalma bir kale olan Askeaton'da büyümesine rağmen orası lüks bir şekilde döşenmiş, parlak ve iç açıcı bir yerdi. Katherine buranın neden Liam'in evi olduğunu anlayamadı. Gemideki kamarasında, duvardaki ahşap döşemelerden gümüş kaplı klozete kadar her türlü lüks ve konfor vardı fakat bu, bu devasa salon neredeyse boştu.

Bir uşak büyük şöminedeki ateşe odun attı. Katherine şöminenin yanına gitti. Odada eski, tek ayaklı masaya ek olarak oturacak yerler, iki sandalye ve pürüzlü, eski bir büfeden başka mobilya yoktu; yalnızca rengi solmuş bir kilim vardı. Kale bir adanın tepesinde olduğundan rüzgâr ısrarla uğulduyordu. Katherine içerideki cereyanı hissedebiliyordu. Tüm kışı burada geçiren insanlar olduğunu hayal edemiyordu. Buraya hiç yaz gelip gelmediğini, güneşin parlayıp parlamadığını merak etti.

Liam'in gelip arkasında durduğunun farkındaydı. "Sana yukarıdaki odamızı göstereyim."

Katherine'in zihni "odamız" sözcüğüne karşı çıktı. "İstediğini aldın. Neden artık beni serbest bırakıp bu işi bitirmiyorsun?"

Liam kızın gözlerine ve titreyen dudaklarına baktı. "Senden istediğimi kesinlikle almış değilim, Katherine." Hızla dönüp uzaklaştı.

Katherine'in sırtından aşağıya bir ürperti yayıldı. Sonunda perişan bir halde hem isteksizce hem de merakla Liam'ın peşine takıldı. Son sözlerinin ne anlama geldiğini çözememişti. Zaten bekâretini almıştı. Daha ne istiyordu ki?

İster istemez aklına, birlikte paylaşacakları tutkulu ve ateşli geceler geldi.

Üçüncü katta yalnızca iki oda vardı. Kale inşa edildikten sonraki yüzyıllarda hiçbir ekleme yapılmadığı açıktı. Liam, meşe ağacından yapılmış muazzam ve pürüzlü bir kapıyı açtı ve yatak odasına girdi. Katherine'in karşısına üzeri kürklerle kaplı, direkleri ve tentesi olmayan, büyük fakat sade bir yatak çıktı. Hayvan derileri pencereleri örtüyordu ve oda kapkaranlıktı. Liam bir mum yaktı. Katherine'in sıkıntısı biraz daha arttı. Gemideki kamarasında en azından yirmi muhteşem kilim vardı ve Katherine hasır kilimlere alışkın olmasına rağmen son iki gündür ayaklarının altında yünlü halıları hissetmeye alışmıştı. Neden burada tek bir kilim bile yoktu? Neden masa veya sandalye yoktu? Odanın içinde, yatağın ayakucunda duran bir sandıktan ve koskocaman bir şömineden başka hiçbir şey yoktu. Gemideki kamarasından anladığı kadarıyla Liam okumayı seviyordu fakat odada tek bir kitap bile göremedi.

"Gemini tercih ederim," dedi Katherine. Nedense bu oda, bu kale onu öfkelendiriyordu.

Liam ona baktı ve mumu bir kenara bıraktı. "Ben de." Şömineye doğru yürüdü ve ateşi tutuşturdu. Sonra yanan dalları kalın, kuru odunların altına itti. Becerikli elleri sayesinde ateş hemen harlanıverdi.

Katherine, Liam'ın geniş sırtına bakıyordu. Gömleği en kaliteli ketenden yapılmıştı ve Liam hareket ederken, Katherine gömleğinin altından belli olan her bir kası görebiliyordu. Liam çömelince, Katherine'in bakışları aşağıya, güçlü kalçasına kaydı. Sonra aniden başını çevirdi. "Benden ne zaman sıkılacaksın?" Sesi kendi kulaklarına bile yabancı gelmişti.

"Senden asla sıkılmayacağım, Katherine."

Katherine şaşkınlıkla nefesini tutarak hızla ona döndü. Gözlerini iri iri açmıştı; Liam ise sert, parlak gözlerini kaçırmadan ona bakıyordu. Yüzündeki kaslar gergindi ve odanın içinde, ikisinin arasında adeta bir girdap yaratıyordu. Bu nasıl bir ifadeydi böyle?

Liam, Katherine'in bir anlam çıkarmaya korktuğu delici ve kararlı bir bakış daha attıktan sonra odadan hızla çıktı. Katherine fena halde yalnız kaldığını anlayıncaya kadar onun ardından baktı ve sağlam, meşe kapı Liam'ın arkasından kapandı.

Katherine bitkin bir şekilde yatağa oturdu. Titriyordu. Liam elbette ciddi değildi. Fakat Katherine onun gözlerini, ifadesini, duruşunu hatırlayarak söylediği her sözcükte samimi olduğunu düşündü.

Zihninde John Hawke'un öfkeli görüntüsü belirdi.

Keşke kaçabilseydi. Kaçmalıydı.

Katherine kalenin aşağısında, limanın yanındaki ufak kasabayı görmüştü. Liam adamlarının, eşleri ve aileleriyle orada yaşadığını söylemişti. Katherine'in gördüğü kadarıyla, bu kasabanın herhangi bir kasabadan pek farkı yoktu. Evler taştan, çatıları sazdan yapılmıştı ve bahçelerine parlak renkli, canlı çiçekler ekilmişti hatta Katherine, ahşap bir çite tırmanan kırmızı İngiliz gülleri bile görmüştü. Hatta tepesinde altın renkli bir haç bulunan bir kilise kulesi bile vardı. Bu adamların Tanrı'yla pek işlerinin olmadığı düşünülürse, bu manzara oldukça tuhaf ve şaşırtıcıydı.

Katherine kuruyan dudaklarını yaladı ve kasabaya tek başına gitmeye cesaret edip edemeyeceğini düşündü. Oldukça masum görünen miskin kasabayı ve Liam'ın adamlarını düşündü. Son iki gündür ve Liam'ın onu kışın ilk kaçırdığındaki birkaç gün, *Deniz Hançeri*'nde korsanların arasında yaşamıştı. Onun gemisinde geçirdiği süre boyunca tek bir ahlaksız veya saygısız davranışla karşılaştığını hatırlamıyordu. Hatta tam tersi, Liam büyük bir saygı görüyor, adamları hiç tereddüt veya itiraz etmeden onun emirlerini yerine getirmek için koşturuyorlardı. Hatta Katherine ne kamçı görmüş ne de sesini duymuştu. Böylesine azılı bir kalabalığı dize getirmeyi nasıl beceriyordu?

Katherine buna cevap bulamıyordu. Şimdi cevabını almak için yanıp tutuştuğu tek bir soru vardı. Kasabaya giderse, kaçmasına yardım ede-

cek ve ona suç ortaklığı yapacak bir yandaş bulabilir veya satın alabilir miydi? İçini bir heyecan kapladı.

"Ne düşünüyorsun, Katherine? Hawke'u mu özlüyorsun?"

Katherine aniden ayağa kalktı. "Gizlice beni izleyip duruyorsun!"

Liam'm yüzünde bir an alaycı bir dülümseme belirdi. "Hayır. Kendi evimde gizli saklı dolaşmam. Asıl senin dikkatin fazlasıyla dağınık."

Katherine, Liam'm elinde küçük bir sandık tuttuğunu fark etti. Leydilerin mücevherlerini ve eldivenlerini koyduğu sandıklara benziyordu. Merakını gizleyemedi ve bakışlarını Liam'm yüzüne çevirdi.

Liam tereddüt eder gibi oldu. Sonra kararını vermiş gibi çabucak onun yanına geldi, oturdu ve sandığı Katherine'in eline tutuşturdu. "Bu senin için."

Katherine hem kutuyu kabul etmek istemiyor hem de fena halde içine bakmak istiyordu. Karışan kafasını toparlamaya çalıştı. "Bu nedir?"

"Bir hediye."

Gururu, kadınsı merakını bastırınca Katherine sandığı yeniden onun eline tutuşturdu. "İstemiyorum."

Liam çenesini sıktı. "Neden?"

"Ben hediyelerinle satın alabileceğin açgözlü bir fahişe değilim."

Liam'ın burun delikleri açıldı. "Hiç de hoş olmayan bu sözcüğü kullanıp duran sensin, ben değilim."

Katherine ayağa kalktı ve ellerini beline koydu. "Hangi kelimeyi kullandığımın bir önemi yok, gerçek gerçektir. Beni fahişen yaptın ve kullanılmamın karşılığı olarak bir şeyler almayı reddediyorum."

Liam da ayağa kalktı. "Benimle yattığın için sana bir bedel ödemeye çalışmıyordum, Katherine."

"O halde bekâretimi almış olmanı telafi etmeye çalışıyorsun." Kızgın olduğu kadar da üzgündü ve gözyaşlarına engel olmak için gözlerini kırpıştırdı. İstediğini söyleyebilirdi fakat gerçekler ortadaydı. Yatağını ısıttığı saatlerin bedelini ödemeye çalışıyordu. Kendini çok basit ve ucuz hissetti.

"Hayır." Liam başını sertçe iki yana salladı. "Sana güzel şeyler vermek istiyorum, Katherine. Seninle paylaşabileceğim bir servetim var. Seninle paylaşmak istiyorum. Neden geri çeviriyorsun?"

"Beni satın alamazsın. Ve bunu yapmaya çalışıyorsun!" diye suçladı.

Liam birden kızın çenesini tuttu ve hareket etmesini engelleyerek onu kendisine bakmaya zorladı. "Neden vicdanımı rahatlatmama izin vermiyorsun?" dedi yüksek sesle.

Katherine geri çekilmeye çalıştı ve bunu başarmasının tek nedeni Liam'ın gitmesine izin vermesi oldu. "Senin vicdanın yok. Olsaydı, masum adamları öldürmez ve masum kadınları kaçırmazdın."

"Ne kadar haklısın." Liam göz açıp kapayıncaya kadar onu kendine çekti.

"Bir daha senin fahişeliğini yapmayacağım," diye bağırdı ve o anda bunu içten bir şekilde söylemişti. Onu zorla tuttuğu için çok öfkeliydi ama bedeni bu kadar istekli ve ateşli olduğu için en çok kendine öfkeleniyordu. Bu durum daha ileri gitmeden kendini kontrol etmesi gerekiyordu.

Liam, "Sen benim fahişeliğimi yapmadın," dedi dudaklarını onunkilere yaklaştırıp gri gözlerinden ateşler saçarak. "Hiçbir zaman da yapmayacaksın." Katherine'in ensesindeki bir tutam saçı tutup kızın başını geriye doğru çekti. "Senden, bedenini kullanmaktan çok daha fazlasını istiyorum, Katherine."

Ve Katherine gerilerek onunla kavga etmeye hazırlandı.

22. BÖLÜM

Katherine tırnaklarını Liam'm omuzlarına geçirerek onu itmeye çalıştı. Liam ise kızın ensesindeki saçları başına yakın bir yerden, bir halat gibi sıktığından Katherine yüzünü başka tarafa çeviremiyordu. Liam'ın dudakları talepkârdı. Katherine bedeninde patlayan ve bir ateş gibi yanan heyecana rağmen dudaklarını aralamadı. Liam'm kendi cinsel organına bastırdığı erkekliğinin ne kadar sıcak, sert ve büyük olduğunu fena halde hissediyordu.

Katherine boyun eğmediği için Liam kızın başını bir kez daha hızla geriye çekti ve onu iterek duvara yasladı. Hareket edemeyen Katherine içindeki karşı koyma isteğinin gittikçe azaldığını hissetti. Nedense dudaklarını kapalı tuttu. Liam sonunda kızın dudaklarının kenarını kendisininkilerin arasına aldı, başını biraz daha eğdi ve elbisesinin üst kısmını parçalarcasma açtı. Göğsünün ucunu dudaklarının arasına alınca Katherine inledi. Artık onu uzaklaştırmaya çalışmıyordu.

Liam dudaklarını kızın göğsünden çekmeden gülerken sesi zafer kazanmış ve heyecanlı birininki gibi boğuk ve çatallıydı. Liam dişlerini becerikli bir şekilde kullanarak Katherine'in göğsünün ucunu çekiyor ve emiyordu: Katherine ise nefesini tutup ona sıkıca sarıldı. Liam kızın omuzlarına bastırıp onu yere doğru ittiğinde Katherine karşı koymadı. Hatta dudaklarının arasından onun ismini kaçırdı.

Elbisesinin üst kısmı yırtılmış, beline kadar inmişti. Liam eteğini yukarıya sıyırdı ve paçalı külodunu iki eliyle çekerek parçaladı. Katherine bu bekleyişe bir dakika daha sabredemezdi. Ellerini pantolonunun

üzerinde kaydırırken oradaki koskocaman kabartıya dokundu ve minik, sedefli düğmeleri açmaya çalıştı. Liam bir kahkaha daha atarak kızın elini çekti ve devasa organını dışarı çıkardı. Katherine, Liam'm kendisi için sertleşen organını görünce inledi. Kendine hâkim olamadan Liam'ın kadifemsi tenine dokunarak, erkekliğini uzunca bir süre okşadı.

"Artık oyun yok," dedi Liam, sert bir sesle. "Beni anladın mı, Katherine?"

Katherine ona boyun eğerek inledi.

Liam erkekliğinin tamamını onun içine itti. Katherine, Liam içine ne kadar vahşice girdiyse o kadar kıvrandı. Liam içine girdikçe iniltileri tek bir ses oldu ve nefesleri birbirine karıştı. Katherine çok çabuk boşaldı.

İyice sersemleyen ve titreyen Katherine, Liam'm sertliğini onun içinden çıkardığını hissedince karşı koydu. Liam boylu boyunca üzerine çıktı, titreyerek ve soluk soluğa Katherine'in kulağını ve boynunu öperek onu susturdu. Katherine inledi ve biraz olsun kendine gelmesine rağmen ona doyamamıştı. "Liam," diye fısıldadı, korsamn sırtını okşayarak. Tırnaklarını kullanarak ne istediğini belli etti.

"Doymak bilmiyorsun," diye mırıldandı Liam, boğuk bir sesle, "ama ben de öyleyim."

Liam yeniden fakat bu kez yavaşça kızın içine girdi. Katherine çok daha fazlasını istediği için huzursuzca kıpırdandı. Fakat Liam, parlayan gümüş renkli gözleriyle ona gülümsemekle yetindi. Kendini o kadar uzun sürede ve yavaş bir şekilde geri çekti ki Katherine'in cam yanıyordu. Liam'a tısladı.

Liam kahkaha attı, başını eğdi, göğsünün ucunu ağzına aldı ve penisinin patlamak üzere olan dolgun başını Katherine'in cinsel organına sürtmeye başladı. Katherine çığlık atarak sıçradı fakat karşı koymak için değil, daha fazlasını istediği için.

"Henüz birbirimizi keşfedecek şansımız olmadı, Kate," diye mırıldandı Liam. Penisini öyle yavaş bir şekilde ileri geri kaydırıyordu ki Katherine ölebileceğini düşündü. Öyle de oldu. Onu sıkıca kavrayarak sarsıldı. Öyle ani boşalmıştı ki ikisi de şaşırdılar.

Liam nefes nefese, ona sarıldı, penisi hâlâ Katherine'nin bacaklarının arasında sert ve patlamaya hazırdı. "Açgözlü sürtük," diye fısıldadı Katherine'in kulağına. "Hâlâ daha fazlasını istediğini hissedebiliyorum."

"Ah, Tanrım," diye inledi Katherine, "istiyorum. Seni içimde istiyorum. Sonuna kadar hissetmek istiyorum."

Liam kibirli bir sesle güldü. "Beni sonuna kadar içine alamazsın, sevgilim."

Katherine'in bakışları tehlikeli, isyankâr, kötücül ve meydan okuyan bir ifadeye büründü. "Öyle mi?"

Liam yaramaz bir ifadeyle gülümsedi. "Öyle." Elleri ile dizlerinin üzerine kalktı. Katherine onun göstermeye çalıştığı şeye baktı. Sonra Liam'ın parlayan, kibirli bakışlarıyla buluştu. Katherine bir yılan gibi gözüpek bir tavırla elini uzatıp onu kavradı. Liam başını geriye attı ve inleyerek penisini kızın avcunun içinde kaydırdı. Boynundaki damarlar kabardı, pazıları şişti ve gerildi. Katherine'in nabzı hızlandı. Şimdi onun gücünü kontrol ediyordu, Liam'ın gücü ona aitti ve Katherine kendini hiç bu kadar muzaffer ve dişi hissetmemişti.

Liam gözlerini açmadan kendini onun avcuna doğru iterken şakakları atıyor, penisi seyiriyordu. Katherine kendi yumuşak kahkahasını duydu. İkisi de bu oyundan gerçek anlamda zevk alabilirlerdi. Fakat Liam onun üstünden kalkıp kendini çabucak onun elinden kurtarınca Katherine'in kahkahası kesilmedi. Liam onu bir kez daha şaşırtarak ve kontrolü eline alarak penisini önce bir göğsünün ucuna ve sonra da diğerine sürttü. Katherine kıpırdamadan yattı ve nefes nefese kalarak, ona yalvarıp yakarmadan sadece izledi. Liam'ın organı şimdi kıpkırmızı, daha büyük ve daha sertti. Katherine, göğüslerinin arasına boşalabileceğini düşündü.

"Bu kadar arsız olmak hoşuna gidiyor mu, Kate?"

Katherine konuşamadığı için başıyla onayladı.

"Benim için göğüslerini tut ve birbirine yaklaştır," diye emretti.

Katherine onun sözünü dinledi.

Liam kendini onun göğüslerinin arasına daha sert ve hızlı bir şekilde itti. Katherine titremeye ve kalçasını oynatmaya başladı. Kasıkları tutuşmuş gibiydi. Ve sonunda, o ana kadar yapmamak için kendini tuttuğu şeyi yaptı ve yalvardı. "Liam, lütfen, ah, Tanrım, lütfen!"

Liam derinden gelen boğuk bir inilitiyle organını kızın bacaklarının arasına, şimdi vücut salgılarıyla ıslanmış ve kayganlaşmış ve arzuyla zonklayan cinsel organının içine itti. Katherine uzun bacaklarını onun beline doladı ve daha fazlasını vermesi, daha da hızlanması ve daha derine girmesi için yalvardı. Liam söylenenleri yaptı ve kalçasını acımasızca ona doğru itti. Vücutlarının birbirine çarpma sesleri duyuluyordu. Katherine doruğa yaklaştıkça inledi. Katherine boşalırken, Liam da aniden onun içinden çıkarak kendini yatağın üstüne bıraktı ve kendi kendini rahatlatarak onun yanına uzandı.

Katherine hislerinin sarhoşluğundan yavaş yavaş kurtuldu. Kıpırdandı, çıplak bacağı Liam'ın pantolonlu bacağına değdi. Liam kıpırdamadan yüzükoyun yatıyordu fakat yüzü Katherine'e dönüktü. Gözleri kapalıydı ve koyu, altın renkli kirpikleri, sıradışı yüzünde yelpazeyi andırıyordu. Katherine şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Neden böyle bir şey yapmıştı? Neden öyle bir anda aniden onun içinden çıkmıştı?

Liam gözlerini açıp ona baktı. Gülümsemiyordu. "Benden bu kadar."

Katherine yine nefes alamadığını hissederek ona baktı. Neden böyle şeyler söylüyordu? O tecrübeli bir erkekti ve daha önce birçok kadınla birlikte olmuştu. O kadınların hepsine de böyle şeyler söylemiş miydi? Böyle sözler sarf etmenin onun gibi bir adam için çok kolay olduğunu hayal edebiliyordu.

Liam yan döndü ve bakışlarını kızın çıplak göğüslerine çevirdi. Katherine ellerini yırtılan elbisesine götürdü fakat Liam elini tutarak onu durdurdu. "Saklayacak hiçbir şeyin yok. Muhteşemsin, hatta şimdiye kadar gördüğüm en harika kadınsın."

"Yapma."

Liam oturdu. "Ama gerçek bu."

Katherine bakışlarını onun üzerinde gezdirdi. Pantolonunun önü açıktı. Göz göze geldiler ve Katherine, gömleğini çıkarışını izledi. Hareket ederken omuzlarındaki, kollarındaki ve göğüslerindeki kaslar da kımıldıyordu. İçinde yeniden bir arzu uyandı. Liam içtenlikle ve yalnızca Katherine'e özel bir ifadeyle gülümsedi.

"Bunu neden yaptın? Neden o şekilde..." Katherine duraladı ve kızardı.

"Neden mi o şekilde boşaldım?" Liam'ın gülümsemesi kayboldu. Fazlasıyla ciddiydi. "İlk kez birlikte olduğumuzda kendimi kontrol edemedim. Bu kez de kontrolümü sağlamam ne kadar zor olsa da içine boşalmak istemedim, Katherine." Çenesini sıktı.

Katherine şaşkına dönmüştü. "Beni bir piç doğurmaktan kurtarmak için mi?"

Liam yavaşça ayağa kalktı ve odanın karşı tarafına yürüdü. Taş duvara yüzünü dönüp konuşmaya başladı. "Bu dünyaya kendi piçlerimi getirecek kadar zalim değilim." Katherine'e baktı. "Çocuk istemiyorum. Çocuk yapmayacağım. Onlara böyle bir hayatı miras bırakmayacağım."

Katherine gözlerini ondan ayırmamıştı, birden onun için üzüldüğünü fark etti.

Katherine hareket edemiyor, etmek de istemiyordu. Fakat ateş çoktan sönmüştü, ay doğmuş ve batmıştı ve odanın içindeki ışığa bakılırsa yeni gün doğmuş ve hatta akşam yemeği vakti yaklaşmıştı.

Bedeninin her tarafı gibi kolları ve bacakları da ağrıyordu fakat bu harika bir ağrıydı. Bir daha hiçbir zaman yüzü kızarmayacaktı. O ve Liam bir kadın ile erkeğin cinsel açıdan yapabileceği her şeyi yapmış olabilirler miydi? Kaç defa seviştiklerini sayamamıştı. Katherine gülümsüyordu. Kedi gibi gerindi, bu harika hisle içini çekti, bir kez daha gerindi ve sonunda yatağın içinde doğruldu.

Yalnızdı. Liam onunla en son sabahın ilk ışıklarında sevişmiş ve Katherine daha sonra, uyuyakalmadan önce onun kalktığını fark etmişti. Böyle bir günden ve geceden sonra yataktan çıkmasına nasıl bir işin neden olabileceğini merak etti. Kendini tatmin olmuş ve doymuş hissetse de hâlâ arzuluydu ve şaşırtıcı bir şekilde geceyi iple çekiyordu. Yatak örtülerini kenara itti. Çırılçıplaktı. Göğüslerine baktı ve üzerlerinde kırmızı izler olduğunu görünce şaşırdı. Sonra yavaşça kendine dokunup mutlulukla okşadı ve sonunda yataktan çıktı. Kalbi adeta şakıyordu.

Katherine neşesini dizginlemeye çalıştı. O yenik bir kadındı; bir korsanın fahişesiydi ve ruh hali karanlık ve kasvetli olmalıydı. Biraz kendine gelince boş, iç karartıcı odada etrafına bakındı. Öfkeyle, değiştiremeyeceği şeylere kafa yormak istemediğini düşündü. Kaçırılmış

olduğu gerçeği ve şu anki durumu gibi kendisini üzen şeyleri düşünmek istemiyordu. Sadece Liam'ın akıl almaz ve güçlü sevişme tarzını düşünmek istiyordu.

Sonra durgunlaştı ve Liam'm, içine boşalmak istemediği gerçeğini hatırlayınca yüreği buruldu. Rahatlamıştı elbette. Onun piçini doğurmak istemezdi. Fakat... Liam'ın çocuk sahibi olmamak konusunda böylesine kararlı bir adam olması çok üzücüydü.

Bu düşünceleri zihninden uzaklaştırdı. Etrafta gezdirdiği gözlerine, dün sabah Liam'm ona vermeye çalıştığı küçük sandık çarptı. Katherine yirmi dört saatten uzun bir süre yatakta kaldıklarını fark edince şaşkına döndü. Dağınık yatağa baktı. Gerçek gibi görünmüyordu ama öyleydi.

Katherine yere saçılmış kıyafetlerini gördü. Paçalı külotuna uzandı fakat ortadan ikiye ayrılmıştı; bu yüzden kenara attı. Altın renkli elbiseyi aldı ve dikkatlice yatağın üzerine serdi. Üst kısmı yırtılmıştı –Liam'ın elbisesini yırttığı anı çok iyi hatırlıyordu– ve elbiseyi onarması gerekecekti. Bu şekilde bırakılamayacak kadar güzel bir elbiseydi.

Bakışlarını yine küçük, mineli kutuya çevirdi.

Yapma, dedi kendi kendine. Ama Liam'm "hediyesini" düşünmeden edemiyordu.

"Senin hediyelerini istemiyorum, Liam O'Neill," diye bağırdı.

Hüznü, neşesiyle yer değiştirdi. Katherine yatağın üstüne oturdu, çıplak bedenini bir kürkle örttü ve sinirli bir şekilde gözlerini kutuya dikti. Bu kutudan nefret etti çünkü, artık Katherine'in dönüştüğü kişiyi, kim olduğunu temsil ediyordu. Öfkesinden gözüne yaşlar doldu. Nasıl olduysa kendini kandıracağını ve hayatın gerçeklerini görmezden gelebileceğini düşünmüştü.

Birden ayağa kalkınca üzerindeki kürk düştü ve Katherine hızla kutuya doğru gitti. Kilidinin üzerindeki küçük, pirinç anahtarı çevirdi. Kapak aniden açılınca Katherine nefesini tuttu.

Muhteşem bir kolyeyle karşılaştı. Beş sıra yakuttan oluşuyordu; taşların her biri altın kenarlıkların içine oturtulmuştu ve hepsinin kenarlarında pırlantalar parıldıyordu. Bu "hediye" değersiz bir şey değildi. Bu, bir fahişeye değil, bir prensese layık bir mücevherdi. Katherine gözlerine inanamadı. Bu hediyeyi de Liam'ı da anlayamıyordu.

Büyülenmişçesine kolyeyi kutudan çıkardı. Çok ağırdı, neredeyse takılamayacak kadar ağırdı. Bunu boynunda taşıması rahat olmazdı, olamazdı. Ama yine de bunu bilemezdi, öyle değil mi? Çünkü onun "hediyesini" asla takmayacaktı.

Katherine dudağını ısırdı, kolyeyi boynuna tuttu ve göğsünün biraz yukarısında duran aynaya bakmak için döndü. Fakat gördüğü manzara karşısında, adeta tenini yakınış gibi kolyeyi elinden düşürdü.

Çünkü karşısında, kızıl saçları açık ve dağınık, dudakları şişmiş ve kızarmış, gözleri heyecanla parlayan ve titreyen çıplak göğüslerinin üzerine paha biçilmez bir kolye takmış çırılçıplak bir kadının görüntüsü vardı. Aynada, bir kontun kızı olan Katherine FitzGerald'ı göremedi. Yaptığı işin karşılığını fazlasıyla alan bir fahişe gördü.

Katherine kolyeyi düşürdüğü yerde bıraktı. Kalbi şimdi çok şiddetli ve hızlı çarpıyordu. Kombinezonunu ve içeteğini giydi. Ne yazık ki kendisine ait başka kıyafeti yoktu bu nedenle yırtık elbiseyi giymek zorundaydı. Tarağı olmadığı için parmaklarıyla saçlarını düzeltti fakat bunun pek bir yardımı olmadı. Sonunda eğildi, kolyeyi yerden aldı ve kutuya koyup kilitledi. Sonra elbisesinin önünü bir araya getirerek yakalarını tuttu hızla odadan çıkıp ve merdivenlere yöneldi.

Liam şöminenin önünde düşüncelere dalmış bir halde ayakta duruyordu. Guy onun ayaklarına yakın bir yerde oturmuş büyük bir kurt köpeği heykeliyle oynuyordu. Macgregor ise masada oturmuş, elindeki kitaba dalmıştı. Kitap mı? Katherine onun da okuyabildiğini bilmiyordu.

Liam ona dönünce yüzündeki soğuk ifade sıcak bir gülümsemeye dönüştü. Katherine merdivenlerin hemen dibinde donup kaldı. Liam onun gözlerine bakarken yüzündeki gülümseme biraz daha büyüdü fakat sonra bakışları Katherine'in elinde tuttuğu sandığa kayınca gülümsemesi kayboldu.

Katherine'in içini tarifi mümkün olmayan bir hüzün kapladı. Liam'a, gururlu, yakışıklı yüzüne, güçlü bedenine ve okunması imkânsız gri gözlerine baktı. Bir gün önceyi düşündü. Öylesine mutlu hissederek ve etrafa tozpembe bakarak uyanması aptallığını gösteriyordu. Onlar sevişmemişlerdi. Ah, hayır. Yaptıkları zinaydı, hayır, daha da kötüsü, haz almak için yapılmış seksten başka bir şey değildi.

Ayrıca sevişmiş bile olsalar bu, Liam O'Neill'ı hiçbir zaman olamayacağı bir adama dönüştürmezdi. O, Shane O'Neill'ın oğluydu; belki babası gibi bir tecavüzcü veya onun kadar vahşi bir adam değildi fakat yine de ahlaksız bir korsandı.

"İyi günler, Katherine," dedi, düz bir sesle. Bakışları Katherine'in yüzünde gezindi. "Yemeğe oturmak üzereydik." Bakışları, Katherine'in yırtık yerinden tuttuğu elbisenin üst kısmına takıldı. "Gemimden bir sandık kıyafet getirmelerini istedim. Birazdan getirirler. Yemek için üzerini değiştirmeni bekleriz."

Katherine'in kalbi paramparça olmuştu. Ve bunun yırtık elbisesini değiştirmekle ilgisi yoktu. Katherine ona yaklaştı ve kutuyu verdi. "Bunu alamam."

Liam, yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle başını salladı.

"Senden hiçbir hediye istemiyorum."

"Pekâlâ. Sen bilirsin." Sesinde hiçbir tonlama yoktu.

Katherine ağlamak istedi. Gözleri kör olmuş gibi, yemek yiyecekleri masaya döndü. Daha önce kurt gibi açtı oysa şimdi iştahı kaçmıştı. Büyük bir tehlikedeydi fakat bu tehlikenin tam olarak ne olduğunu düşünmek istemiyordu. Bildiği tek bir şey vardı. Kaçmalıydı. Bunu yapmak canını ne kadar yakarsa yaksın.

Birkaç gün sonra Katherine yerde oturmuş, Guy'la barbut oynuyordu. Onu gülümserken ve hatta Katherine'i yendiğinde mutluluktan ağlarken gördüğüne seviniyordu çünkü genellikle çok ciddi bir çocuktu. Dal ve taşlarla oynuyorlardı fakat afacan Guy gerçek parayla oynamak istemişti. Bir kez daha galip geldi ve mutlulukla kızararak ellerini birbirine vurdu. Katherine ona gülümsedi. "Seni yenemiyorum, Guy. Sanırım yenilgiyi kabullenmem gerek."

Guy sırıttı ve arkasmdakini görünce gülümsemesi biraz daha büyüdü. Katherine döndü ve Liam'm, yüzünde garip bir ifadeyle onları izlediğini gördü. Kalbi anında delicesine çarpmaya başladı. Saatin geç olduğunu ve birazdan yukarıdaki odalarında baş başa olacaklarını biliyordu.

Çünkü her gece onunla yatıyor ve aralarındaki şehvet genellikle sabahın ilk ışıklarına kadar sürüyordu. Bazen ne kadar inanılmaz olsa

da Liam gündüzleri de onun yanına geliyordu. Katherine onu hiç geri çevirmemişti. Bunu hiç istememişti.

Aralarındaki kıvılcımı hissettiklerinde bakışları kenetlendi. Katherine, Guy'a döndüğünde yüzüne sıcak basmaya başladığını hissetti. Liam'ın yaklaştığını, arkasında, tepesinde durduğunu, bedeninin sıcaklığını ve çekim gücünü hissetti. Liam omzuna hafifçe dokundu.

"Barbutu manastırda mı öğrendin, Kate?"

Katherine gergin bir şekilde güldü. "Tabii ki hayır. Babamdan ve amcamdan öğrendim."

Liam bir öne doğru gelip yanma çömeldi ve sıcak bakışlarıyla kızın yüzünü okşadı. "Annen karşı çıkmadı mı?"

Katherine sırıttı. "Bilmiyordu ki."

Liam gevrek ve doğal bir sesle kahkaha attı.

Katherine onun güzel yüzüne baktı.

Liam'ın bakışları Guy'a döndü. "Umarım leydini hafife almıyorsundur," dedi, ciddi bir ifadeyle.

Guy kızardı. "Hayır, Kaptan."

Liam elini uzatıp çocuğun saçlarını karıştırdı. "Beyefendiler, hanımların kazanmasına izin verirler." Ayağa kalktı, Katherine'e keskin bir bakış attı ve uzaklaştı. Liam merdivenlere doğru giderken, kalbi hızla atmaya başlayan Katherine ona bakıyordu. Fakat yeniden Guy'a dönerek normal davranmaya çalışırken çocuğun yüzündeki meraklı ifadeyi ve oynamak için ne kadar hevesli olduğunu gördü. Katherine'in dudaklarında belirmek üzere olan gülümseme kayboldu. Çocuk onun ve Liam'ın ilgisine muhtaçtı. Katherine merdivenlerden koşarak yukarı çıkmayı ne kadar istese de küçük çocuğun eline hafifçe vurdu. "Ee, oynuyor muyuz oynamıyor muyuz?" diye sordu neşeli bir şekilde.

Guy'ın bakışları birden Katherine'in yüzüne çevrildi, sırıttı. "Evet, Leydim, oynuyoruz. Ama gerçekten sizin kazanmanıza izin vermem mi gerekiyor?"

Katherine uyuyamıyordu. Sırtüstü yatmış, derin derin nefes alıp veren Liam'a baktı. Vahşice sevişmelerinden sonra bedeni hâlâ ter damlalarıyla

parlıyordu. Katherine'in kalbi sıkıştı. Onu uyandırmamak için dikkatli bir şekilde kalktı.

Haziran gelmişti ve günler sıcak ve güneşli geçse de geceler hâlâ serindi. Katherine örtüyü çıplak göğsüne çekerken kalbi yavaşlamayı reddediyordu. Akşam erkenden yemeği hafif bir şeylerle geçiştirdikleri sırada Liam, sabah gideceğini söylemişti.

Katherine aptalca davranıp nereye gideceğini sormuştu. Liam ona delici bakışlarıyla bakmış ve bu bakışlar, Katherine'in bir şey öğrenmesine yaramamıştı.

Katherine gözlerinin dolduğunu hissetti. Sevgilisinin bir korsan olduğunu bir an bile unuttuğu için kendine kızarak gözlerini sildi. Elbette Liam'ın izin belgeleri vardı; Kraliçe'nin düşmanlarına da saldırdığı açıktı. Katherine, Liam'ı yalnızca bir korsan olarak adlandırmanın hafif kalacağını biliyordu çünkü korsanlık çok zekice ve politik bir oyunun parçasıydı. Liam daha çok sarayın izniyle korsanlık yapan biriydi ve bu da onu ikisinin tuhaf bir karışımı yapıyordu. Açık denizlere atıldığında ve gemilere saldırdığında bunu çok, çok dikkatli bir şekilde yapıyordu.

Liam gidiyordu. Korsanlık yapmaya ve düşman gemilerine saldırmaya gidiyordu ve Katherine'in eline sonunda kaçmak için bir fırsat geçmişti.

Katherine yatakta yatan Liam'a baktı. Şömine hâlâ yanıyor ve pencereden odanın içine turuncu ışıklar süzülüyor, Liam'ın güzel hatlarını görmesini kolaylaştırıyordu. Kalbi sıkıştı. Liam onu göndermeden gitmesi çok daha iyi olacaktı çünkü Liam bunu bir gün mutlaka yapacaktı. Katherine, bu emri verdiğinde kendisinin itiraz edeceğinden, dizlerinin üzerine çöküp onu yeni ve daha genç bir kadın için bir kenara atmaması için yalvaracağından korkuyordu.

Ah, Tanrım! Katherine kollarım bedenine sararken şimdi gözyaşları yanaklarından akıyordu. Onu sevmiyordu; bu imkânsızdı fakat Liam onu cinsel gücüyle, kudreti ve karizmasıyla tutsak etmişti. Onu tutsak etmişti, hepsi buydu fakat köleler efendilerinden kaçabilirlerdi ve Katherine de Liam'dan kaçmak zorundaydı.

Yarın gidecekti. Ve o gittiğinde, Katherine yakut taşlı altın kolyenin olduğu sandığı da alacak kasabaya gidecekti. Böyle bir bedel karşılığında birileri mutlaka bu adadan ve Liam'dan kaçmasına yardım ederdi.

23. BÖLÜM

Katherine kasabaya yaptığı gezintiden dönmüş, kaleye çıkan dik, taşlı patikada yürüyordu. Kolunda sade, başlıklı gri bir pelerin taşıyordu. Hava mevsim normallerinde ve sıcak olmasına rağmen pelerini kimliğini gizlemek için giymişti. Liam sabaha karşı yola çıkmıştı. Katherine ondan kısa süre sonra kaleden kaçmış, küçük bir faytonun arkasına gizlenerek kalenin kapılarından koşarak çıkmıştı. Hizmetçi kılığına girmişti çünkü hizmetçiler kaleye istedikleri gibi girip çıkmakta özgürlerdi.

Masmavi gökyüzünde güneş parlıyordu ve bembeyaz bulutlar vardı. Fakat böyle bir günde, amacına ulaşmasının ardından olması gerektiği kadar mutlu değildi. Çünkü muhtşem kolyenin içinde olduğu sandığı görünce kaçmasına yardım etmeye razı olan bir denizci bulmuştu.

Katherine kalenin tepesinde süzülen şahini izlerken kendi kendine mutlu olduğunu söyledi. Evet, çok mutluydu; bir tarlakuşu kadar mutluydu çünkü birkaç gün sonra erzak gemisi Belfast'tan döndüğünde, denizci onunla irtibata geçecekti. Ve gemi kuzey İrlanda'ya gitmek üzere adadan ayrıldığında, Katherine de içinde olacaktı.

Katherine, o sırada Liam'm geri dönmemiş olacağım ve kaçışının çok daha kolaylaşacağını umuyordu.

Kaçacak ve onu bir daha asla görmeyecekti.

Katherine hissettikleri nedeniyle kendisine büyük bir öfke duydu. Akmaya başlayan gözyaşlarına, kendini bu kadar perişan hissetmesine ve bunlarının hepsinin de lanet bir korsan için olmasına kızıyordu.

Düşünmesi bile hoş olmayanı yapmadan; ona âşık olmadan buradan gitmeliydi.

İngiltere'ye döndüğünde neyle karşılaşacağını düşünüp durmaktan da vazgeçmeliydi. Çünkü hâlâ yasal açıdan kocası olan Hawke'a dönmeye karar vermişti.

Hayal gücü kontrolden çıktığı ve kendini Hawke'la, Saray'la ve Kraliçe'yle yüzleşirken gördüğü için şimdi kalbi hızla çarpıyordu. Fakat onlar bilmiyordu. Bilemezlerdi. Katherine'in Liam'ın kollarındayken en pahalı ve en tecrübeli fahişelerden bile daha istekli, hevesli ve ateşli olduğunu bilemezlerdi.

Ya babası? Katherine kaçırıldığından beri babasını bir kez bile düşünmemişti. Ama şimdi babasının onu nasıl karşılayacağını düşünüyordu. Gerald herhalde Katherine kaçırılmış ve kullanılmış olduğu için babalık içgüdüleriyle hareket edecek ve öfkeden köpürecekti. Ya da babasının söylediklerini tam olarak yerine getirmediği ve korsanın karısı değil fahişesi olduğu için onu azarlayacaktı.

"Katherine!"

Katherine tökezledi, durdu ama düşüncelerinden kurtulduğu için rahatlamıştı. Guy kaldırılan kale kapılarının arasından koşarak patikadan uçarcasına indi ve Katherine'in yanına geldi. Macgregor daha yavaş adımlarla onu takip ediyordu.

Katherine kendini zorlayarak içten bir şekilde gülümsedi. "Merhaba, Guy!" El salladı.

Guy kayarak durdu. "Nerelerdeydiniz? Her yerde sizi aradık!"

Macgregor'a bakmamaya çalışarak Guy'ın gür, siyah saçlarını karıştırdı. "Liam gittiği için kendimi yalnız hissettim," diye yalan söyledi. "Yürüyüşe çıkmaya karar verdim."

"Sizinle gelmem için bana haber vermeliydiniz," diye karşı çıktı Guy. "Kaptan bana görevimin sizi tehlikeden korumak olduğunu söyledi."

"Leydi Katherine," dedi Macgregor, "lütfen bir daha kaleden ayrılmak istediğinizde sizinle gelmem için bana haber verin."

Katherine çenesini sıktı ve ona kötü kötü baktı. "Kaçmaya çalışacağımı mı düşünüyorsunuz?"

Macgregor ona baktı ama cevap vermedi.

Katherine söylediklerine pişman oldu. "Buradan kaçmam imkânsız ve siz de bunu biliyorsunuz," dedi. "Fakat o korkunç taş yığınına hapsedilmeyi reddediyorum." Peşinden gelen Guy'la birlikte iri adamın yanından hışımla geçti.

"Katherine?"

"Ne oldu, Guy?"

"Burada mutlu değil misiniz?"

Katherine yumuşadı. Birdenbire çekip gittiğinde Guy'ın acı çekeceğini fark etti. Belki de onunla arkadaşlık etmekle hata yapmıştı. Fakat çocukları çok seviyordu ve Guy da bir çocuktu. Sözlerini dikkatlice seçti. "Guy, burada mutsuz değilim. Fakat arkadaşlarım ve ailem başka bir yerde. Burada kısa süreliğine kalıyorum."

Guy yaşla dolan gözleriyle ona baktı. "Anlıyorum. Sizin diğerlerinden farklı olduğunuzu ve kalacağınızı sanmıştım. Fakat tıpkı diğerleri gibi siz de sonunda gideceksiniz."

Katherine kımıldayamadı. Nefesi kesilmişti. *Diğerleri.* Başka kaç kişi olmuştu? Bunu öğrenmek istemiyordu. Bilmeliydi. "Evet, ben de diğerlerinden farklı değilim," dedi. Katherine yanağından akan bir damla yaşı Guy'ın görmemesi için arkasını döndü.

Katherine, sıkılmış ve huzursuzlanmış bir halde, Liam'ın yokluğunu fazlasıyla hissederek ve aynı anda hem Belfast'tan gelecek erzak gemisinden önce dönmesi hem de dönmemesi için dua ederek tuğla eve doğru gidiyordu. Guy da onun peşindeydi. Yine bir sıcak yaz günüydü ve Katherine gözetleme kulesinin dışındaki patikada, kendiliğinden büyüdüklerini keşfettiği çuhaçiçeklerini topluyordu.

Bir elinde kır çiçeklerini tutarken parmak uçlarına kalktı ve cam bir pencereden içeriye baktı. Fakat perdeler çekilmişti. Guy'a döndü. "Liam bir keresinde bu evden söz etmişti. Yeni bir ev olduğu belli oluyor. Neden Liam o soğuk ve eski kalede kalmak yerine bu evde kalmıyor?"

Guy omuz silkti. "Ben iki yıldan fazla bir süredir kaptanla yaşıyorum ve o her zaman kalede kalır. Fakat bu evi kendisi yaptı, Katherine."

Katherine nefesini tuttu. Liam neden bu güzel evi inşa etme zahmetine girmiş ve burası için para harcamış fakat burayı boş bırakmıştı? "Hiç içeri girdin mi?"

"Hayır, bir kez bile girmedim. Burayı kilitli tutuyor."

Katherine, Guy'a muzip bir bakış atarak aceleyle evin ön tarafına gitti. Guy'ın da söylediği gibi iki büyük, eski fakat üzerinde güzel tablalar ve oymalar olan ahşap kapı da kilitliydi.

"Ne yapmayı düşünüyorsunuz?" diye sordu Guy, meraklı bir ifadeyle.

Katherine, gözleri parlayarak ona gülümsedi. "Keşfetmeyi."

Guy gözlerini iri iri açtı, sonra o da sırıttı. "Herhalde kâhyada anahtar vardır. Fakat bana vermez. Ayrıca kaptan ne yaptığımızı öğrenince çok kızar."

"O'Neill'ı bana bırak." Katherine yalnızca bir an düşündü. "Kâhyanın anahtarları bana da vereceğini sanmıyorum ama..." Yeniden gülümsedi. "Deneyebilirim!"

Birlikte gülerek oradan ayrılmak üzere döndüklerinde Macgregor'la burun buruna geldiler. Her zamanki gibi yüzünde taştan bir heykeli andıran bir ifade vardı fakat Katherine onun kahverengi gözlerinde çözülmesi güç bir parıltı gördü. "Yardıma mı ihtiyacınız var, Leydi Katherine?" diye sordu, kibarca.

Katherine adaya geldiğinden beri bu iri, kel ve vahşi görünümlü adamla ilgili düşünceleri değişmişti. Okuma yazma bilmeyen paralı bir adam olduğunu sanmıştı fakat Katherine'le ne zaman konuşsa, sözcüklerini kibar ve dikkatli seçiyor, ortalamanın üzerinde bir eğitim seviyesi olduğunu ortaya koyuyordu. Ayrıca okumayı çok seviyordu ve yalnızca gaydayı değil flütü ve kemanı da çok güzel çalıyordu. Hayır, bu öküzü andıran iri adam hiç de göründüğü gibi değildi. Ve Katherine'le konuşmasını gereken ender durumlarda, ona her zaman bir kontun kızıymış veya Liam'm karısıymış gibi saygılı davranmıştı.

"İçeri girmek istiyorum," dedi Katherine, buyurgan bir tavırla.

"Kimse kaptanın evine giremez."

"Neden?"

Omuz silkti. "Bunu söylemek bana düşmez."

"Anahtar kimde?"

"Tabii ki kaptanda."

"Kâhyada yok mu?"

Macgregor içini çekti. "Kaptan içeri girdiğinizi öğrenince pek mutlu olmayacak."

Katherine'in yüzündeki gülümseme kayboldu. Liam, Katherine'in köşküne girdiğini umursamayacaktı çünkü kaçtığı için zaten çok öfkeli olacaktı. Katherine'in içini davetsiz bir hüzün kapladı. Zaten ayrıldıkları için acı çekiyordu.

Ve Macgregor onu yanlış anladı. "Tamam, Leydim, üzülmeyin. Size anahtarları getireceğim. Fakat neyin peşinde olduğunuzu Kaptan'a siz açıklamak zorunda kalacaksınız."

Katherine çığlık attı.

Yanında duran Guy ise donup kaldı.

Katherine gözlerine inanamıyordu. Tozlu, parke zemine baktı. Sarayda bile bu kadar olağanüstü bir işçilik görmemişti. Kaliteli maundan yapıldığını tahmin ettiği panelli duvarlara baktı. Bu marangozlar ne yaptıklarını biliyorlardı ve aşağıdaki kasabadan gelmiş olamazlardı. Katherine girişteki hole doğru ilerledi. Önce canlı renkli ve kaliteli bir kilime sonra onun kadar güzel olan, yaldız çerçeveli yağlıboya tablolara baktı. Yemek salonunun kapısında duraladı.

Odanın duvarları siyah meşeyle çevrelenmişti. Masa yuvarlaktı ve yaratık heykellerinin süslediği, muazzam, ince el işi oymaları aynı ahşaptan fakat daha açık renkli ve uzundu. Etrafında kapitone kaplı sandalyeler vardı. Ve meşe zeminde kırmızı ve altın renkli İran halıları vardı.

Katherine iki büyük büfeye, mat gümüşten yapılan kâse ve vazolara ve sonra yukarıdaki toz kaplı, altın avizeye baktı. Derin bir nefes çekerek yandaki odaya koştu. Bu oda daha küçüktü fakat bir önceki kadar zengin görünüyordu. Duvarlarda resimler asılıydı. Ağır Şam kumaşı perdeler pencereleri örtüyordu. Bir sürü sandalye ve tabure vardı. Bir duvarın tamamını kitaplıktan oluşuyordu; ahşap raflar ciltli, kalın kitaplarla doluydu. Altından yapılmış incecik ayaklarının üzerinde hayret verici bir şekilde duran devasa bir çalışma masası odanın büyük bir kısmını kaplıyordu.

Katherine en yakınında duran sandalyeye çöktü. Saçma bir nedenle gözlerine yaşlar doldu.

"İyi misiniz, Leydim?" diye sordu Guy, fısıldayarak.

Katherine gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Bu adamı anlamıyorum."

Guy hiçbir şey söylemedi ve yeniden şaşkınlık içinde etrafa baktı.

Katherine de etrafa bakarken gözlerine yaşlar dolmaya devam etti. "Onu anlamıyorum," dedi, biraz daha içten bir şekilde. "Korsanlık yapıyor fakat aslında gerçek bir beyefendi. Vahşi rolü yapıyor fakat eğitimli ve zeki biri. O küflü kaleye evim diyor ama hemen yanı başında tüm prens ve prensesleri mutlu edecek kadar güzel bir evi var."

Guy, deri kaplaması pirinçle süslenmiş ahşap sandalyelerden birine oturdu. "O harika bir adam."

"Çalıyor ve yağmalıyor, Guy. O bir korsan."

Guy o incecik omuzlarını ani bir hareketle ileri itti. "Hayatın kanunu böyle. Bunu bana kendisi söyledi. Ya yiyeceksin ya da yem olacaksın."

Katherine hafifçe ürpererek çocuğa baktı; Liam haklıydı, Tanrım, gerçekten haklıydı. Bu dünyada işler böyle yürüyordu ve Katherine bunu bizzat öğrenmişti. Liam'ın da bu acı verici dersi aldığı açıktı. Katherine o anda Liam'ın bunu ne zaman anladığını merak etti. Daha küçük bir çocukken, hatta belki Shane onu annesinden ayırdığında bunu yaşamış olabileceğini düşündü.

Bu birçok şeyi açıklardı. Katherine'in anlamaktan korktuğu bu adamın kişiliğindeki çelişkileri, bu çift kişilikli halini; nasıl hem vahşi bir korsan hem de çekici bir beyefendi olabildiğini açıklayabilirdi.

Katherine buruk bir kalple, birkaç gün önce yaptığı gibi saraydan gizlice çıktı. Sütçü kızlardan biri haber getirmiş, geminin Belfast'tan geldiğini söylemişti.

Katherine her sesten ve gördüğü her gölgeden irkilerek hızla kasabaya indi. Her an dibinde Macgregor'u göreceğinden veya daha kötüsü, Liam'la yüz yüze geleceğinden hem korkuyor hem de biraz da olsa öyle olmasını umuyordu. Fakat İskoç'u gün boyunca hiç görmemişti ve Liam da hâlâ denizdeydi.

Denizciyle, rıhtımın karşısındaki çakıllı yolda, Birinci Sokak'taki bir birahanenin yanında buluşacaktı. Katherine, adamı birahanenin ahşap duvarına istiflenmiş bira fıçılarının yanında gizlenirken gördü. Bakışlarını etrafta gezdirdi ve günün her zamanki akışını izledi; önünden geçen birkaç yük arabasını, aceleyle işlerine giden adamları, balıklı börek satan seyyar kadın satıcıyı ve sokağın köşesinde pusuya yatmış, yüzü

makyajlı fahişeyi gördü. İki çocuk, iskelenin yanında top oynuyor, topu karşılıklı tekmeleyerek birbirlerine atıyorlardı. Fakat sonra kanı dondu ve ensesindeki tüm tüyler ürperdi. En yakın iskelenin biraz ilerisine demir atmış olan *Deniz Hançeri*'ni görmüştü.

Katherine'in adımları yavaşladı, korsan gemisine baktı. Adamlar güvertede koşuşturuyor, gemiyi yanaştırmaya hazırlanıyor, bazıları ise rıhtıma sandık ve fıçı indiriyordu. Daha dikkatli baktı ve kendisini adadan götürecek olan gemiyle uzaklaşmadan önce Liam'ı son bir kez görebilmeyi umduğunu fark etti.

"Hanımefendi?"

Katherine korkudan sıçradı. Denizciyi görünce içi rahatladı. "Beni korkuttunuz! *Deniz Hançeri* ne zaman geldi?"

"Bu sabah."

Katherine şaşkın şaşkın baktı. Liam saatler önce gelmişti fakat Katherine onu görmemişti. Hâlâ gemide miydi? Ganimetlerinin indirilmesini mi izliyordu? Liam ona kavuşmak için koşarak kaleye dönmemesine kırılmamalı, bundan memnun olmalıydı. "Gitmeye hazır mıyız?"

"Kesinlikle, Leydim," dedi denizci, gülümseyerek.

Katherine'in birden kafası karıştı ve içinin şüpheyle dolduğunu hissederek gözlerini kapadı. Gitmek istemiyordu fakat buna mecburdu. Ama Liam'la son kez vedalaşmadan gidemezdi. Gerçekten kaçmak istiyorsa, bunu ertelememesi gerektiğini, onu görmek için geri dönmemesi ve çabucak erzak gemisine gitmesi gerektiğini biliyordu. Kendini onun kollarında hayal etmesi çok kolaydı ve eğer hemen gitmezse, hiç gidemeyeceğinden korktu. "Liam nerede?" diye sordu boğuk bir sesle.

Denizci tereddüt ederek ona baktı.

Katherine oradan ayrılmak için gereken isteğin gelmesi için çabalayarak dudaklarını yaladı. Bunu istediğinden şu ana kadar çok emindi. Kalbi de içindeki şüpheyle uyum içinde gürlüyordu.

"Tam arkandayım, Katherine," dedi Liam, çok yumuşak, çok tehlikeli bir sesle.

Katherine yerin ayaklarının altında sallandığını hissetti. Hızla arkasına döndü. Liam orada duruyor ve soğuk bir ifadeyle ona bakıyordu. Parmağında ise denizciye rüşvet olarak verdiği yakut taşlı altın kolyeyi sallıyordu.

24. BÖLÜM

Liam eşsiz kolyeyi denizciye attı. "Sende kalsın Jacko. İyi iş çıkardın."

Katherine eliyle ağzını kapadı. Hayret içinde ve korkarak gözlerini iri iri açtı. Jacko sırıttı, kolyeyi cebine attı, bilgiç bir tavırla Liam'ı selamladı ve dönüp gitti. Katherine başını kaldırıp Liam'a baktı. Liam'ın bakışları onu iliklerine kadar dondurdu.

Liam çok öfkeliydi ve Katherine'in ondan korkması gerekiyordu. Fakat kalp atışları hızlanmaya değil, yavaşlamaya başladı. Aslına bakılırsa Katherine rahatladığını fark ediyordu.

Liam onu kolundan tutarak ani bir hareketle kendine çekti. "Bu kadar mutsuz olduğunu bilmiyordum, Katherine."

Katherine onun yakışıklı yüzüne baktı. Ah, Tanrım. *Rahatlamıştı.* Onu gerçekten de terk etmek istemiyordu, hiç istememişti.

Liam dudaklarını sıkmıştı ve Katherine'in ilgisini çekebilmek için onu sarstı. "Bu kadar mutsuz olduğunu bilmiyordum," diye öfkeli bir şekilde tekrarladı.

Katherine duraksadı, gözleri doldu. "Ben... ben *o kadar* mutsuz değildim, Liam."

Liam neşeden yoksun, sert bir kahkaha attı. "O zaman neden?" diye sordu. "Bunu neden yaptın?"

Katherine, içinde kendini onun kollarına atmak için karşı konulmaz bir dürtü hissetti fakat hiç kımıldamadı. "Bu benim kendime karşı yerine getirmem gereken bir yükümlülüktü."

Liam ona bakmaya devam etti.

"Bu durumu öylece kabullenemezdim," dedi, yumuşak bir sesle.

Liam onu süzdü. "Benim yanımdayken hiçbir zaman öylece durmadın."

Liam'm ne demek istediğini bildiği için kızardı. "Bu adil değil."

"Hayat adil değildir. Ve ben senin riyakârlığından sıkıldım." Liam onu geldiği yöne doğru çekiştirmeye başladı.

Katherine canını yakan elinden kurtulmaya çalışırken ona ayak uydurmak için peşinden koşturdu. Fakat Liam'ın onu sürüklemek istediği çok açık olduğu için çırpınmayı bıraktı. Ayrıca yanlarından geçen kasabalıların onları meraklı gözlerle izlediğinin farkındaydı. Adamların arasında gülümseyenler oldukça fazlaydı. Liam, zaten uzun ve çevik adımlarını hızlandırdıkça yanındaki Katherine tökezledi. Liam'm onu kavrayan güçlü eli düşmesini engelledi. "Ne yapacaksın?" Sesindeki endişeli tonu gizleyemedi.

Gözleri gri buzları andırıyordu. "Bu konuyu kökünden çözeceğiz."

"Ne demek istiyorsun?"

Liam tehlikeli bir gülümsemeyle karşılık verdi. Katherine korkmaya başladı. Liam çok öfkeliydi ve aslında Katherine'in onu terk etmek istemediğini anlamamıştı, üstelik Katherine kalbini ona açmaya henüz hazır değildi. Liam'm ona yapacaklarını düşünmeye cesaret edemedi. Liam kasabanın tepesindeki kaleye gitmek yerine aniden sağa saparak kasabanın merkezine giden sokağa girdi.

Liam'm adımları hızlanırken, "Beni nereye götürdüğünü bilmek istiyorum," diye sordu Katherine soluk soluğa.

Liam bu kez ona bakmadı. "Kiliseye."

Ve Katherine yazın hafif esintisiyle sallanan kayın ağaçlarının arasından, önlerindeki köşede, beyaz boyalı kiliseyi gördü. Kilisenin yüksek, gri kulesi ve altın renkli haçı havayı delercesine yükseliyordu. Katherine Liam'm ne yaptığına dair bir tahminde bulundu fakat yanılıyor olmalıydı! "Liam, dur. Bu çok anlamsız," diye bağırdı, kolunu onun güçlü elinden kurtarmaya çalışarak.

Liam onu mavi menekşelerle bezeli taş yoldan, kilisenin önündeki üçlü basamağa doğru çekiştirerek karşılık verdi.

Liam omzuyla ön kapıya vurduğunda, "Aklından ne geçiyor?" diye sordu. Kapı hızla açılarak içerideki duvara gürültüyle çarptı.

"Evlenmemizin zamanı geldi," dedi.

Kilisenin içi serin ve loştu. Şaşılacak derecede sessizdi. Durdukları yerin iki tarafında muazzam vitray camlar yükseliyordu ve karşılarında kilisenin mihrabı duruyordu. Koskocaman, altın bir çarmıh da dâhil olmak üzere kilise ayininin tüm sembolleri vardı ve Katherine buranın bir Katolik kilisesi olduğunu hemen anladı fakat bu onu hiç rahatlatmadı. Yalnızca kafası biraz daha karıştı.

"Liam," diyebildi, çaresiz bir şekilde. "Ben zaten evliyim. Bunu biliyorsun."

Liam buz gibi bakışlarını ona çevirdi. "Hawke'la yaptığının evliliğin tamamına ermediğini biliyorum. Hatta seni zaten boşamış olabileceğinden şüpheleniyorum. Her durumda Papa, Katolikler ile tanrıtanımazlar arasında yapılan evlilikleri tanımıyor. Kendi kilisenin gözünde, Katherine, sen ve Hawke evli değilsiniz."

Liam'ın kesinlikle samimi olduğunu anlayınca, "İyi ama sen Protestansın," dedi cılız bir sesle. Ayrıca tabii ki doğru söylediğini biliyordu.

"İnancım bana aittir," dedi, duygusuz bir sesle. "Fakat bu kiliseyi ben yaptırdığım, onu buraya getirdiğim ve para ödediğim için Peder Michael beni reddetmeyecektir. Dinimi şimdi değiştirebilir ve bizi de evlendirebilir."

Katherine itiraz etmek için ağzını açtı fakat yalnızca boğuk bir ses çıkarabildi. Her zaman istediği şeyin Katolik evliliği olduğunu çabucak fark etti. Fakat tabii ki tanrıtanımaz bir korsanla evlenmeyi hayal etmemişti.

"Liam," dedi bir erkek sesi, nefin diğer ucundan.

Katherine hafifçe döndü ve pederin koridorda onlara doğru geldiğini gördü. Koyu renk cüppesi, ince bedeninin etrafında zarifçe süzülüyordu. Genç ve esmer bir adamdı ve Liam'ı gördüğüne sevinmiş gibi gülümsedi. Katherine'in nabzı öylesine hızlı atıyordu ki bayılacağını sandı.

Liam O'Neill'la evlenmek bu kadar kötü bir şey olabilir miydi?

"Peder Michael," dedi Liam, alçak sesle. "Katherine FitzGerald'la tanışmanızı istiyorum."

Peder Michael döndü ve ona da gülümsedi. "Sizinle tanışmayı umuyordum, Leydim," dedi, Katherine'in gözlerine bakarak. Mavi gözleri hem

içten hem de huzur vericiydi. "Adamıza hoşgeldiğinizi söylemek ve ne zaman isterseniz hizmetlerimle size yardımcı olacağımı bildirmek için."

Katherine konuşamadı.

"Bizi evlendirmenizi istiyorum," dedi Liam, "tabii ki gerekli yeminleri de edeceğim."

Peder hiç de şaşkın olmayan bir ifadeyle ona baktı. "Törenin hemen şimdi mi gerçekleşmesini istiyorsunuz?"

"Evet," dedi Liam ve sesi boş kilisede gürültüyle yankılandı. "Bizi hemen şimdi evlendirmenizi istiyorum."

Katherine'in dizleri bedenini taşıyamadı. Fakat Liam onu anında yakaladı, onu koltukların arasındaki geçitten mihraba doğru yürüttü ve tutarak dik durmasına yardım etti. Katherine'in gözlerine baktı. Katherine onun gözlerindeki tehlikeli kararlılığı gördüğünde şu an onu hiçbir şeyin, ne bir adamın ne de bir canavarın, ne şeytanın ne de Tanrı'nın durduramayacağını anladı.

Liam yatak odasının kapısını açtı. Katherine ona bakmamaya veya dokunmamaya dikkat ederek içeri girdi. Evlenmişlerdi ve inanması güç olsa da artık karı koca olmuşlardı. Odanın diğer ucuna doğru yürüdü ve dar pencereden aşağıdaki avluya baktı fakat gözü hiçbir şey görmüyordu.

Kaderini kabullenmeliydi. Ve görünüşe göre kaderi Liam O'Neill'dı.

Peki, başka bir seçeneği olabilir miydi? Büyük olasılıkla Hawke onu çoktan boşamıştı. Korsanın fahişesi olmaktansa onun karısı olması daha iyi değil miydi? Liam onunla evlenmeseydi ve onu serbest bıraksaydı, adadaki geçici ikâmetinden sonra hiçbir erkek onu istemez, babası ona destek çıkamazdı ve sokaklara düşerdi.

Ve gerçeği söylemek gerekirse, içten içe onun karısı olmanın o kadar da kötü bir şey olup olduğundan emin değildi. Ayrıca ona âşık olmak üzereydi hatta belki olmuştu bile.

Gözyaşları Katherine'in görüşünü engelliyordu. Bitkindi ve hiçbir şeyden emin olamıyordu. Liam'dan, kendinden... Şimdi, bugün, ne geçmişi ne de geleceği düşünecek cesareti vardı. Kollarını bedenine sardı.

Katherine, yatak odasını dolduran belirgin sessizliği fark etti. Fakat yalnız olmadığını biliyordu. Arkasına baktı. Liam kapının önünde durmuş, fazlasıyla gergin bir ifadeyle ve dikkatle onu izliyordu.

Katherine'in kalbi delicesine tekledi. O da Liam'dan gözlerini ayırmadı.

Liam çenesini sıktı. Yüzünü çevirip yere baktı. Ne kadar güzel bir profili vardı. Fakat mutlu olması gerekmez miydi? Bu evliliği kendisi istemiş ve sonunda kazanmıştı. Ve ne zaman bu kadar sessizleşmişti? Neden aniden böylesine kontrollü davranıyordu? O da Katherine gibi emin olamıyor, onun kadar çekiniyor muydu?

Katherine gözlerini ondan alamıyor, artık evli olduklarına göre Liam'ın ne söyleyeceğini ne yapacağını merak ediyordu. Sonunda Liam başım kaldırdı ve gümüş renkli bakışları onunkileri aradı. Sonra pek yapmadığı bir şekilde elini saçlarının arasından geçirdi. Katherine, Liam'ın elinin hafifçe titrediğini gördüğünü sandı.

Dudaklarını ıslattı. "Şimdi ne yapacağız?"

Liam gözlerini ondan ayırmadı. "Ne yapmak istiyorsun, Katherine?"

"Bilmiyorum." Fakat eski hayalleri gözünün önüne geldi ve o hayallerinde çok mutlu, masum ve hayat dolu, kahkahalar atan bir gelindi. Şimdi de o gelin olmak istiyordu.

"Seninle kavga etmek istemiyorum," dedi, boğuk bir sesle.

Katherine irkildi, ona baktı. "O zaman belki de bu zorlayıcı tavırlarını değiştirmelisin, Liam."

"Belki de."

Aralarında bir sessizlik oldu. Katherine bedenindeki, bacaklarının üst kısımlarındaki, kalçasındaki ve zihnindeki gerginliği fark etti. Evlenmişlerdi. Bu onların ilk gecesiydi. Daha önce hiçbir hakkı olmamasına rağmen şimdi Katherine'le yatma hakkı vardı. Bu geceyi birbirlerini baştan çıkarıp sonra da sevişerek bitirecekleri kesindi. O zaman neden orada durmuş Katherine'e bu kadar ciddi bir ifadeyle bakıyordu? Daha önce defalarca yaptığı gibi şimdi Katherine'in yanma gelmesini engelleyen şey neydi?

Liam da kollarını göğsünde kavuşturmuştu. "Aramızda barış yapabileceğimizden emin değilim."

Katherine'in göğsünden bir şey yükseldi. "Ben... bilmiyorum."

Liam çenesini sıktı.

Katherine dudaklarını ıslattı. "Deneyebiliriz."

Liam'm gözleri büyüdü ve kolları iki yanma düştü.

Katherine o anda onunla barış imzalamayı ne kadar istediğini, sürekli savaşmaktan ne kadar bitkin düştüğünü ve onun güçlü kollarına sığınmayı ne kadar istediğini fark etti. Onun bedeninin kendisine vereceği rahatlığı ve zevki ne kadar istediğini anladı. Kızardı. "Artık evliyiz. Savaşmamız... delilik olur."

Liam ilerledi, büyük adımlarıyla aralarındaki mesafeyi hızla kapadı ve Katherine'in önünde durdu. Fakat ona dokunmadı. "Belki de senin için bu kadar şey yaptığım ve bu kadar fazla şeyi tehlikeye attığım için deliyim, Kate."

Katherine'in içini kontrolü imkânsız, şiddetli ve neşeli bir his kapladı. Bu hissi kontrol etmeye, bastırmaya çalıştı. "Belki de yürür," dedi. "Yürümesini sağlayabiliriz."

Liam yüksek sesle ve derin bir iç çekti aldı.

Katherine elini uzatıp Liam'm yanağına dokunurken gözlerine hızla dolan yaşları hissetti, o yüzden görüşü bulanıklaştı. Liam gözlerini kapadı. Bir an sonra başını çevirdi Katherine'in avcunu açıp yavaşça öptü.

Katherine gülümseyerek kendini onun kollarına bıraktı. Bu kez dudakları birleşmesi, şehvetli bir birleşmeden çok daha fazlası için yapılan bir başlangıç gibiydi.

Katherine çıplak bedeni örtülürken uyandı. Odanın içinde yabancı sesler duydu. Seslerin yabancılığı giderek azaldı ve sonra tanıdık seslere dönüştü. Hizmetçiler küveti dolduruyorlardı.

Yorgun zihni çalışmaya başladı. Günlerdir Liam'la paylaştıkları yatak odalarındaydı, yataktaydı. Hepsini hatırlıyordu. Liam yataktan çıkmasına izin vermemiş ve tutku tutkuyu beslemişti. İlk birliktelikleri inanılmaz yumuşak ve nazik, ikincisi ise fazlasıyla vahşi olmuştu. Liam'ın elleri, ağzı, kocaman organıyla içine girişi, bazen fısıldadığı güzel sevgi sözcükleri bazen de kışkırtıcı, açık saçık sözler... Hepsi birer hayal gibiydi. Tek bir şey dışında; zihninde fazlasıyla net olarak kalan bir şey dışında.

Liam bir kez bile onun içine boşalmamıştı.

Ansızın Katherine'in içini kaplayan hüzün, alıştığı tatmin duygusunun yerine geçirverdi. O her zaman çocukları olsun istemişti. Hâlâ da istiyordu. Ve artık onun karısıydı. Neden hâlâ ona çocuk vermemek konusunda bu kadar ısrar ediyordu? Her erkek, çocukları olsun isterdi. Her erkek, vârisleri olmasını, ölümsüzleşmeyi isterdi. Anlaşılan, şu an kocası olan adam bir istisnaydı.

Sonra Liam'ın sözlerini öylesine net ve yüksek bir şekilde hatırladı ki sanki şu anda, bu odada yeniden yankılanıyordu. *"Bu dünyaya kendi çocuklarımı getirecek kadar zalim değilim. Çocuk istemiyorum. Çocuk yapmayacağım. Bu hayatı onlara miras bırakmayacağım."*

Katherine gözlerini açtı. Güneş ışığı, öğlen olduğunu ve güzel bir gün olacağını söylüyordu. İçini bir hüzün ve acı çekmesine neden olan bir mutsuzluk kapladı.

Liam çocuk konusunda o kadar kararlı mıydı? Katherine'in hiç çocuğu olmayacak mıydı? Böylesine karanlık ve tuhaf bir kararlılığa ne sebep olmuştu?

Katherine'in henüz bir cevap bulamamıştı. Döndü ve hizmetçinin banyodaki sıcak suya tatlı baharatlar ekleyen hizmetçiyi izledi, burnuna biberiye kokusu geldi. Katherine biraz ilgili görünmeye çalıştıysa da başaramadı. Fakat tamamen uyanmıştı ve yatağın içinde oturarak örtüyle göğüslerini gizledi. Sonra da şaşkınlıkla nefesini tuttu.

Liam kapıda durmuş dikkatle ona bakıyordu. Gülümsemiyordu fakat göz göze geldiklerinde yüzünde belli belirsiz bir tebessüm belirdi.

Katherine de oldukça çekingen ve onunki kadar tereddütlü bir ifadeyle gülümsedi.

"Günaydın, Kate." Liam ona yaklaştı, elini tuttu ve dudaklarına götürdü. Gözlerine bakarak avcunu öptü. Hizmetçi onları görmezlikten gelerek çabucak dışarı çıktı. Katherine'in hisleri canlandı ve yanakları ateş gibi oldu. Liam'ın gözleri öyle sıcak bakıyordu ki Katherine elinde olmadan Liam'ın aslında ona belli ettiğinden çok daha fazla değer verdiğine inandı.

Bu düşünceyle sarsıldı. Perişan oldu.

Liam yatağa, onun yanına oturdu. "Bu kadar ciddi ve hüzünlü uyanmana neden olacak hangi karanlık düşünceler içindesin?"

Katherine ona uzun uzun baktı fakat Liam sorusunun cevabını almak istiyordu; bu yüzden gerçeği ağzından kaçırıverdi. "Liam, artık evlendiğimize göre çocuk istiyorsundur herhalde, öyle değil mi?"

Liam'm yüzündeki gülümseme kayboldu. Ayağa kalktı ve duygu yüklü gözleriyle Katherine'e baktı. "Hayır, Katherine. Anladığını sanmıştım. Bu dünyaya *kendi* çocuklarımı getirmeyeceğim."

Katherine yatak örtüsünü boynuna kadar çekti. "Anlamıyorum."

Liam çenesini sıktı. "Anlamadığına eminim."

İçi hüzün ve öfkeyle doldu. "Ben senin karınım. Tanrı biliyor, bunu ben istemedim ama artık olan oldu ve elbette ki benim de bazı haklarım var."

Liam'm bakışları onun yüzünde gezindikten sonra yeniden gözlerine döndü. "Dünyada gidebilecekleri başka hiçbir yer olmadığı için oğullarımın denize açılmalarını istemiyorum. Ve Tanrı korusun, bir kızımız olsa, çok daha az seçeneği olur. Hayır. Çocuk sahibi olmayacağım."

Katherine başını iki yana salladı. "Liam, lütfen, bu benim için çok önemli. Bu konuyu konuşmalıyız. Bunu..."

"Hayır!"

Katherine, sesindeki saf öfkeyi duyunca irkildi.

Liam'ın gözleri ateş saçıyordu. "Hayır. *Hayır.* Fahişe ve korsan çocuklarım olmayacak."

Liam kapıyı vurup çıkarken Katherine arkasından hıçkırıklara boğuldu.

25. BÖLÜM

Mektup bir ay sonra, ağustosta geldi. Onu, yalnızca bir hafta süren ikinci yolculuğuna çıkan Liam getirdi. Katherine mührü anında tanıdı; bu mühür Desmond Kontu'na aitti. Kalbi duracak gibi oldu. Mühürlü mektubun, hakkı olmamasına rağmen hâlâ ısrarla bu mührü kullanan babasından geldiği açıktı.

Liam, gözlerini ayırmadan mektuba bakan Katherine'i dikkatle süzdü. "Ben, üzerimdeki tuzdan ve kirlerimden arınmak için yukarıdaki banyoya gidiyorum," dedi. Hafifçe ve baştan çıkarıcı bir şekilde gülümsedi. "Belki mektubu okuduktan sonra gelip banyo yapmama yardım edersin."

"Teşekkür ederim, Liam," dedi Katherine, alçak sesle. Liam'm taş merdivenlerden çıkışım izledi. Onu özlemişti fakat kavuşmaları beklemek zorundaydı. Babasından gelen mektubu okuması için kasıtlı olarak onu yalnız bıraktığının farkındaydı ve bunun için ona minnettardı. Kaçırılmasından bu yana geçen birkaç ay ve evlenmelerinin ardından geçen birkaç haftadır ada dışındaki dünyada olup bitenleri düşünmemek konusunda gittikçe daha fazla beceri kazanmıştı. Babası da o dünyanın bir parçasıydı ve onun vereceği haberleri duymak isteyip istemediğinden emin değildi.

Katherine şöminenin önüne geçti, isteksizce ve korkarak mührü açtı.

Bin beş yüz yetmiş bir yılı, temmuzun biri. Çok sevgili Katherine, neden bana hiç yazmadın? Neler oldu? Sen kaçırıldıktan sonra saray ayaklandı; Kraliçe ve John Hawke öfkeden köpürdü.

Fakat Kraliçe, John Hawke'un Liam ile senin peşine düşme istediğini reddetti.

Son dileklerimi yerine getirdin mi? O'Neill seninle evlenmek istiyor mu? Beni destekleyecek mi? Benim durumum değişmedi. Endişelerim hiç bu kadar artmamıştı. Bu sürgünde yavaş yavaş ölüyorum. FitzMaurice, Desmond da her zamanki kadar güçlü. Sarayda ise Kraliçe o hainin takipçisini yakalayamayacağı için çaresizlikten saçlarını yoluyor. Philip onu her zamankinden fazla destekliyor ve zaman zaman Catherine de Medici de onu destekliyor. Bu durum böyle devam edemez, Katie. Yakında Fitz-Maurice Desmond'da o kadar güç kazanacak ki onu Desmond topraklarından Tanrı'dan başka kimse çıkaramayacak. Katie şu an Hawke'la evli olmana rağmen eğer henüz yapmadıysan, O'Neill'ı yanımıza çekmelisin. En büyük müttefikimiz olarak O'Neill'a ihtiyacımız var. Onu bana gönder.

Seni çok seven baban,
Gerald FitzGerald.

Katherine mektubu çabucak katlayıp ateşe atarken elleri titriyordu. *John Hawke'la hâlâ evliydi.*

Nefes nefese kalmıştı, şakakları zonkluyordu. Mektup 1 Temmuz'da yazılmıştı; belki de şimdiye kadar Hawke onu boşamıştı. *Ah, Tanrım.* Ters giden bir şeyler vardı. Liam onu 15 Nisan'da kaçırmıştı, Hawke onu hemen boşamamış olabilir miydi?

Katherine sandalyeye çöktü. Doğru düzgün düşünemiyordu. *Şimdi iki kocası mı vardı?*

Ah, Tanrım. Katherine merdivenlere baktı. Yukarıdaki odalarında Liam banyo yapıyordu. Şimdi onu ne kadar da çok seviyordu.

Hayır. Bu sevmek değildi. Tutsak da değildi. Bu, sevmekten, tutsaklıktan çok daha öteydi. Katherine ona âşık olduğunu biliyordu.

Katherine sakin olmaya çalıştı fakat başaramadı. Paniğe kapılmak üzere olsa da artık gerçek dünya yokmuş gibi davranarak Liam'ın adasında saklanamayacağını fark etti. Artık adaleti kendi lehine sonuçlandırmak için ona bel bağlayan babasına olan sorumluluğunu görmezden gele-

mezdi. Liam'ı kullanmak, evliliklerine politikayı karıştırmak istemese de artık Liam'ı Gerald'la birleşmeye ve onu desteklemeye ikna etme zamanı gelmişti.

Hayır, artık babasına olan sorumluluğunu görmezden gelemezdi ve kendi geleceğiyle ilgili sorudan kaçamazdı. Çünkü artık geleceği onu bulmuştu. Katherine merdivenlere koştu.

Liam, Katherine'in ayak seslerini duyduğunda hâlâ soğumaya başlayan küvetin içindeydi. Yüzünde beliren tebessüm kısa sürdü. Katherine'in kapıda belirdiğini ve kapıyı arkasından kapadığını gördü. Ona verdiği tepki her zaman aynıydı; güzelliğine, ruhuna ve zekâsına hayret ediyordu fakat her geçen gün bu duyguları yoğunlaşıyordu.

Katherine'in huzursuz olduğunu gördü. O rezil babası neler yazmıştı acaba? Liam haberlerin iyi olmadığını tahmin etmiş, mektubu ona vermek istememişti. Ancak başka şeyleri engellese bile artık babasıyla haberleşmesini engelleyemezdi. Liam içini çekti, ayağa kalktı. O güçlü bedeninden aşağıya sular süzüldü. "Sorun nedir, Katherine?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Katherine'in beti benzi iyice solmuştu ve aceleyle Liam'ın yanına gelerek ona havlusunu tuttu. Katherine havluyu ona veremeden Liam onun bileğini tuttu. "Canını sıkan bir haber mi var, sevgilim?"

Katherine onun gözlerine bakarken göğsü inip kalkıyordu. Aceleyle konuşmaya başladı. "Babam çaresiz. Benim için endişeleniyor. Kuzeni, bir zamanlar ona ait olan her şeyi ele geçiriyor. Eğer FitzMaurice yakında Perrot tarafından yakalanmazsa, bu gidişle Desmond'dan hiç çıkarılamayacak kadar güçlenecek." Dudaklarını ıslattı. "Senden hiçbir zaman fazla bir şey istemedim. Şimdi istiyorum."

Liam kımıldamıyordu. Gri gözleri sakin ve dikkatliydi.

"Babama yardım etmeni istiyorum, Liam." Katherine'in sesi kısıldı. "O büyük bir adaletsizliğin kurbanı, bunu zaten biliyorsun. Lütfen, Liam. Ona yardım etmen için yalvarıyorum."

Liam karısının ellerini tuttu. Yumuşacık bir sesle, "Senin için böyle bir hainliği seve seve yaparım, Katherine," dedi.

"İstediğimi yapacak mısın?" diye bağırdı.

"Ben zaten babana yardım ediyorum," dedi, ciddi bir ifadeyle. Fakat birdenbire suçluluk ve korku da hissetti. FitzMaurice'le aylar önce ve yalnızca bir kez karşılaşmıştı fakat bu ona yetmişti. O kış onu gördüğünden beri isyanı ve kendi askerlerini sıkı bir şekilde desteklemişti. Hatta bu sayede İngilizlere daha fazla direnmişlerdi. Karınları daha önce hiç bu kadar güzel doymamış, hiç bu kadar iyi silahlanmamış ve bu kadar fazla erzak sahibi olmamışlardı.

Liam planının ne kadar tehlikeli olduğunu iyi biliyordu. Bir adamı indirmek için önce onun yükselmesini sağlamak hassas bir plandı. Zayıf yanları çoktu ve kolayca başarısız olabilirdi. Ve eğer başarısız olursa, FitzMaurice Desmond'da nihai güce kavuşacak ve Liam buna maşalık etmiş olacaktı. Katherine bunu asla anlamazdı. Bu ihanet karşısında şaşkınlıktan küçük dilini yutacaktı.

"N-nasıl?" diye kekeledi Katherine, şaşkınlığını gizleyemeden. "Ne zaman?"

Liam kızın yanağını, kulak memesini okşadı. Tatlı tatlı gülümsedi. "Katherine benim varlığım bile politik. Uykumda, yediğimde, yaşadığımda, aldığım nefeste bile politika var. Aramızda politika olsun istemiyorum." Katherine'in çenesini kaldırdı, gözlerine baktı ve yarı yumuşak yarı aç bir şekilde öptü. "Aramızda yalnızca bunun olmasını istiyorum, Katherine."

Katherine onun öpüşüne karşılık verdi ve sonra kollarının arasında kaldı. "Liam, çok minnettarım. Fakat ne yapıyorsun? FitzMaurice'e denizde mi saldırıyorsun?"

Liam onun elini dudaklarına götürerek öptü. "Şişşt. Çok zeki olduğunu biliyorum, Kate fakat sen politikaya bulaşmamalısın. Onları uzaktan etkileme şansın yok."

Katherine elini onun yüzüne götürerek yanağına koydu ve Liam'ı şaşırttı. Katherine yatakta fazlasıyla açık olsa da yatak dışındayken fiziksel açıdan Liam'dan uzak duruyordu.

"Sanırım az önce beni övdün," dedi Katherine, sesi titreyerek. "Sarayda veya İrlanda'da olsaydım, babam ve FitzMaurice gibi adamların yaptıklarını etkileyebileceğimi mi kastettin?"

Liam onun elini yanağına bastırdı, sonra o büyüleyici yüzünü inceledi. Onlar gibi adamları zaten etkilediğini çünkü kendisinin, başarılı olduğu takdirde tüm güç dengelerini değiştirecek ve herkesi etkileyecek bir komplo düzenlemesi için ona cesaret verdiğini söylemedi. Dikkatli fakat gerçekçi bir cevap vererek, "Kate, senin gibi bir kadın, isterse dağları yerinden oynatabilir," dedi.

Katherine yüzü kızararak ona baktı. "Annem öyle bir kadındı," dedi sonunda.

"Onun kararlılığını, zekâsını ve güzelliğini aldığın kesin."

"Ben *çok* güzel değilim, Liam."

"Manastır sana alçakgönüllü olmayı öğretmiş fakat erkekleri etkileyen kadınlar kendi değerlerini bilirler. Alçakgönüllü olmak onlara göre değildir."

Katherine kaşlarını çattı. "Neden bana bunu söylüyorsun?"

"Çünkü annenin aksine sen saf ve çok masumsun. Bir gün tüm silahlarını elinde bulundurman gerekebilir. O zaman alçakgönüllü olmak bir işine yaramaz, sevgilim." Neden bu kadar açık konuştuğundan emin değildi. Bunun nedeni belki de göze aldığı tehlikeyle kendi sonunu hazırlamış olmasıydı. Eğer yakalanır ve asılırsa Katherine'in kendini savunmak zorunda kalacaktı. Bu düşünce Liam'ın hiç hoşuna gitmiyordu. "O kadar çekicisin ki erkekler sana baktıklarında yalnızca tek bir şey düşünüyorlar. İstediğin her erkeği kendine köle edebilirsin. Ve bir kez köle olan erkek, kendi mantığına ve çıkarlarına ters düşse bile istediğin her şeyi yapacaktır." FitzMaurice'le olan ittifakını düşündü. Kule'yi ve zindanı düşündü.

Katherine şimdi hem huzursuz hem de üzgün görünüyor, hâlâ ona bakıyordu. "Bu söylediklerin hoşuma gitmedi. Ve Liam, ben seni kölem yapmadım."

Liam kahkaha attı. "Yapmadın mı?" Katherine'in elini aşağı indirip seyiren erkekliğine sardı. "Sen odaya girdiğinden beri aletim sert ve her geçen dakika gittikçe büyümeye devam ediyor."

Katherine elini çekerken ağlamak üzereydi.

Liam kendi kendine ve içindeki arzuya lanet ederek ona sarıldı. "Özür dilerim, Kate. Sen bu kadar gerginken böylesine küstah davrandığım

için bağışla. Seni bu kadar üzen şeyin ne olduğunu söyle. Dahası var, öyle değil mi?"

"Evet! John Hawke beni boşamamış," diye haykırdı Liam'ın ıslak omzunda. "Babamın mektubu temmuzun birinde yazılmış. Eğer planladığı buysa neden beni hâlâ boşamadı? Korkarım Hawke ve ben hâlâ evliyiz."

Liam gerildi fakat yalan söylemeyi tercih etti. "Biliyorum."

"Ne?" Katherine onun kollarından uzaklaştı ve dehşet içinde Liam'a baktı.

Liam onu bıraktı. Gözlerini ona dikti. "Seni boşamadı fakat bu konuya kafanı yorma. Senin inancına göre biz evliyiz, Katherine. Bu yetmez mi?"

Katherine uzunca bir an Liam'a baktı. "Hawke beni hâlâ karısı olarak görüyor olmalı. Bütün dünya öyle görüyor."

Liam, giderek büyüyen öfkesini kontrol etmeye çalıştı. "Bütün dünyanın seni aşağılaması kolay değildir Kate, bunu çok iyi biliyorum." Katherine'in bakışlarının yumuşadığını gördü. "Bana acıma, buna hiç ihtiyacım yok. Senin de acınmaya ihtiyacın yok, kendine bile acımana gerek yok."

Katherine ona baktı.

"Biz artık Tanrı'nın huzurunda ve Papa'nın gözünde yasal olarak evliyiz, bu hafife alınacak bir şey değil. Sen bana aitsin, Katherine. Yoksa hâlâ İngiltere'ye, John Hawke'a mı dönmek istiyorsun?" Liam bir an tehlikeli bir ifadeyle baktı ve nefes almakta güçlük çekti.

Katherine, "Hayır," diye fısıldadı.

Liam, gözlerinin içine bakarken öfkesi kayboldu ve içine, ele avuca sığmayan bir mutluluk doldu. "Yoksa artık kendi isteğinle yanımda kalmayı mı seçiyorsun?"

"Evet." Katherine başını kaldırıp ona baktığında gözlerindeki ifade öylesine sıcak, yumuşak ve sevgi doluydu ki Liam söyleyecek bir şey bulamadı. Ve sonra Katherine yemin edercesine, "Seni bırakmayacağım, Liam. Hiçbir zaman," dedi.

Liam'ın gözleri kocaman oldu. Onu saran kollarım sıktı. Boynunda bir damar seğirdi.

"Söz veriyorum," dedi Katherine, çatallı bir ses tonuyla. "Ne olursa olsun."

Liam tok, boğuk, sert fakat mutluluk dolu bir ses çıkardı. Onu tamamen kendine çekerek dudaklarından öptü ve sonra Katherine kendini duvara dayanmış ve Liam'la duvar arasına hapsolmuş şekilde buldu. Tutkulu dudaklarıyla istekli bir şekilde buluştu ve dudaklarını hemen araladı. Dili onunkine değdi. Liam, Katherine'in gözyaşlarının tadına baktı ve bunların mutluluk gözyaşları olduğunu anladı. Bir dakika sonra onu kucağına aldı, yatağın üzerine attı ve eteğini yukarı sıyırdı. Ve Katherine, "Evet, sevgilim, evet," diyerek haykırdı. Liam hem hızlı hem de vahşi bir şekilde onun içine girdiğinde Katherine bedenindeki ani ve büyük istilayı hissetti. Bakışları kenetlendi.

Liam, Katherine'nin, erkekliğini bir kılıcın kını gibi kavrayan bedeninin verdiği hisle ve az önce yaptığı itirafla sersemlediği için konuşamadı. Fakat onun içine defalarca girip çıkarken gözlerini ondan ayırmıyor, ona duyduğu aşkı –çok uzun zamandır içinde büyüttüğü aşkı– anlamasını umuyordu. Katherine onun omuzlarına sıkıca tutundu ve inlemeye başladı. Liam onun boşalmak üzere olduğunu anladı. Kendisi de aynı durumdaydı ve soluk soluğa kalmıştı. Gerilerek kendisini kontrol etmeye çalıştı ve onun sıcak ve verimli bedenine boşalmamak için geri çekilme gücünü kendinde bulmaya çalıştı.

"Liam," dedi Katherine, nefes nefese, onun yüzünü tutarak. "Lütfen, içimden çıkma."

Penisi tüm kalınlığı ve şiddetiyle onun içinde zonklarken Liam donakaldı. Daha önce hiç böyle bir baskı hissetmemişti. Katherine'in dar kanalının içine ıslak ve sıcak bir şekilde patlamak istiyordu. "Hayır, Katherine," dedi, soluk soluğa, "Yapamam."

Katherine onu içine alan kaslarını sıktığında, Liam, yüz ifadesinden, istediğini elde etmek için savaşacağını anladı. Katherine onun yüzünü bırakmadan haykırdı. "Seni seviyorum. Senin çocuklarını istiyorum, Liam, lütfen!"

Penisi ısrarla zonklamaya devam ederken Katherine'in üzerindeki bedeni kaskatı kesilmiş, kıpırdamıyordu. Liam dayanılmaz bir ıstırap içindeydi. Darağacına onun kadar yakın olan hangi erkek böylesine asil bir kadından çocuk yapabilirdi? Yanaklarından ter damlaları süzüldü.

"Liam, bana çocuklarını ver," diye ağladı Katherine. Yanaklarından yaşlar akıyordu. "Sevgilim, seni seviyorum!"

Liam o anda nefesini tuttu, dudaklarını Katherine'in dudaklarına bastırdı ve geri çekilmek yerine saf bir zevkin içinde kendini kaybederek bir değil, iki değil, defalarca onun içine girdi ve sonunda sıcak, etkili tohumları Katherine'in rahminin derinliklerine fışkırırken, Katherine ona sımsıkı sarılarak sevincinden ağladı.

26. BÖLÜM

Richmond

Kraliçe'nin filikası Thames'in sularında ilerlerken, yaldızlı burnu suları sıçratıyordu. Filikayı yirmi bir kürekçi çekiyordu. Hoş bir sonbahar öğleden sonrasıydı ve Elizabeth altın renginde bir kıyafet giymiş, minderine yaslanmış, açık havada oturuyordu. Filikanın güvertesine her zamanki gibi çiçek yaprakları serpiştirilmişti. Kraliçe'nin yanında iki nedimesi ve birkaç asilzade vardı. Nedimelerden biri ud çalıyordu.

Richmond Sarayı karşılarında uzanıyordu. Sarayın sayısız kule, kubbe ve kubbelerin tepesindeki süsleri, mavnanın çabucak yanından geçtiği büyük meyve bahçesinin tepesindeki ufuk çizgisinden yükseliyordu. Bahçenin ilerisindeki bölgede alabildiğine uzanan gür ve yemyeşil çayırlar ve ağaçlarla bezeli kırlar vardı.

Richmond'ın merdivenleri uzaktan görülebiliyordu. Filika rıhtıma yanaşırken suda süzülen kuğular önünden çekilerek yolu açtılar. Elizabeth yanındaki beylerin yardımıyla ayağa kalktı ve filikadan inerken onlara çok nazik bir şekilde teşekkür etti. Sonra yüzündeki o hoş ifade değişti ve hızla bahçeden geçerek sarayın kapısına yöneldi. Nedimeleri şimdi ona yetişmek için koşturuyorlardı.

Elizabeth bu öğleden sonra pek iyi vakit geçirmemişti ve yüzü asıktı. Nasıl geçirebilirdi ki? Aynı günün sabahında Sör John Perrot'ın onu ziyaret etmek üzere yola çıktığını öğrenmişti. Bu haber anında başının ağrımasına neden olmuştu. Konuşmak istediği son şey barbar İrlanda

konusuydu. Şu anda çok daha başka sorunları vardı. Kuzeni Mary'yi serbest bırakmak için kurulan başka bir plan daha ortaya çıkmıştı. Bu plana göre Elizabeth'e suikast düzenlenecek ve Hollanda'daki Alva Dükü'nün desteklediği bir Katolik isyanı çıkarılacaktı. Elbette bu komplocuların amacı Mary'yi İngiltere tahtına çıkarmaktı. Bu komplonun elebaşlarından biri Norfolk Dükü'ydü fakat Papa ve İspanya Kralı Philip de ona katılmıştı. Daha geçen hafta Elizabeth, İspanya elçisinin ülkeden çıkarılmasını emretmişti. Norfolk Dükü Kule'deydi. Papa'yı ise umursamamıştı.

Kendisine karşı hazırlanan bu komplo, son zamanlardaki politik sorunlarından yalnızca biriydi. Şimdi Elizabeth, Perrot'm gümüş tepside FitzMaurice'in başım getirdiğini müjdelemesi için dua ediyordu çünkü papacılar da onu tahttan indirmek istiyorlardı.

Elizabeth içindeki korkudan doğan bir rahatsızlık hissetti. Hiç kimse bir kraliçe olmanın ne kadar zor olduğunu anlayamazdı. Ne kadar zor, zahmetli ve tehlikeli olduğunu...

Richmond, kraliyet saraylarının en büyüğüydü ve sayısız binası, avlusu ve bahçeleri; birçok kule ve yuvarlak kubbeleri, ilk bakışta insana büyük bir karmaşa ve düzensizlik hissi veriyordu. Elizabeth yolundan şaşmadı. Doğrudan orta saraya yöneldi ve batı ucundaki salona gitti.

Elizabeth salondan hızla geçerken saray efradı yerlere eğildiler. Yukarıdaki özel konutunda, Münster başkanmı sabırsızlıkla beklerken buldu. Artık Lord Burghley olan Cecil'i ve kuzeni Tom'u görmezden gelerek iri yarı Perrot'a baktı. Kızıl saçlı adam kendisinden beklenmeyecek bir nezaket gösterisiyle dizlerinin üzerine çökerek, "Majesteleri," dedi. "Her zaman olduğu gibi en sadık hizmetkârmızım."

Hiçbir zaman açıkça dile getirilmese de Perrot aynı zamanda onun üvey ağabeyiydi. "Sör John." Elizabeth elini sallayarak kalkmasını işaret etti. "Bize iyi haberler getirdiğinizi umuyoruz."

John gözlerini kırpmadan doğrudan ona baktı. "Evet ama İngiltere'ye ihanet edenlerin kim olduğunu öğrenmek her zaman iyi olmuyor."

Elizabeth huzursuzdu. Cecil ve Ormond'a baktı. Cecil'in her zamankinden çok daha sakin olduğunu fakat kuzeninin sinirden kıpkırmızı kesildiğini gördü. "İrlanda'daki hainlerin kim olduklarını biliyoruz ve

liderleri lanet olası, kaçık FitzMaurice'i de tanıyoruz. Kış gelip herkesin açlıktan ölmesine neden olmadan onu yakalamayı düşünüyor musun?" Kış mevsiminde İngiliz ordularına erzak sağlamak çok zordu ve savaştan çok hastalık yüzünden her yıl sayıları giderek azalıyordu.

"Ah, onu yakalayacağım, size söz veriyorum," dedi Perrot, gözüpek bir tavırla. Ne var ki daha önce birçok kez bu sözü vermişti.

"Bu isyandan bıktık usandık," diye çıkıştı Elizabeth, öfkesine yenilerek. "Tek bir adamı yakalayamıyorsan, belki de onun peşine başka birini takmalıyız."

Sör John kıpkırmızı oldu.

Cecil öksürerek Kraliçeye yaklaştı. "Bence Sör John'un getirdiği haberleri dinlemelisiniz. Son birkaç aydır o adama dokunamamızın sağlam bir sebebi var."

"Evet," diye hırladı John. Rengi hâlâ kıpkırmızıydı. "FitzMaurice, Philip'ten çok daha kararlı bir düşman tarafından destekleniyor."

"Herkes İspanya Kralı'ndan daha kararlıdır," diye çıkıştı Elizabeth bir kez daha. "Her bir taraftan farklı sorunlarla uğraşıyor ve İrlandalılara yardım etmesinin tek nedeni beni yaralamak!"

"Kendini hazırla, Elizabeth," diye mırıldandı Cecil, onun kulağına.

Elizabeth gerildi. "Papacı haine bu kez kim yardım ediyor? Buna kim cesaret edebilmiş?"

Perrot o anın tadını çıkarırcasına gülümsedi. "İsmi kötüye çıkmış yarı İrlandalı korsan, Denizlerin Efendisi."

Elizabeth bakakaldı. Anlayamadı.

Anlayamamıştı. Anlamayı reddetti. Kendini zorlayarak gülümsedi. "Liam'm tek yaptığı, ne kadar sinir bozucu olsa da, FitzGerald'ın kızını kaçırarak ahlaksızlıklarını ve sapıklıklarını gerçekleştirmek için onunla adasına kapanmak oldu. Belki de bu durum Tom'un anlatmak istediği durumu haklı çıkarıyordur. Belki de Liam, FitzGerald'la bir olmuş, kızıyla evlenerek FitzGerald'ı eski gücüne kavuşturma derdindedir. Fakat yaptığı en kötü şey bu olabilir."

"Majesteleri," dedi Perrot, soğuk bir sesle, "neredeyse tüm sene boyunca Güney İrlanda'da FitzMaurice'i kovaladım. Ne söylediğimi biliyorum. O'Neill'ın FitzGerald'ın kızını kendine metres yapması umu-

rumda değil. Onunla evlenmiş olmasına bile aldırmam. Ne söylediğimi biliyorum. O piç kurusu korsan, FitzMaurice'e erzak, silah ve ihtiyacı olan diğer her şeyi sağlıyor."

Elizabeth bayılacağını sandı. Tom'a baktı ve onun Perrot'a inandığını fark etti. Cecil'e döndü, o da ikna olmuş görünüyordu. "Hayır!" diye bağırdı, göğsünde korkunç, yakıcı bir acı hissederek. "Yanılıyorsun! Altın korsanım FitzGerald'ı destekleyebilir fakat beni tahttan indireceğini açıkça belirtmiş bir adamı asla ama *asla* desteklemez!" Ağlamak üzereydi. Çünkü Liam'm onu bu kadar alçakça aldatmayacağını, onu biraz da olsa sevdiğini biliyordu.

"Yanılmıyorum," dedi Perrot, neredeyse bağırarak, kıpkırmızı bir yüzle. "İsyancıların arasında bir casusum var, Majesteleri. Birkaç kez yüz yüze görüştüklerini, el sıkıştıklarını görmüş. Tanrım, geçen bahardan beri *Deniz Hançeri*'nden üç kez yük indirildiğini görmüş. *Ne söylediğimi biliyorum.*"

Elizabeth arkasını döndü. Cecil onu bir sandalyeye götürdü. Elizabeth hıçkırıklara boğulmak üzereydi. Elini uzattı fakat yanında diz çökerek onun elini tutan kişi Ormond oldu. "Bu nasıl olabilir?" diye fısıldadı, kuzenine. "Bunu bana nasıl yapabilir?"

Tom onun elini kaldırarak kararlı bir tavırla öptü. "O ruhsuz biri," dedi. "Kendinden başka hiç kimseye hizmet etmiyor, bunun aksini düşünmekle hata ettin, Bess."

"Fakat..." Elleriyle gözlerini kapayarak hıçkırığını bastırdıktan sonra Tom'a baktı. "Fakat bana çok düşkündür. Bundan eminim."

"Hayır," diye üsteledi Tom, Kraliçe'nin elini bir kez daha öperek. "Seni çok severim, Bess, ben her zaman senin en büyük destekçinim ve biz kuzeniz. O'Neill ise Shane'in piçi ve bu her şeyi açıklıyor, o yüzden bu konuyu düşünmelisin."

Elizabeth gittikçe öfkelenmeye başlayarak Tom'un elini sıkıca tuttu. Korsanın vahşi bir barbarın, bir katilin oğlu olduğunu nasıl unutmuştu? Henüz genç bir kızken ve tahta yeni çıkmışken Liam'm babasıyla tanıştığı günü nasıl unutabilirdi? Tanrım! Adamakıllı aldatılmıştı. Çok aptaldı! Cecil'e döndü.

"Sen bunu nasıl bilmezsin?" diye bağırdı, kızarmış bir halde. "Sana onca parayı, her yere casuslarını göndermen için ödemiyor muyum? Neden bunu hemen öğrenmedin, Lord Burghley?"

Cecil gözünü bile kırpmadı. "Bu ittifaka işaret eden belirtiler vardı, Majesteleri fakat doğruluğundan emin olmadan sizi heyecanlandırmak istemedim. Mary Stanley'nin oğlu O'Neill'ın Katolik bir kaçığı desteklemesi hiç mantıklı gelmediği için bu konuda bir kanıt bulmaya ve size yalnızca söylentilere dayanarak bilgi vermemeye karar verdim."

Elizabeth hâlâ ona bakıyordu. Cecil her zaman haklı çıkardı. O'Neill'ın ihaneti artık kanıtlanmış olabilirdi fakat hiçbir mantıklı açıklaması yoktu. Tanrıya inandığı söylenemezdi ama yine de sadık bir Protestandı. Peki, FitzMaurice'i destekleme sebebi din değilse ne olabilirdi?

"O adamın parayla satın alındığı çok açık," dedi Ormond. "FitzMaurice'i indirmeliyiz ve O'Neill'ı yakalamadan bunu yapamayız."

Elizabeth kendini düşünmeye zorladı fakat hem kalbi kırık hem de öfkeden köpürürken bunu yapmak biraz zordu. Fakat o kraliçeydi. Bu tip krizler ertelenemezdi. Ormond haklıydı. Yeniden Tom'un elini tutup sıktı.

"Liam O'Neill'ın," dedi Elizabeth, sesi titreyerek, "kesinlikle sadık biri olmadığı açık."

Elizabeth öfkesinin onu ele geçirmesine izin vererek ayağa kalktı. "O, kendine bile sadık kalamayan aşağılık bir korsanın, lanet olası katilin teki. O'Neill, Saray'a ve Bize ihanet eden bir haindir."

Perrot ona katıldığını göstermek için burnundan aşağılayıcı bir ses çıkardı. Ne Cecil ne de Tom hareket ettiler.

"Onun kellesini istiyorum," dedi Kraliçe.

Perrot, Kraliçenin karşısına geçti. "Başına ödül koyun. Onu yakalaması için Drake'i veya Frobisher'ı gönderin. O'Neill iyi olabilir fakat Drake onun hakkından gelir."

Elizabeth yutkundu, dudaklarını yaladı ve en iyi denizcisini Liam O'Neill'ın peşine takma düşüncesinin neden olduğu ürpertiye karşı koyamadı. Böyle bir savaşı kim kazanırdı? Büyük olasılıkla ardından çıkacak savaşta herkesi kaybederdi. Bu düşünce oldukça sinir bozucuydu.

Elizabeth gözlerini kapadı. Ne olursa olsun altın korsanı yakalaması ve onu ihanetten yargılaması gerekiyordu. Ve sonra... çoktan hak ettiği kaderin gerektirdiği şekilde asılacaktı.

Elizabeth boğazını temizledi. "Haklısın, Sör John. Bana Liam'ı getiren kişiye elli bin sterlin vereceğim."

Cecil gözlerini iri iri açtı. "Bütçemiz zaten kısıtlı, Majesteleri," diye mırıldandı, ikaz eden bir sesle.

"Umurumda değil," diye bağırdı. Lanet olasıca hazine konusunda başka zaman endişelenirdi. "Onun kellesini istiyorum!" Sonra onun altın renkli başını demir bir mızrağın ucunda düşündü. Midesinin kalktığını hissetti. "Onu canlı istiyorum," dedi, hiddetle. Çünkü Kraliçenin içinde yaşayan, nefes alan ve hayal kuran kadının onunla yalnız yüzleşmesi ve onu yaptıklarını açıklamaya zorlaması gerekiyordu. Çünkü bu yeni ve korkunç adımının bir açıklaması olduğundan emindi.

Derken aklına yeni bir düşünce geldi. Elizabeth donup kaldı. Kellesini istemişti fakat aynı şeyi isteyen biri daha vardı. Üstelik bu adamı cesaretlendiren şey hırstan çok daha öte bir şeydi. Bu adam intikamla besleniyordu ve şu an Liam O'Neill'a derin, tehlikeli ve kişisel bir öfke besliyordu. Ancak böyle bir adam Denizlerin Efendisi'ni ona getirebilirdi.

"Bana John Hawke'u gönderin!" diye bağırdı.

Juliet tayım durdurdu. At yalnızca üç yaşındaydı ve hiç de çökmüş sayılmazdı, üstelik yerinde duramıyordu ve Juliet onun üzerinde, sallanan bir sandalyede oturduğu gibi oturuyordu. Küçüklüğünden beri kısraklara binerdi ve bu onun için çok doğaldı.

Kısrağını bir tepenin üzerinde durdurdu ve altında Kawkehurst uzanıyordu. Taş köşk birkaç yüz yıl önce inşa edilmişti ve bazıları eski ve yıkık dökük olduğunu söyleseler de Juliet buranın büyüleyici olduğunu hatta kuleleri, kubbeleri ve vitray camlarıyla oldukça şatafatlı görünen kendi evinden bile çok daha güzel olduğunu düşünüyordu. Yutkundu. Kendi kendine Katherine'in arkadaşı olduğunu ve bu nedenle köşke giderek John Hawke'u ziyaret etmesinde hiçbir yanlışlık olmadığını söylüyordu. Thurlstone'un kâhyasından John'un dün öğleden sonra evine döndüğünü öğrenmişti.

İçten içe kendine yalan söylediğini, onu ziyaret etmesinin yanlış ve tehlikeli olduğunu biliyordu.

Juliet bu düşünceleri kafasından atmaya çalıştı. Hawke, en iyi arkadaşının kocasıydı. Onu son gördüğünde, Katherine kaçırıldığı için öfkeden deliye dönmüştü. Juliet bu kez onu nasıl bir ruh halinde bulacağını merak etti. Üzülüyor muydu? Bu kadar zamandır ondan hiç haber almış mıydı? Juliet son birkaç aydır sık sık Katherine ile Hawke'u düşünmüştü.

Kestane renkli oyuncu tayını tepeden aşağıya sürdü. Genç kısrak koşmaya başladı. Juliet, Hawkehurst'ün taş girişine yaklaşırken fazlasıyla endişeliydi. Geri dönüp uzaklaşmalı, onunla hiç tanışmamış gibi davranmalı, onun varlığından bile haberi yokmuş gibi yapmalıydı. Kısrak, Arnavutkaldırımma geldi, tüneli andıran girişten geçerek daire şeklindeki avluya girdi.

Juliet atını şahlandırarak durdurdu. Attan inmeye yeltenmedi. Şimdi nabzı deli gibi atıyordu. Buraya gelmemeliydi. Hızla eve dönmeliydi. Henüz kimse onu görmemişti. Kısrak kıvrak hareketler yapmaya, ufak daireler çizmeye ve eğitimli bir at gibi dönmeye devam ediyordu. Köşkün eski ve muazzam kapısı açıldı ve Hawke eşikte göründü.

Juliet'in bakışları hemen ona çevrildi. Tanrım, adamın ne kadar tehlikeli ve etkileyici göründüğünü unutmuştu.

Ne kadar yakışıklı olduğunu da.

Hawke gülümsemedi. Üzerinde kırmızı üniforması yoktu; sade bir tünik, eski bir deri yelek, aynı şekilde eski bir pantolon ve binici çizmeleri giymişti. Hızla ilerledi, kısrağın dizginlerini yakalayarak onu hemen kontrol altına aldı ve bir kez daha Juliet'in gözlerine baktı.

Juliet kızardığını hissetti. Kendi kendine Hawke'un onun hakkında hiçbir şey bilmediğini, bilemeyeceğini hatırlattı. Zihnindeki en gizli düşünceleri bilemezdi. Geceleri gördüğü utanç verici rüyaları bilemezdi.

Bu görüşme için ne kadar özenli bir şekilde giyindiğini de bilemezdi. Juliet, o sabah üst üste elbise değiştirmiş ve sonunda koyu yeşil renkli, açık tenini ve sıradışı koyu renk saçlarını ortaya çıkaran, oldukça şık ve güzel bir tafta elbise seçmişti. Elbisenin kenarları kürklüydü ve bir de ona uyan pelerini vardı. John Hawke, kıyafetinin ona ne kadar yakış-

tığını fark etmiş gibi görünmüyordu. Mavi bakışlarını onun yüzünden ayırmıyordu.

"İyi günler Leydi Stratheclyde. Bu ne sürpriz." Ters bir ifadeyle konuşmuştu.

Juliet gergin bir biçimde yutkundu. Gelmemeliydi. En iyi arkadaşının kocası John Hawke'un onu en mahrem şekilde öptüğü korkunç rüyaları gördükten sonra buraya gelmemeliydi. Juliet ne kadar kızardığını hissedebiliyordu. "Evde olduğunuzu duydum," demeyi becerdi fakat ses tonu duyulamayacak kadar alçaktı, boğazını temizledi.

Hawke ona bakmakla yetindi.

Juliet dudaklarını yaladı. "U-umarım haber vermeden gelmemin sakıncası yoktur," diyebildi.

Hawke çenesini kastı. Sevinmiş gibi görünmüyordu. Bir sonraki sözleri bunu kanıtladı. "Doğrusunu isterseniz, ilgilenmem gereken çok önemli meseleler var."

Juliet donup kaldı. Az önce, onunla konuşmak gibi bir arzusu olmadığını açıkça belirtmişti. Juliet çok kırılmıştı. Gözünde biriken yaşları görmemesi için başını eğdi ve atının dizginleriyle oynadı. Keşke gelmeseydi.

Hawke kendi kendine bir şeyler mırıldandı, sonra Juliet ansızın onun güçlü ellerini belinde hissetti. Hawke onu atından indiriverdi. Juliet, adamın dokunuşyla adeta felç olmuş, nefes bile alamıyordu.

Hawke onu yere indirdiğinde, Juliet atma doğru geriledi ve sessizce ona baktı. Kalbi deli gibi atıyordu.

"Lady Stratheclyde?"

Gerçek, tüm acımasızlığıyla yüzüne çarptı. Buraya Katherine'i sormaya değil, John'u görmeye gelmişti. Buraya gelmişti çünkü şimdi Lord Simon Hunt'la nişanlanmış olmasına rağmen en yakın arkadaşının kocası olan bu adama içten içe, gizli ve günahkârca bir ilgi duyuyordu.

Derin bir nefes aldı. Gerçek duyguları su yüzüne çıkmadan, en sevdiği, en yakın arkadaşını ufak fakat gerçek anlamda aldatmadan ve kendi nişanlısına ihanet etmeden önce yeniden atma binip evine gitmesi gerektiğini biliyordu.

"Ben... Ben kendimi pek iyi hissetmiyordum. Ata binmeye alışık değilim," diye yalan söyledi. "Bayılacak gibi hissediyorum."

Hawke onu süzdü. "Gerçekten mi? Daha önce hiç sizin gibi kısrağa oturan bir kadın görmedim. Üstelik bu kısrak hâlâ yarı yabani sayılır."

Juliet saçma da olsa bu övgüden dolayı memnun oldu. Sonra irkildi çünkü Hawke kolundan tutmuştu.

"İçeri gelin. Bir bardak bira sizi kendinize getirir."

Juliet bu teklifi nasıl reddedeceğini bilemediği için onun peşinden içeri girdi ve Hawke'un kendisini masaya oturtmasına izin verdi. Hawke onun yanına oturmadı. Hizmetkârlara, atıştırmalık bir şeyler getirmelerini emretti ve sonra ona bakmaya devam etti. Herhangi bir konuşma girişiminde bulunmadı.

Juliet derin bir nefes aldı. "Sör John, sizi görmeye geldim çünkü Katherine benim en iyi arkadaşım ve şimdiye kadar ondan bir haber almış olacağınızı umuyordum."

Hawke'un ifadesi biraz daha ciddileşti. "Almadım."

"Tek bir kelime bile mi?" Juliet şaşkına dönmüştü. "Fakat şimdiye kadar O'Neill sizinle iletişime geçmesine izin vermiş olmalıydı!"

"Hayır. Hiç iletişime geçmedik."

Juliet donup kaldı, içini bir sıkıntı kapladı. John onun arkasındaki pencereden, yaklaşan kış nedeniyle artık gri ve mor renklere bürünen fundalıklara baktı. Juliet onun neler hissettiğini anlamaya çalışarak yüzüne baktı. Öfkesini hissetti; Hawke, Katherine kaçırıldığı için hâlâ öfkeliydi fakat herhangi bir üzüntü belirtisi göremedi.

Juliet, eldivenli ellerini kucağında sıkıca kenetledi. "Mutlaka iyidir. O adamın Katherine'e zarar vermeyeceğinden eminim."

Hawke yeniden Juliet'e döndü. "Evet, ona tecavüz etmediği kesin ve eğer ondan memnun kalmasaydı şimdiye kadar çoktan bırakırdı."

Juliet ne söylemek istediğini anladığında şaşkınlıktan soluğu kesildi. Liam'ın kur yaparak Katherine'i etkilediğini ve şimdi bile Katherine'in onu mutlu ettiğini ima etmişti. Yanaklarına ateş bastı.

Juliet, John'u rahatlatmak için ne söyleyeceğini bilemiyordu. Fakat yine de onu teselli etmek istiyordu. Bu dürtü onu avcuna almıştı. Ayağa kalktı, adamın yanına gitti ve eline hafifçe dokunarak bir anlığına

parmaklarını tuttu. Hawke'un canlı, mavi bakışları onunkileri adeta deliyordu. Juliet bir an boyunca kendini kaybetti, gözlerini ayıramadan ve konuşamadan ona bakmaya devam etti.

"Katherine kaçırılmayı kendi istemedi, Sör John," dedi sonunda. "O yalnızca sizinle evlenmek istiyordu. Bana kendisi söyledi." Bu doğruydu. Fakat Juliet o sırada onun gözlerinde gördüğü kararsızlığı hatırlıyordu. John'a bunu asla söyleyemezdi.

John ifadesiz bir yüzle ona baktı.

"Eğer ondan haber alırsanız," dedi sonunda Juliet, adamın bakışlarından rahatsız olarak, "bana da haber verebilir misiniz?"

Hawke başıyla onayladı.

Juliet artık orada kalması için bir bahanesi olmadığını fark etti. Fakat hiç gitmek istemiyordu.

Onu bir daha görüp görmeyeceğini düşünmeden edemiyordu. "Saraya ne zaman döneceksiniz?" diye sordu.

"Bu gece."

Juliet hayal kırıklığını gizledi. Cornwall'da birkaç gün kalacağını ummuştu. Oysa buradan hemen gitmesinin herkes için en iyisi olacağım biliyordu.

Hawke'un sonraki sözleri onu şaşkına çevirdi. "Kraliçe tarafından O'Neill'ı yakalamakla görevlendirildim. Adamlarım ve gemilerim hareket etmeye hazır sayılır. Bir hafta içinde yelken açmayı düşünüyorum."

Juliet nefesini tuttu. Bu yeni haberi duymamıştı. John, Liam'ı yakalamaya gidiyordu. Juliet'in içini bir korku kapladı. "Ne yapacaksınız?" diye sordu yarı bağırarak yarı fısıldayarak.

Hawke'un bakışları kararlıydı. "Kraliçe onun kellesini istiyor."

Juliet korkmaktan da öte, dehşete düşmüştü. "Sör John... o tehlikeli bir adamdır! Lütfen, kendinize dikkat edin... Tanrı yolunuzu açık etsin."

Hawke gözlerini iri iri açarak ona baktı.

Juliet, Hawke için hiç hakkı olmayan bir endişe duyduğunun anlaşılmasından korktuğu için arkasını dönüp hızla kapıya ilerledi.

Hawke'un büyük eli arkadan onun kolunu yakalayarak Juliet'i durdurdu. Juliet gerildi ve hafifçe döndü. Hawke'un mavi gözleri iki ateş topunu andırıyordu.

"Leydi Stratheclyde, iyi dilekleriniz için teşekkür ederim," dedi.

Juliet zevkten kızardı. Kalbi öyle hızlı ve şiddetli çarpıyordu ki patlayacağını sandı.

"Ve eğer bir dakika beklerseniz, size Thurlstone'a kadar eşlik ederim."

Juliet bir süre daha onunla birlikte olacaktı. Duyduğu mutluluğu tarif edemezdi. Ama yakında gideceğini hatırladı, nereye ve neden gideceğini düşününce tüm mutluluğu kayboldu. Tanrım, çok korkuyordu; Liam O'Neill'ı köşeye sıkıştırdığında öldürüleceğinden korkuyordu.

Ve Hawke ölürse çok üzüleceğini fark etti. Nedense adamın öpücüklerinden çok daha fazlasını arzuluyordu. Nasıl olduysa, Lord Hunt'la evlenmek üzere olduğu halde, en yakın arkadaşının kocasına âşık olmuştu.

27. BÖLÜM

Dingle Koyu, İrlanda

Deniz Hançeri demir atmıştı ve FitzMaurice'in adamları beklerken baruttan çok daha değerli erzaklar küçük kayıklara çabucak yükleniyor ve kıyıya götürülüyordu. Liam, kışın ilk ayları boyunca İrlandalı isyancıları idare edecek ilk erzakları taşıyan kayıkla geldiği kıyıda duruyordu. Ve kış, yakında İrlanda'nın üzerine çökecekti. Soğuk ve zorlu bir gündü. Liam'm nefesi havada buhar çıkarıyordu ve üzerinde kalın, yünlü bir pelerin vardı.

Hugh Barry de Liam'm yanında durmuştu ve iki adam, Liam'm ikinci kaptanının gözetiminde boşaltılan *Deniz Hançeri*'ne şöyle bir baktılar. "Bunlar bizi kışın ilk yarısı boyunca idare eder," dedi Barry.

"Farkındayım," diye cevap verdi Liam. "Ocakta bir daha buluşacağız fakat burada değil." Dingle Koyu'nu zaten iki kez kullanmıştı, bir kez daha kullanma riskine giremezdi. "Galway'in hemen güneyinde küçük bir nehir ağzı var. Biliyor musun?"

Barry başıyla onayladı.

Liam bir an ona dikkatle baktı. Genç adam, geçen seneden bu yana gözle görünür şekilde yaşlanmıştı. Yüzünde, daha önce olmayan kırışıklıklar belirmişti. Kilo vermişti. Hiçbir şekilde iri bir adam olduğunu söylenemezdi fakat şimdi dal gibi olmuştu. Liam uzun zaman önce Hugh Barry'den nefret etmeyi bırakmıştı. İsyancıların işi neredeyse imkânsızdı ve Liam ona acıyordu.

"Katie nasıl?" diye sorarak Liam'ı şaşırttı Barry.

Liam gülümsememeye ve gözlerinde, sadece onun ismini duyduğunda bile ortaya çıkan ışığın parlamamasına dikkat ederek, "İyi," dedi.

"Kendi isteğiyle mi senin yanında kalıyor, O'Neill? Yoksa hâlâ senin tutsağın mı?"

Liam gülmemek için kendini tuttu. "Kendi özgür iradesiyle kalıyor, Barry." Evlendikleri haberini kasıtlı olarak sakladı ve başka bir şey söylemedi. Yakalanacak olursa, Katherine'in yalnızca kendi isteğiyle onunla yanında kalmakla yetinmediğini, ayrıca karısı olduğunu tüm dünyanın bilmemesi daha iyi olurdu. Böyle bir haberin duyulmasının neden olacağı skandalın ve yankılarının farkındaydı. "FitzMaurice'in benimle görüşmek istediğini söyledin. Hangi cehennemde bu herif?"

"Bilmiyorum," diye cevap verdi Barry, arkalarındaki koruluklu tepelere bakarak. "Ben de aynı şeyi merak ediyordum."

Liam, o günün erken saatlerinde Dingle Koyu'na geldiğinden beri nedense huzursuzdu. Görevi tehlikesiz olmasa da bundan çok daha tehlikeli maceralara atılmıştı ve bu denli rahatsız edici bir huzursuzluk hissetmemişti. FitzMaurice'in bundan birkaç ay önce ayarlanmış bir buluşmaya geç kalmış olması Liam'ın hoşuna gitmemişti. "FitzMaurice gelmeyecek," dedi birdenbire. Bunu söylerken gerçek olduğunu biliyordu. Eli kılıcının sapını kavradı.

"Nasıl? Nereden biliyorsun?"

Liam cevap vermedi. Felaket yaklaşıyordu, artık bundan emindi. Gözleriyle ağaçlıklı ve taşlı tepeyi taradı. Hiçbir şey görmese de dönüp adamlarına emirler yağdırdı. Geminin rekor bir sürede boşaltılmasını istedi ve hatta gemi boşaltılırken denize açılmaya hazır edilmesini emretti. "FitzMaurice'le başka bir zaman görüşeceğim," dedi Barry'ye ve o sırada, *eğer FitzMaurice hâlâ hayatta ve özgür olursa*, diye düşündü sessizce. Şimdi tehlikenin fena halde farkındaydı. *Deniz Hançeri*'ni yeniden hareket ettirmek üzere kabaran dalgalara doğru ilerlemeye başlamıştı bile.

Barry de onun yanında yürüyordu. "İki ay içinde," dedi.

Liam başıyla onaylarken biri çığlık attı.

Bu çığlığın hemen ardından tüfek sesi duyuldu.

Liam kılıcını çekip hızla döndüğü sırada tüfek ve kılıçlarla kuşanmış İngiliz askerleri ormanın içinden fırlayarak koşmaya ve tepeden aşağıya yuvarlanırcasına inmeye başladılar.

Liam adamlarına, "Gemiye," diye bağırdı.

Silah sesleri devam ediyordu, isyancılardan bazıları yere yığıldı. Diğerleri ise kılıç ve mızraklarını çekerek İngiliz askerlerinin üzerine yürüdüler. Liam, yarım yamalak bindikleri halde at üzerinde kalmayı başaran süvarilerin, piyadelerin hemen arkasında yokuştan hızla indiklerini görünce yüzünü buruşturdu. İrlandalı isyancıların üzerinde zırh değil kürk vardı ve bıçak, hançer, ağır kılıç ve işe yaramaz mızraklar taşıyorlardı. Süvariler tarafından katledileceklerdi. Liam kayıklardan birine koşarken, onlara kimin ihanet ettiğini merak ediyordu.

Barry de kendi kılıcını çekmiş, adamlarına katılmak ve saldıran askerlerle yüzleşmek için koşuyordu. Liam onun bağırdığını duydu. Hızla dönünce Barry'nin düştüğünü, tüfekle vurulduğunu ve göğsünün üst kısmına yayılmaya başlayan kanı gördü.

Zorlu bir savaş olacaktı. İrlandalılar, askerler karşısında kendilerini yiğitçe savunmaya çalışıyorlardı fakat silahları İngilizlerin kullandıklarına denk değildi. İngilizler onları jilet kadar keskin ve tüy kadar hafif kılıçlarla doğruyor veya tüfekleriyle sırtlarından vuruyorlardı. Bu bir katliamdı ve dakikalar sonra sona erecekti. Liam geri dönüp kargaşaya doğru koşmaya başladı.

Hugh ayağa kalkmaya çalışıyordu fakat dizlerinin üstüne kalkamadı. Liam onu ayağa kaldırırken bir atlının hızla onlara doğru geldiğini gördü. Barry'yi bıraktı, hızla döndü ve kılıcını hazır ederek bacaklarını açtı. Asker az önce tüfeğini doğrultmuştu, şimdi ise kılıcını kaldırıyordu. Liam onun darbesini yalnızca bir kez savuşturdu fakat bunu öyle kuvvetli yapmıştı ki asker atından düştü. Liam ileri atıldı ve ayağa kalmaya çalışan askeri tekmeleyerek yeniden yere düşürdü. Hemen ardından kılıcını onun kalbine sapladı.

Liam döndüğünde Barry'nin sendelediğini, güçlükle ayakta dururken kılıcını çekmeye çalıştığını gördü. Liam kılıcını elinden aldı ve kendisinden daha ufak olan adamı omzuna aldı. Denize doğru koştu. Adamları kayıklara çoktan doluşmuş heyecanla ona sesleniyorlardı.

Liam dalgaların arasına daldığında su dizlerine çarptı ve bacaklarının üst kısmında çalkalandı. En yakın kayığa ulaştı, Barry'yi içine attı ve sonra kendisi de kayığa atladı. İki adam kayığın kenarından onu içeri çektiler. Diğer iki adam ise küreklere asılarak kayığı uzaklaştırmaya başladılar. Liam'ın başının yanından bir mermi geçti. Herkes eğildi.

Liam doğruldu, dönüp sahile baktı. Savaş çoktan bitmişti ve isyancıların çoğu ölmüş, bazıları ise ölmek üzereydi fakat birkaçı tepeden yukarı tırmanarak ormana doğru kaçıyordu. İngiliz askerleri etrafta gezinerek hâlâ hayatta olan isyancıları öldürüyordu. Liam'ın gözleri büyüdü. İri yarı bir adam, ağırlığından acınacak hale gelmiş küçük bir atın üzerinde yavaşça ilerliyordu ve şimdi atı, dizlerine kadar suyun içindeydi. Başında miğferi yoktu ve kızıl saçları parlıyordu. Doğrudan Liam'a baktı. Bu adam Sör John Perrot'tan başkası olamazdı.

Bu mesafeden bile adamın öfkesini görebiliyordu. Perrot bir elini kaldırdı ve kaçan kayığın arkasından yumruğunu salladı. Liam çenesini sıktı. Ve az önce, Tanrı veya kader tarafından hayatının kurtarıldığını bilerek arkasına baktı.

Guy koşa koşa içeri girdiğinde Katherine mutfaktaydı. İki hizmetçiyle birlikte tatlıları ıslattığı için ellerine şerbet bulaşmıştı. Bu son hafta çok hareketli geçmişti; likörleri damıtmış, meyveleri kurutmuş ve reçel yapmışlardı. Katherine'in, *Deniz Hançeri*'nin ve Liam'ın geldiğini anlaması için heyecanla konuşan Guy'ın söylediklerini duyması gerekmemişti.

Kalbi heyecanla çarparken çabucak ellerini yıkayıp kuruladı. Fakat sonra Guy'ın *Deniz Hançeri*'nin çoktan limana girdiğini ve dönen denizcilerin arasında yaralıların olduğunu söylediğini fark etti. Katherine bağırdı. "Nereden biliyorsun?" Liam'ı bir ot yatağın üzerinde, beti benzi solmuş ve ölmüş bir halde hayal edebiliyordu.

"Gemi geldiğinde ben oradaydım," dedi Guy, aceleyle. "Kaptan'a bir şey olmamış, o iyi fakat yaralı adamlarını eve getiriyor. İlaçlarınızı çıkarmanızı ve bir yatak hazırlamanızı söyledi."

Katherine rahatladı fakat hemen ardından iki hizmetçi kıza dönerek ilaç sepetini, sabun, su ve sargı yerine kullanmak için temiz çarşaflar getirmelerini söyledi. Odadan uçarcasına çıktı.

Yukarı koşup kullanılmayan yatak odasına girdi. Soğuk kış havasının içeri dolması için örtüleri çabucak açtı. Doktorların önerilerinin aksine, temiz havanın sağlıklı ve canlandırıcı olduğunu düşünürdü.

Yatağın örtülerini açtı. Arkasında bir hizmetçi belirdi. "Bırakın ben yapayım, Leydim," dedi.

"Ateşi yak, Ned," diye emretti ve çabucak odadan çıktı.

Merdivenden tökezleyerek inerken Liam'm tok sesini duydu. Hemen ona baktı ve her tarafını dikkatle inceledi.

Bir hizmetçi pelerinini almıştı. Gömleğinde ve pantolonunda kan lekeleri vardı fakat Katherine onun yaralandığına dair bir işaret göremedi. "İyi misin, Liam?" diye bağırdı, onun kollarına koşarak.

Liam ona nazikçe gülümsedi. "Bu karşılama ve yoğun endişe hoşuma gitti," diye mırıldandı. "Evet, Kate, iyiyim. Fakat eski dostun iyi değil."

Katherine anlamadı. Sonunda döndü ve iki ağaç kütüğünün arasına gerilen ot yatağın üzerinde ateşler içinde ter döken, bilinci yerinde olmayan adamı gördü. Hugh'yu tanıyınca gözleri fal taşı gibi açıldı. "Aman Tanrım!" Yanma koştu ve çömelip alnına dokundu. Ne kadar da sıcaktı. Sonra yarasım gördü. İltihaplanmıştı ve hemen ilgilenilmesi gerekiyordu. Hugh gözlerini açtı fakat sadece boş boş baktı.

Katherine başını salladı. "Onu yukarı götürün." İki denizci söylediğini hemen yaptılar. Katherine, arkasında bekleyen Liam'm kâhyasına döndü. "Bana sirke, konyak ve küflü ekmek getirin."

"Küflü ekmek mi? Küflü ekmeğimiz..."

"Hemen küflü ekmek getirin," diye bağırdı Katherine. Bir zamanlar sevdiği ve evlenmeyi düşündüğü adamın hayatını kurtarmaya kararlıydı ve eteklerini tutarak aceleyle merdivenlerden çıkmaya başladı.

"Sen olduğunu sandım," diye fısıldadı Hugh, birkaç gün sonra.

Katherine odaya henüz girmişti. Ateşinin düştüğüne ve uyandığına sevinerek gülümsedi fakat bir süredir onun kurtulacağım biliyordu. "Anlaşılan, Barry erkeklerini öldürmek o kadar kolay değil."

Hugh ona baktı. "Başta, ateşten aklım başımda değilken senin bir melek olduğunu sandım."

Katherine dün gece ne kadar cazgır davrandığını düşününce kahkaha attı. "Melek olduğum söylenemez."

Hugh yalnızca onun yüzüne baktı. "Bir melek olabilirdin, Katie. O kadar güzelsin ki."

Katherine şimdi ona bakarken gülümsemiyordu.

"Seni son gördüğümden beri çok değişmişsin," dedi Hugh, içini çekip başını yeniden yastığa koyarken. "Ve ben hâlâ yeni doğmuş bir kedi yavrusu kadar zayıfım."

"Bu doğru," dedi Katherine. "Fakat hızla iyileşiyorsun ve birkaç gün sonra yatağından çıkabileceksin."

"Sana nasıl teşekkür edebilirim?" diye sordu Hugh. "Hayatımı kurtardığın için?"

Katherine hiç duraksamadı. "Sana herhangi birine davranacağım gibi davrandım. Bana teşekkür etmene gerek yok."

Hugh düşünceli bir ifadeyle ona baktı. "Belki bir yolunu bulabilirim."

Katherine omuz silkti. Sonra irkildi çünkü Liam kapının eşiğinde duruyordu. Ona gülümseyerek hemen yanma gitti. Liam kolunu onun omzuna doladı. "Beni sürekli şaşırtıyorsun," dedi.

"Adamda benimle kaldığın sürece senden tek bir şey isteyeceğim," dedi Liam, alçak sesle. O ve Barry salonda yalnızlardı.

"Ne istersen," dedi Barry. "Özgürlüğümü ve hayatımı sana ve Katie'ye borçluyum."

Liam ile Barry şöminenin önündeki sandalyelerde oturuyorlardı. İkisi de İrlanda viskilerini yudumluyorlardı. "Katherine, FitzMaurice'le olan ilişkimi bilmiyor ve ben bu şekilde kalmasını tercih ediyorum."

Barry şaşırdı. "Peki gemine neden geldiğimi ve nasıl yaralandığımı sormadı mı?"

Liam gülümsemeden bardağının içine baktı. "Evet, sordu. Yalan söyledim. *Sana* kışlık erzak getirdiğimi ve haydutlar tarafından saldırıya uğradığımızı söyledim."

"Peki, sana inandı mı?"

"Evet, inandı," dedi Liam, sert bir şekilde. "Ona yalan söylemem daha iyi oldu. Gerçeği anlamayacaktır."

"FitzMaurice'in bir zamanlar babasına ait olan şeyleri ele geçirdiği düşünülürse, kendini ihanete uğramış gibi hissedeceği için onu suçlayamam," diye ona katıldı Barry.

Katherine kapının eşiğinde donup kaldı. Konuştukları her lanet olası sözcüğü duymuştu. Elinde tuttuğu taze etli böreklerin olduğu tepsiyi düşürdü. Börekler yere saçıldı ve tepsi gürültüyle yere düşüp yuvarlandı.

Liam, FitzMaurice'le iş mi çeviriyordu? Hayır, bu gerçek olamazdı.

İki adam da sıçradı; Liam döndü ve Katherine'in orada durduğunu görünce rengi attı.

Katherine şok ve şaşkınlık içinde onun güzel yüzüne baktı. "Bana bunun doğru olmadığını söyle," diye fısıldadı, boğuk bir sesle. "Liam?"

"Beni doğru şekilde duyduğunu sanmıyorum, Kate," dedi yumuşak bir sesle, sonra elini uzatıp karısının yüzünü okşadı.

Katherine onun elini itti. "Hugh'ya, bana yalan söylediğini, babamın en büyük düşmanıyla iş yaptığını anlattığını duydum! FitzMaurice'le nasıl işbirliği yaparsın?"

Liam yutkundu. "Sevgilim, durum göründüğü gibi değil."

Katherine gittikçe öfkeleniyordu ve Liam'm elini gerçek bir panikle bir kez daha itti. "Hayır! Aşağıdaki kasabaya inip her denizciye tek tek uzun, gizli yolculuklarınla ilgili soru sormaya başlamadan önce bana gerçeği şimdi anlatacak ve duyduklarımı yanlış anladığımı söyleyeceksin!"

"Yanlış anladın," diye üsteledi.

Katherine onun gözlerindeki acıyı ve korkuyu gördü ve kalbi paramparça oldu. Barry'ye döndü. "Hugh?"

Barry gözlerini kocaman açtı.

"Bu adam ne yapıyor, Hugh?" Barry'nin de rengi solunca ve ona cevap vermeyince Katherine bağırdı. "Hayatını bana borçlusun, bana cevap ver, Hugh!"

Barry yavaşça ayağa kalktı. "Liam'a da hayatımı borçluyum, Katie."

Katherine, kocasına dönüp yumruklarını sıktı. Şimdi yüreği acıyordu. Şaşkınlığı, yerini saf ve boğucu bir korkuya bırakıyordu. "Seni nasıl yanlış anlamış olabilirim, Liam? Nasıl?"

"FitzMaurice'i desteklemem yalnızca bir oyun," dedi.

Katherine ona bakakaldı. Göğsü inip kalkıyordu. O anda tüm dünyası başına yıkıldı. Sözleri fazlasıyla acı veriyor ve suçluluğunu kabul ettiğini gösteriyordu. "Yani inkâr etmiyorsun. Babamın en büyük düşmanına yardım ettiğini inkâr etmiyorsun, öyle mi?"

Liam irkildi. "Katherine, ona yardım ediyorum fakat durum hiç de düşündüğün gibi değil. Tek düşündüğüm babanın iyiliği."

FitzMaurice'e yardım ediyordu. "Babamın iyiliği mi?" diye fısıldadı, şimdi gözlerine yaşlar dolarken. *Ah, Tanrım, bu nasıl olabilir? Liam nasıl ona bu şekilde ihanet edebilir? Üstelik Katherine'in kocasıyken!*

Liam alçak ve rahatlatıcı bir ses tonuyla konuşmaya başladı fakat Katherine arkasını döndü ve titreyerek elleriyle yüzünü kapadı. Liam'ın söylediği tek bir kelimeyi bile duymadı. Âşık olduğu Liam, FitzMaurice'e yardım ediyordu. Hem de daha birkaç ay önce ondan babasına yardım etmesini istemişken. Gerald'a yardım ettiğini söyleyerek yalan söylemiş, Katherine'den kendisine güvenmesini istemişti. Ve Katherine ona güvenmişti.

Liam onu seviyor olamaz.

Ah, Tanrım.

Barry, Katherine'in yanından geçti ve odadan çıkıp onları yalnız bıraktı fakat Katherine onu fark etmedi bile.

"Katherine," diye fısıldadı Liam, arkadan onun omuzlarını kavrayarak. "Bu oyunu sana açıklamaya çalışıyorum. Beni çok dikkatli dinlemelisin."

Katherine saldırgan bir tavırla onun ellerinden kurtuldu ve hızla dönerek öfke ve nefretle dolu bir ifadeyle ona baktı. "Hayır! Açıklayacak hiçbir şey yok, aşağılık! Yalancı! Hain!" Yumruklarıyla ona vurmaya başladı.

Liam kımıldamadı. Katherine yumruklarını göğsüne vurup ağlarken, hiç sahip olmadığı ve hiç var olmayan bir aşkı kaybettiği için ve dayanılmayacak kadar acı veren bu ihanet için gözyaşı dökerken Liam öylece bekledi. Şu anda çılgınca ağladığı için Liam'ın gözlerinde biriken yaşları görmedi.

"Geçen seneden beri FitzMaurice'e neden erzak yardımı yaptığımı sana anlatmaya çalışıyorum," dedi Liam, tekdüze bir sesle. "Fakat beni

dinlemeyi, bana güvenmeyi reddediyorsun; söylediğim hiçbir kelimeyi duymadın."

Katherine bir kez daha şoka girerek, içine dolan acıyla ona baktı. Bir senedir o papacı kaçığa yardım mı ediyordu? Demek Katherine'le tanıştıktan hemen sonra babasının kuzeniyle ittifak kurmuştu! "Hayır." Onu uzak tutabilecekmiş gibi ellerini kaldırdı. Daha önce hiç kimseden Liam'dan ettiği kadar nefret etmemişti. "Bana dokunma!"

"Beni dinlemekten başka çaren yok," dedi Liam, öfkeyle ellerini indirerek.

"Seni bir daha asla dinlemeyeceğim," diye bağırdı ve o anda Liam'ı, tıpkı onun yaptığı kadar incitmek istedi. Fakat yapamadı. Çünkü onu seviyordu ama Liam onu sevmiyordu.

"Bir planım var, Katherine," diye söze başladı Liam. Yüz ifadesi o kadar içten ve ciddiydi ki Katherine geriledi.

"Hayır!" diye bağırdı. Babasının mektubunu yaktığına çok pişman olmuştu. O mektubu şimdi Liam'm yüzüne atmayı o kadar isterdi ki.

"Katherine, planımın tehlikeli ve zayıf yönleri var ve ilk amaç FitzMaurice'i güçlendirmek," dedi Liam, gözlerini onun yüzünden hiç ayırmadan.

"Hayır!" diye bağırdı Katherine, bir kez daha. Kafasındaki ve kalbindeki cılız ses bunu yapmamasını, onu dinlememesini söylüyordu fakat Katherine bu sesi duymazdan geldi. "Bırak da sana kendi planımdan söz edeyim!"

Liam çenesini sıktı. "Sinirlerin çok gergin ve bunu anlayabiliyorum." Liam arkasını dönerek büfeye doğru gitti ve bir bardak viski doldurdu.

"Beni anlamıyorsun, anlayabilmen mümkün değil," diye bağırdı Katherine, onun peşinden giderek.

Liam ona döndü ve elindeki bardağı uzattı. "İç bunu."

Katherine onun eline vurunca bardak yere düşüp parçalara ayrıldı, viski her yere saçıldı. Birbirlerine baktılar.

"Seni kırmak istemiyorum," dedi Liam. "Bunu hiç istemedim."

"Sen beni kıramazsm," dedi Katherine. Sözleri çok saçmaydı çünkü gözlerinden yaşlar akıyordu. "İkimiz de türümüzün tek örneğiyiz." Acı

bir kahkaha attı. "İkimiz de oyun oynamak, rol yapmak, bencilce amaçlarımız için birbirimizi kullanmak konusunda yetenekliyiz."

Liam ona bakarken bedeni gerildi. Katherine isyankâr bir ifadeyle ona bakarken, hızla içine dolan acıyla başının döndüğünü hissetti. Liam sonunda, "Sen söz ettiğin türden oyunlar oynayamayacak kadar dürüstsün," dedi.

"Öyle mi?" Katherine heyecanlı bir kahkaha attı. "Neden söz ettiğimi bilmek istemiyor musun, sevgilim?"

"Sanmıyorum." Liam'm gri bakışları duygusuz ve dikkatli bir ifadeye dönüştü.

"Babamın temmuzda gönderdiği mektubu hatırlıyor musun? Senin bana getirdiğin mektubu?" diye sordu Katherine, sert bir şekilde.

Liam başını yavaşça sallayarak onayladı.

"Onu yaktım," dedi. "Nedenini biliyor musun?"

"Hayır. Bilmek de istemiyorum." Fakat bakışlarını ondan ayırmadı ve hiç kımıldamadı. Katherine gözlerine baktı.

Oda o kadar sessizleşti ki Katherine'in düzensiz nefes alıp verişleri duyulabiliyordu. "Onu asla bulamaman, okuyamaman ve içinde yazanları görmemen için yaktım."

Liam, düşmanca bakan gözlerine baktı. "Ama şimdi bana o mektupta yazanları söyleyeceksin, öyle değil mi?"

"Evet!" diye bağırdı ve yumruklarından birini Liam'm göğsüne indirdi. Liam bu yumruğu hissetmiş gibi görünmüyordu. "Evet, lanet olasıca, evet! Uzun zaman önce, henüz Hawke'la bile evlenmemişken, babam benden *seni kullanmamı* istedi. Seni yatağıma çekmemi ve sonra da benimle evlenmeye ikna etmemi istedi! Seni bedenimle köle etmemi istedi. Baştan çıkaran kadın rolünü oynamamı ve benimle evlenmen için seni kandırmamı istedi. Beni duydun mu, Liam?"

Liam'm yüzünde onu yavaş yavaş anladığını gösteren ve sonra da dehşete dönen bir ifade belirdi.

Katherine yarı ağlamaklı bir ifadeyle küçük bir kahkaha attı. "Ben de onun istediğini yaptım. Bu bir oyundu, Liam, sadece bir oyundu ve ağzımdan çıkan her inilti, sadece seni arzudan delirtmek ve kendi yanıma çekmek için yapılan bir roldü. Düşündüğüm tek şeyin sen ve

sevişmelerimiz olduğunu düşünmeni sağladım ve seni seviyormuş gibi göründüm!" Katherine yeniden ağlamaya başladığım fark etti. "Bunun karşılığında senin babama yardım etmen gerekiyordu, FitzMaurice'e değil!"

"Bu senin için yalnızca bir oyunsa, o zaman neden ağlıyorsun?" diye sordu, boğuk bir sesle.

"Çünkü kaybettim! Ah, Tanrım, kendimi sana vererek her şeyi kaybettim! Ve sen, canın cehenneme, sen o papacı haine yardım ederek beni kandırdın."

Liam ona bir yabancıymış, bir canavarmış gibi bakıyordu.

Katherine'in gözyaşlarıyla dolu gülümseyişi zalimdi. "Seni yola getireceğimi düşünerek aptallık ettim. Fakat sen de Shane O'Neill'm oğlunu sevebileceğimi düşenerek aptallık ettin."

Liam ani bir nefes aldı.

Katherine başka tarafa döndü. Fakat Liam'm soğuk ve kısa cümlesi olduğu yerde kalmasına neden oldu.

"Sen bir fahişesin, Katherine."

Katherine hızla döndü.

Liam'm yüzünden öfke dolu bir ifade vardı. "Soğuk, hain bir fahişesin."

Katherine gözlerini kocaman açtı.

"Hawke seni alabilir." Ona sırtını dönüp kapıdan çıktı.

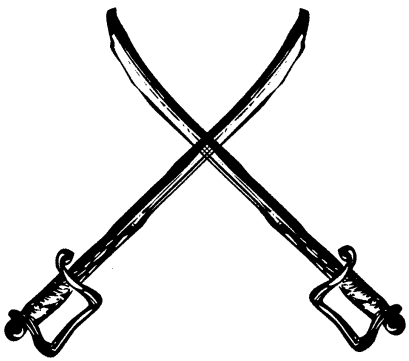
"Git!" diye bağırdı Katherine, onun ardından, yeniden hıçkırıklara boğularak. "Git! Çok uzaklara git ve asla geri dönme! Umarım sen ve o lanet gemin denizin dibine batarsınız! Beni duydun mu, Liam? Duydun mu?"

Fakat Liam ona karşılık vermedi ve koridorda gözden kayboldu. *Deniz Hançeri* ertesi gün yola çıktı.

Fakat bu kez geri dönmedi.

ÜÇÜNCÜ KISIM

KULE

28. BÖLÜM

Ocak, 1572, Richmond

Richmond, Elizabeth'in sayısız saraylarının en sıcak olanıydı. Kış aylarının çoğunu orada geçirmeyi alışkanlık haline getirmişti. Özel odasının ortasındaki şöminede kocaman bir ateş yanıyordu. Fakat Elizabeth, doğudaki Özel Bahçeler'e ve meyve bahçesine bakan pencerelerden, yapraklarını döken ağaçların sürekli esen rüzgârla nasıl da eğildiklerini görebiliyordu. Gökyüzü karanlık ve tehditkârdı, yakında fırtına kopacaktı. Gök gürültüsü uzaktan bile duyulabiliyordu.

Elizabeth nedimelerini az önce odadan göndermişti ve şimdi tek başınaydı. Şu anda onunla görüşmek yolda olan Ormond'dan acil bir mesaj almıştı. İrlanda genellikle Tom'un aklmdaki en önemli ve öncelikli konu olduğundan, Kraliçe en kötüsünü bekliyordu.

Elizabeth sinirleri yıpranmış bir halde odada volta atmaya başladı. Daha dün, Mary'nin şımarık oğlu James'i İskoçya Kralı olarak tanımıştı. Bu, hiçbir zaman yapmamaya kararlı olduğu bir hareketti fakat koşullar onu sonunda uç noktalara kadar gitmesi için zorlamıştı. Kendisine karşı, Mary'nin lehine kurulan kumpasların sonu gelmemiş, yabancılar sürekli konuya dâhil olmuştu ve gerçek bir kraldan bir diğeri için vazgeçme zamanı gelmişti. Elizabeth, korkunun sinsi parmaklarının boğazına sarılarak onu neredeyse boğduğunu hissediyordu. Ne zaman biri tahttan indirilse, kendini onun yerine koyuyordu. Bu genç yaşında

veya yaşlandığında tahtını da başını da kaybetmek istemiyordu. Kral veya kraliçeyken, hayat çok değişken olabiliyordu.

Ormond odaya daldı. "Delirmiş bu adam!"

Elizabeth gerildi. "Kimden söz ediyorsun? FitzMaurice'ten mi?" Ürperdi. Perrot, FitzMaurice'i batıya kovalamıştı, şimdi orada saklanıyordu. Bu papacı fanatik hiç yakalanamayacak mıydı? Ona bir kış daha hayatta kalabileceği kadar erzak sağlayan Liam O'Neill'm canı cehennemeydi!

"Hayır, papacı değil. Sizin o tatlı korsanınız, Liam O'Neill'den söz ediyorum!"

Elizabeth gerildi. "Liam bu kez ne yaptı?"

"Bir İspanyol gemisine daha saldırdı fakat bu seferki İrlanda'ya değil, Hollanda'ya gidiyordu. Haftalardır ele geçirdiği ikinci gemi. Ve sadece bir ay içinde, Edinburgh'daki lordlara giden geminin de içinde olduğu dört farklı gemiye saldırdı. Gerçekten de salyaları akan, gözü dönmüş bir köpek gibi çıldırmış durumda!"

Elizabeth bunun doğru olup olmadığını merak etti. Liam eskiden seçici davranırdı. Fakat artık öyle yapmıyordu. Görünüşe göre yoluna çıkan her gemiye saldıracak kadar gözü kararmıştı. Üstelik FitzMaurice'i desteklemesi için ona altın ve gümüş veren tek ülke olan İspanya'ya saldırması hiç de mantıklı değildi.

"Liam, çıldırmış olmalı," dedi Elizabeth, kısaca. "Eskiden denizde yaptıklarının mantıklı bir amacı olurdu fakat artık yok. Ne düşünüyorsun, Tom?"

Butler neşeden uzak bir ifadeyle gülümsedi. "Bir efendisi, ülkesi veya kralı olmayan bir adam olduğunu düşünüyorum. Bence başına koyduğunuz ödülü arttırmalı ve Hawke'un onu yakalaması için dua etmelisiniz."

"Tavla oynayamaz mıyız, Katherine?" diye sordu Guy.

Katherine koridordaki dar pencerenin önünde durup dışarı baktı. Hiç azalmadan rüzgârla birlikte düşen kara bakarken pelerinine biraz daha sokuldu. Rüzgar aralıksız olarak uğulduyordu. Katherine, yanında duran küçük çocuğu duymadı, merak ve kaygıyla dolu yüzüne bakmadı.

Katherine, gözleri bulanık görmeye başlayıncaya kadar dışarıdaki kara baktı. Bu kış fırtınasında, lanet olası hain Liam O'Neill, kışın azdırdığı kuzey denizlerinde bir yerlerdeydi. Boğazındaki acıyı yutmayı beceremeyerek kendi kendine biraz daha sıkı sarıldı.

Hâlâ anlamıyordu. Katherine, Liam'm kendisiyle dokuz aydan fazla eğlenirken, ona kur yaparken ve onu sonu gelmeyen bir sevgiyle severken bir yandan gizlice FitzMaurice'le ilgilendiğini hayal edemiyordu. Ona değer verdiyse de bu çok ufak bir değer olmalıydı.

Neredeyse iki aydır yoktu. Ondan hiç haber almamıştı. Katherine oldukça kararlıydı. Nerede olduğu veya ne yaptığını umursamıyordu. Kaderinin dua ettiği gibi olup olmadığını, gemisinin denizin dibini boylayıp boylamamasını umursamıyordu.

Guy, elini tutup elinden çekti. "Oyun oynamak istemiyorsanız bana bir şeyler okumak ister misiniz, Katherine?" Çocuk endişeli görünüyordu.

Katherine kendini zorlayarak gülümsedi. "Elbette."

"Guy, bence Katherine'le başka zaman kitap okuyabilirsiniz."

Katherine dönünce Macgregor'ı gördü. İri İskoç, kendi cüssesindeki biri için fazla sessiz hareket etmişti. Katherine, yaklaştığını duymamıştı. Liam giderken Macgregor'ı burada bırakmıştı. Bunu Katherine adadan gitmeye kalkışırsa onu korusun diye mi yapmıştı? Katherine bu düşünce karşısında neredeyse kahkahalarla gülecekti. Nereye gidecekti ki? Babasına mı? John Hawke'a mı? Kraliçe'ye mi?

"Sizinle özel olarak konuşmak istiyorum, hanımefendi."

Katherine'in yanakları kızarmaya başladı. *Biliyor mu*, diye düşündü panik içinde. Ama sonra bilmesinin imkânsız olacağını düşündü. Katherine çok dikkatli davranmıştı ve Macgregor'un bunu bilmesine imkân yoktu. Bilen tek kişi hizmetçisiydi ve Katherine uzun süre önce ondan sessiz kalacağına dair söz almıştı. Katherine, Guy'a döndü. "Birkaç dakika içinde yanma gelirim. Neden biraz sonra benimle burada buluşmuyorsun?"

Guy başıyla onaylarken rahatlamış görünüyordu, sonra hızla uzaklaştı. Katherine, Macgregor'a arkasını dönerek yeniden rüzgârla uçuşan kara baktı. Rüzgâr hiç durmayacak mıydı? Merak ediyordu. Yollarını kaybetmiş ve yalnız kalmış bir kurt sürüsü gibi sürekli uğuldu yordu.

Kışın kim bu adada delirmeden yaşayabilirdi ki? Kendi aklını kaçırması da an meselesiydi. Katherine dönüp duran kara baktı. Kendini tutamayarak o anda korsan gemisinde, denizde olmanın nasıl bir şey olabileceğini merak etti.

Soğuk, yalnız ve tehlikeli.

"Yılın bu vaktinde hiç gitmezdi," dedi Macgregor, onun arkasından.

Katherine gerildi. "Umurumda değil."

"Yakalanması ya da karaya oturması daha da kötüsü kış rüzgârlarıyla kayalara sürüklenip batması umurunuzda değil mi?"

Katherine kollarını bedenine sardı. "Kaderinin bu yönde olacağı kesin. O kana susamış bir korsandan başka bir şey değil."

"O biliyor mu?" diye sordu İskoç.

Katherine soluklandı. Gürültülü ve ani şekilde aldığı nefesi Macgregor da duymuş olmalıydı. Pencereden bakmaya devam etti. "Anlayamadım?"

"Onun çocuğunu taşıdığınızı biliyor mu?"

Katherine nefes alamadı. Başının döndüğünü ve bayılacağım hissetti. Bu his onun için yeniydi. Son birkaç haftadır nefesinin kesildiğini ve başının döndüğünü hissettiği anlar olmuştu. Bu konularda tecrübesi yoktu fakat bunun nedeninin, içinde, rahminde büyümekte olan bebek olduğunu tahmin ediyordu. Macgregor'a cevap vermedi.

"Leydi Katherine, uzun yaşamımda birçok kadın tanıdım ve o pelerini bir zırh gibi giyseniz de karnımnızın nasıl büyüdüğünü gördüm. Ayrıca başka belirtiler de var. Lütfen dürüst olalım."

Katherine öfkeli ve korkmuş bir şekilde kendini sıkıca sararak ve gözlerinden yaşlar akarak hızla ona döndü. "Bu benim bebeğim," dedi sert bir sesle. "Onun değil!"

Macgregor nazikti. "O biliyor mu?"

"Bunu bilmeye hakkı yok," diye bağırdı, korkunç ihanetini hatırlayınca içine dolan saf öfkeyi hissederek. "Hem de hiç!"

"Bana hâlâ cevap vermediniz. Bilseydi, ne kadar öfkeli ve incinmiş olursa olsun sizi bu şekilde bırakmazdı. Bebek ne zaman doğacak?"

Katherine isyankâr bir ifadeyle ona baktı. "Liam incindi mi? Bir erkeğin incinmesi için bir kalbi olması gerekir fakat Liam'm kalbi yok!" Sonra belli belirsiz bir ses çıkararak ağlamaya başladı.

"Liam'ın bir kalbi var ve bunu bilmiyorsanız, onun için uygun bir kadın değilsiniz demektir," dedi Macgregor, alçak sesle.

"Ona uygun bir kadın değilim!" Gözlerini dikip ona baktı. "Umarım ölmüştür."

Macgregor bakışlarını ondan ayırmadığında, Katherine onun gözlerindeki hüznü görünce şaşırdı. "Ne zaman, Katherine?"

Katherine boğazında tıkanan bir nefes aldı. "Sanırım temmuzda. Büyük olasılıkla dört aylık hamileyim veya daha fazla."

"Kasabada bir ebe var. Onun sizi muayene etmesini istiyorum."

Katherine birden rahatladı; sırrının açığa çıkması onu rahatlatmıştı. Daha önce korkuyordu. Hamileydi ve yalnızdı; kafasındaki birçok soruyu sorabileceği, destek alabileceği, güvenebileceği kimsesi yoktu. "Tamam." Solgun yanaklarına yeniden renk gelirken başıyla onayladı. "Sanırım ne kadar erken olursa o kadar iyidir."

Galway'in güneyi, İrlanda

Liam körfezin ağaçlarla kaplı kıyısına baktı. Tüm içgüdüleri kıyıya çıkmamasını söylüyordu. Denizde geçirdiği son iki ay boyunca yakalanmak üzere olduğunu anlamıştı. İngiliz gemileri *Deniz Hançeri*'ni üç kez görmüş ve peşine düşmüşlerdi. Liam kısa mesafeden atılan toplarla onları üç kez geçmeyi ve atlatmayı başarmıştı.

Şimdi ise saraya ihanet etmekten aranan bir adamdı. Aslında gerçekten de ihanet ettiği için bu durum onu şaşırtmamıştı. Bu oyunun buralara gelebileceğini biliyordu. Kaçak hayatı yaşamaya uzun süredir kendini hazırlamıştı. Bu şekilde yaşamaya ve peşine düşenleri becerikli bir şekilde atlatmaya hazırlanmıştı.

Artık umursamıyordu.

Hatta onu yakalamak için gelmelerini bekliyordu.

İçgüdüleri asla kıyıya gitmemesi konusunda onu uyarıyordu fakat Liam kayığa bindi ve kürekçilere devam etmelerini emretti. Savaşmak istiyordu. Hayali ya da gerçek, herhangi bir düşmanla savaşmak istiyordu.

Çenesini sıktı. Zihninde Katherine'in görüntüsü belirdi. Asıl amacını ona açıklayamamış olmayı artık umursamıyordu; hatta sonunda

babasının Desmond'ı geri almasını planladığını ona açıklamadığı için mutluydu. Canı cehenneme eydi. O bir fahişeydi. Hain bir fahişeydi, Liam'ın hain karısıydı. Bunca zamandır onu seviyormuş gibi rol yaparak onu kullanmıştı.

Kayığın ön tarafında durup yaklaşan kıyıyı izledi. İrlandalı isyancılardan veya FitzMaurice'ten herhangi bir iz yoktu fakat şimdi kalbi heyecanla çarpıyordu. Tehlikeyi hissedebiliyordu. Yaklaşan saldırıyı hissedebiliyordu. Nasıl da hevesle bekliyordu!

"Kendinizi hazırlayın," diye mırıldandı beş adamına. "Yalnız değiliz." Ağaçların arasında parıldayan kılıçları görebiliyordu.

Bir düzine adamı taşıyan birkaç kayık kıyıya çıktı. Adamları kayıklardan atladı. Herkes sessiz ve gergindi. Liam elini kılıcına götürdü. Ağaçların arasından fırlayan atlıları ve askerleri gördüğünde başını geriye atarak kahkahalarla güldü.

O an, ölmek istediğini düşündü fakat sonuna kadar savaşarak ölecekti.

Süvariler arkalarında yaya askerlerle tepeden aşağı inerken, Liam kendisinin ve adamlarının küçük bir grupla değil, yüz kadar düşmanla karşı karşıya olduğunu fark etti. Ölme isteği geldiği kadar ani bir şekilde kayboldu. Hayatta kalarak adamlarım korumayı onlara boçluydu. Ne kadar savaşmak istese de bu katliama izin veremezdi.

"Silahlarınızı indirin," diye çıkıştı, kılıcını kınına sokarak. "Ellerinizi havaya kaldırın."

Herkes onu dinledi. Ordu hızla yanlarına geliyordu. Askerler kılıçlarını çekmiş ve saldırmaya hazır, atlar ise kulaklarını yatırmış, rüzgâr gibi eserek yaklaşıyorlardı. Süvariler son dakikada durdu ve kayıklarla denize kaçmalarını engelleyecek şekilde etraflarını sardı. Liam en önde, siyah bir savaş atının üzerinde oturan John Hawke'u gördüğünde gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açıldı. Hawke ona yavaşça gülümsedi.

Liam'ın şaşkınlığı kayboldu. Onu en çok isteyen adamı peşine taktığı için sessizce Bess'i andı. Elini yeniden kılıcının sapma götürdü.

Hawke atını ileri sürerek onun karşısına geçti. "Savaşmadan mı teslim olacaksın, O'Neill?"

"Savaşmamı mı istiyorsun?" diye sordu Liam sakince. Zihninde, Barby Hall'daki büyük yatak odasında, ilk geceleri için neredeyse çırıl-

çıplak bir halde bekleyen Katherine'in görüntüsü belirdi. Hawke'un onu boşayıp boşamadığını merak etti. Kendi kendine bunu umursamadığını söyledi. Hawke hâlâ istiyorsa karısını alabilirdi.

"Bunu istediğimi biliyorsun," dedi Hawke, yumuşak bir sesle, gözlerini Liam'ınkilerden ayırmadan.

Liam artık ölmek istemiyordu fakat şimdi karşısında, sonunda savaşabileceği gerçek bir düşman vardı. Tehditkâr bir ifadeyle gülümsedi. "Gel, Hawke. Gel."

Hawke atından indi.

Liam alaycı bir tavırla, "Herhalde Katherine yüzünden öcünü almak istiyorsundur, ha? Kendi isteğiyle sabahlara kadar yatağımda geçirdiği gecelerin intikamını almak için beni öldürmek istiyorsundur?"

Hawke'un benzi attı, gerildi. Kılıcını kınından çıkardı. "Aşağılık herif. Kafanı bir mızrağın ucunda götüreceğimden hiç şüphen olmasın!"

Liam gerçekten eğlendiğini gösteren bir kahkaha atarak kılıcını çekti. İki adam kılıçlarını birbirlerine savurarak geriliediler. Fakat yalnızca ilk darbeler yavaş gelmişti. Kılıçlar çapraz şekilde birbirine kilitlendi ve Liam ile Hawke boynuzlarını birbirine geçiren iki geyik gibi kilitlendiler. Aynı anda kılıçlarını kurtararak geriliediler.

Kılıçları hiç vakit kaybetmeden yeniden kalkarak birbirine çarptı. İki adam da kılıçlarını kilitledi ve geriledi. Ne Hawke ne de Liam saldırı hareketini gerçekleştirebiliyordu çünkü aynı anda hareket ediyorlardı. Kılıçları bir kez daha kesişti. Şimdi iki adam da nefes nefeseydi ve yüzlerinde tehlikeli bir ifade vardı.

Liam saldıracak gibi yaptı, sonra ileri atılarak kılıcını savurdu. Sonunda Hawke'un çevik savunma hareketini aşarak yanma bir kesik atmayı başardı. Orada kırmızı bir çizgi belirdi.

Hawke tısladı ve bir darbe daha yaptı fakat Liam onu durdurdu. Birbirlerinin etrafında dönüyorlar, kılıçlarını ileri geri hareket ettiriyorlardı. Aniden Hawke'un kılıcı Liam'ın tüniğine yırttı ve üst bedeninin ortasına ince bir kesik attı.

İki adam fena halde terlemiş olarak nefes nefese geri çekildiler. Fakat bu yalnızca bir an sürdü. İki iri koçun birbirine aynı anda saldırması gibi, bu kez daha vahşi bir kararlılıkla bir kez daha kılıçlarını birbirle-

rine saplayabilmek için ileri atıldılar. Kılıçları birbirine çarptı ve çelik bıçakları titreşti. Kılıçlarını geri çekerlerken çelik uçları gıcırdadı. Liam terden neredeyse kör olmuş bir şekilde kılıcını bir kez daha savurdu. Ve bu kez kılıcı Hawke'unkinden daha hızlıydı ve ölümcül ucu, adamın kendini savunmak için yaptığı hareketi atlatarak kalbinin tehlikeli sayılabilecek kadar yakınına geldi. Fakat Liam kılıcını olması gereken yere saplamadı.

Hawke donup kaldı ve öylece durdu.

Liam zalim bir ifadeyle gülümsedi. "Yaşamak istiyor musun?" diye sordu, kılıcını Hawke'un göğsüne bastırarak.

Hawke da aynı şekilde gülümsedi. "Sen?"

Liam bir düzine dolu tüfeğin başına doğrultulduğunu fark etti.

"Kılıcını at, korsan," dedi Hawke. "Düelloyu kazandın fakat ben savaşı kazandım. Eğer yaşamak istiyorsan kılıcını hemen at."

Liam kılıcını yavaşça geri çekti ve sonra da uzun, keskin silahını yere bıraktı.

Hawke, göğsündeki yeni yaradan sızan kam umursamadan eğildi ve kılıcı yerden aldı. Kılıcı başka bir askere verdi ve hızla Liam'a yaklaştı, bıçağını da kınından çıkarıp aldı. Liam hazırolda duruyormuş gibi hiç kımıldamadı. Hawke, yüzünde tatmin olmuş bir ifadeyle ona bakarken iki asker hemen Liam'ın ellerini arkasında birleştirdi. Bir saniye sonra bileklerine çelik kelepçeler takıldı.

"İngiltere Kraliçesi Elizabeth adına," dedi Hawke, "seni tutsağım ilan ediyorum."

Bir hafta daha geçmişti. Katherine günleri saydığını fark etti fakat kendi kendine bunu kışın sonunu ve baharın gelmesini ve sonra da bebeğinin doğumunu hevesle beklediği için yaptığını söyledi. Ebe kadın onun şüphelerini doğrulamıştı. Bebek temmuz ayında doğacaktı.

Katherine artık alışkanlık haline getirdiği hareketi yaparak, şişen karnını okşadı. Pelerini yokken hamile olduğu anlaşılıyordu fakat karnı hâlâ küçük bir tümsekten ibaretti ve henüz büyümemişti. Doğmamış bebeğini rahatlatmak istedi. Babasından nefret etse de bebeğini çok seviyordu. Bir zamanlar birçok çocuk doğurmayı hayal etmişti fakat

görünüşe bakılırsa yalnızca bu bebeği doğurabilecekti. Önemli değildi. Onu çok daha fazla sevecekti. Onun için elinden gelen her şeyi yapmaya kararlıydı. Peki, ne yapabilirdi?

Artık geleceği düşünmek zorundaydı. Liam'a olan aşkı bitmiş, onun ihanetiyle yok olmuştu ve bu adada daha fazla kalamazdı. Babasının yanına gidip onun onursuz damgasını paylaşmak, hatta daha da arttırmak ve sürgünde yaşamak istemiyordu. Elbette John'a veya saraya da geri dönemezdi. Açık olan tek bir şey vardı. Bu adadan bir şekilde ayrılmalıydı. Bir şekilde İrlanda'ya dönmeliydi.

Çünkü İrlanda onu, bir denizfenerinin bir gemiyi çağırdığı gibi çağırıyordu. Eve gitmeyi ne kadar çok istiyordu. Herhalde amcaları evlerinde, yüreklerinde ve hayatlarında Katherine ve bebeği için ufak bir yer açabilirlerdi.

Fakat Katherine buradan nasıl ayrılacağını bilmiyordu çünkü Macgregor bir şahin gibi onu izliyordu. İskoç, Liam'a ait olduğunu düşündüğü şeyi koruyordu. Katherine inatla, hayır, acımasızca, bu bebeğin yalnızca kendisine ait olduğunu savunuyordu. Liam'm bu bebek üzerinde hiçbir hakkı yoktu. FitzMaurice'e yardım ederek onun sevgisine ihanet ettiği zaman tüm haklarından vazgeçmişti.

Fakat Katherine bebek doğmadan ve Liam dönmeden gitmesi gerektiğini bildiği halde, adadan kaçmak için plan yapacak ne isteği ne de gücü vardı.

Odanın kapısı sertçe vuruldu.

Katherine sıçradı ve Hugh Barry'nin adadayken kaldığı küçük misafir odasının içinde ilerledi. Liam'm ona ihanet ettiğini öğrendikten sonra yaptığı ilk şey paylaştıkları odadan çıkmak olmuştu.

Katherine kapıyı açtı. Macgregor gelmişti ve rengi hiç olmadığı kadar solgundu. Katherine Liam'a korkunç bir şey olduğunu hemen anladı. "Ne oldu?"

"Kendinizi hazırlayın," dedi fakat Katherine'in odasına girerek oradaki tek sandalyeye yığılıp kalan kişi iri yarı İskoç oldu. Katherine onun şokta olduğunu görebiliyordu.

"Ne oldu!" diye bağırdı, hızla onun yanma giderek. "Liam öldü mü?"

Macgregor ona baktı. "Hayır, fakat yakında ölecek." Konuşmasının etkili olması için duraksadı ve doğrudan Katherine'in yüzüne baktı. "İlk kocanız tarafından esir alınmış, Katherine. Geçen hafta, Sör John Hawke onu ve adamlarını Galway'in güneyinde esir alınış. *Deniz Hançeri* kaçmış. Liam kaçmamış."

Katherine ona bakakaldı. Başı fena halde dönüyordu ve zemin, bir geminin güvertesi gibi gülünç bir şekilde ayaklarının altından kayıyordu.

"Kraliçe'nin esiri," diye devam etti Macgregor. Sesi tuhaf, mesafeli gelmeye başlamıştı. "Ve şu anda ihanetten yargılanacağı ve tüm korsanlar gibi Cellat'ın Ağacı'nda asılacağı Kule'de kapalı."

Katherine çığlık attı. Ve bayılırken gözlerinin önüne Liam'ın ağaçta sallanırken boynu kırılmış, yüzünde renk kalmamış görüntüsü geldi.

29. BÖLÜM

Richmond

Haberi Kraliçe'ye Cecil getirdi. "Sör John Hawke, Liam O'Neill'ı yakaladı, Majesteleri. Onları taşıyan gemilerinizden biri bugün Londra'ya vardı."

Elizabeth şaşkınlıkla nefesini tuttu. "Emin misin, William?"

Cecil elinde rulo yapılmış ufak parşömeni salladı. "Bu mektup Sör John'dan geldi. O'Neill'ı Kule'ye götürür götürmez hemen size gelecek. Korsanı nasıl ve nerede yakaladığının ayrıntılarını yazmamış."

Elizabeth dönüp durmaya başladı. Çünkü içten içe, hiç kimsenin, hatta Sör John'un bile o aşağılık, İrlandalı haini yakalayamayacağını düşünüyordu. Fakat yakalanmıştı. O'Neill yakalanmıştı. Tüm hainler gibi o da Kule'deydi. Çok mutlu olması gerekiyordu. *Sevinmişti.* Fakat... kalbinin deli gibi atmasına sebep olan duyguyu tanımlayamıyordu. "Bu gerçekten de iyi bir haber," dedi sonunda.

Cecil ona yaklaştı. "Sıradaki adımımızı uzun ve çok dikkatli bir şekilde düşünmemizi öneriyorum," dedi alçak sesle.

Elizabeth bu sözleri için minnet dolu bir ifadeyle ona baktı. O'Neill'i şimdiden darağacında sallanırken görebiliyordu. Nedense bu görüntü hoşuna gitmedi. Fakat bu adam, olabilecek en büyük haindi, Saray'a ihanet etmişti ve kaderiyle yüzleşmeliydi. Bundan sonrakilere örnek olacak bir ceza almalıydı. Fakat bu düşünce bile Kraliçe'yi fazlasıyla üzüyordu. "Ne düşünüyorsun, Cecil?"

"Bence O'Neill sahiden Denizlerin Efendisi'dir. Yıllardır bizim için çok değerliydi. Bana kalırsa İrlanda konusuyla ilgili tüm karmaşayı çözmeli ve korsanı asmanın lehimize olup olmayacağına karar vermeliyiz."

Elizabeth, altın renkli korsanına yapması gerekenleri bildiği halde rahatladı, başını onaylarcasma salladı. "FitzMaurice adeta yer yarıldı içine girdi ve Perrot onun nerede olduğunu bile bilmiyor," dedi.

"Evet, ayrıca korsandan öyle çok erzak aldı ki hava düzelene kadar ininden çıkmayacaktır."

Elizabeth'in öfkesi artmaya başladı. "Onu bu baharda *yakalamalıyız*! O sefil adamla bir sene daha savaşmayı kaldıramayız! O lanet İrlandalı için bir kuruş daha harcama fikrinden *nefret ediyorum*!" Keşke papacı yabanilerin bulunduğu o sefil toprakları yok edebilseydim, diye düşündü. Ne kadar da değersiz topraklardı. Fakat başka bir ülkenin oraya ayak basmasına izin vermeye cesaret edemezdi.

Cecil başını indirdi. "FitzMaurice fena halde zekidir. İspanya ile yeni bir anlaşma yapacaksak, İrlanda'ya yardım etmelerine artık müsaade etmeyeceğimizi açıkça belirtmeliyiz."

"Ya da İskoçya," diye ekledi Elizabeth, öfkeli bir sesle, Mary'yi ve onunla ilgili yapılan tüm kumpasları düşünerek.

"Evet. Fakat resim berraklaşıyor, Majesteleri. O'Neill esir olduğu için ve İspanya desteği olmadığı için FitzMaurice güç kaybedecek."

"Öyle olmasını umuyorum," diye mırıldandı Elizabeth.

Cecil onun gözlerine bakarak çok garip bir şey söyledi. "FitzGerald bize hiçbir zaman o kaçık kuzeninin yarısı kadar bile sorun çıkarmadı."

Elizabeth onun gözlerine baktı ve birden onun haklı olduğunu fark etti. FitzGerald daha çok, insanın tepesinde hiç durmadan vızıldayan ve kovalanana kadar küçük ısırıklar alan, sinir bozucu bir sivrisinek gibiydi. O adamın tek istediği, Desmond'ı dışarıdan müdahale olmadan, despot bir tavırla kontrol etmekti.

Elizabeth şimdi Danışmanı'na uyarak Gerald FitzGerald'm elinden tüm varlığını almaya razı olduğu gün için nasıl da pişmanlık duyuyordu. O zaman bile Cecil, Desmond Kontu olmadan Güney İrlanda'ya olabilecekler konusunda endişe duymuş, diğerlerine karşı gelmişti. Haklı çıkmıştı. FitzMaurice boşluktan yararlanmıştı ve amacı diğer İrlandalı lordlar

üzerinde güç sağlamak değil, Katolik Kilisesi'nin yeniden yapılması ve İngiltere Kraliçesi'nin tahtından indirilmesiydi.

Elizabeth şimdi Desmond Kontluğu'nu yok ettiği için çok üzgündü.

Ne pencere ne ışık vardı. Hücre kapkaranlıktı. Ve kendisinden önce buraya kapatılmış sayısız tutsağın bıraktığı berbat kokularla doluydu. Duvarlar öyle kalındı ki Liam herhangi bir ses duymak için dikkat kesildiyse de hiçbir şey duyamadığı için sonunda vazgeçti. Yer seviyesinden birkaç kat aşağıdaki zindanlardaydı ve kimseyi ya da hiçbir şeyi duyamayacaktı.

Hayatının sona ermek üzere olup olmadığını merak etti. Bu duruma gelmesinin nedeni bir kadındı ve bu oldukça çelişkili bir durumdu. *Shane O'Neill*'ın oğluydu ve şu anki durumuna gelmesinin nedeni bir kadındı. Bir zamanlar *sevdiği* bir kadındı.

Yalnızca bu düşünce, göğsüne bir hançer gibi korkunç şekilde saplandı ve Liam göğsünü ovaladı. Gözlerini kapadı. Hayır, bu aşk değildi, diye düşündü. Hiçbir zaman aşk olmamıştı. Bu yalnızca sınır tanımayan bir tutkuydu. Ona beslediği doyumsuz tutkuyu aşkla karıştırmıştı fakat bu aşk değildi, hiç olmamıştı, olmayacaktı.

Liam kendini doğru düzgün düşünmeye zorladı. Katherine'e kafa yormamalıydı, bunun hiçbir anlamı yoktu. Artık onunla işi bitmişti. Nasıl bir kadın olduğunu hiç anlamamış, onun uğruna tehlikeli bir oyuna girişmişti. Hayır, artık bitmişti ve kendi geleceğinden ve darağacından nasıl kurtulabileceğinden başka hiçbir şey düşünmemeliydi.

Çünkü Liam, celladından kaçmaya, hayatta kalmaya kararlıydı. Henüz son hamlesini yapmamıştı. Bu çok güçlü ve tıpkı oynamaya karar verdiğinde tahmin ettiği gibi bir oyundu ve FitzMaurice'in hayatta kaldığı her gün oyunun değerini artırıyordu. Fakat bu oyunu tek başına oynayamazdı; bir ortağa, Kraliçe'ye ihtiyacı vardı.

Ve bunun gerçekleşmesinin sadece zamana bağlı olduğunu düşündü Liam. Bess tabii ki onu çağırtacak, bağırıp çağıracaktı. Liam kadınları tanıyordu ve hayatı konusunda kadınlar hakkındaki bilgisine güveniyordu. Kraliçe eskiden ona hayrandı ve şu anda onun hıyanetinden dolayı çok öfkeli olmalıydı. Sabırlı olmalı, bu lanet zindanda geçireceği günler veya haftalarda hayatta kalarak Kraliçe'nin hevesini almasını beklemeliydi.

Sonra da bir zamanlar Katherine'e yaptığı gibi, hayatında gördüğü en güzel, en çekici kadınmış gibi ona kur yapmalıydı.

Liam ayağa kalktı ve odanın içinde ileri geri yürümeye ve serbest bırakılmasını sağlayacak en iyi yolu düşünmeye başladı. Fakat artık bu oyunun heyecanı kalmamıştı. Anlamsız bir oyuna dönüşmüştü. Çünkü sonuçları değişmişti. Yalnızca özgürlüğü uğruna, Denizlerin Efendisi olarak artık istemediği hayatına geri dönebilmek uğruna savaşacaktı. Ne kadar büyük bir aptallık etmişti.

Kısa süre önce oyununun karşılığında Katherine'le evlenecek, birlikte İrlanda'ya döneceklerdi ve gelecekleri çok parlak görünüyordu. Artık durum değişmişti. Şimdi yalnızca sefil özgürlüğü ve aynı şekilde sefil hayatı için savaşacaktı.

Katherine, Macgregor ve Guy'la birlikte Londra'ya vardığında bu ani ve hızlı yolculuktan bitkin düşmüştü. Çünkü Liam'm esir alındığım öğrendiği anda adadan ayrılmıştı. Her şey değişmişti. Liam'm hayatı tehlikedeydi.

Liam ona ihanet etmiş olabilirdi fakat ölmeyi hak etmiyordu. Bir haftadır yüreğini parçalayan bir endişe ve onu mahveden bir korkuyla yaşıyordu. O korkunç ihanetini asla affetmeyecek ve unutmayacaktı fakat sonuç olarak ölmesini de istemiyordu. İdam edilmesini bir şekilde engellemeli, bunun için Kraliçe'ye yalvarmalıydı.

Beyaz Ayı Hanı, yabancılar arasında popüler olduğundan orada oda tuttular. Saray efradının Richmond'da olduğunu, Liam'm ise Kule'de tutulduğunu ve henüz kaderine karar verilmediğini hemen öğrendiler. Fakat sokaklarda dolaşan söylentiler heyecan doluydu; halk bir korsanın daha darağacında sallandırılmasını sabırsızlıkla bekliyordu.

Katherine aynaya baktı. Korkudan rengi solmuş, gözlerinin altında kocaman çukurlar oluşmuştu. Gerçekten de çok bitkindi. Fakat artık onu Londra'ya kadar getiren bir görevi vardı ve bu görev, Liam'm serbest kalmasını sağlamaktı. Ona bir daha asla karısı olarak dönemeyecek olsa da başarılı olmak için elinden geleni yapacaktı.

Elizabeth Kabul Salonu'nda ileri geri dolanıyordu. Kalbi deli gibi çarptı. Korsanın kendisine getirilmesini emretmişti çünkü artık onun hain planları ve sahtekâr kalbiyle yüzleşmeyi daha fazla bekleyemezdi. Onu dizlerinin üzerinde af dilerken görmeyi ve yaptıkları için acınası bir bahane sunacağı anı sabırsızlıkla bekliyordu.

"Rahatla, Bess," diye mırıldandı Leicester, Kraliçe'nin kulağına.

"Rahatlayamıyorum," diye çıkıştı, onun sakinliğine öfkelenerek. Fakat Robin rakibi olmasından nefret ederdi ve ayrıca en baştan beri Kraliçe'nin Liam'a ayrıcalıklı davrandığını biliyordu. Liam'ın bir hain olmasından dolayı çok mutluydu. Son birkaç haftadır, Liam'ın hemen yargılanmasını, mahkûm edilmesini ve asılmasını savunuyordu.

Şimdi Elizabeth, tıpkı Ormond ve Cecil'in burada olmasını istemediği gibi kendisinin de burada olmamasını istiyordu. Fakat bu konuda onların fikirlerine ihtiyacı olduğunu biliyordu. Çünkü kendine güvenmiyordu.

Salonun kapıları aniden açıldı. Elizabeth donup kaldı. Hepsi de kırmızılar giymiş bir düzine muhafızla karşılaştı. Fakat onları görmedi. Onların önünde John Hawke duruyordu ama Kraliçe onu da fark etmedi. Onun arkasında ise esiri duruyordu.

Elizabeth'in kalbi tekledi ve gözleri iri iri açıldı. Liam'ın görüntüsü nedeniyle hayrete düşmüştü, bir an kalbi merhamet duygusuyla parçalandı.

Bir zamanlar beyaz olan tüniği kömür karasına dönmüştü ve üzerinde kan lekeleri vardı. Pantolonu ise aynı şekilde lekeli ve pisti. Aralarındaki mesafeden bile Elizabeth onun kirli, yıkanmamış bedeninin kokusunu alabiliyordu. Tabii ki tıraş olmamıştı ve sakalı kısa fakat dağınıktı. Göz göze geldiler.

O anda Elizabeth'in içindeki tüm acıma duygusu kayboldu. Ne kadar korkusuz ve gururluydu. Elizabeth onun güzel, gri gözlerine baktı ve Liam'ın her zamanki kadar muhteşem olduğunu düşündü. Bu adamı hiçbir ölümlü yenemezdi. Bu adam yalnızca ölümün kendisine boyun eğebilecek biriydi. Ve o zaman bile yüreğinde hâlâ o aslanlara özgü gururu ve cesareti olurdu.

Elizabeth aynı anda birçok şey fark etmeye başladı. Dimdik duruyordu ve bileklerini arkasında tutan kelepçelere rağmen omuzları da dikti. Başı yukarıdaydı. Hatta Kraliçe'nin gözlerine fazlasıyla cesur bir

tavırla, bir erkeğin yatağına almayı istediği kadına baktığı gibi bakarken, dudaklarında o her zamanki güzel, belli belirsiz tebessümü vardı.

Hayır, korkmuyordu, ölümden de Kraliçe'den de.

Elizabeth hem heyecanlandığını hem de canının sıkıldığını hissetti. Bir kadın olarak ona karşı olan zayıflığını hiçbir zaman aşamayacaktı fakat bir kraliçe olarak onun kendisinden korkmasını ve ona saygı duymasını bekliyordu.

İhanetinin acısını bir kez daha hissetti. Kraliçe'ye nasıl ihanet edebilmişti? Ona hiç değer vermemiş miydi? Onu fena halde baştan çıkarttığı zamanlarda karşı koyabildiği için Tanrı'ya ve kendi kuvvetli iradesine şükretti. Gerginliğini saklamak için olabildiğince soğuk bir ifadeyle gülümsedi fakat dudakları titredi. "Buraya gel, korsan."

Liam öne çıktı, gözlerini ondan ayırmadan, "Affınıza sığmıyorum, Majesteleri," deme yürekliliğini gösterdi ve ancak ondan sonra Kraliçe'nin ayaklarının dibinde diz çöktü.

"Öyle mi? Sen sahtekâr bir serserisin. Zerre kadar tövbekâr görünmüyorsun."

"Çok pişmanım." Başını kaldırdı. "Yalnızca işlediğim düşünülen suçlardan ötürü değil, aynı zamanda karşınıza böylesine iğrenç bir vaziyette çıktığım için de affınıza sığmıyorum."

Elizabeth önünde diz çöken Liam'a baktı ve "düşünülen" diyerek bu kez neyin peşinde olduğunu merak etti.

Bakışları fazla cesur, fazla erkeksi ve çok fazla şey vaat ediyordu.

Elizabeth titredi. Kendini kraliçeden çok, genç ve acılı bir bakire gibi hissediyordu. Onu incelediğinde bileklerindeki kelepçelerin canını yaktığını gördü. Fakat çıkarılmalarını emretmeyecekti. Ona yaptıkları yüzünden acı çekmeyi hak etmişti. "Ayağa kalkabilirsin."

Liam oldukça kibar bir şekilde ayağa kalktı. Bu hareketi, elleri bağlı olan çok az erkek becerebilirdi. "Teşekkür ederim."

Elizabeth içerideki küçük izleyici topluluğundan rahatsız oldu. Söyledikleri her sözcüğün duyulmasından ve her hareketlerinin izlenmesinden hoşlanmıyordu. Fakat yine de kendi kendine, danışmanlarını çıkarmaması gerektiğini söyledi. Liam O'Neill'la yalnız kalmak çok tehlikeliydi. "Bana bir daha getirilmeden önce banyo yapmalısın çünkü

neden olduğun korkunç görüntü ve kokudan rahatsız oluyorum," dedi, dürüstçe.

"Umarım bir dahaki sefer olur." Başını eğdi. "Kendi bedenimde olmaya tahammül edemiyorum," dedi kibar bir şekilde Kraliçe'nin gözlerine bakarak. "Bir Bridewell Hapishanesi garibesi gibi göründüğüme eminim."

"Seni Bridewell'e gönderebilirim," dedi Elizabeth, ellerini birbirine kenetleyerek. Doğrudan gözlerinin içine bakan gri gözleriyle onu baştan çıkarabileceğini mi sanıyordu?

Liam oldukça kibirli bir tavırla kaşını kaldırdı. "Fakat orada yalnızca aylaklar ve fahişeler var."

"Ahh, o zaman belki de oraya senin sürtüğünü göndermeliyim." Elizabeth bu düşünce karşısında ciddi bir ifadeyle gülümsedi.

Liam'm kibirli ifadesi kayboldu. Gözlerinde pek hoş olmayan bir ifade belirdi. "Bir sevgili için fahişe denemez."

"Öyle mi? Arada fark olduğunu anlamamıştım," dedi Elizabeth. "Ona hâlâ değer veriyor musun?" Elizabeth içinde yanan kıskançlığı saklamak için savaşıyordu.

"Yatakta iyidir."

"John Hawke'un eşi nerede?"

"Benim adamda."

Ve Elizabeth o anda onunla yalnız kalmak istedi. Gerçeği öğrenmek zorundaydı. "Herkes dışarı çıksın," diye emretti.

Ormond bir süredir ona öfkeli gözlerle bakıyordu ve sanki üvey kardeşi çok umurundaymış gibi O'Neill'a son bir tehditkâr bakış atarak William Cecil'le birlikte odadan çıktı. Leicester, Kraliçe'nin emrine uymak konusunda fazla acele etmedi. Yüzünde endişeli bir ifadeyle onlara yaklaştı. "Majesteleri," diye karşı çıkmak için ağzını açtı.

Elizabeth buz gibi bakışlarını ona çevirdi. Tanrı biliyordu ya şimdi Robin'e ayıracak vakti yoktu! Şu anda korsandan başkasına ayıracak vakti yoktu. "Siz de, Lordum. Hain esirle yalnız konuşmak istiyorum."

"Bu akıllıca olmaz," dedi Dudley, öfkeden kızararak.

"Ama ben kraliçeyim, ayrıca kandırılmak istiyorsam, bırakın kandırılayım," diye çıkıştı Elizabeth.

Dudley öfkeden köpürerek döndü ve dışarı çıktı.

Sonra Elizabeth, Hawke'un ciddi bir ifadeyle kımıldamadan kapıda durduğunu fark etti. "Siz de, Sör John."

Hawke da tıpkı Leicester kadar kırmızı bir suratla başını eğdi fakat Elizabeth onun kızarmasının bir nedeninin de utanması olduğunu düşündü. "Özür dilerim, Majesteleri fakat bu korsan tehlikeli bir adamdır. Onunla yalnız kalmamanız gerektiğini düşünüyorum."

"Korsan bir hain olabilir fakat bana zarar vermez. Bunu daha sonra karından öğrenebilirsin. Dışarı," diye emretti.

Hawke'un topukları birbirine vurdu. Dudaklarını sıkıca birbirine bastırarak döndü ve dışarı çıktı.

Elizabeth şimdi yalnız kaldıkları için terleyen avuçlarını birbirine bastırdı. Liam'ın gözlerine baktı. "Bana zarar verir misin, serseri?"

Liam hafifçe gülümsedi. "Hayır."

Kraliçe'nin zaten çırpman yüreği o anda eridi. Bu, tanıdığı ve hayran olduğu Liam'dı. Serseriliğinin, çıkarcılığının, hainliğinin canı cehennemeydi! Odada ileri geri yürümeye başladı. "Seneler önce de denizlerin efendiliğini yapardın ve aramızda sözlere dökülmeyen fakat sadık kaldığın bir anlaşma vardı," dedi. "O zamanlar amaçlarımız büyük bir sır olarak gizlense bile bana düşmanlık etmeyen hiç kimseye saldırmaz veya yardım etmezdin." Duraksayarak ona döndü. "Neden? Neden bana ihanet ettin, Liam?"

Liam'ın ifadesi fazlasıyla ciddileşti. "Beni dikkatle dinlemeni rica ediyorum, Bess, çok dikkatli bir şekilde."

Elizabeth, isminin samimi bir tavırla söylenmesinden hoşlanmadı. Gerildi. "Dinliyorum. Bekliyorum. Bu açıklamayı çok uzun zamandır bekliyorum."

"Amacım sana zarar vermek değildi."

Elizabeth donup kaldı. Şu anda artık bir kraliçe değil, yalnızca hiçbir zaman hayallerini yaşamaya cesaret edememiş bir kadındı.

"Ben papacı falan değilim ve sen de bunu biliyorsun. Hatta ablanın hükümdarlığında o kadar fazla insanm yakıldığını gördüm ki FitzMaurice gibi bir fanatiği destekliyor olmam imkânsız."

"Bunu biliyorum. Bu nedenle de şu an seni anlamıyorum, Liam," diye haykırdı Elizabeth. "Bana ihanet ettin, Liam. Arkadaşına ve kraliçene!"

"Hayır." Liam ona yaklaştı. "Sana ihanet etmedim. Yıllardır İrlanda'daki isyancıların peşinde olmana rağmen başarılı olamadın. Lord Perrot, FitzMaurice'i yakalayamaz ve bunu herkes biliyor. Fakat ben," abartılı bir şekilde duraksadı ve gözleri parladı, "ben o papa fanatiğini yakalayabilirim, Bess ve beni serbest bırakırsan bunu yapacağım."

Elizabeth şaşkınlıkla nefesini tuttu. "Bu da ihanetinin devamı mı?" diye bağırdı. "Bu nasıl bir kumpas? Benden seni bırakmamı mı istiyorsun? Sen bir *hainsin*. Hainler *asılmalıdır*."

Liam'm gözlerinde herhangi bir korku belirtisi olmadı. Sabırlı bir şekilde, "Dinlemiyorsun, Bess," dedi.

Elizabeth titriyordu. "Bana seni bırakmayı düşündürecek ne söyleyebilirsin ki?"

Liam hafifçe gülümsedi. "Sana hiçbir zaman ihanet etmedim. Hatta sana en büyük İrlandalı düşmanını getirebilmek için büyük bir tehlikeye atılarak FitzMaurice'le birlik oldum."

Elizabeth donup kaldı ve öylece Liam'a baktı.

"Başka casusların yok mu, Bess?" dedi çok yumuşak bir sesle. "Şimdi senin için casusluk yapıyor olmam o kadar şaşırtıcı bir şey mi? FitzMaurice'le görüşmek ve onu tuzağa düşürmek için benden daha hazırlıklı ve konumu benden daha uygun olan kim var?"

Elizabeth hiçbir şey söylemedi. Düşünceler zihninde çılgınlar gibi dönüyordu. Mantık ve hayret ile Liam'a duyduğu ve şimdi umut ve heyecanla yeniden kabaran sevgisi arasında gidip geliyordu.

"Onu indirebilmek için yükselttim," dedi Liam O'Neill, sakin bir şekilde. Ve bir zafer edasıyla, oyunun ustası gibi gülümsedi. "Ve bunu yaptığımda senden büyük bir ödül bekliyor olacağım." Ve bakışları Kraliçe'ninkilerle buluştu.

Elizabeth onun kendisinden ne isteyebileceğini, hiçbir erkeğin istemeye cesaret edemeyeceği, fazla kişisel ve fazla samimi olabilecek ödülü hayal ederek gözlerini kaçırdı. Daha şimdiden onun öpücüklerinin tadını alabiliyor, dokunuşlarını hissedebiliyordu. Zihnini böyle kadmsal saçmalıklardan arındırmaya çalışarak dudaklarını ıslattı. O bir kraliçeydi. Onu baştan çıkarmasına izin vermemeliydi.

Fakat soru kendiliğinden ortaya çıkmıştı. Elizabeth buna cesaret edebilir miydi? Yaptığı onca şeyden sonra altın renkli korsanına güvenmeye cesaret edebilir miydi?

Katherine, Richmond'm kuzey kapısından geçerken yüzünü gizlemek için kürklü, kadife pelerininin başlığını taktı. Yanında Macgregor ve Guy vardı. Bir yanında iri bir İskoç, diğer yanında küçük bir çocukla yürüyen Katherine kendini pek de gizlenmiş gibi hissetmiyordu.

Önünde sonunda birileri onu tanıyacaktı. Katherine onları Londra'dan Richmond'a götüren tekneye bindikleri son bir saate kadar, kendini Liam'ı bekleyen kadere öylesine kaptırmıştı ki sarayda nasıl karşılanacağını düşünmemişti. Saraya gelmesinin neden olacağı şoku, heyecanı ve ateşli dedikoduları hayal edebiliyor ve kaçınılmaz olanı geciktirmeyi umuyordu.

Önceliği, Liam hakkında öğrenebildiği her şeyi öğrenmek ve Kraliçeyi yanma çekebilmekti.

Geri kalan şeylerle daha sonra ilgilenecekti.

Küçük bir kontrol kulübesinden geçerek doğrudan giriş salonuna açılan geniş basamakları tırmanırlarken, Katherine hem kendisine hem de babasına fena halde ihanet eden bu adamı savunmasının yarattığı çelişkinin de farkındaydı. FitzMaurice'e destek vermesini savunacaktı. Ne kadar gülünç. Ne kadar üzücü.

Katherine yanındakilerle salona girdi. Kalp atışları korkuyla hızlandı. Soylu kişilerden kendine yandaş edinmeliydi fakat bu, görevinin elbette en basit tarafıydı. Kraliçe'yi, Liam'm hayatını bağışlaması için nasıl ikna edecekti? Katherine, Liam yakalandığından beri bundan başka bir şey düşünmemişti ama onu savunmaya değecek bir şey de bulamamıştı.

Kendini nasıl temsil etmesi gerektiği konusunda da çok dikkatli düşünmüştü. Liam evlendiklerinden kimseye bahsetmediyse, herkes onu John Hawke'un karısı olarak görüyordu. Katherine ikinci kez evlendiğinden kimseye söz etmeyecekti. Bu amacına ulaşmasına yardımcı olmazdı. Çünkü Liam bu durumdan kurtulduğunda, Katherine'in onunla yeniden yaşamaya niyeti yoktu. En derin ve karanlık duygularıyla

yüzleşmişti. Bir tarafı, Liam'ı hâlâ aptalca, akılsızca seviyordu ve her zaman sevecekti. Fakat ona bir daha asla güvenemezdi.

İhaneti, sonsuza dek kalbinde kalacak bir iz bırakmıştı.

Katherine salonun girişinde duraksadı. Büyük salon kalabalıktı. Katherine bir eliyle pelerinin yakasını tuttu ve dikkatle etrafına bakınarak tanıdık yüzler aradı. En yakın arkadaşı Katherine Hastings'in de aralarında bulunduğu birkaç tanıdık kadını görünce gözleri iri iri açıldı. "Burada bekleyin," diye mırıldandı Macgregor ve Guy'a. Kadının arkasından yaklaştı.

"Anne," diye fısıldadı.

Anne aniden döndü ve Katherine'i görünce o mavi gözleri fal taşı gibi açıldı. "Aman Tanrım! Katherine! Burada ne işin var!" Sonra Katherine anlamadığı bir şey daha anlamış gibi gözlerini biraz daha açtı.

"Kraliçe'yle konuşmam gerek," dedi Katherine, ciddi bir ifadeyle. "Fakat sizinle sonra özel olarak konuşuruz," diye ekledi, Anne'in, aylardır adı kötüye çıkmış korsanın yanında ne yaptığını öğrenmek isteyeceğini bildiği için.

"Kraliçe Kabul Odası'nda," dedi Anne çabucak.

Katherine kadının elini sıkıp döndü.

"Katherine!" diye bağırdı Anne. "Bekle! Bilmen gereken bir şey daha var!"

Fakat Katherine onu duymadı. Macgregor'la göz göze geldi, sonra başını eğdi ve gözlerini yerden kaldırmadan aceleyle salondaki beyefendi ve hanımefendilerin arasından geçip gitti. Kalbi deli gibi çarpıyordu. Büyük salondan çıkana ve Kabul Odasının önündeki bekleme odasına gelene kadar başını ve gözlerini kaldırmadı. Kalbi tekledi. İki muazzam ahşap kapı kapalıydı ve önünde bir düzine beyefendi ve saray efradı ve bir düzine de Saray Muhafızı bekliyordu. Kraliçe biriyle özel olarak görüşüyordu. Sırasını beklemek zorundaydı. Şimdi Katherine'in endişesi de korkusu da dizginlenemeyecek kadar artmıştı.

Kapılar aniden açıldı. Saray efradı ve diğer soylu beyler gerilerek dikkat kesildiler. Konuşmalar kesildi. Muhafızlar, Kraliçe'yle özel olarak görüşen istek sahibine eşlik edecekmiş gibi öne çıktılar.

Fakat içerideki kişi bir istek sahibi değildi. İçerideki bir tutsaktı. Liam darmadağınık bir halde kapının eşiğinde belirdi. Elleri arkadan kelepçelenmiş olmasına rağmen son derece gururlu görünüyordu.

Katherine şaşkınlığını belli eden bir ses çıkardı. Bekleme salonunun ölüm sessizliğinde Katherine'in sesi öyle gürültülü ve şaşkın çıkmıştı ki gözler aniden ona döndü.

Liam da onu duymuştu ve sanki sesini tanımış gibi bakışları doğrudan onu bularak arzu ve tutkuyla parladı.

Bakıştılar. İhanetine rağmen Katherine onun çektiği acıları düşünerek çok üzüldü. Katherine'in gözleri yaşlarla doldu ve artık kimliğini saklama zahmetine girmeyerek yavaşça başlığını bıraktı ve yüzünün açığa çıkmasına izin verdi.

Herkes onu tanıyınca şaşkınlık dolu sesler ve nidalar yükseldi. Hemen arkasından ise alçak sesli, şaşkın fısıldaşmalar başladı.

Katherine o sırada Kraliçe'nin de Liam'm arkasında durduğunu ve herkes kadar şaşkın bir ifadeyle kendisine baktığını fark etti. Kalbi güm güm atmaya başladı. Çünkü Liam'm yanında duran kırmızı üniformalı adam John Hawke'tan başkası değildi.

30. BÖLÜM

Katherine'in bakışları Hawke'a takılıp kaldı. Hawke şoka girmiş gibi ciddi bir ifadeyle bakıyordu. Sonra yeniden Liam'ın gözleriyle buluştu. Liam, Katherine'i sarayda gördüğüne şaşırdıysa da bunu belli etmedi.

Katherine o anda görünmez olmak isterdi. John Hawke'un yüzüne bakmaya utanıyordu. Liam'la evlenmeden önce, Hawke onun gerçek kocasıyken, Liam'm yanında ahlaksızca davranmıştı. Onunla kalabalık sarayda, gözler önünde, Liam'ı Kule'ye geri götürürken karşılaşabileceğini hiç tahmin etmemişti. O ise kendisini ilk gecesini geçireceği odadan çalan, herkesin sevgilisi olduğunu düşündüğü adamı savunmaya hazırlanıyordu.

Katherine bir kez daha Liam'a bakmamaya büyük özen gösterdi. Kendisine dönen yüzlerce bakışın ve etrafındaki heyecanlı fısıldaşmalarm farkında olduğu için Liam'ı görmezden gelmeye kararlıydı. Liam evlendiklerini birilerine söylemiş olabilir miydi? Hawke'un hâlâ kendini onun kocası olarak görüp görmediğini, gerçeği bilse ne düşüneceğini veya ne yapacağını merak ederek ona kaçamak bir bakış daha attı. Her durumda Katherine herkesin onu fahişelikle suçladığından ve kınadığından emindi. Bu kesinlikle hayatının en korkunç anıydı.

Daha da kötüsü, Katherine şimdi John'un arkasında duran Leicester Kontu'nu da görmüştü ve onun da yüzünde herkes kadar şaşkın bir ifade vardı. Fakat onun şaşkınlık ifadesi çabucak başka bir şeye dönüştü ve gözlerinde tehlikeli, delici bir bakış belirdi. Katherine hemen gözlerini

kaçırdı çünkü üvey ağabeyi Ormond Kontu'nun da orada olduğunu ve oldukça memnun bir ifadeyle baktığını fark etti.

Başı dönüyordu.

Sonra Kraliçe, Hawke'u ve Liam'ı iterek ilerledi. Katherine hemen dizlerinin üzerine çöktü.

"Bu görülmemiş bir *tesadüf*," dedi Kraliçe, sert bir sesle.

"Majesteleri," diye mırıldandı Katherine, kalp atışları hızlanırken.

"Ayağa kalk. Özel olarak konuşacağız. *Şimdi*."

Bu, Katherine'in memnuniyetle kabul ettiği bir emirdi. Yalnızca kendisine gözlerini dikmiş bakan bir oda dolusu bey ve hanımdan değil, aynı zamanda iki kocasından da kaçmak istiyordu çünkü tek amacı Kraliçe ile konuşmaktı. Katherine oldukça tuhaf ve dikkatli bir şekilde ayağa kalktı. Birisi; Macgregor, eğilip ona yardım etti. Pelerinin önünü sıkıca kapalı tutuyordu. Hamileliği herkes için yeni bir şok yaratırdı.

"Tutsağı nöbetçi odasına götürün," dedi Elizabeth, Hawke'a.

Hawke başıyla onayladı fakat sonra bakışları yeniden Katherine'i buldu. Katherine'in saraya gelmesine çok şaşırdığı açıkça belli oluyordu. Öfkeli olduğu da açıktı. Ne amaçla geldiğini tahmin etmiş miydi? Yoksa namussuzluğu için onu suçluyor muydu? Katherine onu suçlamadı çünkü neye öfkelenirse öfkelensin, haklıydı. Liam'm bebeğine hamile olduğunu öğrendiğinde öfkesi iyice artacaktı.

Hawke, Liam'ı itekleyerek yürümeye başladı. Katherine'in kalbi göğüs kafesine kuvvetli bir şekilde çarpıyordu ve bir an kendisini tutamayarak Liam'ın arkasından baktı. Onu aldatmamış olsaydı, onu sevmiş olsaydı, Liam'm özgürlüğü ve hayatı için yalvarmak çok daha kolay olurdu. Fakat öyle olsaydı Saray'ın tutsağı da olmazdı ve Katherine'in kalbi de paramparça ve kırgın değil, hâlâ eskisi gibi olurdu.

Katherine onun ardından son bir kez daha baktı. Omuzları ve başı dik fakat kıyafetleri perişan haldeydi. Götürülürken, bileğindeki çelik kelepçeler pencerelerden vuran ışığın yansımasıyla parlıyordu. Sanki hiddetli Kraliçenin veya kendisine hiç de iyi davranmayan kaderin merhametine kalmamış ve tüm kontrol hâlâ kendisindeymiş gibi gururlu, sakin ve korkusuzdu. Denizlerin değil fakat bu tehlikeli oyunun

efendisiymiş gibi davranıyordu ama öyle değildi. Artık bir tutsaktı, efendi filan değildi. Katherine bu düşünceyle ürperdi.

Kraliçe ona bakıyordu. Katherine irkildi ve Liam'a duyduğu hislerin kalıntılarının yüzünden anlaşılmaması için dua etti. "Gel," dedi Elizabeth.

Katherine onu Kabul Odası'na kadar takip etti. Yalnız kaldıklarında, Elizabeth, "Seni burada gördüğüme şaşırmadım, Katherine. Geleceğini tahmin etmeliydim," dedi bakışları parlarken.

Katherine hiçbir şey söylemedi. Düşüncelerini mantıklı bir kalıba sokmaya çalışıyordu. Fakat zihni darmadağınıktı. Kraliçe onun Liam'la evli olduğunu biliyor muydu? Liam bundan kimseye söz etmiş miydi? Dikkatli davranmalıydı.

"Demek sevgilini saraya kadar takip ettin. Hain için yalvarmak mı istiyorsun?" diye sordu Elizabeth, yumruklarını beline koyarak.

Katherine rahatladı. Liam evliliklerinden kimseye söz etmemişti. "Evet. Onu savunmaya ve onun için yalvarmaya geldim, Majesteleri."

Elizabeth'in bakışları soğuktu. "Tıpkı utanmaz annene benziyorsun."

Katherine irkildi. Kraliçe hoşnutsuz bir tavırla donup kalmıştı ve hatta çok öfkeli görünüyordu. Katherine korkuyla yutkundu. Bunu beklemiyordu. Elizabeth'i son gördüğünde kendisine kibar ve arkadaşça davranmıştı.

Kraliçe kıpkırmızı olmuştu, parmağını Katherine'e doğrultarak salladı. Konuşmasına fırsat vermedi. "Ayrıca seni ilk gördüğüm anda, tıpkı annen gibi erkekleri baştan çıkaran bir kadın olduğunu anlamalıydım!"

Katherine şaşkınlığını gizleyemedi. "Ben öyle bir kadın değilim," diye fısıldadı, Kraliçenin acımasız saldırısı karşısında şaşkına dönerek.

Elizabeth kahkahayla güldü. "İnkâr etme! John Hawke'la nişanlanmadan önce O'Neill'ı peşine taktın, öyle değil mi? Onun erkeksi arzularını uyandırdın! Onu seni kaçırma raddesine kadar getirdin ve büyük olasılıkla bana karşı komplo düzenlemeye de sen ikna ettin."

Katherine şoke olmuştu, feryat etti.

Fakat Kraliçe'nin susmaya niyeti yoktu. "Annen bir fahişeydi!" diye bağırdı. "Kocası ölüm döşeğindeyken, babanı yatağına aldı! Sen de tıpkı onun gibisin! *Onurlu* bir adamla evli olmana rağmen kendini korsan sevgiline verdin."

"Hayır," dedi Katherine. Az kalsın Hawke'la olan evliliğinin hiçbir zaman tanınmadığını ve artık Liam'la evli olduğunu söyleyip kendini savunacaktı. Kendini tuttu. Kimse hükümdarıyla tartışmazdı ve Liam şimdi yalnızca kâğıt üzerinde kocasıydı ve başka türlüsü asla olmayacaktı.

"Hayır mı?" Elizabeth yüzünde öfkeli bir bakışla Katherine'in yüzüne sert bir tokat attı. "Diz çök!"

Katherine sendeledi fakat düşmedi. Yanağını tuttu ve Kraliçe'nin yüzüklerinin çizdiği yerden akan kanı hissetti. Gözleri acıdan değil korkudan ve içindeki çaresiz öfkeden dolayı doldu.

"Çök," dedi Kraliçe, bir kez daha.

Katherine soluklandı, titreyerek elini yanağından indirdi. Bu konuda başka şansı olmadığı ve ona karşı gelmeye cesaret edemediği için iki dizinin üzerine çöktü.

Kraliçe ileri geri yürümeye başladı. "Her şey için seni suçluyorum," dedi. "Tıpkı Leicester ve Ormond'u baştan çıkarmaya çalıştığın gibi korsanımı da yoldan çıkardın."

Katherine sessizliğini bozmamak için dudağını sertçe ısırdı. Elizabeth ne kadar adaletsiz ve zalim biriydi.

Elizabeth onun önünde durdu ve eğdiği başının üzerinden ona baktı. "Saraya ilk geldiğinde Ormond sana karşıydı. Fakat oyunlarını onun üzerinde de oynadın ve şimdi sana ufak da olsa bir şeyler hissediyor! Ve Robin! Sen odaya girdiğinde Robin, bir kısrağın üzerine atlamaya hazır damızlık bir at gibi bakıyor! Onun da yatağına girdin mi?"

Katherine sığ ve sık nefes alıyordu. Konuşmaya çalıştı fakat beceremeyince başını iki yana salladı.

Kraliçe kontrolsüz bir şekilde titreyerek onun tepesinde dikiliyordu. "Onunla yatmaya kalkışırsan, kafanı uçurturum."

"Hayır," dedi Katherine, boğuk bir sesle.

"Sarayımda fahişelere yer yoktur."

Katherine dizlerinin üzerinde olmasına rağmen omuzlarını dikleştirdi. "Majesteleri, kendi ağabeyimi veya Dudley'yi baştan çıkarmadım."

"İyiliğin için gerçekleri söylesen iyi olur." Elizabeth ona soğuk bir ifadeyle baktı. "Liam'ı veya herhangi bir erkeği, böylesine karşılıksız

bir şekilde verdiğin bir şeyi almak istedikleri için suçlayamam. Burada uzaklaştırılması gereken suçlu sensin."

Kalbinin sıkıştığını hissederek düşünmeden fısıldadı. "Liam'ı sevmiştim."

"Öyle mi?"

Katherine, Kraliçenin öfkeden kuduran bakışlarıyla karşılaştı ve kalp atışları hızlandı. Liam'ın ihanetinden sonra nasıl böyle bir şey söyleyebilmişti? Fakat Kraliçenin acımasız saldırısı karşısında tek savunması buyken nasıl söylemezdi? Üstelik gerçek buyken?

Kraliçe tükürür gibi, "Peki, Liam'ın nesini sevdin? Tatlı sözlerini mi yoksa erkekliğinin boyutunu mu?" diye sordu.

Katherine içine ateş bastığım hissederek baktı.

"Cevap ver," diye çıkıştı Kraliçe.

Katherine ne söyleyeceğini bilemiyor, acı çekiyordu. "Ne söylememi istiyorsunuz?"

"Seni yatakta mutlu etti mi, Katherine?"

Kraliçe'den gözlerini ayırmadı fakat cevap vermemesinin akıllıca olacağını biliyordu. Yanaklarının kıpkırmızı olduğunun ve Kraliçe'ye gerekli cevabı verdiklerinin farkındaydı.

"Fahişe," diye tısladı Elizabeth. Arkasını döndü.

Katherine gözlerini kapayarak içinde tutmak zorunda olduğu öfkenin neden olduğu gözyaşlarıyla savaştı. Kraliçe'nin ondan neden bu kadar nefret ettiğini anlamıyordu. Böylesine korkunç bir iftira karşısında kendini savunup Kraliçe'ye masumiyetini kanıtlaması imkânsızdı. Ayrıca ne masumiyetinden bahsediyordu? Elizabeth'in yaptığı suçlamaların büyük bir kısmı doğruydu.

Katherine çaresizdi. Yanında onu savunacak kimsesi ve elinde hiçbir silahı yoktu. Tek başınaydı. Çok akıllıca davranmalıydı.

"Majesteleri," dedi Katherine, dudaklarını yalayarak, "Liam'ı baştan çıkarmak ve onu kızıştırmak konusundaki tüm suçlamalarınızı kabul ediyorum. Annem gibi kendimi kontrol edemedim. Haklısınız. Ve... çok üzgünüm." Başını eğdi ve gururu sağduyusuyla savaşırken titredi. "Beni bağışlayın."

Elizabeth artık kıpırdamıyordu, Katherine kendisine baktığını hissetti. "Seni bağışlamak istemiyorum," dedi sonunda, fakat ses tonu şimdi çok daha sakindi ve o kadar korkunç değildi.

Katherine başını kaldırmaya cesaret ederek Kraliçe'nin yüzüne baktı. "Suçlu bensem, Liam'ı suçlamak adil ve mantıklı olmaz, öyle değil mi?"

Elizabeth'in gözleri ani bir saygı ifadesiyle parıldadı. "Senin uzlaşmaya müsait biri olduğunu bilmiyordum, Katherine."

Katherine gözlerini ondan ayırmadı. "Sizinle uzlaşmak benim haddime düşmez, Majesteleri."

Kraliçe delici gözleriyle baktı. "Annen çok kurnaz, zeki ve aynı zamanda kararlıydı. O senden çok daha fazla önümde diz çökmüş ve tanrısına tövbekârlığını kabul etmem için yalvarmıştı."

Katherine henüz umuda kapılmaya, Kraliçenin bu yeni ses tonuna ve şu anda aralarında geçen konuşmaya güvenmeye cesaret edemeden ona dikkatle baktı.

"Liam'ın aklını başından alan şey tutkusu olsa bile o bir hain ve hainler asılmalıdır."

Kraliçe'nin sözleri kırbaç gibi olsa da Katherine kımıldamadı ve yüzündeki ifade değişmedi. Liam'ı kurtarmak istiyorsa şimdi konuşmalıydı ve konuşmasında hiçbir açık olmamalıydı. "Liam'ı kundakta bir bebek olduğu zamanlardan beri tanıyorsunuz. Birlikte büyüdüğünüz ve evinizde yetiştirilen o çocuğa karşı içinizde hâlâ az da olsa bir sevgi vardır, öyle değil mi?"

"Olabilir," dedi Elizabeth, gözleri parlayarak.

"Paylaştığınız eski günler anısına ikinci bir şansı hak etmiyor mu?" diye sordu Katherine.

"Hayır," dedi Kraliçe tekdüze bir sesle. "Etmiyor." Elizabeth çok ciddiydi. "O üzgün ve yalnız küçük çocuk şimdi tehlikeli bir adam oldu. Bana ihanet eden bir adam! Çok sevdiğim o çocuk, tiksindiğim bir adama dönüştü!"

Katherine, Kraliçe'nin kendisinden neden nefret ettiğini o anda anladı. "Tiksindiğiniz mi?" diye sordu, yumuşak bir sesle. "Yoksa hayran olduğunuz mu?"

Kraliçe'nin yüzünde önce şaşkınlık sonra öfke dolu bir ifade belirdi.

Katherine, Elizabeth'in konuşmasına veya ona vurmasına fırsat vermeden haykırdı, "O, korsanca tavırları bir yana erkekliği ve asaleti nedeniyle birçok kadının hayran olduğu bir adam, Majesteleri. Ben sadece onun sahip olduğu birçok kadından biriyim ve benden sonra çok daha fazlası olacak, bu konuda kendimi kandırmıyorum. Böyle bir adama büyük bir kraliçe bile olsa, hiçbir kadın karşı koyamaz."

Elizabeth'in öfkesi belirdiği kadar hızlı bir şekilde kayboldu ve Katherine'e saklamadığı bir saygıyla baktı. "Artık toy bir çocuk değilsin, Katherine öyle değil mi?"

Katherine buna cevap verme zahmetine girmedi. "Majesteleri, Liam bir zamanlar size kusursuzca hizmet etti. Bunu yine yapabilir. Sonuçta o Denizlerin Efendisi. Size yalvarıyorum suçlarını bağışlayın. Öyle bir adamı ölüme mahkûm etmeyin. Tamam, onu cezalandırın ama öldürmeyin. Ne kadar değerli biri olduğunu düşünün."

"Ona güvenemem," dedi Elizabeth.

Katherine'in içini ani bir korku ve umutsuzluk kapladı ama Kraliçe'yi de tüm kalbiyle anlıyordu. Kendisi gibi, Liam'ın ihaneti yüzünden acı çeken Elizabeth'i şimdi çok iyi anlıyordu. "Oldukça bilge danışmanlarınız var. Elbet biri size Liam'ın sadakatini kanıtlaması için bir kumpas kurabilir."

Kraliçe cevap vermedi.

Katherine tuhaf bir şekilde ayağa kalktı. "Hayattayken sizin için değeri çok daha büyük olacaktır."

"İpte sallandırılırsa bundan sonraki potansiyel hainler için değerli bir örnek teşkil edecektir," diye cevap verdi Elizabeth fakat bu düşünceyle gözlerindeki bakış karardı.

Katherine çaresizce buna verecek bir cevap aradı. "İdam edilirse bir daha onu asla geri getiremeyeceksiniz, bu nihai bir son olacak. Bununla yaşayabilir misiniz?" Kraliçe'nin Liam'ı zannettiğinden çok daha fazla seviyor olması için dua etti.

Kraliçe cevap vermedi. Hatta onu duymadı bile. Hayret dolu bir ifadeyle Katherine'e bakıyordu.

Katherine birden ayağa kalkarken pelerininin önünü kapamayı unuttuğunu fark etti ve artık önü açık olduğundan hamileliği tamamen anlaşılıyordu. Rengi attı.

Elizabeth fal taşı gibi açtığı gözlerini Katherine'in hafifçe şişen karnından ayırmıyordu. "Hamilesin. Tahmin etmeliydim. O'Neill bir erkek olduğunu kanıtlamasaydı şaşardım."

Katherine içgüdüsel bir hareketle pelerininin önünü kapadı.

Kraliçe, "Bu *onun* çocuğu mu?" diye sordu.

Katherine şaşkınlığını gizleyemedi. "Evet!"

"Ne zaman doğacak?" diye sordu Elizabeth. Az önceki kadar düşmanca bir tavırla.

"Temmuzda."

"Edepsiz, sen tıpkı az önce söylediğim gibi edepsizin tekisin. Sarayımda gayrimeşru bir bebek taşıyan bir fahişe beslemeyeceğim!"

Katherine içindeki öfkeye ve ona çocuğunun gayrimeşru olmadığını söyleme isteğine karşı koydu. "Siz Mary Stanley'nin arkadaşıydınız."

"O zaman kraliçe değildim," diye çıkıştı Kraliçe.

Katherine savaşı kaybettiğini biliyordu. Hâlbuki bir dakikalığına bile olsa kazanabileceğini ummuştu.

"Çocuk işleri karıştırıyor," dedi Elizabeth, öfkeli bir şekilde. "Liam çocuktan bahsetmedi."

"Bilmiyor."

Elizabeth'in gözleri büyüdü. Sonra kendi kendine gülümsedi.

Katherine, Kraliçe'nin yüzündeki ifadeyi umursamadı, içine bir huzursuzluk çöktü. "Majesteleri, Liam'ı kendi oğlundan haberdar olabilmesi için affetmez misiniz?"

Elizabeth'in bakışları delici, kahkahası ise soğuktu. "Onu bağışlamaya karar verirsem, bunun senin piçinle hiçbir ilgisi olmayacak." Sonra gözlerini kıstı. "Erkek mi? Astrologlar öyle mi söyledi?"

"Bebeğin cinsiyetini öğrenmeye çalışmadım," dedi Katherine, yavaşça.

"Hemen bir astrologa görüneceksin," dedi Elizabeth. "Liam'a bir erkek verip vermeyeceğini öğrenmek istiyorum."

Katherine bunun nedenini tahmin etmeye çalıştı. Kraliçe çok kurnazdı. Ne planlıyordu? Katherine anlayamıyordu.

Sonra Kraliçe, "John Hawke biliyor mu?" diye sordu.

Katherine gerildi. "Hayır."

Kraliçe bir kez daha güldü. "O zaman onu çağırmalıyız çünkü öğrenmesi gerek."

Katherine'in içi korkuyla doldu. John Hawke endişelerinin en önemsiziydi fakat halledilmesi gereken en acil soruna dönüşmüştü.

"Gir, Sör John," diye emretti Kraliçe.

Hawke, Elizabeth'e değil kendisine bakarak içeri girerken Katherine gerildi. Bakışları, Katherine'in saklamak için herhangi bir hamlede bulunmadığı büyümüş karnındaydı. Yüzü bembeyaz oldu.

Katherine onunla özel olarak konuşmayı, ona bu haberi alıştırarak vermeyi ve gerçek düşüncelerini öğrenmeyi çok isterdi. Bu kez onun gözlerine bakmayı reddetti ve tokalı ayakkabılarına baktı. Kalbi öyle hızlı atıyordu ki bayılacak gibi hissetti.

"Bana bak, Katherine," dedi Sör John.

Katherine'in söyleneni yapmaktan başka çaresi yoktu. John'un dudakları acı ve hoşnutsuzlukla kıvrılmıştı. "Üzgünüm," dedi Katherine, titrek bir sesle. Hassas sinirlerinin daha fazlasını kaldırabileceğini sanmıyordu.

"Bana tek bir şey söyle," dedi John, sesi titreyerek. "Bana onun kollarında ve yatağında geçirdiğin her dakikanın pişmanlığını duyduğunu söyle."

Katherine'in bakışları onunkilerle buluştu. Nefesi kesildi. Cevap vermek, yalan söylemek için ağzını açtı fakat tek bir ses bile çıkaramadı.

John'un ağzı açık kaldı ve başını çevirdi. "Aptalca bir soruydu, öyle değil mi?" dedi daha çok odayla veya kendi kendisiyle konuşur gibi.

Katherine neredeyse kendinden nefret edecekti. Hawke iyi ve soylu bir adamdı. Bunu hak etmemişti. Onu sevecek, tatlı, iyi ve sadık birini hak ediyordu. Fakat Katherine, Liam'la paylaştıkları konusunda yalan söyleyemezdi. Kaçması imkânsız bir yerde hapsolduğunu hissetti.

Kraliçe çıkıştı. "Çok aptalca bir soru, John. Katherine'in o zamanlar ne hissettiğinin bir önemi yok. Önemli olan şu; şimdi burada, başka bir adamın bebeğini taşıyor fakat senin karın."

Katherine titremeye başladı. Fakat tek bir kelime bile etmedi. Artık gerçeği bildiğine göre onu yakında boşayacağı kesindi.

Hawke başını eğdi ve sonra dudaklarını sıkıca birbirine bastırarak Katherine'e döndü. "İçinde bulunduğun durumdan memnun musun, Katherine?"

Katherine dudaklarını ıslattı. "Ben... çok üzgünüm."

"Şaşırtıcı bir durum değil," dedi Hawke. "Bebek ne zaman doğacak?"

"Temmuzda."

Hawke anladığını gösteren bir tavırla başını salladı ve bir kez daha kadının karnına baktıktan sonra başını çevirdi.

"Sör John," dedi Elizabeth, aniden. "Katherine konusunda ne yapmayı düşünüyorsun?"

Hawke'un yüzündeki ifade alaycıydı. "Ne yapmamı isterdiniz, Majesteleri? Onu boşamamı mı? Böylece bebeğini beslemek için sokaklarda fahişelik yapabilir."

"Bu ona iyi bir ders olurdu," dedi Kraliçe.

Katherine donup kaldı. "Babama gideceğim," diye fısıldadı.

John ona döndü. "FitzGerald çok yoksul. Kendi karısına ve oğluna zar zor bakarken yine de ona mı gideceksin? Sanmıyorum."

"Fransa'ya, geldiği yere gönderilebilir," dedi Elizabeth. "Çocuğunu doğurması için onu bir manastıra göndermek ya da ömrünün sonuna kadar onu orada tutmak istersen buna itiraz etmeyiz. Bebeğe memnuniyetle koruyucu aile bulabiliriz."

Katherine isyan etti. Yeşil gözlerindeki çaresiz yakarışla John'un gözlerine baktı. "Hayır."

"Hawkehurst'e gidecek," dedi John, çenesini sıkarak ona bakarken. "Ait olduğu yere."

Katherine şaşkınlığını belli eden bir ses çıkardı. Duyduklarına inanamıyordu. Onu bir kenara atmak istemiyor muydu? Katherine'in onu yanlış anladığı kesindi!

John kaşını kaldırdı. "Ne bekliyordun, Katherine? Seni boşamamı ve bir parça ekmek için dilenmene veya hırsızlık yapmana izin vermemi mi? Sen benim karımsın. O lanet korsanın seni baştan çıkarması hoşuna gitmiş olabilir fakat onun tarafından kaçırılmayı sen planlamadın. Ben o

gün o kadar ihmalkâr davranmasaydım, yeterince muhafız çağırsaydım seni kaçıramayacaktı ve karnındaki benim çocuğum olacaktı."

Katherine ellerini birbirine kenetledi. "Beni boşamayacak mısın?" dedi, şaşkınlıkla.

"Benim bildiğim tek şey görevdir, madam," dedi John, sert bir sesle. "Senin ve çocuğunun sorumluluğunu almak da benim görevimdir."

Yaşadığı şoka rağmen Katherine şanslı bir kadın olduğunu biliyordu çünkü Liam asılmasa bile ona asla geri dönmeyecekti ve büyütmesi gereken bir çocuğu vardı. Beslemesi, giydirmesi ve ne pahasına olursa olsun krouyup kollaması gereken bir çocuğu vardı. Fakat Tanrım, kendini şanslı hissetmiyordu; utanmaz ve ahlaksız, çaresiz ve şaşkın hissediyordu. Üzgündü.

Ve hain zihni ona, *Liam olmadan nasıl yaşayacaksın?* diye fısıldıyordu.

Katherine böylesine bir çılgınlığı dinlemeyi reddederek hıçkırıklarını tutmaya çalıştı.

Kraliçe, John'un sözlerini alkışlıyordu. "Güzel söyledin, Sör John. Sen çok asil bir adamsın."

Hawke yeniden başını eğdi. "Karımı yarın sizin izninizle Hawkehurst'e kendim götürmek istiyorum, Majesteleri," dedi.

"İzin verildi," dedi Elizabeth. "Fakat tek bir şartım var."

Hem Hawke hem de Katherine, Kraliçeye döndüler. Katherine hâlâ şaşkınlıktan sersemlemiş haldeydi.

Elizabeth gülümsedi. "Cornwall'da, Londra'dan uzakta kalacak. Ondan hiçbir ize rastlamak istemiyorum. Davranışlarından hiç memnun değilim ve bu davranışın saraydaki diğer iyi nedimelerime de bulaşmasını istemiyorum. Beni anladın mı?"

Hawke ciddi bir tavırla başını sallayarak onayladı.

Katherine bakakalmıştı. Sürgün. Günahlarının cezasını Cornwall'a sürgün edilerek çekecekti. Orada Hawke'un karısı olarak kalacaktı.

Hawke elini uzattı. Katherine onun elini gördüğü halde dokunmadı. Sonunda her şeyi anlamaya başladı. Eğer şimdi Hawke'la kalırsa, Tanrı'nın kuralını çiğnemiş olacaktı. Hiçbir kadının iki kocası olamazdı.

Hawke dudaklarını sıktı ve fazla sert bir şekilde onu kolundan tuttu. "Seni odana götüreceğim," dedi. "Bence yarın buradan ayrılana kadar odanda kalman en iyisi olacak, Katherine."

John onu götürürken, Katherine omzunun üzerinden son bir çaresiz bakışla Kraliçe'ye döndü ve zafer kazanmış bir edayla ve düşmanca bakan gözleriyle karşılaştı.

Kraliçe kazanmıştı. Fakat Katherine bu savaşın sonunda Hawke'un eşi olarak Cornwall'a sürülerek terk edilmiş bir hayat yaşayacağını hiç düşünmemişti. Düşündüğü kişi, üstü başı dağılmış, kirli, elleri kelepçeli bir halde Kule'ye kapatılan Liam'dı. İçini korku kapladı.

Liam'la evliyken Hawke'la nasıl giderdi ki? Hem saraydan ayrılırsa Liam'a nasıl yardım edecekti?

Kraliçenin odasından çıkınca durdu, John'a dönerek üniformasına yapıştı. "John! Sana söylemem gereken bir şey var," diye haykırdı. "Ben... ben O'Neill'la evliyim ve bunu kanıtlayacak belgelerim var."

31. BÖLÜM

Hawke ona baktı ve donup kaldı.

Katherine ne söylediğini fark etti. Kalbi hızla atarken düşünmeye çalıştı fakat mantıklı düşünemiyordu. Ona gerçeği burada, Kraliçe'nin Kabul Salonu'nun kapısında ve etraftaki bey ve hanımlar onlara bakıp fısıldaşırken söylemekle doğru bir şey mi yapmıştı, bilmiyordu. Fakat artık sözlerini geri alamazdı ve nedense doğruyu söylediği için rahatlamıştı.

Hawke kadının kolunu tuttu. "Burada konuşmayacağız," dedi ve onu yürümeye zorladı. Nasıl olduysa kalabalık onlara yol açtı ve tam bekleme salonundan çıkarlarken Katherine, Anne'le göz göze geldi. Anne onun durumuna gerçekten de üzülmüş gibi görünüyordu.

Sonra Anne'in arkasında duran kişiyi görünce tökezledi. Leicester ona bakıyordu.

Hawke düşmemesi için onu sıkıca tutarak, "Bu ikisi seninle mi geldi?" diye sordu.

Katherine arkalarından gelen Macgregor ve Guy'ı gördü. "Evet." Duraksadı. "Çocuğu seviyorum, Macgregor da buraya gelirken bana eşlik etti. Yalnız gelmeye korktum."

Hawke, Macgregor'a korkutucu bir bakış attı. "Benim de Katherine'in de artık korsanlarla bir işimiz kalmadı."

Katherine artık gerçek anlamda yalnız kalacağını fark edince titremeye başladı. "Sorun yok," dedi yumuşak bir sesle Guy'a ve Macgregor'a. "Ben iyi olacağım."

Macgregor ve Guy'ı geride bırakıp uzun bir koridora döndüklerinde Hawke hiçbir şey söylemedi. Koridordan geçtikten sonra Hawke nasıl olduysa Katherine'in kolundaki elini biraz gevşetti. Sarayın diğer bölümlerine giden gizli geçitlerin birinin önünde durdular. Bakışlarından ne düşündüğünü anlamak imkânsızdı fakat mavi bakışları güçlüydü ve Katherine'inkileri hapsediyordu. Katherine gözlerini kaçıramadı. Boğazına bir yumru oturmuş gibiydi.

"Yanılıyorsam söyle. Evlendiğimiz gece Liam seni kaçırmaya geldiğinde sen de benim kadar şaşkındın."

Katherine yavaşça başını sallayarak onayladı.

Hawke'un bakışları öfkeliydi. "Yani o yakışıklı yüzü ve sürekli yüzünde olan o gülümsemesiyle seni baştan çıkardı."

Katherine bu sözleri kabullenmeye, konuşmaya cesaret edemedi.

"Ve sonra onunla evlenmeni istedi ve sen de hevesle kabul ettin, öyle mi?"

Katherine'in gözleri yaşlarla doldu. "Hayır, John," dedi, yumuşak bir sesle. "Böyle olmadı."

"O zaman nasıl oldu?" diye sordu.

"İtirazlarıma aldırmadan beni kiliseye kadar sürükledi. Her durumda beni çoktan boşamış olacağını söyledi. Oradaki Katolik rahip bizi hemen evlendirdi." Katherine devam etmedi. Kollarını bedenine sardı. John'a, kendisini kaçıran adama zaten yarı âşık gibi olduğunu ve evlendikten sonra bu durumu hemen kabul ettiğini asla söyleyemezdi.

"Onunla evlenmen için seni zorladı mı?" diye sordu Hawke, sert bir sesle.

Katherine dudağını ısırdı. Hawke anlamadı ve Katherine de açıklayamadı. Gözyaşlarını engellemek için gözlerini kırpıştırdı. "İki kocam mı var? Ne yapacağım?" diye isyan etti.

John yeniden onun kolunu tuttu. Konuştuğunda, ses tonu sakin, teskin edici, nazik ve kararlıydı. "Bu evliliği bilen başka kimse var mı?"

Katherine başını iki yana salladı.

"O zaman kimseye bahsetme."

"Neden?" Aniden telaşlandı, korkuya kapıldı.

"Çünkü senin zorla yapılan evliliğine rağmen biz yasal olarak evliyiz, Katherine ve korsan da asılacak. Yardıma ihtiyacın olduğu bir zamanda seni bırakmak gibi bir niyetim yok. O zaman nasıl bir adam olurdum?"

Katherine şaşkın bir şekilde başını kaldırarak ona baktı.

"Beni yanlış anlama," dedi, ciddi bir sesle. "Bu olanların hiçbirinden memnun değilim. Fakat sonunda, korsan öldüğünde, bu olanların hepsini geride bırakabileceğiz. Buna inanmasaydım, o zaman herhalde daha aşağılık bir adamın yapacağı gibi seni terk ederdim."

Katherine ağlıyor ve başım iki yana sallıyordu.

"Neden ağlıyorsun?" diye sordu John, öfkeli bir şekilde. "Onun için mi? Onu seviyor musun?"

Katherine kolunu onun elinden çekti ve bir kez daha kendisini sararken huzursuz bir şekilde bu soruya doğru cevap vermemesi gerektiğini düşündü. "O bebeğimin babası. Onun asıldığını görmek istemiyorum."

"Ama asılacak," dedi Hawke, sert bir sesle, "çünkü Kraliçe bu durumda hoşgörülü olamaz. Bu en iyisi. Bu işin içinde olan herkes için en iyisi; ve eğer dikkatli düşünürsen, çocuğu düşünürsen, sen de bana hak vereceksin."

Çocuğu. Hain korsanın bebeği. Tüm dünyanın bir piç diye ve daha da kötüsü Liam O'Neill'ın oğlu diye damgalayacağı çocuk... Katherine şimdi Liam'ı tamamen anlamıştı fakat artık çok geçti. Artık büyürken neler hissettiğini, şimdi bile ailesinin çirkin yüküyle, Shane O'Neill'ın oğlu olmaktan kaçamadan yaşamanın onun için ne demek olduğunu anlıyordu. Katherine şona bağırdığı, onu hor gördüğü ve Shane O'Neill'ın oğlu olmakla suçladığı her anı hatırladı. Ve o uğursuz son kavgalarında Liam'a onu hiçbir zaman sevemeyeceğini çünkü babasının Shane O'Neill olduğunu söylediğini anımsadı.

Katherine'in kalbi, ruhu paramparçaydı. Nasıl bu kadar kalpsiz, bu kadar zalim olabilmişti?

Şimdi kendi çocuğu da Liam gibi, babasının günahlarının ve suçlarının cezasını mı çekecekti?

Katherine gözlerini silerek John'a baktı. "Çocuğumu büyütecek misin?" diye sordu titreyen sesiyle. "Ona iyi, nazik bir baba olacak mısın?"

Kalbi bir kez daha parçalanıyordu. *Ah, Liam. Üzgünüm fakat şimdi çocuğumuzu koruyorum, sadece onu koruyorum!*

"Çocuğuna yalnızca iyi bir baba olmakla kalmayacak, ona ismimi vereceğim, Katherine," dedi Hawke. "Bir erkek doğursan bile."

Katherine'in boğazından koskocaman bir hıçkırık yükseldi. Konuşamadı ve şimdi gözlerinde dolan yaşlardan hiçbir şey görmüyordu.

"Ve sen de tabii ki bana kendi oğullarımı vereceksin," dedi.

Katherine gözyaşlarını durduramıyordu, başını başka tarafa çevirerek evet anlamında salladı. O bir anneydi ve tüm anneler gibi çocuğunu korumak ve doyurmak için ne gerekiyorsa yapacaktı. Fakat kaderini kabullenmek ne kadar da zor geliyor ve acı veriyordu. Başka seçeneği yoktu. Artık Katherine'in başka şansı yoktu. Çünkü bir mucize gerçekleşse ve Liam kaçabilse veya özgür kalsa bile, şimdi onu hâlâ tüm kalbiyle sevdiğini anlamış olmasına rağmen ona geri dönemezdi.

Katherine yürek parçalayan gerçeği kabullenmeliydi. Liam bağışlanacak gibi görünmüyordu ve hiç kimse Kule'den kaçamazdı. Görünüşe göre onu yalnızca bir mucize kurtarabilirdi.

Oysa Katherine mucizelere inanmayı uzun zaman önce bırakmıştı.

Liam'ı kurtarabilmek için elinden ne gelirse yapması gerekiyordu. Her şeyi... Bu ona vereceği veda hediyesi, sonsuz aşkının, hayatının hediyesi olacaktı.

Katherine yemek salonuna inmektense odasında kalmayı tercih etti. Düşünmek ve plan yapmak için zamana ihtiyacı vardı ve ayrıca yemekte saraydakilerin meraklı ve çapkın bakışlarına maruz kalmak istemiyordu. Ayrıca John'la birlikte Cornwall'a yapacakları yolculuğu birkaç gün ertelemeye karar vermişlerdi çünkü Katherine çok bitkin düşmüştü. Bu karar onu rahatlatmıştı. Şimdi Liam'ın hayatını kurtarmak için kendisine yandaş bulabileceği çok az zamanı vardı.

Katherine şimdi daha kararlıydı. Çünkü Cornwall'a gitmek üzere saraydan ayrılmadan önce onu göremezse yaşayamazdı. Onu gizlice ziyaret etmenin bir yolunu bulabilirse, ne yapacağını veya ne söyleyeceğini bilmiyordu; tek bildiği onu bir kez daha görmek zorunda olduğuydu. Fakat bunu nasıl yapacaktı?

John'dan yardım istemeye cesaret edemedi.

Zihninde gizemli, yakışıklı ve kasvetli bir yüz belirdi. Gülümseyişi baştan çıkarıcı ve tehlikeli, amacı açık, ahlaksız ve arzu doluydu. Leicester Kontu Robert Dudley. Saraydaki, hayır tüm İngiltere'deki en güçlü adamlardan biriydi. İsterse Katherine yardım edebilirdi.

Katherine ona yardım etmesini sağlamak için nasıl bir bedel ödemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Fakat Liam'ı bir kez daha görmek ve onun hayatını kurtarmak için bu bedeli ödeyecekti.

Katherine, Leicester'a doğrudan gidemezdi. Kraliçe'nin, onun yatağına girecek olursa başını kestireceğine dair savurduğu tehdidi çok iyi hatırladığı için buna cesaret edemezdi. Katherine'in, haber taşımak konusunda güvenebileceği tek bir kişi vardı. Anne Hastings'e çoktan haber göndermiş ve odasına gelmesini rica etmişti.

Katherine kapısının vurulduğunu duyunca sıçradı. Yüzünde kocaman bir gülümseme olan Anne'i gördüğünde hem rahatladı hem de korktu.

Anne onun odasına girdikten sonra Katherine kapının sürgüsünü çekti ve iki kadın birbirlerine sarıldı. "Katherine," diye bağırdı Anne, "seni gördüğüme çok sevindim. Son bir senedir senin için çok endişeleniyordum. Ne kadar güzelsin!"

"Beni görmeye geldiğin için teşekkür ederim, Anne."

"Nasıl gelmeyeyim?" Anne uyanıktı. "Katherine en tehlikeli ve söylentiye göre en erkeksi adamlardan biriyle neredeyse bir yıl geçirdin! Neyle karşılaşacağını bildiğin halde onun peşinden buraya kadar geldin!"

Katherine yatağa oturup arkadaşına baktı.

Anne onu dikkatle inceledi. "Pekâlâ? Söylendiği kadar erkeksi biri mi? Karşı konulmaz mı? Dayanılmaz mı? Yıpranmış düşmüş bir halin yok. Ve yakında onun çocuğunu doğuracaksın."

Katherine arkadaşının söyledikleriyle hayal kırıklığına uğradı. "Keşke her şeyin iç yüzünü bilseydin, Anne."

"Ah! Seni üzdüm! Fakat onun nasıl biri olduğunu merak ettiğim için beni suçlayabilir misin? Benim kocam yaşlı, şişman ve ayrıca çapkın biri. Evet, evet, tatlım, aklım başından gitmiş. Senin adına mutluyum Katherine, böyle bir adamın tadını çıkarabildiğin için. O korsanın beni kaçırmış olmasını ne kadar isterdim."

Katherine'in hayal kırıklığı kayboldu. Anne'in niyeti kötü değildi. "Onu asmalarından korkuyorum."

"Korkman için yeterli sebebin var. Kraliçe, hainlerden nefret eder ve prensip olarak en zararsız kumpasçıları bile astırır."

"Beni rahatlatmıyorsun."

"Seni rahatlatmaya çalışmıyorum. Korsanı seviyorsan, annen kadar akıllı davranmalı, istediğini elde etmek için politika yapmalısın, tatlım. Şunu söyleyebilirim ki Kraliçe'nin danışmanları arasında fikir ayrılığı var. Cecil, O'Neill'ın asılmasını istemiyor."

Katherine göğsünde bir umut ışığının kıvılcımlandığını hissetti. "Lord Burghley genellikle Kraliçe'yi ikna eder!"

Anne elini kaldırdı. "Fakat Leicester, O'Neill'dan nefret ediyor. Olayların bu şekilde gelişmesinden memnun. Elizabeth'e onu hemen yargılamasını öneriyor ve ona sürekli dünyanın çeşitli yerlerinde çıkan isyanları ve İngiltere'de kendisine karşı komplo düzenleyen kişiler olduğunu hatırlatıyor. Çünkü Kraliçenin komplo korkusunun, Liam'ı diğerlerine örnek olacak şekilde asmasına neden olacağını biliyor."

Katherine'in kalbi tekledi. *Leicester.* Bu oyunu doğru anlamıştı. "Anne, senden tek bir iyilik isteyeceğim."

Anne onun eline hafifçe vurdu. "Elimden gelen bir şeyse, yapacağımı biliyorsun."

"Benim için Leicester'a hemen bir mesaj götürmeni istiyorum."

Anne şaşkınlıkla ona baktı. "Katherine!" Ne yapmaya çalıştığını anlayınca gözlerini iri iri açtı. "Ne yaptığım bilmiyorsun!"

"Tam tersine, Anne. "Ne yapılması gerektiğini çok iyi biliyorum."

Kilise çanları gece yarısının geldiğini haber verdi. Katherine gergin bir şekilde çanın her vuruşunu saydı. Avuçları terden ıslanmış, ağzı kurumuş bir şekilde Özel Bahçe'de bir bankta oturuyor, kürklü pelerinine sarınmış titriyordu.

Bir dakika sonra bahçe duvarını arkasına almış, çıplak ağaçların arasından geldiğini gördü. Uzun boylu, güçlü, siyah pelerinli Leicester, Katherine'in oturduğu çardağa doğru hızla yaklaştı. Katherine tırnaklarını avucuna batırdı. "Lordum," diye seslendi.

Leicester yön değiştirerek Katherine'e yaklaştığında Katherine ayağa kalktı. Leicester onun karşısında durdu. Katherine başlığını takmıştı ve şimdi boynunun önünde iki tarafını sıkıca birleştirdi.

Leicester hafifçe gülümsedi. "Benimle gizlice buluşmak istediğin haberini almanın bana ne yaptığını biliyor musun?"

Katherine titredi. Konuşmadı. Birbirinden ayrılan bulutların arasından ay ışığı belirdiğinde Katherine onun yakışıklı yüzünü net bir şekilde görebildi.

Leicester elini uzattı. Katherine ne kadar uzaklaşmak istese de kımıldamadı, Leicester onun başlığını indirdi. "Tanrım, çok güzelsin," dedi, sert bir sesle. Eliyle kadının yanağına dokundu.

Katherine kımıldamadan durmak için kendini zorladı. "Onun çocuğunu taşıyorsun. Buna şaşırmadım. Her zaman bir erkeğin tohumlarını almak ve onun çocuklarını taşımak için yaratıldığını biliyordum."

Katherine cevap vermedi.

Leicester'ın bakışları yavaşça yüzünde gezindi. "Beni düşündün mü, tatlım? Korsan o muhteşem bedenine aletini soktuğunda beni düşündün mü?"

Katherine gerildi.

"Ben seni sık sık düşünüyorum," dedi Leicester. "Seni hâlâ istiyorum. Eskisinden de çok." Hafifçe güldü, Katherine'in elini tutup erkekliğine bastırdı. Taş kadar sertti.

Katherine elini çekti. "Karnımda bir bebek var!"

"Bazı kadınlar bu durumdayken daha çok zevk alırlar."

Katherine şoka girmiş ve korkmuştu. Böyle bir durumda, karnı bu kadar büyükken, adamın böylesine arsız olabileceğini düşünmemişti. "Ben o kadınlardan değilim."

"Sana inanmıyorum." Leicester onu kendine çekti. Katherine gerildi fakat karşı koymadı ve Leicester'ın erkekliğini kalçasında hissetti. "Sen şehvetli bir kadınsın. Bunu başından beri biliyorum. Üstelik O'Neill'ın senden sıkılmaması ve neredeyse bir yıl boyunca seni adasında tutması bunu kanıtladı. Sana bir erkeği memnun etmenin birçok ilginç yolunu öğrettiğine inanıyorum." Leicester'ın dudakları Katherine'inkilere

dokundu. "Fakat o birkaç haftadır tutsak. Bedeninin arzuyla yanıyor olmalı. Onun yerini almak istiyorum, Katherine."

Katherine dudaklarını onunkilerden uzaklaştırmak için başını çevirdi. Nefes almakta güçlük çekiyordu. "Dur. Lütfen."

"İyi ama beni sen çağırdın," dedi, fazla ciddiyetsiz bir tavırla. Sonra delici bakışlarını Katherine'e çevirdi. "Benden ne istiyorsun, Katherine?"

Katherine aralarına biraz mesafe koymak için boş bir çabayla ellerini onun göğsüne bastırdı. "Yardımına ihtiyacım var."

"Biliyorum. Ve sana ne konuda yardım etmemi istediğini tahmin edebiliyorum."

Katherine ona bakmakla yetindi.

Leicester gülümsedi. "Kraliçe, korsan sevgilinin hayatı için oldukça tatlı ve başarılı bir şekilde yalvardığını söyledi. Katherine, bana gelerek doğru şeyi yaptın. Sana yalnızca ben yardım edebilirim. Kraliçe beni reddedemez."

"Yani Liam'm hayatını bağışlaması için onu ikna edecek misin?" diyebildi Katherine, boğuk bir sesle.

"İsteyeceğim bedeli ödemeye hazır mısın?"

Katherine kalbi korkuyla sıkışırken başını sallayarak onayladı.

Leicester gülümsedi ve Katherine'in bedenine bastırdığı bedenini hafifçe oynattı. "Bu gece?"

"Hayır!" Katherine panik içinde onu itti.

Leicester onu ilgiyle izleyerek kendisinden uzaklaşmasına izin verdi. Kolay bir avın peşinden giden bir avcı gibi sakin ve kendinden emindi.

Katherine hızla soluk alıp verirken ona baktı. "Önce Liam'm serbest kalmasını sağlaman gerek. Sonra sana geleceğim. Çocuğum doğduktan sonra."

Leicester kahkahayla güldü. "Bilmiyorum. Sana sahip olmak için korsamn serbest kalmasını mı beklemem gerekiyor? Çok riskli, Katherine. Kraliçe aramızdaki ilişkiyi öğrenecek olursa bana çok öfkelenecektir. Ayrıca sevgilinin hayatından söz ediyoruz. Bir kez birlikte olmamızın yeterli olacağını sanmıyorum."

Katherine başını iki yana salladı ve kendi kendine ağlamamasını ve güçlü olmasını söyledi. "Liam serbest kaldıktan sonra sana sadece

bir kez geleceğim." Kararlıydı. Titremesini durdurabilmek için kollarını bedenine sardı. Duraksadı. "Eğer gerçekten istediğin buysa, bebek doğmadan önce o halde."

Leicester onu süzdü. "Ya reddedersem?"

"O zaman bana asla sahip olamazsın," dedi Katherine, gerçekte hissettiğinden çok daha sakin bir sesle.

Leicester gülmedi. "Sana şu anda da sahip olabilirim ve bana karşı çıkmaya cesaret edemezsin, öyle değil mi?"

Katherine şaşkınlıkla nefesini tuttu. "O zaman bana kendi isteğimle sahip olamazsın," dedi, korkarak. "Sana zevk dolu koca bir gece öneriyorum, Dudley. Tüm numaralarımı sana göstereceğim." Sesi kısıldı ve yanaklarından yaşlar aktı.

Leicester ona baktı. "Anlaştık."

Katherine hiç rahatlamadı. "Bir şey daha var."

Leicester kaşını kaldırdı.

"Onun serbest kalmasını sağlayamayabilirsin; bu nedenle son bir kez Liam'ı görmek istiyorum."

"Anladım." Çenesini sıktı ve sesi sertti.

"Önümüzdeki iki gün içinde benim için bir görüşme ayarlamazsan, anlaşma yatar," dedi Katherine, blöf yaparak.

Dudley tehlikeli bir şekilde gülümsedi. "Peki, onu ziyaret ettiğinde, bana şimdi vermediğin şeyi ona verecek misin?"

Katherine ona baktı. "Bu seni ilgilendirmez."

Leicester baktı. "İki istek, iki karşılık, Katherine," dedi sonunda.

Katherine anladı. Başıyla onaylayarak oradan ayrılmak için döndü.

Leicester onu pelerininin kolundan yakaladı. "Bu kadar çabuk değil."

Katherine büyük bir isteksizlikle ona baktı.

"Buraya gel," dedi Leicester. "Bu anlaşmamızı bir öpücükle mühürlemek istiyorum."

Bir ses onu uyandırdı.

Tırmalama sesiydi. Liam başta ot yatağının üzerinde gerilirken bunun bir fare olduğunu düşündü. Canavar kendisine yaklaşırsa, onu tekmeleyebilmek ve öldürmek için hazırlandı.

Fakat tırnak sesi azalarak kayboldu. Şimdi uzaktan gelen bir tıkırtı duyuyordu. Liam doğrulup oturdu. Hücresinin kapısı açılıyordu.

İçeride ışık yoktu. Hücresi her zaman karanlıktı fakat günde iki kez yulaf lapası ve su getiriliyor ve Liam bu sayede zamanı takip edebiliyordu. Akşam yemeği saatinin çoktan geçtiğini, büyük olasılıkla gece yarısı olduğunu biliyordu. Dost veya düşman, her kim geldiyse onunla yüzleşmek üzere dikkat kesilerek ayağa kalktı.

Kapı ardına kadar açıldı. Hücrenin içi kör edici bir ışıkla aydınlandı. Liam meşalenin ışığından korunmak için deli gibi gözlerini kırpıştırarak kolunu kaldırdı. Fakat bir gardiyan ve onun arkasında duran kimliği belirsiz, pelerinli birini gördü.

Kumaş sesi ve yalnızca bir kadından çıkabilecek bir ses duyuldu. Liam rüya gördüğünden veya delirmiş olabileceğinden korkarak elini indirdi ve donup kaldı.

Katherine içeri girdi.

Elinde bir gaz lambası tutuyordu, Liam'ı görünce tıpkı onun gibi donup kaldı. Birbirlerine baktılar. İkisi de gardiyanın dik dik baktığım ve akıllıca hareket ederek Katherine'in arkasından hücrenin kapısını kapattığını görmediler.

"Liam," dedi Katherine, boğuk bir sesle. "Ah, Tanrım, Liam, iyi misin?"

Sersemletecek kadar güzel görünüyordu. Hem cennetten gelmiş bir meleği hem de baştan çıkarıcı bir kadını andırıyordu. Liam kımıldamadı, nefes almadı. Onun varlığı bedenine saplanan bir acıyı andırıyordu. Kendine, Katherine'in onu babasına yardım etmek için kullandığını hatırlattı. Hain, sahtekâr bir fahişe olduğunu hatırlattı. Shane O'Neill'ın oğlunu asla sevemeyeceğini hatırlattı. Bunu ona kendisi söylemişti.

"Ne istiyorsun?" dediğinde, sesi küçük, taş hücrede sertçe yankılandı. Güzelliğine ve daha da kötüsü gözlerinde açık seçik gördüğü endişeye aldırmamaya çalıştı. Buna ve bir şeye daha, gerçek olamayacak bir şeye...

Katherine kısık sesle fısıldadı. "Seni görmek istedim."

"Neden?" diye sordu.

Katherine başını çevirdi fakat Liam onun gözlerinde parlayan yaşları gördü.

"Neden?" diye sordu bir kez daha. "Yakında bir korsanın kaderini paylaşacağım için mutlu değil misin, Katherine?"

Katherine gözyaşlarının düşmesini engellemek için gözlerini kırpıştırarak ona baktı.

Liam yumruğunu kaldırdı. "Kocan, Shane O'Neill'ın oğlu, yakında öleceği için mutlu değil misin, karıcığım? O asil ve aziz John Hawke'u rahatça tuzağına düşürebileceksin. Tabii şimdiye kadar yapmadıysan?"

Katherine dudağını ısırdı ve ona üzgün bir ifadeyle bakarken yanağından bir damla yaş aktı. "Üzgünüm."

Liam donup kaldı.

Katherine ona arkasını döndü, gardiyanı çağırmak üzere kapıya vurmak için yumruğunu kaldırdı.

"Yapma!" diye bağırdı Liam, ileri atılarak ve Katherine kapıya vurmadan önce bileğinden yakaladı. Katherine kımıldamadı.

"Katherine," diye fısıldadı, acı çekerek. Artık onun kendisine ihanet etmiş olması umurunda değildi. Şimdi bunu umursamayacaktı. Umursadığı tek şey Katherine'in canlı kanlı orada olması, bir hayal ürünü veya dünya üstü bir varlık olmaması ve üzgün olduğunu söylemesiydi. O aslında duygusal bir ahmaktı çünkü göğsü umutla dolmuştu. "Katherine, neden geldin?"

Katherine yavaşça dönerek onun yüzüne baktı. Aralarında bir iğnenin sığabileceği kadar mesafe bile yoktu. Katherine alçak ve zor duyulur bir sesle konuştu. "Sana... ölmeni istemediğimi söylemeye geldim."

Liam'ın içine umut doldu. "Umursuyorsun."

Katherine titreyerek nefes aldı. "Liam... evet."

Liam uzandı ve onun yüzünü, o olağanüstü yüzünü kavradı. Bu yüz yıllardır, Liam'ın, uzun zaman önce onu manastırda ilk gördüğünden beri aklından çıkaramadığı yüzdü. İğrenç ve pislik içindeydi fakat tıpkı yıllar önce onu Abbé Saint Pierre Kilisesi'nde gördüğünden beri geçen günler, saatler ve dakikalarda aklından çıkaramadığı gibi şimdi de onu öpmek konusunda kendine engel olamadı. Dudaklarıyla onun dudaklarına dokundu. Şimdi bir ateş kadar güçlü olan sevgisinin farkındaydı. Bu, inanmayı reddettiği, o zaman ve hâlâ onu köle eden, en önemli hareketlerinin nedeni olan, bu oyunu başlatan ve ikisinin de

Londra Kulesi'ndeki zindanlarda birlikte acı çekiyor olmalarına sebep olan bir sevgiydi.

Katherine'in dudakları onunkilerin altında titredi.

Arzuları Liam'ı ele geçirerek, erkekliğinin sıcak, sert ve kocaman olmasına neden oldu. Liam titredi, Katherine'in omuzlarından tuttu ve şimdi Katherine onu güzelliği, gururu, kararlılığı ve zekâsıyla kendine tutsak ederken ona sahip olmaktan, onu bedeninin gücüyle kendine esir etmekten başka bir şey düşünemiyordu. "Katherine. Seni istiyorum."

Katherine onun omuzlarına tutundu, yumuşak ve davetkâr kasıklarını bedenine sürttü. Gözlerine baktı ve önce ismini sonra, "*Evet*," sözcüğünü fısıldadı.

Liam inleyerek kollarını onun bedenine sardı ve yüzünü onun boynuna bastırdı. Bir an daha bedenleri arasında dolaşan sıcaklığın tadını çıkardı. Liam taş gibi sertleşmiş ve patlamaya hazırdı fakat Katherine'in daveti her ne kadar açıksa da bunu yapması mümkün değildi. Yaşamak konusunda her ne kadar kararlı olsa da artık ölebilirdi de.

"Liam, çok korkuyorum, lütfen." Katherine onun kollarında kıpırdandı, alnını öptü ve parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Ben de seni istiyorum, sevgilim. Sana *ihtiyacım var*."

Liam'ın tüm savunması yerle bir oldu. Katherine'in sözleriyle, kalbini korumak için yarattığı her bir savunması paramparça oldu. Liam onun deniz yeşili gözlerine baktı. Bu rol değildi, oyun oynamıyordu. Katherine'in gözlerinde arzu ve çok daha kuvvetli bir şey parlıyordu. Kesin ve sonsuz bir şey... En başından beri olması gereken bir şeydi bu. İki insanın karşı gelemeyeceği, kaderin hazırladığı bir şeydi.

Sözcükler Liam'ın dilinin ucundaydı. *Seni seviyorum. Her zaman sevdim. Her zaman seveceğim.*

Dudaklarını Katherine'in ağzına bastırdı. Katherine inledi. Dudaklarıyla onu adeta içine çekerken, elleri açgözlü bir şekilde onun her tarafına, her kıvrımına dokunuyor, onun tadına varıyordu. Sonra avucu karnına dokundu ve orada donup kaldı.

Karnı sert, yuvarlak ve dışarı doğru çıkmıştı.

Katherine aynı anda hem kahkahayı hem de hıçkırığı andıran bir ses çıkardı. "Evet, Liam, senin çocuğunu doğuracağım."

Liam başını kaldırdı ve inanmaz bir ifadeyle onun gözlerine bakarken elini defalarca karısının şişkin karnında gezdirdi. Hayret içindeydi. Bakışları, okşadığı bombeye doğru indi. "Benim çocuğum," diye fısıldadı, boğuk bir sesle. Ve bu şok hissini delercesine ortaya çıkan bir mutluluk hissetti. Katherine ona bir çocuk veriyordu.

Katherine gözlerine baktı, hem ağlıyor hem gülüyordu.

Ve sonra Liam'ın mutluluğu kayboldu. Çocukluğunu ve diğer her şeyi hatırlayarak ona baktı. "Ah, Tanrım," dedi, saf bir mutluluk ve belirgin bir umutsuzluğun arasında kalarak.

Katherine'in gülümsemesi kayboldu. "Mutlu olmadın."

Liam bir adım geriledi. "Anlamıyorsun." Şimdi birden içi acıyla dolan o çocuğa dönüştü; zalim ve alaycı yorumları duyabiliyordu; *Shane O'Neill'ın gayrimeşru çocuğu.*

Katherine ona dokundu. "Anlıyorum. Liam, bu çocuğu koruyacağım. Senin çektiğin acıları çekmeyecek. Sana yemin ediyorum."

"Dünyanın onu lanetlemesini engelleyemezsin ve onun benim oğlum olduğu gerçeğini değiştiremezsin."

Katherine hiçbir şey söylemedi.

Liam irkildi. "Ne yapmayı planlıyorsun?"

Katherine'in rengi soldu. Fakat hissettiği suçluluk nedeniyle yanağında yalnızca iki belirgin pembelik vardı.

Liam bir kez daha onun ihanetini hatırladı. Ve onun ne kadar zeki ve kararlı olduğunu düşündü. "Ne yapmayı planlıyorsun, Katherine?"

"Kraliçe öfkeden kuduruyor. Hawke ise asılacağını söylüyor."

Hawke. John Hawke. Diğer kocası. "Henüz ölmedim, Kate. Yakın zamanda da ölmeyi düşünmüyorum. Yoksa sen beni çoktan gömdün mü?"

"Ölmeni istemiyorum!"

"Zaten ölmeyeceğim. Bu hapishaneden kaçacak, denizlere dönecek ve başladığım oyunu bitireceğim. Beni duydun mu, Katherine?" diye bağırdı. "Ve sen de yanımda olacaksın. Sen ve çocuk," diye haykırdı.

Katherine cevap vermedi. Sessizliği, Liam'a bilmek istediği her şeyi anlatıyordu. "Sen benim karımsın," dedi göğsü inip kalkarken. Ve aniden tüm bunlara, tutsaklığına, çaresizliğine dayanamadığını hissederek öfkeden deliye döndü. Katherine'in çenesinden tutup onu yüzüne

bakmaya zorladı. Katherine başını iki yana sallıyordu. "Seni yatağına aldı mı, Katherine? Aldı mı?"

"Hayır!" diye bağırdı Katherine, korkmuş bir şekilde.

Liam rahatlamadı. Lanet olsun ki şimdi de onu aldatıyordu. Aniden hücrenin duvarlarının üzerine geldiğini hissetti. Çaresiz bir mahkûm konumuna sokulduğunun fena halde farkındaydı. Öfkeyle titredi. "Bana cevap vermedin, Katherine."

"Hawke asılacağını söylüyor. Bunu engellemek için elimden gelen her şeyi yapıyorum fakat başarabilecek miyim bilmiyorum," diye sızlandı Katherine, çabucak. "Hawke..." durdu.

Hawke. Hawke. Hawke. "Başka ne diyor?" diye tısladı.

"Erkek olsa bile çocuğuna kendi ismini vereceğini söylüyor!"

Liam o zaman her şeyi gördü. Geleceği, Katherine'in John Hawke'la olan geleceğini. İkisinin Barby Hall'a mutlu mesut yerleştiğini, oğlunun ise başında tüylü bir şapka, üzerinde önü düğmeli ceket ve pantolonla bir İngiliz Lord'u olarak büyüdüğünü, en iyi öğretmenlerden ders aldığını, İngilizce, Fransızca ve Latince öğrendiğini, Londra sarayından herhangi bir ülkedeki saraya rahatça gidebildiğini görebiliyordu. Ve tabii ki resmin içinde başka çocuklar da vardı; Katherine'in, önünde sonunda her eş gibi John Hawke'a vereceği küçük kız ve erkek çocuklarını da görebiliyordu.

Liam, Hawke'dan nefret etti.

Ve o anda Katherine'den de nefret etti.

Öfkeden haykırarak döndü ve elini duvara vurdu. Katherine korkuyla bağırdı. Liam duvarı bir kez daha yumrukladı. Sonra bir daha ve bir daha. Sonunda Katherine'in sırtına tutunmuş, hıçkırarak ağladığını ve bunu yapmaması için tekrar tekrar yalvardığını fark etti.

Nefes nefese kalmıştı, eli kan içindeydi, korkunç şekilde acıyordu ve büyük olasılıkla fena halde kırılmıştı. Yüzünü duvara dayadı. Katherine de onun arkasına yaslandı. Hafifçe ağlıyordu. Liam kendi gözyaşlarının yanaklarından aktığını hissetti. Ve hayatında ilk kez kendinden şüphe etti.

Her şeyini kaybedecekti. Kadınını, çocuğunu, hayatını.

Korku onu adeta felç etti.

Derken içindeki güç bir şekilde ortaya çıktı. Korkusu hâlâ geçmemiş olsa da şimdi damarlarında kararlılık dolaşıyor ve kanını adeta kayna-

tıyordu. Özgürlüğüne kavuşmak zorundaydı, bunu yapacaktı. Katherine imkânsız olanı yapmadan, John Hawke'a dönmeden bunu yapacaktı. Liam'ı kurtarmak amacıyla, John veya başka bir erkeği kullandığını düşünerek kendini kullandırmadan kurtulmalıydı. Katherine politika uğruna kurban olmadan, Liam için kendini feda etmeden ve Liam da delirmeden buradan kurtulmalıydı.

32. BÖLÜM

Hawkehurst

Katherine'in Hawkehurst'e ilk gidişinden bu yana tam bir yıl geçmişti. O zamanlar John Hawke'la nişanlıydı ve kısa süre sonra evleneceklerdi. Üzerinden yıllar geçmiş gibiydi. Katherine o zamanlar hem dünya işleri hem de erkekler konusunda ne kadar saf olduğunu hatırlıyordu. Sanki o zamandan bu yana on yıl yaşlandığını hissediyordu.

Şimdi ise gerçekleşebileceğini hayal bile etmediği şartlar nedeniyle Hawkehurst'e geri dönüyordu.

Hawkehurts'e doğru kıvrılan çayırların arasındaki taşlı ve çamurlu yolda yavaşça ilerliyorlardı. Katherine geçen haftanın büyük bir bölümünü atlı arabayla yolculuk yaparak geçirmiş olmasına rağmen bugün ata binmek konusunda ısrar etmişti. Hawke razı olmuştu. Katherine geçen sene rüzgârla dans eden, karaçalılarla kaplı kırların resim gibi olduğunu düşünmüş ve romantik bulmuştu. Bu sene ise manzaranın ıssız ve soğuk olduğunu düşündü.

Eski köşkün taş duvarları, arduvaz çatısı ve kireçtaşmdan yapılan birkaç bacası aşağıda görünmeye başlamıştı ve Katherine içinde gittikçe yükselen panik duygusunu hissetti. Hayatı tam bir çılgınlık halinde geçiyordu. Başka bir adamı delicesine isterken Hawke'un karısı olarak nasıl yaşayacaktı? O adamın bebeğini taşırken ve o adamın asılma ihtimali varken bunu nasıl yapacaktı?

Acı, koca bir mengene gibi hiç durmadan göğsünü sıkıştırıyordu. Tanrı biliyor ya Leicester'ın, Elizabeth'i Liam'ı affetmesi için ikna edeceğine güveniyordu. Başarılı olmak zorundaydı fakat eğer başarırsa yaptığı günahkâr anlaşmanın kendi payına düşen kısmını gerçekleştirmek zorunda kalacaktı. Kendini çok güçsüz, çaresiz ve yalnız hissetti.

Peşlerinde onları takip eden bir düzine adamla Arnavutkaldırımlı avluya girdiler. Hawke, Katherine'in atından inmesine yardım etti. "Ailem evde değil. Londra'daki evlerindeler, bu yüzden onlarla hemen tanışman gerekmeyecek."

Katherine rahatladı. Hawke'un ailesinin onu pek de hoş karşılamayacakları konusunu düşünemeyecek kadar meşguldü çünkü Liam'a olacaklar konusunda endişeleniyordu.

"Yorgun olduğunu biliyorum," dedi Hawke. "Neden yukarıdaki odana gidip dinlenmiyorsun? Kendini çok bitkin hissediyorsan akşam yemeği için bana katılmak zorunda değilsin."

Katherine onun endişeli gözlerine baktı. Katherine kadar mutsuz olduğuna göre neden bu kadar iyi davranmaya devam ediyordu? "Teşekkür ederim." Katherine eve girmek için döndü.

"Katherine."

Duraksadı.

Hawke'un bakışları ciddi ve meraklıydı. "Geçmişi geride bırakmalıyız," dedi alçak sesle. "Bunun kolay olmayacağını biliyorum. Benim için de ve eminim senin için de kolay olmayacak. Fakat bunu denemeliyiz." Gözlerini ondan ayırmadan gülümsemek için kendini zorladı.

Katherine cevap veremedi. Ilık bahar güneşinin altında, avluda durduğu sırada, geçmişi ve Liam'ı geride bırakmasının imkânsız olacağını fark etti.

"Denemeliyiz," dedi Hawke, kararlı bir sesle, Katherine cevap vermeyince. "Bence çocuğu burada, Cornwall'da, saraydan uzakta doğurman en doğrusu olur ve bunu Kraliçe'yle aynı fikirde olduğum için söylemiyorum. Çocuk doğduktan sonra da Hawkehurst'de kalman ve ziyaret etmek isteyen olursa onları burada ağırlaman daha iyi olur. O zamana kadar bu skandal unutulup gidecektir."

Katherine onunla aynı fikirde değildi. "Bu skandal hiçbir zaman tamamen unutulmayacak. Annem gibi, ben öldükten sonra da hakkımda konuşacaklar."

"Hayır," dedi Hawke, tekdüze bir sesle. "Skandal unutulacak ama birkaç sene alabilir. Fakat bana çocuk verdikten sonra ve birlikte mutlu olduğumuzda, insanlar olanları unutacak."

Katherine kendini çok kötü hissetti. Bunu yapamazdı. John Hawke iyi bir adamdı fakat onun karısı olarak yanında kaldığı takdirde hiçbir zaman mutlu olamayacaktı.

"Bana söz vermeni istiyorum, Katherine," dedi Hawke, "geçmişi geride bırakacağına, korsanı unutacağına ve tüm iyi niyetinle, sadık eşim olarak benimle kalacağına söz ver."

Katherine kollarını büyüyen karnına sardı. Mantığı sözcükleri ağzından çıkarmasını ve yalan söylemesini istediyse de bunu yapamadı. Liam'ı hiç unutmayacaktı. Asla.

Hawke'un sağ gözü seğirdi. "Senin ve çocuğun için yaptığım onca şeyin farkında olmana rağmen bana istediğim sözü vermeyecek misin?"

Katherine konuşamıyordu. Gözleri yaşlarla doldu. "Benden imkânsız bir şey için söz vermemi istiyorsun," diye fısıldadı.

Hawke şaşkınlığını belli eden bir ses çıkardı.

"Üzgünüm," diye bağırdı Katherine. "Üzgünüm, çok üzgünüm! Fakat onu unutamam, onu asla unutmayacağım. Yaptıklarına rağmen onu seviyorum. Tanrı hepimizin yardımcısı olsun!"

Katherine yüzünü buruşturarak acı içince, sessizce ağlamaya başladığında Hawke ona bakakaldı. Konuşmaya başladığında ise sesi sertti. "O adam asılacak, Katherine. O zaman ne yapacaksın? Bir hayaleti mi düşüneceksin?" Yürüyüp gitti.

Katherine elleriyle yüzünü kapadı. Liam asılsa bile, her zaman ölü bir adamı özleyeceğini biliyordu.

Hawke öfkeden ve şaşkınlıktan titriyordu. Nereye gideceğini bilmeden avluda yürüdü. Hawkehurst'ün ön kapılarında dolanan bir atlı gördü. Kestane renkli tayı Juliet'le aynı anda gördü.

O anda gerildi.

Juliet atını yavaşlatarak avluya girdi.

Juliet'i son gördüğünden beri birkaç ay geçmişti. Korkmaya başladı. Juliet'ten değil, kendinden korkuyordu. Keşke yaşlı, çirkin ve kötü huylu biri olsaydı. Keşke ona kocaman, mavi gözleriyle taparcasına bakmasaydı.

Aslında onun Katherine'in en iyi arkadaşı olduğunu unutmuştu. Şimdi Juliet'in Hawkehurst'e sürekli gelip gidebileceğini fark etti. Bu onun için sorun olmazdı, hem de hiç.

Fakat elbette Katherine ve çocuk Cornwall'da yaşasalar da John sarayda Kraliçe ve onun Muhafızlarıyla kalacaktı.

Juliet yerinde duramayan tayını onun yanında durdurdu. Açık tenli, pürüzsüz yüzünde iki parlak pembelik vardı. Ve mavi gözleri Hawke'un yüzüne baktığında adeta parıldadı. John elinde olmadan onu daha önce kimsenin öpüp öpmediğini merak etti. Fakat bu düşünceyi aklına geldiği anda kafasından uzaklaştırdı.

"Sör John," dedi, titreyen bir sesle. Yüzündeki kızarıklık şimdi daha belirgindi. "Sizi yeniden gördüğüme sevindim."

John bu sözleri duymazdan geldi. "Karımı mı ziyarete geldiniz?" Kaba davranmak istiyordu; kızın gitmesini istiyordu.

Juliet bakışlarını kaçırdı. "Evet."

"Salonda. Sizinle konuşmaktan mutluluk duyacağına eminim."

Juliet üzgün ve hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle yere baktı.

Hawke kendini kaba bir adam gibi hissetti. Başını eğip selam verdi. "Davranışımı bağışlayın," dedi gergin bir tavırla. "Günlerdir yolculuk ediyoruz ve çok yorgunuz."

"Gelmemeliydim," dedi Juliet ve dizginlerini toparlayarak atın çevirmeye hazırlandı. Fakat Hawke ne yaptığını anlayamadan tayın dizginini bir eliyle yakaladı ve diğer eliyle de Juliet'in dizini kavradı.

Hawke ona dokunduğunda Juliet gözlerini kocaman açarak donup kaldı.

Hawke da gerildi ve göz göze geldiler, bakıştılar ve gözlerini kaçırdılar.

Hawke derin bir nefes aldı. Bu nasıl bir yetişkin davranışıydı? Dudaklarını gülümsermiş gibi büktü. "Leydi Stratheclyde, lütfen, atınızdan inin. Katherine'in şu an bir arkadaşa ihtiyacı var."

Juliet hiç bitmeyecek gibi gelen bir süre boyunca ona baktıktan sonra atından kayarak indi. Hawke onu tuttu ve kendi kendine bunu, ona dokunmanın verdiği büyük zevki tatmak için yapmadığını söyledi.

Juliet geri çekildi. "Katherine nasıl?"

"Beklenenden daha iyi," dedi kabaca, gözlerini ondan ayıramadan. Juliet'in sözleri ise onu şaşırttı.

"Ya siz Sör John? Siz nasılsınız?"

Hawke, sağlığını sormadığının farkındaydı ve Juliet'e bakmaya devam etti. Birden içindeki tüm acıyı ve arzuyu ona, yalnızca on altı yaşında olan bu kızla paylaşmak istedi. Juliet sanki onu rahatlatmaktan başka hiçbir şey istemiyormuşçasma kocaman, mavi gözleriyle ona baktı fakat John onun ilgisini, merhametini ve endişesini kendi kafasında hayal ettiğinden emindi. Tuhaf bir şekilde, "İyiyim," dedi. Yalan söylemişti. "Katherine döndüğü için mutluyum." Bir yalan daha söyledi. Tanrım, mutlu değildi, artık hiç mutlu değildi.

Juliet'in gözleri büyüdü, o küçük yüzü gerildi ve cesaretini toplayarak gülümsedi. "Katherine'in döndüğüne ben de sevindim," diye fısıldadı. Gülümsemesi fazla büyüdü. Sesi titredi. "Artık aralıkta Lord Hunt'la yapacağım evlilik törenine katılabilir."

Hawke tokat yemiş gibi irkildi. Bir an konuşamadı. "Simon Hunt'la mı evleniyorsunuz?" Şişko vikont gözlerinin önünde canlandı, o yumuşak bedeniyle Juliet'in üzerine çıktığını, açgözlü bir şekilde onu öptüğünü hayal etti.

Juliet başım çevirdi ve Hawke'a o nefes kesici, muhteşem ve şimdi birden ifadesizleşen profilini gösterdi. "Evet."

Hawke içinin büyük bir kıskançlıkla kaplandığını hissetti.

Bir daha konuşmadılar. Hawke, Juliet'e bir kez bile bakmamaya dikkat ederek eşini görebilmesi için ona içeriye kadar eşlik etti. Fakat onu Simon'ın kollarında, Simon Hunt'ın güzel karısı olarak düşünmeden edemedi.

Elizabeth'in yazları kalmayı en sevdiği yer Whitehall'du. Neşe veren baharın yaklaşmasıyla birlikte sarayını oraya taşıdı. Dışarıda, Thames Nehri boyunca tüm ağaçlar tomurcuk vermiş, nergisler açmıştı. İçe-

ride, Elizabeth, Kabul Odası'nda oradan oraya dolaşıyordu. Bir türlü çözülmeyen ve bir kefen örtüsü gibi üzerine çöken konuyla ilgilenme vakti gelmişti.

Alabileceği korkunç ve acı verici kararda kendisine yardım etmeleri için çağırdığı yüzlere döndü. Bunlar, kuzeni Tom Butler, Leicester Kontu ve William Cecil'di. Lafı uzatmadan, "O'Neill'ı yargılamalı veya bağışlamalıyım. Kule'nin zindanlarında sonsuza dek çürümesine izin veremem," dedi.

Herkes aynı anda konuşmaya ve tartışmalı konu hakkmdaki ateşli fikirlerini söylemeye başladı. Ormond'un Liam'm bağışlanmasından yana olmadığı açıktı fakat bunca zamandır onun yargılanmasını isteyen Leicester aniden fikrini değiştirmişti. Cecil ise tek bir kelime etmedi. Elizabeth bağırarak yaşça daha genç olan iki adamı susturdu. "Eğer FitzMaurice'i getirebileceğini iddia ediyorsa, onu serbest bırakmam gerekmez mi?"

Ormond çok şaşırdı. "Ona güvenebileceğini düşünmüyorsun herhalde!"

Kraliçe, kuzeninin söylediklerini düşündü. "Bana FitzMaurice'i getirirse onu bağışladığıma değecek."

Ormond öfkelendi. "Sana FitzMaurice'i getirmeyecek. Gerçekleri gizliyor ve yalan söylüyor. O papacıyla iş çeviriyor! Yani şimdi ona güvenecek misin, Bess? Yakışıklılığının ve erkeksiliğinin karar verme yetini etkilemesine izin veriyorsun!"

Elizabeth'in rengi soldu. *Tom gerçeklere ne kadar yaklaşmıştı?* Onun haklı olduğunu düşünmeye korkuyordu. Ne zaman Liam'ı asmayı düşünse, kalbi bu düşünceye isyan ediyordu.

Ormond nutuk atmaya devam etti. "Shane O'Neill'm oğlu olduğunu unutuyorsun. Kardeşimin onun çocuğuna hamile bir halde saraya geldiği günü nasıl unutabiliyorsun, bilmiyorum! Zavallı Mary Stanley'nin karnında Shane'in oğluyla saraya gelmesinden bu yana çok uzun zaman geçmedi ve sen oradaydın, Bess! Mary'nin oğlunun, annesinin başına gelen olayı Katherine'e yapması oldukça çelişkili bir durum, öyle değil mi? O'Neill'e güvenmeyi düşünmekle çılgınlık ediyorsun."

Leicester sözü aldı. "O'Neill'ı tecavüzle mi suçluyorsun, Ormond? Bunu söylemek istemezdim fakat Katherine'i son gördüğümde, korsandan nefret ediyor gibi görünmüyordu."

Ormond'ın ona karşılık verecek fırsatı olmadı. Elizabeth, Leicester'ın karşısına geçti. "Bu tam olarak ne zamandı, Robin?"

Leicester irkildi. "Anlayamadım, Bess?"

Elizabeth sorusunu tekrarlamadı. Bir hafta önce Richmond'ın bahçesinde gerçekleşen tuhaf bir buluşmanın söylentileri kulağına gelmişti. Gece yarısı gerçekleşen bir buluşmanın... Görgü tanığı bu kadının Katherine olduğuna yemin etmişti. Casus, adamın yüzünü görmemişti fakat onun çok uzun boylu, geniş omuzlu ve fazlasıyla esmer olduğuna yemin etmişti. Elizabeth, Robin'e baktı ve kendisini Katherine FitzGerald'la aldatıp aldatmadığını merak etti. İkisinin birlikte olduğu düşüncesi bile ürpermesine neden oldu. O fahişe, oyunlarını O'Neill'ın üzerinde oynamaktan tatmin olmamış mıydı? Elizabeth'in onu Cornwall'a sürmesi yetmemiş miydi?

Leicester, Elizabeth ona hiç soru sormamış gibi konuştu. "O'Neill, FitzMaurice'i getirecekse, serbest bırakılmalıdır."

Elizabeth kaşını kaldırdı. "Kararını değiştirmişsin, sevgili Robin. Daha geçen gün onu çabucak yargılamamı ve hemen astırmamı söylüyordun."

Leicester gülümsedi. "İrlanda savaşlarını karşılayacak gücümüz yok. FitzMaurice çok becerikli bir lider. O'Neill onu bize getirirse, onu serbest bırakmak, asmaktan daha çok işimize gelir. Kimse o papacıyı yakalayamaz, bunu sen de biliyorsun, Bess."

Elizabeth soğuk bir ifadeyle ona baktı. Bir şeyler döndüğünden emindi. Dudley fikrini fazla çabuk değiştirmişti ve gereğinden fazla hevesliydi. Şimdi korsanın serbest kalmasını savunuyordu. Bunun arkasında o kız vardı. Elizabeth, tıpkı kızı saraydan uzaklaştırmanın Leicester'ın ona duyduğu arzuyu dizginlemeye yetmediğini hissettiği gibi bunu da hissedebiliyordu. Elizabeth'in zihninden, kızı da korsan sevgilisiyle birlikte hain olarak asma fikri geçti.

"Majesteleri, lütfen," diye araya girdi Cecil. Elizabeth rahatlayarak ona döndü. "Sör John Perrot'tan ümidimizi kesmeliyiz. O düzenbaz papa

fanatiğini Perrot yakalayamaz. Yapabileceği en iyi şey onu bir düelloya ikna ederek kendini aptal durumuna düşürmek olur."

Elizabeth, Cecil'in doğrudan gözlerine bakan kahverengi gözlerine baktı. "O inanılmaz hikâyeyi duyduktan sonra Sör John'dan zaten umudumu kestim," dedi."

Leicester ve Ormond kendilerini tutamayarak kıs kıs güldüler.

Elizabeth ikisine de kötü kötü baktı. "Belli ki aklını kaçırmış," dedi. "FitzMaurice'e meydan okuyarak onu düelloya davet etmek! Tanrım! Teke tek bir düellonun koca bir savaşı bitireceğini düşünüyorsa, aklım kaçırmış olmalı."

Leicester hâlâ sırıtıyordu. "Hem de o yaşta ve o cüsseyle."

Ormond da kıkırdadı. "Ve o kurnaz FitzMaurice, düelloya gelmeyerek Sör John'un ikinci kez aptal gibi görünmesine neden oldu.

"Üçüncü kez," dedi Leicester ve iki adam kahkahalara boğuldular.

"Kesin şunu," diye bağırdı Elizabeth. "Bize onca hizmeti dokunan ve bu uğurda aklını kaçıran bir adamla alay edecek kadar zalimsiniz!"

"Buralar zorlu topraklar," dedi Cecil, yumuşak bir sesle, Perrot'ın başarısızlığını ve çılgınlığını mazur göstermek amacıyla.

"Korsana güvenmeli miyim?" diye sordu Elizabeth.

Cecil hafifçe gülümsedi ve konuşmaya başladığında yalnızca Kraliçeyle konuşuyor gibiydi. "O'Neill papacıyı getirebiliyorsa, çok şanslıyız demektir. Tabii bu bizi yepyeni bir sorunla başbaşa bırakacak, o başka."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Leicester.

Cecil, Leicester'a bakmadı. "FitzMaurice gidince, Güney İrlanda'yı ve oradaki İrlandalıları kim yönetecek?"

"Güney İrlanda'yı ben yöneteceğim," dedi Ormond.

Cecil ona baktı. "Sen İrlandalı'dan çok İngilizsin ve koyu bir Protestansın. İrlanda lordları sana katlanabilirler belki fakat asla sana tabi olmazlar."

Ormond'un ağzı açık kaldı. "Bundan sonra ne söyleyeceğini biliyorum."

"Öyle mi?" dedi Cecil.

"FitzGerald'ın İrlanda'dan getirilmesini en başından beri hiç istemedin!" diye bağırdı Ormond. "Fakat artık çok geç. Oradan getirildi, her şeyi elinden alındı ve şu anda yarı deli ve yoksul bir adam. Aralarındaki

en güçlü lord ben olduğuma göre İrlandalılar beni kabul etmek zorunda kalacaklar. Başka yolu *yok*."

"Her zaman bir yol vardır," dedi Cecil, sakince.

Elizabeth, korsanı serbest bırakırsa ve o da FitzMaurice'i getirirse, Cecil'in çoktan ne yapmaya karar verdiğini biliyordu. İçinden, genç bir prenses olduğu zamanlardan tanıdığı ve o zamandan beri güvendiği Cecil için Tanrı'ya sessizce şükretti. "Ne yapabiliriz, William?"

"Korsanı serbest bırakın," dedi Cecil, "Bırakın oyununu bitirsin. Tilkinin kaçmasına izin verin. Biz de tüm parçaların yerine oturmasını izleyelim ve yeniden kullanmamız gerekenleri almaya hazır olalım."

"Shane O'Neill'm oğluna güvenemezsiniz," diye ısrar etti Ormond öfkeyle.

Cecil gülümsedi. "Güvenmek mi? Bilmiyorum. Fakat onu kontrol edebileceğimiz kesin."

Sessizlik oldu.

Cecil daha çok odayla konuşur gibi söze başladı, "Saray astroloğu, sevgilisinin bir erkek çocuk doğuracağını söyledi. Bir adamı kendi oğlu, tek vârisi yoluyla kontrol etmekten daha güzel bir yol var mı?"

Kimse kımıldamadı. Yüzlerde gülümsemeler belirdi. Sonra Elizabeth ellerini çırptı. "Ne kadar zekisin," diye bağırdı neşeyle.

Cecil, her şey beklediği gibi giderse bu oyunun efendisi olduğunu kanıtlayacak olan korsandan daha zeki olmadığını düşünerek gülümsedi.

33. BÖLÜM

Liam sonunun yaklaştığını biliyordu.

Yıkanması ve tıraş olması söylenmiş ve pis hücresinden çıkarılarak Kule'nin daha üst katlarında bulunan, yetersiz fakat diğerinden çok daha iyi bir hücreye nakledilmişti. Kendisine temiz kıyafetler ve düzgün bir yemek verilmişti. Yakında Kraliçe'yle görüşeceğini anladı.

Kendini hazırladı. O kurnaz William Cecil de dahil olmak üzere Kraliçeyi ve danışmanlarını bastırmaya ve alt etmeye hazırlandı. Değer verdiği her şey buna bağlıydı; Katherine, çocuğu ve hayatı.

Sonra Liam, Kraliçe'nin yanma götürüldü.

Kraliçe onu özel konutunun giriş salonunda bekliyordu, Liam başta onun yalnız olduğunu düşündü. Sonra arkasında duran Cecil'i gördü. Özgür kalmak konusundaki kararlılığına rağmen, aynı zamanda rahatladığını hissetti. Çünkü hiçbir şey işe yaramazsa, Kraliçeyi baştan çıkarmak ve kendisiyle yatmak zorunda bırakabileceğini düşünmüştü.

"Daha iyi görünüyorsun, korsan," dedi Elizabeth, sert bir sesle.

Liam başını eğdi ve dizinin üzerine çöktü. "Yıkanmama ve temiz kıyafetler giymeme izin verdiğiniz için minnettarım, Majesteleri. Tahmin edemeyeceğiniz kadar minnettarım."

"Odamda pislik içinde bir mahkûm görmek istemiyorum," dedi. "Ayağa kalkabilirsin."

Liam ayağa kalktı.

"Seninle ne yapacağım, hain?"

"Teklifimi düşünmediniz mi?" diye sordu Liam.

"Aslına bakarsan düşündüm fakat konseyim görüş ayrılığına düştü. Bazıları bunun başka bir oyun olduğundan şüpheleniyor." Elizabeth biraz yaklaşarak Liam'm yüzüne baktı. "Bu bir oyun mu? Beni bir kez daha mı aldatacaksın?"

"Sevgili Bess, seni daha önce aldatmadığım gibi şimdi de aldatmam."

Elizabeth dikkatle ona baktı. "Bu konuda uzunca bir süre ve dikkatle düşündüm," dedi sonunda. "Ve sözlerinin yeterli olmadığına karar verdim."

Liam başını eğdi ve gergin bir şekilde beklemeye başladı.

"Anlaşmanın üzerine düşen kısmını yerine getirmeni sağlamak için elimde bir güç, büyük bir güç olması gerek."

Liam'm kalbi tekledi. Katherine. Katherine'i ona karşı mı kullanacaktı? Yoksa Katherine'i ona ödül olarak mı sunacaktı? Son olasılık tam da istediği şeydi. "Ne düşünüyorsunuz, Majesteleri?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Çocuğu," dedi.

Liam şaşırdı. Düşünceler zihninde hızla dolaşmaya başladı. Yüzlerce yıl önce, yüzyıllar boyunca, çocuklar politik meselelerde piyon olarak kullanılmıştı fakat Kraliçenin böyle bir amacı olduğuna inanamıyordu. Hem de bu çağda.

Fakat çok yanılıyordu. "Çocuk doğduktan sonra sarayıma getirilecek," dedi Kraliçe. "Ve oğlun, uslu davranman karşılığında burada rehin tutulacak. Bana FitzMaurice'i getirdiğinde, ben de oğlunu sana vereceğim."

Liam şaşkınlık içinde bakakaldı. Sarayda büyüdüğünü unutmamıştı. Kendi çocuğunun burada büyütülebileceğini ve onun katlandığı acılara katlanması gerekeceğini hiç düşünmemişti. Bu düşünceye katlanamıyordu.

"Liam?" dedi Elizabeth, şaşkın bir sesle.

Liam onu duymadı. Zihninde, etrafı onunla alay eden, ona işkence eden İngiliz çocuklarla sarılmış küçük oğlunun veya kızının görüntüsü belirdi. Dudaklarını ıslattı. Korktu. Daha önce FitzMaurice'i tuzağa düşürüp yakalayabileceğinden hiç şüphe etmemişti fakat şimdi böyle bir olasılık doğmuştu. Bu da onu korkutuyordu. O zaman çocuğuna ne olacaktı? "Papacı FitzMaurice'i getirmeyi başaramazsam ne olacak?" diye sordu, kendisine ait değilmiş gelen, boğuk bir sesle.

Elizabeth gözlerini kısarak ona baktı. "FitzMaurice'i getirmezsen, bana sadık olan düzgün bir İngiliz bulup çocuğu yetiştirmesi için ona vereceğim."

Liam nefes almakta güçlük çekiyordu.

"Seni Kule'ye geri getirmeleri için de," diye ekledi Elizabeth, "en iyi denizcilerimi peşine takacağım."

Hiç şansı kalmamıştı. Kendisi yüzünden acı çekmemesi gereken masum bir hayatı korumak için kazanmak zorundaydı. Gerginliğini belli etmemek için büyük bir çaba harcayarak fakat beceremeyeceğinden emin bir şekilde, "FitzMaurice'i getireceğim. Fakat çocukla birlikte Katherine'i de bana geri vereceksiniz," dedi.

"Ah, hayır!" diye haykırdı Kraliçe. "Bunu yapmayacağım."

Liam gerildi.

"Katherine, kocası John Hawke'un yanında kalacak. Ve bu konuda pazarlık etmeyeceğim serseri; bu sana son teklifimdir. Bana FitzMaurice'i getir ben de sana çocuğunu vereyim."

Liam'ın kalbi hızla çarpıyordu. Ve çok acı veriyordu. Sevdiği kadını elde etmek için bu kadar çabalamış, her şeyini tehlikeye atmıştı. Sadece çocuk yeterli olmazdı, hiçbir zaman olamazdı.

Liam derin bir nefes aldı. Oyun daha bitmemişti. Hâlâ oynanması gereken bir sürü hamle vardı. Sonuçta, Gerald hâlâ Southwark'ta, sürgündeydi ve Katherine'i ona götürmek konusunda Liam hâlâ kararsızdı. Evlendiklerini Elizabeth'e söylememişti çünkü asılması durumunda, Katherine'i ve oğlunu John Hawke alacaktı.

Liam bir an Cecil'le göz göze geldi. Burghley'nin onu tamamen anladığını hemen fark etti fakat nedense buna şaşırmadı. Ayrıca bir yandaşı olduğunu da hissetti. Cecil'in gözlerinde cesaretlendiren bir bakış vardı. Liam şimdi, beş yıl önce William Cecil'in Desmond Kontu'nun görevden alınmasına şiddetle karşı çıktığını hatırladı. Bir dakika kadar daha bakıştılar ve sonra Liam dikkatini Kraliçe'ye verdi. "Hawke onu boşamak istemiyor mu?"

"O asil bir adam. Ona karşı sorumluluğunu yerine getirecek. Bu konuda ona engel olmaya da çalışmayacağım. Kızı *alamazsın*. Bu konuda fikrimi değiştirmeyeceğim. Zaten seni yoldan çıkaranın o olduğundan

şüpheleniyorum. Kızı unutmak zorundasın, Liam ve erkeksi arzularını başka yerlerde gidermelisin," dedi Elizabeth kızararak.

Liam hiçbir şey söylemedi. Sonra sakin bir şekilde omuz silkti. "Beni yanlış anladınız. Kadını çocuk için istiyorum, kendim için değil. Ben kendi arzularımı herhangi bir yerde giderebilirim."

"Öyle mi?" Elizabeth ona baktı fakat rahatladığı, dudaklarından belli oluyordu. "Ondan hemen sıkıldın mı?"

"Haydi ama Bess, benim âşık olabilecek bir adam olduğumu mu düşünüyorsun?"

Elizabeth ona dikkatle baktı. "Ben hiçbir adamın âşık olabileceğini düşünmüyorum," dedi sonunda. "Bence tüm erkekler, her şeyden fazla değer verdikleri, bacaklarının arasındaki o şey tarafından yönetiliyorlar. Fakat o kız çok güzel ve kurnaz. Hem Leicester'ı hem de Ormond'ı baştan çıkardı. Ve tabii seni de."

Liam, Kraliçe'nin sözlerini çürütmeye çekindi fakat kalp atışları hızlandı. Elizabeth gerçekleri mi söylüyordu? Bu düşünce midesini bulandırdı. Fakat artık bunun bir önemi yoktu. Katherine'i ona yardım etmek için yaptığı her şey için affedecekti. Fakat Kraliçe'nin yoğunlaşan kıskançlığını ve güzel bir rakip karşısında duyduğu ve gizleyemediği korkusunu hemen fark etmişti. Liam bu durumda, Elizabeth'i çekmek istediği tarafa yönlendirmenin ne kadar kolay olacağını fark etti.

"Ee?" Elizabeth ona baktı. "Şartlarımı kabul ediyor musun, etmiyor musun? Bebek doğduktan sonra onu saraya getirteceğim. Sonra sen kaçmış numarası oynayacaksın. Bana FitzMaurice'i getirdiğinde, ben de sana çocuğu vereceğim. Ondan önce değil."

Liam başıyla onayladı. "Kabul ediyorum," dedi. Kraliçe'nin elini tuttu, eğildi ve öptü. "Ve söz veriyorum, seni hayal kırıklığına uğratmayacağım. Her zaman olduğu gibi hizmet ettiğim kişi sensin."

"Bu konuda şüphelerim var," dedi fakat yanakları kızardı.

Liam onun gözlerine baktığında, o güçlü Kraliçe'yi değil, kıskanç ve çaresiz kadını gördü. Hâlâ kazanabilirdi. Yapacağı bir numara daha kalmıştı fakat bunu yapmak için oyunun sonuna kadar bekleyecekti. Sonra ödülünü alma zamanı geldiğinde, Katherine'in onun en sevdiği

adamı, Leicester'ı baştan çıkararak ona karşı doldurma korkusunu kullanacaktı.

Hawkehurst

Katherine bağırdı. Bir daha bağırdı, bir kez daha bağırdı.

Juliet onun elini tutuyor, saçlarını okşuyor, onunla konuşuyordu. "Geçecek. Cesur ol, Katherine. Cesur ol."

Katherine onu duymuyordu bile. Acı çekeceğini biliyordu fakat böyle bir acı olduğunu asla tahmin etmemişti. Rahminin içine zalimce sokularak çevrilen bir bıçak gibi uzun ve sürekli bir acıydı. Ah, Tanrım. Liam. Şu an ona ne kadar ihtiyacı vardı.

Sonunda acı hafiflemeye ve Katherine ağlamaya başladı. Çok kısa bir süre sonra acının geri döneceğini ve bu kez çok daha kötü olacağını biliyordu. Daha fazlasına dayanabileceğini sanmıyordu.

Şafak vaktinden beri doğurmaya çalışıyordu. Doğum sancıları akşam yemeğinden sonra başlamış ve gece yarısından sonra iyice kendisini hissettirmeye başlamıştı. Güneş doğduğunda, Katherine çoktan bitkin düşmüştü. Şimdi ise öğlen oluyordu. Güneş ışığı yatak odasına süzülüyordu. Daha ne kadar dayanabilirdi?

"Katherine!" diye bağırdı Juliet, heyecanlı bir şekilde. "Ebe bebeğin başını gördü! Şimdi itmelisin, hayatım, tüm gücünle it!"

Fakat Katherine başka bir korkunç acıyla yeniden çığlık atmaya başladı.

"İtin, hanımım, itin," diye bağırdı Ginny. "Bebek bu durumda bekleyemez!"

Katherine, ebenin söylediklerini anlayınca içi korkuyla doldu. İtecek gücü kalmamıştı fakat bebek artık rahminde ve güvende değildi, kanalın içinde sıkışmıştı. Ya onu dışarı itmeyi beceremezse? O zaman kesin ölürdü!

Sık nefesler alıp verirken şimdi bebeği dışarı çıkarmak için olmayan gücünü toplaması gerektiğini biliyordu. Liam'ın bebeğinin yaşaması gerekiyordu. Juliet'in eline tırnaklarını geçirerek ıkınmaya çalıştı.

"Çok güzel, Katherine, çok güzel. Bebeğin kafasını görebiliyorum!" diye bağırdı Juliet.

Katherine pes ederek ve ağlayarak yeniden yastıkların üzerine yığıldı. Hiç gücü kalmamıştı. "Liam," diye bağırdı. "Ah, Tanrım, Liam'a ihtiyacım var!"

Juliet'in rengi soldu.

Katherine Liam'ın ismini yüksek sesle ilk kez söyleyip söylemediğini merak etti fakat umurunda değildi. Şu anda yanında olup hayatının en korkunç sınavında elini tutan ve ona cesaret veren kişinin Juliet değil Liam olması gerekiyordu. Ve yatak odasının kapısında bekleyen kişi Hawke olmamalıydı.

"İtin, hanımım, şimdi itin ve zavallı şeyi çıkarın," diye bağırdı Ginny, dolgun göğüslerini sallayarak.

Katherine'in gözlerinin önünde Liam'm endişeli ve sabırsız görüntüsü belirdi. Katherine onun çocuğunu doğurmayı başarması gerektiğini biliyordu. Bu hayatının en önemli göreviydi. Homurdanarak dirseklerinin üzerine dayandı ve hızla nefes alıp verirken ıkındı. Ve bir an yüzüne o kadar yakın duran yüzün ve kaşında hissettiği elin Juliet'e değil Liam'a ait olduğunu düşündü. Bunu Liam için yapabilirdi! Yapabilirdi ve yapacaktı! Ebe zafer kazanmış edasıyla bağırdı ve Katherine o anda bebeği doğurmayı başardığını anladı.

Acı kaybolmuştu. Katherine rahatladı. Acısı diner dinmez içindeki zayıflık da aniden büyük bir güce dönüştü. Katherine, bacaklarının arasında bir şeyler yapan ebeye baktı. "İyi mi?" dedi, görmek için uzanarak. Kahverengi bukleler ve bebeğin beyazımsı bir sıvıyla ve kanla kaplı bedenini gördü.

"Gayet iyi," dedi Ginny gülümseyerek, sonra bebeğin göbek bağını kesti.

"E-erkek mi... yoksa kız mı?" diye sordu Katherine soluk soluğa, yenidoğan bebeğini görmek için sabırsızlanarak.

Ginny, Katherine'in görmesi için çocuğu kaldırdı. "Bir erkek, Leydim. Eşinize güzel bir oğlan doğurdunuz."

Çocuğuna, Liam'ın oğluna bakarken Katherine'in yanaklarından yaşlar süzüldü. Bebeğin yüzü yuvarlaktı ve burnu doğum nedeniyle

hafifçe düzleşmişti. Kolları ve bacakları şaşırtıcı şekilde uzun görünüyordu, minicik parmaklarını kıvırmıştı ve mavi gözlerini kocaman açmış doğrudan ona bakıyordu. Katherine'in gördüğü en güzel şeydi. Kollarını uzatırken içi ani ve sonsuz bir sevgiyle doldu.

"Hem de koca bir erkek," dedi ebe. "Onu sizin için biraz temizleyeyim."

"Ah, Katherine," diye bağırdı Juliet, gözleri yaşlarla dolarken. Katherine'in ellerini tuttu. "Bir oğlun oldu. Harika ve sağlıklı bir oğlun."

Katherine kendini yastıkların üzerine bıraktı fakat gözlerini oğlundan hiç ayırmadı. Ginny şimdi bebeği temiz çarşaflara ve hafif bir battaniyeye sarıyordu. Katherine yeniden kollarını uzattı. "Bana oğlumu verin," dedi yumuşak bir sesle, gülümseyerek ve gözleri parlayarak.

Ginny kollarının arasındaki çocukla ona dönerken gülümsedi.

John Hawke araya girdi. "Hayır."

Katherine donup kaldı ve başını Hawke'un katı sesinin geldiği yöne çevirdi. "Oğlum," diye fısıldadı, şaşkın ve kafası karışmış bir şekilde. "Oğlumu kucağıma almak istiyorum."

Hawke çenesini sıkıyordu. "Hayır," diye tekrar etti. "Ginny çocuğu hemen aşağı götür."

"Oğlumu istiyorum," diye bağırdı Katherine, kendini güçlükle yataktan kaldırarak. "Oğlumu kucağıma almak istiyorum. Neden izin vermiyorsun?"

Juliet'in rengi attı ve kocaman açtığı gözleriyle Hawke'a baktı.

Hawke taş kesilmiş bir yüzle yalnızca Katherine'e bakıyordu. "Onu kucağına almaman, hiç tanımaman daha iyi. Sonrası için daha kolay olur."

"N-Ne?" diye haykırdı Katherine, oturmaya çalışarak. Juliet doğrulmasına yardım etti. "Hawke! Oğlumu istiyorum!" Kucağında çocukla hızla kapıdan çıkan ebeye baktı. Gözleri yaşlarla doldu. "Oğlum! Bana oğlumu getirin!"

"Katherine beni dinle," dedi Hawke.

"*Hayır!*" diye çığlık attı Katherine, çarşafları tekmeleyip ayaklarını yere indirmeye çalışarak. Başı aniden dönünce dengesini sağlamak için yatağa tutunması gerekti. İçi büyük, korkunç ve dehşet verici bir panikle doldu. "Yalan mı söyledin! Yalan mı söyledin! *Oğlumu istiyorum!*"

"Yalan söylemedim fakat artık benim planlarımın hiçbir önemi yok," dedi Hawke, sertçe. "Kraliçe çocuğu saraya aldırmaya karar verdi ve nedenini de belirtmedi."

Katherine nefes nefese kalmıştı, hiçbir şey söyleyemeden ona baktı.

"Bunun çok önemli olduğunu söylediği için ben de kabul ettim," dedi Hawke. Sonra kızararak, "Ben Kraliçe için çalışıyorum, Katherine. Ona karşı çıkamam."

Katherine bağırdı. Dehşete düşmüştü. "Oğlumu benden alıyor mu? Ve sen de ona izin mi verdin? Bunu yapamazsın, yapamazsın!"

"Ona iyi bakılacak, Katherine," dedi John, "Sana söz veriyorum."

Katherine çığlık attı ve adeta fiziksel gibi gelen ve az öncekinden çok daha büyük bir acıyla iki büklüm oldu. Sonunda doğrulduğunda, yüzündeki öfke, korku ve keder onun yaşlı ve çirkin görünmesine neden oldu. "Oğlumu istiyorum!" diye bağırdı. "Bana oğlumu geri ver!"

"Yapamam," dedi Hawke. Duraksadı. "Üzgünüm." Sonra arkasını dönüp dışarı çıktı.

Katherine nefesini tutarak ayağa fırladı. Juliet, yere düşmek üzereyken onu yakaladı. "Bırak beni," diye bağırdı Katherine. "Bebeğimi götürecekler, bırak beni! Ah, Tanrım! *Tanrım*! Yardım et bana, *lütfen*!"

Yanaklarından yaşlar süzülen Juliet, Katherine'i ayakta tutarak gitmesini engelledi. "Katherine, canım, John buna izin verdiyse, yapabileceğin hiç birşey yok."

Katherine ona aldırmadı. İnsanüstü bir güçle Juliet'in elinden kurtulmayı başardı. Tökezleyerek kapıya doğru gidip kapının koluna asıldı. Ahşap kapı sanki yüzlerce kilo ağırlığmdaydı. Katherine soluk soluğa, boğuşarak kapıyı açtı. Kendini güçlükle koridora attı ve merdivenin başındaki korkuluğa tutundu. "Ginny! Geri dön! Ginny! Bana yardım et! Oğlumu çalıyorlar!"

Fakat onun feryatlarına karşılık veren olmadı ve Katherine yere yığıldı. Juliet koşarak onun yanına geldiğinde, Katherine'i perişan bir halde, kan oturan tırnaklarıyla yerdeki parkeleri tırmalarken ve bir hayvan gibi inlerken buldu.

Katherine'in acı dolu haykırışları koridoru doldurdu. "Buna hakları yok! Hiç hakları yok! Tanrım, bana yardım et, oğlumu istiyorum!"

Hawke, sarı çiçeklerle bezeli yemyeşil çayırlara bakarken gözü bir şey görmüyordu. Gökyüzü masmaviydi ve cennet gibi bir gündü. Fakat bu bir yanılsamaydı. Hawke hâlâ Katherine'in çığlıklarını duyabiliyordu. Bunlar doğururken attığı çığlıklar değil, ebeye bebeği götürmesini söylediğinde attığı çok daha acı çığlıklardı.

Avlu, eyerli atlar ve askerlerle doluydu. Sütanne ve bebek için üstü kapalı bir at arabası hazırlanmıştı. Elizabeth bebeğin güvenliği ve hayatta kalması çok önemli olduğu için gerilmiş ve Hawke'tan bebeği Londra'ya kendisinin getirmesini istemişti.

Kendini çok kötü hissediyordu. Her şey midesini bulandırıyordu. Karısı, O'Neill'ı tüm kalbiyle seviyordu ve bugün anlamıştı ki Katherine, sevdiği adamın mezarında acı çekecek türden bir kadındı. Ah, Hawke'a olan görevlerini yerine getirebilir, bir daha korsandan asla söz etmeyebilir, evini hevesli bir şekilde çekip çevirebilir, yatağını ısıtabilir, ona yarım düzine oğlan çocuğu verebilirdi fakat her zaman O'Neill'ı sevecekti. Hawke birini bu kadar çok sevmenin nasıl bir his olabileceğini merak etti.

Ve şimdi Katherine'i sadece sevgilisinden değil, çocuğundan da ayırmıştı. Midesinin kalktığını hissetti. Tanrım. Zayıf düşmüştü. Bir çocuğu annesinden ayırmak düşünebildiği en korkunç suçlardan biriydi ve bunu bir daha asla, kraliçesi için bile olsa yapmamayı umuyordu.

Fakat Katherine bunu atlatacaktı. O güçlü bir kadındı. Bu inancı içindeki acıyı dindirmiyordu.

"Bunu nasıl yaparsın!"

Hawke arkasına dönünce öfkeli bir melekle göz göze geldi. Juliet.

"Senin asil, soylu, iyi bir adam olduğunu düşünmüştüm fakat yaptığın şey çok korkunç!" Juliet ağlıyordu.

Hawke gerildi. Suçlamaları Hawke'un kalbine bir hançer gibi saplanıyor, ona acı veriyordu. Bu ay gözlü küçüğe karşı kendini savunması gerekmediğini biliyordu. "Kraliçe'ye karşı çıkamazdım."

"Evet, çıkabilirdin!" diye bağırdı.

Hawke kızın yumruklarını sıktığını gördü. "Anlamıyorsun."

"Anlıyorum," dedi Juleit, acı dolu bir sesle. "Senin hakkında büyük bir yanılgıya düştüğümü anlıyorum. Hiç de göründüğün kadar asil biri olmadığını anlıyorum. Kıskandığını, evet, Katherine başka bir adamı sevdiği için kıskandığını anlıyorum. Belki de bunu en başından beri planlamışsındır!" diye bağırdı, öfkeyle. "O'Neill'ın çocuğundan kurtulmayı!" Juliet ona karşı çıkması için meydan okurcasına başını dimdik tutuyordu.

Hawke karşı çıkmadı. Buna kalkışsa bile kendine inanmayacaktı. "Katherine nasıl?"

Juliet birden kahkaha attı. "Nasıl mı? Sonunda bayıldı, lanet olsun sana."

Hawke bembeyaz oldu.

Juliet döndü ve eteklerini kaldırarak hızla eve geri döndü.

Hawke dudaklarını kıvırdı ve seyisten aldığı atma bindi. "Sütanneyi ve çocuğu getirin," dedi askerlere. "Yola çıkmaya hazırız."

Katherine, kimseyle konuşmuyordu, Juliet'le bile. Tam iki gün boyunca yatakta kalarak gücünü topladı. Fakat tamamen toplayamadı. Yapılması gerekeni yapmak için yeterince iyileşmeyi sabırsızlıkla bekliyordu.

Onun kadar üzgün olan Juliet'e ve Ginny'ye, hiç kimseye güvenmiyordu. Bebeğinin doğmasından sonra geçen üçüncü günde, Katherine hizmetçi gibi giyindi. Bu kıyafetleri, pek de zeki olmayan bir mutfak hizmetçisinden gece yarısı getirmesini istemişti. Elbisesinin altına, bacağının üst kısmına İrlanda hançerini saklarken kimse tarafından izlenmediğine dikkat etti.

O gece, Thurlstone'daki evine dönmeyi reddeden Juliet de dâhil olmak üzere herkes uyurken, Katherine yatağından gizlice çıktı, ödünç aldığı elbisenin üzerine sade, gri bir pelerin geçirerek evden ayrıldı. Gizlice boş ahıra girdi. Tüm seyis ve bakıcılar yan bölmede uyuyorlardı. Baharda Londra'dan Cornwall'a gelirken bindiği atı seçti. Vahşi kararlılığı ona güç verdi ve dakikalar içinde uysal atı tek başına eyerledi. Fakat atma binip Hawkehurst'ün ön kapılarından çıkar çıkmaz zayıf düştüğünü hissetti. Kesinlikle bayılacakmış gibi hissederek eyere sımsıkı tutundu

ve kendi kendine şimdi, önünde uzun bir yolculuk varken bayılmaması gerektiğini söyledi.

Londra'ya, Kraliçeyle yüzleşmeye gidiyordu. Bebeğini geri almaya Londra'ya gidiyordu. Hiçbir şey ve hiç kimse onu durduramazdı.

Whitehall

"Kraliçe'yi görmem gerek!"

Sabahın erken saatleriydi ve Kraliçe hâlâ yardımcılarıyla birlikte Özel Oda'daydı. Bekleme odasında birçok beyefendi, Kraliyet Muhafızı, birkaç Koruma ve diğer hizmetliler gezinerek Kraliçe'yi bekliyordu. Katherine, Kraliçenin kapalı kapısının önünde duran iki üniformalı askerin karşısına geçti. "Kraliçe'yi görmem gerek!" diye tekrarladı.

Kısık sesindeki çaresizlik, birçok kişinin dönüp ona bakmasına neden oldu. "Buraya nasıl girdin, hizmetçi?" diye sordu askerlerden biri. "Git buradan. Sıradan vatandaşlar Majesteleri'ne istek bildiremezler."

Katherine omuzlarını dikleştirdi. Pelerini yırtılmış ve toz içindeydi, saçları uzun zaman önce açılmış, dolaşmış ve dağılmıştı, şafkası kaybolmuştu; elleri kirli, tırnakları kırık, yüzü ise bembeyaz, terli ve öfkeliydi. Günlerdir bir şey yememişti ve korkunç şekilde zayıf düşmüştü. Fakat saraya kadar gelmişti ve vazgeçmeyecekti. Ne bu kaba adamlar ne de başka biri, kimse onu vazgeçiremeyecekti. "Ben de sıradan bir vatandaş değilim," dedi tükürür gibi. "Ben Desmond Kontu Gerald FitzGerald'm kızı, Katherine FitzGerald'ım!"

Onu duyan saray efradı şaşkınlıkla bağırarak ona baktı. Katherine herkesin ilgi odağı haline geldiğinin farkındaydı fakat umurunda değildi. "Kraliçe'yi görmek istiyorum," dedi dişlerini ve yumruklarını sıkarak.

"Sen bir kontun kızı olamazsın," dedi asker. "Bu nasıl bir oyun böyle? Git buradan! Ben seni dışarı ben atmadan git."

Katherine, yüzünü öfkeyle buruşturdu, iki askerin arasına zorla girerek önünü kapattıkları kapıya uzandı. Askerler anında aralarındaki boşluğu kapatarak onu fazlasıyla sert bir şekilde ittiler. Katherine tökezledi, neredeyse düşüyordu fakat biri onu arkadan yakalayarak düşmesini engelledi. Katherine arkasında duran ve hatta şimdi omuz-

larından tutan adama dönüp bakmadı. "Ben Katherine FitzGerald'ım," diye bağırdı, yüksek ve çatlak bir sesle.

"Katherine." Leicester onu Kraliçe'nin kapalı kapılarından döndürerek kendine çevirdi. Gözlerini şaşkınlıkla açmıştı. Fakat konuşmaya başladığında, sesi alçak ve endişeliydi. "Tanrım! Sana ne oldu böyle?"

"Dudley!" diye bağırdı Katherine, tırnaklarını onun kollarına geçirerek. "Kraliçe'yi görmeliyim, onu görmeliyim! Çocuğumu çaldı! Çocuğumu geri istiyorum!"

Leicester ona baktı ve sonra çenesinde bir kas seyirdi. Buyurgan bir tavırla askerlere başım salladı. İlk asker hemen dönerek kapıyı tıklattı. Kapı hafifçe aralandı. Asker, kim olduğu görünmeyen yardımcılardan biriyle alçak sesle konuştu. Bir dakika sonra Elizabeth kapının eşiğine geldi. Yüzünde meraklı ve endişeli bir ifade vardı. Kraliçe'nin arkasından Ormond Kontu göründü. "Robin? Bu kadar aciliyeti olan ve bir dakika daha bekleyememene neden olan şey..." Kraliçe aniden sustu ve gözlerini Katherine'e dikti. Gözlerinde, olanları anladığına dair bir ifade belirdi. Nefesini tuttu. Ormond'un rengi attı.

"Oğlumu istiyorum," diye bağırdı Katherine, göğsü inip kalkarken. "Buna hiç hakkınız yok! Oğlumu istiyorum, hemen şimdi!"

Şimdi etrafları izleyicilerle sarılmıştı. Odadaki herkes bu tuhaf yüzleşmeye tanık oluyor, Katherine'in gözüpek ses tonunu ve daha da korkusuz bir şekilde sarf ettiği sözleri duyuyordu. Bacakları onun eteğine değen Dudley kulağına uyarı niteliğinde bir şeyler fısıldadı fakat Katherine ona aldırmadı.

Elizabeth öne çıktı. "Robin, ellerini onun üzerinden çek."

Dudley ellerini isteksiz bir şekilde indirdi.

Kraliçe Katherine'e baktı. "Bize emir veremezsin."

"Çocuk yüzünden perişan olmuş, ne söylediğini bilmiyor," dedi Ormond, çabucak.

"Sessizlik," diye çıkıştı Elizabeth. Bu emir herkese verilmiş gibi tüm odada ölüm sessizliği oldu.

Leicester, hançerin bağını gevşettiği için Katherine eteğinin üzerinden hançere dokundu. Kraliçe çocuğunu kaçırdığından beri içinde beslediği yakıcı, tehlikeli öfke, damarlarında çağlıyordu. Hançeri ba-

cağına bastırdı. "Basit bir hırsız gibi çocuğumu çaldınız," diye bağırdı Katherine, suçlayan bir tonla. "Saraymızdakiler bunu biliyor mu?" İsterik bir kahkaha attı. "Neden, Majesteleri? İnsanlarınızın gerçekte kim olduğunuzu, bir çocuk hırsızı olduğunuzu, masumları çaldığınızı bilmelerini istemiyor musunuz?"

Kalabalıktan şaşkınlık nidaları yükseldi. Elizabeth'in yüzünde öfkeli bir ifade belirdi. Ormond bir ölü gibi bembeyaz kesilmişti. "İnanılmayacak kadar saygısızsın," diye bağırdı Elizabeth. "Hemen götürün şunu. Onu tüm fahişelerin ait olduğu Bridewell Hapishanesi'ne atın!"

Bir grup asker hemen Katherine'e yaklaştı. Fakat Katherine saraya, fahişeler ve serserilerle birlikte hapsedilmek için gelmemişti. Eteğini kaldırdı.

Leicester arkadan onun sağ bileğini yakalayarak bıçağını bulmasını ve kullanmasını engelledi. "Yapma!" diye bağırdı hışımla.

Katherine onun elinden kurtuldu ve bıçağını eteğinin altından bulup çıkarmayı başardı. Bunu yaptığı sırada bile beş askerin kendisine doğru geldiğini görebiliyordu. En önde Ormond vardı ve puslu zihninde, yapılması gerekeni yapmasını engelleyeceklerini, onu Whitehall'dan atıp Bridewell Hapishanesi'ne göndereceklerini anladı.

Ormond onun ne yapmaya çalıştığım anladı. "Hayır, Katherine," diye bağırdı, ona uzanarak.

Leicester da gördü ve arkadan onun bileğini yakalamaya çalıştı. Fakat Katherine'in çılgınlığı iki adamdan da daha hızlı hareket etmesini sağladı ve kenara doğru uzaklaşarak bıçağı sağa sola savurdu.

Kraliçe çığlık attı. "Bıçağı var! Beni öldürmeye çalışıyor!"

Bekleme salonu bir cehenneme dönüştü. Elizabeth geri çekilirken maiyeti anında etrafını sardı ve bu arada bir düzine asker Katherine'in üzerine yürüdü. Katherine korkuya kapıldı. Leicester onu geldiği yöne doğru itti. "Katherine, kaç!"

Katherine döndü, onu durdurmak için hiçbir hamlede bulunmayan ve hatta kimsenin onu takip etmemesi için bir anlığına koridoru tıkayan Ormond'u iterek koştu.

"Delirmiş bu!" diye bağırdı Elizabeth, kendisini koruyan adamların arkasından. "Kız delirmiş! Yakalayın onu! Yakalayın onu!"

Askerler kılıçlarını gürültüyle çekerek Katherine'in peşine düştüler. Katherine koridorda hızla koşarken arkasından gelen gürültülü ayak seslerini duyunca omzun üzerinden arkasına baktı. İki askerin ona yetişmek üzere olduğunu ve neredeyse dibinde biten iki adamdan birinin kocası John Hawke olduğunu görünce gözleri kocaman oldu.

O an sonunun geldiğini anladı. Birazdan Hawke veya diğer asker onu yakalayacak kadar yaklaşacaktı ve bıçağıyla onlara karşı koysa bile onu hemen alt edecek ve kesinlikle başarılı olacaktı. Ve fahişelerin hiç çıkmamak üzere gittiği Bridewell'a kapatılacak, çocuğunu bir daha asla göremeyecekti.

Katherine omzuna bir elin dokunmasını bekledi. Fakat hiçbir şey olmadı.

Bir daha arkasına baktı. John Hawke'la arasında birkaç santim mesafe olduğunu gördü. Göz göze geldiler. Katherine onun gözlerinde gerçek olması imkânsız, sessiz bir mesaj gördü. Sonra John sadece dudaklarını oynatarak, "*Kaç*," dedi.

Sonra John Hawke, Katherine'in üzerine atıldı, ayağı takıldı ve düştü. Öyle bir düştü ki arkasından gelen askeri de düşürdü. Yerde yuvarlanırken diğer askere dolandı ve iki adam tüm koridoru kapatmayı başardılar. Onları takip eden üç asker de onlara takılıp yere kapaklandı.

Katherine koştu.

Katherine, St. Leger Malikânesi'nin bulunduğu sokağın hemen karşısındaki ahşap ardiyenin dışındaki bir çöp yığınının arkasına çömeldi. Dizlerinin üzerindeydi çünkü ayağa kalkmaya gücü yoktu. Çöp yığınının içindeki çürük tahtayı sıkıca kavrayarak sokağın karşısına baktı. Çok yorgundu; o kadar yorgundu ki başı acı içinde zonkluyor, midesi ağzına geliyordu. Tüm bir öğleden sonra Londra sokaklarında koşarak peşine düşenleri atlatmaya çalışmıştı.

Akşam olmaya başlamıştı ve bunun için minnettardı. Gökyüzü pembe ve griye dönmüştü ve uzun gölgeler onu gayet iyi saklıyordu. Çatlayan ve şişen kuru dudaklarını yaladı. John Hawke önderliğinde, atlarıyla gelen askerlerin, evin arnavutkaldırımlı taş avlusunda durup babasıyla konuşmalarını izledi. Tam olarak ne konuştuklarını duyamıyordu fakat

ne söylediklerini biliyordu. Hawke, Katherine'in orada olup olmadığını öğrenmek istiyor, babasıysa doğruyu söyleyerek onu hiç görmediğini anlatıyordu.

Birkaç asker atlarından inip eve girdi. Katherine, içeride saklanıp saklanmadığını öğrenmek için tüm evi ve etrafını dikkatlice arayacaklarını tahmin etti.

Çaresizlikten boğulacağını hissetti. Çok yorgundu. Bu kadar uzun süre dayanabileceğini tahmin etmiyordu. Askerlerden biri onu görecek olsa, onlardan kaçamazdı. Yardım etmesi için Tanrı'ya yalvardı.

Derken askerler evden çıktı, atlarına bindi ve sayıları bir düzine kadar olan grup St. Leger Malikânesi'nden ayrıldı. Katherine'in kalbi hızla çarpmaya başladı. Sokaktan aşağıya, Tower Köprüsü'ne doğru uzaklaşmalarını izledi. Sonra atının üzerindeki Hawke birden başını çevirip arkasına baktı. Eve değil, ardiyeye, Katherine'in bulunduğu yere baktı.

Katherine iyice eğilip gizlendi. Kalp atışları hızlandı. Fakat Hawke onu görmemişti çünkü adamlarına geri dönüp onu yakalamaları için emir vermedi.

Soluk soluğa kalan Katherine sonunda ayağa kalktı. Hafifçe sallandı; askerler artık gözden kaybolmuştu. Başlığını taktı ve yavaş adımlarla sokağın karşısına geçti. Hâlâ avluda duran ve kendisine bakan babasını gördü.

Gerald evin kapısında duran muhafızların yanma gidip onlarla konuşmaya başladı. Muhafızlar onu dinledikten sonra doğuya, Katherine'in olduğu yönün tersine baktılar. Gerald parmağıyla işaret ederek başını salladı. Sonra belirgin bir şekilde Katherine'e baktı ve bu bir emirdi. Gerald ve iki muhafız evin arka tarafına doğru yürürlerken, Katherine tüm cesaretini toplayıp ön kapıdan içeri koştu. Şimdi görünürde kimse yoktu ve Katherine eve girer girmez holde yığılıp kaldı.

Katherine yerde tek bir kasını bile kımıldatamayacak bir halde ne kadar oturduğunu bilmiyordu fakat hatırladığı ilk şey babasının, yanına gelip yere çömelmesi oldu. "Katie? Tanrım, Katie! Sana ne oldu böyle?" Katherine'in kirli, sıyrık yanağına dokundu.

Katherine babasının açık kollarına sokularak ağlamaya başladı. Babası da ona sarılıp saçlarını okşadı. Heyecanlı ve güç anlaşılır bir şekilde babasına neler olduğunu anlattı. "Ne yapacağını ben, baba? Çocuğumu kaybettim! Liam yakında asılacak. Ve şimdi görünüşe bakılırsa benim kaderim de onunla aynı olacak çünkü Kraliçeyi öldürmeye çalıştım!"

Gerald ayağa kalkmasına yardım ederek düşmemesi için onu tuttu. "Bu konuyu dikkatli bir şekilde düşünmeliyiz, canım. Fakat her şey göründüğü kadar korkunç değil. Sanırım henüz kaybetmiş sayılmazsın."

Katherine içinde beliren umudu hissetti. Babasına gelmekle iyi etmişti. O her zaman bir kahraman, dağları yerinden oynatabilen bir adam olmuştu ve sürgün edilmesi bile bunu değiştirmemişti. Katherine babasının rengi solmuş, bolca tamir görmüş ceketinin yakasını kavradı. "Ne diyorsun, baba? Ne demek istiyorsun?"

Gerald gülümsedi. "Son haberleri duymadığın belli oluyor."

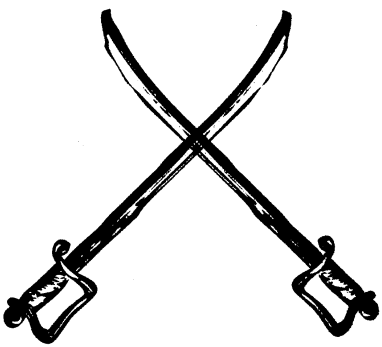
"Ne haberi?" diye fısıldadı, kuru bir sesle.

"Sevgilin artık Kule'de değil, Katie. Liam O'Neill iki gün önce kaçmış. Ve *Deniz Hançeri*, Essex kıyısının açığında, kuzeye, İrlanda'ya doğru giderken görülmüş. Denizlerin Efendisi özgür, Katie. Liam O'Neill özgür."

Ve Katherine sonunda bayıldı.

DÖRDÜNCÜ KISIM

ÖDÜL

34. BÖLÜM

Whitehall

FitzGerald'ın kızının onu öldürmeye çalışmasının üzerinden uzun saatler geçmiş olmasına rağmen Elizabeth hâlâ korkunç şekilde sarsılmış durumda ve bir o kadar da öfkeliydi. 1558'de tahta geçtiğinden beri kendisine karşı kurulmuş birçok tuzak olmuştu. Fakat daha önce hiçbir suikastçinin bıçağıyla burun buruna gelmemişti. Ve bu suikastçinin bir kadın olacağını, bir zamanlar dost olarak gördüğü bir kadın olacağını hiç düşünmezdi.

"Lütfen, Bess, kafese kapatılmış bir kaplan gibi dolanman sana bir şey kazandırmaz."

Leicester sanki aynı yatak odasını paylaşıyorlarmış gibi içeri girdiğinde, Elizabeth sıçradı. Yatağının başında toplanmış ve yaptıkları yüzünden Anne Hastings'i tokatladıktan sonra onu rahatlatmaya çalışmaktan vazgeçmiş olan nedimelerine aldırmadan Leicester'ın kollarına atıldı. "Onu yakaladılar mı? O hain, pasaklı kadını yakaladılar mı?"

"Şişşt, tatlım, şişşt. Sanırım bir kadeh konyak içmen gerek." Leicester gülümseyerek Kraliçe'nin sırtını okşadı. Kraliçe'nin omuzunun üzerinden yardımcılarına döndüğünde, bakışları sert ve buyurgan bir ifade aldı. Hanımlar bu sessiz emri anlayıp hızla odadan çıktılar. Leicester ayakkabısının kadife ucuyla kapıyı iterek kapadı.

"Onu yakaladılar mı?" diye bağırdı Elizabeth. "Katherine FitzGerald'ı yakaladılar mı?"

"Hayır."

Elizabeth şaşkınlığını gizleyemedi. "Herkes cinayete teşebbüs edecek kadar aklını kaçırmış tek bir kızı yakalayamayacak kadar aptal olabilir mi!"

Leicester, kraliçesine fazlasıyla ihtiyacı olan konyağı doldurmak için büfeye yaklaştı, kadehi doldurduktan sonra ona uzattı. "İç," dedi.

Kraliçe'nin bakışları ona döndü ve söyleneni yaptı.

Leicester, Kraliçe'nin yeteri kadar alkol almasını bekledi. "Senin de söylediğin gibi o kadın delirmiş. Nereye gideceğini kim bilebilir?"

"Kesin o işe yaramaz babasına gitmiştir."

"Hawke, St. Leger Malikânesi'ne gitmiş. Orada değilmiş."

Elizabeth adamın ceketinçekti çekiştirdi. "Ya sen Robin? Ona iyice baktın mı? Çamura ve pisliğe bulaşmış, saçları kuş yuvasına dönmüş kızın gözlerini gördün mü? Oradaki deli, vahşi ışığı gördün mü?"

"Elizabeth," diye söze başladı Leicester, yumuşak bir sesle.

"Bana cevap ver!" diye haykırdı.

"Evet."

"Peki, hâlâ onunla yatmak istiyor musun?"

Leicester'ın bakışları kararlıydı. "İstediğim şeyi bana vermeyen sensin, gerçekten de bir rahip gibi yaşamamı mı bekliyorsun?"

Elizabeth kadehini yere fırlattı ve etrafa saçılan cam parçalarına aldırmadı. "Büyük olasılıkla ona kaçmıştır! O'Neill'a! Artık onu asla yakalayamayacağım! Belki de şimdi birbirlerinin kollarındadırlar! Hem de o serseriye, kıza asla sahip olamayacağını söylediğim halde!"

Leicester sert bir şekilde, "Gerçekten sevdiğin kişi kim, Bess? O mu yoksa ben miyim?" diye sordu.

Elizabeth'in ağzı açık kaldı. Hiçbir şey söylemedi

Leicester iç geçirdi. "O'Neill denizde görülmüş. Katherine hâlâ Londra yakınlarında olmalı. Birlikte olmaları imkânsız."

"Onun yakalanmasını ve asılmasını istiyorum," diye bağırdı Elizabeth.

"Tatlım, düzgün düşünemiyorsun. Kız büyük bir buhran geçiriyor. Üzüntüden delirmiş ve ne yaptığını bilmiyor. O..."

"Sus. Onu savunmaya kalkışma, Robin. Seni uyarıyorum."

Leicester sustu.

Elizabeth penceresine döndü, kayık ve filikaların gezindiği gri, çamurlu Thames'e baktı. "O kadın ihanetten yargılanacak, Robin. Onun asılmasını istiyorum ve öyle olacak."

"Kraliçe'yi öldürmeye çalışmış. Burada kalamaz!"

"O benim kızım, kocası burada değil ve Hawke'un yakın zamanda geri döneceğini sanmıyorum. Burada kalacak, Eleanor, en azından onu gönderebileceğim güvenli bir yer bulana kadar."

Katherine, babası ile Eleanor'un tartışmalarını umursamaz bir tavırla dinledi. Hareket edemedi çünkü hayatında hiç olmadığı kadar yorgundu. O kadar bitkindi ki başını, yemek masasına koyduğu kollarının üzerinden kaldıramıyordu. Liam kaçmıştı. Çok mutluydu. Küçük bir kahkaha attı ve sonra gözleri yaşlarla doldu. Şimdi Leicester'a verdiği sözü tutması gerekecekti.

"Kızın delirmiş, şuna bir bak!" dedi Eleanor, tükürür gibi.

Gerald ağlarken bir yandan da tuhaf bir şekilde gülen kızına baktı. "Daha yeni doğum yaptı ve bunun ne kadar korkunç bir işkence olduğunu biliyorsun. Onu rahat bırak."

Katherine onları duydu ve tırnaklarını ahşap masaya geçirdi. Deli miydi? Kraliçe'yi neden öldürmeye çalıştığım kendisi de bilmiyordu. İçindeki öfke öyle büyüktü ki dizginlenmesi imkânsızdı. Sonra hatırladı, bir oğlu vardı. Kendisinden çalman küçücük ve muhtaç bir oğlu vardı. Sonra bedenini sarsan kuru hıçkırıklara boğuldu.

Bebeğine duyduğu özlemin yanında şimdi bir de ailesinin suçlarının cezasını çekmesinden korkuyor, hem de çok korkuyordu. Liam kaçmıştı fakat bir haindi. Ve kendisi de neredeyse Kraliçe'yi öldürüyordu. Kim bilir Elizabeth çocuğuna ne yapardı?

Belki Leicester ona yine yardım edebilirdi.

"Katie," dedi Gerald, yumuşak bir sesle, eğilerek, "iyice hastalanmadan yatmalısın."

Katherine gözyaşları içinde babasına gülümsedi. "Çocuğumu bir daha görebilecek miyim, baba? Ona iyi bakıp, karnını doyurup, sevecekler mi? Ah, Tanrım, ben nasıl yaşayacağım?"

Babası, kızının kirli, dolaşık saçlarını okşadı. "Bunu yarın sabah konuşuruz, tatlım, sen dinlendikten sonra."

Katherine babasının onu kaldırmasına izin verdi. "Ya Liam? Onu bir daha görebilecek miyim?" dedi, boğulur gibi bir sesle.

Gerald sanki korsan onu hiç aldatmamış gibi gülümsedi. "Buna şüphem yok," dedi.

"Burada olduğunu biliyorum."

Gerald bir mumu havaya kaldırmış, gözlerini bile kırpmadan karanlık yemek odasında, karşısında duran Leicester Kontu'na bakıyordu. "Kraliçe'nin askerleri buraya birkaç kez geldiler. Bu evi köşe bucak aradılar ve onu bulamadılar. Katherine burada değil, Lordum."

Leicester gülümsedi. Mumun ışığı onun gizemli, dikkat çekici hatlarının üzerinde dans ediyordu. "Gerald, dostun olduğumu unutuyorsun," dedi, yumuşak bir sesle. "Katherine'in de dostuyum." Koyu renk gözleri adeta yanıyordu. "Onu korumak istiyorum. Kızının asıldığını görmek istemiyorum."

Gerald tereddüt etti. Leicester'ın kızma olan ilgisini anlıyordu ve bu oldukça açıktı. Fakat Katherine yorgunluktan bitkin düşmüş, derin bir uykuya dalmadan önce ona güvenmişti ve artık geçen ekimde korsanın adasında onunla evlendiğini de biliyordu. Alternatifleri gözden geçirdi. Katherine'in Leicester'la kalıp onun metresi olması daha mı iyi olurdu? Dudley kesinlikle İngiltere'deki en güçlü adamdı. Yoksa sonunda O'Neill'a geri dönüp yaşamına onun karısı olarak devam etmeli ve O'Neill'm Desmond'm müttefiki olmaya devam etmesini mi sağlamalıydı?

Gerald bir dakika sonra kararını vermişti. Leicester dört yıl önce etkili olmasına rağmen yine de Kraliçe'nin onu yargılayıp mahkûm etmesini engelleyememişti ve şimdi beş parasız ve güçsüz bir halde St. Leger Malikânesi'nde sürgün hayatı yaşıyordu. Hayır, O'Neill savunduğu şey için Leicester Kontu'ndan çok daha fazlasını yapabilirdi, Gerald bundan emindi.

"Burada olduğunu biliyorum," diye tekrarladı Leicester, gittikçe sabırsızlanarak.

"Kızım çok yorgun, uyuyor ve hasta."

Leicester'ın gözleri memnuniyetini gösteren bir şekilde parladı, başını salladı. "Birkaç hafta sonra, her şey durulduktan sonra geri dönerim. Nothumberland'da çok küçük ve ıssız bir evim var. Katherine için mükemmel bir yer. Bu arada onu iyi sakla. Kraliçe yeniden adamlarını buraya göndereceği zaman seni uyarırım."

Gerald başını sallayarak onayladı, gülümsedi ve kontun elini sıktı. Leicester döndü ve koyu renkli pelerinini geniş omuzlarının üzerinden savurarak koridoru geçti ve dışarıdaki gecenin gölgelerinde kayboldu.

Katherine o kadar bitkin düşmüştü ki acılar içindeki bedeni yumuşak yatağa değdiği anda uyuyakaldı. Tüm gün hiç kıpırdamadan ve rüya görmeden derin bir uyku çekti. Sonunda uyanmaya başladı. Fakat göğsünde yanan şiddetli, tarifi imkânsız bir acı vardı ve çaresiz bir şekilde yeniden uyumak istedi. Zihninin bir köşesinde, uyandığında henüz gerçekleşmemiş korkunç şeylerin onu beklediğini biliyordu.

"Katherine?" diye fısıldadı.

Katherine gülümsedi. Şimdi rüyasında Liam'ı görüyordu ve bu, kalbini parçalayan acıyı hissetmesinden çok daha iyiydi. İçindeki acı ne kadar da çabuk mutluluğa dönüşmüştü.

"Katherine." Sesi alçak ve boğuktu. Usulca yüzüne dokundu.

Gerçek gibiydi. Katherine içini çekti.

"Uyan, Kate."

Katherine şimdi, tam da Liam'la birlikte olduğunu görürken uyanmak istemiyordu. Fakat gözleri yavaşça açıldı. Gözleri karanlığı aradı ve onu hemen buldu. Yatağın kenarında, kalçasının yanında, gülümsemeden ve yüzünde endişe dolu bir ifadeyle ona bakıyordu. Bir an Katherine'in kafası karıştı çünkü rüya görüyor olmasına rağmen her şey gerçek gibiydi.

"Katherine!" diye haykırdı, üzerine eğilip yüzünü o güçlü, sıcak ellerinin arasına aldı. Elleri titriyordu. "Kraliçe'ye saldırdığın haberini Bristol'dayken aldım. İyi misin?"

Katherine ona bakakaldı. Çok, çok yorgun olmasına rağmen rüya veya halüsinasyon görmediğini, Liam'ın gerçekten yatak odasında olduğunu ve yatağının üzerinde oturduğunu anladı. "Liam?"

Bir an sonra birbirlerinin kollarındaydılar. Liam onu göğsüne bastırdı ve Katherine ona sımsıkı sarıldı. Liam onun limanı, sığmağı; çılgın, adaletsiz ve kötü olan her şeye karşı duran sert kayasıydı. Artık güvendeydi ve seviliyordu.

Liam'ın titreyen elleri onun sırtında gezindi. "Senin yanında olamadım," dedi, boğulur gibi. Katherine'in başını kaldırıp yüzüne baktı. "Sevgilim, affet beni."

"Liam," diye fısıldadı Katherine, hâlâ sersemliğini üzerinden atamamıştı.

Liam çenesini sıktı. Göz göze geldiler. Liam'm gözleri şüphe uyandıracak kadar ıslaktı.

Aniden dudaklarını Katherine'inkilere bastırdı. Kendini ne kadar dizginlese de öpüşündeki açlık fark ediliyordu. Katherine dilini onun ağzına doğru itti. Liam dilini onunkine doladı ve biraz daha içeriye itti. Bir dakika sonra soluk soluğa kalmış bir halde dudaklarını ondan ayırdı.

"Liam," diye karşı çıktı Katherine, onun yüzüne uzanarak.

Fakat Liam onun ellerini hafifçe itti. "Kate." Sesi kısıktı. "Daha yeni doğum yaptın." Gülümsemeyi başardı fakat bu kederli bir gülümsemeydi.

Katherine ona bakarak gözlerini kırpıştırdı. Daha yeni mi doğum yapmıştı? Olanları anlamaya başladı fakat hatırlamak istemiyordu ve yüzünü onun göğsüne gömdü. Oraya, geniş göğsünün üzerindeki gergin kaslarına ve sertleşmeye başlayan göğüs uçlarına öpücükler kondurdu. Sık ve kesik nefesler almaya başladı.

"Yapma," diye fısıldadı ve yan dönerek onu da yanına çekti. Başını çenesinin altına aldı, yanağını göğsüne bastırdı ve sırtını hafifçe okşamaya başladı. "Katherine," diye mırıldandı. "Seni ne kadar da özledim."

Katherine, Liam'm bedeninin sıcaklığı ve gücüyle ve yumuşak dokunuşlarıyla yavaşça rahatladı. Göz kapakları ağırlaştı ve artık açması imkânsız bir hale geldi. Ama Katherine gözlerini açtı ve onun yakışıklı, kızarmış yüzüne baktı. "Liam. Seni seviyorum." Tırnakları onun kaburgalarından aşağıya kayarak gömleğinin içine girdi. Göz kapakları kendiliğinden kapandı.

"Katherine, uyuma. Seninle konuşmam gerek."

Katherine gözlerini açamıyordu. "Sonra," diye mırıldanarak iç geçirdi.

"Katherine." Liam kızın çenesini tuttu.

Nasıl olduysa Katherine gözlerini açtı. Ve göz kapakları neredeyse anında ağırlaştı.

"Seni yanımda götürmek istiyorum fakat bunu yapamam," dedi çabucak. "Yapmam gereken çok şey var. FitzMaurice'i tuzağa düşürüp yakalamam gerekiyor. Beni anladın mı?"

FitzMaurice. Katherine şimdi politikadan söz etmek istemiyordu. Gözlerini kapadı.

"Onu yakaladığımda ve baban eski gücüne kavuştuğunda, senin için geri döneceğim. Ve sonsuza dek birlikte olacağız. Beni anladın mı?"

Katherine gözlerini kırpıştırdı. Odaklanmakta zorlanıyordu. Tam olarak ne söylüyordu? Sesi uzaktan geliyor gibiydi.

"Senin için geri döndüğümde, sana çocuğumuzu da getireceğim," dedi yüksek sesle, karısının uykusunu bölerek. "Katherine?"

Karanlık bir uçurumun eşiğinde olan Katherine içini çekti ve, "Sana güveniyorum, Liam," diye mırıldandı.

"Katherine, beni dinlemelisin. O zamana kadar burada kalman güvenli olmaz. Seni Essex'teki Stanley Malikânesi'ne göndereceğim."

Katherine başını sallamaya çalıştı.

Liam onun kaşlarını, saçlarını usulca okşadı. "Söylediklerimin tek kelimesini duydun mu?" diye fısıldadı.

Katherine ona karşılık verecek gücü kendinde bulamadı. Fakat uyku onu pençelerinin arasına almadan önce, "Seni seviyorum, Katherine," dediğini duyar gibi oldu.

Eleanor onu uyandırdığında, sabah güneşinin ışığı Katherine'in odasını doldurmuştu. Bir tarafı sonsuza dek uyuyabilecekmiş gibi hissediyordu fakat bu akıllıca olmazdı. Üvey annesinin sözünü dinlerken, bedeni büyük bir güçle ona karşı çıktı. Kasları tutulmuştu ve her tarafı ağrıyordu, bedeni bitkin ve acı içindeydi. Neden böylesine berbat bir durumda olduğunu hatırlamak tam bir dakikasını aldı.

Ah, Tanrım. Bir çocuk doğurmuştu fakat Kraliçe onu elinden almıştı. Ve o da öfkeden deliye dönerek Kraliçe'ye saldırmıştı.

Dikkatli bir şekilde kaslarını hareket ettirmeye çalıştı. Hâlâ çok yorgundu fakat şimdi biraz, en azından hayatta kalmasına yetecek kadar güç toplamıştı. Ve hayatta kalmak zorundaydı. Bir şekilde çocuğunu geri alması ve Kraliçe'nin askerlerinden saklanması gerekiyordu.

Bu çok önemli bir görevdi.

Eleanor yıkanmasına ve giyinmesine yardım etti. Sonunda giyinmişti ve odadaki tek, lekeli aynada kendine baktı. Fazla solgun ve çok zayıftı. Artık sağlıklı, güçlü ve dayanıklı görünmüyordu. Belki artık erkekler onu oyuncakları gibi görmekten vazgeçerlerdi. Ve Katherine, Liam'm kendisini düşünüp düşünmediğini merak etti. Herhalde şimdi onu görseydi, ona bakamazdı. Bu düşünce dayanılmayacak kadar acı veriyordu.

Yatağa baktı. Dün gece rüyasında Liam'ı görmemiş miydi?

"Evet, şu an pek de çekici görünmüyorsun," dedi Eleanor, kızın düşüncelerini yarıda keserek.

Katherine ona baktı fakat üvey annesinin yüzünde düşmanca bir ifade görmedi.

"Artık üzülmeyi bıraksan," dedi Eleanor sert bir sesle, "ve hayatını yaşamaya odaklansan iyi olur. Evet. Senden çok daha fazla acı çeken kadınlar var. Şimdi yaşlanabilir veya yaşamayı seçebilirsin." Eleanor ona baktı. "Annen bir savaşçıydı."

"Ve benim de onun gibi güçlü olmam gerek," diye mırıldandı Katherine.

"Evet. Ne istediğini, neye ihtiyacın olduğunu düşün. Sonra geçmişi ardında bırak ve amaçlarının peşinden git." Eleanor dudaklarını sıktı. "Kraliçe senin asılmanı istiyor, Katherine. Burada, baban ve benimle St. Leger Malikânesi'nde kalamazsın."

Katherine, Eleanor'un tüm söylediklerinde haklı olduğunu fark etti. Sadece aklını yeniden başına toplayıp çocuğunu geri almak için savaşması değil, Londra'yı da terk etmesi gerekiyordu. İyi de nereye gidecekti?

Cevap basitti. Liam'a.

Artık Kule'den kaçtığına göre özgürdü. Onsuz yaşamak istemiyordu ve bu gerçekle yüzleşmenin zamanı gelmişti. Onsuz *yaşayamazdı*. Ona gitmesi, onu sevdiğini söylemesi ve şimdi her nereye gitmeyi düşünüyorsa kendisini de yanma almasını söylemesi gerekiyordu. Hem çocuğunu geri almasına yardım edemez miydi? Birden bunun ne kadar çelişkili

bir durum olduğunu fark etti. Şimdi ikisi de birer kaçaktı ve Saray tarafından aranıyorlardı.

Katherine bir kez daha yatağa baktı. Yavaş yavaş hatırlıyordu. Dün gece Liam'ı rüyasında görmüştü. Liam'ın ona sarıldığı, onu öptüğü ve rahatlattığı muhteşem bir rüyaydı. Tıpkı gerçek gibiydi. Ama gerçek olamazdı, öyle değil mi?

"İhtiyacın olabileceğini düşündüğüm birkaç şey toparladım," dedi Eleanor, Katherine'in aynadaki yansımasına bakarak.

Katherine şaşkın bir ifadeyle dönüp ona baktı.

"Ah, doğumdan sonra ve yaşadığın onca şeyden sonra, hâlâ dinlenmen gerektiği halde seni neden bu kadar erken uyandırdığımı söylemedim mi?" diye sordu Eleanor açık açık. "Baban seni Essex'e, Mary Stanley'nin yanına yolluyor."

Katherine donup kaldı.

"Dün gece O'Neill buraya geldi. Bu onun kararıydı. Senin Londra'dan ayrılmanı istiyor ve hepimiz onunla aynı fikirdeyiz. Burası senin için güvenli değil, Katherine," dedi Eleanor, içten bir tavırla.

Katherine kımıldayamadı. Kontrolden çıkan düşüncelerini ayrıştırmaya çalışıyordu. *O zamana kadar seni Essex'teki Stanley Malikânesi'ne göndereceğim.* Ah, Tanrım. Liam dün gece gerçekten onu görmeye gelmişti. Fakat uyukluyordu ve bütün bunları rüya sanmıştı.

Neden Katherine'i de yanında götürmemişti?

Katherine, Liam'ın söylediklerini hatırlamaya çalıştı çünkü şimdiye kadar ona söylediği hiçbir şey, dün söyledikleri kadar önemli değildi. Onu almak için geri döneceğini söylememiş miydi? Soğuk ellerini sıcak yanaklarına bastırdı. Evet, FitzMaurice'i yakalayıp babasını Desmond'ın başına geçirdikten sonra çocuğuyla birlikte dönüp onu alacağına söz vermişti!

Ah, Tanrım.

Katherine gözlerini kapadı ve işlerinin yolunda gitmesine yardım etmesi için Tanrı'ya dua etti. Rüyalarının gerçekleşmesi, Liam'ın başladığı işte başarılı olması, Katherine'e oğullarını getirmesi ve onu almak için geri dönmesi için tüm benliği ve tüm kalbiyle dua etti. Kaderini kendi elleriyle değiştirmeyi başarabilecek bir adam varsa, o da Denizlerin Efendisi Liam O'Neill'dı.

35. BÖLÜM

Juliet'in eniştesi iş için Londra'ya gideceğini söylediğinde, Juliet de onunla gitmek konusunda ısrar etmişti. Eniştesi, yaklaşan evliliği nedeniyle kızın ne kadar gergin olduğunu biliyordu ve onu biraz neşelendirmek için bu isteğini kabul etmişti. Juliet Londra'ya gitmek istemesinin gerçek nedenini ona söylemedi. Bu neden Katherine'di.

Kraliçe'yi öldürme girişiminde bulunduğu söylentileri bir orman yangını gibi yayılmış ve olaydan birkaç gün sonra Cornwall'a kadar ulaşmıştı. Juliet arkadaşının delirmiş olabileceğinden ve onun yardımına ihtiyacı olabileceğinden korkuyordu.

Juliet, arkadaşı hakkında bir şeyler öğrenebilmek için Londra'ya gitmek zorundaydı. Richard popüler bir handa onlar için yer ayırtmış ve Juliet'i birkaç hizmetkârla birlikte bırakmıştı. Juliet alışverişe gitmek istediğini söylemişti. Cheapside pazarı yerine Whitehall'a gitmesini söylediğinde arabacı hiç tepki vermemişti.

Juliet şimdi Yemek Salonu'nda çekingen bir tavırla durmuş, astrolojiyle ilgili dekorasyonlara ve her yerden sarkan zincir ve meyvelere aldırmadan kalabalığı tarıyordu. Akşam yemeği vaktiydi. Fakat John Hawke'u göremedi. Hatta tanıdığı veya hatırladığı kimseyi göremedi. Saraya da burada yaşayan hanımlara ve beylere de aşina değildi.

Juliet yanından geçen bir askeri durdurdu ve Hawke'u sorduğunda askerin kıs kıs gülmesine aldırmadı. Asker, Hawke'u Muhafız Odası'nda bulabileceğini söyledi. Juliet odanın nerede olduğunu öğrendi ve kalbi hızla çarparken Yemek Odası'ndan çıkıp Dua Odası'nı geçti. Rüzgârlı,

nemli, soğuk ve kasvetli bir kasım günüydü ve Juliet kürklü pelerinine biraz daha sokuldu. Ne kadar da cesur ve pişkin biri olmuştu.

O yaklaşırken, Hawke da Muhafız Odası'ndan çıkıyordu. Juliet yavaşladı, durdu. Hawke kocaman açtığı gözleriyle onu hemen gördü.

Juliet kızardığını hissetti. Ah, Tanrım, ne yapıyordu böyle? Görünürde. Katherine'in iyi olup olmadığını ve bebeğe iyi bakılıp bakılmadığını öğrenmek için buraya gelmişti. Fakat aslında John Hawke'u görmeye gelmişti.

Koridor boyunca bakıştılar. Juliet onu son gördüğünde kaçık bir cadaloz gibi davrandığını, Kraliçe'ye karşı görevini yaptığı için ona bağırıp saldırdığını hatırladı. Bu saldırgan ve bir hanımefendiye yakışmayacak davranışından dolayı pişmandı. Fakat yaptıklarını geri alması mümkün değildi.

Hawke sonunda yürümeye başladı. Attığı her güçlü adımla mahmuzları tıngırdıyor, uzun botları parlıyordu. Dar pantolonu ve kırmızı üniformasıyla öyle yakışıklı ve heyecan verici görünüyordu ki Juliet başını çevirdi. Katherine nasıl olur da o korsanı bu adama tercih edebiliyordu? Bu çok anlamsız geliyordu.

"Leydi Stratheclyde," dedi ve gergin bir şekilde kızın elini tutarken başını eğdi. Fakat dudakları eline yaklaşmadı bile.

Juliet titreyerek elini geri çekti. "Sör John. Ben... Ben Katherine'in yaptıklarını duydum," dedi. "Lütfen bana bunun doğru olmadığını söyleyin."

John kızın dirseğini tuttu. "Bahçede konuşalım."

Juliet onun dokunuşunu hissediyordu. Ondan bu kadar etkilenmek istemiyordu. Dışarısı çok soğuk olduğundan, tamamen yalnızlardı. Hawke, boş bir çardağın içindeki bankın yanında durduğunda, Juliet nihayet başını kaldırıp ona baktı. "Katherine, Kraliçe'ye mi saldırdı?"

John delici bakışlarını ona çevirdi. "Evet."

"Ah, Tanrım!" dedi Juliet.

John'un yüzünde acı çeken bir ifade belirdi. "Bu onun hatası değildi. Üzüntüden deliye dönmüştü. Neyse ki Kraliçeye bir zarar gelmedi ve Katherine kaçtı."

"Şükürler olsun," dedi Juliet. "Sör John, Katherine şimdi iyi mi?"

John çenesini sıktı. "Bilmiyorum, Juliet. Onun nerede olduğunu bilmiyorum."

Juliet üzüntüyle boğazından yükselen sesin ağzından çıkmasını engelledi.

"Fakat yerinizde olsam fazla endişelenmezdim," dedi Hawke, kızın elini tutarak. Juliet onun yalnızca kendisini rahatlatmaya çalıştığını biliyordu fakat gözle görülür şekilde gerildi, kızardı ve elini çekti. "Özür dilerim."

Juliet, erkekler konusunda Katherine'in edindiği tecrübenin bir kısmına sahip olmayı isterdi. Böylece daha cilveli ve becerikli olabilirdi. Sonra kendisine, Hawke'un Katherine'in kocası olduğunu ve kendisinin de bir ay sonra Simon Hunt'la evleneceğini hatırlattı ve hüznü biraz daha arttı. Hislerini bir kenara atmak için kendini zorladı. "Onun için nasıl endişelenmem? Dışarıda bir yerlerde tek başına kalmış durumda; tek başına ve muhtemelen öfkeli."

"Yalnız olduğunu sanmıyorum."

Juliet başını kaldırıp baktı. Hawke bir şey biliyor ve ondan saklıyordu. İçinin rahatladığını hissetti.

Hawke gözlerini ondan ayırarak, bahçenin diğer tarafından görülebilen sararmış bitkilere baktı. "Katherine Londra'ya gelmeden kısa süre önce O'Neill kaçtı."

Juliet onların birlikte olup olmadıklarını merak etti. Birden onların birbirlerine ait olduklarını ve henüz birleşmedilerse bile, korsanı tanıdığı kadarıyla, yakında bir araya geleceklerini anladı. Sevindi, çok sevindi çükü Katherine bu zor günlerinde yalnız değildi; onunla ilgilenecek ve onu sevecek biri vardı. Sonra yanında duran adamı çok geç fark etti. Ah, Tanrım! Juliet, Hawke'un gözlerine baktı. Fakat karısı Katherine'in diğer adama dönmüş olma olasılığına korkunç bir tepki vermediğini fark etti. "John, üzgünüm."

Hawke'un bakışları onun yüzünde gezindi ve yüzünün bütün hatlarında belirli bir süre kaldı. "Üzgün müsünüz? Bence değilsiniz. Katherine onu seviyor. Onun da Katherine'i sevdiğine inanıyorum. Onu eşim olarak tutmaya çalışmakla hata ettim."

Juliet nefes alamadığını hissetti. "Son görüştüğümüzde," diye fısıldadı, yanakları kızararak, "sizi bencil ve onursuz olmakla suçladım. Çok üzgünüm. Çok yanılmışım. Siz kendinizi düşünmeyen ve tamamen asil bir adamsınız. Beni affedin, Sör John."

Hawke kızın yüzüne baktı. "Korkunç bir şey yaptım," dedi. Acısı yoğun ve kolayca görülebilecek kadar büyüktü. Gözlerinden yansıyor, yüz hatlarını değiştiriyordu. "Yeni doğan bebeğini onun elinden aldım. Bunu asla unutamam. Unutmayacağım. Çığlıklarını, hıçkırıklarını unutmayacağım." Sesi boğuktu. "Her gece, rüyama giriyor."

Juliet şaşkınlıkla sesini yükseltti. "Siz sadece Kraliçe'nin emirlerini yerine getiriyordunuz!"

John ona döndüğünde, Juliet gözlerindeki yaşları gördü. "Fakat yaptığım yanlıştı ve bunu biliyordum. Şimdiyse Katherine ihanetten aranıyor ve çocuğuna başkaları bakıyor." Sesi kısıktı. "Katherine'in Kraliçe'ye saldırması onun suçu değildi."

"Kraliçe'nin suçuydu," dedi Juliet, öfkeli bir sesle. "Çok zalimce davrandı!"

"Benim de hatamdı," dedi John. Perişan bir ifadeyle nefes aldı ve başını başka yöne çevirdi.

Juliet onun acısını kendi acısı gibi hissediyordu. "John," diye fısıldadı, ona bir adım yaklaşıp ve kollarına dokunarak.

John şaşkın bir şekilde yeniden ona döndü.

Juliet ona sarıldığını fark etti. Fakat umursamadı. Çok acı çekiyordu. Onu seviyordu ve onu rahatlatmaktan başka çaresi yoktu. Kendi gözyaşlarının içinden ona gülümsedi ve sonra başını yavaşça onun göğsüne yasladı. Avuçlarını onun sırtına bastırarak sanki iri bir adam değilmiş, her an kırılacak bir şeymiş gibi ona usulca şekilde sarıldı.

John Hawke önce kımıldamadı.

Ve Juliet, *Böyle bir adama sarılmak cennete gitmek gibi*, diye düşündü. Bencilce, onun John'u sevdiği gibi Johun'un da onu sevmesini diledi.

Hawke homurdandı ve o güçlü kollarıyla Juliet'i sararak göğsüne bastırdı. Juliet şaşkınlıkla inledi ve başını kaldırıp ona baktı. Bir kez daha alçak sesle inledi. John'un mavi gözlerindeki acı kaybolmuş, iç-

lerinde adeta ateşler yanıyordu. Juliet hayatında ilk kez erkeksi arzuya şahit oldu ve anladı. Sonra da donup kaldı.

"Juliet," dedi John, boğuk bir sesle. Titreyen elini kaldırıp kızın toplanmış buklelerinin arasına soktu. İnci başlı tokalar etrafa dağıldı. Juliet'in gür, siyah saçları John'un avcuna döküldü.

Juliet kımıldayamıyor, nefes alamıyordu. Yalnızca büyülenmiş ve umutlu gözleriyle ona bakmakla yetiniyordu.

John yavaşça inledi, yüzünü büyük ve sıcak ellerinin arasına aldı ve ansızın dudaklarını onunkilere bastırdı.

Juliet'in rüyalarında onun öpücükleri her zaman yumuşak, nazik ve hafifti. Bu, rüyalarına hiç benzemiyordu. Çok, çok daha fazlasıydı.

Dudakları Juliet'inkilerin üzerinde arzulu bir şekilde hareket ediyordu. Juliet içgüdüsel bir hareketle dudaklarını araladı ve John dili kızın ağzına girerek adeta onunkiyle dans etti. John'un kuvvetli omuzlarına sıkıca tutundu. Juliet'in bedeni hiç hayal etmediği bir şekilde hayat bulmuştu. Titredi; yanıyordu. Dudakları birbirini ateşlerken parmak uçlarına kalkarak arzu dolu bir şekilde ona yaklaştı.

Sonunda başım kaldırıp dudaklarını çeken kişi Hawke oldu. Nefes nefeseydi. Juliet karşı çıkar gibi cılız bir ses çıkardı.

"Ah, Tanrım," dedi John, konuşabildiği zaman. Kibar bir şekilde Juliet'in yüzüne dokundu ve şimdi dağınık bir şekilde beline kadar uzanan saçlarını geriye itti. Titreyen sağ elinin parmak uçlarıyla kızın yüzünü okşadı. "Juliet," dedi.

Juliet hâlâ onun muazzam, erkeksi bedenine yaslanıyordu. Hâlâ kırmızı üniformasını sıkıca tutuyordu. Güçlükle nefes alarak ve kendisinden geçmiş bir halde ona gülümsemeyi başardı. "Seni seviyorum," dedi, yumuşak bir sesle, tüm kalbi ve benliğiyle hissederek.

John donup kaldı.

Juliet birden ne söylediğini, ne yaptığını fark etti. Gerçekler geri döndü. John Hawke özgür bir adam değildi. Kendisi de özgür bir kadın değildi. Şoka girmiş bir vaziyette ellerini yanmış gibi onun göğsünden çekti ve tökezleyerek geriledi.

Ah, Tanrım, ne yapmıştı böyle!

"Dur!" diye bağırdı John, kızı omuzlarından tutup kendine çekerek. "Artık benden kaçma," dedi, emreder gibi.

Juliet konuşamadı ve John onu öyle sıkı tutuyordu ki isteseydi de kımıldayamazdı.

"Katherine, O'Neill'a ait," dedi John. "Ondan boşanmak için Canterbury'ye bir mektup yazacağım."

Juliet şaşkınlıkla nefesini tuttu. Düşünceler zihninde çılgınca uçuşuyordu. Hayır, bu gerçek olamazdı. Hayır, rüyalarının gerçekleşmesi imkânsızdı.

Fakat John'un bir sonraki sözleri bunun kanıtı oldu. "Juliet," dedi, boğuk bir sesle, çekinerek. "Juliet, eğer sen de istersen, seninle evlenmek istiyorum."

Juliet bağırdı. "Evet, John, evet."

Hawke gülümsedi. "Sanırım seni çok uzun zamandır seviyorum," dedi.

"Ben de seni ilk gördüğüm andan beri seviyorum," dedi Juliet, gözüpek bir şekilde.

Juliet'in elini tuttu. "Bugün eniştenle konuşacağım. Belki onu, iki komşu köşkün birleşmesini sağlayacak bu evliliğin ne kadar uygun olduğu konusunda ikna edebilirim."

"Ya karşı çıkarsa?" diye sordu Juliet, korkarak.

Hawke yumuşak bir şekilde gülümsedi. "O zaman kaçarız."

Bu çok cesurca ve romantikti. Ve Hawke o kadar güçlüydü ki Juliet korkmuyordu. Juliet kahkaha attı. Sonra onun gözlerindeki bakışı görünce tamamen sessizleşti.

Hawke başını eğmiş, Juliet ise kaldırmıştı. Ve birlikte, budaklı meşelerin ve kadim karaağaçların gölgelerinin altındaki çardakta, zaman kadar eski, ona bir ömür boyu yetecek bir dansa ayak uydurdular.

Katherine Londra'dan ayrılmayı iple çekiyordu. Onu Stanley Malikânesi'nde aramak kimsenin aklına gelmezdi. Fakat daha da önemlisi, Gerald, Leicester'ın onun St. Leger Malikânesi'nde saklandığını bildiğini ve Katherine'i birkaç gün içinde İngiltere'deki evlerinden birine aldırmayı planladığını açıklamıştı. Katherine Londra'dan yeterince çabuk ayrılamazdı.

Liam'ın özgürlüğü karşısında üzerine düşeni Leicester'a borçlu olduğunun farkındaydı. Fakat ondan uzak durmaya ve eninde sonunda yapması gereken şeyi ertelemeye çalışıyordu. Öte yandan Leicester'a olan borcunu Liam dönmeden ödemesinin daha iyi olacağını biliyordu. Ne var ki Katherine üzerine düşeni yapmaya yanaşamıyordu. İçini bir korku kapladı ve sadece Kraliçe'nin askerlerinden değil, aynı zamanda onun güçlü sevgilisinden de kaçıyordu.

Mary Stanley onu bekliyordu. Katherine evin küçük avlusuna girdiği anda ön kapı açıldı ve şık giyimli, ince yapılı, sarışın bir kadın göründü.

Katherine, Liam'm, annesine benzediğini hemen fark etti. Sarışın, gri gözlü ve çok güzel bir kadındı. Yüzü ise oğlunun daha yumuşak hatlı, kadınsı haliydi. Söylentilere göre Mary hayatı boyunca çok acı çekmişti fakat karşısındaki kadın, her seçkin kadın gibi şık ve soylu görünüyordu.

Katherine, ona eşlik etmesi için gönderilen adamlardan birinin yardımıyla atından indi. Mary'nin onu nasıl karşılayacağından emin değildi fakat diğer kadının kendisine içten bir ifadeyle gülümsediğini fark edince rahatladı. Mary ona sarıldı ve onu içeriye, yukarıda kalacağı ufak odasına götürdü.

"Oğlum senin hakkında çok şey anlattı ve sanki ikimiz çok eski ve yakm arkadaşlarmışız gibi hissediyorum," dedi Mary, odanın kapısını açarken.

Katherine şaşkına dönmüştü. Liam onun hakkında ne söylemişti ki? Annesiyle gerçekten de kendisi hakkında uzun uzun konuşmuş muydu? "Sizin arkadaşınız olmayı çok isterim, Leydi Stanley."

Mary ona gülümsedi. "Lütfen, bana Mary de." Odanın içinde çabucak ilerledi, bir gardırobu açtı, Katherine'in pelerinini duvardaki askıya astı, dört direkli karyolanın üzerindeki kalın örtüleri açtı. Katherine, Essex'in göz alabildiğine uzanan kırlarına ve oldukça kabarmış bir nehre bakan pencereden dışarı baktı. Koyunlar otluyor, kuzular oynaşıyordu.

Bakışlarını yeniden, şimdi kendisine bakan Liam'm annesine çevirdi. "Liam sana, kendisine baktığım kadar iyi bakmamı istedi," dedi Mary.

Bu kadın tarafından böyle kabullenilmek çok güzel bir histi. "Çok iyisiniz. Teşekkür ederim," dedi Katherine, etkilenmiş bir şekilde. Fakat düşünceleri Liam'a takılıp kaldı. "Liam'ı sık görüyor musunuz?"

"Hayır, görmüyorum." Mary'nin yüzündeki gülümseme kayboldu. "Çok zor bir hayat yaşıyor. İngiltere'de olması onun için her zaman güvenli değil. Artık hiç değil. Fakat haberleşiyoruz. O çok iyi bir evlattır, fırsat buldukça ziyaretime geliyor."

Katherine, Liam'dan söz ederken sesi sevgiyle dolup taşan Mary'ye baktı. Çok mutluydu. Annesinin ona değer verip vermediğini merak etmişti. Bazı kadınlar vahşi bir tecavüzcü yüzünden taşımak zorunda kaldıkları bebeklerden nefret ederdi. Fakat bu kadın öyle değildi. "Burada olmam sizi rahatsız etmiyor mu?" diye sormak zorunda kaldı Katherine.

"Sen Liam'ın eşisin. Oğlunun annesisin. Onun sevdiği kadınsın. Hayır, rahatsız olmuyorum."

Katherine, Mary'ye bakakaldı. Liam hiçbir zaman onu sevdiğini söylememişti fakat Katherine artık onun kendisini sevdiğine inanıyordu. Ama sadece inanmak yeterli değildi. "Bunu size Liam mı söyledi?"

Mary eğleniyor gibi görünüyordu. "Liam'm bana yıllardır anlattıklarıyla bir kitap yazılabilir. Oğlum seni ilk gördüğü andan beri seviyor."

Katherine donup kaldı. "Sanırım artık beni seviyor. Öyle olmasını umuyorum. Ama adasında birlikte yaşarken beni sevmiyordu. Bana ihanet etti. Beni seviyormuş gibi davrandı oysa babamın düşmanı FitzMaurice'e yardım ediyormuş." Katherine, Liam'ı affetmesine rağmen geçmişte yaptığı bu ihanetin anısı hâlâ onu üzüyordu.

Mary artık gülümsemiyordu. "Burada, Essex'te çok fazla insan yakıldı, Katherine. Kanlı Mary'nin hükümdarlığı sırasında biz de suçlanma, hapsedilme ve canlı canlı yakılma korkusuyla yaşadık. Hepimiz bu yakılmalara şahit olduk. Liam çok küçük olduğu için onun bu işkenceleri, vahşeti görmesini istemedim fakat rahipler onun da izlemesi konusunda ısrar ettiler."

Katherine, herhangi bir çocuğun fakat özellikle de Liam'ın, insanların canlı canlı yakılmasını izlemesi fikri karşısında içinin burulduğunu hissetti. "Bana ne söylemeye çalışıyorsunuz?"

"FitzMaurice yalnızca senin gibi bir Katolik değil. O *kaçık bir adam*. Kanlı Mary'nin insanlarının yaptığı gibi o da kendisine karşı gelenleri yakıyor. Liam onu asla desteklemez. Seninle evlenmek için yemin etmiş olabilir fakat FitzMaurice'i *asla* desteklemez."

Katherine fısıldadı, "Ama yaptı."

Mary alaycı bir sesle güldü. "Oğlum son derece zeki biridir. O zamanki planı da şimdikiyle aynıydı. FitzMaurice'i yalnızca bulunduğu yerden indirebilmek için yükseltti. Şimdi bile bana, FitzMaurice'in yerini doldurma zamanı geldiğinde, sarayda babanı Desmond'm başına yeniden geçirmeye istekli kişiler olduğunu söyledi."

Katherine durumu anlamaya çalışarak ve gittikçe netleşen gerçekleri idrak etmenin verdiği hisle başının döndüğünü hissetti ve masaya sıkıca tutundu.

"Hayat politikadan başka bir şey değildir, hayatım," dedi Mary, sert bir sesle. "Sarayda yıllarca yaşadım ve buna bizzat şahit oldum. Erkekler gelir geçer. Güç veren pozisyonlar doldurulur, boşaltılır ve yeniden doldurulur. Liam, FitzMaurice'i yakalamaya yemin etti. Birinin o adamın yerini doldurması gerekecek."

Katherine hiçbir şey söyleyemeden bakıyordu.

"FitzMaurice çıkardığı isyanda fazla güçlü ve fazla başarılı oldu, Katherine. Artık herkes Desmond'm başında babanın olmasının çok daha iyi olacağını anladı."

Katherine şaşkınlıkla çığlık attı. Liam'm yaptıklarını şimdi çok daha iyi anlıyordu. Ona güvenmeliydi. *Ah, Tanrım.* Ama güvenmemişti. Liam ne kadar zekice, cesurca ve sıradışı davranmıştı!

Katherine masaya tutundu. "Bu inanılmayacak kadar cesurca ve gözüpek bir hareket," diye fısıldadı, boğuk bir sesle. "Ama neden? Bunu neden yapsın ki? Babamın Desmond'a dönmesini sağlamak için neden ihanet suçu işlesin ki? Bu oyun son zamanlarda, biz evlendikten sonra başlamış olsaydı anlardım. Fakat Earic Adası'ndayken bana FitzMaurice'le işbirliğinin uzun süre önce, Juliet ve beni manastırdan ayrıldıktan sonra Cherbourg'dan alan Fransız gemisinden kaçırmasından hemen sonra başladığını itiraf etti. Liam, FitzMaurice'le ittifak kurduğunda bana daha yeni göz koymuştu."

Mary'nin bakışları sertti. "Söylesene, tatlım, Liam gibi güçlü ve zengin bir adam, politik açıdan hiçbir önemi olmayan, değersiz bir yük taşıdığı aşikâr olan, ufak bir Fransız gemisini neden ele geçirsin?"

"Bilmiyorum."

Mary yeniden gülümsedi. "Çünkü o yük sadece başkaları için değersizdi, Katherine. Liam için kesinlikle değersiz değildi. Onun için paha biçilemezdi."

Katherine hâlâ anlamamıştı.

"Sen o gemideydin ve oğlum seni istiyordu, hayatım."

Katherine, Mary'nin yanıldığını biliyordu. Çünkü Liam'ın o zaman Katherine'in varlığından bile haberi yoktu. Sonra merak etti, *yoksa var mıydı?*

36. BÖLÜM

Ocak, 1573

Liam üst güvertede durmuş, bir gözünü dürbününe dayamış, dürbünü de çalkantılı Atlantik Okyanusu'na çevirmişti. Yeni bir ölümcül kış fırtınasıyla aralarında yalnızca saatler olduğunu biliyordu. Fakat henüz geri dönüp güvenli bir limana girmeyecekti. Önce gözcülerinin saatlerdir takip altına aldığı ve İrlanda'nın güneyine gittiği aşikâr olan geminin kime ait olduğunu öğrenecekti.

Liam son üç saatini adayı bloke ederek ve hiçbir erzağm FitzMaurice'e ulaşmamasını sağlayarak geçirmişti. İki hafta önce isyancıların açlıktan perişan olduklarını ve Kerry'nin sarp dağlarında saklandıklarını öğrenmişti. Belli aralıklarda dağlardan inerek yerlilere saldırıyor ve kaçırdıkları kişilerin açlıktan ölmelerini veya onların da içler acısı savaşın cefasını çeken masum İrlandalı erkek, kadın ve çocuklar olduklarını umursamadan, bulabildikleri tek tük yiyecekleri çalıyorlardı.

Bu çok pis bir işti. Liam, FitzMaurice ve onun yandaşlarına karşı hiçbir merhamet duymamak için kendini eğitmişti ve İrlandalı isyancılar ile İngiliz ordusunun yıllardır devam eden yağmalama ve saldırıları sonucunda tüm Güney İrlanda'yı etkileyen açlığın yayılmasını engelleyemiyordu. Hayır, tek bir şeye odaklanmıştı. FitzMaurice'i dize getirmeli; oğlunu ve Katherine'i geri almalıydı.

Liam sonunda önünde hızla ilerleyen geminin kime ait olduğunu buldu. Bir İskoç gemisiydi. Dürbününü indirip gülümsedi ve çabucak

Valencia Adası'nın güvenli limanına gitmek üzere *Deniz Hançeri*'nin hızlanmasını emretti.

Çünkü İskoç yük gemisinin FitzMaurice'e ulaştırılmasını istiyordu. İskoçların haberi yoktu fakat taşıdıkları barut kusurluydu. Doldurulan silahların içinde patlamayabilir ve bir işe yaramayabilirdi. Liam, FitzMaurice'in tıpkı kendisine uzun süredir gönderilmeyen erzaklara çok ihtiyacı olduğu gibi baruta da fazlasıyla ihtiyaç duyduğunun farkındaydı.

Deniz Hançeri şimdi yaklaşmakta olan fırtınadan önce gideceği yere varabilmek için yükselen, koskocaman dalgaların içinde hızla ilerliyordu.

Richmond, 1 Mart 1573

Sör John Perrot'ın habercisi, en fazla on altı yaşında, bitkin düşmüş bir çocuktu. Kırmızı üniforması çamurdan kararmış, birçok yerinden yırtılmış ve her tarafı yıpranmıştı. Kraliçe'nin karşısında açlıktan ve bitkinlikten titreyerek duruyordu. "Majesteleri, Münster başkanı size bunu iletmemi emretti," dedi, Elizabeth'e mühürlü bir mektup uzatarak.

Elizabeth mektupta ne yazdığını zaten biliyordu. Söylentiler tüm haberci ve belgelerden çok daha hızlı yayılıyordu. Kalbi hızla çarptı. Mektubu yırtarak açtı, ilk üç satırını okuduktan sonra başını kaldırdı. "Bu doğru mu?" diye bağırdı. "FitzMaurice geçen ay Kilmallock'ta Sör John'a teslim mi oldu?"

"Evet," dedi çocuk. "Ve oldukça acınacak durumdaydı. Kemikleri sayılıyordu, rengi bembeyazdı ve üzerinde neredeyse hiçbir şey yoktu."

Elizabeth başını arkaya atarak gürültülü bir kahkaha attı.

Leicester yanına gelerek kolunu onun omzuna doladı. "Bu ne kadar güzel bir haber!" dedi.

Elizabeth ona kısa fakat sıkı bir şekilde sarıldı. "Ah, evet! Sonunda Katolik bir hain ele geçirildi!" Mektubun son satırını bir kez daha okudu. Perrot, isyancı liderini dize getirmede en önemli rolü O'Neill'ın oynadığını yazmıştı. Elizabeth bir kez daha gülümsedi. Altın korsanı onu bu kez aldatmamıştı. Onu bir kez daha gördüğünü ve belki de onu uzun bir öpücükle ödüllendirdiğini hayal edince kalp atışları hızlandı.

Elizabeth haberciyi gönderdi ve Cecil'in kendisiyle konuşmak istediğini hemen fark etti. Yüzündeki bakışlardan anladığı kadarıyla önemli bir şey söyleyecekti ve onunla yalnız konuşmak istiyordu. İçini çekti. Sadece zaferinin tadını çıkaramaz mıydı sanki? Bunu çok uzun süredir bekliyordu. "William?"

"Konuşacak meselelerimiz var," diye mırıldandı Cecil.

Leicester öne çıkarak Elizabeth'in yanında durdu. Gülümsedi fakat bakışlarıyla adeta meydan okuyordu.

"Konuşmaya başla. Robin'i göndermek istemiyorum. Tam aksine," ona içten bir ifadeyle baktı, "bu gece benimle yemek yemesini istiyorum."

Leicester'm yüzünde neşeli bir ifade belirdi. Baştan çıkarıcı bir ses tonuyla mırıldandı, "Nasıl istersen, Bess. Sen nasıl istersen."

Cecil rahatsız oldu ve bunu saklama gereği duymadı. "Güney İrlanda'nın başında kimse yok. FitzMaurice'in boşalan yerine başka bir papacı hain geçebilir. Bunu engellemek *zorundayız*."

Elizabeth kaşlarını çattı. "Ne söyleyeceğini biliyorum."

"Öyle mi? FitzGerald'ı oradan hiç almamalıydık, Majesteleri. İnatçı biri olabilir fakat yalnızca kendi iktidarıyla ilgilenen iyi bir lord. Tehlikeli biri ortaya çıkmadan onu geri gönderin."

Elizabeth ileri geri yürümeye başladı. Durumun adaletsizliği karşısında bağırıp çağırmak istiyordu. Aslına bakılırsa küstah ve kibirli İrlandalı lorda hiç tahammül edemiyordu ve ondan her zaman nefret etmişti. Ayrıca şu anda kendi işleri için Leicester'da bulunan Ormond da kadim düşmanının Desmond'a geri dönmesinden hiç hoşlanmayacaktı.

Leicester, Kraliçe'nin yanma gitti. "İlk defa Burghley'yle tamamen aynı fikirdeyim, Majesteleri. FitzGerald, özellikle şimdi Desmond yok edilmişken, tamamen zararsız bir lord. İspanya sizin otoritenize karşı gelecek başka bir FitzMaurice'i desteklemeden önce onu hemen evine gönderin."

Elizabeth içini çekti.

"FitzGerald'ın size borçlu kalacağı bir anlaşma düzenleyeceğiz," dedi Cecil. "Onu eski gücüne kavuşturarak sizin etkili bir müttefikiniz olmasını sağlayacağız. Uzun süredir yapmak istediğimiz gibi dikkatimizi başka konulara verelim."

Cecil çok haklıydı. İrlanda sürekli sorun yaratıyordu ve aslında çok da önemsiz bir konuydu. Sonra Elizabeth başıyla sert bir hareket yaparak onayladı. "Öyle olsun. O pis hain bağışlanacak ve evine gönderilecek. Tanrım! Bu durum beni çok öfkelendiriyor!"

Sarayda olduğu gibi, dünyadaki önemli kişilerin icraatlerinden haberdar olmak da Cecil'in işiydi. Cecil, Liam O'Neill'm saraya geldiğini öğrendiği anda, Kraliçe onun karşısına çıkmak için hazırlanmak üzere yukarıdaki kraliyet dairesine uçarcasına çıktıktığı sırada, Cecil, Özel Oda'ya kapanarak Liam'ın yanına gönderilmesini istedi.

O'Neill odaya girdiğinde, yüzünde okunması imkânsız bir ifade vardı. Bakışları tamamen boştu. Cecil, katibinin ve yardımcılarının onları yalnız bırakmasını istedi. Birbirleriyle bakışırken Cecil belli belirsiz gülümsedi.

Sonunda Liam da hafifçe gülümsedi. "Benimle konuşmak mı istediniz, Lordum?"

"Evet," dedi Cecil. "Seni başarıyla oynadığın bu oyun için tebrik etmek istiyorum, O'Neill."

Ses tonundan hayranlığı seziliyordu.

Liam masum bir ifadeyle gözlerini kırpıştırdı. "Hangi oyundan söz ediyorsunuz?"

"Ah, politik, ölümcül ve tehlikeli oyunlardan söz ediyorum."

Liam gözlerini irice açtı, kaşlarını kaldırdı fakat yüzündeki ifade oldukça sakindi. "Öyle mi?"

"Bana tek bir şey söyle. Çünkü anlamadığım bir şey var."

Liam bekledi.

"Fransız ticaret gemisini kaçırdığında, Katherine FitzGerald'ın o gemide olduğunu nereden biliyordun?"

Liam kahverengi kaşlarından birini kaldırdı. "O gemide Katherine'in olduğunu bildiğimi düşünmenizin nedeni nedir, Lordum?"

Cecil kahkaha attı. "Ah, haydi. Artık oyun oynama. Aksi takdirde o gemiye saldırmazdım. O gemiye Katherine'in orada olduğunu bilerek saldırdın ve oyunu başlattın."

Liam başım eğdi. Bir süre konuşmadı. Sonra yumuşak bir ses tonuyla, "Evet," dedi.

Cecil memnun oldu. "Ben de öyle düşünmüştüm. Sen zaten onunla evlenmeyi ve FitzGerald'ı eski konumuna getirmeyi kafana koymuştun."

Liam adamın yüzüne baktı. Cecil'in gerçeği bilmesinden zarar gelmezdi. "Katherine'in benim olmasına karar vermiştim fakat onunla evlenmeye ve babasını kurtarmaya onu kaçırdıktan kısa bir süre sonra karar verdim."

Cecil kaşlarını kaldırdı. "Onu hoş vakit geçirebilmek için mi kaçırdın?"

"Daha önce hiçbir kadını bu kadar çok istemediniz mi, Lordum?"

"Hayır," dedi Cecil, tekdüze bir sesle karşılık vererek. "Bunu hiç tahmin etmezdim. Fakat onun nerede olacağını nasıl bildiniz? Babası onunla iletişim halinde miydi?"

"Hayır. Babası manastırdan ayrıldığını bilmiyordu."

Cecil bekledi.

Liam gülümsedi. "Katherine'in Leydi Juliet Stratheclyde'la manastırdan ayrıldığını bana başrahibe haber verdi. Gördüğünüz gibi, uzun yıllardır Katherine'in iyiliği için çabalıyorum."

Liam, nedimelerin etrafında dolanıp durmalarına, ilgi dolu, baştan çıkarıcı bakışlarına aldırmadan Özel Konutun kabul salonunda Kraliçe'yi bekliyordu. Sonunda Elizabeth, onu neredeyse bir saat beklettikten sonra ortaya çıktı. Liam, büyük bir özenle giyindiğini, beyazlara büründüğünü fark etti. Taktığı mücevherler bile bir bakireye yakışacak şekildeydi. Üzerinde incilerden başka hiçbir değerli taş yoktu.

"Herkes çıksın," diye emretti. Liam'a bakarken gözleri parlıyordu.

Liam, Kraliçe'nin giyim tarzına biraz kafa yordu. El değmemiş masum bir bakire olduğunu mu hatırlatmaya çalışıyordu? Yoksa el değmemiş masum gibi görünmeye mi çalışıyordu? Açık olan bir tek şey vardı. Beyaz giymek için fazla yaşlıydı ve bu renk ona yakışmıyordu. Liam yine de ona yaklaştı, gülümsedi ve başını indirerek eğildi.

Artık yalnızlardı ve Kraliçe, "Lütfen, Liam, ayağa kalk," dedi.

Liam doğruldu. "Merhaba, Bess."

Kraliçe'nin bakışları onun yüzünde gezindi sonra hızla bedeninde dolaştıktan sonra yeniden gözlerine döndü.

"Kendimi kanıtladım mı?" diye sordu, alçak sesle.

Elizabeth gülümsedi. "Evet, kanıtladın, Liam. Seni haylaz serseri, beni çok korkuttun." Liam'm kolunu tutarak ona yaklaştı. "Hâlâ en sevdiğim korsanımsm." Liam'm gözlerine baktı.

"Ve ben de hâlâ sadık hizmetkârınım," diye mırıldandı. "Her zaman öyle olacağım."

"O halde bana değer veriyorsun," diye fısıldadı, bakışlarını ondan ayırmadan. Küçük göğsünü Liam'ın koluna bastırmıştı ve daveti açıkça anlaşılıyordu.

Liam, Katherine'i düşündü. Bu son maçı çok dikkatli oynamalıydı. Elizabeth'in elini kolunun altına sıkıştırdı ve sonra üç parmağını onun yanağına götürdü. Cildi, kullandığı kozmetik malzemeler yüzünden sertleşmişti."Neler oluyor, Bess?" diye sordu, yumuşak bir sesle.

Elizabeth ona baktı. Sonra dürüstçe ve titreyerek, "Beni daha önce hiç öpmedin, Liam," dedi.

"Benden bir öpücük mü istiyorsun, yoksa daha fazlasını mı?"

Kraliçe kızardı. "Ne demek istiyorsun?"

Artık ondan kaçış yoktu ve Liam bunu biliyordu. Kraliçe'nin ona duyduğu arzuyu tek bir öpücüğün tatmin etmesini ummak zorundaydı. Başını eğdi, dudaklarıyla onun rujlu dudaklarına dokundu. Elizabeth hemen kendini bıraktı. Liam kollarıyla onu sardı ve nazikçe öptü. Elizabeth ona arzu dolu bir tavırla tutundu, ağzım açıverdi. Liam yapması gerektiği gibi öpücüğü biraz daha ileri götürdü. Elizabeth titredi; tüm bedenini ona sımsıkı bastırdı ve dili onunkini aradı. Bir süre sonra Liam onu bıraktı.

Elizabeth ona parlak ve kendinden geçmiş gözleriyle bakarken Liam, onun tıpkı iddia ettiği kadar masum göründüğünü fark etti. Eliyle şişen dudaklarına dokundu. Bakışlarını Liam'ın bacaklarının arasına indirdi.

Liam heyecanlanmamıştı, ancak bir yere kadar rol yapabilirdi.

Elizabeth özlem dolu bir sesle içini çektikten sonra, "Beni yıllar önce öpmeliydin, serseri," dedi.

Sesindeki alaycı ton Liam'ı rahatlattı. Bekâretini şimdi kaybetmek gibi bir niyeti yoktu. Liam kahkahayla güldü. "Majesteleri, başımın kesilmesi tehlikesini göze alamadım."

"Bundan şüpheliyim." Liam'ı süzdü. Ses tonu artık cilveli değildi ve gözleri arzudan başka bir duyguyla parladı. "Katherine nasıl?"

Liam şaşırdı. Katherine hâlâ Kraliçeye saldırmak suçundan aranan bir kaçaktı. Katherine karısıydı. "Bilmiyorum."

"Bilmiyor musun?"

"Hayır."

"Haydi ama serseri, adanda seninle birlikte olduğundan eminim. Askerlerim onu hiçbir yerde bulamıyor. Burada, Londra'da veya İrlanda'nın güneyinde ondan hiçbir iz yok."

"Benim adamda değil."

Elizabeth gözlerini iri iri açarak ona baktı. "Neden? Artık onu istemiyor musun?"

Liam cevap vermedi.

Elizabeth'in ses tonu sertleşti. "Benden yapmamı beklediğin üzere oğlunu sana geri veriyorum. Oğlunu vereceğim için onunla henüz evlenmedin mi?"

"O John Hawke'la evli, unuttun mu?" Liam dikkatli davranıyordu. Başka bir şey söylemedi. Ona, Katherine'in kendisiyle uzun süre önce Earic Adası'nda evlendiğini söylemeye niyeti yoktu. En azından şimdilik.

Fakat Elizabeth bu durumdan zevk almış gibi görünüyordu. "Hawke'le evli olduğu söylenemez. John Hawke onu aylar önce boşadı. Aslına bakarsan şimdi Leydi Juliet Stratheclyde'la evlenmek üzere."

Liam şaşkınlık içinde ona baktı. Ve içine bir mutluluk doldu.

"Onunla evlenecek misin?" diye sordu Elizabeth.

"Evet."

Elizabeth derin bir nefes çekti. "Beni öldürmeye çalıştı. O bir kanun kaçağı. Asılmayı hak ediyor. O bir fahişe!"

Liam yumuşak bir sesle sordu, "Onu affedemez misin, Bess? Çocuğunu kaybettiği için üzüntüden deliye döndüğünü biliyorsun. Onu benim için bağışlayamaz mısın?"

"Ben onu affetmesem de onunla evleneceksin, öyle değil mi?" diye meydan okudu Elizabeth.

Liam onun çok kıskanç ve basit olduğunu düşündü ve son hamlesini yapmasının vaktinin geldiğini biliyordu. "FitzGerald'ı İrlanda'ya geri gönderdin. O adam yanında müttefikleri olmadan güneyi nasıl bir arada tutacak? Kendimi sana kanıtlamadım mı, Bess? Artık FitzGerald ve benim birleşmemizin getirebileceği avantajları düşünemez misin? İyi düşün. Savaşmayı sevmiyorum. Onu her çeşit entrikadan uzak tutmak için elimden geleni yaparım."

Elizabeth memnuniyetsiz bir ifadeyle ona baktı. "Ne kadar zekisin. Tabii ki FitzGerald'm Barry veya MacDonnel gibi gözü dönmüş Katolik lordlardansa seninle birleşmesini tercih ederim."

Ve Liam son ve en güçlü kartını oynadı. "Katherine karım olursa bundan sonra ondan yana korkacak hiçbir şeyin kalmaz, Bess. Bu konuda seni temin ederim."

Elizabeth irkildi.

Liam yumuşak bir sesle, "Katherine'in sana bıçakla saldırmasından söz etmiyorum," dedi.

Elizabeth sessizdi ve göğsü inip kalkıyordu.

"Bana ait olan şeyler bende kalır," dedi Liam, alçak sesle. "Ve Liam O'Neill'a ait olan bir şeye izinsiz el uzatmaya hiçbir adam cesaret edemez. Leicester Kontu bile."

Elizabeth'in rengi attı. "Leicester onu hâlâ istiyor," diye haykırdı bir an sonra. "Casuslarım bana Katherine ortadan kaybolduğu için Leicester'm öfkeden kudurduğunu söylediler!"

Liam kendi sevgilisinin peşine casus takan Elizabeth'e çok acıdı. Fakat bu duygusallığını bir kenara bıraktı. "Katherine'i yanına çekmeyi aklından bile geçirecek olsa onu öldürürüm."

Elizabeth kızardı. "Al onu öyleyse! Evlen onunla! Ve umarım onu sürekli hamile bırakırsın!"

Fakat Liam henüz rahatlamamıştı. "Bess, onu bağışlayacak mısın?"

Elizabeth'in öfkeli ifadesi kalıcı görünüyordu. "Yeterince şey yapmadım mı? Oğlunu sana iade ediyorum ve evlenmene izin veriyorum."

"Uzun süre önce sana her türlü isteğimle rahatça gelebileceğimi söylemiştin. Sana sunduğum hizmetler karşılığında beni ödüllendireceğine söz verdin. Sana iyi hizmet ettim. Şimdi senden bir şey istiyorum, Bess. Katherine'i bağışlamanı istiyorum."

Elizabeth kıpkırmızı oldu. "Pekâlâ! Onu affedeceğim! Fakat sana şunu söyleyeyim, eğer bir daha gözüme görünürse, onu hemen yakalatırım! Beni anladın mı, Liam? Onu benden ve sarayımdan uzak tut!"

"Tamam," dedi Liam.

Kazanmıştı. Ödül onundu. Katherine onundu.

37. BÖLÜM

Liam ayrıca kendi işlediği suçlar için Kraliçe tarafından resmi olarak bağışlandı ve Kraliçe adına FitzMaurice'e karşı savaştığı için de onurlandırıldı. Elizabeth ayrıca ona İrlanda'daki mevcut durumu koruması durumunda gelecekte verebileceği ödüller olduğunu da üstü kapalı bir şekilde iletti. Liam çok şaşkındı. Elizabeth onu bir gün soylu biri yapacağının, kendi topraklarını ve unvanını vereceğinin ve böylece oğluna bırakacağı bir mirası olmasını sağlayacağının sözünü vermişti.

Liam şimdi Richmond'un Merdivenleri'nden çok da uzak olmayan Thames Nehri'nde demir atmış olan *Deniz Hançeri*'ne gidiyordu. Yanında ise onun hızına ayak uydurabilmek için aceleyle yürüyen bahkıetli, genç bir kadın vardı. Kucağında ise Liam'm oğlunu taşıyordu.

Liam, minik, sarışın bebekten gözlerini alamıyordu. Gözleri ne kadar da maviydi. Ne kadar mavi, uyanık ve görünüşe göre zeki bakıyordu. Katherine ona ne kadar güzel bir oğul vermişti. Liam söz verdiği gibi ona oğlunu götürüyordu.

Onu son görüşünde pek de uyanık olduğu söylenemezdi. Fakat yine de onu sevdiğini ve ona güvendiğini söylemişti. O anda söylediklerinde içten değil miydi?

Liam öyle olmasını umdu. Onu çok özlemişti ve şimdi daha çok seviyordu ve onun hislerini paylaşmıyorsa buna dayanabileceğinden emin değildi. Fakat durum korktuğu gibiyse bile uzun zaman önce bedenini kazandığı gibi şimdi de kalbini kazanmak için ona kur yapmaya devam edecekti.

Yeniden birleşene ve karı koca olarak bir arada yaşamaya başlayana kadar rahat edemeyecekti.

"O'Neill!"

Liam, arkasından seslenen adamın sesini tanıyarak duraksadı. Döndü ve Ormond'un ona yetişmesini bekledi. Gergin ve diken üzerindeydi. Artık bu adam onun düşmanıydı.

Ormond durdu. "Katherine'e geri mi dönüyorsun?"

"Evet."

"Biliyorsun, babasının yanına gitti. Bristol'a. Geçen hafta İrlanda'ya gittiler."

Liam bunu zaten biliyordu. Mary Stanley, Liam'a uzun ve açıklayıcı bir mektup göndermişti.

Ormond duraksadı, sonra eline ufak bir paket verdi. "Bunu ona ver. Bunu isteyeceğini düşünüyorum."

Liam, Ormond Kontu'na baktı fakat gizemli gözlerinden bir şey anlaşılmadığı ve yüzü ifadesiz olduğu için ne hissettiğini tahmin edemedi. "Bu nedir?"

Ormond'un yüz ifadesi hissetikleri nedeniyle değişti. "Annem yalnız kaldığı zamanlarda günlük tutardı. Bu, o öldükten sonra bana verildi. Şimdi Katherine'in bunu isteyebileceğini düşünüyorum."

Liam şaşkına döndü.

Ormond bakışlarını kaçırdı. "Beni yanlış anlama," diye hırladı. "Ben her zaman FitzGerald'm daimi düşmanı olacağım ve eğer beni, bana ait olanları veya kraliçemi üzecek bir şey yaparsa, yıllar önce Affane'de yaptığım gibi onu mahvedeceğim! Katherine'in üvey kardeşim olması benim için bir fark yaratmıyor!"

Liam ona inandı fakat kendini tutamayarak gülümsedi.

"Sözlerimi komik mi buluyorsun?" diye çıkıştı Ormond.

"Haydi, Tom, kabul et," dedi Liam, alçak sesle. "Benim Katherine'imden sen de hoşlanmaya başladın."

Ormond çenesini sıktı. "Sadece biraz. O yüzden beni iyi dinle, onunla evlenmezsen, senin peşine de düşeceğim. Seni kiliseye kendim sürükleyeceğim."

"Biz zaten evliyiz," dedi Liam, alçak sesle.

Ormond gözlerini iri iri açtı. "Zaten evli misiniz?"

Liam sırıttı. "Evet. Fakat politik nedenlerden dolayı bunu gizli tuttuk."

Ormond homurdandı. Gözleri parladı. "Tamam, peki. Ben de senin sırrını saklarım, O'Neill." Sonra gülümsedi. "Fakat artık kayınbiraderin olduğum için bir şeylerin değişeceğini sanma. Kraliçe'yi korumak konusundaki kararlılığımda, kimseyi görmediğim gibi seni de hoş görmem."

Liam başını eğdi. "Şeref bazı erkeklere çok yakışıyor."

Ormond şaşırdı. "Beni övdün mü sen?"

Liam ona cevap vermek istedi fakat bebek ağlamaya başlayınca buna fırsat bulamadı.

O anda hem Liam hem de Ormond dönüp ağlayan bebeğe baktılar. Sütanne yan döndü, bebeği göğsüne bastırarak susturdu. Liam ve Ormond birbirlerine baktılar. "Oğlun," dedi Ormond, hafifçe sesi titreyerek. Sonra, "Annemin torunu," dedi.

"Yeğenin, Ormond," dedi Liam, sakince.

Adamın yanakları kızardı. "Bu aile bağlarıyla beni yumuşatabileceğimi düşünme sakın!"

Liam kahkahayla güldü. "Hiç düşünmedim," dedi. İrlanda Kontu'nu selamladı. "Lordum, eminim Katherine bu armağanınızı aldığında çok mutlu olacak. Onun adına teşekkür ederim."

Fakat Ormond onu duymuş gibi görünmüyordu çünkü meme emen bebeği izliyordu.

Kylemore Ormanı

Gerald FitzGerald'ın Dublin Kalesi'nden başladığı ilerleyiş zaferle sonuçlandı. Yolculuğu sırasında askerlerden lordlara birçok İrlandalı ona katılmış, onu neşeyle karşılamışlardı. Gerald, Galtee ve Ballyhoura dağlarının kilometrelerce içerisine sokulan büyük ormana ulaştığında, etrafı yüzlerce neşeli İrlandalıyla sarılmıştı. Gerald, bir Kelt şefi gibi giyinmişti ve üzengilerinin üzerinde ayağa kalkıp konuşmaya hazırlandı. Kalabalık, büyük bir umutla sessizleşti.

Katherine atım Eleanor'un atının yanında durdurdu. Kalbi mutlulukla çarpıyordu ve gözleri yaşlarla dolmuştu. Katherine ve Eleanor

birbilerine içten bir ifadeyle baktıktan sonra el ele tutuştular. Gerald kollarını havaya kaldırarak konuşmasına başladı.

"Vatandaşlarım," diye bağırdı. Yüzü solgun, hayalet gibiydi. "Geri döndüm. Desmond Kontu geri döndü."

Tezahüratlar yükselip yankılanarak küçük vadiyi doldurdu.

"Desmond bir daha asla sizden alınmayacak," diye söz verdi Gerald, insanların sesi kendisininkini bastırırken. Sessizleştiklerinde yeniden bağırdı, "İngilizler bir daha asla peşinize düşüp sizi ormanlara ve bataklıklara, dağlara ve vadilere süremeyecek! Desmond Kontu kendine ait olanı korur! Yaşasın Desmond!"

Katherine donup kaldı ve Eleanor'un elini bıraktı. Babasının Saray'a karşı bu kadar isyankâr bir tavırla konuştuğuna ve tam olarak sekiz yıl önce bıraktığı yerden aynen devam etmeye cesaret edebildiğine inanamıyordu. Yanında duran Eleanor da onun kadar şaşırmış ve rengi sararmıştı.

Fakat şimdi lordlar, askerler, köylüler ve savaşçılar çılgınlar gibi bağırıyor, mızrak ve hançerlerini, flama ve bayraklarını sallıyorlardı.

"*Bir daha asla!*" diye kükredi Gerald. "Burada prens, kraliçe, tanrı, hükümdar yok; burada Desmond Kontu var!"

Vadide bir curcuna koptu.

Ve Gerald üzengilerinin üzerinde, gözleri hırstan parlayarak durdu.

Katherine, eski yatak odasının penceresinden, küçük bir adanın üzerindeki Askeaton Kalesi'nin altında hızla akan nehre bakıyordu. Karşı kıyıda, annesinin gömülü olduğu manastırın çan kulesini belli belirsiz görebiliyordu. Etrafı gür yeşilliklerle sarılmıştı, ilerideyse karaağaç, meşe ve çamların oluşturduğu karanlık orman uzanıyordu. Katherine bu manzaraya, aynadaki görüntüsü kadar aşinaydı. Sonunda eve dönebilmek ne kadar iyi gelmişti.

Fakat yeterli değildi. Askeaton artık ona hiçbir zaman yetmeyecekti.

Liam. Onu ne kadar çok seviyordu. Ne kadar da özlemişti. Şimdi geçmişte yaşadıkları ne kadar tuhaf geliyordu. Liam şimdi neredeydi? Çocuğuyla birlikte onu almaya geleceğini söylememiş miydi?

FitzMaurice'i yakalamıştı. Babası yeniden Desmond'a dönmüştü. Onu orada tutan neydi? Neden hâlâ gelmiyordu?

Peki, gerçekten de doğru olabilir miydi? Yıllar önce onu kasıtlı olarak mı kaçırmıştı? Katherine henüz onu tanımıyorken, Liam onun varlığından haberdar mıydı?

"Katherine?"

Katherine irkildi, kapıyı çalmadan odasına giren babasına baktı. Onu selamlamak için takındığı gülümseme soluverdi çünkü babası hüzünlü görünüyordu ve İrlanda'ya döndüklerinden beri onu pek böyle görmemişti. "Baba? Bir sorun mu var?"

"Bir ziyaretçin var," dedi Gerald.

Liam gelmiştir. Katherine elini göğsüne bastırarak bağırdı.

"Leicester Kontu," dedi Gerald.

Katherine ürperdi. Kendine geldiğinde her şeyi olduğu gibi idrak etmişti. Kendisine söz verilen şeyi almak için Katherine'i Güney İrlanda'ya, Askeaton'a kadar takip etmişti. *Ah, Tanrım.* İçini korku kapladı, kımıldayamadı.

Gerald'ın bakışları sertti. "Leicester İngiltere'deki en güçlü adamlardan biridir. Onu sinirlendirme, Katherine. Ona karşı gelme."

"Baba," diye söze başladı, cılız bir sesle.

"Hayır!" diye onun sözünü kesti babası. "Şimdi beni hayal kırıklığına uğratma. Yapman gerekeni yap." Döndü ve hızla odadan çıktı.

Katherine babasının arkasından bakarken göğsü sıkışıyor, nefes almakta zorlanıyordu. *Yapman gerekeni yap.*

Leicester aşağıdaki büyük salonda tek başına onu bekliyordu. Katherine içeri girince ayağa kalktı, gizemli bakışlarını uzun uzadıya onun üzerinde gezdirdi. Dudaklarını sıktı.

Katherine'in kalbi kulaklarında çınlıyordu. Bayılacağını sandı. Ona oracıkta, salonda sahip olmayı düşünüp düşünmediğini merak etti ve telaş içinde, ona daha fazla yaklaşmadan durdu.

"Borcunu ödememeyi mi düşünüyordun?" diye sordu.

Katherine konuşamadı. Dudaklarını ıslattı.

"Bahçede konuşalım," dedi çabucak. Sonra Katherine'e yaklaşıp sıkıca tuttuğu koluna girdi.

Bahçe. Ona bahçede sahip olmayı düşünüyordu. Katherine hiçbir şey söylemedi. Leicester onu dışarıya, avluya ve sonra da kalenin bahçelerinden birine doğru götürdü. Çiçek açan bir elma ağacının altında durduklarında, Katherine telaşını ve korkusunu bir şekilde bastırmayı başarmıştı. Leicester onu bıraktı. Katherine dikkatle ona baktı.

"Benden kaçtın," dedi bakışlarını onun yüzünde, dudaklarında gezdirerek.

"Evet."

"Beni kandırabileceğini mi sandın?" Yumuşak ses tonuna rağmen gözleri öfkeyle parlıyordu.

Katherine başını kaldırdı. "Sana borcum var. Ve ısrar edersen sana istediğini vereceğim. Fakat..."

"Israr ediyorum."

Katherine güçlükle nefes aldı. "Lütfen. Robin, bunu yapma." Daha önce ona hiç bu kadar samimi bir şekilde seslenmemişti.

Leicester başını eğdi. "Seni çok uzun süredir istiyorum, Katherine. Beni vazgeçirebileceğini düşünüyorsan, aklını kaçırmışsın demektir. Bu gece bana kendi isteğinle geleceksin ya da ben sana geleceğim ve bana karşı koysan da koymasan da istediğimi alacağım."

Katherine titredi. Gözlerini kapadı. "Bana tecavüz etmen gerekmeyecek." Ona baktı. "Fakat ben Liam'ı seviyorum."

Leicester çenesini sıktı. "Umurumda değil." Sonra arkasını dönüp uzaklaştı.

Katherine onun arkasından bakarken bu geceyi nasıl atlatabileceğini merak etti. Fakat elinde olmadan Liam'ı düşündü ve bir mucize olmasını diledi.

Öğleden sonra geçmek bilmedi. Katherine yatak odasında, pencerenin önünde durmuş, dalgın dalgın dışarıdaki nehre ve kırlara bakıyordu. Leicester aşağıdaki salonda babasıyla birlikte oturuyordu ve durmadan kahkaha atıyorlardı. Konuşmalarının bazı kısımlarını duyabiliyordu ve

Gerald'ın fena halde sarhoş olmaya başladığını fark etmişti. Ne yazık ki Robin Dudley ayık kalmak konusunda kararlı görünüyordu.

Parlak mavi gökyüzü kararmaya, güneş yavaşça alçalmaya başlamıştı.

Aşağıdaki erkekler kükrercesine kahkaha attılar ve bir hizmetçi ciyakladı.

Katherine tırnaklarını pencerenin taş pervazına geçirdi. Şimdi gökyüzü leylak rengine dönüşmeye başlamıştı ve güneş sık ormanın üzerinde bir ateş topunu andırıyordu.

Bunu yapamayacaktı. Ama mecburdu, yapmazsa Leicester ona tecavüz edecekti. Kaygıları onu ele geçiriyordu. Yoksa onu zehirlemeli miydi?

Gökyüzü artık menekşe rengiydi ve pırıl pırıl parlayan yeniay doğmuştu.

İşte o sırada Katherine gemiyi gördü. Siyah ve parlak gemi, yelkenlerini gururla açmış, nehrin akıntısına karşı hızla kendisine doğru geliyordu.

Katherine çığlık attı.

Deniz Hançeri. Liam. Liam gelmiş.

Aşağıda babasıyla oturan adamı hatırlayınca heyecanı ve mutluluğu gerçek bir korkuya dönüştü. Katherine hızla dönüp odasından çıktı, dar ve düz basamakları uçarcasına indi.

Katherine salonun ortasında donup kaldı. Babası da ayaktaydı ve biraz sallanıyordu. "Kim geldi?" dedi sözcükleri uzata uzata.

Katherine, Leicester'la göz göze geldi. "Liam," diye fısıldadı.

Leicester'ın yüzündeki ifade sertleşti. Yavaşça ayağa kalktı.

Liam hızla salona girdi.

Katherine, bir anda içini dolduran mutlulukla bağırdı. Pantolonu, uzun çizmeleri ve önü açık gömleğinden başka bir şey giymemiş olan Liam, gördüğü en muhteşem manzarayı oluşturuyordu. Olacaklardan korkuyordu fakat aynı zamanda içi mutlulukla doluyor, nefesini kesiyordu.

Liam yalnızca Katherine'e bakıyordu. "Katherine."

Katherine mutlulukla haykırarak onun kollarına koştu.

Liam ona sarıldı, sarılırken ikisi de sallanıyordu. Bir anda gerilince, Katherine arkasında duran Leicester'ı gördüğünü anladı.

Başını kaldırıp Liam'a baktı, göz göze geldiler. "Hiçbir şey olmadı," diye fısıldadı çabucak.

"Ne istiyor?" Liam'ın ses tonu çok, çok tehlikeli çıkıyordu.

"Kraliçe'yi seni özgür bırakmaya ikna ederse onunla birlikte olmaya söz verdim." Katherine Liam'ın geniş omuzlarına tutundu, kocasının öfkeden ürperdiğini fark edince korktu. "Seni o kadar çok seviyorum ki hayatını kurtarmak için her şeyi yapardım, Liam."

Liam'ın bakışları biraz yumuşadı. "Katherine. Seni çok özledim." Ona daha sıkı sarıldı ve sonra bakışları yeniden kararıp sertleşti. "Pazarlığın üzerine düşen kısmını gerçekleştirmeyeceksin." Katherine'i bırakıp Leicester'a döndü.

Katherine yerinden kıpırdayamadı.

Liam soğuk bir ifadeyle gülümsedi. "Beni duydun mu, Dudley? *Karımla* nasıl bir anlaşma yaptığın umurumda değil. Hemen vazgeç."

Leicester'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bu ne zaman oldu?"

"Uzun zaman önce" dedi Liam, yumuşak ve tehditkâr bir sesle.

Leicester'm bakışları Katherine'e döndü, Katherine Liam'ı başıyla onayladı.

Liam henüz lafını bitirmemişti. "Ona dokundun mu?"

Leicester durumu anlayınca gerildi. Elini kılıcının mücevherli sapma doğru götürdü. Şimdi yalnızca Liam'a bakıyor ve bir şey söylemiyordu.

Liam tısladı ve kılıcı bir anda havayı kesercesine, hafifçe hışırdayarak savruldu. "Belki de o çok sevdiğin bazı uzuvlarından seni kurtarabilirim. Böylece kadınları korkutacak bir silahın kalmaz."

Leicester da kılıcını çekti. Şakağında bir damla ter parladı. "Sen delirmişsin. Katherine bana geldi. Bu pazarlığa kendisi razı oldu. Ama hiçbir zaman yatağıma girmedi, O'Neill."

"Dur," diye fısıldadı Katherine, Liam gerileyen Leicester'm üzerine doğru yürürken.

"Ona dokundun mu?" diye soran Liam hızla ileri atıldı ve kılıcı yüksek sesle ve öfkeli bir edayla havada ileri geri savrulduktan sonra Leicester'ın ceketinin uzun bir parçası kılıcın ucunda asılı kaldı.

Leicester'm rengi attı. "Hayır," dedi.

Katherine bağırarak iki adamın arasına girdi. "Liam, lütfen!" Leicester'a sırtını dönerek öylesine gözüpek bir şekilde Liam'm karşısına dikildi ki Liam'm kılıcının ucu hafifçe göğsüne dokundu. Kılıcı Kathe-

rine'in elbisesini kesmeden önce Liam kılıcın yönünü hızla değiştirdi. Fakat Katherine ona yaklaşmaya ve yalvarmaya devam etti. "Liam, bu deliliğe son ver! Aramızda önemsenecek hiçbir şey olmadı, Liam, lütfen! Dudley'ye zarar veremezsin! Ah, Tanrım! Beni düşün, oğlunu düşün! Kraliçe bu kez seni kesin asar!"

Liam ona baktı. Gözleri vahşice bakıyor ve Katherine'in daha önce hiç görmediği bir ışıkla parlıyordu.

Katherine onun gözlerine bakmaya devam etti ve sonunda bakışlarındaki o kana susamışlığın giderek azaldığını ve tamamen geçtiğini gördü. "Liam," dedi boğulur gibi.

Liam kılıcını kınına soktu, kollarını uzattı.

Katherine onun kollarının arasına koştu. Yüzünü onun göğsüne yaslayarak kahkaha attı, Liam da ona sımsıkı sarıldı. Sonra Leicester Kontu'na bakmak için Katherine'i yan tarafına aldı ve ikisi birlikte Leciester'a döndüler. Dudley de onlara bakıyordu.

Dudaklarında küçümseyici ve iğneleyici bir gülümseme belirdi. "Yarın sabah gideceğim. Fakat dikkatli ol, O'Neill. Hakkımı alamamış olmamı anlayışla karşılayacak değilim."

Liam sinirden titredi fakat Katherine onu uyarırcasına kolunu tuttu, Leicester dönüp giderken sesini çıkarmadı. Gerald az öncekinden çok daha ayık bir şekilde ileri atıldı. Kolunu kontun omuzlarına dolayarak, şüphesiz onu yatıştırmak amacıyla, hızla konuşarak onu yeniden masaya götürdü.

"Kendimize bir düşman edindik," dedi Katherine, alçak sesle. Yüzleşmenin sona ermesiyle titreyerek.

Liam ona sıkıca sarıldı. "Leicester kurnaz biridir. Şimdi kendini bizim düşmanımız olarak görebilir, Katherine fakat sonunda bize diş bileyen müttefikimiz olarak burada, İrlanda'da kalacak çünkü Ormond'a, bize duyduğu nefretin çok daha fazlasını duyuyor. İkisi Kraliçe'nin ilgisi için sürekli çatışma halindeler."

Liam, Katherine'in sırtını, saçlarını okşadı ve sonunda yüzünü tuttu, gözlerine baktı. "Bana geri dönecek misin, Kate? Yanımda kalıp evimi bekleyecek, çocuklarımı doğurup benimle yaşayacak ve beni sevecek misin?"

"Evet," diye fısıldadı. "Evet!"

Liam kısık sesli, tok ve içten bir kahkaha attı; dudakları derin ve içlerini eriten bir öpücükle birleşti. Yüzünü kaldırdığında gülümsüyordu. "Sana bir şey getirdim, sevgilim."

Katherine donup kaldı ve Liam'ın gömleğine sıkıca yapıştı. "Oğlumuz!"

Liam yumuşak ve nazik bir ifadeyle gülümsedi. Başıyla onayladı ve Katherine'in omzunun üzerinden arkaya baktı.

Katherine hızla döndü ve kucağında bir kundakla kapının önünde bekleyen kadını gördü. Katherine haykırdı ve eteklerini tutarak kadına doğru koştu.

Bayılacağını hissetti. Gözlerinden yaşlar akıyordu. Kadın gülümseyerek bebeği ona verdi. Katherine bebeğinin minik, sıcak bedenini göğsüne bastırarak uyuyan bebeğine baktı. "Oğlum," diye fısıldadı, boğulur gibi bir sesle.

Liam onun yanında durdu. "Majesteleri ona bir isim vermemiş," dedi. "İsmini sen koyacaksın, sevgilim."

Katherine hıçkıra hıçkıra ağlarken bebeğin yumuşacık yanağından öptü. Bebek kıpırdandı ve gözlerini açtı. Birden göz göze geldiler. Çocuk doğduğundan beri anne ve bebeği ilk kez göz göze geliyordu.

Katherine mutluluktan daha da çok ağladı. "Ne kadar güzelsin; tıpkı baban gibi." Liam'a bakarak gözlerini kırptı. "Ona Kraliçe'nin babasının onuruna, Kraliçe'nin onuruna Henry ismini vermek istiyorum."

Liam bir kahkaha attı. "Kate, sen de politik bir insan olmuşsun!"

Katherine de güldü ve Henry O'Neill esnerken onların kahkahaları da birbirine karıştı.

Karanlık taş odanın içi ay ışığıyla dolmuştu.

Katherine ve Liam odanın ortasında durdular. Katherine şimdiden dizlerinin bağının çözüldüğünü hissederek ve kalbi hızla çarparak Liam'a kaçamak bir bakış attı.

Kendini onun kollarının arasında buldu. Dudakları Katherine'inkilerin üzerine kapandı. Öpüşü kesinlikle yumuşak ve telkin edici değildi. Uzun, derin, açgözlü ve saldırgandı.

Elleriyle Katherine'in göğüslerini avuçlayarak sıktı. Katherine ise gömleğinin iplerini koparırcasına açtı ve ellerini içeri soktu. Liam'ın

göğüs kasları Katherine'in parmaklarının altında kasıldı. Liam dudaklarını ondan ayırdı. "Açgözlü sürtük," dedi boğuk bir sesle, gömleğini çıkarıp bir kenara atarak.

Katherine boğuk ve pis bir kahkaha attı. "Bu gece çok açgözlüyüm, Lordum ve haklı nedenlerim var," diye fısıldadı. Parmaklarını Liam'ın pantolonunun içeri kaydırarak oradaki büyük ereksiyonuna dokundu. "Beni tatmin edebileceğini sanmıyorum."

Liam gözlerini kocaman açarken dümdüz olan karnım sıktı. "Bana meydan mı okuyorsun, sevgilim? Korsanların düelloya bayıldıklarını bilmiyor musun?"

"Öyle mi?" Katherine baştan çıkarıcı bir ifadeyle gülümsedi ve başparmağıyla kocasının karnını okşadı. Avucu bir kez daha Liam'ın sertleşen organının ucuna dokundu.

Liam uyarı niteliğinde, alçak bir sesle hırladı ve Katherine kendini yatakta sırt üstü yatarken buldu. Liam parlayan gri gözleriyle onun üzerine çıkarken, Katherine sabırsızca kıpırdandı. "Bana gel," diye fısıldadı.

Liam'ın dudakları kıvrıldı fakat Katherine'in yumuşak yakarışını duymazdan geldi. Gizemli ve gözüpek bakışlarını ondan çekmedi ve elbisesini kombinezonuyla birlikte aşağıya çekerek göğüslerini açtı. Katherine beklenti içinde gerilirken nefesi kesildi.

Liam ona gülümseyip başını eğdi.

Liam'ın dili göğsünün ucuna dokunduğu anda Katherine sırtını yataktan kaldırdı, onun simini söyleyerek elleriyle başını kavradı. Liam göğüslerini öperken bir taraftan da eteğini beline kadar sıyırdı. Liam keten içliğini yırtarak çektiğinde ve onun ıslak ve kaygan kadınlığını avuçladığında, Katherine kahkaha ve iniltiyle karışık bir ses çıkardı.

Başparmağını hemen becerikli hareketlerle Katherine'in yarığında gezdirdi. Katherine inleyerek kendinden geçti.

"Bu gece seni tatmin edemeyecek miyim, sevgilim?" diye fısıldadı üzerine eğilerek.

Az önce içinde gezinen başparmağının yerini dili aldı. Katherine ellerini onun ensesine sıkıca sararak yüzünü oraya gömdü. Art arda çığlık attı.

Kendinden geçmiş ve hareketsiz kalmış bir şekilde adeta havada süzüldüğünü hissetti, ta ki Liam bacağının üst kısmını sıkana kadar. Göz göze geldiler. Liam'm yüzü kızarmıştı fakat ses tonu boğuk olmasına rağmen şakacıydı. "Bu da neydi böyle?" dedi.

Katherine zorlukla gülümsemeyi başardığında Liam'm, açık bacaklarının arasına nasıl yerleşmiş olduğunu arzu dolu bir şekilde fark etti. Kalp atışları hızlandı. "Galiba beni mutlu ettin bile," dedi. "Yine de pek tatmin oldum sayılmaz."

Liam çenesini sıktı, bakışları karardı. Hemen ardından yeniden ağzını meşgul edecek bir şey buldu. Katherine onun omuzlarına tutunarak nefesini tuttu. Liam'm dili zaten hassaslaşmış olan teninde acı verircesine geziniyordu. Katherine hemen kalçasını kaldırıp bedenini onunkine değdirdi. Liam'm güçlü parmaklarını içinde hissetti. Sürekli olarak ve derinlere kadar girip çıkıyorlardı. Nefes nefese kalmış bir halde bağırdı, "Liam, lütfen! Hemen içime gir!" Fakat artık çok geçti çünkü çoktan kontrolden çıkmaya ve çılgınlar gibi inlemeye başlamıştı.

Katherine gözlerini açtığında, Liam onun yüzünü okşuyor ve ona bakıyordu. Gözleri parlak gümüş rengindeydi. Yüzündeki seksi, aç bakışlar Katherine'in tüm bedeninin kasılmasına neden oldu. "Yenildiğimi kabul ediyorum," diye fısıldadı, elini uzatıp onun yanağını okşayarak.

Liam gülümsedi fakat yüzündeki kaslar gergindi, sonra Katherine'in elini aşağıya, göğsüne ve sonra karnına doğru kaydırdı. Göz göze geldiler, Laim bekledi ve Katherine elini daha aşağıya kaydırarak titreyen parmak uçlarıyla pantolonunun üzerinden, sertleşen organına dokundu.

Bedeni yine arzuyla yanmaya başlamıştı. Ondan gözlerini ayırmadan, "Seni istiyorum, Liam," dedi.

Liam heyecan ve kazandığı zaferle boğuklaşan sesiyle kahkaha attı. Katherine'in üzerinde gidip gelmeye başladı. Güçlü kollarını onun bedenine sardı ve dudaklarını dudaklarına bastırdı. Dilini hızlı bir hareketle onun ağzına doğru itti. Katherine onu karşılamaktan çok daha fazlasını yaparak dilini ağzının içine çekti.

Ayak bileklerini Liam'm bacaklarına sarıp birleştirdi. Katherine'in hevesi bedenlerinin hareket etmesine, Liam'm zonklayan organının çabucak bacaklarının arasına yerleşmesine neden oldu.

İnleyerek dudaklarını çekti. "Kate, çok uzun zaman oldu, bekleyemiyorum." Pantolonunu yırtarcasma çıkarmaya başlamıştı bile.

İnci düğmeler koparak yere saçıldı. Katherine ellerini onun pantolonunun içine daldırarak erkekliğini buldu ve sıkıca kavradı. Parmakları erkekliğinin şişen ucuna dokundu. Liam onun ismini haykırdı ve kendini sertçe onun avuçlarına doğru iterken tüm ağırlığını, damarları çıkan kollarına vererek sırtını yay gibi gerdi.

Katherine hem gülüyor hem ağlıyordu. Yanaklarından yaşlar süzülürken Liam'ın erkeklik organını kendisininkine doğru yönlendirdi.

Liam'ın cesaretlendirilmesine gerek yoktu. Hırlayarak Katherine'in içine öyle güçlü bir şekilde girdi ki Katherine elinde olmayarak yatağın başına doğru kaydı.

Katherine aldırmadı. O yanlızca tek bir şey düşünüyordu; üzerindeki, içindeki bu adamı, sevdiği adamı...

Liam daha derinlere girebilmek için karısının kalçasını kavrayarak hafifçe kaldırdı. Katherine bacaklarını onun beline doladı. Liam gözü dönmüş bir şekilde içine girmeye devam etti. Katherine çığlık attı, Liam nefesini tuttu, Katherine'in kasları ardı ardına kasıldı, odadaki karanlık adeta aydınlandı. Katherine, erkekliğinin son bir kez kalınlaşarak gerildiğini ve imkânsız şekilde sert ve büyük bir hale geldiğini hissetti ve Liam'ın sıcak, ıslak tohumları Katherine'in rahminin derinliklerine fışkırdı.

Liam nefes nefeseydi, Katherine'i kollarına aldı ve onu da yan çevirdi. Birbirlerinin kollarında öylece yattılar. Liam, Katherine'in başını öptü.

Katherine kımıldayabilmek için bir süre beklemek zorunda kaldı. Kıpırdandı, dirseğinin üzerine dayandı, Liam'ın göğsünü ve yüzünü okşadı. Gözleri parlıyordu. Liam gözlerini açtığında onun gözlerindeki ışık da aynı şekilde parlıyordu, Katherine'e gülümsedi. Katherine'in kalbi yerinden çıkacak gibiydi. "Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Liam'ın gülümsemesi kayboldu. "Bu iki kelimeyi duyabilmeyi ne kadar özledim."

"Seviyorum," dedi Katherine. "Her zaman sevdim ve Liam, senden şüphe duyduğum için özür dilerim."

"Şşş." Liam parmağının ucuyla onun dudaklarına dokundu. "Özür dileme. Oynadığım oyunu sana en başından anlatmalıydım. Belki de aylardır çektiğimiz acının sorumlusu benim."

"Kendini suçlama," dedi Katherine, heyecanla. "Geçmişi gerçekten de geride bırakalım. Artık her şeyi unutabilirim, Liam."

"Peki, affedebilir misin?" diye sordu Liam, dirseğine dayanarak.

Katherine çekingen bir ifade takındı. "Affedecek bir şey yok ki."

Liam uzandı ve onu usulca şekilde öptü.

"Katherine," dedi sonra, "zamanımın çoğunu burada, Desmond'da geçirmeyi planlasam da yazları birkaç ayımızı Earic Adası'nda geçirememiz senin için sorun olur mu?"

Katherine'in yüreği buruldu. "Tabii ki olmaz," diye fısıldadı. "Ben de çok isterim." Sonra ruhunun adeta şakırken haylaz bir ifadeyle sırıttı. "Aslında beni rahatsız eden bir şey var."

Liam onun sırıttığını görene kadar gergindi. "Nedir acaba, Kate?"

Katherine çok ciddi bir ifadeyle oturdu. "Liam, Fransız gemisini kaçırdığında, benim orada olduğumu biliyor muydun?"

Liam da oturdu. "Tabii ki."

Katherine ona baktı. "Gemiye benim yüzümden mi saldırdın?"

Liam suçunu kabul etmiş görünüyordu. "Evet."

Katherine çok şaşırdı. "Anladığımdan emin değilim!"

"Hayır, elbette, nasıl anlayabilirsin ki?" Bir koluyla onu sardı. "Katherine seni ilk gördüğümde sadece on altı yaşmdaydın. Manastıra yakın bir yerde işim vardı ve o geceyi manastırda geçirdim. Seni gördüğüm anda çarpıldım. Sana olan tutkum, sevgim o anda, orada başladı."

Katherine bakakalmıştı.

"Başrahibe sorularıma öfkelendi," dedi Liam, "çünkü hakkında çok soru sordum. Sana olan ilgimden korktuğu açıktı. Fakat senin orada kalman için gereken ücreti ödemeyi teklif ettiğimde, reddedemedi çünkü baban ödemeleri yapamıyordu. Ben senin manastırda barınma ücretini ödemeye başladığımda, o da bana düzenli olarak senin durumun hakkında yazmaya başladı."

"Ücretimi sen mi ödedin?" diye fısıldadı Katherine, şaşkınlık içinde.

Liam biraz daha suçlu gibi görünmeyi başardı. "Ben bir erkeğim, Katherine ve bir korsanım. Sen ise korunmasız, güzel bir kadındın ve birinin seni korumasına ihtiyacın vardı. O zaman da seni şimdiki kadar çok istiyordum. Fakat çok gençtin ve ben seni beklemeye hazırdım. Elbette o zamanlar amacım şimdiki kadar iyi değildi." Hüzünlü bir ifadeyle hafifçe gülümsedi. "Biraz büyüdüğünde seni eşim değil sevgilim yapmayı planlıyordum. Fakat seni tanıdıktan kısa bir süre sonra ufak bir gönül eğlendirmenin yeterli olmayacağını anladım." Eğildi ve dudaklarıyla hafifçe onunkilere dokundu. "Asla yeterli olmayacaktı, Kate."

Katherine'in tüm vücudu tekrar tekrar ürperdi. "Tanıştığımızda beni tanımıyormuş gibi davrandın," diyebildi.

"Seninle ilgili planlarım olduğunu nasıl söyleyebilirdim? Seni kasıtlı olarak kaçırdığımı öğrenirsen bana daha fazla karşı koyacağını hemen anlamıştım."

"Evet," dedi Katherine, Liam'ın çok daha önce ona âşık olduğunu düşünerek. "Çok sinirlenirdim."

Liam ona sarıldı. "Beni affedebilir misin, Katherine? Kaderini kendi ellerime aldığım için? Yönlendirdiğim için? Şekillendirdiğim ve yönettiğim için?"

Katherine gülerek ona sarıldı. "Liam, beni kaçırdığından beri yaptığın her şeyin benim için, bana olan sevgin için olduğunu şimdi anlıyorum."

Liam ona gülümsedi. "Evet, Katherine. Haklısın."

"Bir keresinde," diye fısıldadı, "benim kaderim olduğunu söylemiştin. Şimdi, nihayet bunu anlıyorum." Liam'ın yüzünü ellerinin arasına aldı. "Seni çok seviyorum Liam ve bir korsan gibi davrandığın için Tanrı'ya şükrediyorum."

Liam nemlenen gözlerini ondan ayıramıyordu. Bir süre öylece baktı. "Seni seviyorum, Katherine," dedi sonunda, alçak ve boğuk bir sesle. "Her zaman sevdim. Hep seveceğim."

YAZARIN NOTU

Bu roman kurgu olsa da mümkün olduğunca tarihi olaylara bağlı kalmaya çalıştım. Fakat bir romancı olarak en büyük amacım, okurlarıma akıcı ve inandırıcı bir roman sunmaktı. Bu yüzden hikâyemin ve karakterlerimin daha iyi anlaşılması için zaman zaman kuralların dışına çıktığım oldu.

Bu kitapta Hugh Barry, Mary Stanley, Katherine ve Liam dışındaki tüm ana karakterler gerçektir ve onları, adeta yaşadıklarını hissederek resmetmekten büyük keyif aldım. Barry ailesinin ismini kullanırken tarihi gerçeklere uymak konusunda ısrarcı olmadığım unutulmamalı. Ancak, Mary Stanley her ne kadar kurgusal bir karakter olsa da kökleri Kraliçe Katherine Parr'a kadar uzanan Stanley ailesi gerçektir.

Leicester ve Ormond ise Kraliçe'nin gözdeleri ve aynı zamanda âşıklarıydı. Elizabeth, Tom'a sık sık, "Kara Kocam" diye hitap etmiştir. Leicester sonunda Essex Kontesi Lettice'le 1578 yılında evlenmiş, kendisi Kraliçe'nin gazabına uğramadıysa da karısı, hayatı boyunca saraya kabul edilmemiştir.

Ormond'un annesi Joan, onunla ilişkiye girdikten sonra, tıpkı romanda anlattığım gibi, kendinden yirmi yaş küçük olan FitzGerald'la gerçekten de evlenmiştir. Joan ile Kraliçe Elizabeth vaktiyle çok iyi arkadaş olmuşlardı.

Gerald Fitzgerald, Kraliçe'nin onayını almadan Güney İrlanda'yı despotça yönetmeye kalkışmış, Affane Savaşı'nda Ormond tarafından esir alınmıştır. Fikir birliğine varamayan kimi tarihçiler, 1565 yılında

zincirlenip Londra'ya götürüldükten sonra İrlanda'ya döndüğünü, kimileri de sekiz yıl boyunca Londra'da mahkûm hayatı yaşadığını söyler. İhanet suçundan yargılanıp mahkûm edilmiş ve 1568 yılında Southwark'taki St. Leger Malikânesi'ne sürgün edilmiştir.

Gerald FitzGerald, Joan Butler FitzGerald'm ölümünün üzerinden daha bir ay geçmeden ikinci karısı Eleanor'la evlenmiştir. Dik başlı ve güzel bir kadın sayılan Eleanor, zamanının büyük kısmını Gerald'm davasına destekçi bulmak için sarayda kulis yapmakla geçirmiştir.

FitzMaurice, Gerald'm kuzeniydi. Eleanor, her önüne gelene FitzMaurice'in, kocasının Desmond'daki iktidarını zorla ele geçirdiğini söylemiştir. Bazı tarihçiler, FitzMaurice ile FitzGerald'm aslında gizli bir ittifak içinde olduklarını öne sürer.

Her halükârda FitzMaurice, Gerald'm hiçbir zaman olamadığı kadar yetenekli bir lider ve amansız bir düşman olduğunu kısa sürede kanıtlamıştır. 1573 baharında yakalandığında, Elizabeth ve danışmanları FitzGerald'm çok daha zararsız bir düşman olduğuna ve eski görevine iade edilmesi gerektiğine karar verirler.

FitzMaurice, Fransız ve İspanya kıyıları boyunca Kraliçe ve onun kâfir inancına karşı savaşmayı sürdürür. Hatta küçük bir kuvvetle İrlanda'yı işgal etmekle yetinmeyip gerilla savaşı faaliyetlerine de devam eder. FitzMaurice 1579 yılında, at kavgası yüzünden bir köylü tarafından öldürülür.

Gerald FitzGerald, İrlanda'ya döner dönmez yeniden isyan eder. Uzun mahkûmiyetinden hiç ders almamıştır. Kuzeni ölünce isyanın tüm komutasını ele geçirmiş ve büyük bir öfkeyle karşılanmıştır. İngilizlerin arazi yakma politikasıyla karşılık vermeleri üzerine otuz bin İrlandalı, açlıktan ölmüştür. 1583 yılında, Gerald FitzGerald'ın uzun aramalardan sonra yakalanmasının ardından büyük Desmond ayaklanması sona erer. Başı önce Kilkenny'deki Ormond'a daha sonra da Londra'ya, Kraliçe'ye gönderilir.

Shane O'Neill, zamanının çoğunu O'Donnnell'ları yakalayıp öldürmekle geçiren barbar bir kabile lideriydi. Kitapta anlattığıma benzer bir şekilde, 1562'de Kraliçe'ye boyun eğmiştir. Tarihsel kayıtlarda bir eşi veya çocukları olup olmadığına dair herhangi bir bulgu yoktur.

Muhtemelen tıpkı Liam gibi, medeniyetin kıyılarında hatta dışında yaşamaya zorlanan pek çok gayrimeşru çocuğu vardı. Shane'in ölümü, nihayetinde, 1567 yılında bir O'Donnell'ın elinden olmuştur.

Kayıtlar, aynı şekilde, Gerald ile Joan FitzGerald'ın çocukları olup olmadığına dair herhangi bir bulgu sunmaz. Zaten evlendiklerinde Joan kırk yaşında olduğu için bu pek de şaşırtıcı değil. Ancak bir kızları olsaydı bile, soylu aileler kız çocuklarının doğumunu önemsemediklerinden ve tarih de aynı şeyi görmezden geldiğinden, her halükârda kayıtlara geçmeyecekti.